

АХДИ
ЧАДИД

ИНЧИЛИ МАТТО

БОБИ ЯКУМ

Насабномаи Исо.

1. Насабномаи Исои Масех, Писари Довуд, Писари Иброҳим.
2. Иброҳим Исҳоқро ба дунё овард; Исҳоқ Яъкубро ба дунё овард; ва Яъкуб Яҳудо ва бародарони ӯро ба дунё овард;
3. Ва Яҳудо Форас ва Зорахро аз Томор ба дунё овард; ва Форас Ҳесрӯнро ба дунё овард ; ва Ҳесрӯн Ромро ба дунё овард;
4. Ва Ром Аминободро ба дунё овард; ва Аминобод Нахшӯнро ба дунё овард; ва Нахшӯн Салмӯнро ба дунё овард;
5. Ва Салмӯн Бӯазро аз Роҳоб ба дунё овард; ва Бӯаз Убридро аз Рут ба дунё овард; Убрид Йисойро ба дунё овард;
6. Ва Йисой подшоҳ Довудро ба дунё овард; ва подшоҳ Довуд Сулаймонро аз зани Уриё ба дунё овард;
7. Ва Сулаймон Раҳабъомро ба дунё овард; ва Раҳабъом Абиёро ба дунё овард; ва Абиё Осоро ба дунё овард;
8. Ва Осо Еҳӯшофотро ба дунё овард; ва Еҳӯшофот Еҳӯромро ба дунё овард; ва Еҳӯром Узиёро ба дунё овард;
9. Ва Узиё Ютомро ба дунё овард; ва Ютом Оҳозро ба дунё овард; ва Оҳоз Ҳизкиёро ба дунё овард;
10. Ва Ҳизкиё Менашшера ба дунё овард; ва Менашше Омӯнро ба дунё овард; ва Омӯн Йӯшиёро ба дунё овард;
11. Ва Йӯшиё Еконё ва бародарони ӯро дар замони ҷалои Бобил ба дунё овард;
12. Ва баъд аз ҷалои Бобил Еконё Шаалтиилро ба дунё овард; ва Шаалтиил Зарубобилро ба дунё овард;
13. Ва Зарубобил Абиҳудро ба дунё овард; ва Абиҳуд Элёқимро ба дунё овард; ва Элёқим Озурро ба дунё овард;
14. Ва Озур Содӯқро ба дунё овард; ва Содӯқ Ёкинро ба дунё овард; ва Ёкин Элиҳудро ба дунё овард;
15. Ва Элиҳуд Эльзорро ба дунё овард; ва Эльзор Маттонро ба дунё овард; ва Маттон Яъкубро ба дунё овард;
16. Ва Яъкуб Юсуфро, шавҳари Марямро ба дунё овард, ва аз Марям Исо таваллуд ёфт, ки Масех номида мешавад.

17. Пас, ҳамаи наслҳо аз Иброҳим то Довуд чордах насл аст; ва аз Довуд то чалои Бобил чордах насл аст; ва аз чалои Бобил то Масеҳ чордах насл аст.

Ҳомилагии Марям ва таваллуди Исои Масеҳ.

18. Ва мавлуди Исои Масеҳ чунин буд: вақте ки модари Ӯ Марям ба ақди Юсуф даромад, пеш аз он ки ҳамбистар шаванд, маълум гардид, ки вай аз Рӯхулқудс ҳомиладор аст.

19. Ва шавҳари вай Юсуф, ки марди одил буд ва намехост вайро нангин кунад, ба дили худ гуфт, ки вайро пинҳонӣ ҷавоб дода фиристонам.

20. Аммо вақте ки ӯ дар чунин андеша буд, фариштаи Худованд дар хоби ӯ зоҳир шуда гуфт: "Эй Юсуф, писари Довуд! Аз гирифтани зани худ Марям натарс; зеро ки он чи дар вай ба вучуд омадааст, аз Рӯхулқудс аст;

21. Ва писаре хоҳад зоид, ва ту Ӯро Исо хоҳӣ номид; зеро ки Ӯ қавми Худро аз гуноҳҳошон начот хоҳад дод".

22. Ва ҳамаи ин воқеъ шуд, то ба амал ояд сухане ки Худованд ба забони пайғамбар гуфтааст:

23. "Инак, бокирае ҳомила хоҳад шуд ва Писаре хоҳад зоид, ва Ӯро Имонуил хоҳанд номид, ки маънояш ин аст: Худо бо мо".

24. Ва Юсуф аз хоб бедор шуда, ончунон рафтор кард, ки фариштаи Худованд ба ӯ фармуда буд, ва зани худро қабул кард.

25. Ва бо вай ҳамбистар нашуд то даме ки вай Писари нахустини худро зоид, ва Ӯро Исо ном ниҳод.

БОБИ ДУЮМ

Омадани мунаҷҷимон.

1. Чун Исо дар айёми подшоҳ Ҳиродус дар Байт-Лаҳми Яҳудо таваллуд ёфт, аз чониби шарқ ба Уршалим мунаҷҷимон омада гуфтанд:

2. "Кучост он подшоҳи Яҳудиён, ки тавуллуд ёфт? Зеро ки ситораи Ӯро дар шарқ дидем ва омадем, ки Ӯро парастииш кунем".

3. Чун подшоҳ Ҷиродус инро шунид, дар изтироб афтод, ва бо вай тамоми Уршалим ҳам.
4. Ва ҳамаи саркоҳинон ва китобдонони қавмро чамъ карда, аз онҳо пурсид, ки Масеҳ дар кучо бояд таваллуд ёбад?
5. Ба вай гуфтанд: "Дар Байт-Лаҳми Яҳудо, зеро ки ба воситаи пайғамбар чунин навишта шудааст:
6. "Ва ту, эй Байт-Лаҳм, замини Яҳудо, аз дигар ноҳияҳои Яҳудо ҳеҷ камӣ надорӣ зеро ки аз ту Пешвое ба майдон хоҳад омад, ки Ё қавми Ман Исроилро чӯпони хоҳад кард".
7. Он гоҳ Ҷиродус мунаҷҷимонро пинҳонӣ даъват намуда, вақти пайдоиши ситораро аз онҳо фаҳмида гирифт,
8. Ва онҳоро ба Байт-Лаҳм равона карда, гуфт: "Биравед ва аз аҳволи Кӯдак дурустакак пурсучӯӣ кунед ва ҳамин ки Ёро ёфтед, ба ман хабар диҳед, то ки ман ҳам рафта Ёро парастииш кунам".
9. Онҳо суҳанони подшоҳро шунида, равона шуданд. Ва инак, ситорае ки дар шарқ дида буданд, пешопеши онҳо мерафт ва ба болои он ҷое ки Кӯдак буд, расида биистод.
10. Ва ситораро дида, беандоза шод ба хушҳол гардиданд,
11. Ва ба хона даромада, Кӯдакро бо модараш Марям диданд, ва ба зону зада, Ёро парастииш карданд, ва ганҷинаҳои худро кушода, инъомҳои тилло, лодан ба мур ба Ё тақим карданд.
12. Ва чун дар хоб ба онҳо ваҳй омад, ки ба назди Ҷиродус барнагарданд, онҳо аз роҳи дигар ба ватани худ равона шуданд.

Фирор ба Миср.

13. Вақте ки онҳо баромада рафтанд, фариштаи Худованд дар хоб ба Юсуф зоҳир шуда, гуфт: "Барҳез ва Кӯдакро бо модараш гирифта, ба Миср фирор кун ба дар онҷо бош, то бақте ба ту гӯям; зеро ки Ҷиродус Кӯдакро сустҷӯ хоҳад намуд, то ки Ёро нобуд кунад".
14. Ва шабона бархоста, Кӯдакро бо модараш гирифта, сӯи Миср равона шуд,
15. Ва то вафоти Ҷиродус дар он ҷо бимонд, то ба амал ояд суҳане ки Худованд бо забони пайғамбар гуфтааст: "Аз Миср Писари Худро хондам".

Қатли кӯдакон.

16. Чун Ҳиродус дид, ки муначчимон ўро фиреб доданд, бисёр хашмгин шуд ва фиристода, ҳамаи кӯдаконро дар Байт-Лаҳм ва тамоми ҳудуди он, мувофиқи вақте ки аз муначчимон фаҳмида гирифта буд, аз дусола ва камтар ба қатл расонд.

17. Он гоҳ ба амал омад сухане ки бо забони Ирмиёи пайғамбар гуфта шудааст:

18. "Овозе дар Ромо шунида шуд, овози гирия ва нола ва мотами азим; Роҳел барои фарзандони худ гирия мекунад ва тасаллӣ намеёбад, зеро ки нестанд".

Баргаиштан ба Носира.

19. Чун Ҳиродус мурд, фариштаи Худованд дар Миср ба Юсуф дар хоб зоҳир шуд,

20. Ва гуфт: "Барҳез, Кӯдакро бо модараш гирифта, ба сарзамини Исроил равона шав, зеро онҳое ки қасди чони Кӯдакро доштанд, мурданд".

21. Ва ў барҳоста, Кӯдакро бо модараш гирифта ба сарзамини Исроил омад.

22. Лекин чун шунид, ки Аркилоус ба ҷои падари худ Ҳиродус дар Яҳудо подшоҳӣ мекунад, аз рафтан ба он ҷо тарсид; ва дар хоб ваҳй ёфта, ба ноҳияи Ҷалил рафт,

23. Ва чун расид, дар шаҳре ки Носира ном дорад, маскан гирифт, то ба амал ояд сухане ки бо забони пайғамбар гуфта шудааст, ки Ў Носирӣ хонда хоҳад шуд.

БОБИ СЕЮМ

Хизматгузори Ҷаҳи Таъмиддиҳанда; шаҳодати ў дар бораи Исо.

1. Дар он айём Ҷаҳи Таъмиддиҳанда зоҳир шуда, дар биёбони Яҳудо маъвиза мекард,

2. Ва мегуфт: «Тавба кунед, зеро ки Малукоти Осмон наздик аст».

3. Зеро ӯ ҳамон аст, ки Ишаъи пайғамбар аз ӯ хабар дода, гуфтааст: "Овози нидокунандае дар биёбон: роҳи Худовандро тайёр кунед, тариқи Ӯро рост кунед".
4. Ва ин Яҳё либосе аз пашми шутур дар бар ва камарбанде аз чарм дар камар дошт; ва хӯроки ӯ аз малах ва асали ёбой буд.
5. Он вақт аҳли Уршалим ва тамоми Яҳудо ва музофоти Урдун назди ӯ берун меомаданд,
6. Ва ба гуноҳҳои худ иқроӣ шуда, дар рӯди Урдун таъмид меёфтанд.
7. Чун бисёре аз фарисиён ва саддуқиёнро дид, ки назди ӯ барои таъмид меоянд, ба онҳо гуфт: "Эй афъизадагон! Кӣ, ба шумо талқин кард, ки аз ғазаби оянда бигрезед?"
8. Акнун самаре оваред, ки сазовори тавба бошад,
9. Ва дар дили худ нагӯед, ки "падари мо Иброҳим аст"; зеро ба шумо мегӯям, ки Худо қодир аст аз ин сангҳо барои Иброҳим фарзандон ба вучуд оварад;
10. Ва алҳол теша бар решаи дарахтон гузошта шудааст: ҳар дарахте ки меваи нағз надихад, бурида ва дар оташ андохта хоҳад шуд;
11. Ман шуморо бо об барои тавба таъмид медиҳам, лекин Он ки пас аз ман меояд, аз ман тавонотар аст; ман сазовори он нестам ки пояфзоли Ӯро бардорам; Ӯ шуморо бо Рӯҳулқудс ва оташ таъмид хоҳад дод;
12. Ӯ ғалбери Худро дар даст дорад, ва Ӯ хирмангоҳи Худро тоза карда, гандуми Худро дар анбор гирд хоҳад овард, лекин кохро дар оташи хомӯшнашаванда хоҳад сӯзонд".

Таъмиди Исо.

13. Он гоҳ Исо аз Чалил ба Урдун назди Яҳё омад, то ки аз вай таъмид ёбад.
14. Лекин Яҳё Ӯро боздошта, гуфт: "Маро лозим аст, ки аз Ту таъмид ёбам, ва Ту назди ман меой?"
15. Исо дар ҷавоби вай гуфт: "Алҳол бигзор; зеро ки моро лозим аст ҳар навъ адолатро ин тавр ба ҷо оварем". Пас Яҳё Ӯро вогузошт.
16. Ва Исо таъмид ёфта, дарҳол аз об баромад, ва инак, осмон ба рӯи Ӯ кушода шуд, ва Рӯҳи Худоро дид, ки чун кабӯтаре нозил шуда, бар Ӯ қарор мегирад.

17. Ва инак, овозе аз осмон расид, ки мегуфт: "Ин аст Писари Махбуби Ман, ки хусни тавачҷӯҳи Ман дар Ёст".

БОБИ ЧОРУМ

Озмоиши Исо.

1. Он гоҳ Рӯҳ Исоро ба биёбон бурд, то ки Ёро иблис биозмояд,
2. Ва чил шабонарӯз рӯза дошта, ниҳоят гурусна монд.
3. Ва озмоишкунанда назди Ё омада, гуфт: "Агар Ту Писари Худо бошӣ, ба ин сангҳо бигӯй, ки нон шаванд".
4. Исо дар ҷавоб гуфт: «Навишта шудааст, ки "одамизод на танҳо бо нон зиндагӣ мекунад, балки бо ҳар калимае ки аз даҳони Худо барояд"».
5. Пас иблис Ёро ба шаҳри муқаддас гирифта бурд ва ба кунгураи маъбад гузошт,
6. Ва ба Ё гуфт: "Агар Ту Писари Худо боши, Худро ба зер андоз; зеро ки навишта шудааст: "Ба фариштагони Худ дар бораи Ту амр хоҳад дод, ва Туро дар кафҳои худ бардошта хоҳанд бурд, ки мабодо пой Худро ба санге бизанӣ"».
7. Исо ба вай гуфт: "Ҳамчун навишта шудааст: "Худованд Худои худро наозмой"».
8. Боз иблис Ёро ба кӯҳи бисёр баланде бардошта бурд ва ҳамаи мамлакатҳои ҷаҳон ва ҷалоли онҳоро ба Ё нишон дод,
9. Ва ба Ё гуфт: "Агар рӯй ба замин ниҳода, ба ман сачда кунӣ, ҳамаи онҳоро ба Ту медиҳам".
10. Он гоҳ Исо ба вай гуфт: "Аз ман дур шав, эй шайтон; зеро ки навишта шудааст: "Ба Худованд Худои худ сачда кун ва танҳо Ёро ибоддат намо"».
11. Пас иблис Ёро вогузошт, ва инак, фариштагон омада, Ёро парасторӣ карданд.

Исо ба Кафарнаҳум омада, ба хизматгузориҳои ҷамъиятӣ шуруъ менамояд.

12. Чун Исо шунид, ки Яҳё дастгир шудааст, ба Ҷалил равона шуд.

13. Ва Носираро тарк карда, дар Кафарнаҳум ки дар канори баҳр аст, дар ҳудуди Забулун ва Нафтолӣ маскан гирифт,

14. То ба амал ояд сухане ки бо забони Ишаъеи пайғамбар гуфта шудааст:

15. "Замини Забулун ва замини Нафтолӣ, дар роҳи канори баҳр, он тарафи Урдун, Ҷалили халқҳо,

16. Қавме ки дар торики мезистанд, нури азиме диданд, ва бар онҳое ки дар кишвари марг ва сояи он менишастанд, нуре дурахшид".

17. Аз ҳамон вақт Исо ба мавъиза оғоз намуд ва гуфт: "Тавба кунед, зеро ки Малакути Осмон наздик аст".

Ба хизматгузори даъват кардани Петрус ва Андриёс.

18. Ва чун аз канори баҳри Ҷалил мегузашт, ду бародарро: Шимъӯнро, ки Петрус меномиданд, ва бародари ӯ Андриёсро дид, ки дар баҳр тӯр меандохтанд; зеро ки сайёди моҳӣ буданд;

19. Ва ба онҳо гуфт: "Маро пайравӣ кунед, ва Ман шуморо сайёди мардум гардонам".

20. Дарҳол онҳон тӯрҳои худро монда, аз пайи ӯ равона шуданд.

Даъват кардани Яъқуб ва Юҳанно. Фаъолияти Исо дар тамоми Ҷалил.

21. Чун аз он ҷо гузашт, ду бародари дигарро, Яъқуб ибни Забдой ва бародри вай Юҳанноро дид, ки дар қайқ бо падари худ Забдой тӯрҳои худро таъмир мекарданд, ва онҳоро даъват намуд.

22. Ва онҳо дарҳол қайқ ва падари худро гузошта аз пайи ӯ равона шуданд.

23. Ва Исо дар тамоми Ҷалил мегашт ва дар куништҳои онҳо таълим дода, Инчили Малакутро мавъиза мекард ва ҳар беморӣ ва ҳар дарди мардумро шифо мебахшид.

24. Ва овозаи ӯ дар тамоми Сурия паҳн шуд; ва ҳамаи беморонро, ки ба дарду касалиҳои гуногун гирифтोर буданд, ҳам девонагон, ҳам масрӯон ва ҳам мафлуҷонро назди ӯ меоварданд, ва ӯ онҳоро шифо мебахшид.

25. Ва мардуми бисёре аз Чалил, Декаполис, Уршалим, Яҳудо ва он тарафи Урдун аз пайи Ҷ равона буданд.

БОБИ ПАНЦУМ

Мавъизаи болои кӯҳ.

Аҳкоми хушбахтӣ.

1. Чун мардумро дид, бар фарози кӯҳе баромад ва биншаст; ва шогирдонаш назди Ҷ ҳозир шуданд.
2. Он гоҳ Ҷ даҳони Худро кушода, онҳоро таълим дод ва гуфт:
3. «Хушо мискинони рӯҳ, зеро ки Малакути Осмон аз они онҳост.
4. Хушо мотамзадагон, зеро ки онҳо тасаллӣ хоҳанд ёфт.
5. Хушо ҳалимон, зеро ки онҳо вориси замин хоҳанд шуд.
6. Хушо гуруснагон ва ташнагони адолат, зеро ки онҳо сер хоҳанд шуд.
7. Хушо раҳимон, зеро ки онҳо раҳм хоҳанд ёфт.
8. Хушо покдилон, зеро ки онҳо Худоро хоҳанд дид.
9. Хушо сулҳҷӯён, зеро ки онҳо фарзандони Худо хонда хоҳанд шуд.
10. Хушо таъкибшудагон дар роҳи адолат, зеро ки Малакути Осмон аз они онҳост.
11. Хушо шумо, вақте ки шуморо ба хотири Ман дашном диҳанд ва таъкиб намоянд ва барноҳақ ҳар навъ ғайбат кунанд.
12. Шод ва хушҳол бошед, чунки мукофоти шумо дар осмон бузург аст: зеро ки пайғамбарони пеш аз шуморо низ ҳамин тавр таъкиб мекарданд.

Вазифаи имондорон дар ҷаҳон.

13. Шумо намаки ҷаҳон ҳастед. Лекин агар намак қувваташро гум кунед, ба кадом чиз боз намакин шавад? Дигар ҳеч кор намеояд, чун он ки ба берун партофта шавад ва поймоли мардум гардад.
14. Шумо нури ҷаҳон ҳастед. Шаҳре ки дар фарози кӯҳ воқеъ аст, наметавонад аз назар пинҳон шавад.
15. Шамъро низ даргиронда, на дар зери зарфе, балки бар шамъдон мегузоранд, ва он гоҳ ба ҳама касоне ки дар хонаанд, рӯшноӣ медиҳад.

16. Ҳамчуни бигзор нури шумо ба мардум битобад, то ки корҳои неки шуморо дида, ба Падари шумо, ки дар осмон аст, ҳамду сано хонанд.

Муносибати Исо ба Таврот.

17. Гумон накунад, ки барои байрон кардани Таврот ё суҳафи пайғамбарон омадаам; наомадаам, ки вайрон кунам, балки ба ҷо оварам.

18. Зеро ки ба ростӣ ба шумо мегӯям: то осмон ва замин фано нашавад, ҳеҷ як ҳарфе ё нуқтае аз Таврот ба фано нахоҳад рафт, то даме ки ҳамааш иҷро шавад.

19. Пас, ҳар кӣ яке аз ин аҳкоми хурдтаринро вайрон кунад ва ба мардум чуни таълим диҳад, вай дар Малакути Осмон хурдтарин шумурда хоҳад шуд; вале ҳар кӣ ба амал оварад ва таълим диҳад, вай дар Малакути Осмон бузург хонда хоҳад шуд.

20. Зеро ки ба шумо мегӯям: агар адолати шумо аз адолати китобдонон ва фарисиён бартарӣ надошта бошад, ба Малакути Осмон дохил нахоҳед шуд.

Ҳукми шашум.

21. Шундаед, ки ба қадимиён гуфта шудааст: "Қатл накун; ҳар кӣ қатл кунад, лоиқи ҳукми дорулқазо хоҳад буд".

22. Лекин Ман ба шумо мегӯям: ҳар кӣ ба бародари худ беҳуда ҳашм гирад, лоиқи ҳукми дорулқазо хоҳад буд; ҳар кӣ бародари худро "реқо" гӯяд, лоиқи ҳукми шӯрои пирон хоҳад буд; ва ҳар кӣ "аҳмақ" гӯяд, лоиқи оташи дӯзах хоҳад шуд.

23. Пас, ҳангоме ки қурбонии худро назди қурбонгоҳ меоварӣ, ва дар он ҷо ба хотират ояд, ки бародарат аз ту норозист,

24. Қурбонии худро дар он ҷо назди қурбонгоҳ бимон, ва рафта, аввал бо бародари худ мувоҷиҳ кун, ва баъд омада, қурбонии худро тақдим кун.

25. Ҳанӯз ки бо даъвогари худ дар роҳ ҳастӣ, зуд бо вай оштӣ шав, то ки даъвогар туро ба қозӣ насупорад, ва қозӣ туро ба мулозим насупорад, ва туро ба зиндон наандозанд;

26. Ба ростӣ ба ту мегӯям: то фулуси охиринро адо накунӣ, аз он ҷо берун нахоҳӣ рафт."

Ҳукми ҳафтум.

27. Шундаед, ки ба қадимиён гуфта шудааст: "Зино накун".

28. Лекин Ман ба шумо мегӯям: ҳар кӣ ба зане бо чашми шаҳватомез нигоҳ кунад, дар дили худ бо вай зино карда бошад.

29. Пас агар чашми ростат туро ба васваса андозад, онро канда, аз худ дур кун; зеро барои ту беҳтар аст, ки яке аз андомат талаф гардад, ва тамоми ҷисмат ба дӯзах андохта нашавад.

30. Ва агар дасти ростат туро ба васваса андозад, онро бурида, аз худ дур кун; зеро барои ту беҳтар аст, ки яке аз андомат талаф гардад, ва тамоми ҷисмат ба дӯзах андохта нашавад.

Исо дар бораи талоқ.

31. Ҳамчунин гуфта шудааст: "Ҳар кӣ аз зани худ чудо мешавад, бояд талоқномае ба вай диҳад".

32. Лекин Ман ба шумо мегӯям: ҳар кӣ аз зани худ, ғайр аз айби зино, чудо шавад, боиси зинокории вай мегардад; ва ҳар кӣ зани талоқшударо гирад, зино карда бошад."

Исо дар бораи қасам.

33. Боз шундаед, ки ба қадимиён гуфта шудааст: "Қасами дурӯғ ёд накун ва ба қасами худ дар назди Худованд вафо кун".

34. Лекин Ман ба шумо мегӯям: ҳаргиз қасам ёд накун: на ба осмон, зеро ки тахти Худост;

35. На ба замин, чунки пойандози Ёст; на ба Уршалим, чунки шаҳри Подшоҳи бузург аст;

36. Ва на ба сари худ қасам ёд кун, чунки қодир нестӣ як тори мӯйро сафед ё сиёҳ кунӣ.

37. Балки сухани шумо: "оре, оре" ва "не, не" бошад; он чи зиёда аз ин бошад, аз иблис аст.

Ғалаба бар адоват ба воситаи муҳаббат.

38. Шундаед, ки гуфта шудааст: "Чашме дар ивази чашме, дандоне дар ивази дандоне".

39. Лекин Ман ба шумо мегӯям: ба бадӣ муқобилат накунад. Балки агар касе ба рухсораи рости ту торсаки занад, дигарашро низ ба сӯи ӯ бигардон;

40. Ва агар касе ба та даъво карда, куртаатро гирифтани шавад, чомаи худро низ ба ӯ бидеҳ;

41. Ва ҳар кӣ туро ба тай кадани як фарсанг роҳ маҷбур кунад, ҳамроҳи ӯ ду фарсанг бирав.

42. Ба касе ки аз ту металабад, бидеҳ, аз касе ки меҳоҳад аз ту қарз гирад, рӯ нагардон.

43. Шундаед, ки гуфта шудааст: "Ёри худро дӯст бидор ва аз душмани худ нафрат кун".

44. Лекин Ман ба шумо мегӯям: душманони худро дӯст бидоред, барои лаънаткунандагони худ баракат бихоҳед, ба нафраткунандагони худ некӣ кунед ва барои озордиҳандагону таъқибкунандагони худ дуо гӯед,

45. То ки фарзандони Падари худ, ки дар осмон аст, гардед; зеро ӯ офтоби Худро бар бадону некон тулӯ мекунонад ва борон бар одилону золимон меборонад.

46. Зеро ки агар дӯстдорандагони худро дӯст бидоред, чӣ мукофоте хоҳед ёфт? Оё боҷгирон низ чунин намекунанд?

47. Ва агар танҳо ба бародарони худ салом гӯед, чӣ бартарие доред? Оё боҷгирон низ чунин намекунанд?

48. Пас, комил бошед, чунон ки Падари шумо, ки дар осмон аст, комил аст».

БОБИ ШАШУМ

Давоми маъвизаи болои кӯҳ. Маҳкум кардани намуди зоҳирӣ дар дин.

1. «Зинҳор, садакаи худро дар пеши мардум ба амал наоваред, то ки онҳо шуморо бубинанд; вагарна шумо аз Падари худ, ки дар осмон аст, мукофоте нахоҳед дошт."

2. Пас, вақте ки садақае медиҳӣ пешопеши худ каарнай нанавоз, чунон ки риёкорон дар куништҳо ва кучаҳо мекунанд, то ки мардум онҳоро таъриф кунанд. Ба ростӣ ба шумо мегӯям: онҳо мукофоти худро гирифтаанд.

3. Аммо вақте ки ту садақа медиҳӣ, бигзор дасти чапат аз он чи дасти ростат мекунад, хабардор нашавад,

4. То ки садақаи ту дар ниҳон бошад; ва Падари ту, ки ниҳонбин аст, ба ту ошкоро мукофот хоҳад дод.

5. Ва ҳангоме ки дуо мегӯӣ, монанди риёкорон набош, ки онҳо дӯст медоранд дар куништҳо ва бурҷакҳои кӯчаҳо истода дуо гӯянд, то ки ба мардум худро нишон диҳанд. Ба ростӣ ба шумо мегӯям: онҳо мукофоти худро гирифтаанд.

6. Лекин ту, вақте ки меҳоҳӣ дуо гӯи, ба ҳучраи худ даро ва дарро баста, ба Падари худ, ки ниҳон аст, дуо гӯӣ; ва Падари ту, ки ниҳонбин аст, ба ту ошкоро мукофот хоҳад дод.

7. Ва дар вақти дуо чун халқҳо пургӯӣ накунед; зеро ки онҳо гумон мекунанд, ки ба туфайли пургӯӣ дуояшон мустаҷоб мешавад;

Муносибати нав ба дуо.

8. Монанди онҳо набошед; зеро Падари шумо эҳтиёҷоти шуморо, пеш аз он ки талаб кунед, медонад.

9. Пас ба ин мазмун дуо гӯед: "Эй Падари мо, ки дар осмонӣ! номи Ту муқаддас бод;

10. Малакути Ту биёяд; иродаи Ту, чунон ки дар осмон аст, дар замин ҳам ба амал ояд;

11. Ризқу рӯзии моро имрӯз ба мо бидеҳ;

12. Ва қарзҳои моро бубахш, чунон ки мо низ ба қарздорони худ мебахшем;

13. Ва моро ба озмоиш дучор накун, балки моро аз иблис раҳой деҳ; зеро ки Малакут ва қувват ва ҷалол то абад аз они Туст. Омин"».

14. Зеро, агар шумо ба мардум хатошоноро бубахшед, Падари шумо, ки дар осмон аст, ба шумо низ хоҳад бахшид;

15. Ва агар шумо ба мардум набахшед, Падари шумо низ хатоҳои шуморо ба шумо нахоҳад бахшид.

Дар бораи рӯзадорӣ.

16. Ҳамчунин, хангоме ки рӯза медоред, монанди риёкорон туршрӯ набошед; зеро ки онҳо қиёфаи худро дигаргун мекунанд, то ки рӯзадории худро ба мардум нишон диҳанд. Ба ростӣ ба шумо мегӯям, ки онҳо мукофоти худро гирифтаанд.

17. Лекин ту, вақте ки рӯза медорӣ, ба сари худ равшан бимол ва рӯи худро бишӯй,

18. То ки на дар назари мардум, балки дар ҳузури Падари худ, ки ниҳон аст, рӯзадор бошӣ; ва Падари ту, ки ниҳонбин аст, ба ту ошкоро мукофот хоҳад дод.

Қонуни Малакут дар хусуси сарват.

19. Дар рӯи замин барои худ ганҷҳо ғун накунад, ки дар ин ҷо куя ва занг мезанад, ва дуздон нақб канда, медузданд;

20. Балки барои худ ганҷҳо дар осмон ғун кунед, ки дар он ҷо куя ва занг намезанад, ва дуздон нақб намекананд ва намедузданд;

21. Зеро ҳар ҷо, ки ганҷи шумост, дили шумо низ дар он ҷо хоҳад буд.

22. Чароғи бадан чашм аст. Ва агар чашмат солим бошад, тамоми баданат равшан хоҳад буд;

23. Лекин агар чашми ту хира бошад, тамоми баданат торик хоҳад буд. Пас, агар нуре ки дар туст, зулмот бошад, ҷӣ гуна азимест он зулмот!

24. Ҳеҷ кас ба ду хоҷа хизмат карда наметавонад: зеро ки ё аз яке нафрат карда, дигареро дӯст хоҳад дошт, ё ба яке часпида, дигареро хор хоҳад дид. Шумо наметавонед ба Худо ва ба мамуно хизмат кунед.

Восита ба муқобили ғамхориҳо – умедворӣ ба Падаре ки дар осмон аст.

25. Бинобар ин ба шумо мегӯям: барои ҳаёти худ ғамхорӣ накунад, ки ҷӣ бихӯред ва ҷӣ бинӯшад; низ барои ҷисми худ, ки ҷӣ бипӯшад. Оё ҳаёт аз хӯрок ва ҷисм аз пӯшок муҳимтар нест?

26. Ба мурғони ҳаво нигоҳ кунед, ки на мекоранд ва на медараванд ва на дар анборҳо захира мекунад; ва Падари шумо, ки дар осмон аст, ба онҳо рӯзӣ мерасонад. Оё шумо аз онҳо хеле беҳтар нестед?
27. Ва кист аз шумо, ки бо ғамхории худ қоматашро як зирӯ баланд карда тавонад?
28. Ва барои либос чаро ғамхорӣ мекунад? Ба савсанҳои саҳро назар кунед, ки чӣ гуна нашъунамо меёбанд: на меҳнат мекунад ва на мересанд;
29. Лекин ба шумо мегӯям, ки Сулаймон ҳам бо тамоми ҷалоли худ чун яке аз онҳо либос напӯшидааст;
30. Пас, агар Худо алафи саҳроро, ки имрӯз ҳасту фардо ба танӯр андохта мешавад, чунин бипӯшонад, магар шуморо эй сустимонҳо, аз он беҳтар пӯшонида наметавонад!
31. Аз ин рӯ ғамхорӣ накунад ва нагӯед: "Чӣ бихӯрем?" ё "Чӣ бинӯшем?" ё "Чӣ бипӯшем?"
32. Чунки халқҳо дар қустуҷӯи ҳамаи ин чизҳо мебошанд, лекин Падари шумо ки, дар осмон аст, медонад, ки шумо ба ҳамаи ин чизҳо эҳтиёҷ доред.
33. Аммо аввал Малакути Худо ва адолати Ҷро бичӯед, ва ҳамаи ин чизҳо ба шумо ба таври илова дода хоҳад шуд.
34. Пас, барои фардо ғамхорӣ накунад, зеро ки фардо барои худ ғамхорӣ хоҳад кард: захмати имрӯз барои имрӯз кофист».

БОБИ ҲАФТУМ

Давоми мавъзаи болои кӯҳ.

Ҳукм накардан дар ҳаққи диггарон.

1. «Ҳукм накунад, то ки ҳукм карда нашавед;
2. Зеро ба ҳар роҳ, ки ҳукм кунед, ба ҳамон роҳ шумо ҳукм карда хоҳед шуд; ва ба ҳар андоза, ки чен кунед, ба ҳамон андоза ба шумо чен карда хоҳад шуд.
3. Ва чаро ту хасеро дар чашми бародари худ мебинӣ, вале чӯберо дар чашми худ дар намеёбӣ?
4. Ё чӣ тавр ба бародари худ мегӯӣ: "Иҷозат деҳ, ки хасро аз чашми ту дур кунам"; ва ҳол он ки чӯбе дар чашми туст?

5. Эй риёкор! Аввал чӯбро аз чашми худ дур кун, ва он гоҳ дуруст хоҳӣ дид, ки хасро аз чашми бародари худ дур кунӣ.

6. Он чи муқаддас аст, ба сагон надихед ва марвориди худро пеши хукон наандозед, то ки онҳоро поймол накунанд ва баргашта, шуморо надаранд.

Тарғиб барои дуо.

7. Биталабед, ба шумо дода хоҳад шуд; бичӯед, хоҳед ёфт; дарро бикӯбед, он ба рӯятон кушода хоҳад шуд;

8. Зеро ҳар кӣ биталабад, мегирад, ва ҳар кӣ бичӯяд, меёбад, ва ҳар кӣ дарро бикӯбад, он ба рӯяш кушода мешавад".

9. Ва кадом одамест аз шумо, ки писараш аз ӯ нон биталабад, ва санге ба вай бидиҳад?

10. Ё моҳие аз ӯ биталабад, ва море ба вай бидиҳад?

11. Пас, агар шумо, ки шарир ҳастед, ба фарзандони худ додани инъомҳои некро медонед, пас Падари шумо, ки дар осмон аст, ба онҳое ки аз ӯ металебанд, чанд маротиба зиёдтар чизҳои нек хоҳад дод.

12. Пас, ҳар он чи мехоҳед, ки мардум ба шумо кунанд, шумо низ ба онҳо ҳамон тавр кунед; зеро ин аст Таврот ва суҳафи пайғамбарон".

Ду роҳ.

13. Аз дари танг дароед; зеро фарох аст он дар ва васеъ аст он роҳ ки сӯи ҳалокат мебарад, ва онҳое ки ба он дохил мешаванд, бисёранд;

14. Зеро танг аст он дар ва душвор аст он роҳе ки сӯи ҳаёт мебарад, ва ёбандагони он кам ҳастанд".

Огоҳонидан аз муаллимони козиб.

Имтиҳон.

15. Аз пайғамбарони козиб ҳазар кунед, ки ба либоси меш назди шумо меоянд, лекин дар ботин гургони дарандаанд:

16. Онҳоро аз меваҳашон хоҳед шинохт. Оё аз бутайи олуҷа ангур ва аз мушхор анҷир мечинанд?

17. Ҳамчуни ҳар дарахти нек меваи нек меоварад, лекин ҳар дарахти бад меваи бад меоварад;
18. Наметавонад дарахти нек меваи бад оварад, ва дарахти бад–меваи нек".
19. Ҳар дарахте ки меваи нек намеоварад, бурида ва дар оташ андохта мешавад.
20. Пас, онҳоро аз меваҳашон хоҳед шинохт.

Хатари эътирофи бе имон.

21. На ҳар касе ки ба Ман: "Худовандо! Худовандо!" мегӯяд, ба Малакути Осмони дохил хоҳад шуд, балки он касе ки иродаи Падари Маро, ки дар осмон аст, ба ҷо меоварад.
22. Бисёр касон дар он рӯз ба Ман хоҳанд гуфт: "Худовандо! Худовандо! Оё ба номи Ту пайғамбарӣ накардем? Оё ба номи Ту девҳоро нарондем? Оё ба номи Ту мӯҷизоти зиёде нишон надодем?"
23. Он гоҳ дар ҷавоби онҳо хоҳам гуфт: "Ман ҳаргиз шуморо намешинохтам; аз Ман дур шавед, эй бадкорон!"

Ду асос.

24. Пас, ҳар кӣ ин суханони Маро бишнавад ва ба ҷо оварад, ӯро ба Марди оқиле монанд мекунам, ки хонаи худро дар санг бино кард;
25. Ва борон борида, селобҳо равон шуд, ва бодҳо вазида, ба он хона фишор овард; лекин он фурӯ нарафт, чунки бар санг бино шуда буд.
26. Ва ҳар кӣ ин суханони Маро бишнавад ва онҳоро ба ҷо наоварад, ба Марди нодоне монанд аст, ки хонаи худро бар рег бино кард;
27. Ва борон борида, селобҳо равон шуд, ва бодҳо вазида, ба он хона фишор овард; ва он Хона фурӯ рафт, ва харобии он бузург буд».

Исо бо қудрати Худо таълим меод.

28. Вақте ки Исо ин суханонро ба поён расонд, мардум аз таълими Ӯ дар ҳайрат монданд,
29. Зеро ки онҳоро ҳамчун соҳибқудрат таълим меод, на ҳамчун китобдонон ва фарисиён.

БОБИ ҲАШТУМ

Шифо ёфтани махавӣ.

1. Вақте ки ӯ аз кӯҳ фурумад, мардуми бисёре аз пайи ӯ равона шуданд.
2. Ва инан, махавие наздик омада, назди ӯ зону зад ва гуфт: «Худовандо! Агар хоҳӣ метавонӣ маро пок кунӣ».
3. Ва Исо дасти Худро дароз карда, вайро ламс намуд ва гуфт: «Меҳоҳам, пок шав». Ва дарҳол вай аз махав пок шуд.
4. Ва Исо ба вай гуфт: «Зинҳор, ба касе мағӯ; балки рафта, худро ба коҳин нишон деҳ ва он ҳадияро, ки Мусо фармудааст, тақдим кун, то ба онҳо шаҳодате гардад».

Шифо ёфтани хизматгори мирисади Кофарнаҳум.

5. Чун Исо вориди Кафарнаҳум шуд, мирисаде назди ӯ омад ва илтимос карда гуфт:
6. «Худовандо! Хизматгори ман гирифтори фалаҷ шуда, дар хона хобидааст ва азоби сахте дорад».
7. Исо ба вай гуфт: «Ман омада, ӯро шифо хоҳам дод».
8. Мирисад дар ҷавоб гуфт: «Худовандо! Ман лоиқи он нестам, ки Ту зери сақфи ман биёӣ; балки фақат сухане бигӯ, ва хизматгори ман шифо хоҳад ёфт»;
9. Зеро ки ман як фармонбар ҳастам, ва дар зери итоати худ низ сарбозонро дорам; ба яке мегӯям: "Бирав", меравад; ба дигаре мегӯям "Биё", меояд; ба ғуломи худ мегӯям: "Фалон корро бикун", мекунад».
10. Ва Исо ин суханонро шунида дар таачҷуб монд ва ба пайравони Худ гуфт: «Ба ростӣ ба шумо мегӯям: чунин имоне дар Исроил ҳам наёфтаам».
11. Ва ба шумо мегӯм, ки бисёр касон аз шарқ ва ғарб омада, дар Малакути Осмон бо Иброҳим, Исҳоқ ва Яъқуб хоҳанд нишаст;
12. Лекин фарзандони малакут ба зулмоти берун бадар ронда хоҳанд шуд: дар он ҷо гирия ва ғичирроси дандон хоҳад буд».
13. Ва Исо ба мирисад гуфт: «Бирав, мувофиқи имонат ба ту ато шавад». Ва ҳамон соат хизматгори ӯ шифо ёфт.

Исо модарарӯси Петрусро шифо медиҳад.

14. Вақте Исо ба хонаи Петрус омад, модарарӯси ӯро дид, ки дар ҳолти табларза хобидааст,

15. Ва дасти ӯро ламс кард, ва табларзаи ӯ қатъ шуд; ва ӯ бархоста, ба парастории онҳо машғул гашт.

16. Чун шом шуд, бисёр девонагонро назди ӯ оварданд, ва ӯ бо сухане арвоҳро берун кард вва ҳамаи беморонро шифо дод,

17. То ба амал ояд сухане ки бо забони Ишаъи пайғамбар гуфта шудааст: "ӯ заъфҳои моро гирифт ва бемориҳои моро бардошт".

18. Чун Исо мардуми бисёрро дар гирди Худ дид, фармуд, ки ба соҳили дигар гузаранд.

Пайравӣ ба Исо.

19. Он гоҳ як китобдон назди ӯ омада гуфт: «Устод! Ҳар чо равӣ, Туро пайравӣ хоҳам кард».

20. Исо ба вай гуфт: «Рӯбоҳон лона ва мурғони ҳаво ошӯна доранд; лекин Писари Одам чое надорад, ки сар ниҳад».

21. Ва дигаре аз шогирдонаш ба ӯ гуфт: «Худовандо! Ба ман иҷозат деҳ, ки рафта, аввал падари худро дафн кунам».

22. Лекин Исо ба вай гуфт: «Маро пайравӣ кун ва бигзор, ки мурдагон мурдагони худро дафн кунанд».

Исо мавҷоро ором мекунад.

23. Чун ба қайқ савор шуд, шогирдонаш бо ӯ ҳамроҳӣ карданд.

24. Ногоҳ ғалаёни бузургге дар баҳр ба амал омад, то ба ҳадде ки мавҷҳо қайқро фаро мегирифтанд; ва ӯ хуфта буд.

25. Шогирдонаш пеш омада, ӯро бедор карданд ва гуфтанд: «Худовандо! Моро начот деҳ, ки ҳалок мешавем».

26. Ба онҳо гуфт: «Эй сустимонҳо, чаро ҳаросонед?» Баъд бархоста, бодҳо ва баҳрро манъ кард, ва оромии комил барқарор шуд.

27. Ва мардум дар таачҷуб монда, гуфтанд: «Ин кист, ки бодҳо ва баҳр низ ба ӯ итоат мекунанд?»

Исо девҳоро берун мекунад.

28. Ва чун дар соҳили дигар ба сарзамини ҷарҷасиён расид ду девона аз мағоки гӯрҳо берун омада, ба Ў рӯ ба рӯ шуданд, ва чунон бадхашм буданд, ки ҳеч кас ҷуръат надошт аз он роҳ бигзарад.

29. Ва инак, онҳо фарёд зада, гуфтанд: «Туро бо мо чӣ кор аст, эй Исо, Писари Худо? Ту ба инҷо омадаӣ, то ки моро пеш аз вақт азоб диҳӣ!»

30. Ва дар ҷои аз онҳо дуртаре галаи бузурги хукон мечарид.

31. Ва девҳо аз Ў илтимос карда, гуфтанд: «Агар моро берун кунӣ, ба галаи хукон моро равона кун».

32. Ба онҳо гуфт: «Биравед». Ва онҳо берун шуда, ба галаи хукон даромаданд. Ва инак, тамоми галаи хукон аз баландӣ ба баҳр ҷаста, дар об ғарқ шуд.

33. Ва хукбонҳо давида рафтанд ва ба шаҳр расида, тамоми ҳодисаро, низ он чиро ки ба девонагон рӯй дод, нақл карданд.

34. Ва инак, тамоми аҳли шаҳр ба пешвози Исо берун омаданд ва чун Ўро диданд, илтимос карданд, ки аз ҳудуди онҳо берун равад.

БОБИ НҶҲУМ

Исо ба Кафарнаҳум бармегардад ва мафлуҷонро шифо медиҳад.

1. Пас ба қайқ савор шуда, убур кард ва ба шаҳри Худ омад.

2. Ва инак, мафлуҷеро, ки бар бистар хобида буд, назди Ў оварданд. Чун Исо имони онҳоро дид, ба мафлуҷ гуфт: «Далер бош, эй фарзанд! Гуноҳҳои ту омурзида шуд».

3. Дар айни ҳол баъзе аз китобдонон дар дили худ гуфтанд: «Ў куфр мегӯяд».

4. Лекин Исо андешаҳои онҳоро пай бурда, гуфт: «Барои чӣ дар дили худ андешаҳои бад доред?»

5. Зеро кадомаш осонтар аст: гуфтани ин ки "гуноҳҳои ту омурзида шуд", ё гуфтани он ки "барҳез ва равона шав"?

6. Лекин то бидонед, ки Писари Одаам дар рӯи замин қудрати омурзидани гуноҳҳоро дорад», – он гоҳ ба мафлуҷ гуфт: "Барҳез, бистари худро бардор ва ба хонаи худ равона шав".

7. Дарҳол барҳоста, ба хонаи худ равона шуд.

8. Чун мардум инро даданд, хайрон шуданд ва Худоро, ки ба одамизод чунин кудрате бахшидааст, ҳамду сано хонданд.

Даъват кардани Матто.

9. Ва Исо аз он ҷо гузашта, Матто ном шахсеро дид, ки дар бочгоҳ нишаста буд, ва ба вай гуфт: "Аз пайи Ман биё". Вай бархоста аз пайи Ё равона шуд.

Исо бо бочгирон ва гуноҳкорон хӯрок мехӯрад.

10. Ва хангоме ки Исо дар хона дар сари дастархон нишаста буд, бисёре аз бочгирон ва гуноҳкорон омада, бо Ё ва шогирдонаш дар сари дастархон нишастанд.

11. Чун фарисиён инро диданд, ба шогирдони Ё гуфтанд: «Чаро Устои шумо бо бочгирон ва гуноҳкорон хӯрок мехӯрад?»

12. Исо чун шунид, ба онҳо гуфт: «На тандурустон, балки беморон ба табиб ҳочат доранд;

13. Ва шумо биравед ва маънои ин суханонро биомӯзед: "Марҳамат мехоҳам, на қурбонӣ"; зеро Ман омадам, ки на одилонро, балки гуноҳкоронро ба тавба даъват кунам».

Масъалаи рӯзадорӣ.

14. Шогирдони Яҳё назди Ё омада, гуфтанд: «Чаро мо ва фарисиён бисёр рӯза медорем, лекин шогирдони Ту рӯза намедоранд?»

15. Исо ба онҳо гуфт: «Оё аҳли кӯшки никоҳ, модоме ки домод бо онҳост, мотам дошта метавонанд? Лакин айёме хоҳад расид, ки домод аз онҳо гирифта шавад, ва он гоҳ рӯза хоҳад дошт.

Масалҳо дар бораи чома ва машк.

16. Ва ҳеч кас бар чомаи кӯҳна аз матои нав ямоқ намемонад; зеро ямоқи нав аз чома ҷудо шуда, ҷои даридани он боз ҳам бадтар мешавад.

17. Ва шароби навро дар машки кӯҳна намеандозанд; вагарна машк дарида, шароб ҳам мерезад, машк ҳам талаф мешавад; балки шароби навро дар машки нав меандозанд, ва ҳар ду маҳфуз мемонанд».

Исо зани беморро шифо медиҳад ва духтари Ёирро зинда мекунад.

18. Ҳанӯз ин суҳанонро Ё ба онҳо мегуфт, ки сардоре омада, пеши Ё зону зад ва гуфт: «Духтари ман ҳозир мурд; лекин биё ва дасти Худро ба вай бигузор, ва зинда хоҳад шуд».

19. Исо бархоста, бо шогидонаш аз пайи вай равона шуд.

20. Ба инак, зане ки дувоздаҳ сол боз гирифтори хунравӣ буд, аз қафо наздик шуда, домани Ёро ламс намуд.

21. Зеро ки ба дили худ гуфт: «Агар маҳз либоси Ёро ламс кунам, шифо меёбам».

22. Исо ба қафо нигоҳ карда, занро дид ва гуфт: «Далер бош, эй духтар! Имонат туро шифо бахшид». Ҳамон соат зан шифо ёфт.

23. Ва ҳангоме ки Исо ба хонаи сардор омада, найнавозон ва мардуми навҳақунандаро дид,

24. Ба онҳо гуфт: «Аз ин ҷо бароед; зеро ки духтар намурдааст, балки хуфтааст». Онҳо бар Ё хандиданд.

25. Чун мардум берун рафтанд, Ё даромада, дасти вайро гирифт, ва духтар бархост.

26. Ва овозаи ин дар тамоми он сарзамин паҳн шуд.

Шифо ёфтани ду кӯр ва девонаи гунг.

27. Вақте ки Исо аз он ҷо мерафт, ду кӯр аз пайи Ё рафта, фарёд мезаданд: «Эй Писари Довуд! Ба мо марҳамат кун».

28. Ва чун ба хона расид, кӯрон назди Ё даромаданд. Исо ба онҳо гуфт: «Оё имон доред, ки Ман ин корро карда метавонам?» Онҳо ба Ё гуфтанд: «Оре, Худовандо!»

29. Он гоҳ чашмони онҳоро ласм карда, гуфт: «Мувофиқи имонатон ба шумо бишавад».

30. Ва чашмони онҳо кушода шуд. Ва Исо онҳоро таъкид карда, гуфт: «Зинҳор, касе аз ин огоҳӣ наёбад».

31. Лекин онҳо берун рафта, овозаи Ӯро дар тамоми он сарзамин паҳн карданд.

32. Ва ҳангоме ки онҳо берун мерафтанд, касеро назди Ӯ оварданд, ки девонаи гунг буд.

33. Ва чун дев берун карда шуд, гунг ба гап даромад. Ва мардум дар хайрат монда, гуфтанд: «Чунин ҳодиса дар Исроил ҳаргиз дида нашудааст».

34. Лекин фарисиён гуфтанд: «Ӯ девҳоро ба воситаи калони девҳо берун мекунад».

Илтимос дар бораи коргарон дар Малакути Худо.

35. Ва Исо дар ҳамаи шаҳрҳо ва деҳот гашта, дар куништҳои онҳо таълим медод, ва Инчили Малакутро мавъиза мекард ва ҳар беморӣ ва заъфи мардумро шифо медод.

36. Ва анбӯҳи мардумро дида, ба онҳо раҳмаш омадм зеро онҳо мисли гӯсфандони бе чӯпон бе мадор ва пароканда буданд.

37. Он гоҳ ба шогирдони Худ гуфт: «Дарав бисёр аст, лекин коргарон кам;

38. Пас, шумо аз Соҳиби дарав илтимос кунед, ки ба дарави Худ коргаронро фиристонад».

БОБИ ДАХУМ

Насиҳат додан ва фиристодани дувоздаҳ шогирдон.

1. Ва дувоздаҳ шогирдашро назди Худ хонда, ба онҳо бар авроҳи палид қудрат дод, то ки онҳоро берун кунанд ва ҳар беморӣ ва бетобиро шифо диҳанд.

2. Ва номҳои дувоздаҳ ҳавворӣ ин аст: аввал Шимъӯн, ки Петрус номида шуда буд, ва бародараш Андриёс, Яъқуб ибни Забдой ва бародараш Юҳанно,

3. Филиппус ва Барталмо, Тумо ва Маттои бочгир, Яъқуб ибни Ҳалфой ва Лаббой, ки лақабаш Таддо буд,

4. Шимъӯни Канно ва Яҳудои Исқарют, ки Ӯро таслим кард.

5. Ин дувоздаҳро Исо фиристод ва ба онҳо ҳукм дода, гуфт: «Ба роҳи ғайрияҳудиён наравед ва ба шаҳри сомариён надароед;

6. Балки назди гӯсфандони гумшудаи хонадони Исроил биравед;
7. Ва чун меравед, мавъиза карда, гӯед, ки Малакути Осмон наздик аст;
8. Беморонро шифо диҳед, махавиёнро пок кунед, мурдагонро эҳё кунед, девҳоро берун кунед; муфт ёфтаед, муфт диҳед.
9. Дар камарбанди худ тилло ё нуқра ё мис захира накунад,
10. Ва барои сафар на тӯрбае дошта бошед, на пероҳан, на чорук ва на асо. Зеро ки меҳнаткаш сазовори хӯроки худ мебошад.
11. Ва дар ҳар шаҳр ё деҳа, ки медароед, суроғ кунед, ки дар он ҷо шахси шоиста кист, ва то вақти баромаданатон дар он ҷо бимонед;
12. Вақте ки ба хонае медароед, салом бигӯед;
13. Агар аҳли он хона лоиқ бошанд, саломи шумо бар онҳо қарор мегирад; ва агар лоиқ набошанд, саломатон сӯи шумо бармегардад.
14. Ва ҳар кӣ шуморо қабул накунад, ва ба сухани шумо гӯш надихад, аз он хона ва ё шаҳр берун рафта, ғубори пойҳои худро биафшонед;
15. Ба ростӣ ба шумо мегӯям: ҳолати замини Садӯм ва Амӯро дар рӯзи доварӣ аз он шаҳр саҳлтар хоҳад буд".
16. Инак, Ман шуморо монади гӯсфандон ба миёни гургон мефиристам. Пас, мисли морон зирак ва мисли кабӯтарон содда бошед".
17. Лекин аз мардум ҳазар кунед: зеро шуморо ба маҳкамаҳо хоҳанд супурд ва дар куништҳои худ шуморо қамчинкорӣ хоҳанд кард,
18. Ва ба хоҳири Ман шуморо назди ҳокимон ва подшоҳон хоҳанд бурд, то ки барои онҳо ва халқҳо шаҳодате шавад.
19. Лекин чун шуморо таслим кунанд, андеша накунад, ки чӣ гуна ва ё чӣ бояд бигӯед; зеро ки дар он соат ба шумо ато хоҳад шуд, ки чӣ бояд гуфт;
20. Зеро ки гӯянда шумо нестед, балки Рӯҳи Падари шумост, ки дар шумо гӯянда аст.
21. Ва бародар бародарро ва падар фарзандро ба марг таслим хоҳад кард; ва фарзандон бар зидди падарону модарон қиём карда, онҳоро ба ҳалокат хоҳанд расонд;
22. Ва аз барои номи Ман тамоми мардум аз шумо нафрат хоҳанд кард; лекин ҳар кӣ то охир сабр кунад, начот хоҳад ёфт.

23. Агар дар шаҳре шуморо таъкиб кунанд, ба дигаре бигрезед. Зеро ки ба ростӣ ба шумо мегӯям: пеш аз он ки ҳамаи шаҳрҳои Исроилро тай кунед, Писари Одам хоҳад омад.
24. Шогирд аз муаллими худ ва ғулом аз хоҷаи худ авло нест:
25. Басанда аст, ки шогирд чун муаллими худ бошад, ва ғулом чун хоҷаи худ бошад. Агар соҳиби хонаро Баал-Забул номида бошанд, аҳли хонаи вайро чӣ қадар зиёдтар хоҳанд номид;
26. Пас, аз онҳо натарсед: зеро ҳеч чизи ниҳоне нест, ки ошкор нагардар, ва ҳеч чизи махфие нест, ки маълум нашавад.
27. Он чи дар торикӣ ба шумо мегӯям, дар рӯшноӣ бигӯед; ва он чи дар ғӯш мешунавед, дар болои бомҳо мавъиза кунед.
28. Ва аз кушандағони ҷисм, ки ба куштани рӯҳ қодир нестанд, натарсед; балки аз ӯ ҳаросон бошед, ки қодир аст ҳам ҷисм ва ҳам рӯҳро дар дӯзах нобуд кунад.
29. Оё ду гунчишк ба як фулус фурӯхта намешавад? ва ҳол он ки ягонтои онҳо бе хости Падари шумо ба замин намеафтад;
30. Лекин ҳамаи мӯйҳои сари шумо низ шумурда шудааст;
31. Пас, натарсед: шумо аз бисёр гунчишкон бартарӣ доред.
32. Пас, ҳар кӣ Маро дар назди мардум эътироф кунад, Ман низ ӯро дар назди Падари Худ, ки дар осмон аст, эътироф хоҳам кард;
33. Лекин, ҳар кӣ Маро дар назди мардум инкор кунад, Ман низ ӯро дар назди Падари Худ, ки дар осмон аст, инкор хоҳам кард.
34. Гумон накунед, ки омадаам, то осоиштагӣ бар замин биёрам; наомадаам ки осоиштагӣ биёрам, балки шамшер;
35. Зеро ки омадаам, то одамро аз падараш, духтарро аз модараш ва келинро аз модаршӯяш ҷудо кунам.
36. Ва душмани одам аҳли хонаи ӯ хоҳанд буд.
37. Ҳар кӣ падар ё модарашро аз Ман бештар дӯст медорад, лоиқи Ман нест; ва ҳар кӣ писар ё духтарашро аз Ман бештар дӯст медорад, лоиқи Ман нест;
38. Ва ҳар кӣ салиби худро намебардорад ва Маро пайравӣ намекунад, лоиқи Ман нест.
39. Ҳар кӣ ҷони худро нигоҳдорӣ кунад, онро барбод хоҳад дод; ва ҳар кӣ ҷони худро дар роҳи Ман барбод диҳад, онро нигоҳдорӣ хоҳад кард.

40. Ҳар кӣ шуморо қабул кунад, Маро қабул мекунад; ва ҳар кӣ Маро қабул мекунад, Фиристодаи Маро қабул мекунад;
41. Ҳар кӣ пайғамбарро ба номи пайғамбар қабул кунад, мукофоти пайғамбарро хоҳад ёфт; ва ҳар ки одилро ба номи одил қабул кунад, мукофоти одилро хоҳад ёфт.
42. Ва ҳар кӣ яке аз хурдонро фақат як пиёла оби сард бинӯшонад, чунки номи шогирд дорад, ба ростӣ ба шумо мегӯям, ки мукофоти худро аз даст нахоҳад дод.

БОБИ ЁЗДАҲУМ

Саволи Таъмиддиҳанда ва ҷавоби Исо.

Шаҳодати Исо дар бораи Таъмиддиҳанда.

1. Чун Исо насихатгӯиро ба дувоздаҳ шогирди Худ ба анҷом расонд, аз он ҷо равона шуд, то ки дар шаҳрҳои онҳо таълим диҳад ва мавъиза кунад.
2. Вақте ки Яҳё дар зиндон корҳои Масеҳро шунид, ду нафар аз шогидони худ фиристод,
3. То ки ба Ӯ бигӯянд: «Оё Ту Ҳамон ҳастӣ, ки бояд биёяд, ё мунтазири дигаре бошем?»
4. Исо дар ҷавоби онҳо гуфт: «Биравед ва он чи шундаед ва дидаед, ба Яҳё бигӯед:
5. Кӯрҳо мебинанд ва шалҳо роҳ маравад, махавиён пок мешаванд ва карҳо мешунаванд, мурдагон эҳё мешаванд, ва ба мискинон башорат дода мешавад;
6. Ва хушо касе ки дар ҳаққи Ман ба васваса наафтад».
7. Ва ҳагоме ки онҳо рафтанд, Исо ба мардум дар бораи Яҳё сухан оғоз кард: «Барои дидани чӣ чиз ба биёбон рафта будед? Оё барои дидани найе ки аз бод меларзад?
8. Пас барои дидани чӣ чиз рафта будед? Оё барои дидани марде ки сару либоси нарм дар бар дорад? Онҳое ки сару либоси нарм дар бардоранд, дар қасрҳои подшоҳонанд.
9. Пас барои дидани чӣ чиз рафта будед? Оё барои дидани як пайғамбар? Оре, ба шумо мегӯям ки вай аз пайғамбар ҳам бузургтар аст.

10. Зеро вай ҳамон аст, ки дар бораи вай навишта шудааст: "Инак, Ман қосиди Худро пешопеши Ту мефиристам, то роҳи Туро пеши Ту муҳайё кунад".

11. Ба ростӣ ба шумо мегӯям: аз миёни онҳое ки аз зан таваллуд ёфтаанд, бузургтар аз Яҳёи Таъмиддиҳанда барнахост; лекин он ки дар Малакути Осмон хурдтарин аст, аз вай бузургтар аст.

12. Ва аз айёми Яҳёи Таъмиддиҳанда то алҳол Малакути Осмон бо зӯрӣ ба даст оварда мешавад, ва зӯроварон онро мерабоянд;

13. Зеро ки тамоми пайғамбарон ва Таврот то вақти зуҳури Яҳё пешгӯӣ караанд.

14. Ва агар қабул кардан хоҳед, вай Илёс аст, ки бояд биёяд.

15. Ҳар кӣ гӯши шунаво дорад, бишнавад!

16. Лекин ин наслро ба кӣ монанд кунам? Вай ба кӯдаконе монанд аст, ки дар кӯчаҳо нишаста ва ба рафиқони худ мурочиат карда,

17. Мегӯянд: "Барои шумо най навохтем, рақс накардед; барои шумо навҳагарӣ кардем нагиристеде".

18. Зеро ки Яҳё омад, намехӯрад ва наменӯшад; мегӯянд: "Дев дорад".

19. Писари Одам омад, мехӯрад ва менӯшад; мегӯянд: "Инак марди пурхӯр ва майгусор, ки дӯсти бочгирон ва гуноҳкорон аст". Ва ҳикмат аз тарафи фарзандонаш тасдиқ карда мешавад».

Ба мункирон Исо довариро пешгӯӣ мекунад.

20. Он гоҳ Ҷ ба мазаммат кардани шаҳрҳое шурӯъ намуд, ки аксари мӯъҷизоти Ҷ дар он ҷо зоҳир шуда буд, чунки тавба накарда буданд.

21. «Вой бар ҳоли ту, эй Кӯрозин! Вой бар ҳоли ту, эй Байт-Сайдо! Зеро агар мӯъҷизоте ки дар шумо зоҳир шуд, дар Сӯр ва Сидӯн зоҳир мешуд, кайҳо палоспӯш ва хокистарнишин шуда, тавба мекарданд;

22. Лекин ба шумо мегӯям: дар рӯзи доварӣ ҳолати Сӯр ва Сидӯн аз шумо сабуктар хоҳад буд.

23. Ва ту, эй Кафарнаҳум, ки сар ба осмон афрохтай, ба дӯзах сарнагун хоҳӣ шуд; зеро агар мӯъҷизоте ки дар ту зоҳир шуд, дар Садӯм зоҳир мешуд, вай то имрӯз боқӣ мемонд;

24. Лекин ба шумо мегӯям, ки дар рӯзи доварӣ ҳолати сарзамини Садӯм аз ту сабуктар хоҳад буд».

Ситоиши Падар.

25. Дар он вақт Исо суханашро давом дода, гуфт: «Туро, эй Падар, эй Худованди осмон ва замин, ситоиш мекунам, ки ин чизҳоро аз хирадмандон ва оқилон пинҳон доштӣ ва ба кӯдакон ошкор кардӣ.

26. Оре, эй Падар! Зеро ки ҳусни таваҷҷӯҳи Ту чунин буд.

27. Ҳама чизро Падарам ба Ман супурдааст, ва ҳеҷ кас Писарро, чуз Падар, намешиносад; ва ҳеҷ кас Падарро намешиносад, чуз Писар ва касе ки Писар бихоҳад ба вай ошкор кунад.

Даъват кардани заҳматкашон ва гаронборон.

28. Назди Ман оед, эй ҳамаи заҳматкашон ва гаронборон, ва Ман ба шумо оромӣ хоҳам бахшид;

29. Юғи Маро ба гардани худ гиред ва аз Ман таълим ёбед, зеро ки Ман ҳалим ва фурӯтан ҳастам, ва ҷонҳои шумо оромӣ хоҳад ёфт;

30. Зеро юғи Ман хуш ва бори Ман сабук аст».

БОБИ ДУВОЗДАҲУМ

Исо ва қоидаҳои яҳудиён дар бораи рӯзи шанбе.

1. Дар он вақт Исо рӯзи шанбе аз киштзор мегузашт; ва шогирдонаш гурусна монда, ба чида ва хӯрдани хӯшаҳо сар карданд.

2. Фарисиён инро дида, ба Ӯ гуфтанд: «Инак, шогирдони Ту коре мекунанд, ки кардани он дар рӯзи шанбе раво нест».

3. Ба онҳо гуфт: «Магар нахондаед, ки Довуд чӣ кард, ҳангоме ки худаш ва ҳамроҳонаш гурусна буданд?

4. Чӣ гуна вай ба хонаи Худо даромада, нони тақдими хӯрд, ки хӯрдани он ба вай ва ҳамроҳонаш раво набуд, балки фақат ба қоҳинон раво буд?

5. Ё дар Таврот нахондаед, ки қоҳинон дар рӯзҳои шанбе дар маъбад оини шанbero риоя намекунанд ва бо вучуди он бегуноҳанд?

6. Лекин ба шумо мегӯям, ки дар ин ҷо Шахсе ҳаст, ки аз маъбад бузургтар аст;

7. Ва агар медонистед, ки "марҳамат мехоҳам, на қурбонӣ" чӣ маъно дорад, бегуноҳонро маззамат намекардед;

8. Зеро ки Писари Одам хоҷаи рӯзи шанбе низ мебошад».

Шифо ёфтани одами дастхушк дар рӯзи шанбе.

9. Ва аз он ҷо рафта, ба куништи онҳо даромад.

10. Ва инак, дар онҷо одаме буд, ки дасти хушкшудае дошт. Аз ӯ пурсида, гуфтанд: «Оё дар рӯзи шанбе шифо додан ҷоиз аст?» Қасдашон ин буд, ки ӯро айбдор кунанд.

11. Ба онҳо гуфт: «Кист аз шумо, ки як гӯсфанд дошта бошад, ва он дар рӯзи шанбе ба мағоке афтаду онро гирифта набарорад?

12. Пас чӣ қадар аз гӯсфанд одам азизтар аст! Бинобар ин дар рӯзҳои шанбе некӣ кардан ҷоиз аст».

13. Он гоҳ ба он одам гуфт: «Дасти худро дароз кун». Вай дароз кард; ва мисли дасти дигараш сиҳат шуд.

14. Фарисиён берун рафта, дар ҳаққи ӯ машварат намуданд, ки чӣ тавр ӯро ҳалок кунанд.

Исои бандаи Худо дар хомӯши амал мекунад.

15. Лекин Исо онро дарёфта, аз он ҷо дур шуд. Ва мардуми бисёре аз пайи ӯ равона шуданд, ва ӯ ҳамаи онҳоро шифо бахшид,

16. Ва ба онҳо фармоиш дод, ки овозаи ӯро паҳн накунанд,

17. То ба амал ояд сухане ки бо забони Ишаъи пайғамбар гуфта шудааст:

18. "Инак Бандаи Ман, ки ӯро баргузидаам, ва Маҳбуби Ман, ки ҳусни тавачҷӯҳи Ман бар ӯст; Рӯҳи Худо бар ӯ хоҳам ниҳод, то ки довариро ба халқҳо эълон кунад;

19. Ситеза ва фиғоне нахоҳад кард, ва касе дар кӯчаҳо овози ӯро нахоҳад шунид;

20. Найи хамидаро нахоҳад шикаст ва фатилаи нимсӯхтаро хомӯш нахоҳад кард, то даме ки довариро ба ғалаба оварда расонад;

21. Ва халқҳо ба номи ӯ умед хоҳанд баст".

Шифо ёфтани девона.

Куфри фарисиён.

22. Он гоҳ девонаеро назди Ҷ оварданд, ки кӯр ва гунг буд; Ҷ вайро шифо бахшид, ба тавре ки он кӯр ва гунг гӯё ва бино шуд.

23. Ва тамоми мардум дар хайрат афтода, гуфтанд: «Оё ин Шахс Писари Довуд нест?»

24. Лекин фарисиён инро шунида, гуфтанд: «Ҷ девҳоро фақат ба воситаи Баал-Забул, калони девҳо, берун мекунад».

25. Аммо Исо фикру хаёли онҳоро дарёфта, ба онҳо гуфт: «Ҷар салтанете ки бар зидди худ аз ҳам ҷудо шавад, рӯ ба харобӣ меоварад; ва ҳар шаҳр ё хонае ки бар зидди худ аз ҳам ҷудо шавад, устувор истода наметавонад.

26. Ва агар шайтон шайтонро берун кунад, вай бар зидди худ аз ҳам ҷудо шуда бошад: пас салтанати вай чӣ гуна устувор истода метавонад?

27. Ва агар Ман девҳоро ба воситаи Баал-Забул берун мекарда бошам, писарони шумо онҳоро ба воситаи кӣ берун мекунанд? Бинобар ин онҳо довари шумо хоҳанд шуд.

28. Лекин агар Ман девҳоро ба воситаи бо Рӯҳи Худо берун мекарда, пас Малакути Худо ба шумо омада расидааст.

29. Ё касе чӣ гуна ба хонаи шахси зӯроваре даромада, чизҳои вайро ғорат карда наметавонад, бе он ки аввал он зӯроварро бибандад, ва пас аз он хонаи вайро ғорат кунад?

30. Ҷар кӣ бо Ман нест, ба Ман муқобил аст; ва ҳар кӣ бо Ман чамъ намекунад, вай пароканда мекунад.

Гуноҳе ки омурзида намешавад: ба шайтон нисбат додани корҳои Рӯҳулқудс.

31. Аз ин сабаб ба шумо мегӯям: ҳар навъ гуноҳ ва куфр ба одамизод омурзида мешавад; лекин куфр бар зидди Рӯҳ ба одамизод омурзида нахоҳад шуд.

32. Ҷар кӣ бар зидди Писари Одам сухане гӯяд, ба вай омурзида мешавад; лекин ҳар кӣ бар зидди Рӯҳулқудс сухане гӯяд, ба вай омурзида нахоҳад шуд, на дар ин олам, ва на дар олами оянда.

Ҷавобгарӣ барои сухан.

33. Ё дарахтро нек гардонед ва меваашро нек; ё дарахтро бад гардонед ва меваашро бад; зеро ки дарахт аз мевааш шинохта мешавад.
34. Эй афъизадагон! Шумо чӣ тавр суханони нек гуфта метавонед, дар сурате ки худатон бад ҳастед? Зеро ки забон аз пурагии дил сухан мегӯяд.
35. Шахси нек аз ганчинаи нек чизи нек берун меоварад; ва шахси бад аз ганчинаи бад чизи бад берун меоварад.
36. Лекин ба шумо мегӯям, ки мардум барои ҳар сухани ботиле ки мегӯяд, дар рӯзи доварӣ ҷавоб хоҳад дод:
37. Зеро ки аз суханони худ сафед хоҳӣ шуд ва аз суханони худ маҳкум хоҳӣ шуд.

Исо ба муқобили фарисиёне ки муъҷизот металабанд.

38. Он гоҳ баъзе аз китобдонон ва фарисиён ба ҷавоб гуфтанд: «Эй Устод! Меҳоҳем аломате аз Ту бубинем».
39. Дар ҷавоби онҳо гуфт: «Насли шарир ва зинокор аломате металабанд: ва ба вай, ҷуз аломати Юнуси пайғамбар, аломате дода нахоҳад шуд.
40. Зеро, чунон ки Юнус се шабинарӯз дар шиками моҳӣ буд, Писари Одам низ се шабонарӯз дар оғӯши замин хоҳад буд.
41. Мардуми Нинве дар рӯзи доварӣ бо ин насл бархоста, онро маҳкум хоҳанд кард, зеро ки онҳо бо мавъизаи Юнус тавба карданд; ва инак, дар ин ҷо Шахсе аз Юнус бузургтар аст.
42. Маликаи Ҷануби дар рӯзи доварӣ бо ин насл бархоста, онро маҳкум хоҳад кард, зеро ки вай барои шунидани ҳикмати Сулаймон аз ақсои замин омад; ва инак, дар ин ҷо Шахсе аз Сулаймон бузургтар аст.

Баргаштани Рӯҳи палид.

43. Вақте ки рӯҳи палид аз одам берун меояд, дар ҷустуҷӯи роҳат дар ҷойҳои беоб гардиш мекунад ва намеёбад;
44. Он гоҳ мегӯяд: "Ба хонаи худ, ки аз он берун омадаам, бармегардам". Ва гашта омада онро холӣ, ҷорӯбзада ва ороста меёбад;
45. Пас аз он рафта, ҳафт рӯҳи дигари аз худаи бадтарро ҳамроҳи худ меоварад, ва дохил шуда, дар он ҷо зиндагӣ мекунанд; ва анҷоми он

шахс бадтар аз аввалаш мешавад. Ҳоли ин насли шарир низ ҳамин тавр хоҳад шуд».

Хешовандони ҳақиқи Исо.

46. Ҳанӯз Ӯ бо мардум сухан мегуфт, ки модар ва бародаронаш омада, дар берун истоданд ва мехостанд бо Ӯ гуфтугӯ кунанд.

47. Ва шахсе ба Ӯ гуфт: «Инак, модарат ва бародаронат дар берун истодаанд ва мехоҳанд бо Ту гуфтугӯ кунанд».

48. Лекин Ӯ дар ҷавоби он шахс гуфт: «Кист модари Ман, ва бародарони Ман?»

49. Ва бо дасти Худ шогирдони Худро нишондода, гуфт: «Инак модари Ман ва бародарони Ман;

Зеро, ҳар кӣ хости Падари Маро, ки дар осмон аст, ба ҷо оварад, ҳамон кас бародару хоҳару модари Ман аст».

БОБИ СЕЗДАҲУМ

Ҳафт масал дар бораи Малакути Осмон.

Коранда.

1. Ва ҳамон рӯз Исо аз хона берун омада, дар канори баҳр нишаст.

2. Ва мардуми бисёре назди Ӯ чамъ омаданд, ба тавре ки Ӯ ба қайқ даромада, нишаст, ва тамоми мардум дар канори баҳр меистоданд.

3. Ва бо масалҳо чизҳои бисёрро ба онҳо омӯхта, гуфт: «Инак, корандае барои пошидани тухм берун рафт;

4. Ва чун тухм мепошид, қадре дар канори роҳ афтод, ва паррандагон омада, онро, хӯрданд;

5. Қадре бар санглох афтод, дар ҷое ки хок бисёр набуд, ва бо тезӣ сабзид, зеро ки хок умқ надошт;

6. Чун офтоб барома пажмурда шуд ва азбаски реша надошт, хушк шуд;

7. Қадре дар миёни хорҳо афтод, ва хорҳо қад кашида, онро пахш карданд;

8. Қадре дар хоки нағз афтод ва бор овард: баъзе сад баробар, баъзе шаст ва баъзе сӣ.

9. Ҳар кӣ гӯши шунаво дорад, бишнавад!"

10. Ва шогирдонаш омада, ба Ў гуфтанд: «Чаро ба онҳо бо масалҳо сухан мегӯӣ?»
11. Дар ҷавобашон гуфт: «Чунки ба шумо дониستاني асрори Малакути Осмон ато шудааст, лекин ба онҳо ато нашудааст;
12. Зеро ҳар кӣ дорад, ба вай дода ва афзун шавад; лекин ҳар кӣ надорад, аз вай он чи низ дорад, гирифта шавад;
13. Аз он сабаб ба онҳо бо масалҳо сухан мегӯям, ки онҳо нигоҳ мекунанд, вале намебинанд, ва гӯш медиҳанд вале намешунаванд, ва намефаҳманд;
14. Ва дар ҳақиқи онҳо нубуввати Ишаъё ба амал меояд, ки гуфтааст: "Бо гӯшҳои худ хоҳед шунид, вале нахоҳед фаҳмид; бо чашмҳои худ нигоҳ хоҳед кард, вале нахоҳед дид;
15. Зеро ки дили ин мардум сангин ва гӯшҳои вазнин шудааст, ва чашмони худро бастаанд, мабодо бубинанд ва бо гӯшҳо бишнаванд ва бо дилҳо бифаҳманд ва рӯчӯ кунанд, ва Ман онҳоро шифо диҳам".
16. Лекин хушо чашмони шумо, ки мебинанд, ва гӯшҳои шумо, ки мешунаванд;
17. Зеро ба ростӣ ба шумо мегӯям, бисе пайғамбарон ва одилон мехостанд он чиро, ки шумо мебинед, бубинанд, ва надиданд, ва он чиро, ки шумо мешунавед, бишнаванд ва нашуниданд.
18. Пас шумо маънои масали корандаро бишнавед:
19. Ҳар кӣ сухани Малакутро бишнавад, ва нафаҳмад, иблис назди вай омада, он чиро, ки дар дили вай кошта шудааст, мерабояд: ин ҳамон аст, ки дар роҳ кошта шудааст.
20. Ва кошташуда дар санглох он кас аст, ки суханро мешунавад ва дарҳол бо шодӣ қабул мекунад;
21. Лекин дар худ реша надорад ва ноустувор аст, ва чун аз боиси сухан азияте ё таъқиботе рӯй диҳад, дарҳол ба васваса меафтад.
22. Ва кошташуда дар миёни хорҳо он кас аст, ки суханро мешунавад, лекин андешаҳои дунёӣ ва ҳирси сарват суханро пахш мекунад, ва он бесамар мегардад.
23. Ва кошташуда дар хоки нағз он кас аст, ки суханро мешунавад ва мефаҳмад ва бор ҳам меоварад: баъзе сад баробаар, баъзе шаст ва баъзе сӣ».

Сирри дуум: мастак дар миёни гандум.

24. Ва масали дигаре барои онҳо оварда, гуфт: «Малакути Осмон монанди касест, ки дар киштзори худ тухми некӯ коштааст;
25. Лекин вақте ки мардум дар хоб буданд, душмани вай омада, дар миёни гандум мастак пошид ва рафт;
26. Чун киштзор сабзид, ва самараш ба назар намоён шуд, мастак ҳам пайдо шуд.
27. Ғуломони соҳиби киштзор омада, гуфтанд: "Эй хоҷа! Оё дар киштзори худ тухми некӯ накоштай? Пас мастак аз кучо пайдо шуд?"
28. Вай ба онҳо гуфт: "Ин кори душман аст". Ғуломон ба вай гуфтанд: "Оё мехоҳӣ биравам ва онро чида гирем?"
29. Вай гуфт: "Не, мабодо дар вақти чида гирифтани мастак гандумро ҳам аз реша биканед;
30. Бигзоред, ки то вақти дарав ҳар ду ҳам нумӯ кунад; ва дар мавсими дарав ба даравгарон хоҳам гуфт: аввал мастакро чида гиреду барои сӯзондан банд-банд кунед; лекин гандумро дар анбори ман захира кунед."

Сирри сеюм: донаи хардал.

31. Масали дигаре барои онҳо оварда, гуфт: «Малакути Осмон мисли донаи хардалест, ки касе онро гирифта, дар киштзори худ коштааст,
32. Ва гарчанде ки хурдтарини тухмхост, чун нумӯ кунад, аз ҳамаи наботот бузургтар мешавад ва дарахт мегардад, ба тавре ки мурғони ҳаво омада, дар шоҳаҳояш ошӯна месозанд».

Сирри чорум: хамиртуруш.

33. Ва масали дигаре ба онҳо гуфт: «Малакути Осмон монанди хамиртурушест, ки зане онро гирифта, ба се ченак орд андохт, то ки тамоми хамир расид».
34. Ҳамаи инҳоро Исо ба мардум бо масалҳо баён мекард, ва бе масал ба онҳо сухан намегуфт,
35. То ба амал ояд сухане ки бо забони пайғамбар гуфта шудааст: "Даҳони Худро ба масалҳо мекушоям; чизҳоеро, ки аз офариниши олам пинҳон мондааст, баён менамоям".

Маънидоди сирри дуюм.

36. Он гоҳ Исо мадумро ҷавоб дода, ба хона даромад. Ва шогирдонаш назди Ӯ омада, гуфтанд: «Масали мастаки киштзорро ба мо бифаҳмон».

37. Дар ҷавоби онҳо гуфт: «Корандаи тухми некӯ Писари Одам аст;

38. Киштзор ин ҷаҳон аст; ва тухми некӯ писарони Малакут ҳастанд, ва мастакҳо писарони иблис мебошанд;

39. Ва душмане ки онҳоро кошт, иблис аст; мавсими дарав анҷоми олам аст, ва даравгарҳо фариштагонанд.

40. Пас, чӣ тавре ки мастакҳоро чамъ карда, дар оташ месӯзонанд, анҷоми олам низ ҳамон тавр хоҳад шуд:

41. Писари Одам фариштагони Худро хоҳад фиристод, ва онҳо аз Малакути Ӯ ҳамаи васвасакорон ва бадкоронро чамъ хоҳанд кард,

42. Ва онҳоро ба кӯраи оташ хоҳанд андохт; дар он ҷо гиря ва ғичирроси дандон хоҳад буд.

43. Он гоҳ одилон дар Малакути Падари худ чун офтоб дурахшон хоҳанд шуд. Ҳар кӣ гӯши шунаво дорад, бишнавад!

Сирри панҷум: ганҷи ниҳонӣ.

44. Боз Малакути Осмон монанди ганҷест, ки дар киштзор ниҳон бошад, ва онро касе ёфта, пинҳон карда, ва аз шодии он рафта, ҳар чи дошт, фурӯхт ва он киштзорро харид.

Сирри шашум: марворид.

45. Боз Малакути Осмон монанди тоҷирест, ки марворидҳои хуб мечуст,

46. Ва чун як марбориди гаронбаҳо ёфт, рафта, ҳар чи дошт, фурӯхт ва онро харид.

Сирри ҳафтум: тӯр.

47. Боз Малакути Осмон монанди тӯрест, ки ба баҳр андохта шуд, ва ҳар навъ моҳӣ ба он даромад,
48. Ва чун пур шуд, онро ба соҳил кашиданд ва нишаста, хубҳоро дар зарфҳо чамъ карданд, лекин бадҳоро дур андохтанд.
49. Дар анҷоми олам ҳамин тавр хоҳад шуд: фариштагон берун омада, бадкоронро аз миёни одилон ҷудо мекунанд,
50. Ва онҳоро ба кӯраи оташ меандозанд: дар он ҷо гиря ва ғичирроси дандон хоҳад буд.
51. Исо ба онҳо гуфт: «Оё ҳамаи инро фаҳмидед?» Ба Ё гуфтанд: «Оре, Худовандо!»
52. Ба онҳо гуфт: «Бинобар ин ҳар китобдоне ки дар Малакути Осмон таълим ёфтааст, монанди соҳиби хонаест, ки аз ганчи худ чизҳои нав ва кӯҳна берун меоварад».

Исо ба Носира бармегардад ва Ёро боз мункир мешаванд.

53. Вақте ки Исо ин масалҳоро ба охир расонд, аз он ҷо равона шуд,
54. Ва ба зодгоҳи Худ омада, онҳоро дар куништҳошон таълим дод, ба тавре ки онҳо дар ҳайрат монда, мегуфтанд: "Аз кучост дар Ё чунин ҳикмат ва мӯъҷизот?"
55. Оё Ё писари наҷвор нест? Оё номи модараш Марям нест, ва бародаронаш Яъқуб, Йӯсе, Шимъӯн ва Яҳудо?
56. Ва ҳамаи хоҳаронаш дар байни мо намебошанд? Пас, аз кучост дар Ё ҳамаи ин чизҳо?
57. Ва дар ҳаққи Ё дар васваса меафтоданд. Лекин Исо ба онҳо гуфт: «Пайғамбар беқадр набошад, ҷуз дар зодгоҳи худ ва дар хонаи худ».
58. Ва дар он ҷо ба сабаби беимонии онҳо мӯъҷизаи бисёр нишон надод.

БОБИ ЧОРДАҲУМ

Беқарории Хуродус.

Қатли Яҳёи Таъмиддиҳанда.

1. Дар он хангом овозаи Исо ба гӯши тетрарх Хуродус расид,
2. Ва ба хизматгузори худ гуфт: «Ин Яҳёи Таъмиддиҳанда аст; вай аз мурдагон эҳё шудааст, ва аз ин сабаб ин мӯъҷизот аз вай ба зухур меояд».

3. Зеро ки Ҳиродус Яҳёро дастгир карда ва баста, ба зиндон андохта буд, ба хотири Ҳиродия, зани Филиппус бародараш;
4. Зеро Яҳё ба вай гуфта буд: «Ба ту раво нест, ки вайро ба занӣ бигирӣ».
5. Ва мехост ўро ба қатл расонад, лекин аз мардум тарсид, чунки ўро пайғамбар медонистанд.
6. Аммо вақте ки Ҳиродус рўзи таваллуди худро ҷашн мегирифт, духтари Ҳиродия дар пеши аҳли базм рақсид, ва ин ба Ҳиродус бисёр писанд афтод;
7. Аз ин рӯ ба вай қасам ёд карда, ваъда дод, ки ҳар он чи хоҳад, ба вай медахад.
8. Пас вай, бо талқини модари худ, гуфт: «Каллаи Яҳёи Таъмиддихандаро дар ҳамин ҷо дар табақа ба ман ҳадия бикун».
9. Подшоҳ ғамгин шуд; лекин барои поси савгандаш ва ба хотири ононе ки ҳамроҳаш нишаста буданд, амр фармуд, ки дода шавад,
10. Ва ҷаллодеро фиристод, то дар зиндон каллаи Яҳёро аз танаш ҷудо кунанд.
11. Ва каллаи ўро дар табақа оварда, ба духтар доданд, ва онро вай ба модари худ бурд.
12. Ва шогирдонаш омада, ҷасади вайро бардошта бурданду гӯр карданд; ва рафта, ба Исо хабар доданд.
13. Чун Ў инро шунид, ба қайқ савор шуда, аз он ҷо танҳо ба ҷои хилвате рафт; ва мардум, чун шуниданд, аз ақиби Ў аз шаҳрҳо пиёда равон шуданд.
14. Ва Исо берун омада, анбӯҳи мардумро дид, ва ба онҳо раҳмаш омад, ва беморони онҳоро шифо дод.

Сер шудани панҷ ҳазор мард.

15. Дар вақти аср шогирдонаш назди Ў омада, гуфанд: «Ин ҷо ҷои хилват аст, вақт ҳам дер шуд; мардумро ҷавоб деҳ то ки ба деҳот рафта, барои худ хӯроке бихаранд».
16. Ба онҳо гуфт: «Ҳоҷате нест, ки онҳо бираванд: шумо ба онҳо хӯрок диҳед».
17. Ба Ў гуфтанд: «Мо дар ин ҷо фақат панҷ нон ва ду моҳӣ дорем».
18. Гуфт: "Онҳоро ин ҷо назди Ман биёред».

19. Ва мардумро фармуд, ки бар сабза биншинад, ва панҷ нону ду мохиро гирифта, ба осмон нигаристу баракат дод ва нонро пора карда, ба шогирдонаш дод, ва шогирдонаш ба мардум доданд.

20. Ҳама хӯрданду сер шуданд; ва аз пораҳои боқимонда дувоздаҳ сабадро пур карда бардоштанд;

21. Ва хӯрандагон, ба ғайр аз занону бачагон, тақрибан панҷ ҳазор мард буданд.

Исо бар об қадам мезанад.

Сустимони Петрус.

22. Дарҳол Исо шогирдони Худро фармуд, ки ба қайқ савор шуда, пеш аз Ӯ ба соҳили дигар равона шаванд, то Ӯ мардумро ҷавоб диҳад.

23. Ва чун мардумро ҷавоб дод, барои дуо гуфтан танҳо бар фарози кӯҳе баромад; бегоҳирӯзӣ низ дар он ҷо танҳо буд.

24. Ва қайқ ҳанӯз дар миёни баҳр буд ва аз мавҷҳо лат меҳӯрд, зеро ки боди муҳолиф мевазид.

25. Ва дар поси чоруми шаб Исо бар баҳр қадам зада, назди онҳо омад.

26. Ва шогирдон чун Ӯро диданд, ки бар барҳ қадам мезад, дар изтироб афтада, гуфтанд: «Ин шабаҳ аст!» Ва аз тарс фарёд заданд.

27. Лекин Исо дарҳол ба онҳо хитоб карда, гуфт: «Ором бошед; ин Манам, ҳаросон нашавед».

28. Петрус дар ҷавоби Ӯ гуфт: «Худовандо! Агар ин Туй, ба ман амр деҳ, то ки бар рӯи об назди Ту биёям».

29. Гуфт: «Биё». Ва Петрус аз қайқ баромада, бар рӯи об равона шуд, то ки назди Исо биёяд;

30. Лекин чун боди шадидро дид, ҳаросон шуд ва дар ҳолате ки ғарқ мешуд, фарёд кашид: «Худовандо! Маро халос кун».

31. Исо фавран дасташро дароз карда, вайро нагоҳ дошт ва гуфт: «Эй сустимон! Чаро шубҳа кардӣ?»

32. Вақте ки ба қайқ даромаданд, бод соқит шуд.

33. Онҳое ки дар қайқ буданд, назди Ӯ омада, сачда карданд ва гуфтанд: «Ҳақиқатан Ту Писари Худо ҳастӣ».

Шифо ёфтани беморон дар Цинесор.

34. Ва аз баҳр гузашта, ба сарзамини Цинесор омаданд.
35. Ва сокинони он мавзеъ Ёро шинохтанд ва ба тамоми музофот касонеро фиристода, ҳамаи беморонро назди Ё оварданд,
36. Ва аз Ё илтимос менамуданд, ки фақат домани чомаи Ёро ламс кунанд; ва ҳар кӣ ламс кард, шифо ёфт.

БОБИ ПОНЗДАҲУМ

Аҳкоми Худо аз ривоятҳои инсонӣ болатар аст.

1. Он гоҳ китобдонон ва фарисиён, ки аз Уршалим буданд, назди Исо омада, гуфтанд:
2. «Чаро шогирдони Ту ривоятҳои мушридонро вайрон мекунанд? Зеро ки пеш аз хӯрдани нон дастҳои худро намешӯянд».
3. Ё ба онҳо ҷавоб дода, гуфт: «Чаро шумо ҳам ба хотири ривоятҳои худ ҳукми Худоро вайрон мекунед?»
4. Зеро ки Худо ҳукм кардааст: "Падару модари худро иззат намо"; ва "Ҳар кӣ падар ё модари худро дашном диҳад, албатта ҳалок гардад".
5. Лекин шумо мегӯед: "Ҳар гоҳ касе ба падар ё модари худ бигӯяд: «Он чи аз ман нафъ ёбӣ, ҳадия барои Худост»,
6. Баъд аз он вай набояд падар ё модари худро ҳурмат кунад". Ба ҳамин тариқ шумо ҳукми Худоро бо ривояти худ бартараф намудаед.
7. Эй риёкорон! Ишаё дар бораи шумо некӯ пайғом дода гуфтааст:
8. "Ин мардум бо забони худ ба Ман наздик мешаванд ва бо лабони худ Маро парастид мекунанд, лекин дилашон аз Ман дур аст;
9. Пас Маро бар абас парастид мекунанд, зеро ки таълиму аҳкоми инсониро таълим медиҳанд"».

Одамро дар ҳузури Худо чӣ палид мекунад.

10. Ва мардумро даъват намуда, гуфт: «Гӯш диҳед ва бифаҳмед:
11. На он чи ба даҳон медарояд, одамро палид мекунад; балки он чи аз даҳон мебарояд, одамро палид мекунад».
12. Он гоҳ шогирдонаш назди Ё омада, гуфтанд: «Оё медонӣ, ки фарисиён ин суҳанонро шунида, ба васваса афтоданд?»

13. Дар ҷавоб гуфт: «Ҳар ниҳоле ки Падари Ман, ки дар осмон аст, нашинонда бошад, решақан хоҳад шуд;

14. Онҳоро ба ҳоли худашон бигзоред; онҳо кӯроне ҳастанд, ки ба кӯрон роҳнамоӣ мекунад; ва ҳар гоҳ кӯре ба кӯри дигаре роҳнамоӣ кунад, ҳар ду дар чоҳ хоҳанд афтод».

15. Петрус дар ҷавоби Ӯ гуфт: «Ин масалро ба мо фаҳмонда деҳ».

16. Исо гуфт: «Оё шумо низ то ҳанӯз бефаҳм ҳастед?

17. Оё ҳанӯз дарк накардед, ки ҳар он чи ба даҳон медарояд, ба шикам меравад ва аз он хорич мешавад?

18. Лекин ҳар он чи аз даҳон мебарояд, аз дил пайдо мешавад; ва ин чизҳо одамро палид мекунад;

19. Зеро ки аз дил ҳаёлотӣ бад, қатл, зино, фисқ, дуздӣ шаҳодати бардурӯғ ва куфр пайдо мешавад;

20. Ин чизҳо одамро палид мекунад; лекин бо дасти ношуста хӯрок хӯрдан одамро палид намекунад».

Шифо ёфтани духтари канъонӣ.

21. Ва Исо аз он чо берун шуда, ба худуди Сӯр ва Сидӯн рафт.

22. Ва инак, як зани канъонӣ дар он ҳудуд пеш омада, фарёдкунон ба Ӯ гуфт: «Худовандо, Писари Довуд, ба ман марҳамат кун! Зеро ки духтарам саҳт дар чанги дев аст».

23. Лекин Ӯ ба вай ҳеҷ ҷавоб надод. Ва шогирдонаш назди Ӯ омада илтимос карданд: «Вайро ҷавоб деҳ, зеро ки аз ақибӣ мо фарёд мезанад».

24. Дар ҷавоб гуфт: «Ман фақат барои гӯсфандони гумшудаи хонадони Исроил фиристода шудаам».

25. Лекин зан омада, ба Ӯ сачда кард ва гуфт: «Худовандо! Ба ман мадад кун».

26. Дар ҷавоб гуфт: «Нони бачагонро гирифта, пеши сагон партофтан хуб нест».

27. Зан гуфт: «Оре, Худовандо! Лекин сагон низ нонрезаҳое, ки аз дастархони хоҷаҳошон меафтад, мехӯранд».

28. Исо дар ҷавоби вай гуфт: «Эй зан! Имони ту бузург аст; пас он чи хостӣ, барои ту бишавад». Ва духтари вай ҳамон соат шифо ёфт.

Шифо ёфтани беморони бисёр.

29. Исо аз он чо ҳаракат карда, назди баҳри Чалил омад ва бар фарози кӯхе баромада, дар он чо нишаст.

30. Ва мардуми бисёре назди Ё бо лангон, кӯрон, гунгон, маъубон ва хеле беморони дигар омада, онҳоро пеши пойҳои Исо гузоштанд; ва Ё онҳоро шифо дод,

31. Ба тавре ки мардум гунгонро гӯё, маъубонро солим, лангонро равон ва кӯронро бино дида, дар ҳайрат монданд. Ва Худои Исроилро ҳамду сано хонданд.

Сер шудани чор ҳазор мард.

32. Ва Исо шогирдони Худо пеш хонда, гуфт: «Ба ин мардум дилам месӯзад, зеро ки се рӯз боз назди Ман мебошанд ва барои хӯрдан чизе надоранд; намехоҳам онҳоро гурусна ҷавоб диҳам, ки мабодо дар роҳ бемадор шаванд».

33. Шогидонаш дар ҷавоби Ё гуфтанд: «Аз кучо дар биёбон ин қадар нон ёбем, ки чунин анбӯхро сер кунем?»

34. Исо ба онҳо гуфт: «Чандто нон доред?» Гуфтанд: «Ҳафтто, ва андак моҳии майда».

35. Пас ҷамоатро фармуд, ки бар замин бинишинанд,

36. Ва ҳафт нон ва моҳиёро гирифта, бо изҳори шукргузорӣ пора кард ва ба шогирдонаш дод, ва шогирдонаш ба мардум доданд.

37. Ва ҳама хӯрда сер шуданд; ва аз пораҳои боқимонда ҳафт сабадро пур карда бардоштанд;

38. Хӯрандагон, ғайр аз занону кӯдакон, чор ҳазор мард буданд.

39. Пас Ё мардумро ҷавоб дода, ба қайқ савор шуд ва ба ҳудуди Мачдал омад.

БОБИ ШОНЗДАҲУМ

Фарисиён аломати осмонӣ металабанд.

1. Фарисиён ва саддуқиён омаданд ва Ёро озмуда, хоҳиш карданд, ки аломати осмонӣ ба онҳо нишон диҳад.

2. Дар ҷавоби онҳо гуфт: «Шомгоҳон шумо мегӯед: "Ҳаво хуб хоҳад буд, чунки осмон сурх аст";

3. Бомдодон мегӯед: "Имрӯз ҳаво бад хоҳад шуд, чунки осмон арғувонӣ ва гирифта мебошад". Эй риёкорон! Қиёфаи осмонро фарқ карда метавонеду аломати замонҳоро наметавонед?

4. Насли шарир ва зинкор аломате металабад, ва ба вай чуз аломати Юнуси пайғамбар дода нахоҳад шуд». Ва онҳоро тарк карда, равона шуд.

Огоҳонидан аз таълимоти фарисиён ва саддуқиён.

5. Ва чун шогирдон ба соҳили дигар убур карднд, нон гирифтано фаромӯш карда буданд.

6. Исо ба онҳо гуфт: «Бохабар бошед, аз хамиртуруши фарисиён ва саддуқиён ҳазар кунед».

7. Онҳо дар дили худ андешида мегуфтанд: «Ин аз он сабаб аст, ки нон нагирифтаем».

8. Исо инро дарёфта, ба онҳо гуфт: «Эй сустимонҳо, чаро дар дили худ андеша мекунад, ки нон нагирифтаед?»

9. Оё ҳанӯз намефаҳмед ва дар хотир надоред он панҷ нон ва панҷ ҳазор нафар ва чанд сабадро, пур карда бардоштед?

10. Ва он ҳафт нон ва чор ҳазор нафар ва чанд сабадро, ки пур карда бардоштед?

11. Чаро намефаҳмед, ки на дар бораи нон ба шумо гуфтам, ки аз хамиртуруши фарисиён ва саддуқиён ҳазар кунед?»

12. Он гоҳ фаҳмиданд, ки Ҷ ба онҳо амр фармудааст на аз хамиртуруши нон, балки аз таълими фарисиён ва саддуқиён ҳазар кунанд.

Эътирофи Петрус.

13. Вақте ки Исо ба музофоти Қайсарияи Филиппус омад, аз шогирдони Хид пурсид: «Мардум Маро, ки Писари Одам ҳастам, кӣ мегӯянд?»

14. Гуфтанд: «Баъзе мегӯянд, ки Яҳёи Таъмиддихандай, баъзе мегӯянд, ки Илёсӣ, ва баъзе мегӯянд, ки Ирмиёй ё яке аз пайғамбаронӣ».

15. Ҷ ба онҳо гуфт: «Шумо Маро кӣ мегӯед?»

16. Шимъӯни Петрус ҷавоб дода гуфт: «Ту Масех, Писари Худои Ҳай ҳастӣ».

Башорати аввалин дар бораи калисо.

17. Ва Исо дар ҷавоби вай гуфт: «Хушо ту, эй Шимъӯн писари Юнус, чунки башар инро ба ту зоҳир накардааст, балки Падари Ман, ки дар осмон аст.

18. Ва Ман ба ту мегӯям: ту Петрус ҳастӣ, ва бар ин саҳра Ман калисои Худо боино мекунам, ва дарвозаҳои дӯзах бар он ғолиб нахоҳад шуд;

19. Ва калидҳои Малакути Осмонро ба ту месупорам, ва он чи ту бар замин бибандӣ, дар осмон баста хоҳад шуд; ва он чи бар замин кушӣ, дар осмон кушода хоҳад шуд».

20. Он гоҳ ба шогирдони Худ таъин кард, ки ба ҳеҷ кас нагӯянд, ки Ӯ Исои Масех аст.

Исо ба шогирдон дар бораи марг ва эҳёи Худ эълон мекунад.

21. Аз ҳамон вақт Исо ба фаҳмондан ба шогирдони Худ оғоз намуд, ки Ӯ бояд ба Уршалим равад ва аз дасти пирон, ва саркоҳинон ва китобдонон бисёр азоб кашад, ва кушта шавад, ва пас аз се рӯз эҳё шавад.

22. Ва Петрус Ӯро ба як сӯ бурда, ба эътироз кардан шурӯъ намуд: «Ҳошо Туро, эй Худованд! Ин ба Ту ҳаргиз руй нахоҳад дод!»

23. Аммо Ӯ баргашта ба Петрус гуфт: «Эй шайтон, аз Ман дур шав! Ту васвасакоре барои Ман ҳастӣ, зеро ту на дар бораи амру наҳйи Худо, балки аз чизҳои инсонӣ андеша мекунӣ».

24. Он гоҳ Исо ба шогирдони Худ гуфт: «Агар касе хоҳад аз ақиби Ман биёяд, бояд хештанро инкор карда ва салиби худро бардошта, Маро пайравӣ намояд;

25. Зеро ҳар кӣ чони худро раҳонидан хоҳад, онро барбод медиҳад; ва ҳар кӣ чони худро дар роҳи Ман барбод диҳад, онро пайдо мекунад;

26. Ба одам чӣ фоида дорад, ки агар вай тамоми дунёро ба даст оварад ва ба чони худ зиён расонад? Ё ки одамизод ба ивази чони худ чӣ фидияе медиҳад?

27. Зеро ки Писари Одам дар чалоли Падари Худ бо фариштагони Худ хоҳад омад, ва он вақт ба ҳар кас мувофиқи корҳоаш подош хоҳад дод.

*Дигаргун шудани Худованд.
Симои Малакуте ки меояд.*

28. Ба ростӣ ба шумо мегӯям: аз истодагон дар ин ҷо баъзе ҳастанд, ки то Писари Одамро, ки дар Малакути Худ меояд, набинанд, зоиқаи маргро нахоҳанд чашид».

БОБИ ҲАФДАҲУМ

1. Баъд аз шаш рӯз Исо Петрус, Яъқуб ва бародари вай Юҳанноро ҳамроҳи Худ бурд ва онҳоро танҳо ба кӯҳи баланде баровард,

2. Ва дар пеши назари онҳо дигаргун шуд: чеҳрааш чун офтоб дурахшид, ва либосаш чун нур сафед гардид.

3. Ва инак, Мусо ва Илёс ба онҳо намоён шуданд, ки бо Ӯ гуфтугӯ мекарданд.

4. Он гоҳ Петрус ба Исо гуфт: «Худовандо! Дар ин ҷо будани мо некӯст; агар хоҳӣ, дар ин ҷо се чодар месозем: яке барои Ту, яке барои Мусо ва яке барои Илёс».

5. Ҳанӯз вай сухан мегуфт ва инак абри дурахшандае бар онҳо соя андохт; ва овозе аз даруни абр баромад, ки мегуфт: «Ин Писари Маҳбуби Ман, ки ҳусни тавачҷӯҳи Ман бар Ӯст; Ӯро бишнавед».

6. Чун шогирдон инро шуниданд, рӯй ба замин афтоданд ва бисёр тарсиданд.

7. Лекин Исо наздик омада, ба онҳо даст расонд ва гуфт: «Бархезед ва ҳаросон нашавед».

8. Ва онҳо чашмони худро кушода, чуз Исо касеро надиданд.

9. Чун аз кӯҳ мефуромаданд, Исо таъкид намуда, гуфт: «То Писари Одам аз мурдагон эҳё нашавад, ин рӯъёро ба касе нагӯед».

10. Ва шогирдонаш аз Ӯ пурсиданд: «Чаро китобдонон мегӯянд, ки Илёс бояд аввал биёяд?»

11. Исо дар ҷавоби онҳо гуфт: «Дуруст аст, ки Илёс бояд аввал биёяд ва ҳама чизро соз кунад;

12. Лекин ба шумо мегӯям, ки Илёс аллакай омад, ва онҳо вайро нашинохтанд, ва бо вай он чи хостанд, карданд; Писари Одам низ аз дасти онҳо укубат хоҳад кашид».

13. Он гоҳ шогирдон фаҳмиданд, ки Ё дар бораи Яҳёи Таъмиддиҳанда ба онҳо сухан мегуфт.

Шифо ёфтани девона.

14. Чун онҳо назди мардум омаданд, марде пеш омада, назди Ё зону зад,

15. Ва гуфт: «Худовандо! Ба писари ман марҳамат кун; вай масрӯъ аст ва сахт азият мекашад, зеро ки худро дам ба дам дар оташ меандозад ва дам ба дам дар об;

16. Вайро ба шогирдони Ту овардам, онҳо шифо дода натавонистанд».

17. Исо дар ҷавоб гуфт: «Эй насли беимон ва качрафтор! То кай бо шумо бошам? То кай шуморо тоқат кунам? Вайро ин ҷо назди Ман биёред».

18. Ва Исо ба вай амр фармуд; ва дев аз вай берун рафт; ва он писар дарҳол шифо ёфт.

19. Шогирдонаш назди Исо омада, ба танҳой аз Ё пурсиданд: «Чаро мо онро берун карда натавонистем?»

20. Исо ба онҳо гуфт: «Ба сабаби беимонии шумо; зеро ба ростӣ ба шумо мегӯям: агар ба андозаи донаи хардале имон дошта бошед ва ба ин кӯҳ бигӯед: "Аз ин ҷо ба он ҷо кӯч кун", он кӯч хоҳад кард; ва ҳеҷ чиз барои шумо ғайриимкон нахоҳад буд;

21. Лекин ин чинс фақат ба воситаи дуо ва рӯза берун меравад».

Исо аз нав дар бораи марг ва эҳёи Худ эълон мекунад.

22. Вақте ки онҳо дар Ҷалил мегаштанд, Исо ба онҳо гуфт: «Писари Одам ба дасти одамон таслим карда хоҳад шуд,

23. Ва Ёро хоҳанд кушт, ва дар рӯзи сеюм эҳё хоҳад шуд». Ва онҳо бисёр ғамгин шуданд.

Хироҷ барои маъбад.

24. Чун онҳо ба Кафарнаҳум расиданд, чамъкунандагони дудирҳам назди Петрус омада, гуфтанд: «Оё Устои шумо дудирҳамро намедихад?»

25. Гуфт: «Оре». Ва чун ба хона даромад, пеш аз он ки чизе бигӯяд, Исо ба вай гуфт: «Эй Шимъун, фикри ту чист? Подшоҳони ҷаҳон боч ва хироч аз кихо мегиранд? Аз фарзандони худ ё аз бегонагон?»

26. Петрус ба Ӯ гуфт: «Аз бегонагон». Исо ба вай гуфт: «Пас фарзандон озоданд;

27. Лекин барои он ки онҳоро ба васваса наандозем, ба соҳили баҳр рафта, қалмоқе биандоз, ва аввалин моҳиро, ки банд шуд, бигир; ва даҳонашро кушода, истатир хоҳӣ ёфт; онро гирифта, барои Ман ва барои худат ба онҳо бидех».

БОБИ ҲАЖДАҲУМ

Исо иззатталабии шогирдонро маззамат мекунад.

1. Дар он соат шогирдон назди Исо омада, гуфтанд: «Дар Малакути Осмон кист бузургтар?»

2. Исо кӯдакero ҷеғ зада, дар миёни онҳо ба по гузошт,

3. Ва гуфт: «Ба ростӣ ба шумо мегӯям: агар ручӯъ накунед ва монанди кӯдакон нашавед, ба Малакути Осмон нахоҳед даромад.

4. Пас, ҳар кӣ худро мисли ин кӯдак фурӯтан созад, дар Малакути Осмон бузургтар аст;

5. Ва ҳар кӣ яке аз ин гуна кӯдаконро ба номи Ман қабул кунад, вай Маро қабул мекунад;

6. Ва ҳар кӣ яке аз ин тифлонро, ки ба Ман имон меоваранд, ба васваса андозад, барои вай беҳтар аст, ки санги осиее бар гарданаш овехта, вайро дар қаъри баҳр ғарқ кунанд.

Муборица ба муқобили васвасаҳо.

7. Вой бар ҳоли ҷаҳон ба сабаби васвасаҳо, зеро ки вуқӯи васвасаҳо ногузир аст; лекин вой бар ҳоли касе ки сабаби васвасаҳо гардад.

8. Пас, агар дастат ё поят туро ба васваса андозад, онро бурида, аз худ дур андоз; барои ту беҳтар аст, ки ланг ва ё шал шуда ба ҳаёт дароӣ, аз ин ки бо ду даст ва бо ду по дар оташи ҷовидонӣ андохта шавӣ;

9. Ва агар чашмат туро ба васваса андозад, онро канда, аз худ дур андоз; барои ту беҳтар аст, ки якчашма шуда ба ҳаёт дарой, аз ин ки бо ду чашм дар оташи дӯзах андохта шавӣ.

Гӯсфанди гумшуда. Худованд ҷустуҷӯ менамояд.

10. Зинҳор, ҳеч яке аз ин тифлонро хор нашуморед; зеро ба шумо мегӯям ки фариштаҳои онҳо дар осмон ҳамеша рӯи Падари Маро, ки дар осмон аст, мебинанд.

11. Зеро ки Писари Одам омадааст, то ки гумшударо наҷот диҳад.

12. Фикри шумо чист? Агар касе сад гӯсфанд дошта бошад, ва яке аз онҳо гум шавад, оё вай наваду нӯхро дар кӯҳсор гузошта, ба ҷустуҷӯи он як гумшуда намеравад?

13. Ва агар иттифоқан онро ёбад, ба ростӣ ба шумо мегӯям, барои он бештар шодӣ мекунад аз он наваду нӯх, ки гум нашудаанд.

14. Ба ҳамин тариқ, иродаи Падари шумо, ки дар осмон аст, ин нест, ки яке аз ин тифлон нобуд шавад.

Тартиб дар калисои оянда.

Дуои умумӣ.

15. Агар бародарат ба ту гуноҳ кунад, рафта байни худат ва ӯ ба танҳои гуноҳашро фаҳмон: агар ба сухани ту гӯш диҳад, бародари худро дарёфтӣ;

16. Ва агар гӯш надихад, як ё ду каси дигарро ҳамроҳи худ бигир, то ки аз забони ду ё се шоҳид ҳар сухан тасдиқ шавад.

17. Ва агар ба онҳо гӯш надихад, ба калисо бигӯ; ва агар ба калисо низ гӯш надихад, бигзор ӯ барои ту чун халқҳо ва ё чун бочгир бошад.

18. Ба ростӣ ба шумо мегӯям: он чи шумо бар замин бандед, дар осмон баста хоҳад шуд; ва он чи бар замин кушоед, дар осмон кушода хоҳад шуд.

19. Ҷамчунин ба ростӣ ба шумо мегӯям, ки агар ду нафар аз шумо бар замин дар бораи талабидани ҳар чиз муттафиқ шаванд, аз тарафи Падари Ман, ки дар осмон аст, ба онҳо бахшида хоҳад шуд.

20. Зеро дар ҷое ки ду ё се кас ба номи Ман ҷамъ шаванд, Ман дар миёни онҳо ҳастам».

Муҳаббат афв менамояд.

Масал дар бораи хоҷаи раҳмдил ва хизматгори бераҳм.

21. Он гоҳ Петрус назди ӯ омада, гуфт: «Худовандо! Чанд бор ба бародари худ, ки нисбат ба ман гуноҳ карда бошад, авф намоям? Оё то ҳафт бор?»

22. Исо ба вай гуфт: «Ба ту намегӯям: "То ҳафт бор", балки то ҳафтод карат ҳафтод бор.

23. Аз ин рӯ Малакути Осмон монанди подшоҳест, ки мехост бо ғуломони худ ҳисобӣ кунад.

24. Вақте ки ба ҳисобӣ шурӯъ намуд, якеро назди вай оварданд, ки даҳ ҳазор талант аз вай қарз дошт.

25. Чун чизе барои адои қарз надошт, хоҷааш амр фармуд, ки худаш, занаш, фарзандонаш ва ҳамаи дороияшро фурӯхта, қарзашро адо кунанд.

26. Ғулом рӯй ба замин ниҳода, ба вай сачда бурд ва гуфт: "Эй хоҷа! Ба ман мӯҳлат деҳ, ва ман ҳамаашро ба ту адо хоҳам кард".

27. Ва хоҷаи он ғулом, раҳмаш омада, вайро ҷавоб дод ва қарзашро ба вай бахшид.

28. Лекин чун он ғулом берун рафт, яке аз рафиқони худро ёфт, ки аз ӯ сад динар қарздор буд; вайро саҳт дошта ва гулӯяшро фишурда, гуфт: "Он қарзатро ба ман адо кун".

29. Он рафиқаш ба пойҳои ӯ афтада ва илтимос намуда, гуфт: "Ба ман мӯҳлат деҳ, ва ман ҳамаашро ба ту адо хоҳам кард".

30. Аммо ӯ розӣ нашуд, балки рафта, вайро дар зиндон андохт, то ки қарзашро адо кунад.

31. Чун рафиқонаш ин воқеаро диданд, бисёр ғамгин шуданд ва назди хоҷаи худ омада, ҳар он чи рӯй дода буд, ба вай нақл карданд.

32. Он гоҳ хоҷаашон ӯро назди худ даъват намуда, гуфт: "Эй ғуломи шарир! Тамоми қарзатро ман ба ту бахшидам, зеро ки ту аз ман илтимос кардӣ;

33. Оё туро низ лозим набуд, ки ба рафиқи худ раҳм кунӣ, чунон ки ман ба ту раҳм кардам?"

34. Ва хоҷааш ба ҳашм омада, ӯро ба шиканҷакунандагон супурд, то тамоми қарзашро адо кунад.

35. Ҳамин тавр Падари Ман, ки дар осмон аст, бо шумо низ амал хоҳад кард, агар ҳар яке аз шумо гуноҳҳои бародари худро аз самими қалб авф накунад».

БОБИ НУЗДАҲУМ

1. Вақте ки Исо ин суҳанонро ба анҷом расонд, аз Ҷалил баромада, ба он сӯи Урдун, ба худуди Яҳудия омад.

2. Мардуми бисёре аз ақиби Ё омаданд, ва Ё онҳоро шифо дод.

Исо дар бораи талоқ.

3. Ва фарисиён наздик омада ва Ёро озмуданӣ шуда, гуфтанд: «Оё чоиз аст, ки мард зани худро бо ҳар сабаб талоқ диҳад?»

4. Дар ҷавоби онҳо гуфт: «Оё нахондаед, ки Офаридгор дар ибтидо онҳоро марду зан офарид?»

5. Ва гуфт: "Аз ин сабаб мард падару модари худро тарк карда, бо зани худ мепайвандад, ва ҳарду як тан мешаванд",

6. Ба тавре ки онҳо акнун ду тан не, балки як тан мебошанд. Пас, он чиро, ки Худо бо ҳам пайваستاаст, одам набояд ҷудо кунад».

7. Ба Ё гуфтанд: «Пас чаро Мусо амр фармудааст, ки мард талоқномае дода, аз зан ҷудо шавад?»

8. Ба онҳо гуфт: «Ба сабаби дилсахтии шумо Мусо ба шумо иҷозат додааст, ки занони худро талоқ диҳед; лекин дар ибтидо чунин набуд;

9. Аммо Ман ба шумо мегӯям: ҳар кӣ зани худро, ба ҷуз сабаби зино, талоқ диҳад ва дигареро никоҳ кунад, зино карда бошад; ва ҳар кӣ зани талоқшударо гирад, зино карда бошад.

10. Шогирдонаш ба Ё гуфтанд: «Агар аҳволи мард бо занаш чунин бошад, зан нагирифтани беҳтар аст».

11. Ба онҳо гуфт: «На ҳама метавонанд ин суҳанро қабул кунанд, балки танҳо касоне ки ба онҳо ато шудааст;

12. Зеро ахтаҳое ҳастанд, ки аз шиками модар чунин таваллуд шудаанд; ва ахтаҳое ҳастанд, ки аз дасти одамон ахта шудаанд; ва ахтаҳое ҳастанд, ки ба хотири Малакути Осмон худро ахта кардаанд. Ҳар кӣ қабул карда метавонад, қабул кунад».

Исо кӯдаконро меназирад ва дуо мекунад.

13. Дар ин вақт кӯдаконро назди Ё оварданд, то ки дастҳои Худо бар онҳо ниҳода, дуо кунад; лекин шогирдон ба онҳо монев шуданд.

14. Исо гуфт: «Кӯдаконро бигзоред, ки назди Ман оянд, ва ба онҳо монев нашавед, зеро Малакути Осмон ба чунин касон тааллуқ дорад».

15. Ва дастҳои Худо бар онҳо ниҳода, аз он ҷо равона шуд.

Исо ва ҷавони сарватдор.

16. Ва инак, яке назди Ё омада, гуфт: «Эй Устои Некӯ! Чӣ кори нек кунам, то ки ҳаёти ҷовидонӣ ёбам?»

17. Ба вай гуфт: «Чаро Маро некӯ мегӯӣ? Ҳеч кас некӯ нест, ҷуз Худои ягона. Лекин агар меҳоҳӣ дохили ҳаёт шавӣ, аҳкомро нигоҳ дор».

18. Ба Ё гуфт: «Қадам аҳкомро?» Исо гуфт: «Қатл нақун; зино нақун; дуздӣ нақун; шаҳодати бардурӯғ нақун»;

19. Падару модаратро иззат намо; ва ёри худо мисли худ дӯст бидор».

20. Ҷавон ба Ё гуфт: «Ҳамаи инро ман аз кӯдаки нигоҳ доштаам; дигар чӣ камбудӣ дорам?»

21. Исо ба вай гуфт: «Агар хоҳӣ комил шавӣ, рафта, ҳар он чи дорӣ, бифурӯш ва ба мискинон бидеҳ; ва дар осмон ганҷе хоҳӣ ёфт; ва омада Маро пайравӣ кун».

22. Чун ҷавон ин суханонро шунид, ғамгин шуда, рафт, чунки молу мулки бисёр дошт.

23. Ва Исо ба шогирдони Худ гуфт: "Ба ростӣ ба шумо мегӯям, ки ба Малакути Осмон даромадани сарватдор душвор аст;

24. Ва боз ба шумо мегӯям: аз сӯроҳи сӯзан гузаштани шутур осонтар аст аз он ки сарватдор ба Малакути Худо дохил шавад».

25. Чун шогирдон инро шуниданд, бағоят дар ҳайрат шуда, гуфтанд: «Пас кӣ метавонад наҷот ёбад?»

26. Исо ба онҳо нигоҳ карда, гуфт: «Ба одамизод ин ғайриимкон аст, лекин ба Худо ҳама чиз имконпазир аст».

Мукофоти ҳавориён.

27. Он гоҳ Петрус дар ҷавоби ӯ гуфт: «Инак, мо ҳама чизро тарк карда, Туро пайравӣ кардем; подоши мо чӣ хоҳад буд?»

28. Исо ба онҳо гуфт: «Ба ростӣ ба шумо мегӯям, шумо, ки Маро пайравӣ намудаед, дар умри дубора, вақте ки Писари Одам бар тахти ҷалоли Худ биншинад, шумо низ бар дувоздаҳ тахт нишаста, бар дувоздаҳ сибти Исроил доварӣ хоҳед кард;

29. Ва ҳар кӣ аз баҳри номи Ман хонаҳо, ё бародарон, ё хоҳарон, ё падар, ё модар, ё зан, ё фарзандон, ё амлокро тарк кунад, сад чандон хоҳад ёфт ва вориси ҳаёти ҷовидонӣ хоҳад шуд;

30. Лекин басо аввалин, ки охириин хоҳанд шуд, ва охириин – аввалин».

БОБИ БИСТУМ

Масал дар бораи коргарони тоқзор.

1. «Зеро Малакути Осмон монанди соҳиби хонаест, ки бомдодон берун рафт, то ки барои тоқзори худ коргарон киро кунад,

2. Ва бо коргарон рӯзе як динорӣ паймон карда, онҳоро ба тоқзори худ фиристонд».

3. Ва қариби соати сеюм берун рафта, дигаронро дид, ки дар бозор бекор истодаанд,

4. Ва ба онҳо гуфт: "Шумо низ ба тоқзори ман равед, ва он чи ҳаққи шумо бошад, ба шумо хоҳам дод". Ва онҳо рафтанд.

5. Боз қариби соатҳои шашум в нӯҳум берун рафта, ҳамчунин кард.

6. Ва қариби соати ёздаҳум берун рафта, дигаронро дид, ки бекор истодаанд, ва ба онҳо гуфт: "Барои чӣ шумо тамоми рӯз дар ин ҷо бекор истодаед?"

7. Ба вай гуфтанд: "Қасе моро киро накард". Ба онҳо гуфт: "Шумо низ ба тоқзори ман равед, ва он чи ҳаққи шумо бошад, ба шумо хоҳам дод".

8. Чун шом расид, соҳиби тоқзор ба амалдори худ гуфт: "Коргаронро ҷеғ зада, муздашонро аз аввалин то охириин бидеҳ".

9. Онҳое ки қариби соати ёздаҳум омада буданд, ҳар яке диноре гирифтанд.

10. Онҳое ки аввалин шуда омада буданд, ҳаёл карданд, ки бештар хоҳанд гирифт; лекин онҳо низ ҳар яке диноре гирифтанд;

11. Ва чун гирифтанд, аз соҳиби хона шикоят карда,
12. Гуфтанд: "Ин охиромадагон як соат кор карданд, ва ту онҳоро бо мо, ки саҳтӣ ва гармии рӯзро аз сар гузаронидем, баробар донистӣ".
13. Лекин вай дар ҷавоби яке аз онҳо гуфт: "Эй рафиқ! Туро озор надодаам; оё ту ба як динор бо ман паймон накардӣ?
14. Музди худро гирифта, рав; мехоҳам ба ин охирин мисли ту диҳам;
15. Оё ҳақ надорам, ки бо чизи худ он чи хоҳам, бикунам? Оё аз он ки ман некдил ҳастам, ту ҳасад мебарӣ?"
16. Ба ин тариқа охиринҳо аввалин хоҳанд шуд, ва аввалинҳо – охирин; зеро ки даъватшудагон бисёранд, аммо баргузидагон – кам».

Исо боз барои марг ва эҳёи Худ эълон мекунад.

17. Ва ҳангоме ки ба Уршалим мерафтанд, Исо дар аснои роҳ дувоздаҳ шогирдашро танҳо назди Худ хонда, ба онҳо гуфт:
18. «Инак, мо сӯи Уршалим меравем, ва Писари Одам ба дасти саркоҳинон ва китобдонон таслим карда хоҳад шуд, ва Ёро ба марг маҳкум хоҳанд кард;
19. Ва Ёро ба дасти ғайрияҳудиён таслим хоҳанд кард, то ки тамасхур намоянд, тозиёна зананд ва маслӯб кунанд; ва дар рӯзи сеюм эҳё хоҳад шуд».

Хоҳиши иззатталабонаи Саломия дар бораи писаронаш.

20. Он гоҳ модари писарони Забдой бо ду писарони худ назди Ё омада ва сачда бурда, аз Ё чизе илтимос кард.
21. Исо ба вай гуфт: «Чӣ хоҳиш дорӣ?» Гуфт: «Бифармо, ки ду писари ман дар Малакути Ту яке дар тарафи ростат ва дигаре дар тарафи чапат биншинанд».
22. Исо дар ҷавоб гуфт: «Шумо намефаҳмед, ки чӣ мехоҳед; оё метавонед он косаеро, ки Ман менӯшам, бинӯшед ва он таъмидеро, ки Ман меёбам, биёбед?» Ба Ё гуфтанд: «Метавонем».
23. Ба онҳо гуфт: «Косаи Маро хоҳед нӯшид, ва таъмидеро, ки Ман меёбам, хоҳед ёфт; лекин имконияти дар тарафи чапу рости Ман нишастан дар дасти Ман нест, ки бидиҳам; ҷуз онҳое ки барояшон аз ҷониби Падари Ман муҳайё шуда бошад».

24. Ва он даҳ нафар, чун инро шуниданд, аз он ду бародар норозӣ шуданд.

25. Аммо Исо онҳоро назди Худ хонда, гуфт: «Шумо медонед, ки мирони халқҳо бар онҳо ҳукмронӣ мекунанд, ва акобирашон бар онҳо фармонраво мешаванд;

26. Лекин дар миёни шумо набояд ин тавр шавад: балки ҳар кӣ дар байни шумо хоҳад бузург бошад, хизматгори шумо шавад.

27. Ва ҳар кӣ хоҳад дар байни шумо нахустин бошад, ғуломи шумо шавад;

28. Чунки Писари Одам на барои он омад, ки ба Ё хизмат кунанд, балки барои он ки хизмат кунад ва ҷони Худро барои фидияи бисёр касон бидиҳад».

Шифо ёфтани ду кӯр дар наздикии Ерихӯ.

29. Ва ҳангоме ки онҳо аз Ерихӯ мебаромаданд, мардumi бисёре аз ақиби Ё мерафтанд.

30. Ва инак, ду кӯр, ки дар канори роҳ нишаста буданд, гузаштани Исоро шунда, фарёдкунон гуфтанд: «Эй Худованд, Писари Довуд! Ба мо марҳамат кун».

31. Мардум онҳоро ба хомӯш шудан водор мекарданд, лекин онҳо боз ҳам бештар фарёд мезаданд: «Эй Худованд, Писари Довуд! Ба мо марҳамат кун».

32. Исо истода, онҳоро назди Худ хонд ва гуфт: «Чӣ мехоҳед, ки барои шумо бикунам?»

33. Ба Ё гуфтанд: «Худовандо! Мехоҳем чашмони мо кушода шаванд».

34. Пас Исо ба онҳо раҳм карда, чашмҳои онро ламс намуд; ва дарҳол бино гашта, аз ақиби Ё равона шуданд.

БОБИ БИСТУ ЯКУМ

Ба Уршалим ворид шудани Исо.

1. Чун ба Уршалим наздик шуда, ба Байт-Фочии назди кӯҳи Зайтун расиданд, Исо ду шогирди Худро фиристода,

2. Ба онҳо гуфт: «Ба ин деҳа, ки рӯ ба рӯи шумост, биравед; ва дарҳол модахареро баста хоҳед ёфт, ки курааш назди вай аст; онҳоро воз карда, назди Ман биёред;
3. Ва агар касе ба шумо ҳарфе занад, бигӯед, ки Худованд ба инҳо эҳтиёҷ дорад; ва дарҳол онҳоро хоҳад фиристод».
4. Ин ҳама рӯй дод, то ба амал ояд сухане ки бо забони пайғамбар гуфта шудааст:
5. "Ба духтари Сион бигӯед: «Инак Подшоҳи ту бар харе, бар курраи бачаи модахаре савор шуда, бо фурӯтанӣ назди ту меояд»".
6. Шогирдон рафтанд ва он чи Исо фармуда буд, ба ҷо оварданд:
7. Модахар ва курраро оварда, чомаҳои худро бар онҳо афканданд, ва Ӯ бар онҳо савор шуд.
8. Мардуми бисёре чомаҳои худро бар роҳ густурда, ва дигарон шоҳаҳои дарахтонро бурида, бар роҳ густурданд;
9. Ва мардуме ки аз пеш ва аз пас равона буданд, хитоб мекарданд: «Хӯшаъно ба Писари Довуд! Муборак аст Он ки ба номи Худованд меояд! Хӯшаъно дар арши аъло!»
10. Ва ҳангоме ки Ӯ ба Уршалим ворид шуд, тамоми аҳли шаҳр ба ошӯб омада, мегуфтанд: «Ин кист?»
11. Мардум мегуфтанд: «Ин аст Исои Пайғамбар аз Носираи Ҷалил».

Исо бори дуюм маъбадро пок мекунад.

12. Ва Исо ба маъбади Худо даромада, ҳамаи онҳое ки дар маъбад харидуфурӯш мекарданд, пеш кард, мизҳои саррофон ва курсиҳои кафтарфурӯшонро чаппа кард.
13. Ва ба онҳо гуфт: «Навишта шудааст, ки "хонаи Ман хонаи парастии номида хоҳад шуд"; аммо шумо онро ба дуздхона мубаддал кардаед».
14. Дар маъбад назди Ӯ кӯрон ва лангон омаданд, ва Ӯ онҳоро шифо дод.
15. Чун саркоҳинон ва китобдонон диданд, ки Ӯ мӯъҷизаҳоро ба амал овард, ва кӯдакон дар маъбад "хӯшаъно ба Писари Довуд!" гӯён хитоб мекарданд, хашмгин шуданд,

16. Ва ба Ё гуфтанд: «Оё Ту мешунавӣ, ки онҳо чӣ мегӯянд?» Исо ба онҳо гуфт: «Оре! Магар нахондаед: "Аз даҳони кӯдакон ва ширмакон ҳамдро ба вучуд овардаӣ"?»

17. Ва онҳоро тарк карда, аз шаҳр сӯи Байт-Ҷинӣ рафт ва шабро дар он ҷо гузаронд.

Дарахти анҷири хушкшуда.

18. Бомдодон, вақте ки ба шаҳр бармегашт, гурусна монд;

19. Дар сари роҳ дарахти анҷире дида, назди он рафт ва ҷуз баргҳо, чизе бар он наёфта, ба он гуфт: «Пас аз ин то абад мевае аз ту нарӯяд». Ва ҳамон дам дарахти анҷир хушк шуд.

20. Шогирдон инро дида, дар таачҷуб монданд ва гуфтанд: «Чӣ гуна ин дарахти анҷир даррав хушк шуд?»

21. Исо дар ҷавоби онҳо гуфт: «Ба ростӣ ба шумо мегӯям: агар имон дошта бошед ва шубҳа накунед, на танҳо онро, ки ба дарахти анҷир рӯй дод, ба амал хоҳед овард, балки агар ба ин кӯҳ гӯед, ки "бархоста, худро ба баҳр афкан", – чунин хоҳад шуд;

22. Ва ҳар он чи дар дуо бо имон талаб кунед, хоҳед ёфт».

Масъалаи қудрати Исо.

23. Ва хангоме ки ба маъбад омада таълим меод, саркоҳинон ва пирони қавм назди Ё омада, гуфтанд: «Бо кадом қудрат ин корҳоро мекунӣ? Ва кист, ки ин қудратро ба Ту додааст?»

24. Исо дар ҷавоби онҳо гуфт: «Ман ҳам аз шумо чизе мепурсам; агар шумо онро ба Ман гӯед, Ман ҳам ба шумо хоҳам гуфт, ки бо кадом қудрат ин корҳоро мекунам;

25. Таъмиди Яҳё аз кучо буд: аз осмон ё аз инсон?» Аммо онҳо дар дили худ андеша мекарданд: «Агар гӯем, ки "аз осмон буд", Ё бигӯяд: "Пас чаро ба вай имон наовардед?"

26. Ва агар гӯем, ки "аз инсон буд" – мардум метарсем, зеро ки ҳама Яҳёро пайғамбар медонанд».

27. Ва дар ҷавоби Исо гуфтанд: «Намедонем». Ё низ ба онҳо гуфт: «Ман ҳам ба шумо намегӯям, ки бо кадом қудрат ин корҳоро мекунам».

Масал дар бораи ду писар.

28. Лекин фикри шумо чист? Марде ду писар дошт; ва назди нахустин омада гуфт: "Писарам! Имрӯз ба тоқзори ман рафта кор кун".

29. Дар ҷавоб гуфт "Намехоҳам"; аммо баъд пушаймон шуд ва рафт.

30. Назди дигаре омада, ҳамон гапро гуфт. Вай дар ҷавоб гуфт: «Меравам, хоҷа»; ва нарафт.

31. Кадом як аз ин ду нафар хоҳиши падарро ба ҷо овард?» Ба Ё гуфтанд: «Нахустин». Исо ба онҳо гуфт: «Ба ростӣ ба шумо мегӯям, ки боҷгирон ва фоҳишагон пеш аз шумо ба Малакути Худо дохил хоҳанд шуд;

32. Зеро ки Яҳё назди шумо бо роҳи адолат омад, ва шумо ба ӯ имон наовардед, лекин боҷгирон ва фоҳишагон ба ӯ имон оварданд; ва шумо, инро дида, баъд аз он ҳам тавба накардед, то ки ба ӯ имон оваред.

Масал дар бораи тоқдорони бадкор.

33. Масали дигаре бишнавед. Соҳиби хонае буд, ки тоқ шинонд, деворе гирдаш кашид, чархуште дар он сохт, бурче барпо кард ва онро ба тоқдорон супурду ба сафар рафт.

34. Чун мавсими мева расид, хизматгори худро назди тоқдорон фиристод, то ки меваи худро бигирад;

35. Лекин тоқдорон хизматгори ӯро гирифта, баъзеро заданд, баъзеро куштанд ва баъзеро сангборон карданд.

36. Боз ӯ хизматгори дигарро фиристод, ки аз пештара зиёдтар буданд; ба онҳо низ ҳамон тавр амал карданд.

37. Дар охир писари худро назди онҳо фиристода, гуфт: "Аз писарам шарм хоҳанд дошт".

38. Лекин тоқдорон чун писарро диданд, ба якдигар гуфтанд: "Ин ворис аст; биёед, вайро бикӯшем ва соҳиби мерос шавем".

39. Ва ӯро гирифта, аз тоқзор берун бароварданд ва куштанд.

40. Пас, чун соҳиби тоқзор ояд, ба он тоқдорон чӣ хоҳад кард?»

41. Ба Ё гуфтанд: «Он бадкоронро ба марги шадид маҳкум карда, тоқзорро ба тоқдори дигаре хоҳад супурд, ки меваро дар мавсимаш ба ӯ диҳанд».

42. Исо ба онҳо гуфт: «Магар ин Навиштаро ҳаргиз нахондаед: "Санге ки меъмрон рад карданд, санги сари гӯшаи бино гардид: ин аз чониби Худованд шуд ва дар назари мо ҳайратангез аст"»?

43. Бинобар ин ба шумо мегӯям, ки Малакути Худо аз шумо гирифта, ба халқе дода хоҳад шуд, ки меваи онро биёрад;

44. Ва ҳар кӣ бар ин санг афтад, пора-пора шавад; ва агар он бар касе афтад, вайро мачақ кунад,

45. Саркоҳинон ва фарисиён масалҳои Ӯро шунида, донистанд, ки Ӯ дар бораи онҳо сухан меронад,

46. Ва хостанд Ӯро дастгир кунанд; лекин аз мардум тарсиданд, чунки Ӯро пайғамбар медонистанд.

БОБИ БИСТУ ДУЮМ

Масал дар бораи тӯи арӯсӣ дар хонаи подшоҳ.

1. Ва Исо суханашро бо масалҳо давом дода, ба онҳо гуфт:

2. Малакути Осмон монанди подшоҳест, ки барои писари худ тӯи арӯсӣ барпо кард,

3. Ва ғуломони худро фиристод, то ки даъватшудагонро ба тӯи арӯсӣ бохонанд; лекин онҳо нахостанд биёянд.

4. Боз ғуломони дигарро фиристод ва гуфт: "Ба даъватшудагон бигӯед, ки «инак, дастурхони худро оростаам, говҳо ва бўрдоқиҳои ман сар бурида шудаанд, ва ҳама чиз тайёр аст; ба тӯи арӯсӣ биёед»".

5. Лекин онҳо безътиной карда, яке ба киштзори худ ва дигаре ба тиҷоратхонаи худ рафтанд;

6. Ва баъзеи дигарон ғуломони ӯро гирифта, ҳақорат доданд ва куштанд.

7. Подшоҳ, чун шунид, хашмгин шуд ва аскарони худро фиристода, он қотилонро маҳв намуд ва шаҳрашонро оташ дода сӯзонд.

8. Он гоҳ ба ғуломони худ гуфт: "Тӯӣ тайёр аст, лекин даъватшудагон сазовори он набуданд;

9. Пас, ба сари гузар бароед ва ҳар киро биёбед, ба тӯи арӯсӣ даъват кунед".

10. Ва ғуломон ба сари роҳ баромада, ҳар киро ёфтанд, хоҳ нек буд хоҳ бад, чамъ карданд; ва тӯйхона аз меҳмонон пур шуд.

11. Подшоҳ барои дидани аҳли маҷлис даромада, шахсеро дид, ки чомаи тӯёна дар бар надорад,
12. Ва ба вай гуфт: "Эй рафиқ, чӣ тавр ба ин чо даромадӣ, дар ҳолате ки чомаи тӯёна дар бар надорӣ?" Лекин вай хомӯш монд.
13. Подшоҳ ба ходимони худ гуфт: "Дасту пой вайро баста, ба зулмоти берун бароварда партоед: дар он чо гиря ва ғичирроси дандон хоҳад буд".
14. Зеро ки даъватшудагон бисёранд, аммо баргузидагон – кам».

Ҷавоби Исо ба ҳиродиён.

15. Он вақт фарисиён рафта, машварат карданд, ки чӣ тавр Ӯро аз суханаш афтонанд.
16. Ва шогидони худро бо ҳиродиён назди Ӯ фиристода, гуфтанд: «Эй Устод! Медонем, ки Ту ҳақгӯй ҳастӣ ва роҳи Худоро ба ростӣ таълим медиҳӣ ва аз касе парвоя надорӣ, зеро ҳеч рӯбинӣ намекунӣ;
17. Пас ба мо бигӯ, ки фикри Ту чист? Оё ба қайсар чизя додан чоиз аст, ё не?
18. Аммо Исо макри онҳоро дарёфта, гуфт: «Эй риёкорон, чаро Маро меозмояд?
19. Сиккаи чизяро ба Ман нишон диҳед». Онҳо ба Ӯ диноре оварданд.
20. Ба онҳо гуфт: «Ин сурат ва рақам аз они кист?»
21. Ба Ӯ гуфтанд: «Аз они қайсар». Ба онҳо гуфт: «Пас, он чи аз они қайсар аст, ба қайсар диҳед, ва он чи аз они Худост – ба Худо».
22. Чун инро шуниданд, дар ҳайрат монданд ва Ӯро гузошта, рафтанд.

Дар бораи эҳёи мурдагон.

23. Ҳамон рӯз саддуқиён, ки мункири қиёмат ҳастанд, назди Ӯ омада пурсиданд:
24. «Эй Устод! Мусо гуфтааст: "Агар касе бимирад ва фарзанде надошта бошад, бояд бародараш зани вайро ба никоҳи худ дароварад ва барои бародари худ насле ба вучуд оварад".
25. Назди мо ҳафт бародар буданд: яке зан гирифта, мурд ва чун фарзанд надошт, занашро ба бародари худ гузошт;
26. Ҳамчунин дуоҷум ва сеюм, то ҳафтум;

27. Бад аз ҳама зан низ мурд.
28. Пас, дар эҳёи мурдагон вай зани кадоме аз он ҳафт нафар хоҳад буд? Зеро ки ҳама вайро ба занӣ гирифта буданд».
29. Исо дар ҷавоби онҳо гуфт: «Шумо гумроҳ ҳастед, аз он рӯ ки на Навиштаҳоро медонед, ва на қудрати Худоро;
30. Зеро ки дар эҳёи мурдагон на зан мегиранд ва на ба шавҳар мераванд, балки монанди фариштагони Худо дар осмон мебошанд.
31. Аммо дар бораи эҳёи мурдагон оё суханеро, ки Худо ба шумо гуфтааст, нахондаед:
32. "Ман Худои Иброҳим ва Худои Исҳоқ ва Худои Яъқуб"? Худо на Худои мурдагон аст, балки Худои зиндагон».
33. Ва мардум шунида, аз таълими Ӯ дар ҳайрат монданд.

Ҳукми муҳимтарин.

34. Аммо чун фарисиён шуниданд, ки Ӯ даҳони саддуқиёро бастааст, бо ҳам чамъ омаданд.
35. Ва яке аз онҳо ки шариатдон буд, Ӯро озмуданӣ шуда, чунин савол дод:
36. «Эй Устод! Кадом ҳукм дар шариат бузургтар аст?»
37. Исо ба вай гуфт: «"Худованд Худои худро бо тамоми дили ту ва бо тамоми ҷони ту ва бо тамоми ҳуши ту дӯст бидор".
38. Ҳамин аст ҳукми аввалин ва бузургтарин;
39. Ва дуюмаш монанди он аст: "Ёри худро мисли худ дӯст бидор".
40. Ба ин ду ҳукм тамоми Таврот ва суҳафи пайғамбарон асос ёфтааст.

Исо – писар ва Худованди Довуд.

41. Ҳангоме ки фарисиён бо ҳам чамъ омаданд, Исо ба онҳо саволе дода,
42. Гуфт: «Дар бораи Масеҳ чӣ фикр доред? Ӯ писари кист?» Ба Ӯ гуфтанд: «Писари Довуд».
43. Ба онҳо гуфт: «Пас чӣ тавр Довуд, аз рӯи илҳом, Ӯро Худованд хонда, чунин мегӯяд:
44. "Худованд ба Худованди ман гуфт: «Ба ямини Ман бинишин, то душманони Туро зери пои Ту андозам»"?

45. Модоме ки Довуд Ёро Худованд мехонад, чӣ сон Ё писари вай будааст?

46. Ва ҳеҷ кас дар ҷавоби Ё сухане гуфта натавонист; ва пас аз он рӯз касе ҷуръат накард, ки аз Ё чизе пурсад.

БОБИ БИСТУ СЕЮМ

Риёкориҳои китобдонон ва фарисиён.

1. Он гоҳ Исо ба мардум ва ба шогирдони Худ хитоб кард
2. Ва гуфт: «Китобдонон ва фарисиён бар курсии Мусо нишастаанд;
3. Пас, он чи ба шумо гӯянд, ба ҷо оваред ва риоя кунед; лекин аз рӯи корҳои онҳо рафтор накунад, зеро ки мегӯянд ва намекунанд;
4. Борҳои гарон ва душворро баста, бар дӯши мардум мегузоранд, лекин худашон намехоҳанд онҳоро ҳатто бо як ангушт ҳаракат диҳанд;
5. Ҳамаи корҳои худро барои он мекунанд, ки ба мардум нишон диҳанд: дуо-қуттичаҳои худро васеътар мекунанд ва пӯпакҳои ридоҳои худро калонтар месозанд;
6. Ва дӯст медоранд, ки дар зиёфатҳо болонишин бошанд ва дар курсиҳои аввали кунштҳо ҷойгир шаванд,
7. Ва дар кӯчаю бозорҳо мардум ба онҳо таъзим кунанд ва онҳоро "Устод! Устод!" гӯянд.
8. Лекин шумо набояд устод хонда шавед, зеро ки устоди шумо якест, яъне Масеҳ аст, ва ҳамаи шумо бародаронед;
9. Ва ҳеҷ касро дар замин падари худ нахонед, зеро ки Падари шумо якест, ки дар осмон аст;
10. Ва набояд роҳнамо хонда шавед, зеро ки Роҳнамои шумо якест, яъне Масеҳ аст.
11. Бузурғтарини шумо хизматгори шумо бошад:
12. Зеро ҳар кӣ худро баланд кунад, паст гардад; ва ҳар кӣ худро фурутан созад, сарафроз гардад.

Исо ба китобдонон ва фарисиён «вой бар ҳоли шумо» мегӯяд.

13. Вой бар ҳоли шумо, эй китобдонон ва фарисиёни риёкор, ки Малакути Осмонро ба рӯи мардум мебандед; зеро ки худатон намедароед ва ба онҳое ки даромадан мехоҳанд монё мешавед.
14. Вой бар ҳоли шумо, эй китобдонон ва фарисиёни риёкор, ки хонаҳои бевазенонро фурӯ мебаред ва дуоро риёкорона тӯл медихед: ба ин сабаб сахттар маҳкум хоҳед шуд.
15. Вой бар ҳоли шумо, эй китобдонон ва фарисиёни риёкор, ки баҳр ва хушкиро давр мезанед, то якеро ба дини худ гардонед; ва ҳангоме ки ин ба шумо муяссар шавад, вайро ду баробар аз худатон зиёдтар писари дӯзах мегардонед.
16. Вой бар ҳоли шумо, эй пешвоёни кӯр, ки мегӯед: "Ҳар кӣ ба маъбад қасам хӯрад, ҳеч гап не; лекин ҳар кӣ ба тиллои маъбад қасам хӯрад, ўҳдадор хоҳад буд".
17. Эй аблаҳон ва кӯрон! Кадомаш афзал аст: тилло ё маъбад, ки тиллоро тақдис мекунад?
18. Ҳамчунин мегӯед: "Ҳар кӣ ба қурбонгоҳ қасам хӯрад, ҳеч гап не; лекин ҳар кӣ ба қурбоние ки бар он аст, қасам хӯрад, ўҳдадор хоҳад буд".
19. Эй аблаҳон ва кӯрон! Кадомаш афзал аст: қубонӣ ё қурбонгоҳ, ки қурбониро тақдис мекунад?
20. Пас, ҳар кӣ ба қурбонгоҳ қасам хӯрад, ба он ва ба ҳар чи бар он аст, қасам хӯрда бошад.
21. Ва ҳар кӣ ба маъбад қасам хӯрад, ба он ва ба Ё, ки сокини он аст, қасам хӯрда бошад.
22. Ва ҳар кӣ ба осмон қасам хӯрад, ба тахти Худо ва ба Ё, ки бар он нишастааст, қасам хӯрда бошад.
23. Вой бар ҳоли шумо, эй китобдонон ва фарисиёни риёкор, ки аз наъно, бодиён ва зира урш медихед, лекин бузургтарин аҳкоми шариат, яъне доварӣ, марҳамат ва имонро тарк кардаед; мебоист онҳоро ба ҷо оварда, инҳоро низ тарк намекардед.
24. Эй пешвоёни кӯр, ки пашшаро софӣ карда шутурро фурӯ мебаред!
25. Вой бар ҳоли шумо, эй китобдонон ва фарисиёни риёкор, ки беруни пиёла ва табақро тоза мекунед, дар сурате ки даруни онҳо аз дуздӣ ва ифроткорӣ пур аст.
26. Эй фарисии кӯр! Аввал даруни пиёла ва табақро тоза кун, то ки беруни он низ тоза бошад.

27. Вой бар ҳоли шумо, эй китобдонон ва фарисиён, ки ба қабрҳои сафед карда шуда монанд мебошед, ки аз берун зебо менамоянд, лекин дарунашон аз устухонҳои мурдагон ва ҳар хел начосат пур аст;
28. Ҳамчунин шумо низ ба зоҳир ба назари мардум одил менамояед, лекин дар ботин аз риёкорӣ ва шарорат пур ҳастед.
29. Вой бар ҳоли шумо, эй китобдонон ва фарисиёни риёкор, ки мақбараҳои пайғамбаронро бино мекунад ва биноҳои ёдгории одилонро зинат медиҳед,
30. Ва мегӯед: "Агар дар замони падарони худ мебудем, дар рехтани хуни пайғамбарон бо онҳо шарик намешудем".
31. Ба ҳамин тариқ худатон бар зидди худ шаҳодат медиҳед, ки фарзандони қотилони пайғамбарон ҳастед;
32. Пас, шумо ҳам зарфи падарони худро лабрез кунед.
33. Эй морон ва афъизадагон! Аз маҳкумияти дӯзах чӣ тавр гурехта метавонед?
34. Бинобар ин, инак, Ман назди шумо пайғамбарон ва ҳукамо ва китобдононро мефиристам; ва шумо баъзеро хоҳед кушт ва баъзеро маслуб хоҳед кард, ва баъзеро дар куништҳои худ тозиёна зада, аз шахр ба шахре хоҳед ронд;
35. То тамоми хуни одилон, ки бар замин рехта шуд, бар сари шумо фурӯд ояд, аз хуни Ҳобили одил то хуни Закарё ибни Бакарё, ки вайро шумо дар миёни маъбад ва қурбонгоҳ куштед.
36. Ба ростӣ ба шумо мегӯям, ки ин ҳама бар сари ин насл хоҳад омад.

Маҳзуни Исо дар бораи Уршалим.

37. Эй Уршалим, Уршалим, ки пайғамбаронро мекушӣ ва онҳоеро, ки назди ту фиристода шудаанд, сангсор мекунӣ! Чанд бор хостам фарзандони туро чамъ кунам, монанди мокиёне ки чӯчаҳои худро зери болаш чамъ мекунад, ва шумо нахостед!
38. Инак, хонаи шумо ба шумо вайрон гузошта мешавад.
39. Зеро ба шумо мегӯям: аз ин пас Маро нахоҳед дид, то даме ки бигӯед: "Муборак аст Он ки ба номи Худованд меояд!"»

БОБИ БИСТУ ЧОРУМ

Исо бар кӯҳи Зайтун.

1. Ва Исо аз маъбад баромада, мерафт. Ва шогирдонаш назди ӯ омаданд, то ки иморатҳои маъбадро ба ӯ нишон диҳанд.
2. Исо дар ҷавоби онҳо гуфт: «Оё ҳамаи инҳоро мебинед? Ба ростӣ ба шумо мегӯям: дар ин ҷо санге бар санге нахоҳад монд; ҳамааш хароб хоҳад шуд».

Аломати омадани дуҷуми Худованд.

3. Вақте ки ӯ бар кӯҳи Зайтун нишаста буд, шогирдонаш ба танҳои назди ӯ омада, пурсиданд: «Моро огоҳ кун, ки кай воқеъ мешавад? Ва аломати омадани Ту ва охири замон чӣ гуна аст?»
4. Исо дар ҷавоби онҳо гуфт: «Ҳушёр бошед, ки касе шуморо гумроҳ накунад;
5. Зеро бисёр касон бо номи Ман омада, гӯянд, ки "ман Масеҳ ҳастам", ва мардуми бисёрро гумроҳ хоҳанд кард.
6. Ҷангҳо ва овозаи ҷангҳо хоҳед шунид. Зинҳор, натарсед; зеро ҳамаи ин бояд воқеъ шавад; лекин ин ҳанӯз интиҳо нест:
7. Зеро қавме бар зидди қавме ва салтанате бар зидди салтанате қиём хоҳад кард, ва дар ҳар ҷо қаҳтиҳо, вабоҳо ва зилзилаҳо рӯй хоҳад дод;
8. Аммо ҳамаи инҳо ибтидои дардхост.
9. Он гоҳ шуморо ба шиканҷаҳо таслим карда, хоҳанд кушт; ва ҳамаи қавмҳо аз барои номи Ман ба шумо адоват хоҳанд дошт.
10. Дар он замон бисёр касон ба васваса хоҳанд афтод; ва якдигарро таслим хоҳанд кард ва аз якдигар нафрат хоҳанд дошт.
11. Ва бисе пайғамбарони козиб ба майдон омада, мардуми бисёрро гумроҳ хоҳанд кард;
12. Ва ба сабаби афзудани шарорат, муҳаббати бисёр касон сард хоҳад шуд;
13. Лекин ҳар кӣ то охир сабр кунад, наҷот хоҳад ёфт.
14. Ва ин Инҷили Малакут дар тамоми олам мавъиза хоҳад шуд, то ки барои ҳамаи халқҳо шаҳодате шавад; ва он гоҳ интиҳо фаро хоҳад расид.

Мусибати бузурги оянда.

15. Пас, чун кароҳати харобиро, ки Дониёли пайғамбар ба забон овардааст, дар чои муқаддас бар по бубинед, – ҳар кӣ хонад, дарк кунад, –
16. Он гоҳ онҳое ки дар Яҳудо мебошанд, ба кӯҳистон гурезанд;
17. Ва ҳар кӣ дар бом бошад, барои гирифтани чизе аз хонаи худ, поён нафурояд;
18. Ва он ки дар киштзор аст, барои гирифтани ҷомаи худ барнагардад.
19. Лекин вой бар ҳоли ҳомиладорон ва ширдорон дар он айём!
20. Дуо кунед, ки гурехтани шумо дар зимистон ва ё рӯзи шанбе рӯй надихад;
21. Зеро дар он замон чунон мусибати бузурге хоҳад шуд, ки аз ибтидои олам то ҳол нашудааст, ва бори дигар нахоҳад шуд.
22. Ва агар он айём кӯтоҳ намешуд, ҳеҷ кас наҷот намеёфт; лекин аз барои баргузидагон он айём кӯтоҳ хоҳад шуд.
23. Дар он ҳангом агар касе ба шумо гӯяд: "Инак Масеҳ дар ин ҷост" ё "дар он ҷост", бовар накунед;
24. Зеро ки масеҳиёни козиб ва пайғамбарони козиб ба майдон омада, аломот ва мӯъҷизоти бузурге нишон хоҳанд дод, то ки, агар мумкин бошад, баргузидагонро низ гумроҳ кунанд.
25. Инак, Ман пешакӣ ба шумо гуфтам.
26. Пас, агар ба шумо гӯянд: "Инак, дар биёбон аст", – берун наравед; "инак дар ҳучра аст", – бовар накунед;

Бо ҷалол омадани Исои Худованд.

27. Зеро, чӣ тавре ки барқ дар шарқ зоҳир шуда, дар ғарб ҳам намудор мегардад, омадани Писари Одам низ чунин хоҳад шуд;
28. Ҳар ҷо, ки лошае бошад, каргасон дар он ҷо чамъ шаванд.
29. Ва февран, пас аз мусибати он айём, офтоб хира шавад, ва моҳ рӯшноии худро надихад, ва ситорагон аз осмон фуруӯ резанд, ва куваҳои афлок мутазалзил шаванд;
30. Он гоҳ аломати Посари Одам дар осмон намудор хоҳад гардид; ва он гоҳ ҳамаи қабилаҳои рӯи замин навҳа кунанд ва Писари Одамро бинанд, ки бо қудрат ва ҷалоли азим бар абрҳо меояд;

31. Ва фариштагони Худро бо карнаи баланднавоз хоҳад фиристод, ва баргузидагони Ёро аз чор ҷониб, аз як канори осмон то канори дигараш фароҳам хоҳад овард.

Масал дар бораи дарахти анҷир.

32. Акнун аз дарахти анҷир мисол гиред: чун шохааш нарм шуда, барг оварад, медонед, ки тобистон наздик аст;

33. Ҳамчунин шумо чун ҳамаи ин чизҳоро дидед, бидонед, ки наздик аст, назди дар аст.

34. Ба ростӣ ба шумо мегӯям: ин насл ҳанӯз аз олам нагузашта, ҳамаи ин чизҳо воқеъ хоҳад шуд.

35. Осмон ва замин гузарон аст, лекин сухани Ман гузарон нест.

36. Аммо он рӯз ва соатро, ғайр аз Падари Ман, ҳеҷ кас, ҳатто фариштагони осмон ҳам намедонанд;

37. Чи тавре ки дар айёми Нӯҳ шуда буд, дар омадани Писари Одам низ ҳамон тавр хоҳад шуд:

38. Зеро, чи тавре ки дар айёми пеш аз тӯфон, то он рӯзе ки Нӯҳ ба кишти даромад, мехӯрданд, менӯшиданд, зан мегирифтанд ва ба шавҳар мерафтанд,

39. Ва чизе намефаҳмиданд, то даме ки тӯфон омада, ҳамаро несту нобуд кард, – омадани Писари Одам низ ҳамон тавр хоҳад шуд;

40. Он вақт аз ду нафаре ки дар киштзор ҳастанд, яке гирифта ва дигаре гузошта хоҳад шуд;

41. Ва аз ду зане ки бо дастос машғуланд, яке гирифта ва дигаре гузошта хоҳад шуд.

Дуруст интизор шудан ба омадани дуҷум.

42. Пас, бедор бошед, зеро намедонед, ки Худованди шумо дар кадом соат меояд.

43. Лекин ҳаминро шумо медонед, ки агар соҳиби хона медонист ки дар кадом поси шаб дузд меояд, бедор монда, намегузошт, ки ба хонааш нақб занад.

44. Бинобар ин шумо низ тайёр бошед, зеро дар соате ки гумон надоред, Писари Одам меояд.

45. Пас он ғуломи мўътамад ва доно кист, ки хоҷааш вайро бар хизматгорони худ таъин карда бошад, то ки ба онҳо дар сари вақт хўрок диҳад?
46. Хушо он ғуломе ки хоҷааш омада, вайро машғули ҳамин кор ёбад;
47. Ба ростӣ ба шумо мегўям, ки вайро бар тамоми дороии худ таъин хоҳад кард.
48. Лекин агар он ғулом бадкирдор бошад ва дар дили худ гўяд, ки "хоҷаи ман ба зудӣ намеояд",
49. Ва ба задани ғуломони дигар шурўъ кунад ва бо бадмастон ба хўрдан ва нўшидан машғул шавад, –
50. Хоҷаи он ғулом дар он рўзе ки вай мунтазир нест, ва дар соате ки гумон надорад, хоҳад омад,
51. Ва ўро ду пора карда, қисматашро бо риёкорон баробар хоҳад кард: дар он ҷо гирия ва ғичирроси дандон хоҳад буд».

БОБИ БИСТУ ПАНЦУМ

Масал дар бораи даҳ бокира.

1. «Дар он замон Малакути Осмон монанди даҳ бокирае хоҳад буд, ки чароғҳои худро бардошта, ба пешвои домод берун рафтанд;
2. Аз онҳо панҷ нафар доно ва панҷ нафар нодон буданд;
3. Нодонон чароғҳои худро гирифтанд, вале бо худ равған нагирифтанд;
4. Лекин доноён бо чароғҳои худ дар зарфҳо низ равған гирифтанд;
5. Чун домод дер монд, ҳама пинак рафта, хуфтанд.
6. Ва дар нисфи шаб овозе баланд шуд: "Инак, домод меояд, ба пешвои вай берун оед".
7. Он гоҳ ҳамаи бокираҳо бархоста, чароғҳои худро тайёр карданд.
8. Ва нодонон ба доноён гуфтанд: "Аз равғани худ ба мо диҳед, зеро чароғҳои мо хомӯш мешавад".
9. Аммо доноён дар ҷавоб гуфтанд: "Не мабодо барои мо ва шумо камӣ кунад; беҳтар аст, ки шумо назди фурӯшандагон рафта, барои худ бихаред".
10. Ва ҳангоме ки онҳо барои харидан рафтанд, домод омада, ва онҳое ки тайёр буданд, бо вай ба тӯи арӯсӣ даромаданд, ва дар баста шуд.

11. Баъд аз он, бокираҳои дигар низ омада, гуфтанд: "Эй хоҷа! Эй хоҷа! Ба мо воз кун".

12. Лекин вай дар ҷавоби онҳо гуфт: "Ба ростӣ ба шумо мегӯям: шуморо намениносам".

13. Пас, бедор бошад, зеро намедонед, ки Писари Одам дар кадом рӯз ва кадом соат меояд.

Масал дар бораи талантҳои амонатӣ.

14. Зеро монанди касест, ки ба сафари дур рафтани шуда, ғуломони худро талабид ва молу мулкашро ба онҳо супурд:

15. Ба яке панҷ талант, ба дигаре ду, ба сеюмӣ як, яъне ба ҳар кадом алоқадри ҳолаш дода, дарҳол ба сафар рафт.

16. Он ки панҷ талант гирифта буд, ба тичорат машғул шуд ва панҷ таланти дигар фоида кард;

17. Ҳамчунин он ки ду талант гирифта буд, ду таланти дигар ба даст овард;

18. Лекин он ки як талант гирифта буд, рафта заминро канд ва пули хоҷаи худро пинҳон кард.

19. Пас аз муддати дуру дарозе хоҷаи он ғуломон омада, аз онҳо ҳисобот талаб кард.

20. Он ки панҷ талант гирифта буд, панҷ таланти дигарро ҳам оварда, гуфт: "Эй хоҷа! Ту ба ман панҷ талант дода будӣ; инак, бо онҳо панҷ таланти дигар ба даст овардам".

21. Хоҷааш ба вай гуфт: "Офарин, эй ғуломи нек ва мӯътамад! Ту дар чизи андак мӯътамад будӣ, туро бар чизҳои бисёр бигуморам; ба шодии хоҷаи худ шарик шав".

22. Ҳамчунон он ки ду талант гирифта буд, назди вай омада, гуфт: "Эй хоҷа! Ту ба ман ду талант дода будӣ, инак, бо онҳо ду таланти дигарро ба даст овардам".

23. Хоҷааш ба вай гуфт: "Офарин, эй ғуломи нек ва мӯътамад! Ту дар чизи андак мӯътамад будӣ, туро бар чизҳои бисёре бигуморам; ба шодии хоҷаи худ шарик шав".

24. Пас он ки як талант гирифта буд, назди вай омада, гуфт: "Эй хоҷа! Чун медонистам, ки ту Марди сахтгире ҳастӣ, аз ҷое ки накоштаӣ, медаравӣ, ва аз ҷое ки наपोшидаӣ, чамъ мекуниӣ,

25. Бинобар ин тарсидам ва рафта, таланти худро дар замин пинҳон кардам; инак, моли ту ин чост".
26. Хоҷааш дар ҷавоби вай гуфт: "Эй ғуломи шарир ва танбал! Ту медонистӣ, ки ман аз ҷое ки накоштаам, медаравам, ва аз ҷое ки напошидаам ҷамъ мекунам;
27. Аз ин рӯ ту мебоист пули маро ба сароффон медодӣ, ва ман омада, пули худро бо ғоидааш мегирифтаам;
28. Пас он талантро аз вай гирифта, ба касе ки даҳ талант дорад, бидиҳед.
29. Зеро ҳар кӣ дорад, ба вай дода ва афзун шавад; лекин ҳар кӣ надорад, аз вай он чи низ дорад, гирифта шавад;
30. Ва он ғуломи нобакорро ба зулмоти беруна бароварда партоед: дар он ҷо гирия ва ғичирроси дандон хоҳад буд".

Довариш Исои Худованд бар халқҳо.

31. Лекин вақте ки Писари Одам дар ҷалоли Худ бо ҳамаи ғариштагони муқаддас меояд, он гоҳ бар тахти ҷалоли Худ хоҳад нишаст,
32. Ва ҳамаи халқҳо дар назди ӯ ҷамъ хоҳанд шуд; ва онҳоро аз якдигар ҷудо хоҳад кард, мисли ҷӯпоне ки ғӯсфандонро аз бузҳо ҷудо мекунад;
33. Ва ғӯсфандонро дар тарафи рост ва бузҳоро дар тарафи чапи Худ ҷой хоҳад дод.
34. Он гоҳ Подшоҳ ба онҳое ки ба тарафи ростии ӯ ҳастанд, хоҳад гуфт: "Биёед, эй баракатёфтагон аз Падари Ман, Малакутеро, ки аз ибтидои офариниши олам барои шумо муҳайё шудааст, мерос гиред:
35. Зеро ки гурусна будам, ба Ман хӯрок додед, ташна будам, ба Ман об додед; ғариб будам, Маро пазируфтед;
36. Бараҳна будам, Маро пӯшондед; бемор будам, Маро иёдат кардед; дар зиндон будам, ба дидани Ман омадед".
37. Он гоҳ одилон дар ҷавоб хоҳанд гуфт: "Худовандо! Кай Туро гурусна дидему хӯрок додем? Ё ташна дидему об додем?"
38. Кай Туро ғариб дидему пазируфтем? Ё бараҳна дидему пӯшондем?"
39. Кай Туро бемор ё маҳбус дидему ба дидани Ту омадем?"

40. Ва Подшоҳ дар ҷавоби онҳо хоҳад гуфт: "Ба ростӣ ба шумо мегӯям: он чи ба яке аз ин бародарони хурдтарини Ман кардед, ба Ман кардед".

41. Он гоҳ ба онҳое ки ба тарафи чапи Ё ҳастанд, хоҳад гуфт: "Эй малъунон, аз Ман дур шавед ва ба оташи ҷовидонае ки барои иблис ва ғариштагони вай муҳайё шудааст, биравед:

42. Зеро ки гурусна будам, ба Ман хӯрок надодед; ташна будам, ба Ман об надодед;

43. Ғариб будам, Маро напазируфтед; бараҳна будам, Маро напӯшондед; бемор ва маҳбус будам, ба иёдати Ман наомадед".

44. Онҳо низ дар ҷавоби Ё хоҳанд гуфт: "Худовандо! Кай Туро гурусна, ё ташна, ё ғариб, ё бараҳна, ё бемор, ё маҳбус дидему ба Ту хизмат накардем?"

45. Он гоҳ дар ҷавоби онҳо хоҳад гуфт: "Ба ростӣ ба шумо мегӯям: он чи шумо ба яке аз ин хурдтаринҳо накардед, ба Ман накардед".

46. Ва онҳо ба азоби ҷовидонӣ хоҳанд рафт, вале одилон – ба ҳаёти ҷовидонӣ».

БОБИ БИСТУ ШАШУМ

Қарори ҳукуматдорони яҳудӣ, ки Исоро бидушанд.

1. Чун Исо ҳамаи ин суҳанонро ба поён расонд, ба шогирдони Худ гуфт:

2. «Шумо медонед, ки пас аз ду рӯз иди фисҳ аст, ва Писари Одам таслим карда хоҳад шуд, то ки маслӯб гардад».

3. Он гоҳ саркоҳинон ва китобдонон ва пирони қавм дар ҳавлии саркоҳин, ки Қаёфо ном дошт, ҷамъ омаданд,

4. Ва машварат карданд, ки Исоро бо ҳила дастгир карда, ба қатл расонанд;

5. Лекин мегуфтанд: «На дар ид, мабодо дар байни мардум ошӯбе рӯй диҳад».

Марями сокини Байт-Ҳинӣ бар Исо равгани атрафшон мерезад.

6. Ва ҳангоме ки Исо дар Байт-Ҳинӣ дар хонаи Шимбӯни маҳавӣ буд,

7. Зане бо зарфи гачини равғани атрафшони гаронбаҳо назди Ӯ омад ва дар ҳолате ки Ӯ дар сари дастархон нишаста буд, бар сари Ӯ рехт.
8. Ва шогирдонаш, чун инро диданд, норозӣ шуда, гуфтанд: «Ин исрофкорӣ барои чист?»
9. Зеро ки равғани атрафшонро ба қимати гарон фурӯхта, ба мискинон додан мумкин буд».
10. Лекин Исо инро дарёфта, ба онҳо гуфт: «Чаро занро хичил мекунад? Вай барои Ман кори некӯ кард;
11. Зеро мискинон ҳар вақт дар назди шумо ҳастанд, лекин Ман ҳамеша бо шумо нестам;
12. Вай ин равғани атрафшонро бар Бадани Ман рехта, Маро барои дафн тайёр кард;
13. Ба ростӣ ба шумо мегӯям: дар тамоми ҷаҳон ҳар ҷо, ки Инчил мавъиза шавад, кори вай низ барои ёдоварии вай зикр хоҳад ёфт».

Яҳудои Исқарют Худовандро таслим мекунад.

14. Он гоҳ яке аз он дувоздаҳ, ки Яҳудои Исқарют ном дошт, пеши саркоҳинон рафт
15. Ва гуфт: «Ба ман чӣ хоҳед дод, то ки Ӯро ба шумо таслим кунам?» Онҳо ба вай сӣ сиккаи нуқра таклиф карданд;
16. Ва аз он дам вай фурсат мечуст, ки Ӯро таслим кунад.

Омода кардани фисҳ.

17. Дар рӯзи аввали иди фатир шогирдон назди Исо омада, гуфтанд: «Кучо мехоҳӣ фисҳро барои хӯрдани Ту тайёр кунем?»
18. Гуфт: «Ба шахр назди фалонӣ биравед ва бигӯед: "Устод мегӯяд: вақти Ман наздик аст, ва фисҳро бо шогирдони Худ дар хонаи ту мегузаронам"».
19. Ва шогирдон он чи Исо фармуда буд, ба ҷо оварданд, ва фисҳро омода карданд.

Таоми шои охири.

20. Бегоҳи рӯз Ӯ бо он дувоздаҳ дар сари дастархон нишаст;

21. Ва ҳангоме ки таом меҳӯрданд, гуфт: «Ба ростӣ ба шумо мегӯям, ки яке аз шумоён Маро таслим хоҳад кард».
22. Онҳо бисёр ғамгин шуданд ва паси ҳамдигар ба ӯ мегуфтанд: «Худовандо, оё он манам?»
23. ӯ дар ҷавоб гуфт: «Он ки бо Ман даст дар табақ меандозад, ҳамон кас Маро таслим хоҳад кард;
24. Агарчи Писари Одам ончунон, ки дар бораи ӯ навишта шудааст, меравад, лекин вай бар ҳоли он касе ки Писари Одам ба воситаи вай таслим шавад: барои вай беҳтар мебуд, ки таваллуд намеёфт».
25. Дар ҷавоб Яҳудо, ки таслимкунандаи ӯ буд гуфт: «Эй Устодам, оё ин манам?» Ба вай гуфт: «Ту гуфтӣ».

Муқарар кардани Таоми шоми Худованд.

26. Ва ҳангоме ки онҳо таом меҳӯрданд, Исо нонро гирифта, баракат дод ва пора карда, ба шогирдон доду гуфт: «Бигиред ва бихӯред, ки ин бадани Ман аст».
27. Ва косаро гирифта, шукргузорӣ намуд ва ба онҳо дода, гуфт: «Ҳама аз ин бинӯшед;
28. Зеро ин аст Хуни Ман аз паймони навин, ки барои бисёр касон аз баҳри омуриши гуноҳҳо рехта мешавад.
29. Аммо ба шумо мегӯям, ки минбаъд аз ин шираи ангур нахоҳам нӯшид, то ҳамон рӯзе ки дар Малакути Падари Худ онро бо шумо тоза бинӯшам».

Исо инкори Петрусро пешгӯӣ мекунад.

30. Ва ҳамду сано хонда, ба сӯи кӯҳи Зайтун равона шуданд.
31. Он гоҳ Исо ба онҳо гуфт: «Ҳамаи шумо имшаб дар ҳаққи Ман ба васваса хоҳед афтод, зеро навишта шудааст: «Чӯпонро мезанам, ва гӯсфандони рама пароканда хоҳанд шуд».
32. Аммо пас ас эҳё шуданам, пеш аз шумо ба Ҷалил хоҳам рафт».
33. Петрус дар ҷавоби ӯ гуфт: «Агар ҳама дар ҳаққи Ту ба васваса афтанд ҳам, ман ҳаргиз намеафтам».
34. Исо ба вай гуфт: «Ба ростӣ ба ту мегӯям, ки дар ҳамин шаб, пеш аз он ки хурӯс бонг занад, Маро се бор инкор хоҳӣ кард».

35. Петрус ба Ё гуфт: «Хатто агар бо Ту мурданама лозим ояд, Туро инкор намекунам». Хамаи шогирдон низ ҳамчунин гуфтанд.

Маҳзуни Исо дар Ҷатсамонӣ.

36. Баъд аз ин Исо бо онҳо ба мавзее ки Ҷатсамонӣ номдошт, омад, ва ба шогирдонаш гуфт: «Дар ин ҷо бинишинед, то дар он ҷо дуо гӯям».

37. Ва Петрус ва ҳарду писари Забдойро бо Худ бурд; ва хеле маҳзун ва дилтанг шуд.

38. Ва ба онҳо гуфт: «Ҷони Ман то ба дараҷаи марговар маҳзун шудааст; дар ин ҷо бимонед ва бо Ман бедор бошед».

Дуои якум.

39. Ва каме пештар рафта, рӯ ба замин афтод ва дуо карда, гуфт: «Эй Падари Ман! Агар мумкин бошад, ин коса аз Ман бигзарад; лекин на бо хоҳиши Ман, балки бо иродаи Ту».

40. Ва назди шогирдонаш омада, онҳоро хуфта ёфт, ва ба Петрус гуфт: «Оё натавонистед соате бо Ман бедор бошед?»

41. Бедор бошед ва дуо гӯд, то ба озмоиш дучор нашавед: рӯҳ бардам аст, лекин ҷисм натавон».

Дуои дуюм.

42. Бори дигар рафта, боз дуо кард ва гуфт: «Эй Падари ман! Агар мумкин набошад, ки ин коса, бе он ки онро бинӯшам, аз ман бигзарад, пас он чи иродаи Туст, бишавад».

43. Ва омада, боз онҳоро хуфта ёфт, зеро чашмонашон хоболуд буд.

Дуои сеюм.

44. Ва онҳоро гузошта, боз рафт ва бори сеюм бо ҳамон суханон дуо гуфт.

45. Он гоҳ назди шогирдонаш омада, ба онҳо гуфт: «Шумо ҳанӯз мехобед ва истироҳат мекунад? Инак, соат расидааст, ва Писари Одам ба дасти гуноҳкорон таслим карда мешавад;

46. Бархезед, биравем: инак, он ки Маро таслим мекунад, наздик омад».

Таслим кардани Яҳудо ва ҳабс шудани Исо.

47. Ва ҳанӯз ки Ӯ сухан мегуфт, инак, Яҳудо, ки яке аз он дувоздаҳ буд, ва бо вай мардуми бисёре аз ҷониби саркоҳинон ва пирони қавм бо шамшеру таёққо омаданд.

48. Таслимкунандаи Ӯ ишорате ба онҳо дода, гуфта буд: «Ҳар киро бибӯсам, Ӯ Ҳамон аст, Ӯро дастгир кунед».

49. Ва дарҳол назди Исо омада, гуфт: «Ассалом, эй Устод!» Ва Ӯро бӯсид.

50. Лекин Исо ба вай гуфт: «Эй рафиқ, барои чӣ омадӣ?» Ва онҳо наздик омада, дастҳои худро бар Исо андохтанд, ва Ӯро гирифтанд.

51. Ва ногоҳ яке аз ҳамроҳони Исо даст оварда, шамшери худро аз ғилоф кашид ва ба ғуломи саркоҳин зада, гӯши вайро бурида партофт.

52. Исо ба вай гуфт: «Шамшери худро ғилоф кун, зеро ҳар кӣ шамшер кашад, ба шамшер кушта шавад.

53. Ӯ гумон мекуни, ки алҳол наметавонам аз Падари Худ хоҳиш намоям, ки барои Ман зиёда аз дувоздаҳ фавҷ фриштагонро равона кунад?

54. Лекин дар он сурат Навиштаҳо чӣ гуна ба амал меояд, ки ҳамин тавр бояд бишавад?

55. Лекин ҳамон соат Исо ба мардум гуфт: «Гӯё бар зидди роҳзане шумо бо шамшеру таёққо берун омадаед, то Маро дастгир кунед, ҳар рӯз Ман назди шумо дар маъбад нишаста, таълим меодам, ва шумо Маро дастгир накардед.

56. Лекин ин ҳама шуд, то ки навиштаҳои пайғамбарон ба амал ояд». Он гоҳ ҳамаи шогирдон Ӯро вогузошта, гурехтанд.

Исо ба ҳузури Қаёфо ва пирон.

57. Ва онҳое ки Исоро дастгир карданд, Ӯро назди саркоҳин Қаёфо оварданд, ки дар он ҷо китобдонон ва пирон чамъ омада буданд.

58. Лекин Петрус аз дур, то ҳавлии саркоҳин, аз пайи Ў равона шуд; ва ба даруни он даромада, бо хизматгорон нишаст, то ки анчоми корро бубинад.

59. Саркоҳинон ва тамоми шӯрои пирон дар ҷустуҷӯи шаҳодати бардурӯғе бар зидди Исо буданд, то Ўро ба қатл расонанд,

60. Лекин наёфтанд; бо вучуди он ки бисёр шоҳидони козиб омада буданд, ҳеч наёфтанд. Ниҳоят, ду шоҳиди козиб омада,

61. Гуфтанд: «Ў мегуфт: "Метавонам маъбади Худоро вайрон кунам ва дар зарфи се рӯз онро аз нав бино кунам"».

62. Ва саркоҳин бархоста, ба Ў гуфт: «Ҳеч ҷавоб намедиҳӣ? Ин чист ки инҳо бар зидди Ту шаҳодат медиҳанд?»

63. Аммо Исо хомӯш монд. Ва саркоҳин ба Ў гуфт: «Туро ба Худои Ҳай қасам медиҳам, ба мо бигӯ, ки оё Ту Масех, Писари Худо ҳастӣ?»

64. Исо ба вай гуфт: «Ту гуфтӣ; аммо Ман ба шумо мегӯям: пас аз ин Писари Одамро хоҳед дид, ки ба ямини қудрат нишаста, бар абрҳои осмон меояд».

65. Он гоҳ саркоҳин ҷомаи худро даронда гуфт: «Ў куфр гуфт! Дигар ба шоҳидон чи ҳочат дорем? Инак, акнун шумо куфри Ўро шунидед!

66. Чӣ мулоҳиза доред?» Дар ҷавоб гуфтанд: «Сазовори марг аст».

67. Он гоҳ ба сару рӯи Ў туф кардан гирифтанд, ва Ўро мезаданд; баъзеҳо Ўро торсақӣ мезаданд

68. Ва мегуфтанд: «Эй Масех, ба мо пайғамбарӣ кун, ки Туро кӣ задааст?»

Инкор кардани Петрус.

69. Аммо Петрус дар берун, дар рӯи ҳавлӣ нишаста буд. Ва канизе назди вай омада, гуфт: «Ту низ бо Исои Ҷалилӣ будӣ».

70. Лекин вай дар назди ҳама инкор карда, гуфт: «Намедонам, ки ту чӣ мегӯӣ».

71. Вақте ки аз дарвоза берун мерафт, канизи дигаре вайро дида, ба онҳое ки дар он ҷо буданд, гуфт: «Ин ҳам бо Исои Носирӣ буд».

72. Вай бори дигар инкор карда, қасам хӯрд, ки Он Одамро намениносад.

73. Пас аз муддате ҳозирон наздик омада, ба Петрус гуфтанд: «Дар ҳақиқат ту низ яке онҳо мебошӣ, зеро ки лаҳҷаи ту ба ин шаҳодат медиҳад».

74. Он гоҳ вай ба савганду қасам хӯдан оғоз намуда, гуфт: «Он Одамро намешиносам». Ва дарҳол хурӯс бонг зад.

75. Ва Петрус суханони Исоро ба ёд овард, ки ба вай гуфта буд: «Пеш аз он ки хурӯс бонг занад, Маро се бор инкор хоҳӣ кард». Ва берун рафта, зор-зор гирифт.

БОБИ БИСТУ ҲАФТУМ

Пирони яҳудӣ Исоро назди Пилотус мебаранд.

1. Чун бомдод расид, ҳамаи саркоҳинон ва пирони қавм дар бораи Исо машварат карданд, ки Ёро ба қатл расонанд;
2. Ва Ёро баста бурданду ба ҳоким Понтиюс Пилотус таслим карданд.

Пушаймони бесамари Яҳудо.

3. Таслимкунандаи Ё, Яҳудо, чун дид, ки Ёро маҳкум карданд, пушаймон шуд ва сӣ сиккаи нукраро ба саркоҳинон ва пирон гардонда дод,
4. Ва гуфт: «Ман гуноҳ кардам, ки Хуни бегуноҳро таслим кардам». Онҳо ба вай гуфтанд: «Ба мо чӣ? Худат медонӣ».
5. Ва сиккаҳои нукраро вай дар маъбад партофта, баромада рафт ва худро буғӣ карда кушт.
6. Лекин саркоҳинон сиккаҳои нукраро гирифта, гуфтанд: «Инро ба ганчинаи маъбад андохтан ҷоиз нест, чунки ин хунбаҳост».
7. Ва машварат карда, ба ин пул киштзори кулолгарро барои қабристонии ғарибон харида гирифтанд;
8. Ба ин сабаб он киштзор то имрӯз "Мазрааи хун" номида мешавад.
9. Он гоҳ сухане ки бо забони Ирмиёи пайғамбар гуфта шудааст, ба амал омад: "Онҳо сӣ сиккаи нукраро гирифтанд, яъне баҳои Он Баҳомондашудае ки банӣ-Исроил ба Ё таъин карда буданд.
10. Ва онро барои киштзори кулолгар доданд, чунон ки Худованд ба ман гуфт".

Пилотус Исоро тергав мекунад.

11. Аммо Исо дар назди ҳоким истода буд. Ва ҳоким аз Ў пурсид: «Оё Ту Подшоҳи Яҳудиён ҳастӣ? Исо ба вай гуфт: «Ту мегӯӣ».

12. Вақте ки саркоҳинон ва пирон Ўро айбдор мекарданд, Ў ҳеч ҷавоб наметод.

13. Он гоҳ Пилотус ба Ў гуфт: «Оё намешунавӣ, чӣ қадар бар зидди Ту шаҳодат медиҳанд?»

14. Лекин дар ҷавоби вай як сухан ҳам нагуфт, ба тавре ки ҳоким бисёр дар ҳайрат монд.

Исо ё Бараббос?

15. Ҳоким одат дошт, ки дар ҳар ид як бандиро, ки меҳостанд, барои мардум озод мекард.

16. Дар он вақт дар он ҷо бандии шӯҳратноке буд ки Бараббос ном дошт.

17. Пас, вақте ки онҳо чамъ шуданд, Пилотус ба онҳо гуфт: «Киро меҳоҳед, ки барои шумо озод кунам: Бараббосро, ё Исоро, ки Масеҳ меноманд?»

18. Зеро медонист, ки Ўро аз рӯи ҳасад таслим карда буданд.

19. Вақе ки вай бар курсии доварӣ нишаста буд, занаш кас фиристода, гуфт: «Бо Он Одил туро коре набошад, чунки имрӯз дар хоб аз боиси Ў заҳмати бисёре кашидам».

20. Лекин саркоҳинон ва пирон мардумро барангехта буданд, ки озодии Бараббос ва қатли Исоро талаб кунанд.

21. Пас ҳоким ба онҳо рӯоварда, гуфт: «Аз ин ду кадомашро меҳоҳед, ки барои шумо озод кунам?» Онҳо гуфтанд: «Бараббосро».

22. Пилотус ба онҳо гуфт: «Пас Исоро, ки Масеҳ меноманд, чӣ кунам?» Ҳама гуфтанд: «Ўро маслуб кун!»

23. Ҳоким гуфт: «Ў чӣ бадӣ кардааст?» Лекин онҳо боз ҳам зиёдтаар фарёд заданд: «Ўро маслуб кун!»

24. Пилотус чун дид, ки ҳеч гап фоида надорад, балки ошӯб бештар мегардад, об талабида, дасти худро дар назди мардум шуст ва гуфт: «Ман аз хуни Ин Одил барӣ ҳастам; шумо бидонед».

25. Тамоми қавм дар ҷавоб гуфтанд: «Хуни Ё бар гардани мо ва фарзандони мо бошад».

26. Пас Бараббосро барои онҳо озод кард, ва Исоро тозиёна зада, барои маслӯб кардан таслим кард.

Таҳқир ва тамасхур кардани Исо.

27. Он гоҳ сарбозони ҳоким Исоро ба сарбозхона бурда, тамоми ғавҷро гирди Ё ҷамъ оварданд,

28. Ва либоси Ёро кашида, ҷомаи арғувон ба Ё пӯшонданд;

29. Ва тоҷе аз хор бофта, бар сараш ниҳоданд ва қамише ба дасти рости Ё доданд; ва назди Ё зону зада, масхарақунон гуфтанд: «Салом, эй Подшоҳи Яҳудиён!»

30. Ва бар Ё туф карданд ва қамишро гирифта, бар сараш заданд.

31. Пас аз он ки Ёро босе истехзо карданд, ҷомаи арғувонро аз танаш кашида, либоси Худашро пӯшонданд ва Ёро берун бурданд, то ки маслӯб кунанд.

32. Чун берун рафтанд, касеро, ки Шимъун ном дошт ва аз Қурин буд, дида, маҷбур карданд, ки салиби Ёро бардорад.

Маслӯб кардани Исо.

33. Ва чун ба ҷое ки Қолқолто, яъне "Қои косахонаи сар" ном дошт, расиданд,

34. Сирқои бо заҳр омехтае барои нӯшонданаш доданд, лекин чун чашид, нахост, ки бинӯшад.

Таврот дар Исо ба амал омад.

35. Ононе ки Ёро маслӯб карданд, либоси Ёро қуръа партофта тақсим карданд, то ба амал ояд суҳане ки бо забони пайғамбар гуфта шудааст: "Сару либоси Маро дар миёни худ тақсим карданд ва бар пероҳани Ман қуръа партофтанд".

36. Ва дар он ҷо нишаста, Ёро посбонӣ карданд.

37. Ва айбномае навишта, болои сари Ё овехтанд, ки чунин буд: «Ин аст Исо, Подшоҳи Яҳудиён».

38. Бо Ё ду роҳзанро: яке аз дасти росташ ва дигаре аз дасти чапаш, маслуб карданд.
39. Ва роҳгузарон Ёро дашном дода ва сар чунбонда,
40. Мегуфтанд: «Эй! Ту ки маъбадро вайрон карда, дар се рӯз аз нав бино мекуни! Худатро начот дех; агар Ту Писари Худо боши, аз салиб фуруд ой».
41. Ҳамчунин саркоҳинон бо китибдонон ва пирон Ёро истехзо карда, мегуфтанд:
42. «Дигаронро начот медод, лекин Худашро начот дода наметавонад! Агар Ё Подшоҳи Исроил бошад, акнун аз салиб фуруд ояд, то ба Ё имон оварем;
43. Ба Худо таваккал карда буд: акнун Ёро раҳо кунад, агар дилхоҳаш бошад. Зеро Ё гуфта буд: "Ман Писари Худо ҳастам"».
44. Ҳамчунин роҳзаноне ки бо Ё маслуб шуда буданд, Ёро дашном медоданд.

Марги Исо.

45. Ва аз соати шашум тамоми рӯи заминро то соати нӯҳум торикӣ фаро гирифт.
46. Ва наздик ба соати нӯҳум Исо бо овози баланд фарёд зада гуфт: «Элӣ, Элӣ! Ламма сабақтанӣ?» Яъне: «Худои Ман, Худои Ман! Чаро Маро тарк кардаӣ?»
47. Баъзе аз ҳозирон, чун шуниданд, гуфтанд: «Ё Илёсро мехонад».
48. Дарҳол яке аз онҳо исфанҷеро гирифта, аз сирко пур кард ва бар сари най ниҳода, наздики даҳони Ё бурд, то бинӯшад.
49. Лекин дигарон гуфтанд: «Биистед, бубинем, ки оё Илёс меояд, то ки Ёро начот диҳад».
50. Исо боз бо овози баланде фарёд зада, чон дод.

Замони Таврот тамом мешавад.

51. Ва инак, пардаи маъбад аз боло то поён дарида, ду пора шуд: ва замин чунбид; ва сангҳо шикофта шуд;
52. Ва қабрҳо кушода шуд; ва бисёр часадҳои муқаддасон, ки оромида буданд, эҳё шуданд,

53. Ва баъд аз эҳёи Ў аз қабрҳо баромада, ба шаҳри муқаддас рафтанд ва ба бисёр касон зоҳир шуданд.
54. Аммо мирисад ва онҳое ки бо вай Исоро посбонӣ мекарданд, чунбиши замин ва рӯйдодҳои дигарро дида, бағоят тарсиданд ва гуфтанд: «Ба ростӣ Ў Писари Худо буд».
55. Ҳамчунин занони бисёре ки аз Ҷалил аз ақиби Исо омада буданд, ва ба Ў хизмат мекарданд, дар он ҷо истода, аз дур менигаристанд;
56. Дар миёни онҳо Маряма Маҷдалия ва Маряме ки модари Яъқуб ва Йӯсе буд, ва модари писарони Забдой низ буданд.

Дафни Исо.

57. Ва чун шом шуд, Юсуф ном давлатманде ки аз аҳли Ҳарофот ва ӯ низ аз шогирдони Исо буд, омад;
58. Ва назди Пилотус рафта, часади Исоро талаб кард. Пилотус фармон дод, ки дода шавад.
59. Юсуф часадро гирифта, ба катони тозае печонд.
60. Ва онро дар қабри наве ки аз санг барои худ тарошида буд, ниҳод ва санги калонеро бар дари қабр ғелонида, рафт.
61. Маряма Маҷдалия ва он Маряма дигар дар он ҷо, дар рӯ ба рӯи қабр нишаста буданд.

Посбонӣ кардани қабр.

62. Фардои он, ки пас аз рӯзи чумъа буд, саркоҳинон ва фарисиён назди Пилотус ҷамъ омаданд,
63. Ва гуфтанд: «Эй хоча! Дар хотир дорем, ки он фиребгар, вақте ки зинда буд, гуфта буд, ки "пас аз се рӯз эҳё хоҳам шуд";
64. Пас, бифармо, ки қабрро то рӯзи сеюм посбонӣ кунанд, то шогирдонаш шабона Ўро дуздида, ба қавм нагуянд, ки аз мурдагон эҳё шуд; ва фиреби охири аз аввалин бадтар шавад».
65. Пилотус ба онҳо гуфт: «Шумо посбонҳо доред; биравед ва, чунон ки медонед, пиосбонӣ кунед».
66. Онҳо рафта, дар назди қабр посбонро гузоштанд ва санги онро мӯҳр карданд.

БОБИ БИСТУ ҲАШТУМ

Эҳёи Исои Масеҳ ва воқеаҳои ин рӯз.

1. Баъд аз гузаштани шанбе, субҳидами рӯзи якшанбе, Марями Маҷдалия ва он Марями дигар барои дидани қабр омаданд.
2. Ногоҳ зилзилаи саҳт рӯй дод; зеро фариштаи Худованд аз осмон фуромада, сангро аз дари қабр ғелонид ва бар он бинишаст;
3. Намуди вай монанди барқ ва либосаш чун барф сафед буд.
4. Посбонон аз вай тарсида, ба ларза афтоданд ва мисли мурда шуданд.
5. Аммо фаришта ба занон рӯ оварда, гуфт: "Натарсед, зеро медонам, ки Исои маслубро ҷустуҷӯ мекунед";
6. "Ў дар ин ҷо нест, зеро, чунон ки гуфта буд, эҳё шуд; биёед ва, ҷоеро, ки Ў хуфта буд, бубинед",
7. "Ва ба зудӣ рафта, ба шогирдонаш гӯед, ки Ў аз мурдагон эҳё шуд ва пеш аз шумо ба Ҷалил меравад; дар он ҷо Ўро хоҳед дид; инак ба шумо гуфтам".
8. Ва онҳо шитобон аз қабр баромада, бо тарс ва шодии азим давида рафтанд, то ки ба шогирдони Ў хабар диҳанд.
9. Вақте ки барои огоҳ кардани шогирдони Ў мерафтанд, инак Исо ба онҳо вохӯрда, гуфт: "Салом бар шумо!" Онҳо наздик омада, ба пойҳояш часпиданд ва ба Ў сачда карданд.
10. Он гоҳ Исо ба онҳо гуфт: "Натарсед; рафта, ба бародаронам хабар диҳед, ки ба Ҷалил раванд; ва дар он ҷо Маро хоҳанд дид".

Ба ришва харидани посбонони сари қабр.

11. Чун онҳо мерафтанд, баъзе аз посбонон ба шаҳр омада, ба саркоҳинон тамоми воқеаро хабар доданд.
12. Ва онҳо бо пирон ҷамъ омада ва машварат карда, ба сарбозон пули бисёре доданд.
13. Ва гуфтанд: "Бигӯед, ки шогирдони Ў шабона омада, вақте ки мо дар хоб будем, Ўро дуздиданд;
14. Ва агар ин сухан ба гӯши ҳоким расад, мо вайро бовар мекунонем ва шуморо аз хатар ғориғ мегардонем".

15. Онҳо пулро гирифта, мувофиқи он дастур амал карданд. Ва ин овоза то имрӯз дар миёни яҳудиён паҳн шудааст.

*Исо дар Ҷалил.
Вазифаи бузург.*

16. Аммо ёздаҳ шогирд ба Ҷалил, ба кӯҳе ки Исо таъин карда буд, рафтанд,

17. Ва Ёро дида, ба Ё сачда карданд; лекин баъзе аз онҳо ба шубҳа афтоданд.

18. Ва Исо наздик омада, ба онҳо гуфт: "Ба Ман тамоми қудрат дар осмон ва бар замин дода шудааст"

19. "Пас, биравед ва ҳамаи халқҳоро шогирд созед ва онҳоро ба номи Падар ва Писар ва Рӯҳулқудс таъмид диҳед,

20. Ва онҳоро таълим диҳед, то ҳар он чиро, ки ба шумо фармудам, ба ҷо оваранд; ва инак, Ман ҳаррӯза то охири замон бо шумо ҳастам".
Омин.

ИНЧИЛИ МАРҚЎС БОБИ ЯКУМ

*Хизматгузори Яҳъёи Таъмиддиханда;
Шаҳодати ӯ дар бораи Исо.*

1. Ибтидои Инчили Исои Масех, Писари Худо,
2. Чунон ки дар сухафи анбиё навишта шудааст: “Инак, Ман қосиди Худро пешопеши Ту мефиристам, то роҳи Туро пеши Ту муҳайё кунад”.
3. „Овози нидокунандае дар биёбон: роҳи Худовандро тайёр кунед, тариқи Ӯро рост кунед“,
4. Яҳъёи Таъмиддихандад дар биёбон зоҳир шуд ва барои омурзиши гуноҳҳо таъмиди тавбаро мавъиза мекард.
5. Тамоми мардуми сарзамини Яҳудо ва сокинони Ерусалим берун омада, назди вай мерафтанд ва ба гуноҳҳои худ иқрор шуда, дар рӯди Ӯрдун аз вай таъмид меёфтанд.
6. Яҳъё либосе аз пашми шутур дар бар ва камарбанде аз чарм дар камар дошт, малах ва асали ёбой меҳӯрд.
7. Ва мавъиза карда, меғуфт: “Аз паси ман Тавонотар аз ман меояд, ва ман сазовори он нестам, ки ҳам шуда, даволи пойафзоли Ӯро воз кунам;
8. „Ман шуморо бо об таъмид додам, лекин Ӯ шуморо бо Рӯҳулқудс таъмид хоҳад дод“.

Таъмиди Исо.

9. Дар он айём чунин воқеа шуд, ки Исо аз Носираи Чалил омада, дар Ӯрдун аз Яҳъё таъмид ёфт.
10. Чун аз об баромад, дарҳол осмонро дид, ки шикофта аст, ва Рӯҳро, ки монанди кабӯтаре бар Ӯ нозил мешавад.
11. Ва овозе аз осмон даррасид: “Ту Писари Маҳбуби Ман ҳастӣ, хусни тавачҷӯҳи Ман бар Туст”.

Озмоиши Исо.

12. Пас аз он фавран Рӯҳ Ӯро ба биёбон бурд.

13.Ва Ў чихил рӯз дар биёбон буд, ва шайтон Ўро меозмуд; бо даррандагон рӯз мегузaronд, ва фариштагон Ўро парасторӣ мекарданд.

Исо ба мавъиза кардан шурӯ менамояд.

14.Пас аз он ки Яхъё таслим карда шуд, Исо ба Ҷалил омад ва Инчили Малакути Худоро мавъиза кард,

15.Ки вақт расидааст ва Малакути Худо наздик аст:“Тавба кунед. Ва ба Инчил имон оваред“.

Даъват кардани Петрус ва Андриёс, Яъқуб ва Юҳанно.

16.Ва чун аз канори баҳри Ҷалил мегузашт, Шимъун ва бародараш Андриёсро дид, ки дар баҳри тӯр меандохтанд, зеро ки сайёди моҳӣ буданд.

17.Ва Исо ба онҳо гуфт:“Маро пайравӣ кунед, ва Ман шуморо сайёди мардум гардонам“.

18.Дарҳол онҳо тӯри худро мода, аз паи Ў равона шуданд.

19.Чун аз он ҷо каме пеш рафт, Яқуб ибни Забдой ва бародари вай Юҳанноро дид, ки дар қайқ тӯрҳои худро таъмир мекунанд,

20.Ва дарҳол онҳоро даъват намуд. Онҳо падари худ Забдойро дар қайқ бо коргарон гузошта, аз паи Ў равона шуданд.

Исо дар Кафарнаҳум девҳоро берун мекунад.

21.Ва онҳо ба Кафарнаҳум омаданд; ва дере нагузашта Ў дар рӯзи шанбе ба куништ даромада, ба таълим додан шурӯъ намуд.

22.Ҳама аз таълими Ўдар ҳайрат монданд, зеро ки онҳоро ҳамчун соҳибқудрат таълим меод, на ҳамчун китобдонон.

23.Дар куништи онҳо касе буд, ки рӯҳи палид дошт, ва якбора фаръед зада, гуфт:

24.„Туро бо мо чӣ кор аст, эй Исои Носирӣ? Ту барои нест кардани мо омадаӣ! Ман медонам, ки Ту кистӣ, эй Кудуси Худо!“

25.Исо вайро манъ карда, гуфт:“Хомӯш шав ва аз вай берун ой!“

26. Рӯҳи палид вайро ба ларза андохта, бо овози баланд фаръёд заду аз вай берун шуд.

27. Ҳама ба воҳима афтоданд, ба дараҷае ки аз якдигар мепурсиданд: “Ин чист? Ин чи таълимоти навест, ки Ў ба арвоҳи палид низ боқудратона амр мефармояд, ва онҳо ба Ў итоат мекунанд?”

28. Ва овозаи Ў зуд дар тамоми сарзамини Ҷалил паҳн шуд.

Шифо ёфтани модарарӯси Шимъун.

29. Ва аз куништ баромада, дарҳол бо Яъқуб ва Юҳнно ба хонаи Шимъун ва Андриёс омаданд.

30. Модарарӯси Шимъун дар ҳолати табларза хобида буд, ва дарҳол Ўро аз ин ҳолати вай хабардор карданд.

31. Ва Ў наздик шуда, аз дасти вай гирифтубархезонд; табларзаи вай дарҳол нест шуду вай ба парастории онҳо машғул гашт.

Берун кардани девҳо ва шифо додани касони бисъёр.

32. Бегоҳӣ, ки офтоб фурӯ рафта буд, ҳамаи беморон ва девонагонро назди Ў оварданд.

33. Ва тамоми аҳли шаҳр пеши дари хона гирд омаданд.

34. Ва Ў бисъёр касонро, ки ба касалиҳои гуногун гирифтубуданд, шифо бахшид ва бисъёр девҳоро берун кард ва намонд, ки девҳо сухан ронанд, зеро ки Масеҳ будани Ўро медонистанд.

Мавъизаи Исо дар Ҷалил.

35. Пагоҳӣ, хеле бармаҳал хеста, берун рафт ва ба хилватгоҳе расида, дар он ҷо дуо гуфт.

36. Шимъун ва касоне ки наздаш буданд, аз паи Ў шитофтанд;

37. Чун Ўро ёфтанд, гуфтанд: “Ҳама Туро мечӯянд”.

38. Ў ба онҳо гуфт: “Ба деҳоту шаҳрҳои наздик биравем, то ки Ман дар он ҷо низ мавъиза кунам, зеро ки Ман барои ҳамин омадаам”.

39. Ва Ў дар тамоми Ҷалил дар куништҳои онҳо мавъиза менамуд ва девҳоро берун мекард.

Шифо ёфтани махавӣ.

40. Махавие назди Ў омада, зорӣ кард ва зону зада гуфт: “Агар хоҳӣ, метавонӣ маро пок кунӣ”.

41. Исоро бар вай раҳм омад, дасти Худро дароз карда, вайро ламс намуд ва гуфт: “Меҳоҳам, пок шав!”

42. Баъд аз ҳамин сухан махав дарҳол аз баданаш нест шуду вай пок гардид.

43. Ва ба вай чашм ало карда, дарҳол аз Худ дур намуд

44. Ва ба вай гуфт: “Зинҳор, ба касе чизе мағӯ, балки рафта худро ба коҳин нишон деҳ ва ба бадали пок шудани худ он чи Мусо фармудааст, тақдим кун, то ба онҳо шаҳодате гардад”.

45. Лекин вай берун рафта, ин воқеаро овоза ва нақл кардан гирифт, ба дараҷае ки Ў дигар ошкоро ба шаҳр даромада наметавонист, балки берун аз шаҳр дар ҷойҳои хилват рӯз мегузаронд. Ва мардум аз ҳар сӯ назди Ў меомаданд.

БОБИ ДУЮМ

Шифо ёфтани мафлуҷ.

1. Пас аз чанд рӯз Ў боз ба Кафарнаҳум омад; овоза шуд, ки Ў дар хона аст.

2. Дарҳол мардуми бисёр чамъ омаданд, ба андозае ки назди дари хона низ дигар ҷой набуд; ва Ў ба онҳо сухан мегуфт.

3. Ва назди Ў бо мафлуҷе омаданд, ки вайро чор кас бардошта буданд;

4. Ва чун ба сабаби бисёрии мардум ба Ў наздик омада натавонистанд, боми он ҷоеро, ки Ў буд, кушода шикоф карданд ва бистареро, ки мафлуҷ дар болояш хобида буд, поён фуруварданд.

5. Чун Исо имони онҳоро дид, ба мафлуҷ гуфт: “Эй фарзанд, гуноҳҳои ту омурзида шуд”.

6. Баъзе китобдонон, ки дар он ҷо нишаста буданд, дар дили худ андеша доштанд,

7. Ки “чаро Ў ин тавр куфр мекунад? Ҷуз Худои ягона кист, ки гуноҳҳоро омурзида тавонад?”

8. Исо дарҳол бар тибқи рӯҳи Худ даръёфт, ки онҳо чунин андеша доранд, ва ба онҳо гуфт: “Барои чи дар дили худ ин тавр андеша доред?”

9. „Кадомаш осонтар аст: ба мафлуҷ гуфтани он ки “гуноҳҳои ту омурзида шуд”, ё гуфтани он ки “барҳез, бистари худро бардор ва равона шав”?”

10. „Лекин то бидонед, ки Писари Одам дар рӯи замин қудрати омурзидани гуноҳхоро дорад“ - ба мафлуҷ гуфт:

11. „Ба ту мегӯям: барҳез, бистари худро бардор ва ба хонаи худ равона шав“.

12. Вай дарҳол барҳост ва бистари худро бардошта, дар пеши назари ҳама равона шуд, ба тавре ки ҳама ҳайрон шуданд ва Худоро сипоскунон гуфтанд: “Мисли инро ҳаргиз надидаем”.

Даъват кардани Левӣ (Матто).

Исо бо бочгирон ва гуноҳкорон хӯрок мехӯрад.

13. Ва боз ба канори баҳр рафт; мардум ба назди Ӯ омаданд, ва Ӯ онҳоро таълим меод.

14. Ҳангоми рафтани Левӣ ибни Ҳалфойро дид, ки дар бочгоҳ нишастааст, ба вай гуфт: “Аз паи Ман биё” Вай барҳоста, аз паи Ӯ равона шуд.

15. Ва ҳангоме ки Ӯ дар хонаи вай нишаста буд, бисъёре аз бочгирон ва гуноҳкорон низ бо Исо ва шогирдонаш менишастанд; зеро ки бисъёр буданд, ва Ӯро пайравӣ менамуданд.

16. Чун китобдонон ва фарисиён диданд, ки Ӯ бо бочгирон ва гуноҳкорон хӯрок мехӯрад, ба шогирдонаш гуфтанд: “Чаро Ӯ бо бочгирон ва гуноҳкорон мехӯраду менӯшад?”

17. Исо ин гапро шунида, ба онҳо гуфт: “На тандурустон, балки беморон ба табиб ҳоҷат дорад. Ман омадам, ки на одилонро, балки гуноҳкоронро ба тавба даъват кунам”.

Масъалаи рӯзадорӣ.

18. Шогирдони Яҳъё ва фарисиён рӯза медоштанд. Ва назди Ў омада гуфтанд: “Чаро шогирдони Яҳъё ва фарисиён рӯза медоранду шогирдони Ту рӯза намедоранд?”

19. Исо ба онҳо гуфт: “Оё аҳли кӯшки никоҳ, модоме ки домод бо онҳост, рӯза дошта метавонанд? То даме ки домод бо онҳост, наметавонанд рӯза доранд”;

20. „Лекин айёме хоҳад расид, ки домод аз онҳо гирифта шавад, ва дар он айём рӯза хоҳанд дошт.

Масалҳо дар бораи ҷома ва машк.

21. „Ҳеч кас ба ҷомаи кӯҳна аз матои нав ямоқ намемонад: зеро ямоқи нав аз чизи кӯҳна чудо шуда, ҷои даридаи он боз ҳам бадтар мешавад“.

22. „Ва ҳеч кас шароби навро ба машки кӯҳна намеандозад: зеро шароби нав машкро медарад, шароб ҳам мерезад, машк ҳам талаф мешавад; балки шароби навро дар машки нав андохтан лозим аст“.

Исо-Оғои рӯзи шанбе.

23. Ва чунин воқеъ шуд, ки Ў рӯзи шанбе аз киштзор мегузашт, ва шогирдонаш дар аснои роҳ ба хўшачинӣ сар карданд.

24. Фарисиён ба Ў гуфтанд: “Бубин, онҳо дар рӯзи шанбе кореро чаро мекунанд, ки раво нест?”

25. Ў ба онҳо гуфт: “Магар ҳаргиз нахондаед, ки Довуд дар эҳтиёҷмандӣ чӣ кард, ҳангоме ки вай ва ёронаш гурусна буданд?”

26. Чӣ гуна вай дар айёми Абъёти саркоҳин ба хонаи Худо даромада, нони тақдимро хўрд, ки хўрдани он, чуз коҳинон, ба касе раво набуд, ва ба ёрони худ низ дод?”

27. Ба онҳо гуфт: “Шанбе барои инсон муқарар шудааст, на инсон барои шанбе”;

28. „Бинобар ин Писари Одам оғои рӯзи шанбе низ мебошад“.

БОБИ СЕЮМ

Исо дар рӯзи шанбе дасти хушкшударо шифо медиҳад.

1. Ва боз ба куништ даромад; дар он чо одаме буд, ки дасти хушкшудае дошт.
2. Ва аз паи Ў мепоиданд, ки шояд вайро дар рӯзи шанбе шифо диҳад, то ки Ўро айбдор кунад.
3. Пас ба Марди дастхушк гуфт: “Дар миёнчо биист”
4. Ва ба онҳо гуфт: “Дар рӯзи шанбе кадом кор чоиз аст-некӣ кардан, ё бадӣ кардан? Чонеро начот додан, ё ҳалок кардан?” Лекин онҳо хомӯш монданд.
5. Ва ба онҳо бо ғазаб назар афканда ва аз сахтдилиашон маҳзун гашта, ба он одам гуфт: “Дасти худро дароз кун”. Чун дароз кард, дасташ шифо ёфт.
6. Фарисиён фавран берун рафта, бо ҳиродиён дар ҳаққи Ў машварат намуданд, ки чӣ тавр Ўро ҳалок кунанд.

Фаолияти Исо дар тамоми мамлакат вусъат меёбад.

7. Лекин Исо бо шогирдонаш сӯи баҳр омад, ва мардуми бисъёре аз Чалил ва Яҳудо аз паи Ў равона шуданд,
8. Ва аз Ерусалим, Адӯм ва он тарафи Ўрдун ва аз музофоти Сӯр ва Сидӯн издиҳоми бузурге, чун амалиёти Ўро шуниданд, назди Ў омаданд.
9. Ва ба шогирдони Худ фармуд, ки ба сабаби бузургии издиҳом кайке барои Ў муҳайё бошад, то ки Ўро фишор надиханд.
10. Зеро бисъер касонро Ў шифо дода буд, бинобар ин ҳар киро захме буд, назди Ў мешитофтанд, то Ўро ламс кунад.
11. Ва авроҳи палид, чун Ўро мездиданд, пешаш меафтиданд ва фаръедзанон мегуфтанд: “Ту Писари Худо ҳастӣ”.
12. Лекин Ў онҳоро сахт таъкид мекард, ки Ўро шӯҳрат надиханд.

Интиҳоб шудани дувоздаҳ нафар.

13. Пас аз он бар фарози кӯҳе баромада, ҳар киро, ки хост, назди Худ даъват намуд; онҳо назди Ў омаданд.
14. Ва дувоздаҳ нафарро таъин кард, ки ҳамроҳи Ў бошанд, то ки онҳоро барои мавъиза фириштад,

15. Ва онҳоро кудрати он бошад, ки беморонро шифо диҳанд ва девҳоро берун кунанд.

16. Ва таъин кард Шимъӯнро, ки Петрус ном ниҳод;

17. Ва Яъқуб ибни Забдой ва Юҳанно бародари Яъқубро, ки ба онҳо Бӯнарчис, яъне „писарони раъд“ ном ниҳод;

18. Ва Яндриёс ва Филиппус ва Барталамо ва Матто ва Тумо ва Яъқуб ибни Ҳалфой ва Шимъӯни Қанно

19. Ва Яхудои Исқарьют, ки Ёро таслим кард.

Хешовандони Исо барои Ё хавотир доранд.

20. Ва чун ба хонае дароманд, боз мардум фароҳам омаданд, ба дараҷае ки онҳо фурсати нон хӯрдан ҳам надоштанд.

21. Ва хешовандони Ё, чун шуниданд, барои дастгир кардани Ё омаданд, зеро мегуфтанд, ки Ё беҳуд шудааст.

Китобдонон Исоро маломат мекунанд.

22. Китобдононе ки аз Ерусалим омада буданд, мегуфтанд, ки Ё Баал-Забул дорад ва ба воситаи калони девҳо девҳоро берун мекунад.

23. Пас онҳоро наздаш талабида, ба онҳо бо масалҳо сухан гуфт: “Чи гуна метавонад шайтон шайтонро берун кунад?”

24. Агар салтанате бар зидди худ аз ҳам чудо шавад, он салтанат устувор истода наметавонад“;

25. Ва агар хонае бар зидди худ аз ҳам чудо шавад, он хона устувор истода наметавонад;

26. Ва агар шайтон бар зидди худ ба қиём бархоста, аз ҳам чудо шуда бошад, вай устувор истода наметавонад, балки ҳалок мешавад.

27. Ҳеч кас наметавонад ба хонаи шахси зӯроваре даромада, чизҳои вайро ғорат кунад, бе он ки аввал он зӯроварро бибандад, ва пас аз он хонаи вайро ғорат мекунад.

28. Ба ростӣ ба шумо мегӯям: ҳамаи гуноҳҳои фарзандони одам ва ҳар гуна куфр, ки гуфта бошад, омурзида мешавад;

29. Лекин ҳар ки ба Рӯхулқудс куфр гӯяд, то абад омурзида нашавад, баалки ба азоби абадӣ маҳкум гардад.

30. Зеро ки гуфтанд: “Ё рӯҳи палид дорад“.

Хешовандии ҳақиқӣ дар Исо.

31. Модар ва бародарони Ў омада, дар берун истоданд ва ба Ў касеро фиристода, Ўро талаб намуданд.

32. Дар гирди Ў мардум нишаста буданд. Ва ба Ў гуфтанд: “Инак модари Ту ва бародарони Ту дар берун истода, Туро металабанд”.

33. Ва ба онҳо ҷавоб дода, гуфт: “Кист модари Ман ва бародарони Ман?”

34. Ва ба онҳое ки гирди Ў нишаста буданд, назар афканда, гуфт: “Инак модари Ман ва бародарони Ман;

35. Зеро ҳар кӣ хости Худоро ба ҷо оварад, ҳамон кас бародару хоҳару модари Ман аст”.

БОБИ ЧОРУМ

Масалҳо дар бораи Малакути Худо.

Дар бораи коранда.

1. Ва боз дар канори баҳр ба таълим додан шурӯъ намуд; ва мардуми бисъёр назди Ў ҷамъ омаданд, ба тавре ки Ў ба қайқ даромада, дар баҳр қарор гирифт, ва тамоми мардум дар канори баҳр мистоданд.

2. Ва бо масалҳо онҳоро чизҳои бисъёр меомӯхт ва дар таълими Худ ба онҳо мегуфт:

3. „Гӯш диҳед, инак корандае барои пошидани тухм берун рафт;

4. Ва чун тухм мепошид, қадаре дар канори роҳ афтод, ва парандагон омада, онро барчиданд;

5. Қадаре бар санглох афтод, дар ҷое ки хок бисъёр набуд, ва бо тези сабзид, зеро ки хок умқ надошт;

6. Чун офтоб баромад, пажмурда шуд ва аз баски реша надошт, хушк шуд;

7. Қадаре дар миёни хорҳо афтод, ва хорҳо қад кашида онро пахш карданд, ва самаре надод;

8. Қадаре дар хоки нағз афтод ва самара дод, ки он сабзид ва нашъунамо ёфт, ва бор овард, баъзе сӣ баробар, баъзе шаст ва баъзе сад”.

9. Ва ба онҳо гуфт: “Ҳар ки гӯши шунаво дорад, бишнавад”.

10. Вақте ки танҳо монд, ҳозирон бо якҷоягии он дувоздаҳ нафар шарҳи ин масалро аз Ў пурсиданд.

11. Ва ба онҳо гуфт: “Ба шумо дониستاني асрори Малакути Худо ато шудааст, лекин ба онҳое ки дар берунанд, ҳама чиз бо масалҳо мешавад,

12. Ба тавре ки онҳо бо чашмҳои худ нигоҳ мекунанд, вале намебинанд, бо гӯшҳои худ мешунаванд, вале намефаҳманд, мабодо рӯчӯ кунанд, ва гуноҳҳои онҳо омурзида шавад“.

Шарҳи масали коранда.

13. Ва ба онҳо гуфт: “Оё ин масалро намаҳмидед? Пас чӣ тавр дигар масалҳоро хоҳед фаҳмид?”

14. Коранда каломро мекорад.

15. Кошташудагон дар канори роҳ касоне мебошанд, ки дар онҳо калом кошта мешавад, ва чун шуниданд, дарҳол шайтон омада, каломи кошташударо аз дили онҳо мерабояд.

16. Ҳамчунин кошташудагон дар санглоҳ касоне мебошанд, ки чун каломро бишнаванд, дарҳол онро қабул мекунанд,

17. Лекин дар худ реша надоранд ва ноустуворанд, ва чун аз боиси калом азияте ё таъкиботе рӯй диҳад, дарҳол ба васваса меафтанд.

18. Кошташудагон дар миёни хорҳо касоне мебошанд, ки чун каломро бишнаванд,

19. Андешаҳои дунёӣ, хирси сарват ва ҳаваси чизҳои дигар дохил шуда, каломро пахш мекунанд, ва он бесамар мегардад.

20. Ва кошташудагон дар хоки нағз касоне мебошанд, ки каломро шунида, қабул мекунанд, ва бор меоваранд, баъзе сӣ баробар, баъзе шаст ва баъзе сад“.

Масал дар бораи шамъ.

21. Ва ба онҳо гуфт: “Оё шамъро меоваранд, то зери зарфе ё кате гузоранд? Оё на аз барои он ки ба шамъдон гузоранд?”

22. „Зеро чизи ниҳоне нест, ки ошкор нагардад; ва ҳеҷ чизи махфие набошад, ки зухур наояд“.

23. Ҳар кӣ гӯши шунаво дорад, бишнавад!“

24. Ва ба онҳо гуфт: “Пайхас кунед, ки чӣ мешунавед: бо кадом андоза, ки чен кунед, ба шумо чен карда шавад ва ба шумо, ки мешунавед, боз ҳам биафзояд”.

25. „Зеро, ҳар кӣ дорад, ба вай дода шавад; ва ҳар кӣ надорад, аз вай он чи низ дорад, гирифта шавад“.

Сабзиши нонамоён.

26. Ва гуфт: “Малакути Худо монанди касест, ки тухм бар замин пошад,”

27. „Ва шабу рӯз бихобад бархезад, ва тухм чӣ гуна сабзаду нашъунамо ёбад, вай надонад;,,

28. „Зеро замин худ аз худ бор меоварад, аввал майса, баъд хӯша, пас аз он донаи пурра дар хӯша;,,

29. „Ва чун ҳосил расид, фавран досро ба кор меандозад, зеро ки вақти дарав расидааст“.

Масал дар бораи донаи хардал.

30. Ва гуфт: “Малакути Худоро ба чӣ монанд кунем ва бо кадом масал онро тасвир намоем?”

31. Мисли донаи хардалест: вақте ки ба замин кошта мешавад, хурдтарини тухмҳои рӯи замин аст.

32. Лекин чун кошта шуд, месабзад ва аз ҳамаи наботот бузургтар мегардад ва шохаҳои калон мерасонад, ба тавре ки мурғони ҳаво зери сояи он метавонанд паноҳ баранд.

33. Ва бо ин гуна масалҳои бисёр, ба қадре ки тавоноии шунидан доштан, каломро ба онҳо баён мекард;

34. Бе масал ба онҳо сухан намегуфт, лекин дар хилват ҳамаи маъноро ба шогирдони Худ мефаҳмонд.

Исо тундбодро ором мекунад.

35. Бегоҳии ҳамон рӯз ба онҳо гуфт: “Ба канори дигар бигзарем”.

36. Онҳо мардумро ҷавоб дода, Ўро ҳамон тавре ки дар қайқ буд, гирифтанд, ва чанд қайқи дигар низ ҳамроҳи Ў буд.

37. Ва тундбоди шадиде бархост, ва мавҷҳо ба қайқ бармехӯрд, ба тавре ки он пур аз об мешуд,

38. Ва Ў дар ақиби қайқ бар болине хуфта буд. Ўро бедор карда, гуфтанд: “Эй Устод, оё Туро парвоя нест, ки мо ҳалок мешавем?”

39. Ў бархоста, бодро манъ кард ва ба баҳр гуфт: “Хомӯш шав ва ором бош” Бод хомӯш шуд, ва оромии том барқарор гардид.

40. Ва ба онҳо гуфт: “Барои чӣ шумо чунин ҳаросонед? Чаро имон надоред?”

41. Ва онҳо хеле ба ҳарос афтада, ба якдигар гуфтанд: “Ин кист, ки боду баҳр ҳам ба Ў итоат мекунад?”.

БОБИ ПАНЦУМ

Шифо ёфтани девона дар Чадар.

1. Пас ба он канори баҳр ба сарзамни чадариён расиданд.

2. Чун аз қайқ берун омад, дарҳол касе ки рӯҳи палид дошт, аз миёни гӯрҳо баромада, бо Ў рӯ ба рӯ шуд,

3. Ки бошишгоҳи вай мағоки гӯр буд, ва ҳеҷ кас наметавонист бо занҷир ҳам вайро бибандад;

4. Зеро ки борҳо вайро бо завлона ва занҷирҳо баста буданд, лекин занҷирҳоро канда ва завлонаҳоро шикаста буд, ва ҳеҷ кас наметавонист вайро ром кунад;

5. Ва ҳамеша, рӯзу шаб, дар кӯҳҳо ва дар миёни гӯрҳо фаръед мекашид ва худро бо сангҳо мезад.

6. Чун Исоро аз дур дид, давон-давон омада, ба Ў сачда кард.

7. Ва бо овози баланд фаръед зада, гуфт: “Туро бо ман чӣ кор аст, эй Исо, Писари Худои Таоло? Туро ба Худо қасам медиҳам, ки маро азоб надихӣ!”

8. Зеро ки ба вай гуфта буд: “Эй рӯҳи палид, аз ин шахс берун шав”.

9. Ва аз вай пурсид: “Номи ту чист?” Вай ҷавоб дод: “Номи ман легион аст, чунки мо бисъерем”.

10. Ва аз Ў бисъёр илтимос мекарданд, ки онҳоро аз он сарзамин берун накунад.

11. Ва дар чарогоҳи он кӯҳҳо галаи бузуги хукҳо мечарид.

12. Ва ҳамаи девҳо аз Ў илтимос карда, гуфтанд: “Моро ба хукҳо равона кун, то дар онҳо дохил шавем”.

13. Исо дарҳол ба онҳо иҷозат дод. Ва арвоҳи палид берун шуда, ба хукҳо даромаданд ва он гала аз баландӣ якбора ба баҳр ҷаст, ва онҳо қариб ду ҳазор буданд ва дар баҳр ғарқ шуданд.

14. Ва хукбонҳо давида рафтанду дар шаҳр ва дар деҳот онро нақл карданд. Ва мардуми барои дидани он мочаро берун шитофтанд.

15. Ва назди Исо омада, он девонаро нишаста диданд, ки дар вай легион буд, ва либос пӯшидааст ва ақлаш солим гаштааст; Ва ҳаросон шуданд.

16. Касоне ки дида буданд, саргузашти девонаро, ва он чиро, ки ба хукон рӯй дод, ба онҳо нақл карданд.

17. Ва аз Ў илтимос карданд, ки аз ҳудуди онҳо берун равад.

18. Ва чун ба қайқ савор шуд, он ки девона буд, аз Ў иҷозат пурсид, ки бо Ў бошад.

19. Аммо Исо иҷозат надод, балки ба вай гуфт: “Ба хона назди хешу табори худ бирав ва хабар деҳ аз он чи, ки Худованд бо ту кардааст, ва чӣ гуна ба ту раҳм намудааст”.

20. Пас вай равона шуда, он чиро, ки Исо бо вай карда буд, дар Декаполис мавъиза кардан гирифт. Ва ҳама дар таачҷуб мемонданд.

*Исо зани беморро шифо медиҳад
Ва духтари Ёирро зинда мекунад.*

21. Чун Исо боз бо қайқ ба он сӯи баҳр гузашт, мардуми бисъёре назди Ў ҷамъ омаданд, ва Ў дар канори баҳр буд.

22. Ва инак яке аз сардорони куништ омад, ки Ёир ном дошт, ва чун Ўро дид, пеши пояш афтод,

23. Ва аз Ў хеле илтимос карда, гуфт: “Духтари ман дар ҳолати назъ аст; биё ва даст бар вай гузор, то шифо ёбад ва зиндагӣ кунад”.

24. Пас бо вай равона шуд, ва мардуми бисъёре аз паи Ў рафта, Ўро фишор медоданд.

25. Як зан ки дувоздаҳ сол боз гирифтори хунравӣ буд,

26. Ва азоби бисъёре аз табибони зиёд кашида ва ҳамаи дороии худро сарф карда, ҳеч фоидае надида буд, балки аҳволаш торафт бадтар мешуд,

27. Чун овозаи Исоро шунид, дар миёни он гурӯҳ аз қафо омада, либоси Ўро ламс намуд;
28. Зеро гуфт: “Агар лоақал либоси Ўро ламс кунам, шифо меёбам”
29. Ва дарҳол чашмаи хуни вай хушк шуд, ва дар ҷисми худ ҳис кард, ки аз касалии шифо ёфтааст.
30. Дар айни замон Исо дар Худ ҳис кард, ки қуввае аз Ў берун рафт, ва ба мардум мурочиат карда гуфт: “Кист, ки либоси Маро ламс кард?”
31. Шогирдонаш ба Ў гуфтанд: “Мебинӣ, ки мардум Туро фишор медиҳанд, ва мегӯӣ” “Кист, ки Маро ламс кард?” „
32. Аммо Ў ба гирду пеш менигарист, то он занро, ки ин тавр амал кардааст, бубинад.
33. Он зан, чун донист, ки ба вай чӣ ҳодиса рӯй дод, тарсону ларзон омада, пеши Ў афтод ва тамоми ҳақиқатро ба Ў гуфт.
34. Ў ба вай гуфт: “Духтарам! Имонат туро шифо бахшид; ба саломатӣ бирав ва аз касалии худ дар амон бош”
35. Ў ҳанӯз суҳан мегуфт, ки аз хонаи сардори куништ омада гуфтанд: “Духтарат мурд; боз барои чӣ Устодро заҳмат медиҳӣ?”
36. Аммо Исо ин суҳанонро шунида, ба сардори куништ гуфт: “Натарс, фақат имон овару бас”.
37. Ва, чуз Петрус, Яъқуб ва Юҳанно бародари Яъқуб, касеро иҷозат надод, ки аз паяш равад.
38. Чун ба хонаи сардори куништ расид, азодоронро дар ҳолати изтироб дид, ки гирья ва навҳаи бисъёр мекарданд.
39. Ва даромадан замон ба онҳо гуфт: “Чаро дар изтироб афтодаед ва гирья мекунед? Духтар намурдааст, балки хуфтааст”.
40. Ва онҳо бар Ў хандиданд, лекин Ў ҳамаро берун карда, бо падару модари духтар ва бо рафиқонаш ба ҳучрае ки духтар хобида буд, даромад.
41. Ва дасти духтарро гирифта, гуфт: “Талито-куми”, ки маънояш ин аст: “Эй духтар, туро мегӯям, барҳез”.
42. Дарҳол духтар барҳоста, равон шуд, зеро ки дувоздаҳсола буд. Онҳо дар ҳайрат монданд.
43. Ва Ў онҳоро саҳт таъкид карда, фармуд, ки касе аз он огоҳ нашавад, ва гуфт, то ҳӯроке ба вай диҳанд.

БОБИ ШАШУМ

Исо аз нав дар Носира.

1. Аз он чо баромада, ба зодгоҳи Худ омад, ва шогирдонаш аз ақиби Ў омаданд.
2. Чун рӯзи шанбе расид, дар куништ ба таълим додан оғоз намуд, ва бисъёр шунавандагон дар ҳайрат монда, мегуфтанд: “Аз кучост дар Ў ин чизҳо? Чӣ ҳикматест, ки ба Ў ато шудааст ки чунин мўъҷизот аз дасти Ў содир мегардад?”
3. „Оё ин ҳамон наҷвор нест, ки писари Марьям ва бародари Яъқуб, Йўсе, Яҳудо ва Шимъўн аст? Оё хоҳарони Ў ин чо дар байни мо намебошанд?” Ва дар ҳаққи Ў ба васваса меафтоданд.
4. Лекин Исо ба онҳо гуфт: “Пайғамбар бекадр набошад, чуз дар зодгоҳи худ ва дар байни хешовандон ва дар хонаи худ”.
5. Ва дар он чо ҳеч мўъҷиза нишон дода натавонист, чуз он ки дастхояшро бар чанд беморе ниҳода, онҳоро шифо дод.
6. Ва аз беимонии онҳо дар ҳайрат афтод. Дар деҳоти он музофот гашта, таълим меод.

Исо 12 шогирдонро мефиристад, то ки мавъиза намоянд ва шифо диҳанад.

7. Пас он дувоздаҳро назди Худ хонда, ба чуфт-чуфт фиристодани онҳо оғоз намуд ва ба онҳо бар арвоҳи палид қурат дод.
8. Ва фармуд, ки барои роҳ ҳеч чизе бо худ, чуз асое, нагиранд: на тўрбае, на ноне, на пуле, на камарбанд,
9. Балки чоруқе дар по кашанд ва ду пероҳан дар бар накунанд.
10. Ва ба онҳо гуфт: “Ҳар чо, ки ба хонае даромадед, то вақти сафар кардан дар он чо бимонед.
11. Ва ҳар чо, ки шуморо қабул накунанд ва ба суханони шумо гўш надиханд, аз он чо берун рафта, ғубори пойҳои худро биафшонед, то шаҳодате бар онҳо гардад. Ба ростӣ ба шумо мегўям: ҳолати Садўм ва Амўро дар рӯзи доварӣ аз он шаҳр саҳлтар хоҳад буд”.
12. Онҳо равона шуда, ба мавъиза кардан оғоз намуданд, ки бояд тавба кард;

13. Бисъёр девхоро берун карданд ва бисъёр беморонро равшан молида шифо доданд.

Қатли Яҳъёи Таъмиддиҳанда.

14. Чун подшоҳ Ҳиродус шунид, - зеро номи Ӯ шўҳрат ёфта буд, гуфт, ки Яҳъёи Таъмиддиҳанда аз мурдагон эҳё шудааст, ва аз ин сабаб мўъҷизот аз вай ба зуҳур меояд.

15. Баъзе мегуфтанд, ки ин Ильёс аст. Аммо баъзе мегуфтанд, ки ин пайғамбар аст, ё чун яке аз пайғамбарон.

16. Лекин Ҳиродус, чун шунид, гуфт: “Ин ҳамон Яҳъёст, ки ман сарашро аз танаш чудо кардам; вай аз мурдагон эҳё шудааст”.

17. Зеро Ҳиродус одам фиристода, Яҳъёро дастгир карда ба зиндон андохта буд, ба хотири Ҳиродия зани Филиппус бародараш, ки вайро ба нокиҳи худ дароварда буд.

18. Зеро Яҳъё ба Ҳиродус гуфта буд: “Зани бародари худро ба никоҳ даровардани ту раво нест”.

19. Пас Ҳиродия ба Яҳъё кина баста буд ва мехост ўро ба қатл расонад, лекин наметавонист.

20. Зеро ки Ҳиродус аз Яҳъё метарсид, вайро Марди одилу муқаддас медонист ва рўйхотир мекард; ба гапаш гўш дода, бисъёр музтариб мешуд ва суханонашро ба хушӣ мешунид.

21. Фурсате расид, ки Ҳиродус ба муносибати рўзи таваллуди худ барои мансабдорони худ, ба мириҳазорон ва калонтарони Ҷалил базме орошт,

22. Ва духтари Ҳиродия ба базм даромада рақсид, Ҳиродус ва ононро, ки ҳамроҳаш нишаста буданд шод намуд. Подшоҳ ба духтар гуфт: “Ҳар чӣ мехохӣ, аз ман талаб кун, онро ба ту бидиҳам”.

23. Ва қасам ёд кард, ки “ҳар чӣ аз ман талаб кунӣ, ҳатто нисфи қаламрави ман бошад ҳам, ба ту медиҳам”.

24. Духтар берун рафта, аз модари худ пурсид, ки “чӣ талаб кунам?” Модараш ҷавоб дод: “Каллаи Яҳъёи Таъмиддиҳандаро”.

25. Вай дарҳол назди подшоҳ шитофт ва гуфт: “Меҳоҳам каллаи Яҳъёи Таъмиддиҳандаро ҳамин дам дар табақе ба ман ҳадия кунӣ”.

26. Подшоҳ бисе ғамгин шуд; лекин барои поси савгандаш ва барои ононе ки ҳамроҳаш нишаста буданд, хоҳиши вайро рад кардан нахост.

27. Дарҳол подшоҳ чаллодери фиристода, фармуд, ки каллаи вайро биёрад;

28. Чаллод рафта, дар зиндон каллаи вайро аз тан ҷудо кард ва бар табаке ниҳода овард ва ба духтар дод, ва духтар онро ба модари худ дод.

29. Чун шогирдонаш шуниданд, омада, часади вайро бардошта бурданду гӯр карданд.

Баргаштани 12 ҳаввориён.

30. Ҳаввориён назди Исо чамъ омада, ҳар он чиро, ки ба ҷо оварда ва таълим дода буданд, ба Ў нақл карданд.

31. Ў ба онҳо гуфт: “Шумо ба танҳой ба ягон ҷои хилват биравед ва каме истироҳат кунед” Зеро омаду рафт чунон бисъёр буд, ки фурсати нон хӯрдан ҳам надоштанд.

Сер шудани панҷ ҳазор мард.

32. Пас ба танҳой бо қайқ ба ҷои хилват равона шуданд.

33. Чун мардум онҳоро диданд, бисъёре онҳоро шинохтанд, аз ҳамаи шаҳрҳо пиёда ба он сӯ шитофтанд ва аз онҳо пеш гузашта, назди Ў чамъ шуданд.

34. Исо берун омада, анбӯҳи мардумро дид ва ба онҳо раҳмаш омад, зеро онҳо мисли гӯсфандоне буданд, ки ҷӯпон надоштанд; ва онҳоро бисъёр таълим додан гирифт.

35. Азбаски вақт хеле гузашта буд, шогирдонаш назди Ў омада гуфтанд: “Ин ҷо ҷои хилват аст, вақт ҳам дер шуд;,”

36. „Инҳоро ҷавоб деҳ, то ки ба қасабаю музофоти ин деҳот рафта, барои худ ноне бихаранд; зеро ки ҳеч хӯроке надоранд“.

37. Ў дар ҷавобашон гуфт: “Шумо ба онҳо хӯрок диҳед”. Ба Ў гуфтанд: “Магар мо рафта, ба дусад динор нон бихарем ва барои хӯрдани онҳо диҳем?”

38. Аз онҳо пурсид: “Чандто нон доред? Рафта бинед”. Онҳо дарёфта, гуфтанд: “Панҷ нон ва ду моҳӣ”.

39. Он гоҳ фармуд, ки ҳамаро даста-даста бар сабза шинонанд.

40. Пас қатор -қатор, саднафара ва панчоҳнафара нишастанд.
41. Ў панҷ нону ду моҳиро гирифта ва ба осмон нигариста, баракат дод ва пора карда, ба шогирдонаш дод, то пеши ҷамоат гузоранд. Ду моҳиро низ ба ҳамаи онҳо тақсим кард.
42. Ҳама хўрданду сер шуданд;
43. Ва аз пораҳои нон ва моҳӣ дувоздаҳ сабадро пур карда бардоштанд;
44. Хўрандагони нон тақрибан панҷ ҳазор мард буданд.

Исо бар баҳр қадам мезанад.

45. Дарҳол Ў шогирдонашро фармуд, ки ба қайқ савор шуда, пеш аз Ў ба он соҳил сўи Байт-Сайдо равона шаванд, то Ў мардумро ҷавоб диҳад.
46. Ва чун онҳоро ҷавоб дод, барои дуо гуфтан ба фарози кўҳе баромад.
47. Шомгоҳон қайқ ба миёнаи баҳр расида буд, ва Ў танҳо бар хушкӣ буд.
48. Ва онҳоро дар рондани қайқ бемаҷол дид, зеро ки боди муҳолиф мевазид; наздикии поси чоруми шаб бар баҳр қадам зада назди онҳо омад, ва мехост аз онҳо бигзарад.
49. Онҳо чун Ўро диданд, ки бар баҳр қадам мезанад, гумон карданд, ки ин шабаҳ аст, ва фаръёд заданд.
50. Зеро ки ҳама Ўро дида, ҳаросон шуданд. Дарҳол Ў ба онҳо хитоб карда, гуфт: “Ором бошед; ин Манам, ҳаросон нашавед”.
51. Ва назди онҳо ба қайқ даромад; бод низ сокит шуд. Ва онҳо бениҳоят дар ҳайрат афтоданд ва таачҷуб карданд.
52. Зеро ки мўъҷизаи нонро дарк накарда буданд, чунки дилашон саҳт буд.

Исо назди баҳри Қинесор шифо медиҳад.

53. Ва аз баҳр гузашта, ба сарзамини Қинесор омаданд ва лангар андохтанд.
54. Чун аз қайқ баромаданд, дарҳол мардум Ўро шинохтанд.

55. Ва сар то сари он музофот шитофтанд ва беморонро бар тахтаҳо ниҳода, ба ҳар ҷо, ки мешуниданд Ў он ҷост, меоварданд.

56. Ва ба ҳар ҷо, ки Ў ба қасабаҳо ё шахрҳо ё деҳқадаҳо меомад, беморонро дар сари гузар мегузоштанд ва аз Ў илтимос менамуданд, ки фақат домани ҷомаи Ўро ламс кунанд; ва ҳар кӣ ламс кард, шифо ёфт.

БОБИ ҲАФТУМ

Аҳкоми Худо аз қоидаҳои инсонӣ болатар аст.

1. Фарисиён ва баъзе китобдонон, ки аз Ерусалим омада буданд, назди Ў чамъ шуданд;

2. Ва чун диданд, ки баъзе шогардони Ў бо дастҳои нопок, яъне ношуста, нон мехӯранд, сарзаниш карданд.

3. Зеро ки фарисиён ва ҳамаи яҳудиён ба ривоятҳои муршидон пайравӣ намуда, то дастҳои худро бодикқат нашӯянд, хӯрок намехӯрданд;

4. Ва чун аз бозорҳо оянд, то нашӯянд чизе намехӯранд. Ва бисъёр расмҳои дигар ҳаст, ки нигоҳ медоранд; монанди шустани пиёлаҳо, кӯзаҳо ва курсиҳо.

5. Пас фарисиён ва китобдонон аз Ў пурсиданд: “Чаро шогардони Ту ба ривоятҳои муршидон пайрави намекунанд, балки бо дастҳои ношуста нон мехӯранд?”

6. Ў ба онҳо ҷавоб дода гуфт: “Ишаъё дар бораи шумо, эй риёкорон, некӯ пайғом додааст, чунон ки навишта шудааст:” Ин мардум бо лабони худ Маро парастори мекунанд, лекин дилашон аз Ман дур аст;

7. Пас Маро бар абас парастии мекунанд, зеро ки таълиму аҳкоми инсониро таълим медиҳанд”.

8. Зеро шумо ҳукми Худоро як сӯ гузошта, ривоятҳои инсониро, монанди шустани кӯзаҳо ва пиёлаҳо, нигоҳ медоред ва бисъёр расмҳои дигарро ба ҷо меоваред“.

9. Ва ба онҳо гуфт: “Оё хуб аст, ки шумо ҳукми Худоро ботил мекунад, то ки ривояти худро риоя менамояд?”

10. Зеро Мусо гуфтааст: “Падару модари худро иззат намо” Ва: “Ҳар ки падар ё модари худро дашном диҳад, албатта ҳалок гардад”.

11. Лекин шумо мегӯед: ”Ҳар гоҳ касе ба падар ё модари худ гӯяд: “Он чи аз ман нафъ ёбӣ, қурбон, яъне ҳадия барои Худост””

12. Ва баъд аз ин намегузоре, ки вай барои падар ё модари худ ягон чиз кунад,

13. Дар айни ҳол каломи Худоро бо ривояти худ, ки ҷори сохтаед, бартараф менамояд; ва бисёр расмҳои монанди инро ба ҷо меоваред”.

Одамро ба ҳузури Худо чӣ палид мекунад.

14. Ва он ҷамоатро назди Худо даъват намуда, гуфт: “Ҳама ба Ман гӯш диҳед ва бифаҳмед”.

15. „Чизе нест, ки аз берун ба даруни одам даромада, вайро палид карда тавонад; балки чизе ки аз дарунаш баромада бошад, одамро палид мекунад”.

16. Ҳар кӣ гӯши шунаво дорад, бишнавад!

17. Ва чун аз назди ҷамоат ба хона даромад, шогирдонаш маънии ин масалро аз Ӯ пурсиданд.

18. Ӯ ба онҳо гуфт: “Оё шумо низ бефаҳм ҳастед? Оё намедонед, ки ҳар чизе аз берун ба даруни одам дарояд, наметавонад вайро нопок кунад?”

19. „Зеро ба даруни дилаш намедарояд, балки ба шикамаш меравад ва аз он хориҷ мешавад, ва ба ин сурат ҳар хӯрок пок мегардад”.

20. Баъд гуфт: “Он чи аз одам берун ояд, одамро нопок месозад;

21. Зеро ки аз даруни дили одам ҳаёлотӣ бад, зино, фисқ, қатл,

22. Дуздӣ, тамаъ, кина, макр, хирс, чашми бад, куфр, ғурур ва ҷаҳолат пайдо мешавад.

23. Тамоми ин чизҳои бад аз дарун пайдо шуда, одамро палид мекунанд.

Исо ва зане ки аз Финиқияи Сурия буд.

24. Ва аз он ҷо равона шуда, ба худуди Сӯр ва Сидӯн расид; ва ба хонае даромада, нахост, ки касе Ӯро шиносад; лекин натавонист пинҳон монад.

25. Зеро зане ки духтараш рӯхи палид дошт, хабари Ўро шунид ва ҳамон дам омада, пеши пои Ў афтод;
26. Ва он зан юнонӣ, аз аҳли Финикияи Сурия буд; ва аз Ў илтимос кард ки девро аз духтараш берун кунад.
27. Лекин Исо ба вай гуфт: “Бигзор аввал бачагон сер шаванд, зеро нони бачагонро гирифта, пеши сагон партофтан хуб нест”.
28. Зан ҷавоб дода гуфт: “Оре, Худовандо; лекин сагон низ пасмондаҳои бачагонро зери сурфа мехӯранд”.
29. Ба вай гуфт: “Аз барои ин суханат бирав, ки дев аз духтарат берун шуд”.
30. Чун зан ба хонаи худ омад, девро беруншуда ва духтарро бар бистар хуфта ёфт.

Касе ки гӯши кар ва лакнати забон дошт шифо ёфт.

31. Боз аз ҳудуди Сӯр ва Сидӯн баромада, Ў ба воситаи ҳудуди Декаполис сӯи баҳри Ҷалил равона шуд.
32. Назди Ў якеро оварданд, ки гӯши кар ва лакнати забон дошт, ва илтимос карданд, ки даст бар вай гузорад.
33. Вайро аз миёни ҷамоат ба хилват бурда, ангушти Худо дар гӯшҳои вай ниҳод ва туф карда, забонашро ламс кард;
34. Ва ба осмон нигариста, оҳе кашид ва ба вай гуфт: “Ифатаҳ”, яъне „Воз шав“.
35. Дарҳол гӯшҳояш кушода ва гиреҳи забонаш яла шуда, ба дурустӣ сухан гуфт.
36. Ва ба онҳо таъин кард, ки ба касе хабар надиханд. Лекин ҳарчанд ба онҳо таъин мекард, онҳо бештар овоза мекарданд.
37. Ва бағоят ҳайрон монда, мегуфтанд: “Ҳар корро нағз мекунад: карҳоро шунаво ва гунгҳоро гӯё мегардонад”.

БОБИ ҲАШТУМ

Сер шудани чор ҳазор нафар.

1. Дар он рӯзҳо, ки боз мардуми бисъёре ҷамъ омада буданд ва барои хӯрдан чизе надоштанд, Исо шогирдони Худо пеш хонда, гуфт:

2. Ба ин мардум дилам месўзад, зеро ки се рўз боз назди Ман мебошанд ва барои хўрдан чизе надоранд;
3. Агар онҳоро гурусна ба хонахошон ҷавоб диҳам, дар роҳ бемадор хоҳанд шуд, зеро ки баъзе аз онҳо аз роҳи дур омадаанд.
4. Шогирдонаш ба Ў ҷавоб доданд: “Аз кучо касе метавонад дар ин биёбон онҳоро аз нон сер кунад?”
5. Аз онҳо пурсид: “Чандто нон доред?” Гуфтанд: “Ҳафтто”
6. Пас ҷамоатро фармуд, ки бар замин бинишинанд; ҳафт нонро гирифта, бо изҳори шукргузорӣ пора кард ва ба шогирдонаш дод, то пеши ҷамоат гузоранд; ва онҳо гузоштанд.
7. Ва чанд моҳии майда низ дошанд; онҳоро низ, баракат дода, фармуд, ки пеши ҷамоат гузоранд.
8. Онҳо хўрда сер шуданд; ва аз пораҳои боқимонда ҳафт сабадро пур карда бардоштанд.
9. Хўрандагон қариб чор ҳазор нафар буданд. Ва онҳоро ҷавоб дод.

Фарисиён аломат талаб мекунанд.

10. Дарҳол бо шогирдонаш ба қайқ савор шуда, ба ҳудуди Далмонуро омад.
11. Фарисиён берун омада, бо Ў ба мунозира даромаданд ва Ўро озмуда, аломати осмонӣ аз Ў талаб карданд.
12. Ў, аз дил оҳе кашида, гуфт: “Чаро ин насл аломате талаб мекунад? Ба ростӣ ба шумо мегўям: аломате ба ин насл ато нахоҳад шуд”.
13. Пас онҳоро гузошта, боз ба қайқ савор шуд ва ба соҳили дигар гузашт.

Огоҳонидан аз хамиртуруши фарисиён ва Ҳиродус.

14. Онҳо нон гирифтандро фаромўш карданд ва бо худ дар қайқ чуз як нон надоштанд.
15. Ў онҳоро огоҳ карда, гуфт: “Бохабар бошед, аз хамиртуруши фарисиён ва аз хамиртуруши Ҳиродус ҳазар кунед”.
16. Онҳо бо якдигар муҳокима ронда, мегуфтанд: “Ин аз он сабаб аст, ки нон надорен”.

17. Исо инро даръёфта, ба онҳо гуфт: “Чаро муҳокима мекунад, ки нон надоред? Оё ханӯз нафаҳмидаед ва дарк накардаед? Оё то ҳол дили шумо саҳт аст?”

18. „Чашм дореду намебинед? Гӯш дореду намешунавед? Ва дар хотир надоред?“

19. „Ҳангоме ки панҷ нонро барои панҷ ҳазор нафар пора кардам, чанд сабад пур аз пораҳо бардоштед?“ Ба Ў гуфтанд: “Дувоздаҳ”.

20. „Ва ҳангоме ки ҳафт нонро барои чор ҳазор нафар пора кардам, чанд сабад пур аз пораҳо бардоштед?“ Гуфтанд: “ҳафт”.

21. Ба онҳо гуфт: “Пас чаро намефаҳмед?”

Шифо ёфтани кӯр дар наздикии Байт-Сайдо.

22. Чун ба Байт-Сайдо омад, кӯреро назди Ў оварда, зорӣ намуданд, ки вайро ламс кунад.

23. Ў дасти кӯрро гирифта, вайро аз қасаба берун бурд ва ба чашмони вай туф карда, дастҳои Худро бар вай гузошт ва пурсид: “Оё чизе мебинӣ?”

24. Вай назар афканда, гуфт: “Одамонро хиромон чун дарахтон мебинам”.

25. Он гоҳ дастҳояшро бори доғар бар чашмони вай гузошта, фармуд, ки назар афканад. Вай шифо ёфт ва ҳама чизро ба хубӣ бидид.

26. Пас вайро ба хонааш фиристода, гуфт: “Доҳили қасаба нашав ва дар он ҷо ба касе нақл накун”.

Эътирофи Петрус.

27. Ва Исо бо шогидонаш ба қасабаҳои Қайсарияи Филиппус рафт. Дар аснои роҳ аз шогирдонаш пурсид: “Мардум Маро кӣ мегӯянд?”

28. Онҳо ҷавоб доданд: “Мегӯянд, ки Яҳъёи Таъмиддиҳандай; баъзе мегӯянд, ки Ильёсӣ; ва баъзе мегӯянд, ки яке аз пайғамбаронӣ”.

29. Ў ба онҳо гуфт: “Шумо Маро кӣ мегӯед?” Петрус ҷавоб дода, гуфт: “Ту Масеҳ ҳастӣ”.

30. Пас ба онҳо таъин кард, ки дар бораи Ў ба ҳеч кас гап назананд.

Исо бори аввал дар бораи уқубатҳои Худ эълон мекунад.

31. Он гоҳ ба таълими онҳо оғоз намуда, гуфт, ки “Писари Одам бояд бисъёр азоб кашад ва аз тарафи пирон, саркоҳинон ва китобдонон рад карда ва кушта шавад ва пас аз се рӯз эҳъё шавад”.

32. Чун ин суханро ошкоро мегуфт, Петрус Ёро ба як сӯ бурда, ба эътироз кардан шурӯъ намуд.

Хизматгузори ҳақиқӣ.

33. Лекин Ё баргашта, ба шогирдонаш нигарист ва Петрусро манъ карда, гуфт: “Эй шайтон, аз Ман дур шав, зеро ту на дар бораи амру наҳйи Худо, Худо, балки аз чизҳои инсонӣ андеша мекуни”.

34. Пас мардумро бо шогирдонаш назди Худ хонда, гуфт: “Ҳар кӣ хоҳад аз ақиби Ман биёяд, бояд хештанро инкор карда ва салиби худро бардошта, Маро пайравӣ намояд:

35. „Зеро ҳар кӣ ҷони худро раҳонидан хоҳад, онро барбод медиҳад; ва ҳар кӣ ҷони худро дар роҳи Ман ва Инчил барбод диҳад, онро мераҳонад“

36. „Зеро ба одам чӣ фоида дорад, ки агар вай тамоми дунёро ба даст оварад ва ба ҷони худ зиён расонад?“

37. „Ё ки одамизод ба ивази ҷони худ чӣ фидияе медиҳад?“

38. „Зеро, ҳар кӣ дар ин насли зинокор ва осӣ аз Ман ва аз суханони Ман шарм кунад, Писари Одам низ, ҳангоме ки бо фароштагони муқаддас дар ҷалоли Падари Худ меояд, аз вай шарм хоҳад кард“.

БОБИ НҶҲУМ

Дигаргун шудани Худованд.

1. Ва ба онҳо гуфт: “Ба ростӣ ба шум мегӯям: аз истодагон дар ин ҷо баъзе ҳастанд, ки то Малакути Худоро, ки бо қурат меояд, набинанд, зоиқан маргро нахоҳанд чашид”.

2. Ва баъд аз шаш рӯз Исо Петрус, Яъқуб ва Юҳанноро ҳамроҳи Худ бурд ва онҳоро танҳо ба кӯҳи баланде баровард ва дар пеши назари онҳо дигаргун шуд:

3. Либосаш дурахшон ва чун барф бағоят сафед шуд, ки дар рӯи замин ҳеч шустагаре наметавонад чунин сафед кунад.
4. Ва Ильёс бо Мусо ба онҳо намоён шуда, бо Исо гуфт:“Мекарданд.”
5. Он гоҳ Петрус ба Исо гуфт:“Эй Устод! Дар ин ҷо будани мо некӯст; пас се чодар месозем: яке барои Ту, яке барои Мусо ва яке барои Ильёс“.
6. Зеро намедонист, чӣ гӯяд: чунки ҳаросон буданд.
7. Ва абре пайдо шуда, бар онҳо соя андохт, ва овозе аз даруни абр баромад, ки мегуфт:“Ин Писари Маҳбуби Ман аст; Ўро бишнавед“.
8. Баногоҳ, чун ба атрофи худ нигаристанд, касеро ҷуз Исо назди худ надиданд.
9. Чун аз кӯҳ мефуромаданд, Исо таъкид намуд, ки то Писари Одам аз мурдагон эҳё нашавад, он чи дидаанд, ба касе нагӯянд.
10. Ва онҳо ин суханонро дар ёд дошта, аз якдигар мепурсиданд, ки аз мурдагон эҳё шудан чӣ маънӣ дорад?
11. Ва аз Ў пурсиданд:“Чаро китобдонон мегӯянд, ки Ильёс бояд аввал биёяд?”
12. Ў ба ҷавоби онҳо гуфт:“Дуруст аст, ки Ильёс бояд аввал биёяд ва ҳама чизро соз кунад; ва Писари Одам, чунон ки дар бораи Ў навишта шудааст, ранчи бисъер бинад ва ҳақир шумурда шавад“,
13. „Лекин ба шумо мегӯям, ки Ильёс ҳам омад ва бо вай он чи хоистанд, карданд, чунон ки дар бораи вай навишта шудааст“.

Шифо ёфтани девона.

14. Чун назди шогирдонаш омад, мардуми бисъерро гирди онҳо дид, ва китобдононро, ки бо онҳо мувоҳиша мекарданд.
15. Дарҳол тамоми мардум, чун Ўро диданд, дар ҳайрат монданд ва давон-давон омада, ба Ў салом доданд.
16. Ў аз китобдонон пурсид:“Бо инҳо чӣ мувоҳиша мекунед?”
17. Яке аз байни мардум ба ҷавоб гуфт:“Эй Устод! писари худро назди Ту овардам, ки рӯҳи гунге дорад:“

18. „Ҳар чо, ки вайро бигирад, ба замин мезанад, вай кафк бароварда, дандонҳо бо ҳам месояд ва карахт мешавад; Ба шогирдони Ту гуфтам, ки онро берун кунанд, натавонистанд“.

19. Ў ба ҷавоби вай гуфт: “Эй насли беимон: То кай бо шумо бошам? То кай шуморо тоқат кунам? Вайро назди Ман биёред“.

20. Вайро назди Ў оварданд. Чун Ўро дид, рӯҳ вайро ба ларза андохт; вай ба замин афтода ва ғел зада, кафк баровард.

21. Ва аз падари вай пурсид: “Кай боз ба ин ҳолат гирифтор аст?”
Гуфт: “Аз кўдакӣ“

22. „Борҳо вайро дар оташ ва дар об афканд, то вайро ҳалок кунад; лекин, агар метавонӣ, ба мо раҳм кун ва ёрӣ расон“.

23. Исо ба вай гуфт: “Агар имон оварда тавонӣ, барои имондор ҳама чиз имконпазир аст“.

24. Дарҳол падари кўдак фаръёд зада, гирьякунон гуфт: “Имон меоварам, эй Худованд! Ба беомонии ман мадад кун“.

25. Чун Исо дид, ки мардум сўяш шитоб мекунанд, рӯҳи палидро мазаммат намуда, гуфт: “Эй рӯҳи гунг ва қар! Ба ту амр мефармоям, ки аз вай берун рав ва дигар дохили вай нашав“.

26. Пас бонг зада, вайро сахт ба ларза андохта, берун рафт; вай монанди мурда гашт, ба тавре ки бисъёр касон гуфтанд, ки вай мурдааст.

27. Лекин Исо дасташро гирифта бархезонд; вай ба по истод.

28. Ва чун ба хона даромад, шогирдонаш аз Ў ба танҳои пурсиданд: “Чаро мо онро берун карда натавонистем?”

29. Ба онҳо гуфт: “Ин чинс ба ҳеч вачҳ берун намеравад, ҷуз ба дуо ва рўза“.

Исо бори дуюм мамот ва эҳёи Худро пешгӯӣ мекунад.

30. Ва аз он чо равона шуда, аз Ҷалил мегузаштанд; ва Ў намехост, ки касе Ўро бишносад.

31. Зеро шогирдони Худро таълим дода мегуфт, ки Писари Одам ба дасти одамон таслим карда хоҳад шуд, ва Ўро хоҳанд кушт; чун кушта шуд, пас аз се рӯз эҳё хоҳад шуд.

32. Лекин онҳо ин суханро нафаҳмиданд ва тарсиданд, ки аз Ў пурсанд.

Иззатталабии шогирдон.

33. Ба Кафарнаҳум омад; чун дар хона буд, аз онҳо пурсид: “Дар роҳ бо якдигар дар чӣ хусус муҳокима мекардед?”

34. Онҳо хомӯш монданд, чунки дар роҳ бо якдигар муҳокима мекарданд, ки кист бузургтар.

35. Ӯ нишаста, он дувоздаҳро наздаш хонд ва ба онҳо гуфт: “Ҳар кӣ мехоҳад нахустин бошад, вопасин ва хизматгори ҳама шавад”.

36. Пас кӯдакero гирифта, дар миёни онҳо ба по гузошт ва, дар оғӯш кашида, ба онҳо гуфт:

37. „Ҳар кӣ яке аз ин гуна кӯдакero ба исми Ман қабул кунад, вай Маро қабул кунад; ва ҳар кӣ Маро қабул кунад, вай на Маро, балки Фиристодаи Маро қабул мекунад“.

Раишки сохтаи шогирдон.

38. Он гоҳ Юҳанно гуфт: “Эй Устод! Мо касеро дидем, ки ба исми ТУ девҳоро берун мекард, лакин моро пайравӣ намекард, ва мо вайро манъ кардем, чунки моро пайравӣ намекард”.

39. Исо гуфт: “Вайро манъ накунед; зеро ҳеч касе нест, ки ба исми Ман мӯъҷиза бинамояду ба зудӣ дар ҳаққи Ман бад гуфта тавонад”.

40. „Зеро ҳар кӣ зидди мо нест, бо мост”.

41. „Ва ҳар кӣ ба исми Ман шуморо, аз он рӯ ки пайрави Масеҳ ҳастед, косаи обе бинӯшонад, ба ростӣ ба шумо мегӯям, ки мукофоти худро зоеъ нахоҳад кард”.

Огоҳонидан аз васваса.

42. Ва ҳар кӣ яке аз ин тифлонро, ки ба Ман имон меоваранд, ба васваса андозад, барои вай беҳтар аст, ки санги осиее бар гарданаш овехта, вайро дар баҳр афкананд.

43. Ва агар дастат туро ба васваса андозад, онро бибур: барои ту беҳтар аст, ки маъюб шуда ба ҳаёт дарой, аз ин ки бо ду даст ба дӯзах равона шавӣ, дар оташе ки хомӯш нашаванда аст,

44. Ки дар он ҷо кирми онҳо намемирад, ва оташ хомӯш намешавад.

45. Ва агар поят туро ба васваса андозад, онро бибур: барои ту беҳтар аст, ки ланг шуда ба ҳаёт дароӣ, аз ин ки бо ду по дар дўзах андохта шавӣ, дар оташе ки хомўшнашаванда аст.

46. Ки дар он чо кирми онҳо намемирад, ва оташ хомўш намешавад.

47. Ва агар чашмат туро ба васваса андозад, онро бикан: барои ту беҳтар аст, ки якчашма шуда ба Малакути Худо дароӣ, аз ин ки бо ду чашм дар оташи дўзах андохта шавӣ,

48. Ки дар он чо кирми онҳо намемирад, ва оташ хомўш намешавад.

49. Зеро ҳар кас бо оташ намакин хоҳад шуд, ва ҳар қурбон бо намак намакин хоҳад шуд.

50. Намак хуб аст; Лекин агар намак шўр набошад, бо чӣ шумо онро ислоҳ мекунед? Пас дар худ намак бидоред, ва бо якдигар муросо кунед.

БОБИ ДАҲУМ

Қонуни Исо дар бораи талоқ.

1. Аз он чо баромада, ба он сӯи Ёрдун, ба худуди Яхудо омад. Боз мардум назди Ё шитофтанд; ва Ё, аз рӯи одаташ, боз онҳоро таълим меод.

2. Фарисиён наздик омада ва Ёро озмуданӣ шуда, пурсиданд: “Оё чоиз аст, ки мард зани худро талоқ диҳад?”

3. Ба ҷавоби онҳо гуфт: “Мусо ба шумо чӣ фармудааст?”

4. Гуфтанд: “Мусо иҷозат додааст, ки талоқномае навишта ҷудо шаванд”.

5. Исо ба ҷавоби онҳо гуфт: “Ба сабаби дилсахтии шумо ин ҳукмро барои шумо навиштааст”;

6. Лекин дар ибтидои офариниш Худо онҳоро марду зан офарид.

7. Аз ин сабаб мард падару модари худро тарк карда, бо зани худ мепайвандад.

8. Ва ҳар ду як тан мешаванд, ба тавре ки онҳо акнун ду тан не, балки як тан мебошанд.

9. Пас он чиро, ки Худо ба ҳам пайваст, одам набояд ҷудо кунад.

10. Дар хона шогирдонаш боз дар ин бора аз Ё пурсиданд.

11. Ё ба онҳо гуфт: “Ҳар кӣ зани худро талоқ дода, дигареро никоҳ кунад, дар ҳаққи вай зино карда бошад;

12. Ва агар зане аз шавҳари худ ҷудо шуда, ба никоҳи дигаре дарояд, низ зино карда бошад.

Исо кўдаконро дуои хайр мекунад.

13. Кўдаконро назди Ў меоварданд, то ки онҳоро ламс кунад; лекин шогирдон ба оварандагон монеъ мешуданд.

14. Чун Исо дид, дарғазаб шуда, гуфт: “Кўдаконро бигзоред, ки назди Ман оянд, ва ба онҳо монеъ нашавед, зеро Малакути Худо ба чунин касон тааллуқ дорад”.

15. Ба ростӣ ба шумо мегўям: ҳар кӣ Малакути Худоро монанади кўдак қабул накунад, ба он дохил намешвад.

16. Ва онҳоро ба оғўш кашид ва даст бар онҳо ниҳода дуои хайр кард.

Исо ва ҷавони сарватдор.

17. Вақте ки ба роҳ мебаромад, касе назди Ў шитофта, зону бар замин зад ва пурсид: “Эй Устоди некў, чи кунам, то вориси ҳаёти ҷовидонӣ шавам?”

18. Исо ба вай гуфт: “Чаро Маро некў мегўӣ? Ҳеч кас некў нест, ҷуз Худои ягона”.

19. Аҳкомро медонӣ: ”Зино накун; қатл накун; дуздӣ накун; шаҳодати бардурӯғ надех; озор надех падару модаратро ҳурмат кун” ..

20. Вай ба ҷавоби Ў гуфт: “Эй Устод! Ҳамаи инро ман аз кўдаки нигоҳ доштаам”.

21. Исо ба вай нигариста, дўст дошт ва гуфт: “Туро як чиз намерасад: бирав, ҳар он чи дорӣ, бифурӯш ва ба мискинон бидех, ва дар осмон ганҷе хоҳӣ ёфт; ва омада, салиб бардор ва Маро пайравӣ кун”.

22. Лекин вай аз ин сухан ошуфта ва ғамгин шуда, рафт, чунки молу мулки бисёр дошт.

Ба Малакути Худо даромадани сарватдор душвор аст.

23. Исо ба гирду пеш нигариста, ба шогирдонаш гуфт: “Ба Малакути Худо даромадани сарватдор чӣ гуна душвор аст!”

24. Шогирдон аз суханони Ў дар ҳайрат шуданд. Исо боз ба ҷавоби онҳо гуфт: “Эй фарзандон! Ба онҳое ки умеди сарват доранд, даромадан ба Малакути Худо чӣ гуна душвор аст!”

25. Аз сӯрохии сӯзан гузаштани шутур осонтар аст аз он ки сарватдор ба Малакути Худо дохил шавад.

26. Онҳо бағоят дар ҳайрат шуда, ба якдигар мегуфтанд: “Пас кӣ метавонад наҷот ёбад?”

27. Исо ба онҳо нигоҳ карда гуфт: “Ба одамизод ин ғайриимкон аст, лекин на ба Худо; зеро ки ба Худо ҳама чиз имконпазир аст”.

Мукофоти шогирдон.

28. Он гоҳ Петрус ба Ў гуфт: “Инак, мо ҳама чизро тарк карда, Туро пайравӣ намудаем”.

29. Исо ба ҷавоб гуфт: “Ба ростӣ ба шумо меғўям: касе нест, ки хона, ё бародарон, ё хоҳарон, ё падар, ё модар, ё зан, ё фарзандон, ё амлокро аз баҳри Ман ва Инчил тарк кунаду

30. Алҳол, дар ин замон, дар миёни таъқибот, сад чандон хонаҳо ва бародарон ва хоҳарон ва падарон ва модарон ва фарзандон ва амлок ва дар олами оянда ҳаёти ҷовидонӣ наёбад;

31. Лекин басо аввалин, охириин хоҳад шуд, ва охириин аввалин.

Исо бори сеюм мамот ва эҳъё Худро пешгўй мекунад.

32. Чун дар роҳи сӯи Ерусалим буданд, Исо пешопеши Онҳо мерафт, ва онҳо дар ҳайрат буданд, ва чун аз ақибби Ў мерафтанд, ҳаросон мешуданд. Ва Ў он дувоздаҳро назди Худ хонда, боз ба гуфтани он чи ба сараш меояд, оғоз намуд:

33. „Инак, мо сӯи Ерусалим меравем, ва Писари Одам ба дасти саркоҳинон ва китобдонон таслим карда хоҳад шуд, ва Ўро ба марг маҳкум кунанду ба дасти ғайрияхудиён таслим кунанд;,,

34. Ва Ўро тамасхур кунанд, тозиёна зананд, туфборон кунанд, бикушанд; ва дар рӯзи сеюм эҳъё шавад.

Хоҳиши иззатталабонаи писарони Забдой.

35. Он гоҳ Яъқуб ва Юҳнно, ду писари Забдой, назди Ў омада, гуфтанд: “Эй Устод! Меохоҳем, он чи аз Ту хоҳиш кунем, барои мо бикунӣ”.

36. Ба онҳо гуфт: “Чӣ меохоҳед, ки барои шумо бикунам?”

37. Онҳо ба Ў гуфтанд: “Ба мо лутф намо, ки яке дар тарафи ростат ва дигаре дар тарафи чапат дар чалоли Ту бишинем”

38. Исо ба онҳо гуфт: “Шумо намефаҳмед, ки чӣ меохоҳед; оё метавонед он косаеро, ки Ман менӯшам, бинӯшед ва он таъмидеро ки Ман меёбам биёбед?”

39. Онҳо ба ҷавоб гуфтанд: “Метавонем” Аммо Исо ба онҳо гуфт: “Косаеро, ки Ман менӯшам, хоҳед нӯшид ва таъмидеро, ки Ман меёбам хоҳед ёфт;

40. Лекин имконияти дар тарафи росту чапи Ман нишастанатон дар дасти Ман нест, ки бидихам, ҷуз онҳое ки барояшон муҳайё шуда бошад.

41. Ва он даҳ нафар, чун инро шуниданд, аз Яъқуб ва Юҳнно норозӣ шуданд.

42. Аммо Исо онҳоро назди Худ хонда гуфт: “Шумо медонед, ононе ки мири халқҳо ба шумор мераванд, бар онҳо ҳукмрони мекунанд, ва акобирашон бар онҳо фармонраво мешавад.

43. Лекин дар миёни шумо набояд ин тавр шавад: балки ҳар кӣ дар байни шумо хоҳад бузург бошад, хизматгори шумо шавад;

44. Ва ҳар кӣ хоҳад дар байни шумо нахустин бошад, ғуломи шумо шавад;

45. Зеро Писари Одам низ на барои он омад, ки ба Ў хизмат кунанд, балки барои он ки хизмат кунад ва ҷони Худро барои фидияи бисъёр касон бидихад”.

Бартимаи кўр бино шуд.

46. Ба Ерихӯ омаданд. Вақте ки Ў бо шогирдонаш ва мардуми бисъёр аз Ерихӯ мебаромад, Бартимаи ибни Тимаи ном кўре дар канори роҳ нишаста, садақа мепурсид.

47. Чун шунид, ки ин Исои Носирист, фаръёдкунон гуфт: “Эй Исо, Писари Довуд! Ба ман раҳм кун”.

48. Бисьёр касон вайро ба хомӯш шудан водор мекарданд; лекин вай боз ҳам бештар фаръед мезад: “Эй Писари Довуд! Ба ман раҳм кун”.
49. Исо истода, фармуд, ки вайро бихонанд. Онҳо кӯрро хонда, гуфтанд: “Осуда бош, бархез, ки туро мехонад”.
50. Вай чомаи худро кашида, бархосту назди Исо омад.
51. Исо ба вай ҷавоб гардонда, гуфт: “Чӣ мехоҳӣ, ки барои ту бикунам?” Кӯр ба Ӯ гуфт: “Эй Устод! Мехоҳам бино шавам”.
52. Исо ба вай гуфт: “Бирав, ки имонат туро шифо бахшид”. Вай дарҳол бино гашта, аз ақиби Исо дар роҳ равона шуд.

БОБИ ЁЗДАҲУМ

Ба Ерусалим бо тантана ворид шудани Исо.

1. Чун наздики Ерусалим, ба Байт-Фочӣ ва Байт-Ҳинӣ, бар кӯҳи Зайтун расиданд, Ӯ ду шогирди Худро фиристода,
2. Ба онҳо гуфт: “Ба ин деҳа, ки рӯ ба рӯи шумост, биравед; чун даромадед, харкурраеро баста меёбед, ки ханӯз касе бар он савор нашудааст; онро воз карда, ин ҷо биёред;
3. Ва агар касе ба шумо гӯяд: “Чаро чунин мекунед?”, ба ҷавобаш бигӯед, ки Худованд ба он эҳтиёҷ дорад; ва дарҳол онро ба ин ҷо мефиристад”
4. Онҳо рафта, курарро ёфтанд, ки дар кӯча назди дарвоза бастагӣ буд; ва онро воз карданд.
5. Баъзе касоне ки дар он ҷо истода буданд, ба онҳо гуфтанд: “Чӣ кор доред, ки курраро воз мекунед?”
6. Ба ҷавоби онҳо он чиро гуфтанд, ки Исо ба фармуда буд; Ва онҳоро ба ҳоли худашон гузоштанд.
7. Ва курраро назди Исо оварда, чомаҳои худро бар он афканданд, то бар он савор шуд.
8. Бисьёр касон касон чомаҳои худро бар роҳ густурданд, ва дигарон шоҳаҳои дарахтонро бурида, бар роҳ густурданд.
9. Ва онҳое ки аз пеш ва аз пас равона буданд, хитоб мекарданд: “Ҳўшаъно! Муборак аст Он ки ба исми Худованд меояд!”
10. „Муборак аст малакути падари мо Довуд, ки ба исми Худованд меояд! Ҳўшаъно дар арши аъло!“

11. Ва Исо вориди Ерусалим шуда, ба маъбад даромад; ва ҳама чизро аз назар гузаронд, ва чун рӯз бевақт шуда буд, бо он дувоздаҳ ба Байт-Ҳинӣ рафт.

Дарахти анҷири бемева.

12. Рӯзи дигар чун аз Байт-Ҳинӣ берун омаданд, гурусна монд;

13. Ва аз дур дарахти анҷирро, ки барг дошт, дида, омад, то шояд чизе бар он биёбад; чун наздик шуд, чуз баргҳо чизе наёфт, зеро кли мавсими анҷир ханӯз нарасида буд.

14. Ва Исо ба он гуфт: “Пас аз ин то абад касе аз ту мева нахӯрад”. Ва шогирдонаш инро шуниданд.

Пок кардани маъбад.

15. Ба Ерусалим омаданд. Исо ба маъбад даромада, ба пеш кардани онҳе ки дар маъбад харидуфурӯш мекарданд, оғоз намуд; мизҳои саррофон ва курсиҳои кафтарфурӯшонро чаппа кард;

16. Ва нагузошт, ки касе чизеро аз миёни маъбад бардошта гузарад.

17. Ва онҳоро таълим дода, мегуфт: “Оё навишта нашудааст, ки “Хонаи Ман хонаи ибодати ҳамаи халқҳо номида хоҳад шуд”? Аммо шумо онро ба дуздхона мубаддал кардаед”.

18. Чун китобдонон ва саркоҳинон шуниданд, дар тараддуди ин шуданд, ки чӣ тавр Ўро ба ҳалок расонанд; зеро аз Ў метарсиданд, чунки тамоми мардум аз таълимоти Ў дар ҳайрат буданд.

19. Чун рӯз бевақт шуд, Ў аз шаҳр берун рафт.

20. Бомдодон, вақте ки мегузаштанд, дарахти анҷирро диданд, ки то реша хушк шудааст.

21. Ва Петрус ба ёд оварда, гуфт: “Эй Устод! Инак дарахти анҷире ки нафрин кардаӣ, хушк шудааст”.

Дуои имон.

22. Исо ба ҷавоби онҳо гуфт:

23. „Ба Худо имон оваред. Зеро ба ростӣ ба шумо мегӯям: ҳар кӣ ба ин кӯҳ гӯяд: “Бархоста, худро дар баҳр афкан”, ва дар дили худ шак

надошта бошад, балки яқин донад, ки он чи гўяд мешавад, -ҳар чи гўяд ба вай ато хоҳад шуд“.

24. „Бинобар ин ба шумо мегўям: ҳар чӣ дар дуо хоҳиш мекунад, яқин бидонед, ки пайдо хоҳед кард, -ва ба шумо ато хоҳад шуд“.

25. „Ва ҳангоме ки дар дуо меистед, агар аз касе ранҷу озоре кашида бошед, гуноҳи вайро авф намоед, то ки Падари шумо низ, ки дар осмон аст, гуноҳҳои шуморо биомурзад“;

26. „Аммо агар авф накунад, Падари шумо низ, ки дар осмон аст, гуноҳҳои шуморо наомурзад“

Масъалаи қудрати Исо.

27. Боз ба Ерусалим омаданд. Ва ҳангоми ки Ё дар маъбад мегашт, саркоҳинон, китобдонон ва пирон назди Ё омада,

28. Гуфтанд: “Бо кадом қудрат ин корҳоро мекуни? “Ва кист, ки ин қудратро ба Ту додааст, то ин корҳоро кунӣ? “

29. Исо ба ҷавоби онҳо гуфт: “Ман ҳам аз шумо чизе мепурсам, ба Ман ҷавоб диҳед; он гоҳ Ман ҳам ба шумо хоҳам гуфт, ки бо кадом қудрат ин корҳоро мекунам;

30. Таъмиди Яхъё аз осмон буд, ё аз инсон? Ба Ман ҷавоб диҳед“.

31. Аммо онҳо дар дили худ андеша мекарданд: “Агар гўем, ки ”аз осмон буд”, Ё бигўяд: ”Пас чаро ба вай имон наовардед? “

32. Ва агар гўем, ки “аз инсон буд”, аз мардум метарсанд; зеро ки ҳама Яхъёро наби барҳақ медонистанд.

33. Ба Исо ҷавоб дода гуфтанд: “Намедонем“. Исо ҳам ба ҷавоби онҳо гуфт: “Ман ҳам ба шумо намегўям, ки бо кадом қудрат ин корҳоро мекунам“.

БОБИ ДУВОЗДАҲУМ

Масал дар бораи тоқдорони бадкор.

1. Пас бо масалҳо ба онҳо оғози суҳан намуда, гуфт: “Касе тоқ шинонд, деворе гирдаш кашид, чархуште сохт, бурҷе бино кард ва онро ба тоқдорон супурду ба сафар рафт.

2. Чун мавсим расид, хизматгореро назди тоқдорон фиристод, то аз меваи тоқзор аз тоқдорон бигирад,

3. Лекин онҳо вайро дошта заданд ва тихидаст равона карданд.
4. Боз хизматгори дигарро назди онҳо фиристод; вайро низ сангборон карда, сарашро кафонданд ва дашном дода пеш кардан.
5. Боз як нафари дигарро фиристод: вайро куштанд; ва бисъёр касони дигарро- баъзеро заданд ва баъзеро куштанд.
6. Як писари азизаш буд, ва дар охир вайро низ назди онҳо фиристода, дар дили худ гуфт: ”Аз писарам шарм хоҳанд дошт”.
7. Лекин тоқдорон ба якдигар гуфтанд: ”Ин ворис аст; биёед, вайро бикӯшем, то мерос аз они мо гардад”.
8. Вайро дастгир карда, куштанд ва аз тоқзор берун бароварда партофтанд.
9. Пас соҳиби тоқзор чӣ хоҳад кард? Омада, тоқдоронро ба марг маҳкум хоҳад кард ва тоқзорро ба дигарон хоҳад супурд.
10. „Магар ин Навиштаро нахондаед:” Санге ки меъмрон рад карданд, санги сари гӯшаи бино гардид:
11. Ин аз ҷониби Худованд шуд ва дар назари мо ҳайратангез аст”?”
12. Ва хостанд Ёро дастгир кунанд, лекин аз мардум тарсиданд; зеро донистанд, ки ин масалро дар ҳаққи онҳо гуфта буд; пас Ёро вогузашта рафтанд.

Масъалаи хироч.

13. Ва чанд нафар аз фарисиён ва ҳиродиёнро назди Ё фиристоданд, то Ёро аз суханаш афтонанд.
14. Онҳо омада, ба Ё гуфтанд: “Эй Устод! Медонем, ки Ту ҳақгӯй ҳасти ва аз касе парвоя надорӣ, зеро ҳеч рӯбинӣ намекунӣ, балки роҳи Худоро ба ростӣ таълим медиҳӣ; оё ба қайсар ҷизъя додан ҷоиз аст ё не? Бидиҳем ё надидем?”
15. Аммо Ё риёкориҳои онҳоро даръёфта, гуфт: “Чаро Маро меозмояд? Диноре ба Ман биёред, то онро бубинам”
16. Онҳо оварданд. Онҳо ба онҳо гуфт: “Ин сурат ва рақам аз они кист?” Онҳо ба Ё гуфтанд: “Аз они қайсар”.
17. Исо ба ҷавоби онҳо гуфт: “Он чи аз они қайсар аст, ба қайсар диҳед, ва он чи аз они Худост--ба Худо”. Ва аз ҷавоби Ё дар ҳайрат монданд.

Дар бораи эҳъи мурдагон.

18. Ва саддуккиён, ки мункири қиёмат ҳастанд, назди Ў омада, пурсиданд:

19. „Эй Устод! Мусо ба мо навиштааст:” Агар бародари касе бимирад ва зане аз худ гузошта ва фарзанде надошта бошад, бояд бародараш зани вайро ба никоҳи худ дароварад, ва барои бародари худ насле ба вучуд оварад”.

20. Ҳафт бародар буданд: яке зан гирифта, мурд ва фарзанде нагузошт;

21. Вайро ду юмин ба занӣ гирифта, мурд ва фарзанде нагузошт; сеюмин низ ҳамчунин.

22. Ҳамаи он ҳафт вайро гирифтанд ва насле нагузоштанд. Баъд аз ҳама зан низ мурд.

23. Пас, дар қиёмат, ки ҳама эҳъё хоҳанд шуд, вай зани кадоми онҳо мешавад? Зеро ки ҳар ҳафт вайро ба занӣ гирифта буданд”.

24. Исо ба ҷавоби онҳо гуфт: “Магар гумроҳ нестед аз он рӯ, ки на Навиштаҳоро медонед, на қудрати Худоро?”

25. Зеро, ҳангоме ки аз мурдагон эҳъё мешаванд, на зан мегиранд ва на ба шавҳар мераванд, балки монанди фариштагон дар осмон мебошанд.

26. Аммо дар бораи мурдагон, ки эҳъё мешаванд, магар дар китоби Мусо нахондаед, ки чӣ сон Худо дар назди бутта ба вай гуфт: “Манам Худои Иброҳим ва Худои Исҳоқ ва Худои Яъқуб”?

27. Вай на Худои мурдагон аст, балки Худои зиндагон. Пас шумо басе гумроҳ шудаед.

Аҳкоми бузургтарин.

28. Яке аз китобдонон, чун мубоҳисаи онҳоро шунида, дид, ки ба онҳо ҷавоби некӯ дод, пеш омада, аз Ў пурсид: “Аввалини ҳамаи аҳком кадом аст?”

29. Исо ба вай ҷавоб дод: “Аввалини аҳком ин аст:” Бишна, эй Исроил! Худованд Худои мо Худованди ягона аст;

30. Ва Худованд Худои худро бо тамоми дили ту ва бо тамоми чони ту ва бо тамоми хуши ту ва бо тамоми қуввати ту дўст бидор’’; аввалин аҳком ҳамин аст!

31. Ва дуямаш монанди он аст:’’Ёри худро мисли худ дўст бидор’’; хукми дигаре бузургтар аз инҳо нест’’.

32. Китобдон ба Ў гуфт:’’Офарин, эй Устод! Ту рост гуфтӣ, ки Худо ягона аст ва ҷуз Ў дигаре нест;

33. Ва Ўро бо тамоми дил ва ва бо тамоми идрок ва бо тамоми қувват дўст доштан ва ёри худро мисли худ дўст доштан аз ҳамаи кубониҳои сўхтанӣ ва ҳадияҳо афзалтар аст‘‘.

34. Чун Исо дид, ки вай оқилона ҷавоб дод, ба вай гуфт:’’Ту аз Малакути Худо дур нестӣ‘‘. Пас аз он касе ҷуръат накард, ки аз Ў чизе пурсад.

Исо - ҳам писари Довуд ва ҳам Худованди Довуд.

35. Ва ҳангоме ки Исо дар маъбад таълим меод, савол дода, гуфт:’’Чи сон китобдонон мегўянд, ки Масеҳ писари Довуд аст?’’

36. Ва ҳол он ки худи Довуд бар тибқи Рӯхулқудс мегўяд:’’Худованд ба Худованди ман гуфт: ‘‘Ба ямини Ман бинишин, то душманони Туро зери пои Ту андозам‘‘‘‘.

37. ‘‘Инак, худи Довуд Ўро Худованд меномад: пас чӣ сон Ў писари вай будааст?’’ Ва мардуми бисёр каломии Ўро бо хушнўдӣ мешуниданд.

Риёкории китобдонон.

38. Ва Ў ба онҳо таълим дода, мегуфт:’’Аз китобдонон ҳазар кунед, ки дўст медоранд ҷомаҳои дароз пўшида гарданд, ва дар бозорҳо табрик бишнаванд,

39. Ва дар курсиҳои аввали куништҳо ҷой бигиранд ва дар зиёфатҳо болонишин шаванд;

40. Онҳо ки хонаҳои бевазанро фурӯ мебаранд ва барои намуд дуоро тўл медиҳанд, аз ҳама саҳтар маҳкум хоҳанд шуд‘‘.

Фулуси бевазан.

41. Ва Исо дар муқобили ганчина нишаста нигоҳ мекард, ки чӣ сон мардум ба ганчина пул меандозанд. Аксари сарватдорон бисъёр меандохтанд.

42. Ва бевазани камбағале омада, ду фулус андохт, ки ним тин мешавад.

43. Пас шогирдонашро пеши Худ хонда, гуфт: “Ба ростӣ ба шумо мегӯям, ки ин бевазани камбағал аз ҳамаи ононе ки ба ганчина андохтанд, бештар дод;

44. „Зеро ҳама аз зиёдати худ доданд, лакин вай аз камбағалии худ ҳар чӣ дошт, андохт, яъне тамоми нафақаи худро дод“.

БОБИ СЕЗДАҲУМ

Дар бораи омадани Исо.

Заволи маъбад.

1. Чун Исо аз маъбад мебаромад, яке аз шогирдонаш ба Ё гуфт: “Эй Устод! Бингар, чӣ навъ сангҳо ва чӣ навъ иморатҳост!”

2. Исо ба ҷавоби вай гуфт: “Ин иморатҳои бузургро мебинӣ? Ҳамаи ин хароб хоҳад шуд, ба дараҷае ки санге бар санге нахоҳад монд”.

3. Ва чун Ё бар кӯҳи Зайтун дар муқобили маъбад нишаста буд, Петрус, Яъқуб Юҳанно ва Андриёс ба танҳои аз Ё пурсиданд:

4. „Моро огоҳ кун, ки ин кай воқеъ мешавад, ва аломати рӯй додани ҳамаи ин чӣ гуна аст?“

5. Он гоҳ дар ҷавоби онҳо ба гуфтан оғоз намуд: “Ҳушъёр бошед, зеро бисъёр касон шуморо гумроҳ накунанд;

6. Зеро бисъёр касон бо номи Ман омада, гӯянд, ки ин Ман ҳастам, ва мардуми бисъёре гумроҳ кунанд.

7. Аммо чун ҷангҳо ва овозаи ҷангҳоро бишнавед, натарсед: зеро ин бояд воқеъ шавад; лекин ин ҳанӯз интиҳо нест.

8. Зеро қавме бар зидди қавме ва салтанате бар зидди салтанате қиём хоҳад кард; ва дар ҳар ҷо зилзилаҳо рӯй хоҳад дод, ва қаҳтиҳо ва ошӯбҳо падида хоҳад омад. Инҳо ибтидои дардҳост.

9. Лекин шумо худро эҳтиёт кунед; зеро шуморо ба маҳкумаҳо хоҳанд кашид, ва дар куништҳо тозиёна хоҳанд зад, ва шуморо назди

ҳоқимону подшоҳон ба хоџири Ман ҳозир хоҳанд кард, то барои онҳо шаҳодате гардад.

10. Ва лозим аст, ки Инчил аввал дар байни тамоми халқҳо мавъиза карда шавад.

11. Чун шуморо барои таслим кардан гирифта баранд, пешакӣ ғамхорӣ ва андеша накунад, ки чӣ бояд бигӯед; балки он чи дар соат ба шумо ато шавад, онро бигӯед: зеро гӯянда шумо нестед, балки Рӯҳулқудс аст.

12. Он гоҳ бародар бародарро ва падар фарзандро ба марг таслим хоҳанд кард; ва фарзандон бар зидди падарону модарон қиём карда, онҳоро ба ҳалокат хоҳанд расонд.

13. Ва ҳама аз барои исми Ман ба шумо адоват хоҳанд дошт; лекин ҳар кӣ то охир сабр кунад, наҷот хоҳад ёфт“.

Мусибати бузург.

14. Чун кароҳати харобиро, ки Дониёли набӣ ба забон овардааст, дар ҷое ки намебояд, бар по бубинед, - ҳар кӣ хонад, дарк кунад, - он гоҳ онҳое ки дар Яхудо мебошанд, ба кӯҳистон гурезанд.

15. Ва ҳар кӣ бар бом бошад, поён нафурояд ва барои гирифтани чизе ба хонаи худ надарояд;

16. Ва он ки дар киштзор аст, барои гирифтани ҷомаи худ барнагардад.

17. Вой бар ҳоли ҳомиладорон ва ширдорон дар он айём!

18. Дуо кунед, ки гурехтани шумо дар зимистон рӯй надихад.

19. Зеро дар он айём чунон мусибате хоҳад шуд, ки аз ибтидои офариниш, ки Худо офарид, то ҳол нашудааст ва бори дигар нахоҳад шуд.

20. Ва агар Худованд он айёмро кӯтоҳ намекард, касе наҷот намеёфт; лекин аз барои баргузидагоне ки Ё интиҳоб намудааст, он айёмро кӯтоҳ кардааст.

21. Дар он ҳангом агар касе ба шумо гӯяд: ”Инак Масеҳ дар ин ҷост ё дар он ҷост,- бовар накунад.

22. Зеро масеҳони козиб ва анбиёи козиб ба майдон омада, аломот ва мӯъҷизот нишон хоҳанд дод, то ки, агар мумкин бошад, баргузидагонро низ гумроҳ кунанд.

23. Лекин шумо хушъёр бошед; инак, Ман ҳамаашро ба шумо пешакӣ гуфтам.

Омадани Писари Одам.

24. Лекин дар он айём, пас аз он мусибат, офтоб хира шавад ва моҳ рӯшноии худро надихад.

25. Ва ситорагон аз осмон фурӯ резанд, ва қувваҳои афлок мутазалзил шаванд.

26. Он гоҳ Писари Одамро бинанд, ки бо қудрат ва ҷалоли азим бар абрҳо меояд.

27. Ва он гоҳ Ў фариштагони Худо фиристода, баргузидагони Худо аз чор ҷониб, аз канори замин то канори осмон фароҳам хоҳад овард.

Масал дар бораи дарахти анчир.

28. Акнун аз дархти анчир мисол гиред; чун шохааш нарм шуда, барг оварад, медонед, ки тобистон наздик аст;

29. Ҳамчунин шумо чун дидед, ки ин чизҳо воқеъ шудааст, бидонед, ки наздик аст, назди дар аст.

30. Ба ростӣ ба шумо меғўям: ин насл ҳанӯз аз олам нагузашта, ҳамаи ин чизҳо воқеъ хоҳад шуд.

31. Осмон ва замин гузарон аст, лекин каломи Ман гузарон нест.

32. Аммо он рӯз ва соатро, ғайр аз Падар, касе намедонад, на фариштагони осмон, на Писар.

33. Пас, барҳазар ва бедор бошед ва дуо гӯед; зеро намедонед, ки он вақт кай фаро мерасад.

Дар интизори омадани Худованд.

34. Монанди касе ки ба сафар рафта ва хонаи худро тарк карда, ба хизматгори худ ихтиёр дод ва барои ҳар яке шуғли ҳосе муқарар намуд ва дарбонро фармуд, ки бедор бошад.

35. Пас, бедор бошед; зеро намедонед, ки соҳиби хона кай меояд, дар шом, ё ними шаб, ё ҳангоми бонги хурӯс, ё бомдодон;

36. Мабодо ногаҳон омада, шуморо хуфта ёбад.

37. Аммо он чи ба шумо мегӯям, ба ҳама мегӯям: “Бедор бошед”.

БОБИ ЧОРДАҲУМ

Суиқасд ба муқобили Исо.

1. То иди фисҳ ва фатир ду рӯз монда буд; саркоҳинон ва китобдонон дар тараддуди он буданд, ки чӣ сон бо ҳила Ёро дастгир карда, ба қатл расонанд;

2. Лекин мегуфтанд: “На дар ид, мабодо дар байни мардум ошӯбе рӯй диҳад”.

Маръями сокини Байт - Ҳинӣ бар Исо равгани атрафшон мерезад.

3. Ва ҳангоме ки Ё дар Байт-Ҳинӣ, дар хонаи Шимъӯни маҳавӣ назди суфра нишаста буд, - зане бо зарфи гачини равгани атрафшони сунбули холиси гаронбаҳо омад ва зарфро шикаста, бар сари Ё рехт.

4. Баъзе касон норозӣ шуда, дар байни худ гуфтанд: “Чаро ин равгани атрафшон талаф шуд?”

5. Зеро онро ба зиёда аз сесад динор фурӯхта, ба мискинон тақсим карда додан мумкин буд”. Ва он занро сарзаниш карданд.

6. Лекин Исо гуфт: “Вайро ором гузоред; чаро вайро хичил мекунед? Вай барои Ман кори некӯ кард.

7. Зеро мискинон ҳар вақт дар назди шумо ҳастанд ва ҳар гоҳ, ки бихоҳед, ба онҳо эҳсон карда метавонед; лекин Ман ҳамеша бо шумо нестам.

8. Вай он чи метавонист, ба ҷо овард: Бадани Маро барои дафн пешакӣ тадҳин кард.

9. Ба ростӣ ба шумо мегӯям: дар тамоми ҷаҳон ҳар ҷо, ки Инчил мавъиза шавад, кори вай низ барои ёдоварии вай зикр хоҳад ёфт”.

Паймони таслимкунанда бо саркоҳинон.

10. Ва Яҳудои Исқарьют, ки яке аз он дувоздаҳ буд, пеши саркоҳинон рафт, то ки Ёро ба онҳо таслим.

11. Онҳо чун сухани вайро шуниданд, шод гаштанд, ва ба вай пул доданӣ шуданд. Вай дар чустучӯи фурсати мувофиқ буд, ки Ўро таслим кунад.

Фисҳи охирин.

12. Дар рӯзи аввали иди фатир, ки барои фисҳ қурбонӣ мекарданд, шогирдонаш ба Ў гуфтанд: “Кучо мехохӣ, ки фисҳро бихӯрӣ, то рафта тайёр кунем?”

13. Пас ду нафарро аз шогирдонаш фиристода, ба онҳо гуфт: “Ба шаҳр биравед; марде ба шумо рост хоҳад омад, ки кӯзаи обро бардошта мебарад; аз ақиби вай равона шавед,

14. Ба кучое ки дарояд, ба соҳиби хона гӯед: “Устод мегӯяд: меҳмонхона кучост, ки он ҷо фисҳро бо шогирдони Худ бихӯрам?”

15. Вай ба шумо болохонаи калони мафрушу тайёрро нишон медиҳад; дар он ҷо барои мо тайёри бинед”.

16. Шогирдонаш равона шуда, ба шаҳр омаданд, ва чунон ки Ў гуфта буд, ёфтанд; ва фисҳро омода карданд.

Фисҳ.

17. Бегоҳи рӯз Ў бо он дувоздаҳ омад.

18. Ва ҳангоме ки нишаста таом меҳӯрданд, Исо гуфт: “Ба ростӣ ба шумо мегӯям, ки яке аз шумоён, ки бо Ман таом меҳӯрад, Маро таслим хоҳад кард”.

19. Онҳо ғамгин шуда, паси ҳамдигар ба Ў гуфтанд: “Оё ин манам?” Ва дигаре: “Оё ин манам?”

20. Лекин Ў ба ҷавоби онҳо гуфт: “Яке аз дувоздаҳ, ки бо Ман даст дар табақ меандозад”.

21. Агарчи Писари Одам ончунон, ки дар бораи Ў навишта шудааст, меравад, лекин вой бар ҳоли он касе ки Писари Одам ба воситаи вай таслим карда шавад: барои вай беҳтар мебуд, ки таваллуд намеёфт.

Таоми шоми муқаддас.

22. Ва ҳангоме ки таом меҳӯрданд, Исо нонро гирифта, баракат дод ва пора карда, ба онҳо доду гуфт: “Бигиред ва бихӯред, ки ин Бадани Ман аст”.

23. Ва косаро гирифта, шукргузорӣ намуд ва ба онҳо дод; ва ҳама аз он нӯшиданд.

24. Ва ба онҳо гуфт: “Ин аст Хуни Ман аз аҳди чадид, ки барои бисъёр касон рехта мешавад.

25. Ба ростӣ ба шумо мегӯям: Ман дигар аз шираи ангур нахоҳам нӯшид, то ҳамон рӯзе ки дар Малакути Худо маи тоза бинӯшам”.

Имтиҳони имони шогирдон

26. Ва ҳамду сано хонда, ба сӯи кӯҳи Зайтун равона шуданд.

27. Ва Исо ба онҳо гуфт: “Ҳамаи шумо имшаб дар ҳаққи Ман ба васваса хоҳед афтод; зеро навишта шудааст: “Чӯпонро мезанам, ва гӯсфандон пароканда хоҳанд шуд”.

28. Аммо пас аз эҳъё шуданам, пеш аз шумо ба Ҷалил хоҳам рафт.

29. Петрус ба Ё гуфт: “Агар ҳама ба васваса афтанд ҳам, ман намеафтам”.

30. Исо ба вай гуфт: “Ба рости ба ту мегӯям, ки ту ҳоло, дар ҳамин шаб, пеш аз он ки хурӯс ду бор бонг занад, Маро се бор инкор хоҳӣ кард”.

31. Лекин вай бо чидду ҷаҳди зиёдтар мегуфт: “Ҳатто агар бо Ту мурданам лозим ояд, ҳам Туро ҳаргиз инкор накунам”. Дигарон низ ҳамчунон гуфтанд.

Исо дар Ҷатсамонӣ маҳзун мешавад ва дуо мегӯяд.

32. Ба мавзее омаданд, ки Ҷатсамонӣ ном дошт; ва Ё ба шогидонаш гуфт: “Дар ин ҷо бинишинед, то Ман дуо гӯям”.

33. Ва Петрус, Яъқуб ва Юҳанноро бо Худ бурд; ва дар изтироб афтод ва дилтанг шуд.

34. Ва ба онҳо гуфт: “Ҷони Ман то ба дараҷаи марговар маҳзун шудааст; дар ин ҷо бимонед ва бедор бошед”.

Дуои якум.

35. Ва, каме пештар рафта, рӯ ба замин афтод ва дуо гуфт, ки агар мумкин бошад, он соатро аз Ў бигзарад;

36. Ва гуфт: “Аббо, Падарам! Ҳама чиз назди Ту мумкин аст; ин косаро аз Ман бигзарон, лекин на бо хоҳиши Ман, балки бо иродаи Ту”.

37. Ва омада, онҳоро хуфта ёфт, ва ба Петрус гуфт: “Эй Шимъун! Ту хуфтай? Оё натавонисти соате бедор бошӣ?”

38. Бедор бошед ва дуо гӯед, то ба озмоиш дучор нашавед; рӯҳ бардам аст, лакин ҷисм нотавон”.

Дуои дуюм.

39. Ва боз рафта бо ҳамон суханон дуо гуфт.

40. Ва баргашта, боз онҳоро хуфта ёфт, зеро чашмонашон хоболуд буд; ва онҳо намедонистанд, ки ба Ў чӣ ҷавоб диҳанд.

Дуои сеюм.

41. Ва бори сеюм омада, ба онҳо гуфт: “Шумо ҳанӯз мехобед ва истироҳат мекунед? Вассалом, соат расидааст, инак Писари Одам ба дасти гуноҳкорон таслим карда мешавад;

42. Бархезед, биравем: инак, он ки Маро таслим мекунад, наздик омад”.

Таслим кардани Яҳудо ва ҳабс шудани Исо.

43. Ва дарҳол, ҳанӯз ки Ў сухан мегуфт, Яҳудо, ки яке аз он дувоздаҳ буд, ва бо вай медуи бисъере аз ҷониби саркоҳинон, китобдоднон ва пирон бо шамшеру таёқҳо омаданд.

44. Таслимкунандаи Ў ишорате ба онҳо дода, гуфт буд: “Ҳар киро бибӯсам, Ў ҳамон аст; Ўро дастгир кунеду бо эҳтиёт баред”.

45. Ва чун омад, дарҳол ба Ў наздик шуда, гуфт: “Эй Устод! Эй Устод!” Ва Ўро бӯсид.

46. Ва онҳо дастҳои худро бар Ў андохта, Ўро гирифтанд.

Исоро ҳама тарк карданд.

47. Аммо яке аз ҳозирон шамшери худро кашида, ба ғуломи саркоҳин заду як ғўши вайро бурида партофт.

48. Исо ба онҳо рӯ оварда гуфт: “Гўё бар зидди роҳзане шумо бо шамшеру таёқҳо берун омадаед, то Маро дастгир кунед;

49. Ҳар рӯз Ман назди шумо дар маъбад будам ва таълим меодам, ва шумо Маро дастгир накардед; лекин бигзор Навиштаҳо ба амал ояд.

50. Он гоҳ ҳама Ўро вогузошта, гурехтанд.

51. Чавоне чисми бараҳнаи худро бо чодире печонда, аз ақиби Ў мерафт; ва сарбозон вайро дастгир карданд.

52. Лекин вай чодирро партофта, тани бараҳна аз дасти онҳо гурехт.

Исо ба ҳузури пирон.

53. Ва Исоро назди саркоҳин оварданд; ва тамоми саркоҳинон ва пирон ва китобдонон назди вай гирд омаданд.

54. Перус аз дур, то даруни ҳавлии саркоҳин аз паи Ў равона шуда, бо хизматгорон нишаст ва назди оташ худро гарм мекард.

55. Саркоҳинон ва тамоми шўрои пирон дар ҷустуҷўи шаҳодате бар зидди Исо буданд, то Ўро ба қатл расонанд, лекин наёфтанд.

56. Зеро бисъёр касон бар зидди Ў шаҳодати бардурӯғ доданд, лекин ин шаҳодатҳо ба якдига мувофиқ набуд.

57. Ва баъзе касон бархоста, бар зидди Ў шаҳодати бардурӯғ дода, гуфтанд:

58. „Мо шунидем, ки Ў мегуфт” Ман ин маъбади бо дасти одам сохташударо вайрон мекунам ва дар се рӯз дигареро бино мекунам, ки бо дасти одам сохта нашуда бошад” „.

59. Лекин чунин шаҳодати онҳо низ мувофиқ набуд.

60. Пас саркоҳин бархост ва дар миёна истода, аз Исо пурсид: “Чаро Ту ҳеҷ ҷавоб намедиҳӣ? Ин чист, ки инҳо бар зидди Ту шаҳодат медиҳанд?”.

61. Аммо Ў хомӯш монд ва ҳеҷ ҷавоб надод. Боз саркоҳин аз Ў пурсида, гуфт: “Оё Ту Масеҳ Писари Худои Муборақ ҳастӣ?”.

62. Исо гуфт: “Ман ҳастам; ва шумо Писари Одамро хоҳед дид, ки ба ямини Қудрат нишаста, бар абрҳои осмон меояд”.

63. Он гоҳ саркоҳин чомаи худро дарронда, гуфт: “Дигар ба шохидон чӣ ҳочат дорем?”

64. „Шумо куфрро шунидед; чӣ мулоҳиза доред?“ Пас ҳама Ўро айбдор карда, сазовори марг донистанд.

65. Ва баъзе касон ба сару рӯи Ў туф кардан гирифтанд ва рӯяшро пӯшида, Ўро мезаданд ва мегуфтанд, ки: “Нубавват кун“. Ва хизматгорон Ўро торсақӣ мезаданд.

Петрус Худованди худро инкор мекунад.

66. Ҳангоме ки Петрус дар поён, дар рӯи ҳавли буд, яке аз канизони саркоҳин омад

67. Ва чун дид, ки Петрус худро гарм мекунад, ба вай нигоҳ карда, гуфт: “Ту низ бо Исои Носирӣ будӣ”.

68. Лекин вай инкор карда, гуфт: “Намедонам ва намефаҳмам, ки ту чӣ мегӯӣ”. Ва ба ҳавлии берун рафта буд, ки хурӯс бонг зад.

69. Каниз бори дигар вайро дида, ба ҳозирон гуфт: “Ин яке аз онҳост”.

70. Вай бори дигар инкор кард. Пас аз муддате ҳозирон ба Петрус гуфтанд: “Дар ҳақиқат ту яке аз онҳо мебоши; зеро ки ту аз Ҷалил ҳастӣ ва лаҳҷаи ту ҳамон хел аст”.

71. Лекин вай ба савганду қасам хӯрдан оғоз намуда, гуфт: “Он Одамро, ки мегӯед, намениносам”.

72. Ҳамон дам хурӯс бори дуюм бонг зад. Он гоҳ Петрус суханони Исоро ба ёд овард, ки Вай гуфта буд: “Пеш аз он ки хурӯс ду бор бонг занад, Маро се бор инкор хоҳӣ кард” Ва оғоз ба гиристан намуд.

БОБИ ПОНЗДАҲУМ

Исо ба ҳузури Пилотус.

1. Бомдодон фавран саркоҳинон бо пирон ва китобдонон ва тамоми шӯрои пирон машварат карданд ва Исоро баста бурданду ба Пилотус таслим карданд.

2. Пилотус аз Ў пурсид: “Оё Ту Подшоҳи Яҳудиён ҳастӣ?” Ў ҷавоб дода гуфт: “Ту мегӯӣ”.

3. Ва саркоҳинон Ўро бисъёр айбдор мекарданд.

4. Пилотус боз аз Ў пурсид: “Ту ҳеч ҷавобе намедиҳӣ? Бингар, ки чи қадар Туро айбдор мекунанд”.

5. Лекин Исо боз ҳеч ҷавоб надод, ба тавре ки Пилотус дар ҳайрат монд.

Исо не, балки Бараббос.

6. Дар ҳар ид вай як бандиро, ки меҳостанд, барои онҳо озод мекард.
7. Бараббос ном касе бо шариконаш дар ҳабс буд, ки онҳо дар вақти исьён одам кушта буданд.
8. Ва мардум фаръёд зада, илтимос карданд, ки он чиро, ки ҳамеша барои онҳо мекард, ба ҷо оварад.
9. Вай ба ҷавоби онҳо гуфт:“Оё меҳоҳед, Подшоҳи Яҳудиёнро барои шумо озод кунам?”
10. Зеро медонист, ки саркоҳинон Ёро аз рӯи ҳасад таслим карда буданд.
11. Лекин саркоҳинон мардумро барангехта буданд, ки Бараббосро барои онҳо озод кунад, беҳтар аст.
12. Пилотус боз ба ҷавоби онҳо гуфт:“Пас чӣ меҳоҳед бидунам бо он Касе ки Ёро Подшоҳи Яҳудиён меномед?”
13. Онҳо боз фаръёд задана:“Ёро маслуб кун!”
14. Пилотус ба онҳо гуфт:“Ё чӣ бадӣ кардааст?” Лекин онҳо боз ҳам зиёдтар фаръёд заданд:“Ёро маслуб кун!”
15. Пас Пилотус, мардумро хушнӯд кардани шуда, Бараббосро барои онҳо озод кард ва Исоро тозиёна зада, барои маслуб кардан таслим кард.

Тамасхур ва таҳқири кардани Исо.

16. Ва сарбозон Ёро ба даруни ҳавлӣ, яъне ба сарбозхона бурданд ва тамоми фавҷро гирд оварданд;
17. Ва ҷомаи арғувон ба Ё пӯшонданд ва тоҷе аз хор бофта, бар сараш ниҳоданд;
18. Ва оғоз ба салом намуданд:“Салом, эй Подшоҳи Яҳудиён!”
19. Ва қамиш бар сараш заданд ва бар Ё туф карданд ва, зону зада, ба Ё таъзим карданд.

20. Пас аз он ки Ўро базе истехзо карданд, чомаи арғувонро аз танаш кашида, либоси Худаширо пўшонданд ва Ўро берун бурданд, то маслуб кунанд.

21. Ва рохгузареро аз Қурин, ки Шимъун ном дошт ва падари Искандар ва Руфус буд ва аз сахро меомад, маҷбур карданд, ки салиби Ўро бардорад.

22. Ва Исоро ба чое бурданд, ки Қолқолто, яъне “Қои косахонаи сар” ном дошт.

23. Ва шароби бо мур омехтаро барои нўшонданаш доданд; лекин Ў нанўшид.

Маслуб кардани Исо ва мамоти Ў.

24. Ононе ки Ўро маслуб карданд, либоси Ўро қуръа партофта тақсим карданд, то ҳар кас чизе бигирад.

25. Ва соати сеюм буд, ки Ўро маслуб карданд.

26. Ва бар Ў чунин айбномае навишта шуда буд: “Подшоҳи Яҳудиён”.

27. Бо Ў ду роҳзанро, яке аз дасти росташ ва дигареро аз дасти чапаш, маслуб карданд.

28. Пас ба амал омад он Навиштае ки мегўяд: “Аз чинояткорон шумурда шуд”.

29. Ва рохгузарон Ўро дашном дода ва сар чунбонда, мегуфтанд: “Эй Ту ки маъбадро вайрон карда, дар се рўз аз нав бино мекуни!”

30. Худатро наҷот дода, аз салиб фурўд ой”

31. Ҳамчунин саркоҳинон ва китобдонон Ўро истехзо карда, ба якдигар мегуфтанд: “Дигаронро наҷот медод, лекин Худаширо наҷот дода наметавонад!”

32. Масеҳ, Подшоҳи Исроил, бигзор акнун аз салиб фурўд ояд, то бубинем ва имон оварем”. Ва онҳое ки бо Ў маслуб шуда буданд, Ўро дашном медоданд.

33. Чун соати шашум расид, тамоми заминро то соати нўҳум торикӣ фаро гирифт.

34. Ва дар соати нўҳум Исо бо овози баланд фаръед зада, гуфт: “Элўҳӣ, Элўҳӣ! Лама сабақтанӣ?” яъне: “Худои Ман, Худои Ман! Чаро маро тарк кардай?”.

35.Баъзе аз ҳозирон, чун шуниданд, гуфтанд:“Инак Ильёсро мехонад“.

36.Пас шахсе шитоб карда, исфанчero аз сирко пур кард ва бар сари най ниҳода, ба Ў нўшонидани шуд ва гуфт:“Биистед, бубинем, ки оё Ильёс меояд, то Ўро фурўд оварад?“

37.Лекин Исо садои баланде бароварда, чон дод.

38.Ва пардаи маъбад аз боло то поён дарида, ду пора шуд.

39.Мирисаде ки рў ба рўи Ў меистод, чун дид, ки Ў бо чунин садо чон дод, гуфт:“Ба ростӣ ин Одам Писари Худо буд“.

40.Якчанд зан низ буданд, ки аз дур нигоҳ мекарданд: аз он чумла Марьями Маҷдали ва Марьяме ки модари Яъқуби кўчак ва Йўсе буд, ва Салўмит,

41.Ки ҳангоми дар Қалил буданаш аз ақибӣ Ў мерафтанд ва ба Ў хизмат мекарданд, ва бисъёр занони дигар, ки ҳамроҳи Ў ба Ерусалим омада буданд.

Дафни Исо.

42.Ва чун шом шуд, зеро ки рўзи чумъа, яъне бегоҳи шанбе буд,

43.Юсуф ном шахсе аз Ҳаромот, узви намоёни шўро, ки худаш низ интизори Малакути Худо буд, омад ва часорат карда назди Пилотус даромад ва Қасади Исоро талаб кард;

44.Пилотус дар хайрат афтод, ки Ў зуд фавтидааст; ва юзбоширо талабида, аз вай пурсид, ки оё фавтид?

45.Ва чун юзбошӣ фаҳмид, Қасадро ба Юсуф дод.

46.Вай катоне харида ва Қасадро аз салиб фуруварда, ба катон печонд ва ба қабре ки дар дохили санг тарошида буд, ниҳод; ва сангеро бар дари қабр ғелонд.

47.Ва Марьями Маҷдалия ва Марьями модари Йўсе диданд, ки кучо гузошта шуд.

БОБИ ШОНЗДАҲУМ

Эҳъёи Исо ва воқеаҳои ин рўз

1. Баъд аз гузаштани шанбе, Марьями Мачдалия ва Марьяме ки модари Яъқуб буд, ва Салўмут ханут хариданд, то рафта Ўро тадҳин кунад.
2. Ва сахари рўзи якшанбе, чун офтоб тулў кард, онҳо ба сари қабр омаданд,
3. Ва ба ҳамдигар мегуфтанд:“Сангро аз дари қабр барои мо кӣ меғелонад?”
4. Чун нигаристанд, диданд, ки санг ғелонда шудааст; ва ҳол он ки он бисъёр бузург буд.
5. Ва чун ба қабр даромаданд, ҷавонеро дар тарафи рост нишаста диданд, ки либоси сафед дар бар дошт; ва ҳайрон шуданд.
6. Вай ба онҳо гуфт:“Ҳайрон нашавед. Исои Носирии маслубро чувтучў мекунад; Ў эҳъё шуд ва дар ин ҷо нест. Инак ҷое ки Ўро ниҳода буданд.
7. Лекин рафта, ба шогидони Ў ва ба Петрус гўед, ки Ў пеш аз шумо ба Ҷалил меравад; Ўро, чунон ки ба шумо гуфта буд, дар он ҷо хоҳед дид“.
8. Ва зуд баромада, тозон аз пеши қабр рафтанд; онҳоро ларза ва даҳшат фаро гирифта буд, ва ба касе чизе нагуфтанд, зеро ки метарсиданд.
9. Саҳари рўзи якшанбе эҳъё шуда, аввал ба Марьями Мачдалия, ки аз вай ҳафт девро берун карда буд, зоҳир шуд.
10. Вай рафта, ба ҳамроҳони Ў, ки гирьёну нолон буданд, хабар дод;
11. Лекин онҳо чун шуниданд, ки Ў зинда аст, ва Ўро вай дидааст, бовар накарданд.
12. Баъд аз он ба сурати дигар ба ду нафари онҳо, ки ба деҳа мерафтанд, дар роҳ зоҳир шуд.
13. Ва онҳо баргашта, ба дигарон хабар доданд’ лекин ба онҳо низ бовар накарданд.
14. Ниҳоят ба он ёздаҳ, ки дар сари суфра нишаста буданд, зоҳир шуд ва онҳоро ба сабаби беимонӣ ва дилсахтиашон сарзаниш кард, зеро ба онҳо ки Ўро эҳъё шуда дида буданд, бовар накарданд.
15. Ва ба онҳо гуфт:“Ба тамоми олам биравед ва Инчилро ба ҳамаи махлуқот мавъиза кунед.
16. Ҳар кӣ имон оварда, таъмид ёбад, начот хоҳад ёфт; лекин ҳар кӣ имон наоварад, маҳкум хоҳад шуд.

17. Ва ин аломот ҳамроҳи имондорон хоҳад буд: ба исми Ман девҳоро берун кунанд ва ба забонҳои нав сухан гӯянд;

18. Ва морҳоро гиранд; ва агар заҳри қотиле бихӯранд, ба онҳо осеб нарасонад; ва даст бар беморон ниҳанд, онҳо шифо ёбанд“.

Сууди Исо.

19. Ва Худованд, пас аз он ки ба онҳо сухан гуфт, ба осмон сууд карда, ба ямини Худо нишаст.

20. Ва онҳо берун рафта, дар ҳар ҷо мавъиза мекарданд, ва Худованд ба онҳо мадад мерасонд ва бо аломати баъдина каломро собит мегардонд.

ИНЧИЛИ ЛУҚО

БОБИ ЯКУМ

Муқаддима.

1. Азбаски бисъёр касон ба тартиб додани нақли воқеаҳое шуруъ карданд, ки рӯй доданашон дар миёни мо пурра маълум аст,
2. Чунон ки аз ибтидо ба василаи шоҳидон ва ходимони Калом ба мо расондаанд,
3. Ман низ салоҳ дониستم, ки ҳама чизро аз худи аввал бодикқат тадқиқ намуда, пай дар ҳам барои ту, эй Теофилуси мӯхтарам, бинависам,
4. То ки ту боэътимодии таълимотеро, ки дар он тарбия ёфтаӣ, бидонӣ.

Пешгӯии таваллуди Яҳёи Таъмиддиҳанда.

5. Дар айёми Ҳиродус, подшоҳи Яҳудо, Закарьё ном коҳине аз навбати Абиё буд, ва зани ӯ аз духтарони Ҳорун буда, Элисабаъ ном дошт.
6. Ҳар дуи онҳо пеши Худо одил буданд ва аз рӯи тамоми аҳком ва фароизи Худованд бекаму кост рафтор мекарданд.
7. Онҳо фарзанд надоштанд, зеро ки Элисабаъ нозой буд, ва ҳар ду ба пиронсолагӣ расида буданд.
8. Боре, вақте ки ӯ бо навбати худ пеши Худо қаҳонат мекард,
9. Мувофиқи таомули қаҳонат, қуръа ба номи ӯ баромад, ки ба маъбади Худованд даромада, бухур кунад;
10. Ва дар вақти бухур карданаш тамоми чамоат дар берун дуо мегуфт.
11. Баногоҳ фариштаи Худованд бар ӯ зоҳир гардида, дар тарафи ростии қурбонгоҳи бухур истод.
12. Закарьё аз ин рӯъё музтариб шуда, ба ҳарос афтод.
13. Аммо фаришта ба ӯ гуфт: “Эй Закарьё, натарс, зеро ки дуои ту мустаҷоб шудааст, ва зани ту Элисабаъ ба ту писаре хоҳад зоид, ва ту ӯро Яҳё хоҳӣ номид“.
14. Ва туро шодмонӣ ва хурсандӣ насиб хоҳад шуд, ва бисъёр касон ба таваллуди ӯ шодӣ хоҳанд кард.

15. Зеро ки ӯ дар назди Худованд бузург хоҳад буд, ва шароб ва арақ нахоҳид нӯшид, ва аз шиками модари худ аз Рӯхулққудс пур хоҳад буд,
16. Ва бисъёр касонро аз банӣ-Исроил ба Худованд Худои онҳо рӯчуъ хоҳад кунонд.
17. Ва пешопеши ӯ бо рӯҳ ва қувваи Ильёс қадам хоҳад зад, то ки дилҳои падаронро ба фарзандон ва номутеонро ба ҳикмати одилон баргардонад ва халқи дурусте барои Худованд муҳайё созад“.
18. Закаръё ба фаришта гуфт:“Инро аз рӯи чӣ бидонам? Зеро ки ман пир ҳастам, ва зани ман низ ба пиронсолагӣ расидааст“.
19. Фаришта дар ҷавоби ӯ гуфт:“Ман Ҷаброил ҳастам, ки ба ҳузури Худо меистам, ва фиристода шудаам барои он ки бо ту сухан ронам ва ин муждари ба ту бирасонам.
20. Ва инак, забонат лол шуда, то рӯзи ба амал ордани ин ту имконияти гап задан нахоҳи дошт, аз барои он ки ба суханони ман, ки дар вақти худ ба иҷро хоҳанд расид, имон наовардӣ“.
21. Дар ин миён ҷамоат мунтазири Закаръё буданд ва таачҷуб менамуданд, ки ӯ дар маъбад даранг мекунад.
22. Ва ҳангоме ки берун омад, ба онҳо гап зада натавонист, ва онҳо фаҳмиданд, ки ӯ дар маъбад рӯъёе дидааст; ва ӯ ба онҳо имову ишора мекард, ва забонаш лол шуда буд.
23. Вақте ки рӯзҳои хизматаш ба анҷом расид, ба хонаи худ рафт.
24. Ва баъд аз он рӯзҳо зани ӯ, Элисобаъ. ҳомила шуда, панҷ моҳ худро аз ҳама пинҳон дошт, ва гуфт:
25. „Дар ин рӯзҳо Худованд назар карда, ба ман чунин амал кард, то ки нанги маро аз миёни мардум бардорад“.

Хушхабар.

26. Ва дар моҳи шашум Ҷабраили фаришта аз ҷониби Худо ба Носира ном шаҳри Ҷалил фиристода шуд.
27. Назди бокирае ки номзади Юсуф ном марде аз хонадони Довуд буд; ва номи он бокира Марьям буд.
28. Ва фаришта назди вай омада, гуфт:“Салом бар ту, эй пурфайз! Худованд бо туст; ту дар миёни занон муборак ҳастӣ“.

29. Аммо вай ўро дида, аз суханонаш музтариб шуд ва дар дили худ гуфт, ки ин чӣ саломе бошад.
30. Ва фаришта ба вай гуфт: “Эй Марьям, натарс, зеро ки ту назди Худо файз ёфтай;
31. Ва инак, ҳомила шуда, Писаре хоҳӣ зоид, ва Ўро Исо хоҳӣ номид;
32. Ва Ў бузург хоҳад буд ва Писари Ҳаққи Таоло номида хоҳад шуд; ва Худованд Худо тахти падараш Довудро ба Ў хоҳад дод;
33. Ва Ў ба хонадони Яъқуб то абад салтанат хоҳад ронд, ва салтанати Ў интиҳо нахоҳад дошт“
34. Марьям ба фаришта гуфт: “Ин чӣ гуна мешавад, дар сурате ки ман бокира ҳастам?”
35. Фаришта дар ҷавоби вай гуфт: “Рӯҳулқудс бар ту хоҳад омад, ва қуввати Ҳаққи Таоло бар ту соя хоҳад афканд; бинобар ин он мавлуди Муқаддас ҳам Писари Худо номида хоҳад шуд;
36. Инак, хеши ту, Элисобаъ, ки ўро нозой меноманд, ў низ дар шиками худ писаре дорад, ва холо моҳи шашуми ўст;
37. Зеро ки назди Худо ҳеҷ каломе бе оқибат намононад“.
38. Марьям гуфт: “Инак, канизии Худованд ҳастам; бигзор бо ман аз рӯи каломии ту бишавад“. Ва фаришта аз пеши вай рафт.

Марьям назди Элисобаъ меравад.

39. Дар он рӯзҳо Марьям роҳсипор шуда, бо шитоб ба шаҳре рафт, ки дар кӯҳистони Яҳудо воқеъ аст,
40. Ва ба хонаи Закарьё даромада, ба Элисобаъ салом гуфт.
41. Ва чун Элисобаъ саломии Марьямро шунид, бача дар шикамаш ба чунбиш омад; ва Элисобаъ аз Рӯҳулқудс пур шуд,
42. Ва бо овози баланд хитоб намуда, гуфт: “Ту дар миёни занон муборақ ҳастӣ, ва муборақ аст самари шиками ту!“.
43. „Ва ин ба ман аз кучост, ки модари Худованди ман назди ман омадааст?”
44. Зеро ки чун саломии ту ба гӯшам расид, бача аз шодӣ дар шикамам ба чунбиш омад;
45. Ва хушо вай, ки имон овардааст, ки он чи аз ҷониби Худованд ба вай гуфта шудааст, ба амал хоҳад омад“.

Таронаи Марьям.

46. Ва Марьям гуфт: “Қони ман Худовандро ситоиш мекунад,
47. Ва рӯҳи ман аз Худои Начотдиҳандаи ман ба вачд омад,
48. Ки Ў ба фурӯтании канизии Худ назар кардааст; зеро ки минбаъд ҳамаи наслҳо маро хушбахт хоҳанд хонд;
49. Зеро ки он Қодир чизи бузурге барои ман ба амал овард, ва исми Ў муқаддас аст,
50. Ва марҳамати Ў насл ба насл барои касонест, ки аз Ў метарсанд;
51. Қуввати бозуи Худо соҳир сохт; онҳоеро, ки аз андешаҳои дилашон мағрур буданд, пароканда кард;
52. Зӯроваронро аз тахтҳо вожгун сохт ва фурӯтанонро сарафроз гардонд;
53. Гуруснагонро аз неъматҳо пур кард, ва сарватдоронро тиждаст фиристод;
54. Бандаи Худ Исроилро дасгирӣ кард, ба хотираи марҳамати Худ,-
55. Чунон ки ба падарони мо гуфта буд,-ба Иброҳим ва насли ӯ то абад“.
56. Ва Марьям қариб се моҳ назди ӯ монд ва баъд ба хонаи худ баргашт.

Таваллуди Яҳъёи Таъмиддиҳанда.

57. Чун вақти зоидани Элисобаъ расид, ӯ писаре зоид.
58. Ва ҳамсояҳо ва хешу табори ӯ шуниданд, ки Худованд марҳамати Худо ба ӯ афзун кардааст, ва бо ӯ шод шуданд.
59. Ва дар рӯзи ҳаштум омаданд, ки кӯдакро хатна кунанд, ва мехостад ӯро, аз рӯи номи падараш, Закарьё ном монанд.
60. Лекин модараш дар ҷавоб гуфт: “Не, балки ӯ Яҳъё номида хоҳад шуд“.
61. Ба вай гуфтанд: “Дар авлоди ту касе нест, ки чунин ном дошта бошад“.
62. Ва бо имову ишорат аз падараш пурсиданд, ки ӯро чӣ ном ниҳодан мехоҳад.

63. Ў тахтачае талабида, бар он навишт:“Номи ў Яҳъёст“. Ва ҳама мутааччиб шуданд.
64. Дарҳол даҳон ва забони ў кушода шуд, ва ў ба сухан даромада, Худоро ҳамду сано хонд.
65. Ва ҳамаи ҳамсояхои онҳо ба ҳарос афтоданд; ва тамоми ин воқеаро дар сар то сари кўхистони Яҳудо нақл мекарданд.
66. Ва ҳар кӣ мешунавид, инро дар дили худ ҷо дода, мегуфт:“Ин кўдак кӣ хоҳад шуд?“ Ва дасти Худованд бо ў буд.

Таронаи Закарьё.

67. Падари ў, Закарьё аз Рўхулқудс пур шуд ва нубувват намуда гуфт:
68. „Муборак аст Худованд Худои Исроил, ки қавми Худро парасторӣ намуда, ба вай халосӣ ато фармудааст,
69. Ва барои мо дар хонадони бандаи Худ Довуд шохи начот барпо кардааст,
70. Чунон ки аз қадим бо забони анбиёи муқаддаси Худ гуфтааст,
71. Ки моро аз душманони мо ва аз дасти ҳамаи онҳое ки аз мо нафрат доранд, начот хоҳад дод;
72. Ба падарони мо марҳамат намуда, аҳди муқаддаси Худро,
73. Қасамро, ки Ў ба падари мо Иброҳим ёд карда буд ба хотир хоҳад овард,
74. Ва ба мо имконият хоҳад дод, ки аз дасти душманони худ халос шуда, бе тарсу бим
75. Ба Ў бо қудсият ва адолат хизмат кунем, дар ҳолате ки тамоми айёми умри худ пеши Ў бошем.
76. Ва ту, эй кўдак, набии Ҳаққи Таоло хонда хоҳӣ шуд, зеро ки пешопеши Худованд қадам хоҳӣ зад, то ки роҳҳои Ўро муҳайё кунӣ
77. Ва ба қавми Ў бифаҳмонӣ, ки начот дар омурзиши гуноҳҳои онҳост,
78. Аз умқи марҳамати Худои мо, ки бо он моро Найири Толеъ аз олами боло парасторӣ намуд,
79. То ки касони дар торикӣ ва дар сояи марг нишастаро мунавар созад ва пойҳои моро ба роҳи осоиштагӣ равона кунад“.

80. Ва кўдак калон шуда, рўҳаш қавӣ мегашт, ва то рўзе ки бар Исроил зоҳир гардид, дар биёбонҳо буд.

БОБИ ДУЮМ

Таваллуди Исо. Исми Ё.

1. Дар он айём аз ҷониби қайсари Авғустус фармоне баромад, ки дар тамоми рӯи замин саршуморӣ гузаронданд.
2. Дар замоне ки Кириниус дар Сурия ҳукмронӣ мекард, ин саршуморӣ аввалин буд.
3. Ва ҳама барои нависондани худ, ҳар яке ба шаҳри худ мерафтанд.
4. Юсуф низ аз Ҷалил, аз шаҳри Носира, ба Яҳудо, ба шаҳри Довуд, ки Байт-Лаҳм ном дорад, равона шуд, чунки ё аз хонадон ва авлоди Довуд буд,
5. То худро бо Марьям, ки номзади ё буд ва ҳомиладор буд, нависонад.
6. Ва ҳангоме ки онҳо дар он ҷо буданд, вақти зоидаи вай расид;
7. Ва Писари нахустини худро зойд, ва Ёро парпеч кард, ва Ёро дар охуре хобонид, чунки дар мусофирхона ҷое барои онҳо набуд.

Парастии чўпонон.

8. Дар он сарзамин чўпононе буданд, ки шабона дар ҳавои кушод рамаи худро посбонӣ мекарданд.
9. Ва фариштаи Худованд бар онҳо зоҳир гардид, ва ҷалоли Худованд дар гирду пешашон дурахшид, ва онҳо бағоят ҳаросон шуданд.
10. Фаришта ба онҳо гуфт: “Натарсед; зеро ки муждаи бузурге ба шумо мерасонам, ки он барои тамоми қавм хоҳад буд:
11. „Имрӯз барои шумо дар шаҳри Довуд Начотдиҳанда таваллуд шуд, ки Ё Масеҳи Худованд аст;
12. Ва ин аст аломате барои шумо: Кўдакро парпечшуда ва дар охуре хобида хоҳед ёфт“.
13. Ногаҳон бо фаришта фавҷе аз лашкари осмон пайдо шуданд, ки Худоро ҳамду сано хонда, мегуфтанд:
14. „Худоро ҷалол дар арши аъло, ва осоиштагӣ бар замин, ва хусни тавачҷӯҳ дар миёни мардум бод“.

15. Вакте ки фариштагон аз пеши онҳо ба осмон сууд карданд, чўпонон ба якдигар гуфтанд:“Биёед, ба Байт-Лаҳм биравем ва он чиро, ки дар он чо воқеъ шудааст, ва Худованд онро ба мо хабар додааст, бубинем“.

16. Ва бо шитоб омаданд, ва Марьям ва Юсуф ва Кўдакро, ки дар охур хобида буд, ёфтанд.

17. Ва чун диданд, он суханонеро, ки ба онҳо дар бораи Ин Кўдак гуфта шуда буд, нақл карданд.

18. Ва ҳамаи онҳое ки шуниданд, аз он чи чўпонон ба онҳо нақл карданд, мутааччиб шуданд.

19. Ва Марьям ҳамаи ин суханонродар дили худ чо дода, нигоҳ медошт.

20. Ва чўпонон баргашта, Худоро ҳамду сано мехонданд ва ситоиш мекарданд барои ҳамаи он чизҳое ки шунда ва дида буданд, чунон ки ба онҳо гуфта шуда буд.

*Қурбонӣ дар маъбад барои модар ва Кўдак.
Хатни Исо.*

21. Вакте ки дар ҳаштрўзагӣ Ёро хатна карданд, ба Ё Исо ном доданд, чунон ки фаришта Ёро, пеш аз он ки дар шикам пайдо шавад, номида буд.

22. Ва ҳангоме ки айёми татҳири онҳо мувофиқи шариати Мусо фаро расид, Ёро ба Ерусалим оварданд, то ки ба Худованд пешниҳод кунаднд,

23. Чунон ки дар шариати Худованд навишта шудааст:’’Ҳар махлуқи наринае ки батни модарро мекушояд, муқаддаси Худованд хонда мешавад’’;

24. Ва мувофиқи он чи дар шариати Худованд гуфта шудааст, ду фохта ё ду чўчай кабўтар қубонӣ кунанд.

Парастии ва нубуввати Шимъўн.

25. Ва инак, дар Ерусалим Шимъўн ном марде буд, ки Марди одил ва пахрезгор ва мунтазири тасаллои Исроил буд, ва Рўҳулқудс бар ӯ буд.

26. Ва аз Рӯҳулқудс ба ӯ маълум шуда буд, ки то Масеҳи Худовандро набинад, фавтро нахоҳад дид.
27. Ва ӯ ба ҳидояти Рӯҳ ба маъбад омад. Ва ҳангоме ки Исои Кӯдакро падару модараш оварданд, то ки маросими шариатро бар ӯ ба ҷо оваранд,
28. Ӯро ба дасти худ гирифта, Худоро муборак хонд ва гуфт:
29. „Акнун, Эй Парвардигор, бандаи Худо, мувофиқи ваъдаи Худо, ба саломатӣ ҷавоб медиҳӣ;
30. Зеро ки чашмони ман начоти Туро дид,
31. Ки онро Ту пешӣ ҳамаи қавмҳо муҳайё сохтай:
32. Нурест, ки чашми халқҳоро кушояд. Ва ҷалоли қавми Исроили Ту бошад“.
33. Ва Юсуф ва модари ӯ аз он чи дар бораи ӯ гуфта шуд, мутааҷҷиб гардиданд.
34. Ва Шимъун онҳоро баракат дода, ба Марьям, модари ӯ, гуфт:“Инак, ӯ барои ғалтидан ва бархостани бисъёр касон дар Исроил ва барои аломати муноқишот таъин шудааст,-
35. Дар ҷони ту низ шамшере фурӯ хоҳад рафт, то ки андешаҳои дилҳои бисъёр ошкор шавад“.

Парастии Ҳано.

36. Дар он ҷо низ набияе, Ҳано духтари Фануил, аз сибти Ошер буд, ки хеле солхӯрда буд, ва аз давраи бакораташ ҳафт сол бо шавҳари худ зиндагӣ кардагӣ буд,
37. Ва то ҳаштоду чорсолагӣ бева буд. Вай аз маъбад дур нашуда, бо рӯза ва дуо шабу рӯз ба Худо ибодат мекард.
38. Вай низ дар ҳамон соат пеш омада, Худовандро ҳамду сано хонд ва ба ҳамаи онҳое ки мунтазири халосии Ерусалим буданд, дар бораи ӯ сухан ронд.

Баргаштан ба Носира. Солҳои соқит.

39. Баъд аз он ки тамоми маросимро мувофиқи шариати Худованд ба анҷом расонданд, ба Ҷалил, ба шаҳри худ Носира баргаштанд.

40. Ва Кўдак калон шуда, рўҳаш қавӣ мегашт ва аз ҳикмат пур мешуд, ва файзи Худо бар Ў буд.

Исои дувоздаҳсола дар маъбад.

41. Ҳар сол падару модари Ў барои иди фисҳ ба Ерусалим мерафтанд.

42. Инчунин вақте ки Ў дувоздаҳсола буд, онҳо аз рӯи таомули ид ба Ерусалим омаданд,

43. Ва ҳангоме ки баъд аз итмоми айёми ид гашта мерафтанд, Исои Наврас дар Ерусалим монд; ва инро Юсуф ва модари Ў пайҳас нарафтанд,

44. Ба гумони он ки Ў бо аҳли қофила меояд; ва як рӯз роҳ паймуда, дар миёни хешон ва ошноён ба ҷустуҷӯи Ў шурӯъ карданд;

45. Ва чун наёфтанд, барои кофта ёфтани Ў ба Ерусалим баргаштанд.

46. Баъд аз се рӯз Ўро дар маъбад ёфтанд, ки дар миёни муаллимон нишаста, суханони онҳоро гӯш мекард ва ба онҳо савол меод;

47. Ва ҳамаи онҳое ки суханони Ўро мешуниданд, аз ақли Ў ва аз ҷавобҳои Ў мутаҷҷуб мешуданд.

48. Чун Ўро диданд, дар ҳайрат монданд; ва модари Ў ба Ў гуфт: “Эй Фарзандам! Чаро Ту бо мо чунон рафтор кардӣ? Инак, падарат ва ман хеле ғусса хӯрда, Туро ҷустуҷӯ кардем”.

49. Ба онҳо гуфт: Чаро Маро ҷустуҷӯ кардед? Магар намедонистед, ки Ман бояд дар ҳамон ҷое бошам, ки ба Падарам тааллуқ дорад?”

50. Вале онҳо ба суханоне ки Ў гуфт, сарфаҳм нарафтанд.

51. Ва Ў бо онҳо равона шуда, ба Носира омад; ва дар итоати онҳо буд. Ва модари Ў ҳамаи ин суханонро дар дили худ нигоҳ медошт.

52. Ва Исо дар ҳикмат ва дар камол ва дар илтифот назди Худо ва одамон тараққӣ мекард.

БОБИ СЕЮМ

Хизматгузори Яҳъёи Таъмиддиҳанда.

1. Дар соли понздаҳуми ҳукмронии қайсар Табаринус, вақте ки Понтиус Пилотус дар Яҳудо фармонравой мекард, ва Ҳиродус

тетрархи Чалил, ва бародараш Филиппус тетрархи Итурия ва вилояти Тархонитус, ва Лисониус тетрархи Абилин буд,

2. Дар айёми саркоҳин Ҳонон ва Қиёфо, каломи Худо ба Яҳъё ибни Зкаръё расид.

3. Ва ў тамоми кишвари атрофи Ўрдунро тай карда, таъмиди тавбаро барои омурзиши гиноҳҳо мавъиза менамуд,

4. Чунон ки дар китоби нутқҳои Ишаъи набӣ навишта шудааст: “Овози нидокунандае дар биёбон: роҳи Худовандро тайёр кунед, тариқи Ўро рост кунед;

5. Ҳар водӣ баланд, ва ҳар кӯҳ ва теппа паст, ва ҳар қачӣ роҳи рост, ва ҳар роҳи ноҳамвор ҳамвор хоҳад шуд;

6. „Ва ҳар башар наҷоти Худоро хоҳад дид“

7. Ва ба мардуме ки берун меомаданд, то ки аз ў таъмид ёбанд, мегуфт: “Эй афъизадагон! Кӣ ба шумо талқин кард, ки аз ғазаби оянда бигрезед?”

8. Акнун самаре оваред, ки сазовори тавба бошад, ва дар дили худ нагӯед, ки ”падари мо Иброҳим аст!” ,зеро ба шумо мегӯям, ки Худо қодир аст аз ин санғҳо барои Иброҳим фарзандон ба вучуд оварад;

9. Ва алҳол теша бар решаи дарахтон гузошта шудааст: ҳар дарахте ки меваи нағз надихад, бурида ва дар оташ андохта хоҳад шуд“.

10. Мардум аз ў мепурсиданд: “Пас чӣ кунем?”

11. Дар ҷавоби онҳо мегуфт: “Касе ки ду курта дорад, ба касе ки надорад, бидихад; ва касе ки хӯрок дорад, низ чунин амал кунад“.

12. Бочгирон низ барои таъмид омада, ба ў гуфтанд: “Эй устод, чӣ кунем?”.

13. Ба онҳо гуфт: “Бештар аз он чи барои шумо муқарар шудааст талаб накунад“.

14. Сарбозон низ аз ў пурсида, гуфтанд: “Пас мо чӣ кунем?” Ба онҳо гуфт: “Касеро озор надихед, дар ҳаққи касе тўҳмат накунад, ва ба маоши худ қаноат намоед“.

15. Ва ҳангоме ки мардум интизор меистоданд, ва ҳама дар дили худ дар бораи Яҳъё андеша мекарданд, ки оё вай Масеҳ аст ё не,

16. Яҳъё дар ҷавоби ҳамаи онҳо мегуфт: “Ман бо об таъмид медиҳам, лекин Тавонотар аз ман меояд, ва ман сазовори он нестам, ки даволи пойафзоли Ўро воз кунам; Ў шуморо бо Рӯҳулқудс ва оташ таъмид хоҳад дод;

17. „Ў ғалбери Худро дар даст дорад, ва Ў хирмангоҳи Худро тоза карда, гандумро дар анбори Худ гирд хоҳад овард, лекин коҳро дар оташи хомӯшнашаванда хоҳад сўзонд“.

18. Боз бисъёр чизҳои дигарро ба мардум башорат дода онҳоро насиҳат мекард.

Ҳабс шудани Таъмиддиҳанда.

19. Ва тетрарх Ҳиродус барои Ҳиродия, зани бародараш ва барои ҳамаи бадихое ки карда буд, ба мазамати ў дучор шуда,

20. Инро низ бар ҳамаи онҳо илова намуд, ки Яхъёро ба зиндон андохт.

Таъмиди Исо.

21. Ҳангоме ки тамоми мардум таъмид меёфтанд, ва Исо низ таъмид ёфта, дуо мегуфт, осмон кушода шуд,

22. Ва Рӯхулқудс дар шакли ҷисмони, чун кабуъгаре, бар Ў нозил шуд, ва овозе омад, ки мегуфт: “Ту Писари Маҳбуби Ман ҳастӣ; хусни таваҷҷӯҳи Ман бар Туст!”

Насабномаи Марьям, Модари Исо

23. Ва Исо, вақте ба хизмати Худо шурӯъ намуд, тақрибан сисола буд, ва, чунон ки гумон мекарданд, писари Юсуф ибни Элӣ,

24. Ибни Маттот, ибни Левӣ, ибни Малкӣ, ибни Яннай, ибни Юсуф,

25. Ибни Матитьё, ибни Омӯс, ибни Наҳум, ибни Ҳеслӣ, ибни Начҷой,

26. Ибни Маҳат, ибни Матитьё, ибни Шимъӣ, ибни Юсуф, ибни Йўдо,

27. Ибни Йўҳонон, ибни Ресо, ибни Зарубобил, ибни Шаалтиил, ибни Нерӣ,

28. Ибни Малкӣ, ибни Аддӣ, ибни Қўсом, ибни Элмадом, ибни Эр,

29. Ибни Йўсе ибни Элеэзер, ибни Йўрим, ибни Маттот, ибни Левӣ,

30. Ибни Шимъўн, ибни Яҳудо, ибни Юсуф, ибни Йўном, ибни Эльёқим,

31. Ибни Мальё, Ибни Мино, ибни Матато, ибни Нотон, ибни Довуд,
32. Ибни Йисой, ибни Ўбид, ибни Бўаз, ибни Салмўн, ибни Нахшўн,
33. Ибни Аминобод, ибни Ром, ибни Ҳесрўн, ибни Форас, ибни Яҳудо,
34. Ибни Яъқуб, ибни Исҳоқ, ибни Иброҳим, ибни Тораҳ, ибни Нохўр,
35. Ибни Саруч, ибни Рау, ибни Фолач, ибни Эбар, ибни Шолах,
36. Ибни Қенон, ибни Арфакшад, ибни Сом, ибни Нўҳ, ибни Ломак,
37. Ибни Матушолах, ибни Ҳанўҳ, ибни Ёрад, ибни Маҳалалъил, ибни Қенон,
38. Ибни Анўш, ибни Шет, ибни Одам, ибни Худо буд.

БОБИ ЧОРУМ

Озмоиши Исо.

1. Ва Исо пур аз Рўхулқудс аз Ўрдун баргашт, ва Рўҳ Ўро ба биёбон бурд,
2. Ва чиҳил рўз Ўро иблис меозмуд, ва дар он рўзҳо Ў чизе нахўрд; ва баъд аз тамом шудани онҳо гурусна монд.
3. Ва иблис ба Ў гуфт:“Агар Ту Писари Худо бошӣ, ба ин санг бигўй, ки нон шавад“
4. Исо ба вай ҷавоб дод:“Навишта шудааст, ки одамизод на танҳо бо нон зиндагӣ мекунад, балки бо ҳар каломи Худо“.
5. Ва Ўро ба кўҳи баланде бардошта бароварда, ҳамаи мамлакатҳои чаҳонро дар лаҳзае ба Ў нишон дод,
6. Ва иблис ба Ў гуфт:“Тамоми салтанати ва ҷалоли онҳоро ба Ту медиҳам, зеро ки он ба дасти ман супурда шудааст, ва ман, ба ҳар кӣ хоҳам, онро медиҳам;
7. „Пас, агар Ту ба ман сачда кунӣ, ҳамааш аз они Ту мешавад“.
8. Исо дар ҷавоби вай гуфт:“Аз Ман дур шав, эй шайтон; навишта шудааст, ки:”Ба Худованд Худои худ сачда кун ва танҳо Ўро ибодат намо”.
9. Ва Ўро ба Ерусалим бурда, бар кунгураи маъбад гузошт, ва ба Ў гуфт:“Агар Ту Писари Худо бошӣ, аз ин ҷо Худро ба зер андоз;

10. „Зеро ки навишта шудааст:“Ба фариштагони Худ дар бораи Ту амр хоҳад дод, ки Туро нигоҳдорӣ кунанд;
11. Ва Туро бар кафҳои худ бардошта хоҳанд бурд, ки мабодо пой Худро ба санге бизанӣ“
12. Исо дар ҷавоби вай гуфт:“Гуфта шудааст, ки:”Худованд Худои хурдо наозмой”„
13. Ва иблис тамоми озмоишро ба итмом расонда, то муддате аз Ў дур шуд.

Хизматгузори Исо дар Ҷалаил.

14. Ва Исо бо қуввати Рӯҳ ба Ҷалил баргашт, ва овозаи Ў дар тамоми кишвар паҳн шуд.
15. Ва Ў дар куништҳои онҳо таълим меод, ва ҳама Ўро ситоиш мекарданд.

Исо дар куништи Носира.

16. Ва ба Носира, ки дар он ҷо тарбия ёфта буд, омад ва аз рӯи одати Худ, рӯзи шанбе ба куништ даромад ва барои қироат бархост.
17. Ба Ў китоби Ишаъи набиро доданд; ва Ў китобро кушода, ҷоеро ёфт, ки чунин навишта шуда буд:
18. “Рӯҳи Худованд бар Ман аст; зеро ки Ў Маро татҳин намудааст, то ки ба мискинон башорат диҳам, ва Маро фиристодааст, то ки шикастадилонро шифо бахшам, озодиро ба асирон ва биноиро ба кӯрон мавъиза намоям, мазлумонро озод кунам”
19. “Ва соли тавачҷӯҳи Худовандро мавъиза намоям”.
20. Ва китобро пӯшонда, ба ходим дод ва нишаст; ва ҷашмони ҳама дар куништ ба Ў дӯхта шуда буд.
21. Ва Ў ба суҳан оғоз намуда, ба онҳо гуфт:“Имрӯз ин навишта, ки шумо гӯш кардед, ба иҷро расидааст”.
22. Ва ҳама ба Ў шаҳодат меоданд, ва аз суҳанони файзбахше ки аз даҳонаш мебаромад, мутааҷҷиб шуда, мегуфтанд:“Оё Ў писари Юсуф нест?”

23. Ба онҳо гуфт:“Албатта, шумо ба Ман ин мақолро хоҳед гуфт:”Эй табиб! Худатро шифо бидех; ҳар он чи шунидаем, ки дар Кафарнаҳум воқеъ шудааст, ин чо низ дар ватани Худ бикун”,,.
24. Ва гуфт:“Ба ростӣ ба шумо мегӯям, ки ҳеч пайғамбаре дар зодгоҳи худ мақбул нест“.
25. Аз рӯи ҳақиқат ба шумо мегӯям: бисъёр бевазанон дар Исроил дар айёми Ильёс буданд, ки он вақт осмон се солу шаш моҳ баста шуда буд, ба тавре ки дар тамоми рӯи замин қаҳтии сахте рӯй дод,
26. Вале Ильёс назди ҳеч яке аз онҳо фиристода нашуд, балки фақат назди бевазана ба Сорфатои Сидӯн;
27. Ва бисъёр махавиён дар Исроил дар айёми Элишои набӣ буданд, вале ҳеч яке аз онҳо пок нашуд, балки фақат Наамони суръёнӣ“;
28. Тамоми аҳли куништ инро шунида, пур аз ғазаб шуданд,
29. Ва бархоста, Ёро аз шаҳр бадар карданд ва бар куллаи кӯҳе ки шаҳрашон бар он сохта шуда буд, бурданд, то ки Ёро ба зер афкананд;
30. Аммо Ё аз миёни онҳо гузашта, ба роҳи Худ рафт.

Исо дар Кафарнаҳум.

31. Ва ба Кафарнаҳум, шаҳри Чалил, омад, ва дар рӯзҳои шанбе онҳоро таълим медод.
32. Ва онҳо аз таълими Ё дар ҳайрат монданд, зеро ки каломи Ё боқудрат буд.
33. Дар куништ касе буд, ки рӯҳи деви палид дошт, ва бо овози баланд фаръёд зада, гуфт:
34. „Туро бо мо чӣ кор аст, эй Исои Носирӣ? Ту барои нест кардани мо омадаӣ! Ман медонам, ки Ту кистӣ, эй Қудусси Худо!“
35. Исо вайро манъ карда, гуфт:“Хомӯш шав ва аз вай берун ой!“ Ва дев ёро дар миёна афтонда, аз ё берун шуд, ва ҳеч осебе ба ё нарасонд.
36. Ҳама ба воҳима афтоданд, ва ба якдигар мегуфтанд:“Ин чӣ гапест, ки Ё бо қудрат ва қувват ба авроҳи палид амр мефармояд, ва онҳо берун меоянд?“
37. Ва овозаи Ё дар тамоми гирду атроф паҳн шуд.

Исо модарарӯси Петрус ва бисъёр касони дигарро шифо медиҳад.

38. Ў аз куништ баромада, ба хонаи Шимъун омад; модарарӯси Шимъун ба табларзаи сахте гирифта буд; ва дар хусуси вай аз Ў илтимос карданд.

39. Ва Ў наздики вай омада, табларзаро манъ кард; ва он нест шуд. Вай дарҳол бархоста, ба парастории онҳо машғул гашт.

40. Дар вақти фурӯ рафтани офтоб ҳамаи онҳое ки беморони гирифтори касалиҳои гуногун доштанд, онҳоро назди Ў меоварданд, ва Ў ба ҳар яке аз онҳо даст гузошта, онҳоро шифо меод.

41. Девҳо низ аз бисъёр касон берун омада, бо фаръед мегуфтанд: “Ту Масеҳ Писари Худо ҳастӣ”. Аммо Ў онҳоро манъ карда, намегузошт сухан ронанд, зеро ки Масеҳ будани Ўро медонистанд.

Исо дар тамоми Яҳудо мавъиза менамояд.

42. Чун субҳ дамид, Ў берун омада, ба хилватгоҳе рафт, вале мардум Ўро кофта ёфтанд ва назди Ў омаданд, ва Ўро нигоҳ медоштанд, ки аз пешашон наравад.

43. Ба онҳо гуфт: “Ман бояд ба шаҳрҳои дигар низ аз Малакути Худо башорат диҳам, чунки барои ҳамин фиристода шудаам”.

44. Ва дар куништҳои Қалил мавъиза мекард.

БОБИ ПАНЦУМ

Моҳигирии мӯъҷизаосо.

1. Боре, вақте ки мардуми бисъёре аз ҳар тараф Ўро фишор меоданд, то ки каломи Худоро гӯш кунанд, ва Ў дар канори кӯли Қинесор истода буд,

2. Ду қаикро дид, ки дар кӯл истода буданд, ва сайёдони моҳӣ аз онҳо берун омада, тӯрҳои худро шустушӯй мекарданд.

3. Ба яке аз қаикҳо, ки аз онҳо Шимъун буд, савор шуда, аз вай хоҳиш кард, ки андаке аз соҳил дуртар ронад, ва Ў дар қаик нишаста, мардумро таълим меод.

4. Ва ҳангоме ки суханаш ба поён расид, ба Шимъун гуфт: “Ба чуқуроб бирон, ва тўрҳои худро барои сайд андозед”.
5. Шимъун дар ҷавоби Ў гуфт: “Эй Устод! Тамоми шаб заҳмат кашида, чизе нагирифтем; лекин аз рӯи сухани Ту тўрро меандозам”.
6. Ва онҳо чунин карданд, ва миқдори зиёди моҳиро сайд карданд, ва кам ммонда буд, ки тўрашон қафида равад.
7. Ва ба рафикони худ, ки дар қайқи дигар буданд, ишорат карданд, ки ба ёрии онҳо биёянд; ва онҳо омада, ҳар ду қайқро пур карданд, ба тавре ки қариб буд ки зери об раванд.
8. Шимъуни Петрус, чун инро дид, пеши Исо зону зада, гуфт: “Худовандо! Аз пеши ман бирав, чунки ман шахси гуноҳкор ҳастам”.
9. Зеро ки вай ва ҳамаи ҳамроҳонаш аз ин сайди моҳиёне ки ба даст оварда буданд, дар даҳшат афтоданд.
10. Ва ҳамчунин Яъқуб ва Юҳанно, писарони Забдой низ, ки шарикони Шимъун буданд. Ва Исо ба Шимъун гуфт: “Натарс; минбаъд одамонро сайд хоҳӣ кард”.
11. Ва ҳар ду қайқро ба соҳил бароварданд, ва ҳамаро тарк карда, аз ақиби Ў равона шуданд.

Исо махавиро шифо медиҳад.

12. Вақте ки Исо дар яке аз шаҳрҳо буд, марде пур аз махав омад, ва чун Исоро дид, рӯй ба замин ниҳода, аз Ў илтимос кард: “Худовандо! Агар хоҳӣ, метавонӣ маро пок кунӣ”.
13. Ў дасти Худро дароз карда, вайро ламс намуд ва гуфт: “Махоҳам, пок шав!” Ва дарҳол махав аз вай нест шуд.
14. Ва Ў ба вай таъин кард, ки ба ҳеч кас гап назанад, балки рафта худро ба қоҳин нишон диҳад ва барои пок шудани худ он ҳадияро, ки Мусо фармудааст, тақдим кунад, то ба онҳо шаҳодате гардад.
15. Аммо овозаи Ў то рафт паҳн мешуд, ва шумораи зиёди мардум назди Ў ҷамъ- меоманданд, то ки каломашро гӯш кунанд ва аз касалиҳои худ шифо ёбанд.
16. Ва Ў ба ҷойои хилват мерафт ва дуо мегуфт.

Шифо ёфтани мафлуҷ.

17. Рӯзе аз рӯзҳо, вақте ки Ў таълим меод, ва фарисиён ва муаллимони шариат аз тамоми деҳоти Чалил ва аз Яҳудо ва Ерусалим омада, дар он ҷо нишаста буданд, ва қуввати Худованд дар шифо дар шифо доданааш зоҳир мешуд,
18. Инак, якчанд кас марди мафлуҷро бо бистараш бардошта оварданд, ва мехостанд вайро дароварда, пеши Ў бигуздоранд,
19. Вале ба сабаби бисъёрии мардум роҳе барои даровардани вай наёфта, болои бом бароманданд ва аз миёни сафолҳои он вайро бо бистараш ба миёни хона пеши Исо поён фуруварданд.
20. Ва Ў имони онҳоро дида, гуфт: “Эй одамизод, гуноҳҳои ту омурзида шуд”.
21. Китобдонон ва фарисиён дар дили худ андеша карда, мегуфтанд: “Ин кист, ки куфр мегӯяд? Ҷуз Худои ягона кист, ки гуноҳоро омурзида тавонад?”
22. Исо андешаҳои онҳоро пай бурда, дар ҷавоби онҳо гуфт: “шумо дар дили худ чӣ андешаҳо доред?”
23. Кадомаш осонтар аст: гуфтани он ки “гуноҳҳои ту омурзида шуд”, ё гуфтани он ки “барҳез ва равона шав”?
24. Лекин то бидонед, ки Писари Одам дар рӯи замин қудрати омурзидани гуноҳоро дорад “- ба мафлуҷ гуфт: “Ба ту мегӯям: барҳез, бистари худро бардор ва ба хонаи худ равона шав”.
25. Вай дарҳол дар пеши назари онҳо барҳост, бистари худро бардошт ва, Худоро сипоскунон, ба хонаи худ равона шуд.
26. Ва ҳама дар ҳайрат монданд, ва Худоро ҳамду сано мехонданд, ва дар ҳолате ки пур аз тарсу ҳарос буданд, мегуфтанд: “Имрӯз чизҳои аҷоиб дидем”.

Даъват кардани Матто. Исо бо бочгирон ва гуноҳкорон хӯрок мехӯрад.

27. Баъд аз ин Ў берун рафта, Левӣ ном бочгиреро дид, ки дар бочгоҳ нишаста буд, ва ба вай гуфт: “Аз паи Ман биё”.
28. Вай ҳама чизро тарк карда, барҳост ва аз паи Ў равона шуд.

29. Ва Левї дар хонаи худ барои Ў зиёфати калоне дод, ва шумораи зиёди боцгирон ва касони дигар дар он чо буданд, ва онҳо бо Ў назди суфра нишастанд.

30. Китобдонон ва фарисиён норозигї баён намуда, ба шогирдони Ў гутанд:“Чаро шумо бо боцгирон ва гуноҳкорон мехўред ва менўшед?”

31. Исо дар ҷавоби онҳо гуфт:“На тандурустон, балки беморон ба табиб ҳочат доранд;

32. Ман омадаам, ки на одилонро, балки гуноҳкоронро ба тавба даъват кунам“.

Масъалаи Рўзадорї.

33. Ба Ў гуфтанд:“Чаро шогирдони Яҳъё бисъёр рўза медоранд ва дуо мегўянд, ҳамчунин шогирдони фарисиён низ, лекин шогирдони Ту мехўранд ва менўшанд?”

34. Ба онҳо гуфт:“Оё метавонед аҳли кўшки никоҳро, модоме ки домод бо онҳост, ба рўзадорї водор намоед?

35. Лекин айёме хоҳад расид, ки домод аз онҳо гирифта шавад, ва он гоҳ, дар он айём рўза хоҳанд дошт“.

Масалҳо дар бораи ҷома ва машк.

36. Дар айни ҳол ба онҳо ин масалро гуфт:“Ҳеч кас порчае аз ҷомаи нав гирифта, бар ҷомаи кўҳна ямоқ намемонад; вагар на, ҳам ҷомаи навро пора мекунад, ва ҳам ямоқи нав ба ҷомаи кўҳна мувофик намеояд“.

37. „Ва ҳеч кас шароби навро дар машки кўҳна намеандозад; вагар на шароби нав машкро дарида, ҳам худаш мерезад, ҳам машк талаф мешавад;

38. Лекин шароби навро дар машки нав андохтан лозим аст; дар он сурат ҳар ду маҳфуз хоҳанд монд“.

39. „Ва ҳеч кас шароби кўҳнаро нўшида, дарҳол наваширо талаб намекунад, зеро ки мегўяд: шароби кўҳна хуб аст“.

БОБИ ШАШУМ

Исо ва қоидаҳои Яҳудиён дар бораи рўзи шанбе.

1. Як рӯзи шанбе чунин воқеъ шуд, ки Ў аз миёни киштзор мегузашт, ва шогирдони Ў хўшаҳоро мечинданд ва ба каф молида, мехўрданд.
2. Ва баъзе аз фарисиён ба онҳо гуфтанд: “Чаро шумо коре мекунед, ки кардани он дар шанбе раво нест?”
3. Исо дар ҷавоби онҳо гуфт: “Магар нахондаед, ки Довуд чӣ кард, ҳангоме ки худаш ва ҳамроҳонаш гурусна буданд?”
4. Чӣ гуна вай ба хонаи Худо даромада, нони тақдирро гирифта хўрд, ва ба ҳамроҳони худ низ дод, ва ҳол он ки хўрдани он раво набуд, ҷуз барои коҳинон?”
5. Ва ба онҳо гуфт: “Писари Одам оғои шанбе низ мебошад”.

Шифо ёфтани дастхушк.

6. Як рӯзи шанбеи дигар Ў ба куништ даромада, таълим меод, ва дар он ҷо марде буд, ки дасти росташ хушк шуда буд.
7. Китобдонон ва фарисиён аз паи Ў мепоиданд, ки шояд дар рӯзи шанбе шифо диҳад, то ки айбе ба гардани Ў бор кунанд.
8. Ва Ў андешаҳои онҳоро пай бурда, ба Марди дастхушк гуфт: “Барҳез ва дар миёнҷо биист”. Вай барҳост ва истод.
9. Ва Исо ба онҳо гуфт: “Аз шумо мепурсам, ки дар рӯзи шанбе кадом кор ҷоиз аст: некӣ кардан, ё бадӣ кардан? ҷонеро начот додан, ё ҳалок кардан?”
10. Ва ба ҳамаи онҳо назар афканда, ба он мард гуфт: “Дасти худро дароз кун”. Вай чунин кард, ва дасташ мисли дасти дигараш сихат шуд.
11. Аммо онҳо бисёр дарғазаб шуда, бо ҳамдигар муҳокима мекарданд, ки ба Исо чӣ кунанд.

Интиҳоб шудани дувоздаҳ нафар ва номҳои онҳо.

12. Дар он айём Ў барои дуо гуфтан ба фарози кўҳе баромад ва тамоми шаб ба Худо дуо гуфт.
13. Вақте ки чашми рўз кушода шуд, шогирдони Худо даъват намуда, аз онҳо дувоздаҳ нафарро интиҳоб кард, ва ба онҳо номи хавориёнро дод, ки инҳоянд:

14. Шимъўн, ки ўро Петрус номид, ва бародараш Андриёс, Яъқуб ва Юҳанно, Филипус ва Барталмо,

15. Матто ва Тумо, Яъқуб ибни Ҳалфой ва Шимъўн, ки лақабаш Гаюр буд,

16. Яҳудо ибни Яъқуб ва Яҳудои Исқарьют, ки баъдтар таслимкунандаи Ў шуд.

Фаъолияти Исо то ҳудуди Яҳудо васъат меёбад.

17. Ва бо онҳо фурӯд омада, бар ҷои ҳамворие истод, ва шумораи зиёди шогирдонаш ва мардум бисъёре аз тамоми Яҳудо ва Ерусалим ва аз соҳили Сўр ва Сидўм чамъ омаданд,

18. То ки каломи Ўро гўш кунанд ва аз касалиҳои худ шифо ёбанд; дар байнашон ҳамчунин гирифтори арвоҳи палид буданд; ва шифо меёфтанд.

19. Ва тамоми издиҳом саъю кўшиш мекарданд, ки Ўро ламс намоянд, чунки қуввате аз Ў берун омада, ҳамаро шифо мебахшид.

Мавъизаи Исо:

1. Аҳкоми хушбахтӣ.

20. Ва Ў ба шогирдони Худ чашм андохта, гуфт: “Хушо шумо, эй мискинон, зеро ки Малакути Худо аз они шумост.”

21. „Хушо шумо, ки ҳоло гурусна ҳастед, зеро ки сер хоҳд шуд. Хушо шумо, ки ҳоло гириён ҳастед, зеро ки хандон хоҳед шуд.

22. Хушо шумо, вақте ки мардум ба хотири Писари Одам аз шумо нафрат намоянд, ва шуморо дур кунанд, ва дашном диҳанд, ва номи шуморо ба бадӣ бароварда, рад кунанд.

23. Дар он рӯз шодӣ кунеду ба ваҷд биёед, зеро ки мукофоти шумо дар осмон бузург аст. Падарони онҳо бо анбиё ҳамин тавр рафтор мекарданд“.

2. Эълон кардани: вай бар ҳоли шумо!

24. „Бар акси ин, вай бар ҳоли шумо, эй сарватдорон! Зеро ки шумо аллакай тасаллои худро ёфтаед.

25. Вой бар ҳоли шумо, эй касоне ки ҳоло сер ҳастед! Зеро ки гурусна хоҳед монд. Вой бар ҳоли шумо, эй касоне ки ҳоло хандон ҳастед, зеро ки мотам хоҳед гирифт ва гирия хоҳед кард.

26. Вой бар ҳоли шумо, вақте ки тамоми мардум шуморо таъриф кунанд. Зеро ки падарони онҳо бо анбиёи козиб ҳамин тавр рафтор карда буданд“

3. Бартараф кардани бадӣ ба воситаи муҳаббат.

27. Лекин ба шумо, эй шунавандагон, мегӯям:“душманони худро дӯст бидоред, ба нафраткунандагони худ некӣ кунед,

28. Барои лаънаткунандагони худ баракат бихоҳед ва барои озордихандагони худ дуо гӯед“.

29. „Ҳар кӣ ба рухсораи ту торсаки занад, дигарашро низ сӯи вай бигардон; ва ҳар кӣ ҷомаи туро кашида гирад, дар гирифтани куртаат низ монё нашав“.

30. Ҳар кӣ аз ту чизе талаб кунад, ба вай бидеҳ, ва ҳар кӣ чизи туро бигирад, гашта доданаширо талаб накун.

31. Ва чӣ тавре аз мардум мехоҳед, ки ба шумо кунанд, шумо низ ба онҳо ҳамон тавр кунед“.

32. „Ва агар касонero дӯст доред, ки шуморо дӯст доранд, ин чӣ эҳсон аст аз ҷониби шумо? Зеро ки гуноҳкорон низ дӯстдорони худро дӯст медоранд“.

33. „Ва агар ба касоне некӣ мекунад, ки ба шумо некӣ мекунанд, ин чӣ эҳсон аст аз ҷониби шумо? Зеро ки гуноҳкорон низ чунин мекунанд“.

34. „Ва агар ба касоне қарз диҳед, ки ба гашта гирифтани аз онҳо умед доред, ин чӣ эҳсон аст аз ҷониби шумо? Зеро ки гуноҳкорон низ ба гуноҳкорон қарз медиҳанд, то ки аз онҳо ҳамон қадар гашта гиранд“.

35. „Лекин шумо душманони худро дӯст бидоред, ва некӣ кунед, ва қарз диҳед, бе он ки ба талофии он умедвор шавед; ва мукофоти шумо бузург хоҳад буд, ва Писарони Ҳаққи Таоло хоҳед буд; зеро ки Ё ба носипосон ва бадон меҳрубон аст“.

36. „Пас, раҳмдил бошед, чунон ки Падари шумо раҳим аст“.

4. Ба муқобили маҳкум кардани дигарон.

37. „Доварӣ накунед, ва ба доварӣ дучор нахоҳед шуд; маҳкум накунед, ва маҳкум нахоҳед шуд, бибехшед ва бахшида хоҳед шуд“;

38. „Бидихед, ва ба шумо дода хоҳад шуд: ба андозаи хуби чунбонидаю фишурдашуда ва лабрес ба домани шумо хоҳанд, рехт; зеро ба кадом андоза, ки чен кунед, ба ҳамон андоза ба шумо чен карда хоҳад шуд“.

39. Ва масале ба онҳо гуфт: „Оё метавонад кӯре ба кӯри дигар роҳнамоӣ кунад? Оё ҳар ду дар чоҳ намеафтанд?“

40. „Шогирд аз муаллими худ авло нест. Аммо, пас аз такмил ёфтани хам, ҳар кас чун муаллимаш хоҳад буд“.

41. „Чаро ту хасеро дар чашми бародари худ мебинӣ, вале чӯбро дар чашми худ дарнамеёбӣ?“

42. „Ё чӣ тавр метавонӣ ба бародари худ гӯӣ: ”Эй бародар! иҷозат деҳ хасро аз чашми ту дур кунам”, дар сурате ки чӯбро дар чашми худ намебинӣ? Эй риёкор! Аввал чӯбро аз чашми худ дур кун, ва он гоҳ дуруст хоҳӣ дид, ки хасро аз чашми бародари худ дур кунӣ“.

5. Дар бораи ба ҷо овардани иродаи Худо.

43. „Дарахти хубе нест, ки меваи бад меоварда бошад. Ва дарахти баде нест, ки меваи хуб меоварда бошад.“

44. Зеро ки ҳар дарахт аз мевааш шинохта мешавад; чунки аз буттаи олуҷа анҷир намегиранд, ва аз мушхор ангур намечинанд“.

45. „Шахси нек аз ганҷинаи неки дилаш чизи нек берун меоварад, ва шахси бад аз ганҷинаи бади дилаш чизи бад берун меоварад; зеро ки даҳони вай аз пурии дил суҳан мегӯяд“.

6. Масал дар бораи хонае ки бар санг бино шудааст.

46. Чаро Маро ”Худованд! Худованд!” мегӯед, вале он чиро ки Ман мегӯям, ба ҷо намеоваред?“

47. Ҳар кӣ назди Ман биёяд ва суҳанони Маро бишнавад ва онҳоро ба ҷо оварад, ба шумо мефаҳмонам, ки вай ба кӣ монанд аст:

48. „Вай ба касе монанд аст, ки хонае месохт, ва заминро чукур канда, таҳкурсино бар санг гузошт, ва ҳагоме ки сел омада, оби наҳр он хонаро зер кард, онро аз чояш чунбонда натавонист, чунки бар санг бино шуда буд.

49. Лекин ҳар кӣ бишнавад ва ба чо наоварад, ба касе монанд аст, ки хонаашро бар рӯи хок бе таҳкурси бино кард, ва ҳангоме ки оби наҳр онро зер кард, дарҳол фурӯ рафт, ва харобии он хона бузург буд“.

БОБИ ҲАФТУМ

Шифо ёфтани ғуломи мирисад.

1. Вақте ки Ў ҳамаи суханони худро ба самъи мардум расонда тамом кард, ба Кафарнаҳум ворид шуд.

2. Ғуломи як мирисад, ки барояш азиз буд, касал шуда, ба ҳолати назъ расида буд.

3. Вай овозаи Исоро шунида, пирони Яҳудио назди Ў фиристод, то аз Ў илтимос кунанд, ки омада, ғуломи вайро шифо диҳад.

4. Ва онҳо назди Исо омаданд, ва аз ӯ бисъёр илтимос карда, гуфтанд:“Вай сазовори он аст, ки ин корро барояш бикунӣ,

5. Зеро ки вай қавми моро дӯст медорад ва барои мо куништ иморат кард“.

6. Исо бо онҳо рафт. Ва ҳангоме ки ба наздикиҳои хона расид, мирисад дӯстонашро назди Ў фиристод, то ки ба Ў гӯянд:“Ого! Ташвиш накаш, зеро ман лоиқи он нестам, ки Ту зери сақфи ман биёӣ;

7. Ба ин сабаб худамро низ лоиқ надонистам ки назди Ту биёям; балки сухане бигӯ, ва ғуломи ман шифо хоҳад ёфт;

8. Зеро ки ман ҳам як фармонбар ҳастам, ва дар зери итоати худ сарбозон дорам; ба яке мегӯям :”Бирав”, меравад; ба дигаре мегӯям:”Биё”, меояд, ва ба ғуломи худ мегӯям:”Фалон корро бикун”, мекунад“.

9. Исо ин суханонро шунида, дар таачҷуб монд, ва ба мардуме ки аз ақиби Ў мерафтанд, рӯ гардонда гуфт:“Ба шумо мегӯям, ки Ман дар Исроил ҳам чунин имоне наёфтам“.

10. Ва фиристодагон ба хона баргашта, он ғуломи беморро тандуруст ёфтанд.

Исо писари бевазанро дар Ноин зинда мекунад.

11. Баъд аз он Ў ба шаҳре рафт, ки Ноин ном дорад, ва бисъёр аз шогирдонаш ва шумораи зиёди мардум ҳамроҳи Ў мерафтанд.

12. Вақте ки Ў ба дарвозаи шаҳр наздик шуд, мурдаеро мебароварданд, ки писари ягонаи бевазани буд; ва мардуми бисъёре аз аҳли шаҳр бо вай равона буданд.

13. Ва Худованд вайро дида, дилаш ба вай сӯхт ва ба вай гуфт: “Гирья накун”.

14. Ва наздик омада, тобутро ламс намуд; тобутбардорон бозистоданд; ва Ў гуфт: “Эй ҷавон! Ба ту мегӯям, барҳез”.

15. Мурда сар бардошта, нишаст ва ба сухан даромад; ва Ў вайро ба модараш супурд.

16. Ва ҳамаро тарсу ҳарос фаро гирифт, ва Худоро ҳамду сано хонда, мегуфтанд: “Пайғамбари бузурге дар миёни мо пайдо шудааст, ва Худо қавми Худо тафаққуд намудааст”.

17. Ин ақида дар бораи Ў дар тамоми Яхудо ва дар тамоми гирду атроф паҳн шуд.

18. Ва шогирдони Яхъё ҳамаи инро ба ӯ хабар доданд.

Саволи Таъмиддиханда ва ҷавоби Исо.

19. Ва Яхъё ду нафарро аз шогирдони худ даъват намуда, назди Исо фиристод, то ки бипурсанд: “Оё Ту Ҳамон ҳастӣ, ки бояд биёяд, ё мунтазири дигаре бошем?”

20. Онҳо назди Ў омада, гуфтанд: “Яхъёи Таъмиддиханда моро назди Ту фиристод, то ки бипурсем: ”Оё Ту Ҳамон ҳастӣ, ки бояд биёяд, ё мунтазири дигаре бошем?”

21. Дар ҳамон вақт Ў бисъёр касонро аз касалиҳо ва дардҳо ва аз арвоҳи палид шифо дода ва кӯрони бисъёрро биной бахшида буд.

22. Ва Исо дар ҷавоби онҳо гуфт: “Биравед ва он чи дидед ва шунидед, ва Яхъё бигӯед: кӯрҳо мебинанд, шалҳо роҳ мераванд, махавиён пок мешаванд, карҳо мешунаванд, мурдагон эҳъё мешаванд, ба мискинон башорат дода мешавад;

23. Ва хушо касе ки дар ҳаққи Ман ба васваса наафтанд”.

Шаҳодати Исо дар бораи Яҳъё.

24. Ва ҳангоме ки фиристодагони Яҳъё баромада рафтанд, ба ҳама дар бораи Яҳъё ба сухан оғоз кард: “Барои дидани чӣ чиз ба биёбон рафта будед? Оё барои дидани қамише ки аз бод меларзад?”

25. Пас барои дидани чӣ чиз рафта будед? Оё барои дидани марде ки сару либоси нарм дар бар дорад? Аммо онҳое ки сару либоси зебо дар бар доранд ва бо айшу нӯш зиндагӣ мекунанд, дар қасрҳои подшоҳонанд.

26. Пас барои дидани чӣ чиз рафта будед? Оё барои дидани як набӣ? Оре, ба шумо мегӯям, ки вай аз набӣ ҳам бузургтар аст”.

27. „Вай ҳамон аст, ки дар бораи вай навишта шудааст:” Инак Ман қосиди Худро пешопеши Ту мефиристам, то роҳи Туро пеши Ту муҳайё кунад”.

28. Зеро ки ба шумо мегӯям: аз миёни онҳое ки аз зан таваллуд ёфтаанд, ҳеч як набие бузургтар аз Яҳъёи Таъмиддиханда нест; лекин он ки дар Малакути Худо хурдтарин аст, аз вай бузургтар аст”.

29. Вақте ки тамоми мардум ва бочгироне ки бо таъмиди Яҳъё таъмид гирфта буданд, шуниданд, Худоро ҳамду сано хонданд.

Исо беақлиш беимониро фош мекунад.

30. Аммо фарисиён ва шариатдонон иродаи Худоро дар ҳаққи худашон рад карданд, зеро аз вай таъмид нагирифтанд.

31. Ва Худованд гуфт: “Пас одамони ин наслро ба кӣ монанд кунам? Ва онҳо ба кӣ монандӣ доранд?”

32. „Онҳо ба кӯдаконе монандӣ доранд, ки дар кӯча нишаста ва якдигарро чеғ зада, мегӯянд:” Барои шумо най навохтем, рақс накардед; барои шумо навҳагарӣ кардем, нагиристед”.

33. Зеро ки Яҳъёи Таъмиддиханда омад, ки на нон мехӯрад ва на шароб менӯшад; ва шумо мегӯед: ”Вай дев дорад”.

34. Писари Одам омад, ки мехӯрад ва менӯшад, ва шумо мегӯед: “Инак Марди пурхӯр ва майгусор, ки дӯсти бочгирон ва гуноҳкорон аст”.

35. Ва ҳикмат аз тарафи ҳамаи фарзандони он тасдиқ карда шуд.

Зани гуноҳкор, ки гоноҳаш авф шуда буд, ба нишонаи миннатдорӣ Исоро бо равған татҳин мекунад.

36. Яке аз фарисиён аз Ў хоҳиш кард, ки бо вай хӯрок хӯрад; ва Ў ба хонаи фарисӣ даромада, назди суфра нишаст.

37. Ва инак, зане ки дар он шаҳр гуноҳкор буд, чун шунид, ки Ў дар хонаи фарисӣ назди суфра нишастааст, зарфи гачине бо равғани атрафшон овард;

38. Ва аз қафо назди пойҳои Ў истода, гирьякунон пойҳои Ўро бо ашки худ шуст ва бо мӯйҳои сари худ хушконид, ва пойҳои Ўро бӯсида, бо равғани атрафшон татҳин кард.

39. Фарисие ки Ўро таклиф карда буд, чун инро дид, дар дили худ гуфт: “Агар Ў нибӣ мебуд, медонист, ки вай кист ва чӣ гуна зан аст, ки Ўро ламс мекунад, зеро ки вай гуноҳкор аст”.

40. Исо ба ӯ рӯ оварда гуфт: “Эй Шимъун! ба ту чизе гуфтани ҳастам” Гуфт: “Бигӯй, эй Устод”.

Масал дар бораи қарзхоҳ ва ду қарздор.

41. Исо гуфт: “Аз қарзхоҳе ду кас қарздор буданд: яке панҷсад динор ва дигаре панҷоҳ динор қарз дошт.

42. Азбаски барои адо кардан чизе надоштанд, ӯ ҳар ду ро бахшид. Бигӯ, ки кадоме аз онҳо ӯро бештар дӯст хоҳанд дошт?”

43. Шимъун дар ҷавоб гуфт: “Ба гумони ман, ҳамон касе ки ба вай ӯ бештар бахшидааст”. Ба ӯ гуфт: “Дуруст фуқр кардӣ”.

44. Ва ба тарафи зан рӯ гардонда, ба Шимъун гуфт: “Оё ин занро мебинӣ? Ман ба хонаи ту омадам, ва ту об барои пойҳоиам надоӣ; аммо вай пойҳои Маро бо ашк шуста, бо мӯйҳои сараш хушконид.

45. Ту Маро бӯса накардӣ; аммо вай, аз вақти омаданам ин ҷониб, бӯсидани пойҳои Маро бас намекунад.

46. Ту сари Маро бо равғани зайтун татҳин накардӣ; аммо вай пойҳои Маро бо равғани атрафшон татҳин кард.

47. Бинобар ин ба ту мегӯям: гуноҳҳои бисъери вай омурзида шудааст барои он ки вай муҳаббати бисъере зоҳир намуд; вале касе ки кам омурзида шуда бошад, муҳаббати кам зоҳир намудааст”.

48. Ва Ў ба вай гуфт: “Гуноҳхоят омурзида шудааст”.
49. Онҳое ки бо Ў назди суфра нишаста буданд, дар дили худ гуфтанд: “Ин кист, ки гуноҳхоро низ меомурзад?”.
50. Ў ба зан гуфт: “Имонат туро начот дод; ба саломатӣ бирав”.

БОБИ ҲАШТУМ

Исо дар Ҷалил мавъиза мекунад ва шифо медиҳад.

1. Баъд аз ин Ў дар шаҳрҳо ва деҳот гашта, мавъиза мекард ва Малакути Худоро башорат меод, ва бо Ў он дувоздаҳ буданд.
2. Ва ҳамчунин баъзе заноне ки Ў аз арвоҳи палид ва касалиҳо шифо дода буд: Марьям, ки Маҷдалия номида мешуд, ва аз вай ҳафт дев брун рафта буд,
3. Ва Юҳона, ҳамсари Кузо, ки девонбегии Ҳиродус буд, ва Сусан, ва бисъёр дигарон, ки бо дороии худ ба Ў хизмат мекарданд.

Масал дар бораи коранда.

4. Вақте ки мардуми бисъёр чамъ шуданд, ва аз ҳамаи шаҳрҳо назди Ў омадан гирифтанд, Ў масале оварда, гуфт:
5. „Қорандае барои коридани тухм берун рафт; ва чун тухм мепошид, қадаре дар канори роҳ афтод ва поймол шуд, ва мурғони ҳаво онро хӯрданд;
6. „Қадаре бар санглоҳ афтод ва сабзида, хушк шуд, чунки рутубае набуд;,,
7. „Қадаре дар миёни хорҳо афтод, ва хорҳо қад кашида, онро пахш карданд“;
8. „Қадаре дар хоки нағз афтод ва сабзида, сад баробар бор овард“. Инро гуфта, нидо кард: “Ҳар кӣ гӯши шунаво дорад, бишнавад!”
9. Ва шогирдонаш аз Ў пурсиданд: “Маънои ин масал чист?”
10. Гуфт: “Ба шумо донишҷӯи асрори Малакути Худо ато шудааст, лекин ба дигарон бо масалҳо сухан мегӯям, ба тавре ки онҳо нигоҳ мекунанд, вале намебинанд, ва гӯш медиҳанд, вале намефаҳманд”.
11. „Инак маънои ин масал: тухм каломи Худост.

12. Афтода дар канори роҳ касоне мебошанд, ки каломро мешунаванд, лекин баъд иблис омада, онро аз дили онҳо мерабояд, мабодо онҳо имон оварда, начот ёбанд;

13. Афтода бар санглох касоне мебошанд, ки чун каломро бишнаванд, бо шодӣ қабул мекунанд, лекин реша надоранд, ва муддате имон доранд, ва дар вақти озмоиш ақиб мераванд;

14. Афтода дар миёни хорҳо касоне мебошанд, ки каломро мешунаванд, вале андешаҳо, сарват ва кайфу сафои зиндагӣ онҳоро пахш мекунад, ва онҳо самаре намеоваранд;

15. Ва афтода дар хоки нағз касоне мебошанд, ки каломро шунида, дар дили нек ва пок нигоҳ медоранд ва бо сабр самар меоваранд“.

Масал дар бораи шамъе ки дргиронда шудааст.

16. „Ҳеҷ кас шамъро даргиронда, бо зарфе онро намепӯшад, ё зери кате намегузорад, балки бар шамъдон мемонад, то ҳар кӣ дарояд, рӯшноиро бубинад.

17. Зеро ҳеҷ чизи ниҳоне нест, ки ошкор нагардад, ва ҳеҷ чизе махфие набошад, ки маълум ва зоҳир нашавад.

18. Пас, эҳтиёт кунед, ки чӣ тавр мешунавед; зеро ҳар кӣ дорад, ба вай дода шавад; ва ҳар кӣ надорад, аз вай он чи низ, ки гумон мекунад дошта бошад, гирифта шавад“.

Хешовандони ҳақиқӣ бо Исо.

19. Ва модар ва бародаронаш назди Ё омаданд, вале ба сабаби бисъёрии мардум ба Ё наздик шуда натавонистанд.

20. Ва ба Ё хабар дода, гуфтанд:“Модарат ва бародаронат дар берун истодаанд, ва мехоҳанд Туро бубинанд“.

21. Дар ҷавоби онҳо гуфт:“Модарам ва бародаронам он касонанд, ки каломи Худоро мешунаванд ва ба ҷо меоваранд“.

Исо мавҷҳоро ором мекунад.

22. Рӯзе Ё бо шогирдони Худ ба қайқ савор шуд ва ба онҳо гуфт:“Ба он канори кӯл мегузарем“. Ва қайқро ронданд.

23. Дар аснои роҳ Ўро хоб бурд. Ва ногоҳ тундбоди шадида бар кўл бархост, ва қайқи онҳо аз об пур мешуд, ва онҳо дар хатар буданд.
24. Ва пеш омада, Ўро бедор карданд ва гуфтанд:“Устод! Устод! Ҳалок мешавем“. Ў бархоста, бод ва ғалаёни обро манъ кард, ва онҳо катъ гардиданд, ва оромӣ барқарор шуд.
25. Ба онҳо гуфт:“Имони шумо кучост?“ Онҳо бо тарсу ҳарос ва таачҷуб ба якдигар гуфтанд:“Ин кист, ки ба бодҳо ва ба об низ амр мефармояд, ва онҳо ба Ў итоат мекунанд?“

Исо дар сарзамини ҷадариён.

26. Ва онҳо ба сарзамини ҷадариён, ки дар рў ба рўи Ҷалил аст, расиданд.
27. Вақте ки Ў ба соҳил баромад, марде аз аҳли он шаҳр ба Ў рў ба рў шуд, ки гирифтори девҳо буд, дер вақт боз либосе наменпўшид, ва на дар хона, балки дар миёни қабрҳо зидагӣ мекард.
28. Ҷамин ки Исоро дид, фаръед зада, гуфт:“Туро бо мо чӣ кор аст, эй Исо, Писари Худои Таоло? Аз Ту илтимос мекунам, ки маро азоб надиҳӣ!“
29. Зеро Ў ба рўҳи палид амр фармуда буд, ки аз ин мард берун равад; чунки вай муддати дуру дароз ўро азоб меод, ба тавре ки ўро бо завлона ва занҷирҳо баста, нигоҳ меодшанд, лекин ў он бандҳоро пора мекард, ва дев ўро ба биёбонҳо меронд.
30. Исо аз вай пурсид:“Номи ту чист?“ Гуфт:“Легион“, чунки девҳои бисъёр ба дарунаш дромада буданд.
31. Ва онҳо аз Ў илтимос карданд, ки онҳоро амр фармуда ба ҳовия нафиристад.
32. Дар ҳамон чо ғалаи бузурги хукҳо дар болои кўҳ мечарид; ва девҳо илтимос карданд, ки иҷозат диҳад ба даруни хукҳо дароянд. Ў ба онҳо иҷозат дод.
33. Ва девҳо аз он мард берун шуда, ба хукҳо даромаданд; ва он ғала аз баландӣ якбора ба кўл часта, ғарқ шуд.
34. Хукбонон ин воқеаро дида, давида рафтанду дар шаҳр ва деҳот нақл карданд.
35. Мардум барои дидани ин воқеа берун рафтанд, ва назди Исо омада, он мардро, ки аз дарунаш девҳо баромада буданд, диданд, ки

либос дар тан ва ақлаш солим пеши пойҳои Исо нишастааст; ва ҳаросон шуданд.

36. Ва касоне ки воқеаро дида буданд, ба онҳо нақл карданд, ки он девона чӣ гуна шифо ёфт.

37. Ва тамоми мардуми сарзамини чадариён аз Ў илтимос карданд, ки аз пеши онҳо баромада равад, чунки тарсу ҳароси азиме онҳоро фаро гирифта буд. Ва Ў ба қайқ савор шуда, баргашт.

38. Он марде ки аз дарунаш девҳо баромада буданд, аз Ў илтимос кард, ки бо Ў бошад. Лекин Ў вайро ба хонааш фиристода, гуфт:

39. „Ба хонаи худ баргард ва он чиро, ки Худо ба ту кардааст, нақл намо“ Вай равона шуда, он чиро, ки Исо ба вай карда буд, дар тамоми шаҳр мавъиза намуд.

Шифо ёфтани зан. Эҳъёи духтари Ёир.

40. Вақте ки Исо баргашт, мардум Ўро пазирой карданд, чунки ҳама мунтазири Ў буданд.

41. Ва инак, марде ки Ёир ном дошт ва сардори куништ буд, омада, пеши пойҳои Исо афтод ва аз Ў илтимос кард, ки ба хонаи вай биёяд.

42. Чунки духтари ягонаи вай, ки тақрибан дувоздаҳсола буд, ба ҳолати назъ расида буд. Вақте ки Ў ба он ҷо мерафт, мардуми бисъёре аз ҳар тараф Ўро фишор медоданд.

43. Ва зане ки дувоздаҳ сол боз гирифтори хунравӣ буда, тамоми дороии худро ба табибон сарф карда буд, лекин ҳеч яке вайро шифо дода натавониста буд,-

44. Аз қафо наздик шуда, домани Ўро ламс намуд, ва дарҳол хунравии вай қатъ шуд.

45. Ва Исо гуфт:“Кист, ки Маро ламс кард?” Вақте ки ҳама инкор карданд, Петрус ва онҳое ки бо Ў буданд, гуфтанд:“Эй Устод, мардум Туро ихота намуда, аз ҳар тараф фишор медиҳад, - ва Ту мегӯӣ:“Кист, ки Маро ламс кард?”.

46. Аммо Исо гуфт:“Касе Маро ламс кардааст; зеро Ман ҳис кардам, ки қуввате аз Ман берун рафт”.

47. Он зан чун дид, ки натавонист пинҳон монад, тарсонун ларзон омада, пеши Ў афтод ва дар ҳузури тамоми мардум гуфт, ки аз чӣ сабаб Ўро ламс намуд, ва чӣ гуна дарҳол шуфо ёфт.

48. Ба вай гуфт: “Духтарам! Имонат туро шифо бахшид; ба саломатӣ бирав”.
49. Ў ҳанӯз ин сухан мегуфт, ки касе аз хонаи сардори куништ омада, гуфт: “Духтарат мурд; Устодро дигар ташвиш надех”.
50. Аммо Исо инро шунида, ба вай гуфт: “Натарс, фақат имон овар, ва ў наҷот хоҳад ёфт”.
51. Ва ҳангоме ки ба хона расид, ҷуз Петрус, Юҳанно ва Яъқуб, ва падару модари духтар, ҳеч касро даромадан намонд.
52. Ҳама барои вай гирья ва навҳа мекарданд. Вале Ў гуфт: “Гирья накунед; вай намурдааст, балки хуфта аст”.
53. Бар Ў хандиданд, зеро медонистанд, ки мурдааст.
54. Аммо Ў ҳамаро берун карда ва дасти вайро гирифта, нидо кард: “Эй духтар! Бархез”.
55. Ва рӯҳи вай баргашт; вай дарҳол бархост; ва Ў фармуд, ки ба вай хӯроке диҳанд.
56. Падару модари вай дар ҳайрат монданд. Ва Ў ба онҳо фармуд, ки ин воқеаро ба ҳеч кас нақл накунанд.

БОБИ НҶҲУМ

Исо дувоздаҳ шогирдонро мефиристад, то ки башорат диҳанд.

1. Он дувоздаҳро даъват намуда, бар ҳамаи девҳо, ва барои шифо додани касалиҳо ба онҳо қувват ва қудрат бахшид,
2. Ва онҳоро фиристонд, то ки Малакути Худоро мавъиза намоянд ва беморонро шифо диҳанд.
3. Ба онҳо гуфт: “Барои роҳ чизе нагиред: на асое, на тӯрбае, на ноне, на пуле; ва набояд ду пероҳан дошта бошед;
4. Ва ба ҳар хонае, ки даромадед, дар он ҷо бимонед ва аз он ҷо боз ба роҳ дароед;
5. Ва агар дар ягон ҷо шуморо қабул накунанд, вақте ки аз он шаҳр берун меравед, ғубори пойҳои худро бифшонед, то ки шаҳодате бар онҳо гардад”.
6. Онҳо рафтанд ва деҳ ба деҳ гашта, дар ҳама ҷо башорат медоданд ва шифо мебахшиданд.

Беқарории Ҳиродус аз боиси Исо.

7. Вакте ки тетрарх Ҳиродус овозаи тамоми амалиёти Ўро шунавид, дар хайрат афтод: зеро баъзе касон мегуфтанд, ки Яхъё аз мурдагон эҳъё шудааст;

8. Дигарон мегуфтанд, ки Ильёс зоҳир гардидааст; вале баъзеи дигарон мегуфтанд, ки яке аз анбиёи қадим эҳъё шудааст.

9. Ва Ҳиродус гуфт: “Ман сари Яхъёро аз танаш ҷудо кардаам; пас, Ин кист, ки дар бораи Ў чунин гапхоро мешунавам?” Ва мехост ки Ўро бубинад.

Ҳаввориён бармегарданд.

Сер шудани панҷ ҳазор мард.

10. Ҳаввориён баргашта, корҳои хуудро ба Ў нақл карданд; ва Ў онҳоро алоҳида ҳамроҳи Худ гирифта, ба ҷои хилвате рафт, ки дар қарибии Байт-Сайдо ном шаҳре буд.

11. Аммо мардум хабардор шуда, аз ақби Ў рафтанд, ва Ў онҳоро пазирай карда, бо онҳо дар бораи Малакути Худо сӯхбат кард ва касонро, ки ба шифо эҳтиёҷ доштанд, шифо дод.

12. Бегоҳирӯзӣ наздик буд. Он дувоздаҳ назди Ў омада, гуфтанд: “Мардумро ҷавоб деҳ, то ки ба қасаба ва деҳоти атроф рафта, манзил ва хӯрок барои худ пайдо кунанд, чунки ин ҷои мо як ҷои хилват аст”.

13. Ба онҳо гуфт: “Шумо ба онҳо хӯрок диҳед”. Гуфтанд: “Мо фақат панҷ нон ва ду моҳӣ дорем; оё рафта, барои тамоми ин мардум хӯроке бихарем?”

14. Зеро ки онҳо тақрибан панҷ ҳазор мард буданд. Лекин Ў ба шогирдони Худ гуфт: “Онҳоро даста - даста панҷоҳнафарӣ шинонед”.

15. Ва чунин карданд, ва ҳамаро шинонданд.

16. Ва Ў панҷ нон ва ду моҳиро гирифта ва ба осмон нигариста, онҳоро баракат дод ва пора карда, ба шогирдонаш дод, то пеши мардум гузоранд.

17. Ҳама хӯрданду сер шуданд; ва аз пораҳои боқимонда дувоздаҳ сабадро пур карда бардоштанд.

Мардум ва шогирдон Исоро кӣ мегӯянд.

18. Боре, вақте ки Ў дар ҷои хилвате дуо мегуфт, ва шогирдонаш бо Ў буданд, Ў аз онҳо пурсид: “Мардум Маро кӣ мегӯянд?”

19. Дар ҷавоб гуфтанд: “Баъзе мегӯянд, ки Яҳъёи Таъмиддихандаӣ; баъзе мегӯянд, ки Ильёсӣ; ва баъзе мегӯянд, ки яке аз анбиёи қадим эҳъё шудааст”.

20. Аз онҳо пурсид: “Шумо Маро кӣ мегӯед?” Петрус дар ҷавоб гуфт: “Масеҳи Худо”.

21. Ва Ў ба онҳо фармони қатъӣ дод, ки онро ба касе нагӯянд;

Исо дар бораи мамоти Худ ва эҳъёи Худ сухан меронад.

22. Ва гуфт, ки Писари Одам бояд бисъёр азоб кашад ва аз тарафи пирон, ва саркоҳинон ва китобдонон рад карда ва кушта шавад, ва дар рӯзи сеюм эҳъё шавад.

Исоро чӣ гуна пайравӣ бояд кард?

23. Ва ба ҳама гуфт: “Агар касе хоҳад аз ақби Ман биёяд, бояд хештанро инкор кунад ва салиби худро бардошта, Маро пайравӣ намояд;

24. Зеро ҳар кӣ ҷони худро раҳонидан хоҳад, онро барбод медиҳад; ва ҳар кӣ ҷони худро дар роҳи Ман барбод диҳад, онро мераҳонад;

25. Зеро ба одам чӣ фоида дорад, ки агар вай тамоми дунёро ба даст оварад, лекин худро талаф кунад, ё ки ба худ зиён расонад?

26. Зеро ҳар кӣ аз Ман ва аз суханони Ман шарм кунад, Писари Одам, ҳангоме ки дар ҷалоли Худ ва дар ҷалоли Падар ва фариштагони муқаддас меояд, аз вай шарм хоҳад кард”;

Дигаргун шудани Худованд.

27. „Ба ростӣ ба шумо мегӯям: баъзе, ки дар ин ҷо истодаанд, то Малакути Худоро набинанд, зоикан маргро нахоҳанд чашид“.

28. Баъд аз ин гапҳо тақрибан ҳашт рӯз гузашта буд, ки Петрус, Юҳанно ва Яъқубро бо Худ гирифта, ба кӯҳе барои дуо гуфтан баромад.

29. Ва ҳангоме ки дуо мегуфт, чехраи Ў дигаргун шуд, ва либосаш сафеди дурахшон гардид.
30. Ва инак, ду мард бо Ў гуфтугӯ мекарданд, ки Мусо ва Ильёс буданд:
31. Онҳо дар чалоле зоҳир гардида, дар бораи оқибати Ў, ки бояд дар Ерусалим ба амал ояд, сухан меронданд.
32. Аммо Петрус ва онҳоеро ки бо Ў буданд, хоб рабуда буд; ва ҳангоме ки бедор шуданд, чалоли Ўро, ва он ду мардро, ки бо Ў истода буданд, диданд.
33. Вақте ки Мусо ва Ильёс аз пеши Ў мерафтанд, Петрус ба Исо гуфт: “Эй Устод! Дар ин чо будани некӯст; пас се чодар месозем: яке барои Ту, яке барои Мусо ва яке барои Ильёс“, ва намедонист, чӣ мегӯяд.
34. Ҳанӯз вай ин суханонро мегуфт, абре пайдо шуда, бар онҳо соя андохт; ва чун дохили абр шуданд, ба ҳарос афтоданд.
35. Ва овозе аз даруни абр баромад, ки мегуфт: “Ин аст Писари Маҳбуби Ман; Ўро бишнавед“.
36. Ва овоз баромадан замон, Исо танҳо монд. Ва онҳо лаб фурӯ бастанд ва он чи дида буданд, ба ҳеч кас дар он айём гап назаданд.

Шифо ёфтани девона.

37. Рӯзи дигар, вақте ки онҳо аз кӯҳ фуромаданд, мардуми бисъёре Ўро пешвоз гирифтанд.
38. Ва инак марде аз байни мардум фаръёд зада, гуфт: “Эй Устод! Аз Ту илтимос мекунам, ки ба писари ман як назар андозӣ, чунки вай фрзанди ягонаи ман аст:
39. Рӯхе ўро мегирад, ва ў ногаҳон наъра мазанад, ва сахт печутоб мехӯрад, ба тавре ки кафк аз даҳонаш мебарояд; ва ўро тамоман беҳолу бемадор карда, базӯр аз ў даст мекашад;
40. Аз шогирдони Ту илтимос кардам, ки онро берун кунанд, лекин натавонистанд“.
41. Исо дар ҷавоб гуфт: “Эй насли беимон ва качрафтор, то ба кай бо шумо бошам ва шуморо тоқат кунам? Писаратро ин чо биёр“.

42. Вақте ки вай наздик меомад, дев вайро ба замин ғалтонда, сахт печутоб дод; аммо Исо рӯҳи палидро мазаммат намуд, ва писарро шифо дода, ба падараш супурд.

43. Ва ҳама аз бузургии Худо дар ҳайрат монданд. Ва ҳангоме ки ҳама аз ҳамаи кардаҳои Исо таачҷуб менамуданд, Ў ба шогидони Худ гуфт:

Исо бори дуюм дар бораи мамоти Худ сухан меронад.

44. Ин суханонро дар гӯши худ чо кунед: Писари Одам ба дасти одамон таслим карда хоҳад шуд“.

45. Лекин онҳо он суханонро нафаҳмиданд, ва он аз онҳо пӯшида монд, ба тавре ки онро дарк накарданд; ва тарсиданд, ки дар бораи ин сухан аз Ў бипурсанд.

Ба муқобили Иззатталабии шогирдон.

46. Ва дар майнаи онҳо фикре омад, ки кадоме аз онҳо бузургтар аст.

47. Исо андешаи дили онҳоро даръёфта, кўдакero гирифтуну пеши Худ ба по гузошт.

48. Ва ба онҳо гуфт:“Ҳар кӣ ин кўдакро ба исми Ман қабул кунад, Маро қабул мекунад; ва ҳар кӣ Маро қабул мекунад, Фиристодаи Маро қабул мекунад; зеро ҳар кӣ дар байни шумо аз ҳама хурдтар аст, вай бузургтар хоҳад буд“.

Раишки сохтаи шогирдон.

49. Дар айнаи ҳол Юҳанно гуфт:“Эй Устод! Мо касеро дидем, ки ба исми Ту девҳоро берун мекард, ва ўро манъ кардем, чунки ў ҳамроҳи мо намегардад“.

50. Исо ба вай гуфт:“Манъ накунад, зеро ҳар кӣ зидди шумо нест, вай тарафдори шумост“.

Сомариён Исоро пазироӣ намекунанд.

51. Ва чун айёми сууди Ў наздик мешуд, Ў азми сафари Ерусалим кард;

52. Ва қосидонро пешопеши Худ фиристод; ва онҳо рафта, вориди як қасабаи сомариён шуданд, то ки барои Ў тадорук кунанд:

53. Аммо Ўро пазирой накарданд, зеро ки Ў рўй ба ҷониби Ерусалим ниҳода буд.

54. Шогирдони Ў Яъқуб ва Юҳанно инро дида, гуфтанд:“Худовандо! Оё мехоҳӣ бигўем, ки оташе аз осмон омада, онҳоро маҳв намояд, чунон ки Ильёс карда буд?”

55. Аммо Ў рў гардонда, онҳоро манъ кард ва гуфт:“Намедонед, ки шумо ба кадом рўх мансуб ҳастед”;

56. Зеро ки Писари Одам на барои нобуд кардани ҷонҳои одамон, балки барои начот додани онҳо омадааст“.Ва ба қасабаи дигаре рафтанд.

Ҷиддияти пайравӣ кардан ба Исо.

57. Ва ҳангоме ки онҳо дар роҳ буданд, шахсе ба Ў гуфт:“Худовандо! Ҳар ҷо ки равӣ, Туро пайравӣ хоҳам кард“.

58. Исо ба вай гуфт:“Рўбоҳон лона ва мурғони ҳаво ошъёна доранд; лекин Писари Одам ҷое надорад, ки сар ниҳад“.

59. Ба дигаре гуфт:“Маро пайравӣ кун“. Вай гуфт:“Худовандо! Ба ман иҷозат деҳ, ки рафта, аввал падари худро дафн кунам“.

60. Лекин Исо ба вай гуфт:“Бигзор, ки мурдагон мурдагони худро дафн кунанд: аммо ту рафта, аз Малакути Худо башорат деҳ“.

61. Боз шахси дигаре гуфт:Худовандо! Туро пайравӣ хоҳам кард, лекин аввал ба ман иҷозат деҳ, ки бо аҳли хонаи худ хайрухуш кунам“.

62. Лекин Исо ба вай гуфт:“Қасе ки дасташро болои амоч монда бошад ва ба ақиб нигоҳ кунад, ба Малакути Худо лоиқ нест“.

БОБИ ДАҲУМ

Исо ҳафтод шогирдонро мефиристад, то ки башорат диҳанд. Нубувват дар бораи кори миссионерӣ.

1. Баъд аз ин, Худованд боз ҳафтод нафари дигарро баргузид, ва онҳоро чуфт - чуфт пешопеши Худ ба ҳар шахр ва чое ки Худаш рафтани буд, фиристод,
2. Ва ба онҳо гуфт:“Дарав бисъёр аст, лекин коргарон кам; пас, шумо аз Соҳиби дарав илтимос кунед, ки ба дарави Худ коргар фиристонад“.
3. „Биравед! Инак, шуморо монанди баррагон миёни гургон мефиристам.
4. Ҳеч ҳамъёне, тўрбае ва чоруке бо худ набаред, ва ба ҳеч кас дар роҳ салом нагўед.
5. Ба ҳар хонае ки медароед, аввал гўед:“Салом бар ин хона бод!“
6. Агар дар он чо писари осоиштагӣ бошад, саломи шумо бар вай қарор мегирад; вагарна, сўи шумо бармегардад;
7. Дар ҳамон хона бимонед ва аз он чи доранд, бихўред ва бинўшед; зеро ки меҳнаткаш сазовори музди худ аст. Аз хона ба хона нагузаред.
8. Агар дар шахре ки меоед, шуморо қабул кунанд, аз он чи пеши шумо мемонанд, бихўрд;
9. Ва беморонеро, ки дар он чо ҳастанд, шифо диҳед, ва ба онҳо бигўед:“Малакути Худо ба шумо наздик аст“.
10. Ва агар дар шахре ки меоед, шуморо қабул накунанд, ба кўчаҳои он баромада, гўед:
11. „Ҳатто ғубореро, ки аз шаҳри шумо бар мо нишастааст, бар шумо меафшонем; лекин бидонед, ки Малакути Худо ба шумо наздик аст“.
12. Ба шумо мегўям, ки ҳолати Садўм дар он рўз аз ҳолати он шахр сабуктар хоҳад буд“.

Исо дар шахрҳо доварӣ Эълон мекунад.

13. „Вой бар ҳоли ту, эй Кўрозин! Вой бар ҳоли ту, эй Байт - Сайдо! Зеро, агар мўъчизоте ки дар шумо зоҳир шуд, дар Сўр ва Сидўн зоҳир мешуд, кайҳо палоспўш ва хокистарнишин шуда, тавба мекарданд;
14. Лекин дар рўзи доварӣ ҳолати Сўр ва Сидўн аз ҳолати шумо сабуктар хоҳад шуд.
15. Ва ту, эй Кафарнаҳум, ки сар ба осмон афрохтаӣ, ба дўзах сарнагун хоҳӣ шуд“.

16. „Ҳар кӣ шуморо шунавад, Маро мешунавад, ва ҳар кӣ шуморо рад кунад, Маро рад мекунад; ва ҳар кӣ Маро рад кунад, Фиристодаи Маро рад мекунад“.

Баргаштани ҳафтад нафар.

17. Он ҳафтад бо шодмонӣ баргашта, гуфтанд:“Худовандо! Девҳо низ бо зикри исми Ту ба мо итоат мекунанд“.

18. Ба онҳо гуфт:“Ман шайтонро мисли барқ аз осмон афтонда дидам;

19. Инак, ба шумо қудрат медиҳам, ки морон ва каждумон ва тамоми қуввати душманро поймол кунед, ва ҳеҷ чиз ба шумо зарар нахоҳад расонд;

20. Аммо аз он шод нашавед, ки арвоҳ ба шумо итоат мекунанд; балки аз он шод бошед, ки номҳои шумо дар осмон навишта шудааст“.

Ҷалол додани Падар.

21. Дар ҳамон соат Исо аз Рӯҳулқудс ба вачд омада, гуфт:“Туро эй Падар, эй Худованди осмон ва замин ситоиш мекунам, ки ин чизҳоро аз хирадмандон ва оқилон пинҳон доштӣ ва ба кӯдакон ошкор кардӣ; оре, эй Падар! Зеро ки ҳусни тавачҷуҳи Ти чунин буд“.

22. Ва ба шогирдон рӯй оварда гуфт:“Ҳама чизро Падарам ба Ман супурдааст; ва ҳеҷ кас ҷуз Падар намедонад, ки Писар кист; ва ҳеҷ кас намедонад, ки Падар кист, ҷуз Писар ва касе ки Писар бихоҳад ба вай ошкор кунад“

23. Ва алоҳида ба шогирдони Худ рӯй оварда, гуфт:“Хушо чашмоне ки он чиро, ки шумо дида истодаед, мебинад!“.

24. „Зеро ки ба шумо мегӯям, ки базе анбиё ва подшоҳон мехостанд он чиро, ки шумо мебинед, бубинанд, ва надиданд, ва он чиро, ки шумо мешунавед, бинаванд, ва нашуниданд“.

Шариатдон Исоро Озмоиш мекунад.

25. Ва инак, як шариатдон бархост ва Ёро озмуданӣ шуда, гуфт: “Эй Устод! Чӣ кунам, ки вариси ҳаёти ҷовидонӣ шавам?”
26. Ба вай гуфт: “Дар Таврот чӣ навишта шудааст? Ва ту чӣ тавр мехонӣ?”
27. Дар ҷавоб гуфт: “Худованд Худои худро бо тамоми дили ту ва бо тамоми ҷони ту ва бо тамоми қуввати ту ва бо тамоми ҳуши ту дӯст бидор, ва ёри худро мисли худ дӯст бидор”.
28. Ба вай гуфт: “Дуруст ҷавоб додӣ; чунин бикун ва хоҳӣ зист”.
29. Вале вай, ки мехост худро сафед кунад, ба Исо гуфт: “Пас ёри ман кист?”

Масал дар бораи сомари некдил.

30. Исо дар ҷавоб гуфт: “Як мард, ки аз Ерусалим ба Ерихӯ мерафт, ба дасти дуздон афтод; онҳо либосашро кашиданд, ёро маҷрӯҳ карданд ва дар ҳолати ниммурда партофта рафтанд.
31. Тасодуфан коҳине аз он роҳ равона буд, ва ёро дида, аз пешаш гузашта рафт.
32. Ҳамчунин марде аз сибти Левӣ, ки дар он ҷо роҳгузар буд, наздик омада, ёро дид ва аз пешаш гузашта рафт.
33. Аммо як шахси сомарӣ, ки аз он роҳ мегузашт, ба ӯ дучор шуда ва аҳволи ёро дида, дилаш сӯхт,
34. Ва наздик омада, ба захмҳои ӯ равған ва шароб рехту чароҳатбандӣ кард, ва ёро ба маркаби худ савор карда, ба корвонсарое овард ва ба ӯ ғамхорӣ намуд;
35. Ва фардои он, пеш аз рафтаниаш, ду динобар бароварда, ба соҳиби корвонсарой дод ва ба вай гуфт: “Ба ин мард нигоҳубин бикун; ва агар аз ин зиёд харҷ кунӣ, хангоми баргаштанам ба ту хоҳам дод”.
36. Пас, ба фикри ту “Кадоме аз ин се нафар ёри он марде буд, ки ба дасти дуздон афтод?”.
37. Гуфр: “Ҳамон ки ба ӯ марҳамат кард”. Исо ба вай гуфт: “Бирав, ва ту низ чунин букун”.

Хизматгузори Марто ва Марьям.

38. Ва дар аснои роҳ Ў ворида қасабае шуд, ва зане ки Марто ном дошт, Ўро дар хонаи худ пазироӣ намуд;

39. Вай Марьям ном хоҳаре дошт, ки пеши пойҳои Исо нишаста, каломи Ўро гӯш мекард.

40. Лекин Марто ба хизматгузори банд буд, ва наздик омада, гуфт: “Худовандо! Оё Туро парвоя нест, ки хоҳарам маро во гузоштааст, ки танҳо хизмат кунам? Ба вай бигӯй, ки ба ман ёрдам диҳад”.

41. Худованд дар ҷавоби вай гуфт: “Марто! Марто! Ту дар хусуси ҷизҳои бисёр ғамхори ва давутоз мекуӣ.

42. Аммо фақат як ҷиз лозим аст. Марьям қисмати некӯро баргузидааст, ки он аз вай кашида гирифта намешавад”.

БОБИ ЁЗДАҲУМ

Исо ба шогирдон дуо гуфтанро таълим медиҳад.

1. Рӯзе Ў дар ҷое дуо мегуфт, ва хангоме ки тамои кард, яке аз шогирдонаш ба Ў гуфт: “Худовандо! Дуо гуфтанро ба мо ёд деҳ, ҷунон ки Яҳёе низ ба шогирдонаш ёд додааст”.

2. Ба онҳо гуфт: „Вақте ки дуо мегӯед, ҷунин бигӯед:” Эй Падари мо, ки дар осмонӣ! Исми Ту муқаддас бод; Малакути Ту биёяд; иродаи Ту, ҷунон ки дар осмон аст, дар замин ҳам ба амал ояд;

3. Ризку рӯзии моро ҳар рӯз ба мо бидеҳ;

4. Ва гуноҳҳои моро биомурз, зеро ки мо низ ба ҳар қарздори мо мебахшем; ва моро ба озмоиш дучор накун, балки моро аз иблис раҳой деҳ”.

Масал дар бораи дӯсти шилқин.

5. Ва ба онҳо гуфт: “Фаразан, яке аз шумо, ки дӯст дошта бошад, нисфи шаб пеши ӯ омада, гӯяд:” Эй дӯст! Ба ман се то нон қарз деҳ,

6. Зеро ки як дӯстам аз роҳ назди ман даромадааст, ва ман ҷизе надорам, ки пешаш бимонам”;

7. Ва ӯ аз дарун дар ҷавоби вай гӯяд:” Маро ташвиш надех; дари хонаам баста, ва бачаҳоям бо ман дар ҷогаҳ хобидаанд; наметавонам бархоста, ба ту ҷизе диҳам”.

8. Ба шумо мегўям, ки ҳар чанд аз рўи дўсти бархоста ба вай надихад ҳам, лекин ба сабаби шилқинии вай бархоста, ҳар қадар, ки пурсад, ба вай хоҳад дод“.

9. „Ва Ман ба шумо мегўям: биталабед, ба шумо дода хоҳад шуд; бичўед, хоҳед ёфт; дарро бикўбед, он ба рўятон кушода хоҳад шуд;

10. Зеро ҳар кӣ биталабад, мегирад, ва ҳар кӣ бичўяд, меёбад, ва ҳар кӣ дарро бикўбад, он ба рўяш кушода мешавад“.

Масал дар бораи падари некдил.

11. Ва кист аз шумо, ки падар бошад, ва писараш аз ў нон биталабад, ва санге ба вай бидихад? Ё моҳӣ биталабад, ва ў ва чоӣ моҳӣ, море ба вай бидихад?

12. Ё, агар тухме биталабад, каждуме ба вай бидихад?

13. Пас, агар шумо, ки шарир ҳастед, ба фарзандони худ додани инъомҳои некро медониста бошед, пас Падари шумо, ки дар осмон аст, чанд маротиба зиёдтар ба онҳое ки аз Ў металабанд, Рўхулқудсро хоҳад дод“.

Исоро айбдор намуда, мегўянд, ки Ў девҳоро ба воситаи Баал-Забул берун мекунад.

14. Боре Ў як девро, ки гунг буд, берун кард; ва ҳангоме ки дев берун шуд, гунг ба гап даромад, ва мардум дар ҳайрат монданд.

15. Лекин баъзе аз онҳо гуфтанд:“Ў девҳоро ба воситаи Баал-Забул, калони девҳо, берун мекунад“.

16. Ва дигарон, озмуданӣ шуда, аз Ў аломати осмонӣ талаб мекарданд.

17. Вале Ў фикру хаёли онҳоро даръёфта, ба онҳо гуфт:“Ҳар салтанате ки бар зидди худ аз ҳам чудо шавад, рў ба харобӣ меоварад, ва ҳар хонае ки аз ҳам чудо шавад, фуру меғалтад.

18. Ва агар шайтон низ аз ҳам чудо шавад, салтанати вай чӣ гуна устувор истода метавонад? Зеро шумо мегўед, ки Ман девҳоро ба воситаи Баал-Забул берун мекунам.

19. Агар Ман девҳоро ба воситаи Баал- Забул берун мекарда бошам, писарони шумо онҳоро ба воситаи кӣ берун мекунад? Бинобар ин онҳо довари шумо хоҳанд шуд.

20. Лекин агар Ман девҳоро бо ангушти Худо берун мекарда бошам, пас Малакути Худо ба шумо омада расидааст.

21. Вақте ки Марди пурзӯр хонаи худро бо яроқ нигоҳбинӣ мекунад, дороии вай дар амон аст,

22. Вале вақте ки шахси аз вай пурзӯртар ба вай ҳучум карда, ғолиб мебарояд, он гоҳ тамоми яроқи вайро ки ба он умед баста буд, кашида мегирад ва дороии вайро ба тороч медиҳад“.

23. „Ҳар кӣ бо Ман нест, ба Ман муқобил аст; ва ҳар кӣ бо Ман чамъ намекунад, вай пароканда мекунад“.

Баргаштани рӯҳи палид.

24. Вақте ки рӯҳи палид аз одам берун меояд, дар чустуҷӯи роҳат дар ҷойҳои беоб гардиш мекунад ва, чун наёфт, мегӯяд:“Ба хонаи худ, ки аз он берун омадам, бармегардам“.

25. „Ва гашта омада, онро ҷорӯбзада ва ороста меёбад;

26. Он гоҳ рафта, ҳафт рӯҳи дигари аз худаш бадтарро ҳамроҳи худ меоварад, ва дохил шуда дар он ҷо зиндагӣ мекунад; ва анҷоми он шахс бадтар аз аввалаш мешавад“.

Зан модари Исоро ҷалол медиҳад Ҷавоби Исо.

27. Ҳангоме ки Ў ин суханро мегуфт, як зан аз байни мардум овозашро баланд карда, ба Ў гуфт:“Хушо шикаме ки Туро ҳамл кардааст, ва пистонҳое ки Туро шир додааст!“

28. Лекин Ў гуфт:“Хушо онҳое ки каломии Худоро мешунаванд ва онро риоя мекунад“.

Мардум аломати осмонӣ металабанд.

29. Вақте ки мардум бештар чамъ омадан гирифтанд, Ў ба сухан оғоз карда, гуфт:“Ин насл насли шарир аст; вай аломате металабад, ва ба вай ҷуз аломати Юнуси набӣ, аломате дода нахоҳад шуд;

30. Зеро, чунон ки Юнус аломате барои мардуми Ниневе буд, ҳамчунин Писари Одам низ барои ин насл хоҳад буд“.

31. Маликаи Ҷануб дар рӯзи доварӣ бо мардуми ин насл бархоста, онҳоро маҳкум хоҳад кард, зеро ки вай барои шунидани ҳикмати Сулаймон аз ақсои замин омада буд; ва инак, дар ин ҷо аз Сулаймон бузургтар аст“.

32. „Мардуми Ниневе дар рӯзи доварӣ бо ин насл бархоста, онро маҳкум хоҳад кард, зеро ки онҳо аз мавъизаи Юнус тавба карданд; ва инак, дар ин ҷо аз Юнус бузург аст“.

Масал дар бораи шамъе ки даргиронда шудааст.

33. „Ҳеҷ кас шамъро даргиронда, дар ҷои ниҳоне ё дар зери зарфе намегузорад, балки бар шамъдон мегузорад, то онҳое ки ба хона мадароянд, рӯшноиро бубинанд.

34. Чароғи бадан чашм аст; пас, агар чашмат солим бошад, тамоми баданат низ равшан хоҳад буд; аммо агар хира бошад, баданат низ торик хоҳад буд“.

35. Пас, ҳазар намо: мабодо нуре ки дар туст, зулмот бошад.

36. Вале агар баданат комилан равшан буда, ҳеҷ як қисми торики надошта бошад, он тамоман нуронӣ хоҳад буд, ба монанди он ки чароғе бо дурахши худ туро мунаввар карда бошад.

Исо фарисиёнро маҳкум мекунад.

37. Вақте ки Ў ин суҳанонро гуфт, як фарисӣ Ўро ба хонаи худ барои хӯрок таклиф кард; Ў омада, назди суфра нишаст.

38. Фарисӣ чун дид, ки Ў пеш аз хӯрок даст нашуст, мутааҷҷиб шуд.

39. Лекин Худованд ба вай гуфт: “Ҳоло шумо, эй фарисиён, беруни пиёла ва табақро тоза мекунед, аммо даруни шумо аз дудӣ ва шарорат пур аст.

40. Эй беақлон! Оё Ҷамон ки берунро офаридааст, дарунро низ наофаридааст?

41. Беҳтар аст, ки аз он чи доред, садақа диҳед, он гоҳ ҳама чиз барои шумо тоза хоҳад буд.

42. Аммо вой баар ҳоли шумо, эй фарисиён, ки аз наъно, садоб ва ҳар навъ сабзавот ушр медиҳед, вале ба адолат ва муҳаббати Худо беъътиной макунед; мебоист онҳоро ба чо оварда, инҳоро низ тарк намекардед.

43. Вой бар ҳоли шумо, эй фарисиён, ки дўст медоред дар куништҳо болонишин бошед ва дар кўчаю бозорҳо салому тарикҳо бишнавед.

44. Вой бар ҳоли шумо, эй китобдонон ва фирисиёни риёкор, ки шумо ба қабрҳои аз назар пинҳон монанд ҳастед, ки мардум дар болои онҳо роҳ мераванд ва инро намедонанд“.

Исо шариатдонро маҳкум мекунад.

45. Дар ҷавоб яке аз шариатдонон ба Ў гуфт: “Эй Устод! Бо ин суханонат моро низ таҳқир мекунӣ“.

46. Аммо Ў гуфт: “Вой бар ҳоли шумо низ, эй шариатдонон, ки борҳои душворро бар дўши мардум мегузored, лекин худатон як ангуштро ҳам ба он борҳо намерасонед.

47. Вой бар ҳоли шумо, ки мақбараҳои анбиёро бино мекунед, ва ҳол он ки падарони шумо онҳоро куштаанд;

48. Бо ҳамин шумо шоҳид ва шарикӣ аъмоли падарони худ мегардед, зеро ки онҳо анбиёро куштанд, ва шумо мақбараҳошонро бино мекунед“.

49. Барои ҳамин ҳам ҳикмати Худо гуфтааст: “Ба наздашон анбиё ва ҳаввориёно мефиристам, ва аз онҳо баъзеро хоҳанд кушт, ва баъзеро таъқиб хоҳанд кард;

50. То ки хуни тамоми анбиё, ки аз аввали офариниши ҷаҳон рехта шудааст, ба гардани ин насл гузошта шавад:

51. Аз хуни Ҳобил то хуни Закарьё, ки дар миёни қурбонгоҳ ва маъбад кушта шудааст“. Оре, ба шумо мегўям, ки он ба гардани ин насл гузошта хоҳад шуд.

52. „Вой бар ҳоли шумо, эй шариатдонон, ки шумо калиди донишро гирифтаед, худатон надаромадед, ва ба онҳое ки даромадан хостанд, монё шудед“

53. Вақте ки Ў ин суханонро ба онҳо мегуфт, китобдонон ва фирисиён бошиддат Ўро фишор дода, боз бисёр чизҳо аз Ў пурсидан гирифтанд.

54. Ва мунтазир буданд, то ки аз забонаш чизе бишнаванду Ўро айбдор кунанд.

БОБИ ДУВОЗДАҲУМ

Огоҳонидан аз риёкориши фарисиён. Тарғиби эътирофи ҷасуруна.

1. Дар ин миён, вақте ки ҳазорон одамон ҷамъ омаданд, ба тавре ки якдигарро фишор меоданд, Ў ба сухан оғоз намуда, аввал ба шогирдони Худ гуфт: “Аз хамиртуруши фарисиён, ки риёкорист, ҳазар кунед”.
2. Ҳеч чизи ниҳоне нест, ки ошкор нагардад, ва ҳеч чизи махфие нест, ки маълум нашавад.
3. Бинобар ин, он чи шумо дар торикӣ гуфтаед, дар рӯшноӣ шунида хоҳад шудм, ва он чи шумо дар хона ба гӯш гуфтаед, дар болои бомҳо эълон карда хоҳад шуд.
4. Ва Ман ба шумо эй дӯстонам, мегӯям: аз кушандагони ҷисм, ки қодир нестанд баъд аз он ягон қори дигаре бикунанд, натарсед.
5. Лекин ба шумо нишон медиҳам, ки аз кӣ тарсидан лозим аст: аз Ў харосон бошед, ки баъд аз куштан қодир аст ба дӯзах андозад; оре, ба шумо мегӯям, ки аз Ў тарсед.
6. Оё панҷ гунчишк ба ду фулус фурӯхта намешавад? Ва ягонтои онҳо аз назари Худо намеафтад.
7. Ва ҳатто ҳамаи мӯйҳои сари шумо шумурда шудааст. Пас, натарсед: шумо аз бисёр гунчишкон бартарӣ доред.
8. Ва Ман ба шумо мегӯям: ҳар кӣ Маро дар назди мардум эътироф кунад, Писари Одам низ вайро дар назди фариштагони Худо эътироф хоҳад кард.
9. Лекин ҳар кӣ Маро дар назди мардун инкор кунад, вай дар назди фариштагон инкор карда хоҳад шуд.
10. Ва ҳар кӣ бар зидди Писари Одам сухане гӯяд, ба вай омурзида мешавад; лекин ҳар кӣ ба зидди Рӯҳулқудс куфр гӯяд, ба вай омурзида нахоҳад шуд.
11. Ҳар гоҳ шуморо ба куништҳо ва назди сардорон ва ҳокимон баранд, андеша накунад, ки чӣ гуна ё чӣ ҷавобе бояд бидиҳед ва ё чӣ сухане бояд бигӯед;

12. Зеро ки дар он соат Рӯҳулқудс шуморо таълим хоҳад дод, ки чӣ бояд гуфт“.

Огоҳонидан аз тамаъкорӣ.

13. Шахсе аз миёни мардум ба Ё гуфт: “Эй Устод! Ба бародарам бигӯй, ки меросро бо ман тақсим кунад“.

14. Ба вай гуфт: “Эй одамизод, кӣ Маро бар шумо қозӣ ё ҳақим Кардааст?“

15. Ва ба онҳо гуфт: “Зинҳор, аз тамаъкорӣ ҳазар кунед, зеро ки ҳаёти одам ба фаровонии дороии вай вобаста нест“.

Масал дар бораи сарватдори беақл.

16. Ва масале ба онҳо гуфт: “Киштзори як марди сарватдор ҳосили фаровоне овард;

17. Ва дар дили худ андеша карда гуфт: “Чӣ кунам, модоме ки барои анбор кардани ҳосилоти худ чое надорам?“

18. Ва гуфт: “Чунин мекунам: анборҳои худро вайрон карда, калонтарашро бино мекунам, ва дар он ҷо тамоми ғалладона ва тамоми дороии худро ҷамъ меоварам.

19. Ва ба ҷони худ мегӯям: Эй ҷони ман! Дороии бисъёре барои чандин сол дорӣ: фароғат кун, бихӯр, бинӯш ва димоғчоқӣ кун“.

20. Вале Худо ба вай гуфт: “Эй нодон! Худи имшаб ҷонатро аз ту талаб мекунад; пас, он чи захира кардӣ, насиби кӣ мешавад?“

21. „Чунин аст ҳоли касе ки барои худ ганҷҳо ғун мекунад, вале пеши Худо сарвате надорад“.

Ғамхори сохта ва дуруст.

22. Ва Ё ба шогирдонаш гуфт: “Бинобар ин ба шумо мегӯям: барои ҳаёти худ ғамхори накунад, ки чӣ бихӯред, низ барои ҷисми худ, ки чӣ бипӯшед:

23. Ҳаёт аз хӯрок ва ҷисм аз пӯшок муҳимтар аст.

24.Ба зоғон нигоҳ кунед: онҳо на мекоранд, на медараванд; На ганчинае доранд, на анборе, ва Худо ба онҳо рӯзӣ мерасонад; пас шумо аз парандагон чӣ қадар бештар арзанда ҳастед!“

25.Ва кист ки аз шумо, ки бо ғамхории худ қоматашро як зироъ баланд карда тавонад?

26.Пас, агар шумо аз ўҳдаи чунин кори хурдтарин баромада натавонед, чаро ба дигараш ғамхори мекунад?

27.Ба савсанҳо назар кунед, ки чӣ гуна нашъунамо меёбанд: на меҳнат мекунанд ва на мересанд; лекин ба шумо мегўям, ки Сулаймон ҳам бо тамоми ҷалоли худ чун яке аз онҳо либос напўшидааст

28.Пас, агар Худо алафи сахроро, ки имрўз ҳасту фардо ба танўр андохта мешавад, чунин бипўшонад, шуморо эй сустимонҳо, чӣ қадар аз он бештар пўшонда метавонад.

29.Ва шумо дар ҷустуҷўи он набошед, ки чӣ бихўред ё чи бипўшед, аз ғам осуда бошед.

30.Чунки қавми ҷаҳон дар ҷустуҷўи ҳамаи ин чизҳо мебошанд; лекин Падари шумо медонад, ки шумо ба ин чизҳо эҳтиёҷ доред;

31.Балки Малакути Худоро биталабед, ва ҳамаи ин ба шумо илова хоҳад шуд.

32.Натарс, эй рамаи хурд! Зеро ки Падари шумо таваччўҳ намудааст, ки Малакутро ба шумо ато кунад.

33.Дороии худро бифрўшед ва садақа диҳед. Барои худ ҳамёнҳои кўхнанашиаванда, ганчи бепоён дар осмон муҳайё созед, ки дузд ба он наздик намешавад, ва куя онро намезанад;

34. Зеро ҳар ҷо, ганчи шумост, дили шумо низ дар он ҷо хоҳад буд.

Дар бораи интизорӣ ба омадани Масеҳ.

35.Камарҳотон баста ва чароғҳотон фурўзон бошад;

36.Ва худатон монанди касоне бошед, ки ба оғои худ интизорӣ доранд, то ки ҳангоми аз тўи арўси омада дарро кўфтаниш дарҳол барояш воз кунанд.

37.Хушо ҳамон ғулومه ки оғояшон, дар вақти омаданиш, онҳоро бедор меёбад; ба ростӣ ба шумо мегўям, ки вай камари худро баста, онҳоро назди суфра хоҳад шинонд ва пеш омада, ба онҳо хизмат хоҳад кард.

38. Ва агар дар поси дуҷум ва сеҷуми шаб омада, онҳоро чунин ёбад, хушо он ғулом!

39. Лекин ҳаминро шумо медонед, ки агар соҳиби хона медонист ки дар кадом соат дузд меояд, бедор монда, намегузашт, ки ба хонааш нақб занад:

40. Пас, шумо низ тайёр бошед, зеро дар соате ки гумон надоред, Писари Одам меояд.

41. Петрус гуфт: “Худовандо! Оё ин масалро барои мо гуфти, ё барои ҳама?”

Масал дар бораи гумошта.

42. Худованд гуфт: “Кист он гумоштаи мўътамад ва доно, ки оғояш вайро бар хизматгори худ таин карда бошад, то ки ба онҳо дар сари вақт хўрок диҳад?”

43. Хушо он ғуломе ки оғояш омада, вайро машғули ҳамин кор ёбад;

44. Ба ростӣ ба шумо мегўям, ки вайро бар тамоми дорони худ таъин хоҳад кард.

45. Лекин агар он ғулом дар дили худ гўяд, ки “оғои ман ба зудӣ намеояд”, ва ба задани ғуломону канизон ва ба хўрдану нўшидану маст шудан шурўъ кунад,

46. Оғои он ғулом, дар рўзе ки ў мунтазир нест, ва дар соате ки гумон надорад, хоҳад омад, ва ўро ду пора карда, қисматашро бо хоинон баробар хоҳад кард.

47. Ва он ғулом, ки иродаи оғои худро медонист, вале тайёр нашуд ва мувофиқи иродаи вай амал накард, шаттаи бисъёр хоҳад хўрд;

48. Аммо он ки намедонист ва корҳои сазовори ҷазо кард, камтар шатта хоҳад хўрд. Ба ҳар касе ки бисъёр ато шуда бошад, аз вай бисъёр талаб карда мешавад; ва ба ҳар касе ки амнати бисъёр супурда шуда бошад, аз вай бисъёр талаб мекунад.

Исо ҷудоии одамро пешгўӣ мекунад.

49. Ман омадам, то ки оташе бар замин фурўд оварам, ва хеле иштиёқмандам, ки он ҳоло фурўзон шавад!

50. Маро таъмиде дар пеш аст, таъмиде ки бояд биёбам; ва чӣ қадар дар изтироб ҳастам, то даме ки ин ба амал ояд!

51. Оё шумо гумон мекунед, ки Ман омадаам, то осоиштагӣ ба замин биёрам? Не, мегӯям ба шумо, балки барои он ки чудой биёрам;

52. Зеро ки минбаъд панҷ нафар дар як хона аз ҳам чудо хоҳанд буд: се аз ду, ва ду аз се;

53. Падар аз писар ва писар аз падар, модар аз духтар ва духтар аз модар, модаршӯ аз келин ва келин аз модаршӯ чудо хоҳад буд“.

Аломати замон наҷоти ҷонро ба хотир меоварад.

54. Ба мардум низ гуфт: “Вақте ки абри аз ғарб пайдошударо мебинед, дарҳол мегӯед: ”Борон хоҳад борид” ; ва чунин мешавад;

55. Ва ҳангоме ки боди ҷанубӣ мезазад, мегӯед: ”Гармо хоҳад омад” ; ва меояд.

56. Эй риёкорон! Қиёфаи заминро осмонро шинохта метавонед, пас чӣ гуна ин замонро шинохта наметавонед?

57. Пас, чаро шумо аз пеши худ ҳукм намекунед, ки адолат чист?

58. Вақте ки ту бо даъвогари худ назди сардор меравӣ, дар аснои роҳ саъю кӯшиш намо, ки аз вай халос шавӣ, то ки вай туро назди қозӣ набарад, ва қозӣ туро ба мулозим насупорад, мулозим туро ва ба зиндон наандозад;

59. Ба ту мегӯям, ки то фулуси охиринро адо накуни, аз он ҷо берун нахоҳӣ рафт“.

БОБИ СЕЗДАҲУМ

Дар бораи тавба.

1. Дар ҳамин вақт баъзеҳо омада, ба Ё дар бораи ҷалалиёне нақл карданд, ки хуни онҳоро Пилотус бо қурбониҳои онҳо омехтааст.

2. Исо дар ҷавоб онҳо гуфт: “Оё гумон мекунед, ки ин ҷалалиён аз ҳамаи ҷалалиён зиёдтар гуноҳкор буданд, ки чунин азоб кашиданд?”

3. Не, мегӯям ба шумо; лекин агар тавба накунед, ҳамаатон ҳамин тавр нобуд хоҳед шуд.

4. Ва оё гумон мекунад, ки он ҳаждаҳ одам, ки бурчи Шилӯаҳ ба болояшон афтада, онҳоро нобуд карда буд, аз ҳамаи сокинони Ерусалим зиёдтар айбдор буданд?
5. Не, мегӯям ба шумо; лекин агар тавба накунад, ҳамаатон ҳамин тавр нобуд хоҳед шуд“.

Масал дар бораи дарахти анҷири бемева.

6. Ва чунин масале гуфт :“Шахсе дар тоқзори худ дарахти анҷири шинонда буд, ва омад, то ки мевае аз он пайдо кунад, вале чизе наёфт.
7. Ва ба тоқдор гуфт:”Инак, се сол боз ман меоям, то ки аз ин дарахти анҷир мевае пайдо кунам, вале чизе намеёбам; онро бибур: барои чӣ заминро беҳуда банд кунад?”
8. Аммо вай дар ҷавоб гуфт:”Эй оғо! Имсол ҳам онро бимон, то ки гирдашро канда, нури андозам:
9. Шояд, бор оварад; ва агар наоварад, соли оянда онро мебурӣ”..

Исо дар рӯзи шанбе шифо медиҳад.

10. Дар яке аз куништҳо Ё рӯзи шанбе таълим меод;
11. Ва инак, зане ҳаждаҳ сол боз гирифтори рӯҳи заъф буд: вай қадҳамида буд, ва қоматашро рост карда наметавонист.
12. Исо чун вайро дид, вайро садо карда, гуфт:“Эй зан! Аз ранҷурии худ халос мешавӣ“.
13. Ва дастҳои Худо бар вай гузошт; вай дарҳол қомат рост кард ва Худоро ҳамду сано хонд.
14. Сардори куништ чун дид, ки Исо дар рӯзи шанбе шифо дод, дарғазаб шуда, ба мардум гуфт:“Шаш рӯз ҳаст, ки дар онҳо қор бояд кард; дар ҳамон рӯзҳо омада, шифо ёбед, на ин ки дар рӯзи шанбе“
15. Худованд дар ҷавоби вай гуфт:“Эй риёкор! Оё ҳар яке аз шумо гов ё хари худро дар рӯзи шанбе аз охур воз карда, барои об додан намебаред?
16. Ва ин духтари Иброҳимро, ки шайтон ҳаждаҳ сол боз баста буд, оё дар рӯзи шанбе аз он бандҳояш халос кардан лозим набуд?”
17. Вақте ки Ё ин суханонро гуфт, ҳамаи муҳолифонаш дар хичолат монданд; ва тамоми мардум аз ҳамаи қорҳои аҷоибӣ Ё шод буданд.

Масал дар бораи донаи хардал.

18. Ва Ў гуфт: “Малакути Худо ба чӣ монанд аст, ва онро ба чӣ монанд кунам?”

19. Он мисли донаи хардалест, ки касе онро гирифта, дар боғи худ партофт: ва он нумў карда, дарахти калоне шуд, ва мурғони ҳаво дар шоҳаҳояш ошъёна сохтанд“.

Масал дар бораи хамиртуруш.

20. Боз гуфт: “Малакути Худоро ба чӣ монанд кунам?”

21. Он монанди хамиртурушест, ки зан онро гирифта, ба се ченак орд андохт, то ки тамоми хамир расид“.

Ҷавоби Исо ба савол дар бораи он ки оё шумораи наҷотъёбандагон кам аст.

22. Ва Ў дар шаҳрҳо ва деҳот гашта, таълим меод, дар ҳолате ки роҳи Ерусалимро пеш гирифта буд.

23. Касе ба Ў савол дода, гуфт: “Худовандо! Наход ки шумораи наҷотъёбандагон кам аст?” ба онҳо гуфт:

24. „Саъю кўшиш кунед, ки аз дари танг дохил шавед, зеро ба шумо мегўям, ки бисъер касон ба дохил шудан ҷиду ҷаҳд хоҳанд кард, лекин нахоҳанд тавонист.“

25. Вақте ки соҳби хона бархоста дарро бибандад, шумо дар берун истода, дарро мекўбеду мегўед: “Худовандо! Худовандо! Ба мо воз кун“. Вале Ў дар ҷавоби шумо хоҳад гуфт: “Шуморо намешиносам, ки аз кучо ҳастед”.

26. Он гоҳ хоҳед гуфт: “Мо пеши Ту хўрдем ва нўшидем, ва дар кўчаҳои мо Ту таълим меодӣ”.

27. Лекин Ў хоҳад гуфт: “Ба шумо мегўям: шуморо намешиносам, ки аз кучо ҳастед; ҳама аз Ман дур шавед, эй бадкорон”.

28. Дар он ҷо гирья ва ғичирроси дандон хоҳад буд, чун Иброҳим, Исҳоқ ва Яъқуб ва тамоми анбиёро дар Малакути Худо бубинед, вале худатон бадар ронда шуда бошед.

29. Ва аз шарқ ва ғарб ва шимол ва чанубомада, дар Малакути Худо хоҳанд нишаст.

30. Ва инак, охирино ҳастанд, ки аввалин хоҳанд шуд, ва аввалино ҳастанд, ки охирино хоҳанд шуд“.

Нияти Ҳиродус ки Исоро бидушад.

31. Дар ҳамон рӯз баъзе аз фарисиён омада, ба Ў гуфтанд: “Баро ва аз ин ҷо бирав, зеро ки Ҳиродус мехоҳад Туро ба қатл расонад“.

32. Ба онҳо гуфт: “Биравед ва ба он рӯбоҳ бигӯед:” Инак, имрӯз ва фардо девҳоро берун мекунам ва беморонро шифо медиҳам, ва дар рӯзи сеюм саранҷом хоҳам ёфт;

33. Лекин Маро лозим аст, ки имрӯз, фардо ва пасфардо роҳ равам, зеро мумкин нест, ки набӣ берун аз Ерусалим бимирад” „

Шикояти Исо дар бораи Ерусалим.

34. „Эй Ерусалим, Ерусалим, ки анбиёро мекушӣ ва онҳоеро, ки назди ту фиристода шудаанд, сангсор мекунӣ! Чанд бор хостам фарзандони туро ҷамъ кунам, монанди мокиёне ки ҷўҷаҳои худро зери болаш ҷамъ мекунад, ва шумо нахостед!

35. Инак, хонаи шумо ба шумо вайрон гузошта мешавад. Ба шумо мегӯям, ки Маро дигар нахоҳед дид, то даме ки бигӯед:” Муборак аст Он ки ба исми Худованд меояд!” „

БОБИ ЧОРДАҲУМ

Исо дар рӯзи шанбе шифо медиҳад.

1. Як рӯзи шанбе Ў дар хонаи яке аз сардорони фарисиён барои хўрок хўрдан омад, ва онҳо Ўро мушоҳида мекарданд:

2. Ва инак, марде пеши Ў омад, ки гирифтори бемории истисқо буд.

3. Исо ба шариятдонон ва фарисиён рӯ оварда, гуфт: “Оё дар рӯзи шанбе шифо додан ҷоиз аст ё не?”

4. Онҳо хомӯш монданд. Ва Ў он мардро ламс намуда, шифо бахшид ва фиристод.

5. Ва ба онҳо гуфт: “Кист аз шумо, ки хараш ё говаш ба даруни чоҳе афтада бошад, дарҳол онро дар рӯзи шанбе берун наоварад?”

6. Ба ин гап эроде гирифта натавонистанд.

Масал дар бораи онҳое ки дӯст медоранд дар базм пешгоҳнишин бошанд

7. Чун Ё пайхас намуд, ки даъватшудагон барои нишастани худ пешгоҳро интихоб мекунанд, ба онҳо масале гуфт:

8. „Вақте ки касе туро ба тӯи арӯсӣ даъват менамояд, дар пешгоҳ нанишин: мабодо дар миёни даъватшудагон шахси аз ту мӯхтарамтаре бошад,

9. Ва он касе ки туро ва ўро даъват намудааст, назди ту биёяду гӯяд: ”Ҷои худро ба ў бидеҳ”; ва он гоҳ бо хичолат дар поини хона ҷой гирифтани лозим мешавад.

10. Балки, агар туро даъват карда бошанд, омада, дар поини хона бинишин, то он касе ки туро даъват намудааст, назди ту биёяду гӯяд: ”Эй дӯст! Болотар бинишин”; он гоҳ туро пеши ҳамнишинонат эҳтироме хоҳад буд,

11. Зеро ҳар кӣ худро баланд кунад, паст гардад, ва ҳар кӣ худро фурутан созад, сарафроз гардад“.

Порсои фарисиё не, балки раҳмдилӣ муҳим аст.

12. Ва ба он касе ки Ўро даъват намуда буд, гуфт: “Вақте ки хӯроки пешинӣ ё хӯроки бегоҳӣ ташкил мекунӣ, дӯстон ё бародарон ё хешон ё ҳамсояғони сарватдори худро даъват накун: мабодо онҳо низ туро даъват намоянд, ва мукофоти ту дода шавад.

13. Балки, чун зиёфат медиҳӣ, мискинон, маъюбон, шалон ва кӯронро даъват намо,

14. Ва ту хушбахт хоҳӣ буд, ки онҳо имконият надоранд мукофоте ба ту бидиҳанд; зеро ки дар рӯзи эҳъёи одилон мукофоте ба ту ато хоҳад шуд“.

15. Яке аз онҳое ки бо Ё назди суфра нишаста буданд, ин суханонро шунида, ба Ё гуфт: “Хушо касе ки дар Малакути Худо хӯрок хӯрад!”

Масал дар бораи онҳое ки ба зиёфат даъват шудаанд.

16. Ва Ў ба вай гуфт: “Шахсе зиёфати калоне ташкил карда, бисъёр касонро даъват намуд;

17. Чун вақти зиёфат расид, ғуломи худро фиристод, то ки ба даъватшудагон гӯяд: “Биёед, зеро ки ҳама чиз тайёр аст”.

18. Ва ҳама, гӯё ки забон як карда бошанд, ба узрхоҳӣ сар карданд. Аввалин ба вай гуфт: “Ман замин харидаам, ва рафта онро диданам лозим аст; аз ту хоҳишмандам, ки маро маъзур дорӣ”.

19. Дигаре гуфт: “Ман панҷ ҷуфт барзагов харидаам ва меравам, ки онҳоро имтиҳон намоям; аз ту хоҳишмандам, ки маро маъзур дорӣ”.

20. Сеюмин гуфт: “Ман зан гирифтаам ва ба ин сабаб наметавонам биёям”.

21. Ва он ғулом омада, инро ба оғои худ хабар дод. Он гоҳ соҳиби хона дарғазаб шуда, ба ғуломи худ гуфт: “Зуд ба кўчаю паскўчаҳои шаҳр баро, ва мискинон, маъубон, шалон ва кўронро ба ин ҷо биёр”;

22. Ва ғулом гуфт: “Эй оғо! Он чи гуфтӣ, ичро шуд, ва боз ҷой ҳаст”.

23. Ва оғо ба ғулом гфут: “Ба сари роҳҳо ва кўчабоғҳо баромада, мардумро ба омадан ризо кун, то ки хонаи ман пур шавад;

24. Зеро ба шумо мегӯям, ки ҳеч яке аз он шахсони даъватшуда хўроки маро нахоҳанд чашид: зеро ки даъватшудагон бисъёранд, аммо баргузидагон- кам”.

Исоро пайравӣ карда намешавад бе он ки кас ба таври ҷиддӣ тарки ҳама чиз кунад ва худро имтиҳон намояд.

25. Бо Ў мардуми бисъёре равона буданд; ва Ў ба онҳо рӯ оварда, гуфт:

26. “Агар касе назди Ман ояд ва аз падару модар, зану фарзандон, бародарону хоҳарон ва ҳамчунин аз ҷони худ нафрат накунад, вай наметавонад шогирди Ман бошад;

27. Ва ҳар ки салиби худро бардошта, Маро пайравӣ намекунад, наметавонад шогирди Ман бошад;”.

Масал дар бораи касе ки бурҷе месозад.

28., „Зеро кист аз шумо, ки бурче сохтанӣ шуда, аввал нишаста харчи онро ҳисоб накунад, ки оё ӯ имконияти ба анҷом расонидани онро дорад,

29. Ки мабодо, баъд аз ниҳодани таҳкурсии он, ба тамои карданаш қуввати ӯ нарасад, ва ҳамаи касоне ки инро мебинанд, ӯро тамасхур кунанд,

30. Ва гӯянд: „Ин шахс ба сохтан шурӯъ намуд ва ба тамои кардан қувваташ нарасид?“

Масал дар бораи подшоҳе ки ба ҷанг мебарояд.

31., „Ё кадом подшоҳ аст, ки ба муқобили подшоҳи дигар ба ҷанг даромаданӣ шуда, аввал нишаста маслиҳат накунад, ки оё бо даҳ ҳазор аскар қодир аст ба касе муқовимат намояд, ки бо бист ҳазор аскар бар зидди ӯ меояд?

32. Вагар на, ҳанӯз ки вай дур аст, назди вай элҷӣ фиристода, сулҳ металабад“.

33., „Ҳамчунин ҳар яке аз шумо, агар аз тамои дороии худ даст накашад, наметавонад шогирди Ман бошад“.

Дар бораи намаке ки қувваташро гум карда бошад.

34., „Намак хуб аст; лекин агар намак қувваташро гум кунад, ба кадом чиз боз намакин шавад?

35. На барои замин кор меояд, на барои нури; онро бароварда мепартоянд. Ҳар кӣ гӯши шунаво дорад, бишнавад!“

БОБИ ПОНЗДАҲУМ

Шикваи фарисиён ва китобдонон.

1. Ҳамаи бочгирон ва гуноҳкорон назди ӯ меоманд, то ки суханони ӯро гӯш кунанд.

2. Вале фарисиён ва китобдонон шиквакунон мегуфтанд: „ӯ гуноҳкоронро пазирай мекунад ва бо онҳо хӯрок меҳӯрад“.

Масал дар бораи гӯсфанди гумишуда.

3. Ва ӯ ба онҳо ин масалро гуфт:

4. „Кист аз шумо, ки сад гўсфанд дошта бошад ва яке аз онҳоро гум кунад, он наваду нўҳро дар биёбон гузошта, аз ақиб он гумшуда намеравад, то даме ки онро биёбад?

5. Ва чун ёфт, бо шодӣ онро бар китфи худ мегузорад;

6. Ва ба хонаи худ омада, дўстон ва ҳамсоғонро ҷеғ мезанад ва ба онҳо мегўяд:”Бо ман шодӣ кунед, ки гўсфанди гумшудаи худро ёфтам”„

7. „Ба шумо мегўям, ки дар осмон барои як гуноҳкоре ки тавба мекунад, шодӣ зиёдтар хоҳад буд, назар ба навадунўҳ одиле ки ба тавба эҳтиёҷ надоранд“.

Масал дар бораи дирҳами гумшуда.

8. Ё кадом зан аст, ки даҳ дирҳам дошта бошад ва як дирҳамро гум карда, шамъе даргиронад ва хонаро рўфта, бодикқат ҷустуҷў накунад, то даме ки онро биёбад?

9. Ва чун ёфт, дўстон ва ҳамсоғони худро ҷеғ зада мегўяд:”Бо ман шодӣ кунед, ки дирҳами гумшудаи худро ёфтам”„

10.„Ба шумо мегўям, ки дар миёни фариштағони Худо барои як гуноҳкоре ки тавба мекунад, ҳамин тавр шодӣ мешавад“.

Масал дар бораи писари ноқобил.

11. Боз гуфт:“Шахсе ду писар дошт;

12. Ва хурдии онҳо ба падар гуфт:”Эй падар! Он қисми молу мулкро, ки бояд ба ман расад, ба ман бидеҳ”. Ва падар дороии худро ба онҳо тақсим кард.

13. Баъд аз чанд рўз писари хурдӣ ҳар он чи дошт, чамъ карда, ба кишвари дурдасте рафт ва дар он ҷо дороии худро дар айшу нўш исроф намуд.

14. Вақте ки ҳамаашро сарф кард, қаҳтии сахте дар он кишвар рўй дод, ва ў ба мўҳточӣ дучор шуд;

15. Ва рафта, хизматгори яке аз сокинони он кишвар шуд, ки вай ўро ба саҳрои худ фиристод, то ки хукбонӣ кунад;

16. Ва ў орзу дошт шиками худро аз харнубе ки хукон мехўранд, пур кунад, лекин ҳеҷ кас онро ба ў намедод.

17. Оқибат ў ба худ омада, гуфт: "Чӣ қадаре аз муздурони падарам нони фаровон доранд, аммо ман дар ин чо аз гуруснагӣ ва ҳалокат мерасам!

18. Бархоста, назди падарам меравам ва ба вай мегӯям: эй падар! Ман пеши осмон ва пеши ту гуноҳ кардаам,

19. Ва дигар лоиқи он нестам, ки писари ту хонда шавам; маро чун яке аз муздуронат қабул кун".

20. Ва ў бархоста, сӯи падараш равона шуд. Ва ҳанӯз ў хеле дур буд, ки падараш ўро дида, раҳмаш омад; ва тозон рафта, ўро ба оғӯш кашиду бўсид.

21. Ва писар ба вай гуфт: "Эй падар! Ман пеши осмон ва пеши ту гуноҳ кардаам, ва дигар лоиқи он нестам, ки писари ту хонда шавам".

22. Аммо падар ба ғуломони худ гуфт: "Либоси беҳтарине оварда, ба ў бипӯшонед, ва ангуштарин ба дасташ, ва мӯза ба пойҳояш бидихед;

23. Ва гӯсолаи охуриро оварда, сар бибуред: бихўрем ва димоғчоқӣ кунем,

24. Зеро ки ин писарам мурда буд ва зинда шуд, гум шуда буд ва ёфт шуд". Ва ба димоғчоқӣ шурўъ карданд.

25. Лекин писари калонии вай дар саҳро буд; ва ҳангоме ки баргашта, ба хона наздик шуд, садоҳои суруду сурур ба гӯшаш расид;

26. Ва яке аз хизматгоронро чеғ зада, пурсид, ки ин чӣ маъно дорад?

27. Вай ба ў пуфт: "Бародарат омад, ва падарат гӯсолаи охуриро сар бурид, чунки ўро сихат саломат дид".

28. Ў ба ҳашм омада, нахост ба хона дарояд. Ва падараш баромада ўро чеғ зад.

29. Аммо ў дар ҷавоби падараш гуфт: "Инак, чандин сол аст, ки ман ба ту хизмат мекунам ва ҳаргиз аз ғрмони ту гардан натофтаам; вале ту ҳаргиз ба ман як бузғолае ҳам надодаӣ, то ки бо дӯстони худ димоғчоқӣ кунам;

30. Ва чун ин писарат, ки дороии туро ба фоҳишаҳо барбод додааст, гашта омад, ту барои вай гӯсолаи охуриро сар буридаӣ".

31. Ба ў гуфт: "Писарам! Ту ҳамеша бо ман ҳастӣ, ва ҳар он чи ман дорам, аз они туст;

32. Аммо ба он мебоист шодӣ ва димоғчоқӣ мекардем, ки ин бародарат мурда буд ва зинда шуд, гум шуда буд ва ёфт шуд",..

БОБИ ШОНЗДАХУМ

Масал дар бораи амалдори ҳақим, вале ноинсоф.

1. Ба шогирдони Худ гуфт: “Як Марди сарватдор буд, ки амалдоре дошт, ва дар ҳаққи вай ба ӯ шикоят карданд, ки молу мулки ӯро исроф менамояд:
2. Вайро чеғ зада, гуфт: “Ин чист, ки дар ҳаққи ту шунидаам? Аз амалиёти худ ҳисоб дех, зеро ки дигар наметвонӣ амалдор бошӣ”.
3. Он амалдор дар дили худ гуфт: “Чӣ кунам? Оғоям маро аз вазифаам маҳрум месозад: аз ӯҳдаи каландзанӣ намебароям, аз гадоӣ шарм макунам;
4. Медонам, чӣ кунам, то ки мардум, ҳангоми аз вазифа маҳрум шуданам, маро дар хонаи худ пазирай кунанд”.
5. Ва ҳар яке аз қарздорони оғои худро ба танҳои чеғ зада, ба якумин гуфт: “Ту аз оғои ман чӣ қадар қарздор ҳастӣ?”
6. Гуфт: “Сад ченак равған”. Ба вай гуфт: “Забонхати худро бигир ва зуд нишаста, панҷоҳ бинавис”.
7. Баъд ба дигаре гуфт: “Ту чӣ қадар қарздор ҳастӣ?”. Дар ҷавоб гуфт: “Сад ченак гандум”. Ба вай гуфт: “Забонхати худро бигир ва ҳаштод бинавис”.
8. Ва он оғо амалдори ноинсофро таъриф кард, ки оқилона рафтор кардааст; зеро ки писарони ин олам дар муомила бо мардуми насли худ аз писарони нур оқилтаранд“.
9. Ва Ман ба шумо мегӯям: бо сарвати ноинсофона барои худ дӯстон пайдо кунед, то ки онҳо дар вақти тамом шудани он шуморо дар масканҳои ҷовидонӣ пазирай кунанд.
10. Касе ки дар чизи андак мўътамад бошад, дар чизи бисъёр низ мўътамад аст, ва касе ки дар чизи андак ноинсофӣ кунад, дар чизи бисъёр низ ноинсоф аст.
11. Пас, модоме ки шумо дар сарвати ноинсофона мўътамад набудед, кист, ки сарвати ҳақиқиро ба шумо месупорда бошад?
12. Ва модоме ки дар чизи бегона мўътамад набудед, кист, ки чизи худатонро ба шумо медода бошад?
13. Ҳеч ғулом ба ду оғо хизмат карда наметавонад: зеро ки ё аз яке нафрат карда, дигареро дӯст хоҳад дошт; ё ба яке часпида, дигареро

хор хоҳад дид. Шумо наметавонед ба Худо ва ба мамуно хизмат кунед“.

Дар бораи порсои сохтаи фарисиён ва аҳамияти Таврот.

14. Ва фарисиён, ки зарпараст буданд, ҳамаи инро шунида, Ёро тамасхур карданд.

15. Ба онҳо гуфт: “Шумо худро пеши мардум одил вонамуд мекунед, вале Худо аз дилҳои шумо огоҳ аст: зеро он чи дар назари мардум олидараҷа аст, пеши Худо зишт аст“.

16. „Таврот ва суҳафи анбиё то Яҳъёст; аз он вақт ин ҷониб Малакути Худо башорат дода мешавад, ва ҳар ки бо ҷадду ҷаҳд ба он дохил мегардад.

17. Лекин фанои осмон ва замин осонтар аст аз он ки нуқтае аз таврот маҳв шавад“.

Исо дар бораи талоқ.

18. „Ҳар кӣ зани худро талоқ дода, зани дигаре гирад, зино карда бошад; ва ҳар кӣ зани талоқшударо гирад, зино карда бошад“.

Сарватдор ва Лаъзор.

19. „Шахси сарватдоре буд, либосҳои арғувон ва катон дар бар мекард, ва ҳар рӯз базми боҳашамат барпо мекард.

20. Ва Лаъзор ном мискине назди дарвозаи ӯ мехобид, ва баданаш пур аз захм буд;

21. Ва орзу дошт аз он чи аз дастархони он сарватдор меафтод, шиками худро сер кунад; ва сагон омада захмҳои ӯро мелесиданд.

22. Вақте ки он мискин мурд, фариштагон ӯро ба оғӯши Иброҳим бурданд; он сарватдор низ мурд, ва ӯро дафн карданд;

23. Ва дар дўзах ӯ, дар ҳолате ки азобу уқубат мекашид, чашм андохта, аз дур Иброҳимро бо Лаъзор, ки дар оғӯшаш буд, дид.

24. Ва фаръёд зада, гуфт: “Эй падарам Иброҳим! Ба ман марҳамат кун ва Лаъзорро бифирист, то ки нўги ангушташро ба об тар карда, забони маро салқин гардонад, зеро ки ман дар аланга азият мекашам”.

25. Лекин Иброҳим гуфт: “Эй фарзандам! Ба хотир овар, ки дар зиндагиат чизҳои хуб насиби ту ва чизҳои бад насиби Лаъзор шуда буд; акнун вай дар ин ҷо фароғат меёбад, ва ту азоб мекашӣ;
26. Ва илова бар ҳамаи ин, дар миёни мо ва шумо вартаи бузурге воқеъ аст, ба тавре ки онҳое ки аз ин ҷо назди шумо гузаштан меҳоҳанд, наметавонанд, ҳамчунин аз он ҷо назди мо намегузаранд”;
27. Ва ӯ гуфт: “Пас, эй падар, аз ту илтимос мекунам, ки вайро ба хонаи ман бифирист.
28. Зеро ки ман панҷ бародар дорам: бигзор онҳоро таъкид кунад, ки онҳо ҳам ба ин макони азобу уқубат наоянд”.
29. Иброҳим ба ӯ гуфт: “Онҳо Мусо ва анбиё доранд; ба суҳанонашон гӯш кунанд”.
30. Аммо ӯ гуфт: “Не, падарам Иброҳим! Лекин агар яке аз мурдагон назди онҳо равад, тавба хоҳанд кард”.
31. Ба ӯ гуфт: “Модоме ки ба Мусо ва анбиё гӯш намедиханд, ҳатто агар яке аз мурдагон эҳё шавад ҳам, бовар нахоҳанд кард”.

БОБИ ҲАФДАҲУМ

Дар бораи ҷидияти васвасаҳо, дар бораи муҳаббати авфкунанда ва қуввати имон.

1. Ва ӯ ба шогирдони Худ гуфт: “Ҳеҷ мумкин нест, ки васвасаҳо ба миён наоянд, лекин вай бар ҳоли касе ки ба воситаи вай ба миён оянд;
2. Бар гардани вай санги осиее андохта, вайро дар баҳр афкананд, барои вай беҳтар аст аз он ки вай яке аз ин тифлонро ба васваса андозад.
3. Ба худ назорат кунед. Агар бародарат ба ту гуноҳ кунад, ба ӯ гап зада, фаҳмон, ва агар тавба кунад, ӯро авф намо;
4. Ва агар рӯзе ҳафт карат ба ту гуноҳ кунад ва рӯзе ҳафт карат ручӯъ намуда, гӯяд: “Тавба кардам”, ӯро авф намо.
5. Ва ҳаввориён ба Худованд гуфтанд: “Имони моро зиёд кун”.
6. Худованд гуфт: “Агар шумо ба андозаи донаи хардал имон медоштед ва ба ин дарахти тут мегуфтед: “Решакан гардида, дар миёни баҳр ҷойгир шав”. Он ба шумо итоат мекард.

Масал дар бораи гуломе ки аз саҳро бармегардад.

7. Кист аз шумо, ки ғуломаш ба шудгор ё ба чўпонӣ машғул бошад ва ҳангоме аз саҳро баргаштанаш ба вай гўяд: ”Зуд омада, назди суфра бинишин”?

8. Барбакс, оё ў ба вай намегўяд: ”Барои ман хўроки бегоҳӣ тайёр кун ва камари худро баста, ба ман хизмат кун, то даме ки бихўрам ва бинўшам, ва баъд аз он худат бихўр ва бинўш”?

9. Оё ў ба ғулом барои он ки фармонҳои ўро ба ҷо овард, миннатдорӣ баён мекунад? гумон намекунам.

10. Ҳамчунин шумо низ, вақте ки ҳамаи фармонҳои ба шумо додашударо ба ҷо овардед, бигўед: ”Мо ғуломони ношоям ҳастем; чунки он чи карданамон лозим буд, кардем”.

Шифо ёфтани даҳ шахси маҳавӣ.

11. Дар аснои роҳи Ерусалим Ў аз худуди байни Сомария ва Чалил мегузашт.

12. Ва ҳангоме ки Ў ба қасабае дохил мешуд, даҳ шахси маҳавӣ аз пешаш баромаданд, ки аз дур истода,

13. Бо овози баланд мегуфтанд: “Эй Устод, ба мо марҳамат кун!”

14. Ва Ў, чун дид, ба онҳо гуфт: “Биравед ва худро ба коҳинон нишон диҳед”. Ва онҳо дар вақти рафтанишон пок шуданд.

15. Яке аз онҳо чун дид, ки шуфо ёфтааст, баргашта, бо овози баланд Худоро ҳамду сано хонд,

16. Ва пеши пойҳои Ў рўй ба замин афтада, ба Ў ташаккур гуфт; ва ў мардӣ сомари буд.

17. Исо гуфт: “Оё даҳ нафар пок нашуданд? Пас он нўҳ нафар кучоянд?”

18. Оё, ғайр аз ин аҷнабӣ, касе ёфт нашуд, ки баргашта Худоро ҳамду сано хонанд?”

19. Ва ба вай гуфт: “Бархоста, бирав; имонат туро начот дод”.

Дар бораи омадани Малакути Худо.

20. Чун фарисиён ба Ў савол доданд, ки Малакути Худо кай меояд, дар чавоби онҳо гуфт: “Малакути Худо тавре намеояд, ки ба назар намоён шавад,

21. Ва намегӯянд: ”Инак, он дар ин ҷост”, ё: ”Инак, дар ин ҷост”; зеро инак, Малакути Худо дар дохили шумост“.

Исо дар бораи омадани дуҷуми Худ сухан меронад.

22. Ва ба шогирдон гуфт: “Айёме меояд, ки дидани фақат як рӯзи Писари Одамро орзу хоҳед кард, ва нахоҳед дид;

23. Ва ба шумо хоҳанд гуфт: ”Инак, дар ин ҷост”, ё: ”Инак дар он ҷост”, Наравед ва аз ақиби онҳо надавед;

24. Зеро, чӣ тавре ки барқ аз як канори осмон нур мепошад, Писари Одам дар рӯзи Худ ҳамин тавр хоҳад буд.

25. Лекин аввал Ўро лозим аст, ки бисъёр азоб кашад ва аз тарафи ин насл рад кардда шавад“.

26. „Ва чӣ тавре ки дар айёми Нӯҳ буд, дар айёми Писари Одам низ ҳамон тавр хоҳад буд:

27. „Мехӯрданд, менӯшиданд, зан мегирифтанд, ба шавҳар мерафтанд - то рӯзе ки Нӯҳ ба кишти даромад, ва тӯфон омада, ҳамаро нобуд кард” „.

28. Ва чӣ тавре ки дар айёми Лут буд: мехӯраданд, менӯшаданд, мехариданд, мефурӯхтанд, мекоштанд, иморат мекарданд;

29. Лекин дар рӯзе ки Лут аз Садӯм баромад, оташ ва кибрит аз осмон борид ва ҳамаро маҳв кард.

30. Дар рӯзи зоҳир шудани Писари Одам низ ҳамон тавр хоҳад буд“.

31. „Дар он рӯз ҳар кӣ бар бом бошад, чизҳояш дар хона бошад, барои гирифтани онҳо поён нафурояд; ва ҳар кӣ дар киштзор бошад, барнагардад:

32. “Зани Лутро ба хотир оваред” „.

33. „Ҳар кӣ ҷони худро нигоҳдорӣ мекунад, онро барбод хоҳад дод, ва ҳар кӣ онро барбод диҳад, онро зинда хоҳад кард.

34. Ба шумо мегӯям, ки дар он шаб аз ду нафаре ки дар як ҷогаҳ бошанд, яке гирифта ва дигаре гузошта хоҳад шуд;

35. Аз ду зане ки якҷоя бо дастоз машғул бошанд, яке гирифта ва дигаре гузошта хоҳад шуд;

36. Аз ду нафаре ки дар киштзор бошанд, яке гирифта ва дигаре гузошта хоҳад шуд“.

37. Дар ҷавоби Ў гуфтанд: “Кучо, эй Худованд?“. Ба онҳо гуфт: “Ҳар кучо лоша бошад, қарғасон дар он ҷо ҷамъ мешаванд“.

БОБИ ҲАЖДАҲУМ

Масал дар бораи қозии ноинсоф.

1. Ва ба онҳо масале дар бораи он гуфт, ки кас бояд ҳамеша дуо гӯяд ва маънос нашавад,

2. Ва гуфт: “Дар шаҳре қозие буд, ки на тарсе аз Худо дошт ва на шарме аз мардум.

3. Дар он шаҳр бевазоне буд, ки назди ӯ омада, мегуфт: ”Маро аз душманонам муҳофизат намо”.

4. Мудати дурудароз қозӣ безътиной кард. Вале баъдтар дар дили худ гуфт: ”гарчанде ки ман на тарсе аз Худо дорам ва на шарме аз мардум,

5. Лекин азбаски ин бевазан маро ором намегузорад, вайро муҳофизат хоҳам кард, то ки ҳар дам омада, маро безор накунад”.

6. Ва Худованд гуфт: “Шунидед, ки ин қозии ноинсоф чӣ мегӯяд?

7. Магар Худо багузидагони Худро, ки рӯзу шаб ба даргоҳи Ў зорию интиҷо мекунанд, муҳофизат намекунад, гарчанде ки дар муҳофизати онҳо таъхир менамояд?“.

8. „Ба шумо мегӯям, ки ба зудӣ онҳоро муҳофизат хоҳад кард. Лекин вақте ки Писари Одам биёяд, оё имоне бар замин хоҳад ёфт?“.

Масал дар бораи фарисӣ ва боҷгир.

9. Ҳамчунин барои касоне ки ба одил будани худ эътимод дошта, дигаронро хор мекунанд, чунин масале гуфт:

10. „Ду кас ба маъбад барои ибодат даромаданд, ки яке фарисӣ ва дигаре боҷгир буд.

11. Фарисӣ рост истода, дар дили худ чунин дуо мегуфт: ”Худоё! Туро шукр мегӯям, ки монанди касони дигар: торочгарон, золимон, зинокорон, ё монанди ин боҷгир нестам:

12. Ҳафтае ду карат рӯза медорам ва аз ҳар чизе ки ба даст меоварам, урш медиҳам”.

13. Аммо бочгир, дуртар истода, ҳатто чуръат надошт, ки чашмонашро сӯи осмон баланд кунад; балки синаи худро мезаду мегуфт: ”Худоё! Ба мани гуноҳкор раҳм кун”.

14. Ба шумо мегӯям, ки ин шахс назар ба он шахс бештар сафед шуда ба хонаи худ рафт: зеро ҳар кӣ худро баланд кунад, паст мешавад, ва ҳар кӣ худро фурутан созад, сарафроз мешавад“.

Исо кӯдаконро дуо мекунад.

15. Кӯдаконро низ назди Ё меоварданд, то ки онҳоро ламс кунад; шогирдон инро дида, ба онҳо монё мешуданд.

16. Аммо Исо онҳоро чеғ зада, гуфт: “Кӯдаконро бигзоред, ки назди Ман оянд, ва ба онҳо монё нашавед, зеро ки Малакути Худо ба чунин касон тааллуқ дорад;

17. Ба ростӣ ба шумо мегӯям: ҳар кӣ Малакути Худоро монанди кӯдак қабул накунад, ба он дохил намешавад“.

Исо ва ҷавони сарватдор.

18. Ва сарватдоре аз Ё пурсид: “Эй Устоди некӯ! Чӣ кунам, то вориси ҳаёти ҷовидонӣ шавам?”

19. Исо ба вай гуфт: “Чаро Маро некӯ мегӯӣ? Ҳеҷ кас накӯ нест, ҷуз Худои ягона.

20. Аҳқонро медони: Зино накун; қатл накун; дуздӣ накун; шаҳодати бардурӯғ надех; падару модаратро ҳурмат кун“.

21. Гуфт: “Ҳамаи инро ман аз кӯдаки нигоҳ доштаам“.

22. Исо инро шунида, ба вай гуфт: “Туро боз чизе намерасад: ҳар он чи дори, бифурӯш ва ба мисконон бидех, ва дар осмон ганҷе хоҳи ёфт; ва омада, Маро пайравӣ кун“.

23. Лекин вай, чун инро шунид, андӯҳгин шуд, зеро ки бағоят сарватдор буд.

24. Исо андӯҳи вайро дида, гуфт: “Ба Малакути Худо даромадани сарватдор чӣ гуна душвор аст!

25. Зеро ки аз сӯрохии сӯзан гузаштани шутур осонтар аст аз он ки сарватдор ба Малакути Худо дохил шавад“.

26. Шунавандагон гуфтанд: “Пас кӣ метавонад начот ёбад?”

27. Гуфт: “Он чи барои одамон ғайриимкон аст, барои Худо имконпазир аст“.

Дар бораи мукофоти шогирдон.

28. Петрус гуфт: “Инак, мо ҳама чизро тарк карда, Туро пайравӣ намудаем“.

29. Ба онҳо гуфт: “Ба ростӣ ба шумо мегӯям: касе нест, ки хона, ё падару модар, ё бародарон, ё хоҳарон, ё зан, ё фарзандонро аз баҳри Малакути Худо тарк кунаду

30. Дар ин замон хеле зиёдтар ва дар олами оянда ҳаёти ҷовидонӣ наёбад“.

Исо бори сеюм дар бораи мамоти Худ ва эҳёи Худ сухан меронад.

31. Ва он дувоздаҳро назди Худ хонда, ба онҳо гуфт: “Инак, мо сӯи Ерусалим меравем, ва ҳар он чи бо забони анбиё дар бораи Писари Одам навишта шудааст, ба амал хоҳад омад:

32. Зеро ки Ў ба дасти ғайрияҳудиён таслим карда хоҳад шуд, ва Ўро тамасхур кунанд, ҳақорат диҳанд, туфборон кунанд,

33. Ва тозиёна зананд, бикушанд; ва дар рӯзи сеюм Ў эҳёе шавад“.

34. Лекин онҳо чизе аз ин нафаҳмиданд; маънои ин суханон аз онҳо пӯшида буд, ва онҳо ба ин гуфтаҳо сарфаҳм нарафтанд.

Шифо ёфтани кӯр дар назди Ерихӯ.

35. Вақте ки Ў ба Ерихӯ наздик мешуд, кӯре дар канори роҳ нишаста, садақа мепурсид;

36. Ва чун шунид, ки аз пешаш мардум мегузаранд, пурсид: “Ин чист?”

37. Ба вай гуфтанд, ки Исои Носирӣ меояд.

38. Дарҳол фаръед карда, гуфт: “Эй Исо, Писари Довуд! Ба ман марҳамат кун“.

39. Онҳое ки дар пеш равона буданд, вайро ба хомӯш шудан водор карданд; лекин вай боз ҳам бештар фаръед мезад: “Эй Писари Довуд! Ба ман марҳамат кун”.

40. Исо истода, фармуд, ки вайро назди Ё биёранд. Ва ҳангоме ки наздик омад, аз вай пурсид:

41. „Чӣ меҳоҳӣ, ки барои ту бикунам?“ Гуфт: “Худовандо! Меҳоҳам бино шавам”.

42. Исо ба вай гуфт: “Бино шав! Имонат туро шифо бахшид”.

43. Вай дарҳол бино гашт ва, Худоро ситоишкунон, аз ақиби Ё равона шуд. Ва тамоми мардум инро дида, Худоро ҳамду сано хонданд.

БОБИ НУЗДАҲУМ

Имон овардани Заккай.

1. Ва Ё ба Ерихӯ ворид шуда, аз он мегузашт.

2. Ва инак, Заккай ном шахс, ки сардори бочгирон ва сарватдор буд,

3. Меҳост Исоро бубинад, ки Ё кист, лекин ба сабаби бисъёрии мардум натавонист, чунки қадаш паст буд.

4. Ва давида пеш гузашту болои дарахти анцире баромад, то ки Ёро бубинад, чунки Ёро лозим буд ки аз пеши он бигзарад.

5. Вақте ки Исо ба он чо расид, назар афканда, вайро дид ва гуфт: “Эй Заккай! Зуд фуруд ой, зеро ки имрӯз Маро лозим аст дар хонаат бимонам”.

6. Вай зуд фууромада, Ёро бо хурсанди пазироӣ намуд.

7. Ва ҳама инро дида, шиквакунон гуфтанд, ки Ё дар хонаи шахси гуноҳкор меҳмон шудааст.

8. Аммо Заккай бархоста, ба Худованд гуфт: “Худовандо! Нисфи дорои худро ман ба мискинон медиҳам, ва агар чизи касеро ноинсофона гирифта бошам, чор баробар подош медиҳам”.

9. Исо ба вай гуфт: “Имрӯз ба ин хона начот омадааст, чунки вай низ Писари Иброҳим аст;

10. Зеро ки Писари Одам омадааст, то ки гумшудагонро пайдо кунад ва начот диҳад”.

Масал дар бораи даҳ минои амонатӣ.

- 11.Вақте ки онҳо инро гӯш мекарданд, Ў боз масале илова намуд: зеро ки Ў дар наздикии Ерусалим буд, ва онҳо гумон мекарданд, ки ба зудӣ бояд Малакути Худо ба зухур ояд.
- 12.Бинобар ин Ў гуфт:“Шахсе аз ашроф ба кишвари дурдаст мерафт, то ки салтанате ба даст оварда, баргардад;
- 13.Ва даҳ нафар ғуломонашро даъват намуда, ба онҳо даҳ мино дод ва ба онҳо гуфт:”Бо ин пул то вақти баргаштанам доду муомила кунед”.
- 14.Аммо аҳли шаҳраш ба вай адоват доштанд ва аз ақиби вай элчӣ фиристоданд, то бигӯяд:”Намехоҳем, ки вай бар мо подшоҳӣ кунад”.
- 15.Ва ҳангоме ки вай салтанатро ба даст оварда, баргашт, фармуд, ки ҳамон ғуломонро, ки ба онҳо пул дода, буд, чеғ зананд, то фаҳмад, ки ҳар яке чӣ қадар фоида кардааст.
- 16.Якумин омада, гуфт: “Эй оғо! Як минои ту даҳ мино фоида овард”.
- 17.Ба ў гуфт:”Офарин, эй ғуломи нек! Азбаски ба чизи андак мўътамад будӣ, бар даҳ шаҳр ҳоким шав”.
- 18.Дуюмин омада, гуфт:”Эй оғо! Инак як минои ту панҷ мино фоида овард”.
- 19.Ба ў низ гуфт:” Ту ҳам ба панҷ шаҳр ҳоким шав”.
- 20.Сеюмин омада, гуфт:”Эй оғо! Инак як минои ту, ки онро ба рўймоле печонида, нигоҳ доштам;
- 21.Зеро ки ман аз ту тарсидам, чунки шахси сахтгир ҳастӣ: он чи нагузоштаӣ, мегириӣ, он чи накоштаӣ, медаравӣ”.
- 22.Ба ў гуфт:”Туро аз забони худат маҳкум мекунам, эй ғуломи шарир! Ту медонистӣ, ки ман шахси сахтгир ҳастам, он чи нагузоштаам, мегирам, ва он чи накоштаам, медаравам;
- 23.Пас чаро пули маро ба саррофон надодӣ, то ки ман омада, онро бо фоидааш бигирам?”
- 24.Ва ба ҳозирон фармуд:”Он миноро аз ў гирифта, ба он ки даҳ мино дорад бидихед”;
- 25.Ба ў гуфтанд:”Эй оғо! Вай даҳ мино дорад”.
- 26.“Ба шумо мегўям, ки ҳар ки дорад, ба вай дода шавад; ва ҳар ки надорад, аз вай он чи низ дорад, гирифта шавад.
- 27.Лекин он душманони маро, ки намехостанд бар онҳо подшоҳӣ кунам, ба ин чо оварда, пеши ман ба қатл расонед”,,.

Ба Ерусалим бо тантана ворид шудани Исо.

28. Ин суханонро гуфта, Ў боз ба роҳ даромад ва сӯи Ерусалим равона шуд.

29. Ва чун ба Байт- Фочӣ ва Байт- Ҳинӣ, ки бар кӯҳи Зайтун аст, наздик омад, ду шогирди Худро фиристода,

30. Ба онҳо гуфт: “Ба он деҳа, ки рӯ ба рӯи мост, биравед; ҳамин ки воридаи он шудед, харкурраеро баста меёбед, ки ҳанӯз касе бар он савор нашудааст; онро воз карда, биёред;

31. Ва агар касе аз шумо пурсад: “Чаро воз мекунед?” ба вай бигӯед: “Худованд ба вай эҳтиёҷ дорад”,.

32. Фиристодагон рафта, чунон ки Ў ба онҳо гуфта буд, ёфтанд.

33. Вақте ки онҳо курраро воз мекарданд, соҳибонаш ба онҳо гуфтанд: “Чаро курраро воз мекунед?”

34. Гуфтанд: “Худованд ба вай эҳтиёҷ дорад”.

35. Ва онро назди Исо оварданд; ва чомаҳои худро бар курра афканда, Исоро ба он савор карданд.

36. Ва ҳангоме ки Ў мерафт, чомаҳои худро бар роҳ мегустурданд.

37. Вақте ки Ў ба фуromaдгоҳи кӯҳи Зайтун наздик шуд, тамоми тӯдаи шогирдонаш шодикунон бо овози баланд Худовандро барои ҳамаи мўъҷизаҳои ки дида буданд, ҳамду сано карда,

38. Мегуфтанд: “Муборак аст Подшоҳе ки ба исми Худованд меояд! Осоиштагӣ дар осмон ва ҷалол дар арши аъло бод!”

39. Баъзе фарисиён аз миёни мардум ба Ў гуфтанд: “Эй Устод! Шогирдони Худро манъ кун”.

40. Дар ҷавоб гуфт: “Ба шумо мегӯям, ки агар онҳо хомӯш монанд, сангҳо нидо хоҳанд кард”.

Маҳзуни Исо дар бораи Ерусалим.

41. Ва ҳангоме ки Ў ба шаҳр наздик омад, ба он назар андохта, ба ҳоли он гирьён шуд,

42. Ва гуфт: “Оҳ, кошки ту низ ақаллан дар ҳамин рӯзи худ медонистӣ, ки кадом чизҳо сӯи осоиштагии ту мебарад! Аммо ин ҳоло аз ҷашмони ту ниҳон аст;

43. Зеро рӯзҳое ба сарат меояд, ки душманонат ба муқобили ту сангарҳо хоҳанд сохт ва туро ихота намуда, аз ҳар тараф ба танг хоҳанд овард,

44. Ва туро, ва фарзандони туро дар дохили ту, ба хок яксон хоҳанд кард, ва дар ту санге бар санге нахоҳанд гузошт, аз барои он ки вақти тафаккути худро надонистӣ“.

Исо бори дуюм маъбадро пок мекунад.

45. Ва ба маъбад даромада, ба пеш кардани онҳое ки дар он харидуфурӯш мекарданд, оғоз намуд,

46. Ва ба онҳо гуфт: “Навишта шудааст, ки “хонаи Ман хонаи ибодат аст”, аммо шумо онро ба дуздхона мубадал кардаед“.

47. Ва ҳар рӯз дар маъбад таълим медод. Аммо саркоҳинон ва китобнон ва пирони қавм қасд доштанд, ки Ўро нобуд кунанд,

48. Вале илочи ин корро ёфта наметавонистанд, зеро ки тамоми мардум пайваста ба суханони Ў гӯш медоданд.

БОБИ БИСТУМ.

Масъалаи қудрати Исо.

1. Дар яке аз рӯзҳое ки Ў мардумро дар маъбад таълим ва башорат медод, саркоҳинон ва китобдонон бо пирон омада,

2. Ба Ў гуфтанд: “Ба мо бигӯй, ки бо кадом қудрат Ту ин корҳоро мекуни, ё кист, ки ин қудратро ба Ту додааст?”

3. Дар ҷавоби онҳо гуфт: “Ман ҳам аз шумо чизе мепурсам, ва ба Ман бигӯед:

4. „Таъмиди Яҳъё аз осмон буд ё аз инсон?”

5. Онҳо дар дили худ андеша карда, мегуфтанд: “Агар гӯем, ки “аз осмон”, Ў бигӯяд: ”Пас чаро ба вай имон наовардед?”

6. „Ва агар гӯем, ки “аз инсон буд”, тамоми қавм моро сангсор хоҳанд кард, зеро яқин доранд, ки Яҳъё набӣ буд“

7. Ва дар ҷавоб гуфтанд: “Намедонем аз кучо буд“.

8. Исо ба онҳо гуфт: “Ман ҳам ба шумо намегӯям, ки бо кадом қудрат ин корҳоро мекунам“.

Масал дар бораи тоқдорони бадкор.

9. Ва ба мардум чунин масалеро гуфт: “Шахсе тоқзоре шинонд, ва онро ба тоқдорон супурда, муддати дарозе сафар кард;

10. Ва чун мавсим расид, хизматгореро назди тоқдорон фиристод, то ки аз меваи тоқзор ба вай бидиҳанд; лекин тоқдорон вайро зада, тиждаст равона карданд.

11. Ва ӯ хизматгори дигарро фиристод; вале онҳо вайро низ зада ва дашном дода, тиждаст фиристоданд.

12. Ва ӯ боз сеюмашро фиристод; аммо вайро низ ярадор карда, бадар ронданд.

13. Он гоҳ соҳиби тоқзор гуфт: “Чӣ кунам? Писари маҳбуби худро мефиристам. Шояд ӯро дида, шарм кунанд?”.

14. Лекин тоқдорон чун ӯро диданд, бо ҳамдигар маслиҳат карда, гуфтанд: “Ин ворис аст; биёед, вайро бидушем, то ки мерос аз онҳо мо шавад”.

15. Ва ӯро аз тоқзор бароварда, куштанд. Пас, соҳиби тоқзор ба онҳо чӣ хоҳад кард?

16. Вай омада, он тоқдоронро ба марг маҳкум хоҳад кард ва тоқзорро ба дигарон хоҳад супурд. Онҳое ки ин суханонро шуниданд, гуфтанд: “Ҳошо ва калло!”

17. Аммо ӯ ба онҳо назар андохта, гуфт: “Маънои ин суханоне ки навишта шудааст, чист?” Санге ки меъмрон рад карданд, санги сари гӯшаи бино гардид?”

18. Ҳар кӣ бар он санг афтад, пора - пора шавад; ва агар он бар касе афтад, вайро маҷаз кунад”.

Масалаи хироч.

19. Саркоҳинон ва китобдонон қасд доштанд, ки дар ҳамон дам ӯро дастгир кунанд, лекин аз мардум тарсиданд, зеро донистанд, ки ин масалро ӯ дар ҳаққи онҳо гуфта буд.

20. Ва ӯро дар зери назорат гирифта, айёронро фиристоданд, то ки онҳо худро одил нишон дода, ӯро аз суханаш афтонанд ва ба қудрат ва ихтиёри ҳоким таслим кунанд.

21. Ва онҳо ба Ў савол дода, гуфтанд: “Эй Устод! Медонем, ки Ту ҳаққи гапро мегӯӣ ва меомӯзӣ, ва рӯбинӣ намекунӣ, балки тариқи Худоро ба ростӣ таълим медиҳӣ;

22. Оё ба қайсар чизья додани мо чоиз аст, ё не?”

23. Вале Ў макри онҳоро даръёфта, ба онҳо гуфт: “чаро Маро меозмод?”

24. Диноре ба Ман нишон диҳед: сурат ва рақами рӯи он аз они кист?”
Дар ҷавоб гуфтанд: “Аз они қайсар”.

25. Ба онҳо гуфт: “Пас, он чи аз они қайсар аст, ба қайсар диҳед, ва он чи аз они Худост- ба Худо”.

26. Ва Ўро пеши мардум аз суханаш афтонда натавонишанд ва аз ҷавоби Ў дар ҳайрат афтода, хомӯш монданд.

Исо ба саддуқиён дар бораи эҳёи сухан меронад.

27. Ва баъзе аз саддуқиён, мукири қиёмат ҳастанд, назди Ў омада, пурсиданд:

28. „Эй Устод! Мусо ба мо навиштааст, ки агар бародари касе бимирад ва зандор буда, фарзанде надошта бошад, бояд бародараш зани вайро ба никоҳи худ дароварда ва барои бародари худ насе ба вучуд оварад.

29. Ва инак, ҳафт бародар буданд: якумин зан гирифт ва фарзанд ба дунё наоварда, мурд.

30. Ва он занро дуюмин гирифт, вале ў низ фарзанд ба дунё наоварда, мурд;

31. Баъд вайро сеюмин гирифт, ва ҳамин тавр то ҳафтумин, ва ҳама фарзанде нагузошта, мурданд;

32. Баъд аз ҳама зан низ мурд.

33. Пас, дар эҳёи мурдагон вай зани кадоми онҳо мешавад? Зеро ки ҳар ҳафт вайро ба занӣ гирифта буданд”.

34. Исо дар ҷавоби онҳо гуфт: “Фарзандони ин дунё зан мегиранд ва ба шавҳар мераванд;

35. Лекин онҳое ки сазовори расидан ба он дунё ва эҳёи мурдагон бишаванд, на зан мегиранд ва на ба шавҳар мераванд,

36. Ва дигар бор наметавонанд бимиранд, зеро ки онҳо ба фариштагон баробаранд, ва азбаски писарони қиёмат ҳастанд, онҳо писарони Худо мебошанд.

37. Ин ки аз мурдагон эҳё мешаванд, инро Мусо низ дар ҳикояти бутта нишон дода, Худовандро Худои Иброҳим ва Худои Исҳоқ ва Худои Яъқуб хондааст.

38. Ва Ё на Худои мурадагон, балки Худои зиндгон аст, зеро ки пеши Ё ҳама зинда ҳастанд“.

Исо дар бораи китобдонон.

39. Баъзе аз китобдонон инро шунида, гуфтанд:“Эй Устод! Нағз сухан рондӣ“.

40. Ва дигар онҳо чуръат надоштанд, ки аз Ё чизе бипурсанд. Ва Ё ба онҳо гуфт:

41. Чӣ сон мегӯянд, ки Масех Писари Довуд аст?

42. Ва ҳол он ки худи Довуд дар китоби Забур мегӯяд:”Худованд ба Худои ман гуфт: ба ямини Ман бинишин,

43. То душманони Туро зери пои Ту андозам”.

44. Инак, Довуд Ёро Худован мехонад; пас чӣ сон Ё писари вай будааст?“.

45. Ва дар сурате ки тамоми мардум гӯш мекарданд, Ё ба шогирдони Худ гуфт:

46. „Аз китобдонон ҳазар кунед, ки дӯст медоранд чомаҳои дароз пӯшида гарданд, ва меписанданд дар бозорҳо табрик шунаванд, ва дар курсиҳои аввали куништҳо ҷой гиранд ва дар зиёфтҳо болонишин бошанд;

47. Онҳо, ки хонаҳои бевазанро фурӯ мебаранд ва барои намуд дуоро тӯл медиҳанд, аз ҳама саҳтар маҳкум хоҳанд шуд“.

БОБИ БИСТУ ЯКУМ

Фулуси бавазан.

1. Ва Ё назар андохта, сарватдоронро дид, ки ҳадияҳои худро ба ганчина меандохтанд;

2. Ва ҳамчунин бевазани камбағалеро дид, ки ду фулус дар он андохт.

3. Ва Ё гуфт:“Ба ростӣ ба шумо мегӯям, ки ин бевазани камбағал аз ҳама бештар андохт;

4. Зеро ки ҳамаи онҳо аз зиёдтии худ ҳадия барои Худо андохтаанд, лекин вай аз камбағалии худ тамоми нафақаеро, ки дошт, андохт“;

Бар кӯҳи Зайтун.

5. Вақте ки баъзе касон дар бораи маъбад сухан ронда, гуфтанд, ки он бо сангҳо ва инъомҳои гаронбаҳо зебу оро дода шудааст, Ў гуфт:

6. Айёме меояд, ки аз он чи дар ин ҷо мебинед, санге бар санге нахоҳад монд; ҳамааш хароб хоҳад шуд“.

7. Аз Ў пурсиданд:“Эй Устод! Ин кай воқеъ мешавад? Ва аломати ба вуқӯъ омадани ин чӣ гуна ат?“

8. Гуфт:“Ҳушъёр бошед, ки шуморо дар иштибоҳ наандозанд; зеро бисъёр касон бо номи Ман омада, гӯянд, ки ин Ман ҳастам; ва он вақт наздик аст. Аз ақиби онҳо наравед.

9. Ва чун овозаи ҷангҳо ва ошӯбҳоро бишнавед, натарсед: зеро ин бояд аввал воқеъ шавад; лекин дарҳол интиҳо намеёбад“.

10. Он гоҳ ба онҳо гуфт:“Қавме бар зидди қавме ва салтанате бар зидди салтанате қиём хоҳад кард;

11. Ва дар ҳар ҷо зилзилаҳои азим, ва қаҳтию вабоҳо, ва ҳодисоти пурдаҳшат ва аломати бузург аз осмон ба амал хоҳад омад.

12. Аммо пеш аз ҳамаи ин ба шумо дасти тааддӣ дароз хоҳанд кард ва шуморо таъқиб намуда, ба куништҳо ва зиндонҳо хоҳанд супурд ва хотири исми Ман назди подшоҳону ҳакимон хоҳанд бурд;,,

13. Ва ин ба шумо барои шаҳодат хоҳад буд.

14. Пас, дар дили худ аҳд кунед, ки пешакӣ андеша накунед, чӣ ҷавоб бояд бидиҳед.

15. Зеро ки Ман ба шумо забоне ва ҳикмате хоҳам дод, ки ҳамаи душманони шумо натавонанд на зидияте ба он нишон диҳанд ва на ба муқобили он чизе бигӯянд.

16. Ва шуморо падару модарон, ва бародарон, ва хешовандон, ва дӯстон таслим хоҳанд кард. Ва баъзеи шуморо ба қатл хоҳанд расонд“;

17. „Ва ҳама барои исми Ман ба шумо адоват хоҳанд дошт“.

18. „Лекин мӯе аз сари шумо талаф нахоҳад шуд“.

19. „Ҷонҳои худро бо сабри худ начот хоҳед дод“.

Дар бораи хароб шудани Ерусалим.

20.,,Ҳар гоҳ бубинед, ки аскарон Ерусалимро ихота кардаанд, бидонед, ки харобии он наздик шудааст.

21. Он гоҳ онҳое ки дар Яхудо мебошанд, ба кӯҳистон гурезанд; ва ҳар кӣ дар шаҳр аст, аз он барояд; ва ҳар кӣ дар гирду атроф аст, ба он надарояд,

22. Чунки ин айёми интиқом аст, то ба амал ояд ҳар он чи навишта шудааст.

23. Вой бар ҳоли ҳомиладорон ва ширдорон дар он айём; зеро ки мусибати бузурге бар замин рӯй дода, ин қавм гирифтори ғазаб хоҳад шуд:

24.,,Ва ба дами шамшер хоҳанд афтод, ва дар миёни ҳамаи халқҳо ба асирий хоҳанд рафт; ва Ерусалим поймоли ғайрияҳудиён хоҳад шуд, то даме ки даврони ғайрияҳудиён ба анҷом расад“.

Дар бораи бо ҷалол омадани Худованд.

25. Ва дар офтоб ва моҳ ва ситорагон аломатҳо зухур хоҳанд ёфт, ва бар замин халқҳо ба ноумедӣ афтада, аз хурӯши баҳр ва ғалаёни мавҷҳо моту мабҳут хоҳанд шуд;

26. Ва одамон аз тарсу ҳарос ва интизории он мусибатҳое ки ба сари ҷаҳон меояд аз ҳол хоҳанд рафт, зеро ки қувваҳои афлок мутазалзил хоҳанд шуд.

27. Ва он гоҳ Писари Одамро хоҳанд дид, ки бо қудрат ва ҷалоли азим бар абре меояд.

28. Вақте ки ба амал омадани ин чизҳо оғоз шаванд, бархоста, сарҳои худро баланд кунед, чунки халосии шумо наздик меояд“.

29. Ва ба онҳо масале гуфт: “Ба дарахти анҷир ва ба ҳамаи дарахтон нигоҳ кунед:

30. Вақте ки шукуфтани онҳоро мебинед, медонед, ки тобистон наздик аст;

31. Ҳамчунин, вақте ки шумо ба амал омадани ин чизҳоро мебинед, бидонед, ки Малакути Худо наздик аст“.

32.,,Ба ростӣ ба шумо мегӯям: ин насл ҳанӯз аз олам нагузашта, ҳамаи ин чизҳо воқеъ хоҳад шуд;

33. Осмон ва замин гузарон аст, лекин каломи Ман гузарон нест.
34. Пас, бохабар бошед аз худатон, ки мабодо дилҳои шумо аз пурхӯрӣ ва мастӣ ва ғамхӯриҳои зиндагӣ саҳт шавад, ва он рӯз ба шумо ногаҳон ояд;
35. Зеро ки он, монанди доме, бар ҳамаи сокинони рӯи замин хоҳад омад;
36. Пас, ҳама вақт бедор бошед ва дуо гӯед, то ки сазовор бошед аз ҳамаи ин мусибатҳои оянда раҳо шавед ва дар пеши Писари Одам биистед“.
37. Рӯзҳо Ў дар маъбад таълим меод; ва шабҳо берун омада, дар кӯҳе ки кӯҳи Зайтун ном дорад, шабгузаронӣ мекард.
38. Ва тамоми мардум бомдодон назди Ў ба маъбад барои шунидани суҳанонаш меоманд.

БОБИ БИСТУ ДУЮМ

Яҳудо Исоро таслим мекунад.

1. Иди фатир ки фисҳ номида мешавад, наздик буд;
2. Сарқоҳинон ва китобдонон дар тараддуи он буданд, ки чӣ сон Ўро ба қатл расонанд, чунки аз мардум метарсанд.
3. Ва ба дили Яҳудо, ки лақаби Исқарьют дошт ва аз ҷумлаи он дувоздаҳ буд, шайтон даромад.
4. Пас вай рафта, бо сарқоҳинон ва сардорон гуфтугӯ кард, ки чӣ сон Ўро ба онҳо таслим кунад.
5. Онҳо шод гаштанд ва ба вай пул додани шуданд.
6. Вай ваъда кард, ва фурсат мечуст, то ки Ўро дур аз чашми мардум ба онҳо таслим кунад.

Омода карадни фисҳ.

7. Ва рӯзи иди фатир, ки барраи фисҳро қурбони кардан лозим буд, фаро расид.
8. Ва Ў Петрус ва Юҳанноро фиристода, гуфт: “Биравед ва фисҳро барои хӯрдани мо тайёр кунед“.
9. Ба Ў гуфтанд: “Дар кучо меҳохӣ ки тайёр кунем?“.

10. Ба онҳо гуфт: “Инак, вақте ки ба шаҳр мебароед, марде ба шумо рӯ ба рӯ хоҳад шуд, ки кӯзаи обро бардошта мебарад; аз ақибаш равона шавед то ба хонае ки мебарояд,

11. Ва ба соҳиби хона бигӯед: ”Устод ба ту мегӯяд: меҳмохона кучост, ки он ҷо фисҳро бо шогидони Худ бихӯрам?”

12. Ва ба шумо болохонаи калони мафрушero нишон медиҳад; дар он ҷо тайёр кунед“.

13. Онҳо равона шуданд ва, чунон ки Ё гуфта буд ёфтанд, ва фисҳро омода карданд.

Фисҳ.

14. Ва ҳангоме ки соат расид, Ё назди суфра нишаст, ва дувоздаҳ ҳаввориён бо Ё буданд.

15. Ба онҳо гуфт: “Хеле иштиёқманд будам, ки пеш аз укубати Худ ин фисҳро бо шумо бихӯрам;

16. Зеро ба шумо мегӯям, ки аз он дигар нахоҳам хӯрд, то вақте ки дар Малакути Худо ба амал ояд“.

17. Ва косаро гирифта, шукргузорӣ намуд ва гуфт: “Инро бигиред ва дар миёни худ тақсим кунед.

18. Зеро ба шумо мегӯям, ки дигар аз шираи ангур нахоҳам нӯшид, то вақте ки Малакути Худо биёяд“.

Муқарар кардани Таоми шoми Худованд.

19. Ва нонро гирифта, шукргузорӣ намуд ва пора карда ба онҳо доду гуфт: “Ин Бадани Ман аст, ки барои шумо таслим карда мешавад; инро барои хотири Ман ба ҷо оваред“.

20. Ҳамчунӣ косаро баъд аз таoми шoм гирифта, гуфт: “Ин косаи аҳди ҷадид аст дар Хуни Ман, ки барои шумо рехта мешавад“.

Исо дар бораи таслимкунанда сухан меронад.

21. „Ва инaк, дасти таслимкунандаи Ман бо Ман дар сари суфра аст.

22. Агар чи Писари Одам ончунон, ки пешакӣ муқарар шудааст, меравад, лекин вой бар ҳоли он кас, ки ба воситаи вай Ў таслим карда шавад“.

23. Ва онҳо аз якдигар пурсидан гирифтанд, ки кадоме аз онҳо ин корро мекарда бошад?.

Баҳсу мунозира дар бораи бартарию шогирдон.

24. Дар миёни онҳо инчунин баҳсу мунозира шуд, ки кадоме аз онҳо бояд бузургтар ҳисоб ёбад.

25. Вале Ў ба онҳо гуфт: “Подшоҳони халқҳо бар онҳо ҳукмронӣ мекунанд, ва ҳокимони онҳо валинеъмат хонда мешаванд;

26. Аммо шумо ин тавр не: балки он ки дар байни шумо бузургтар аст, бояд монанди хурдтари бошад, ва сардор- монанди хизматгузор.

27. Зеро кадоме бузургтар аст: он ки назди суфра менишинад, ё он ки хизматгузор аст? Оё на он аст, ки назди суфра менишинад? Аммо Ман дар миёни шумо монанди хизматгузор ҳастам“.

Ҷои ҳаввориён дар малакути оянда.

28. Ва шумо касоне ҳастед, ки дар озмоишҳои Ман бо Ман будед,

29. Ва Ман ба шумо Малакуте месупорам, чунон ки Падарам ба Ман супурдааст,

30. То ки шумо дар Малакути Ман дар сари суфраи Ман бихӯред ва бинӯшед, ва шумо бар тахтҳо нишаста, бар дувоздаҳ сибти Исроил доварӣ хоҳед кард“.

Исо дар бораи инкор кардани Петрус сухан меронад.

31. Ва Худованд гуфт: “Шимъун! Шимъун! Инак, шайтон талабгори он буд ки, шуморо мисли гандуме аз ғалбер гузаронад;

32. Аммо Ман барои ту дуо гуфтам, то ки имонат таназзул накунад; ва ту як вақте, ручӯъ намуда, бародарони худро устувор гардон“.

33. Вай ба Ў гуфт: “Худовандо! Ман тайёр ҳастам, ки бо Ту ҳам ба зиндон ва ҳам ба мамот биравам“.

34. Лекин Ў гуфт: “Ба ту, эй Петрус, мегўям, ки имрўз пеш аз он ки хурўс бонг занад, ту се бор инкор кунон хоҳӣ гуфт, ки Маро намешиносӣ”.

Исо ба шогирдон дар бораи имтиҳоне ки Ўро дар пеш аст сухан меронад.

35. Ва ба онҳо гуфт: “Вақте ки Ман шуморо бе ҳамьён, бе тўрба ва бе пойафзон фиристодам, оё шумо ба чизе эҳтиёҷ доштед?” Гуфтанд: “Ба ҳеч чиз”.

36. Ва Ў ба онҳо гуфт: “Лекин акнун касе ки ҳамьён дорад, онро бигирад. ҳамчунин тўрбаро; ва касе ки шамшер надорад, чомаи худро фурўхта, бихарад.

37. Зеро ба шумо мегўям, ки ин сухани Навиштаҳо низ дар ҳаққи Ман ба амал ояд: “Аз чинояткорон шумурда шуд”. Зеро ҳар чи дар бораи Ман аст, интиҳо меёбад”.

38. Ва онҳо гуфтанд: “Худовандо! Инак, дар ин чо ду то шамшер ҳаст”. Ба онҳо гуфт: “Кифоя аст”.

Исо дар боғи Ҷатсамонӣ

39. Ва берун омада, аз рўи одат, ба кўҳи Зайтун рафт; шогирдон низ аз ақиби Ў рафтанд.

40. Вақте ки ба он мавзеъ расид, ба онҳо гуфт: “Дуо гўед, то ба озмоиш дучор нашавед”.

41. Ва Худаш ба масофаи андохтани санге аз онҳо дур шуда, зону зад ва дуо карда, гуфт:

42. „Эй Падар! Агар бихоҳӣ, косаро аз Ман бигзарон; лекин на иродаи Ман, балки иродаи Ту бигзор ба амал ояд”.

43. Ва фариштае аз осмон бар Ў зоҳир гардида, Ўро таквият меод.

44. Ва Ў дар изтироб афтада, бо чаҳди бештар дуо мегуфт; ва арақи Ў мисли қатраҳои хун буд, ки бар замин мечакид.

45. Баъд аз дуо бархоста, Ў назди шогирдон омад, ва онҳоро дид, ки аз ғусса хоб рафтаанд.

46. Ва ба онҳо гуфт: “Чаро хоб рафтаед? Бархоста, дуо гўед, то ки ба озмоиш дучор нашавед”.

Ҳабс шудани Исо.

47. Ҳанўз ки Ў сухан мегуфт, инак мардуми бисъёре пайдо шуданд, ва пешопеши онҳо яке аз он дувоздаҳ, ки Яҳудо ном дошт, равона буд, ва назди Исо омад, то ки Ўро бибўсад. Зеро ки ишорате ба онҳо дода, гуфта буд: “Ҳар киро бибўсам, Ҳамон аст”.

48. Ва Исо ба вай гуфт: “Эй Яҳудо! Оё Писри Одамро бо бўса таслим мекуни?”

49. Касоне ки бо Ў буданд, чун диданд, ки кор ба чӣ меанҷомад, ба Ў гуфтанд: “Худовандо! Оё ба шамшер бизанем?”

50. Ва яке аз онҳо ғуломи саркоҳинро зада, ғўши рости вайро бурида партофт.

51. Исо дар ҷавоб гуфт: “Даст кашед, бас аст”. Ва ғўши вайро ламс карда, шифо дод.

52. Ва Исо ба саркоҳинон ва сардорони маъбад ва пироне ки бар зидди Ў ҷамъ омада буданд, гуфт: “Гўё бар зидди роҳзане шумо бо шамшеру таёқҳо берун омадаед, то Маро дастгир кунед!

53. Ҳар рӯз Ман назди шумо дар маъбад будам, ва шумо ба Ман дасти таҷовуз дароз накардед; аммо ҳоло соати шумост, ки зулмот ҳукмфармоист”.

54. Ва Ўро дастгир карда бурданд, ва ба хонаи саркоҳин оварданд. Ва Петрус аз дур аз пайи онҳо равона шуд.

Дар доварии саркоҳинон. Инкори Петрус.

55. Вақте ки онҳо дар рӯи ҳавлӣ оташ даргиронда, даври он якҷоя нишастанд, Петрус низ дар миёни онҳо нишаст.

56. Ва канизе вайро назди оташ нишаста дид ва синчакунон ба вай нигоҳ карда, гуфт: “Ин ҳам бо Ў буд”.

57. Лекин вай инкор карда, ба зан гуфт: “Ман Ўро намешиносам”.

58. Пас аз мудате як одами дигар вайро дида, гуфт: “Ту ҳам яке аз онҳо ҳастӣ”. Аммо Петрус ба он одам гуфт: “Ман аз онҳо нестам”.

59. Тахминан як соат гузаштан баъд, боз як каси дигар боисрор гуфт: “Дар ҳақиқат ин ҳам бо Ў буд, зеро ки вай ҷалилист”.

60. Аммо Петрус ба он кас гуфт: “Намедонам, ки ту чӣ мегӯи”. Ва ханӯз вай сухан меронд, ки дарҳол хурӯс бонг зад.

61. Ва Худованд рӯй гардонда, ба Петрус назар андохт; ва Петрус суханони Худовандро ба ёд овард, ки ба вай гуфта буд: “Имрӯз, пеш аз он ки хурӯс бонг занад, Маро се бор инкор хоҳӣ кард”.

62. Ва берун рафта, зор-зор гирифт.

Исо аз шарирон таҳқирҳоро қабул мекунад.

63. Касоне ки Исоро дастгир карда буданд, Ёро тамасхур мекарданд ва мезаданд;

64. Ва рӯи Ёро пӯшида, торсақӣ мезаданд ва аз Ё мепурсиданд: “Нубувват кун, ки Туро задааст?”

65. Ва боз бисъёр ҳақоратҳои дигар дар ҳаққи Ё ба забон меронданд.

Исо дар ҳузури шӯрои пирон.

66. Ҳамин ки чашми рӯз кушода шуд, пирони қавм, саркоҳонон ва китобдонон чамъ омада, Ёро ба шӯрои худ дароварданд,

67. Ва гуфтанд: “Оё Ту Масеҳ ҳастӣ? Ба мо бигӯй”. Ба онҳо гуфт: “Агар ба шумо гӯям бовар намекунед;

68. Ва агар ба шумо савол диҳам, ҷавоб намегрдонед ва Маро озод намекунед;

69. Минбаъд Писари Одам ба ямини қуввати Худо хоҳад нишаст”.

70. Ва ҳама гуфтанд: “Пас, Ту Писари Худо ҳастӣ?”. Ба онҳо гуфт: “Шумо мегӯед, ки Ман ҳастам”.

71. Ва онҳо гуфтанд: “Дигар ба мо чӣ шаҳодате лозим аст? Зеро ки худамон аз забони Ё шумидем!”.

БОБИ БИСТУ СЕЮМ

Исо ба ҳузури Пилотус.

1. Ва тамоми аҳли маҷлисашон бархоста, Ёро назди Пилотус бурданд.

2. Ва ба айбдор кардани Ё шурӯъ намуда, гуфтанд: “Мо ёфтем, ки Ё қавми моро фосид мекунад, ба қайсар ҷизья додан намонад ва Худро Подшоҳ Масеҳ меномад”.

3. Пилотус аз Ў пурсид: “Оё Ту Подшоҳи Яҳудиён ҳастӣ?” Ў ҷавоб дода, гуфт: “Ту мегӯӣ”.
4. Пилотус ба саркоҳонин ва ба мардум гуфт: “Дар Ин Одам ҳеч айбе намеебам”.
5. Лекин онҳо исрор намуда, мегуфтанд, ки Ў қавмро ба ошӯб меоварад ва дар тамоми Яҳудо, аз Ҷалил гирифта то ин ҷо, таълим медиҳад.

Исо дар тергави Ҷиродус.

6. Вақте ки Пилотус инро шунид, савол дод: “Магар Ў ҷалилист?”
7. Ва чун донист, ки Ў аз вилояти Ҷиродус аст, Ўро назди Ҷиродус равона кард, ки вай низ дар он рӯзҳо дар Ерусалим буд.
8. Ҷиродус Исоро дида, хеле хурсанд шуд, зеро ки кайҳо боз Ўро дидан мехост, чунки овозаи Ўро шунида буд ва орзу дошт, ки аз Ў мӯъҷизае бубинад.
9. Ва ба Ў саволҳои бисъёре дод; аммо Ў ба вай ҳеч ҷавоб надод.
10. Саркоҳинон ва китобдонон истода, бо тамоми ҷидду ҷаҳд Ўро айбдор мекарданд.
11. Ва Ҷиродус бо сарбозони худ Ўро басо таҳқир ва тамасхур карда ва либоси дурахшоне бар Ў пӯшонда, назди Пилотус гардонда фиристод.
12. Дар ҳамон рӯз Пилотус ва Ҷиродус бо ҳамдигар дӯст шуданд, зеро ки пештар онҳо ба якдигар адоват доштанд.

Исо боз ба ҳузури Пилотус.

Бараббос озод шуд, Исо маҳкум гардид.

13. Пилотус саркоҳинон, сардорон ва мардумро хонда,
14. Ба онҳо гуфт: “Ин Одамро ҳамчун фосидкунандаи қавм пеши ман овардед; ва инак, ман дар пеши назари шумо тафтиш кардам ва дар Ин Одам он айбҳое ки шумо ба гардани Ў мепартоед, чизе наёфтам;
15. Ҳамчунин Ҷиродус наёфтааст: зеро ки ман Ўро назди вай фиристода будам, ва дар Ў ҳеч гуноҳе сазовори марг ёфт нашудааст;
16. Пас, Ўро ҷазо дода, озод мекунам”.

17.Ба вай лозим буд, ки ба муносибати ид, касеро барои он озод кунад.

18.Аммо мардум саросар фаръед зада, гуфтанд:“Ўро қатл кун! Барои мо Бараббосро озод кун“.

19.Бараббос барои исьён ва қатле ки дар шахр рӯй дода буд, дар зиндон андохта шуда буд.

20.Боз Пилоту ба онҳо сухан ронд, зеро ки мехост Исоро озод кунад.

21.Лекин онҳо фръед зада, гуфтанд:“Ўро маслуб кун, маслуб кун!“

22.Бори сеюм вай ба онҳо гуфт:“Ў чӣ бадӣ кардааст? Ҳеч гуноҳи сазовори марг дар Ў наёфтам; пас, Ўро чазо дода, озод мекунам“.

23.Вале онҳо бо фаръеди баланд исрор намуда, талаб карданд, ки Ў маслуб шавад; ва фаръеди онҳо ва саркоҳинон ғолиб омад.

24.Ва Пилотус қарор дод, ки аз рӯи талаби онҳо амал кунад,

25.Ва шахсеро, ки барои исьён ва қатл дар зиндон нишаста буд, мувофиқи хоҳиши онҳо озод кард; ва Исоро ба ихтиёри онҳо супурд.

26.Вақте ки Ўро бурданд, Шимъун ном шахсеро, ки аз Қурин буд ва аз саҳро меомад, даст гирифта, салибро бар китфаш гузоштанд, то ки аз ақиби Ў бардошта барад.

Исо маслуб шуд.

27.Ва шумораи азими мардум ва заноне ки барои Ў гирья ва навҳа мекарданд, аз ақиби Ў равона шуданд.

28.Ва Исо ба онҳо рӯ оварда, гуфт:“Эй духтарони Ерусалим! Барои Ман гирья накунед, балки барои худатон ва фарзандонатон гирья кунед.

29.Зеро айёме меояд, ки хоҳанд гуфт:”Хушо назоён, ва шикамҳое ки назоидаанд, ва пистонҳое ки шир надодаанд!“

30.Он вақт ба кўҳҳо хоҳанд гуфт:”Бар мо биафтед!“ ва ба теппаҳо:”Моро бипўшонед!“.

31.Зеро, агар бо дарахти сабзе чунин кунанд, бо дарахти хушк чӣ хоҳанд кард?“

32.Ду чинояткорро низ бо Ў барои куштан мебурданд.

33.Ва чун ба ҷое ки Косахонаи сар ном дорад, расиданд, дар он ҷо Ўро, ва он чинояткоронро-яке аз дасти росташ ва дигарер аз дасти чапаш-маслуб карданд.

34. Исо гуфт: “Эй Падар! Инхоро биомурз, зеро ки намедонанд чӣ мекунанд“. Ва либоси Ўро куръа партофта, тақсим карданд.

35. Ва мардуми истода, тамошо мекарданд. Сардорон низ бо якҷоягии онҳо масхаракунон мегуфтанд: “Дигаронро начот медод, бигзор Худро начот диҳад, агар Ў Масеҳи баргузидаи Худо бошад“.

36. Сарбозон низ Ўро истеҳзо мекарданд ва наздик омада, ба Ў сирко медоданд

37. Ва мегуфтанд: “Агар Ту Подшоҳ Яхудиён бошӣ, Худро начот деҳ“.

38. Дар болои сари Ў бо забонҳо юнонӣ, румӣ ва ибронӣ чунин лавҳае навишта овехта буданд: “Ин аст Подшоҳи Яхудиён“.

Имон овардани роҳзан.

39. Ва яке аз чинояткорони маслубшуда Ўро дашном дода мегуфт: “Агар Ту масеҳ бошӣ, Худро ва моро начот деҳ“.

40. Аммо дигаре, баръкс, вайро мазаммат намуда, гуфт: “Оё ту аз Худо наметарсӣ, дар сурате ки худат низ ба ҳамин ҷазо маҳкум шудай?”

41. Ҷазои мо аз рӯи инсоф аст, чунки мукофоти амали худро гирифтаем; лекин Ў ҳеч бадӣ накардааст“.

42. Ва ба Исо гуфт: “Эй Худованд, вақте ки ба Малакути Худ бирасӣ, маро ба ёд овар!“

43. Ва Исо ба вай гуфт: “Ба ростӣ ба ту мегӯям, ки имрӯз бо ман дар бихишт хоҳӣ буд“.

44. Тақрибан соати шашуми рӯз буд, ки тамоми заминро то соати нӯҳум торикӣ фаро гирифт:

45. Офтоб тира шуд, ва пардаи маъбад ду пора шуд.

Мамоти Исо.

46. Ва Исо бо овози баланд нидо карда, гуфт: “Эй Падар! Рӯҳи Худро ба дасти Ту месупорам“. Ва инро гуфта, ҷон дод.

47. Мирисад ин ҳодисаро дида, Худоро ҳамду сано хонд ва гуфт: “Ҳақиқатан Ин одам Одил буд“.

48. Ва тамоми мардуме ки барои ин тамошо ҷамъ омада буданд, пас аз дидани ин мочаро синазанон гашта рафтанд.

49. Вале ҳамаи шиносҳои Ў ва заноне ки аз Ҷалил Ўро пайравӣ намуда омада буданд, аз дур истода, инро мезданд.

Дафни Исо.

50. Ва инак, Юсуф ном шахс, узви шӯро, Марди нек ва одил,

51. Ки бо қарор ва кори онҳо розӣ набуд, ва аз Ҷаромот ном шаҳри Яхудо буда, худаш низ интизори Малакути Худо буд,

52. Назди Пилотус омада, Ҷасади Исоро талаб кард;

53. Ва онро поён фуруварда, ба катон печонд ва ба қабре ниҳод, ки аз санг тарошида шуда буд, ва то ҳол ҳеҷ кас дар он гузошта нашуда буд.

54. Он рӯз рӯзи чумъа буд ва шанбе фаро мерасид.

55. Ва заноне ки ҳамроҳи Исо аз Ҷалил омада буданд, аз дунболи вай рафтанд ва қабрро, ва чӣ гуна дар он Ҷасади Ў гузошта шуд, диданд;

56. Ва чун баргаштанд, ҳанут ва равғани атрафшон тайёр карданд; ва рӯзи шанбе, мувофиқи ҳукми шариат, истироҳат карданд.

БОБИ БИСТУ ЧОРУМ

Эҳъёи Исои Масеҳ.

1. Дар рӯзи якшанбе, субҳидам, ҳанутеро, ки тайёр карда буданд, бо худ гирифта, ба сари қабр омаданд, ва баъзе занони дигар ҳамроҳи онҳо буданд;

2. Вале диданд, ки санг аз қабр ғелтонда шудааст,

3. Ва чун дохил шуданд, Ҷасади Исои Худовандро наёфтанд.

4. Дар сурате ки аз ин ҳодиса дар ҳайрат буданд, баногоҳ дар пешашон ду марди чомаҳои дурахшанда дар бар пайдо шуданд.

5. Ва дар ҳолате ки ба ҳарос афтода, сарҳои худро ба зер афканда буданд, он ду ба онҳо гуфтанд: “Чаро шумо зиндари дар миёни мурдгон чустучӯ мекунед?”

6. Дар ин чо нест: Ў эҳъё шуд; ба ёд оваред, ки чӣ гуна Ў, хангоме ки дар Ҷалил буд, ба шумо сухан ронда,

7. Гуфта буд, ки Писари Одам бояд ба дасти одамони гуноҳкор таслим карда шавад, ва маслуб гардида, ва дар рӯзи сеюм эҳъё шавад“.

8. Ва онҳо суханони Ўро ба ёд оварданд.
9. Ва аз сари қабр баргашта, ҳамаи инро ба он ёздаҳ ва ба ҳамаи дигарон нақл карданд.
10. Инҳо Марямаи Мачдалия, ва Юҳона, ва Марям, модари Яъқуб, ва бо онҳо занони дигар буданд, ки ба ҳаввориён ин чизҳоро гуфтанд.
11. Вале ин суханон ба назарашон сафсатае намуд, ва ба гапи онҳо бовар накарданд.
12. Аммо Петрус бархоста, сӯи қабр давид ва ҳам шуда, фақат кафанро дид, ки гузошта шудааст, ва аз ин ҳодиса дар ҳайрат монда, ба хонаи худ рафтанд.

Зоҳир шудани Исои эҳъёшуда ба шогирдон дар аснои роҳи Аммоус.

13. Дар ҳамон рӯз ду нафар аз онҳо ба деҳае мерафтанд, ки тақрибан шаст стадия аз Ерусалим дур буд, ва Аммоус ном дошт,
14. Ва бо ҳамдигар дар бораи ҳамаи ин воқеаҳо гуфтугӯ мекарданд.
15. Ва ҳангоме ки онҳо гуфтугӯ ва мувоҳиша мекарданд, Худи Исо наздик омада, бо онҳо равона шуд.
16. Лекин чашмони онҳо баста буд, ба тавре ки Ўро нашинохтанд.
17. Ба онҳо гуфт: “Аз чӣ хусус бо ҳамдигар дар роҳ гуфтугузор мекунед, ва чехраҳотон ғамгин аст?”
18. Яке аз онҳо, ки Клеюпос ном дошт, дар ҷавоби Ў гуфт: “Наход ки танҳо Ту аз онҳое ки ба Ерусалим омадаанд, аз воқеае ки дар ин рӯзҳо рӯй додааст беҳабар ҳастӣ?”
19. Ба онҳо гуфт: “Аз кадом воқеа?” Ба Ў гуфтанд: “Аз он чи ба Исои Носирӣ рӯй додааст, ки Ў пайғамбаре буд тавонотар дар кирдор ва гуфтор дар пеши Худо ва тамоми қавм;
20. Чӣ гуна Ўро саркоҳинон ва сардорони мо таслим карданд, то ки ба қатл маҳкум шавад, ва Ўро маслӯб карданд;
21. Лекин мо умед доштем, ки Ў Ҳамон аст, ки бояд Исроиро наҷот диҳад; аммо, бо ин ҳама, имрӯз рӯзи сеюм аст, ки ин ба вуқӯъ омадааст;
22. Вале баъзе аз занони мо низ моро дар ҳайрат андохтанд: онҳо бомдодон бар сари қабр рафтаанд,

- 23.Ва Часади Ўро наёфтаанд, ва омада гуфтанд, ки дар рўё фариштагонро низ дидаанд, ки мегўянд: Ў зинда аст;
- 24.Ва баъзе аз рафиқони мо ба сари қабр рафта, ончунон ки занон гуфта буданд, ёфтаанд; лекин Ўро надидаанд“.
- 25.Ва Ў ба онҳо гуфт:“Эй бефаросатон ва сустдилон дар имоноварӣ ба он чи анбиё пешгўй кардаанд!
- 26.Оё Масеҳро лозим набуд ҳамаи инро аз сар гузаронда, ба ҷалоли Худ бирасад?“
- 27.Ва аз Мусо ва аз тамоми анбиё сар карда, он чиро, ки дар ҳамаи Навиштаҳо дар бораи Ў гуфта шудааст, ба онҳо фаҳмонда дод.
- 28.Ва онҳо ба деҳае ки сўяш мерафтанд, наздик омаданд, ва Ў чунин вонамуд карда, ки мехоҳад онсўтар биравад;
- 29.Вале онҳо Ўро нигоҳ дошта, гуфтанд:“Бо мо бимон, чунки шом наздик аст, ва рўз ба поён мерасад“. Ва Ў ворид шуда, бо онҳо монд.
- 30.Ва ҳангоме ки Ў бо онҳо назди суфра нишаст, нонро гирифта, баракат дод ва пора карда, ба онҳо дод.
- 31.Он гоҳ чашмони онҳо кушода шуд, ва онҳо Ўро шинохтанд; вале Ў аз назарашон нопадид шуд.
- 32.Ва онҳо ба якдигар гуфтанд:“Оё дили мо дар даруни мо намесўхт, вақте ки Ў дар роҳ бо мо сухан меронд ва Навиштаҳоро ба мо мефаҳмонд?“.
- 33.Ва ҳамон соат бархоста, ба Ерусалим баргаштанд ва он ёздаҳро ёфтанд, ки бо рафиқони худ ҷамъ шуда,
- 34.Мегуфтанд, ки Худованд ҳақиқатан эҳё шудааст ва ба Шимўн зоҳир гардидаст.
- 35.Ва онҳо низ нақл карданд, ки дар аснои роҳ чӣ ҳодиса рўй дод, ва чӣ гуна Ўро дар вақти пора кардани нон шинохтанд.

Зоҳир шудани Исо ба ёздаҳ шогирдон.

- 36.Вақте ки онҳо дар ин хусус гап мезаданд, Худи Исо дар миёни онҳо истода, ба онҳо гуфт:“Салом ба шумо бод“.
- 37.Онҳо ба изтироб ва ҳарос афтада, гумон карданд, ки рўхе мебинанд;
- 38.Лекин Ў ба онҳо гуфт:“Чаро музтариб шудед, ва аз чӣ сабаб дар дили шумо чунин фикрҳо пайдо мешавад?

39.Ба дастҳои Ман ва ба пойҳои Ман нигоҳ кунед: ин Худи Ман ҳастам; Маро ламс кунед ва бубинед; зеро рӯҳ гӯшт ва устухон надорад, чунон ки дар Ман мебинед“.

40.Ва инро гуфта, дастҳо ва пойҳои Худро ба онҳо нишон дод.

41.Ва чун онҳо аз шодӣ ҳанӯз бовар намекарданд ва мутааҷҷиб мешуданд, Ў ба онҳ гуфт:“Оё чизи хӯрдание дар ин ҷо доред?”

42.Пеши Ў як порча моҳии бирён ва андак асали мумдор монданд;

43.Ва Ў гирифта, дар пеши назари онҳо хӯрд.

44.Ва ба онҳо гуфт:“Ин аст он чизе ки, чун бо шумо будам, ба шумо мегуфтам, ки ҳар он чи дар Тавротии Мусо ва дар суҳафи анбиё ва Забур дар бораи Ман навишта шудааст, бояд ба амал ояд“.

45.Он гоҳ зеҳни онҳоро равшан кард, то ки Навиштаҳоро бифаҳманд.

Фармоиши охирин.

46.Ва ба онҳо гуфт:“Чунин навишта шудааст, ва чунин лозим буд, ки Масеҳ укубат кашад ва дар рӯзи сеюм аз мурдагон эҳё шавад.

47.Ва ба исми Ў, аз Ерусалим сар карда, дар миёни ҳамаи халқҳо тавба ва омурзиши гуноҳҳо мавъиза карда шавад.

48.Ва шумо шоҳидони ин ҳастед;

49.Ва Ман ваъдаи Падари Худро бар шумо равона мекунам; вале шумо дар шаҳри Ерусалим бимонед, то вақте ки бо қуввате аз олами боло фаро гирифта шавед“.

Сууди Исои Масеҳ

50.Ва онҳоро берун оварда, то Байт-Ҳинӣ бурд ва дастҳои Худро бардошта, онҳоро баракат дод.

51.Ва ҳангоме ки онҳоро баракат меод, аз онҳо чудо шуда, ба осмон сууд кард.

52.Ва онҳо ба Ў сачда намуда, бо шодии бузурге ба Ерусалим баргаштанд,

53.Ва ҳамеша дар маъбад буда, Худро ҳамду сано мегуфтанд ва муборак мехонданд. Омин.

ИНЧИЛИ ЮҲАННО БОБИ ЯКУМ

Каломи абадӣ ҷисм ба мубаддал шуд.

1. Ва дар ибтидо Калом буд, ва Калом бо Худо буд, ва Калом Худо буд.
2. Он дар ибтидо бо Худо буд.
3. Ҳама чиз ба воситаи Ў ба вучуд омад, ва ҳар он чи вучуд ёфт, бе Ў вучуд наёфт.
4. Дар Ў ҳаёт буд, ва ҳаёт нури одамиён буд.
5. Ва нур дар торикӣ медурахшид, ва торикӣ онро фаро нагирифт.
6. Шахсе аз ҷониби Худо фиристода шуда буд, ки Яҳъё ном дошт.
7. Вай барои шоҳидӣ омад, ки бар нур шаҳодат диҳад, то ки ҳама ба воситаи вай имон оваранд.
8. Вай он Нур набуд, балки омад, ки бар Нур шаҳодат диҳад.

Исо Нури ҳақиқӣ.

9. Он Нури ҳақиқӣ, ки ҳар одамро мунаввар мегардонад, ба ҷаҳон омаданӣ буд.
10. Ў дар ҷаҳон буд, ва ҷаҳон ба воситаи Ў ба вучуд омад, ва ҷаҳон Ўро нашинохт.
11. Ў назди мансубони Худ омад, ва мансубонаш Ўро қабул накарданд.
12. Лекин онҳое ки Ўро қабул карданд ва ба исми Ў имон оварданд, қудрат дод, ки фарзандони Худо гарданд.
13. Ки на аз хун, ва на аз хоҳиши ҷасм, на аз хоҳиши марде, балки аз Худо таваллуд ёфтаанд.
14. Ва Калом ҷисм гардид ва дар миёни мо сокин шуд, пур аз файз ва ростӣ; ва мо ҷалоли Ўро дидем, ки ҷалоли шоистаи Писари ягонаи Падар аст.

Шаҳодати Яҳъёи Таъмиддиҳанда дар бораи ҳудаи.

15. Ва Яҳъё бар Ў шаҳодат дод, ва нидо карда, мегуфт: “Ин аст Он ки дар бораи Ў гуфтам:” Он ки пас аз ман меояд, пеш аз ман будааст, зеро ки бар ман муқаддам буд” „,
16. Ва аз пурагии Ў ҳамаи мо файз бар файз пайдо кардем;
17. Зеро ки шариат ба воситаи Мусо ато шуд, аммо файз ва ростӣ ба воситаи Исои Масеҳ омад.
18. Худоро ҳаргиз касе надидааст; Писари ягонае ки дар оғӯши Падар аст, Ўро зоҳир кард.
19. Ва ин аст шаҳодати Яҳъё дар вақте ки яҳудиён аз Ерусалим коҳинон ва левизодагонро фиристоданд, то аз вай пурсанд: “Ту кистӣ?”
20. Вай иқрор кард ва инкор накард, балки эътироф намуда, гуфт: “Ман Масеҳ нестам”.
21. Аз вай пурсиданд: “Пас кистӣ? Оё Ильёс ҳастӣ?” Гуфт: “Не”. “Оё он набӣ ҳастӣ?”. Ҷавоб дод: “НЕ”.
22. Он гоҳ ба вай гуфтанд: “Пас кистӣ? То ба он касоне ки моро фиристодаанд ҷавоб диҳем: дар бораи худ чӣ мегӯӣ?”.
23. Гуфт: “Ман овози нидокунандае дар биёбонам: роҳи Худовандро рост кунед, чунон ки Ишаъёи набӣ гуфтааст”.
24. Он фиристодагон аз фарисиён буданд.
25. Ва онҳо аз вай пурсиданд: “Агар ту на Масеҳа ҳастӣ, на Ильёс ва на он набӣ, пас барои чӣ таъмид медиҳӣ?”.
26. Яҳъё дар ҷавоби онҳо гуфт: “Ман бо об таъмид медиҳам; лекин дар миёни шумо Касе истодаст, ки шумо Ўро намешиносед:
27. „Ў Он аст, ки пас аз ман меояд, аммо пеш аз ман будааст; ва ман сазовори он нестам, ки даволи пойафзоли Ўро воз кунам”.
28. Ин дар Байт-Абора, ки он тарафи Ўрдон аст, дар ҷое ки Яҳъё таъмид меод, воқеъ шуд.

Шаҳодати Таъмиддиханда дар бораи Барраи Худо.

Таъмиди Исо.

29. Фардои он, Яҳъё Исоро дид, ки ба ҷониби вай меояд, ва гуфт: “Инак Барраи Худо, ки гуноҳи ҷаҳонро мебардорад;
30. Ин аст Он ки ман дар бораи Ў гуфтам, ки:” Пас аз ман Марде меояд, ки пеш аз ман будааст, зеро ки Ў бар ман муқаддам буд”;

31. Ман Ўро намешинохтам; лекин барои он ки Ў ба Исроил зоҳир гардад, омадам ва бо об таъмид меводам“.
32. Ва Яхъё шаҳодат дода гуфт:“Ман Рӯхро дидам, ки чун кабӯтаре аз осмон нозил шуда, бар Ў қарор гирифт;
33. Ман Ўро намешинохтам; лекин Он ки маро фиристод, то бо об таъмид диҳам, ба ман гуфт:”Ба ҳар кас бубинӣ, ки Рӯҳ нозил шуда, бар Ў қарор гирифт, Ў Ҳамон аст, ки бо Рӯҳулқудс таъмид медиҳад”.
34. Ва ман дида, шаҳодат додам, ки Ў Писари Худост“.

Исо ва шогирдонии аввал.

35. Фардои он, боз Яхъё бо ду шогирди худ истода буд.
36. Чун дид, ки Исо аз он ҷо мегузарад, гуфт:“Инак, Барраи Худо“.
37. Он ду шогирд суханони вайро шунида, аз паи Исо равона шуданд.
38. Исо ба ақиб нигоҳ карда, дид, ки онҳо меоянд, гуфт:“Чӣ меҷӯед?” ба Ў гуфтанд:“Раббӣ“, яъне:“эй Устод, дар кучо истиқомат дорӣ?”
39. Ў гуфт:“Биёед ва бубинед“. Онҳо омаданд ва диданд, ки дар кучо истиқомат дорад, ва он рӯз назди Ў бимонданд. Тақрибан соати даҳум буд.
40. Яке аз он ду нафар, ки сухани Яхъёро шунида, аз паи Ў омада буд, Андриёс, бародари Шимъони Петрус буд.
41. Вай аввал бародари худ Шимъонро ёфта, гуфт:“Мо Масехро, яъне Христосро ёфтем“.
42. Вайро назди Исо овард. Исо ба вай нигариста, гуфт:“Ту Шимъон, писари Юнус ҳастӣ; акнун номат Кифо хоҳад шуд, ки маънояш Петрус аст“.
43. Фардои он, Исо хост ба Ҷалил равад, ва Филиппусро ёфта, гуфт:“Аз ақиб Ман биё“.
44. Филиппус аз Байд-Сайдо, ҳамшаҳрии Яндриёс ва Петрус буд.
45. Филиппус Натанъилро ёфта, гуфт:“Мо Он касеро, ки Мусо дар бораи Ў дар Таврот навиштааст, ва анбиё зикр кардаанд, ёфтаем, ки Исо, писари Юсуф, аз Носира аст“.
46. Вале Натанъил ба вай гуфт:“Магар мумкин аст, ки аз Носира чизи неқӯе пайдо шавад“,.. Филиппус ба вай гуфт:“Биё ва бубин“.

47. Исо чун дид, ки Натанъил сӯи Ў меояд, дар бораи вай гуфт: “Инак, исроилии ҳақиқӣ, ки дар вай макре нест”.

48. Натанъил ба Ў гуфт: “Маро аз кучо мешиносӣ?” Исо дар ҷавоби вай гуфт: “Паш аз он ки Филиппус туро дъват кунад, хангоме ки дар зери дарахти анҷир будӣ, Ман туро дидам”.

49. Натанъил дар ҷавоби Ў гуфт: “Эй Устод! Ту Писари Худой, Ту Подшоҳи исроил ҳастӣ”.

50. Исо дар ҷавоби вай гуфт: “Ту имон овардӣ, зеро ба ту гуфтамд, ки: ”Ман туро дар зери дарахти анҷир дидам”; чизҳои бузургтар аз ин хоҳӣ дид”.

51. Ва ба вай гуфт: “Ба ростӣ, ба ростӣ ба шумо мегӯям: минбаъд осмонро кушода ва фриштағони Худоро, ки бар Писари Одам сууд ва нузул мекунанд, хоҳед дид”.

БОБИ ДУЮМ

Тӯи арӯсӣ дар Қонои Ҷалил ва мӯъҷизаи аввалин.

1. Дар рӯзи сеюм дар Қонои Ҷалил тӯи арӯсӣ буд, ва модри Исо дар он ҷо буд.

2. Исо ва шогирдонашро низ ба тӯӣ даъват карда буданд.

3. Чун шароб камӣ кард, модари Исо ба Ў гуфт: “Шароб надоранд”.

4. Исо ба вай гуфт: “Туро бо Ман чӣ кор аст, эй зан? Соати Ман ҳанӯз нарасидаст”.

5. Модараш ба хизматгори гуфт: “Ҳар чи Ў ба шумо гӯяд, ба ҷо оваред”.

6. Дар он ҷо, мувифиқи оини татҳири яҳудиён, шаш кӯзаи сангин истода буд, ки ғунҷоиши ҳар яке ду ё се бат буд.

7. Исо ба онҳо гуфт: “Зарфҳоро аз об пур кунед”. Ва онҳоро лабрэз карданд.

8. Ва гуфт: “Акнун кашида, ба сардори базм баред”. Ва онҳо бурданд.

9. Чун сардор оби ба шароб мубадалшударо чашид ва надонист, ки аз кучост, зеро фақат хизматгороне ки обро кашида буданд, медонистанд, ва сардор домодро хонда,

10. Ба вай гуфт: “Ҳар кас аввал шароби хубро медихад, ва чун маст шуданд, бадашро меоварад, лекин ту шароби хубро то ҳол нигоҳ доштаӣ”.

11. Ин ибтидои мўъчизоте ки Исо дар Қонои Чалил нишон дода, чалоли Худро зоҳир кард, ва шогирдонаш ба Ў имон оварданд.
12. Пас аз он Ў бо модараш, бародаронаш ва шогирдонаш ба Кафарнаҳум омаданд, ва дар он чо айёми каме монданд.

Фисҳи аввалин ва пок кардани маъбад.

13. Ва чун иди фисҳи яҳудиён наздик буд, Исо ба Ерусалим рафт.
14. Ва дид, ки дар маъбад фурўшандағони гову гўсфанду кабўтар ва саррофон нишастаанд.
15. Ва тозиёнае аз арғамчин сохта, ҳамаро бо гову гўсфандон аз маъбад пеш кард, ва танғаҳои саррофонро пошида, мизҳошонро чаппа кард;
16. Ва ба кафтарфурўшон гуфт: “Инҳоро аз инчо гирифта баред ва хонаи Падари Маро хонаи савдогарӣ насозед”.
17. Ва шогирдони Ў ба хотир оварданд, ки навишта шудааст: “Рашки хонаи Ту Маро хўрдааст”.
18. Он гоҳ яҳудиён ба Ў рў оварда, гуфтанд: “Ба мо чӣ аломате нишон медиҳӣ, ки ин корхоро мекунӣ?”.
19. Исо дар ҷавоби онҳо гуфт: “Ин маъбадро вайрон кунед, ва дар се рўз Ман онро барпо хоҳам кард”.
20. Яҳудиён гуфтанд: “Ин маъбадро дар зарфи чулушаш сол бино кардаанд, ва Ту онро дар се рўз барпо мекунӣ?”.
21. Лекин Ў дар бораи маъбади Бадани Худ сухан мегуфт.
22. Вақте ки Ў аз мурдагон эҳъё шуд, шогирдонаш ба хотир оварданд, ки Ў инро ба онҳо гуфта буд, ва ба Навиштаҳо ва ба суханоне ки Исо гуфта буд, имон оварданд.
23. Ва ҳангоме ки дар иди фисҳ дар Ерусалим буд, бисъёр касон мўъчизотеро, ки Ў нишон медод, дида, ба исми Ў имон оварданд.
24. Лекин Исо ба онҳо эътимод накард, зеро ки ҳамаро мешинохт,
25. Ва эҳтиёҷ надошт, ки касе дар бораи инсон шаҳодат диҳад, зеро ки он чи дар инсон аст, Худ медонист.

БОБИ СЕЮМ

Мусоҳибаи Исо бо Ниқўдимус.

1. Дар байни фарисиён шахсе ки Никӯдимус номдошт, аз сардори яҳудиён буд,
2. Вай шабона назди Исо омада, гуфт:“Эй Устод! Мо медонем, ки Ту Устоде ҳастӣ, ки аз ҷониби Худо омадаӣ. Зеро мӯъҷизотеро, ки Ту нишон медиҳи, ҳеч кас наметавонад нишон диҳад, ҷуз ин ки Худо бо вай бошад“.
3. Исо дар ҷавоби вай гуфт:“Ба ростӣ, ба ростӣ ба ту мегӯям: кас агар аз олами боло таваллуд наёбад, Малакути Худоро дида наметавонад“.
4. Никӯдимус ба Ӯ гуфт:“Чӣ гуна мумкин аст, ки одаме ки пир шуда бошад, таваллуд ёбад? Оё метавонад боз ба шиками модараш баргашта, таваллуд ёбад?“.
5. Исо ҷавоб дод:“Ба ростӣ, ба ростӣ ба ту мегӯям: кас агар аз об ва Рӯҳ таваллуд наёбад, ба Малакути Худо даромада наметавонад:
6. Он чи аз ҷасм таваллуд меёбад, ҷисм аст, ва он чи аз рӯҳ таваллуд меёбад, Рӯҳ аст.
7. Аз он чи ба ту гуфтам, таачҷуб накун: бояд шумо аз олами боло таваллуд ёбед.
8. Бод ҳар ҷо ки хоҳад мевазад, ту овози онро мешунави, лекин намедонӣ, ки аз кучо меояд ва ба кучо меравад: чунин аст ҳолати ҳар кӣ аз Рӯҳ таваллуд ёфта бошад“.
9. Никӯдимус дар ҷавоби Ӯ гуфт:“Чӣ тавр мумкин аст, ки чунин шавад?“
10. Исо дар ҷавоби вай гуфт:“Ту ки як устои Исроил ҳастӣ, инҳоро намедонӣ?“
11. „Ба ростӣ, ба ростӣ ба ту мегӯям: Мо аз о чи медонем, сухан мегӯем ва бар он чи дидаем, шаҳодат медиҳем, лекин шумо шаҳодати Моро қабул намекунед;
12. Вақте ки ба шумо аз чизҳои заминӣ сухан гуфтам, бовар накардед, пас ҳар гоҳ аз чизҳои осмонӣ сухан ронам, чӣ сон имон хоҳед овард?
13. Ҳеч кас ба осмон сууд накардааст, магар фақат Он ки аз осмон нузул кардааст, яъне ки Писари Одам, ки ҷояш дар осмон аст;
14. Ва чунон ки Мусо дар биёбон морро боло бардошт, Писари Одам низ бояд ончунон боло бурда шавад,
15. То ҳар кӣ ба Ӯ имон оварад, талаф нашавад, балки ҳаёти ҷовидонӣ ёбад.

16. Зеро Худо чаҳонро чунон дўст дошт, ки Писари ягонаи Худро дод, то ҳар кӣ ба Ў имон оварад, талаф нашавад, балки ҳаёти ҷовидонӣ ёбад.
17. Зеро Худо Писари Худро ба чаҳон барои он нафиристод, ки бар чаҳон доварӣ кунад, балки чаҳон ба воситаи Ў начот ёбад.
18. Ҳар кӣ ба Ў имон варад, маҳкум намешавад, лекин ҳар кӣ имон наоварад, аллакай маҳкум шудааст, чунки ба исми Писари ягонаи Худо имон овардааст.
19. Ва ҳукм ин аст, ки нур ба чаҳон омад; вале мардум торикиро аз рӯшноӣ бештар дўст доштанд, чунки аъмоли онҳо бад аст.
20. Зеро ҳар киро кирдор бад бошад, аз рӯшноӣ нафрат дорад ва пеши рӯшноӣ намеояд, то ки яъмолаш ошкор нашавад;
21. Лекин ҳар кӣ росткор аст, пеши рӯшноӣ меояд, то ошкор бошад, ки аъмолаш ба василаи Худо содир шудааст“.

Шаҳодати охирини Яҳъёи Таъмиддиҳанда.

22. Пас аз он Исо бо шогирдонаш ба замини яҳудо омад ва дар он ҷо бо онҳо сокин шуда таъмид меод.
23. Ва Яҳъё низ дар Энӯн, ки дар наздикии Солим аст, таъмид меод, чунки дар он ҷо об бисъёр буд, ва мардум омада, таъмид меёфтанд.
24. Зеро ки Яҳъё ҳанӯз дар зиндон андохта нашуд буд.
25. Ва дар байни шогирдони Яҳъё ва яҳудиён дар масъалаи татҳир баҳсу мунозира рӯй дод;
26. Ва назди Яҳъё омада, гутанд:“Эй устод! Он Касе ки дар он тарафи Ўрдун бо ту буд, ва ту дар ҳққи Ў шаҳодат дода будӣ, ҳоло таъмид медиҳад, ва ҳама назди Ў меоянд“.
27. Яҳъё Дар ҷавоб гуфт:“Кас наметавонад чизе ба зиммаи худ бигирад, магар ин ки аз осмон ба вай дода шавад.
28. Шумо худ шохидони ман ҳастед, ки гуфтам:”Ман Масеҳ нестам, балки фақат пешопеши Ў фиристода шудаам”.
29. Касе ки арӯс дорад, домод аст; аммо дўсти домод, ки истода, ба овози вай гӯш медиҳад, аз шунидани овози домод бисъёр шод мегардад: ҳамин шодии ман акнун комил шудааст;
30. Ў бояд нашъунамо ёбад, ва ман завол ёбам.

31. Он ки аз боло меояд, аз ҳама болотар аст; ва он ки аз замин аст, заминӣ бошад ва чун заминӣ сухан гӯяд; Он ки аз осмон меояд, аз ҳама болотар аст.

32. Ва он чи дидааст ва шунидааст, бар он шаҳодат медиҳад, ва ҳеҷ кас шаҳодати Ӯро қабул намекунад.

33. Ва касе ки шаҳодати Ӯро қабул кард, тасдиқ кардааст, ки Худо рост аст.

34. Зеро Он Касе ки Худо фиристод, каломи Худоро мегӯяд; зеро Худо рӯхро бамизон ато намекунад.

35. Падар Писарро дӯст медорад ва ҳама чизро ба дасти Ӯ додааст.

36. Ҳар кӣ ба Писар имон оварад, ҳаёти ҷовидонӣ меёбад. Ва ҳар кӣ ба Писар имон наоварад, ҳаётро нахоҳад дид, балки ғзаби Худо бар вай мемонад“.

БОБИ ЧОРУМ

Исо ва зани Сомарӣ.

1. Чун Исои Худованд дарёфт, ки ба гӯши фарисиён овозае расидааст, ки Ӯ назар ба Яҳъё, бештар шогирдон пайдо мекунад ва таъмид медиҳад,

2. Гарчанде ки Худи Исо не, балки шогирдонаш таъмид медоданд,

3. Яҳудоро тарк карда, боз ба Ҷалил рафт.

4. Ва Ӯро лозим буд аз Сомария гузашта равад.

5. Пас ба яке аз шаҳрҳои Сомария омад, ки Сухар ном дошта, дар наздикии қитъаи заmine буд, ки Яъқуб ба писари худ Юсуф дода, буд;

Мусоҳибаи Исо бо зани Сомарӣ

6. Ва дар он ҷо ҷоҳи Яъқуб буд, ва Исо аз сафар монда шуда, бар сари он ҷоҳ нишаст, ва тақрибан соати шашум буд,

7. Ки зане аз сомариён барои об кашидан омад. Исо ба вай гуфт:“Ба Ман барои нӯшидан об деҳ“.

8. Зеро ки шогирдонаш барои харидани хӯрок ба шаҳр рафта буданд.

9. Зани сомарӣ ба Ӯ гуфт:“Чӣ тавр Ту, ки яҳуди ҳастӣ аз ман об мехоҳӣ, дар сурате ки ман зани сомариам? Зеро ки яҳудиён бо сомариён муошират надоранд“.

10. Исо дар ҷавоби вай гуфт: “Агар атои Худоро медонистӣ, ва кист, ки ба ту мегӯяд: ”Ба Ман барои нӯшидан об деҳ”, ҳоло худат аз Ў хошиш мекардӣ, ва Ў ба ту оби ҳаёт меод“.
11. Зан ба Ў гуфт: “Эй Оғо! Ту зарфе надорӣ, ки об кашӣ, ва чоҳ чуқур аст, пас, аз кучо оби ҳаёт дорӣ?
12. Магар Ту аз падари мо Яъқуб бузургтар ҳастӣ, ки ин чоҳро ба мо дод, ва худаш ва фарзандонаш ва чорвоаш аз он менӯшиданд?”.
13. Исо дар ҷавоби вай гуфт: “Ҳар кӣ аз ин об нӯшад, боз ташна мемонад;
14. Лекин ҳар кӣ аз обе ки Ман ба вай медиҳам, нӯшад, абадан ташна намемонад, балки обе ки Ман ба вай медиҳам, дар вай чашмаи обе гардад, ки то ҳаёти ҷовидонӣ мечӯшад“.
15. Зан ба Ў гуфт: “Эй оғо! ба ман аз он об деҳ, то ки дигар ташна намонам ва ба ин чо барои об кашидан наоям“.
16. Исо ба вай гуфт: “Бирав, ва шавҳаратро бихон, ва ба ин чо биё“.
17. Зан дар ҷавоб гуфт: “Ман шавҳар надорам“. Исо ба вай гуфт: “Ту рост гуфтӣ, ки шавҳар надорӣ;
18. Зеро ки панҷ шавҳар доштӣ, ва касе ки алҳол дорӣ, шавҳари ту нест; ин суҳанат рост аст“.
19. Зан ба Ў гуфт: “Эй оғо! Мебинам, ки Ту набӣ ҳастӣ;
20. Падарони мо дар болои ин кӯҳ парастииш мекарданд, вале шумо мегӯед, ки ҷое ки дар он бояд парастииш кард, дар Ерусалим мебошад“.
21. Исо ба вай гуфт: “Эй зан! Ба Ман бовар кун, соате мерасад, ки на дар болои ин кӯҳ, ва на дар Ерусалим Падарро парастииш хоҳед кард;
22. Шумо он чиро, ки намедонед, парастииш мекунед, вале мо он чиро, ки медонем, парастииш мекунем, зеро ки наҷот аз яҳудиён аст;
23. Лекин соате мерасад, ва аллакай расидааст, ки парастандагони ҳақиқӣ Падарро ба рӯҳ ва ростӣ парастииш хоҳанд кард, зеро ки Падар толиби ин гуна парастандагони Худ мебошад;
24. Худо Рӯҳ аст, ва онҳое ки Ўро парастииш мекунанд, бояд бо рӯҳ ва ростӣ парастииш кунанд“.
25. Зан ба Ў гуфт: “Медонам, ки Христос, яъне Масеҳ меояд: чун Ў ояд, аз ҳар чиз ба мо хабар хоҳад дод“.
26. Исо ба вай гуфт: “Ман, ки бо ту суҳан мегӯям, Ҳамонам“.

27. Дар ҳамин вақт шогирдонаш омада, тааччуб карданд, ки Ў бо зане гуфтугў мекунад; лекин ҳеч кас нагуфт, ки: ”Чӣ металабӣ?”” ё ки: ”Барои чӣ бо вай ҳарф мезанӣ?””
28. Зам кўзаи худро монда, ба шаҳр рафт ва ба мардум гуфт:
29. „Биёед ва Касеро бубинед, ки ҳар он чи кардаам, ба ман гуфт; оё Ў Масеҳ нест?”
30. Онҳо аз шаҳр берун шуда, назди Ў меоманд.

Киштзори Худо барои дарав пухтааст.

31. Дар ин миён шогирдон аз Ў илтимос карда, гуфтанд: “Эй Устод! Бихўр!”
32. Ба онҳо гуфт: “Ман ғизое дорам, ки бихўрам, ва шумо онро намедонед”.
33. Шогирдон ба якдигар гуфтанд: “Магар касе ба Ў хўраданӣ овардааст?”
34. Исо ба онҳо гуфт: “Ғизои Ман ин аст, ки иродаи Фиристодаи Худро ба чо оварам ва кори Ўро ба анҷом расонам.
35. Оё шумо намегўед, ки боз чор моҳ мондааст, ва дарав фаро хоҳад расид? Инак, Ман ба шумо мегўям: чашмони худро боло карда, киштзорро бубинед, ки барои дарав сафед шудааст.
36. Даравгар музди худро мегирад ва маҳсулери барои ҳаёти ҷовидонӣ чамъ мекунад, то ки коранда ва даравгар бо ҳам шодӣ кунанд;
37. Зеро ки дар ин маврид чунин сухан ҳаққонист, ки: ”Яке мекорад ва дигаре дарав мекунад”.
38. Ман шуморо барои даравидани маҳсуле фиристодаам, ки барои он шумо меҳнат накардаед: дигарон меҳнат карданд, ва шумо дар меҳнати онҳо дохил шудаед”.
39. Ва аз рӯи каломи он зан, ки шаҳодат дода буд: “Ҳарон чи кардаам, Ў ба ман гуфт”, аз он шаҳр бисъёр сомариён ба Ў имон оварданд.
40. Бинобар ин, чун сомариён пеши Ў омаданд, аз Ў хоҳиш карданд, ки назди онҳо бимонад; ва Ў ду рӯз назди онҳомонд.
41. Ва боз бисъёре аз рӯи каломи Ў имон оварданд.

42. Ва ба он зан гуфтанд:“Пас аз ин имони мо аз рӯи сухани ту нест, зеро ки худамон шунидем ва донистем, ки Ў дар ҳақиқат Начотдиҳанди олам аст, яъне Масеҳ аст“.

43. Пас аз ду рӯз Ў аз он чо берун омада, ба Ҷалил равона шуд;

44. Зеро Худи Исо шаҳодат додааст, ки пайғамбар дар зодгоҳи худ беқадр аст.

45. Чун Ў ба Ҷалил омад, аҳли Ҷалил Ўро пазируфтанд, зеро ки он чи дар Ерусалим дар ид карда буд, дида буданд, чунки онҳо низ ба ид рафта буданд.

Шифо ёфтани писари дарборӣ.

46. Ва Исо бори дигар ба Қонои Ҷаил омад, ки дар он чо обро шароб гардонда буд. Ва шахсе аз дарбориён буд, ки писараш дар Кафарнаҳум бемор буд.

47. Чун шунид, ки Исо аз Яҳудо ба Ҷалил омадааст, назди Ў рафта, илтимос кард, ки писарашро шифо диҳад, ки вай дар дами марг аст.

48. Исо ба вай гуфт:“Агар аломот ва мўъҷизоте набинед, имон намеоваред“.

49. Дарборӣ ба Ў гуфт:“Эй Оғо! Пеш аз он ки писарам бимирад, биё“.

50. Исо ба вай гуфт:“Бирав писарат зинда аст“.Вай ба суханоне ки Исо гуфт, имон оварда, равона шуд.

51. Ва ҳангоме ки мерафт, навкаронаш вайро пешвоз гирифтанд, ва мужда дода, гуфтанд:“Писарат зинда аст“.

52. Аз онҳо пурсид:“Дар кадом соат аҳволаш беҳтар шуд?“ Ба вай гуфтанд:“Дирӯз дар соати ҳафтум табларза вайри тарк кард“.

53. Ва падар донист, ки ин ҳамон соате буд, ки исо ба вай гуфт:“Писарат зинда аст“. Ва худаш ва тамоми аҳли байташ имон оварданд.

54. Ин мўъҷизаи дуҷум буд, ки Исо баъд аз омаданааш аз Яҳудо ба Ҷалил нишон дод.

БОБИ ПАНЦУМ

Шифо дар рӯзи шанбе назди ҳавзи Байт-Ҳасдо.

1. Пас аз он яҳудиёбро иде буд, ва Исо ба Ерусалим омад.
2. Дар Ерусалим дар назди дарвозаи Меш ҳавзе ҳаст, ки ба ибронӣ Байт-Ҳасдо мегӯянд, ва он ҷо панҷ равоқ дорад:
3. Дар он ҷо шумораи зиёди беморон, кӯрон, лангон ва шалон хобида, мунтазири ҳаракати об буданд;
4. Зеро фариштаи Худо вақт-вақт ба ҳавз фурумада, обро ҳаракат меод, ва ҳар кӣ дар аснои ҳаракати об аввал ба ҳавз дарояд, аз ҳар касалие ки дошт, шифо меёфт.
5. Ва касе дар он ҷо буд, ки сию ҳашт сол боз гирифтори беморӣ буд.
6. Чун Исо вайро хобида дид ва донист, ки муддати дарозе бемор аст, ба ай гуфт: “Оё мехоҳӣ шифо ёбӣ?”
7. Бемор ҷавоб дод: “Эй оғо! Касе надорам, ки чун об ба ҳаракат ояд, маро ба ҳавз андозад; пеш аз он ки ман оям, дигаре худро ба ҳавз меандозад”.
8. Исо ба вай гуфт: “Барҳез, бистаратро бардор ва бирав”.
9. Ҳамон дам бемор шифо ёфт ва бистарашро бардошта, ба роҳ доромад. Он рӯз рӯзи шанбе буд.
10. Яҳудиён ба касе ки шифо ёфта буд, гуфтанд: “Имрӯз шанбе аст, ва ҷоиз нест, ки бистари худро бардорӣ”.
11. Вай дар ҷавоби онҳо гуфт: “Он Кас, ки маро шифо дод, ба ман гуфт: ”Бистаратро бардор ва бирав” ,,.
12. Аз вай пурсиданд: “Кист Он Кас, ки ба ту гуфт: ”Бистаратро бардор ва бирав”?”.
13. Лекин он ки шифо ёфта буд, намедонист, ки Ӯ кист; зеро ки дар он ҷо издиҳоми калоне буд, ва Исо нопадид шуда рафт.
14. Пас аз он Исо вайро дар маъбад ёфта, гуфт: “Инак, шидо ёфтай; дигар гуноҳе нақун, то ки ба вазъияти бадтаре дучор нашавӣ”.
15. Он мард рафта, ба яҳудиён гуфт, ки шифодихандаи ман Исо мебошад.
16. Аз ин сабаб яҳудиён Исоро таъқиб мекарданд ва Ӯро мехостанд ба қатл расонанд, зеро ки ин корро дар рӯзи шанбе карда буд.

Исо аъмоли Худро ҳимоя мекунад ва аз ҷониби Падар фиристода шуданаширо далел меоварад.

17. Исо дар ҷавоби онҳо гуфт:“Падари Ман кунун кор мекунад, ва Ман низ кор мекунам“.

18. Аз ин сабаб бештар қасд карданд, ки Ўро ба қатл расонанд, зеро ки натавонанд шанберо риоят намекард, балки Худоро низ Падари Худ гуфта, Худро бо Худо баробар медонист.

19. Исо дар ҷавоби онҳо гуфт:“Ба ростӣ, ба ростӣ ба шумо мегӯям:Писар наметавонад аз Худ чизе ба амал оварад, магар он чи бубинад, ки Падар ба амал меоварад: зеро ки чи Ў мекунад, Писар низ мекунад.

20. Зеро ки Падар Писарро дӯст медорад ва ҳар он чи Худаш мекунад, ба Писар нишон медиҳад; ва корҳои бузургтар аз ин ҳам ба Ў нишон хоҳад дод, то ки шумо таачҷуб намоед.

21. Зеро, ҳамчунон Падар мурдагонро эҳё мекунад ва зинда мегардонад, Писар низ он чунон ҳар киро, ки хоҳад зинда мегардонад.

22. Зеро ки Падар ба ҳеҷ кас доварӣ намекунад, балки тамоми довариро ба Писар супоридааст,

23. То ки ҳама Писаро эҳтиром кунанд, ончунон ки Падарро эҳтиром мекунанд. Касе ки Писарро эҳтиром накунад, Падарро, ки Фиристодаи Ўст, эҳтиром накардааст.

24. Ба ростӣ, ба ростӣ ба шумо мегӯям: ҳар кӣ каломи Маро бишнавад ва а Фиристодаи Ман имон оварад, ҳаёти ҷовидонӣ дорад ва ба доварӣ намеояд, балки аз марг ба ҳаёт гузаштааст.

25. Ба ростӣ, ба ростӣ ба шумо мегӯям: соате мерасад, ва аллакай раасидааст, ки мурдагон овози Писари Худоро мешунаванд, ва ҳар кӣ бишнавад, зинда гардад.

26. Зеро, ҳамчунон ки Падар дар Худ ҳаёт дорад, ба Писар низ ончунон ато кардааст, ки дар Худ ҳаёт дошта бошад;

27. Ва ба Ў қудрат бахшидааст, ки доварӣ кунад, зеро ки Ў Писари Одам аст“.

Қиёмати ҳаёт ва қаймати доварӣ.

28. Ва аз ин таачҷуб накунед: зеро ки соате мерасад, ҳамаи онҳое ки дар қабр мебошанд, овози Ўро хоҳанд шунид,

29. Ва берун хоҳанд омад -неқӯкорон барои қиёмати ҳаёт ва бадкорон барои қиёмати доварӣ.

30. Ман аз Худ чизе ба амал оварда наметавонам. Ончунон ки мешунавам, доварӣ мекунам, ва довариини Ман одил аст, зеро ки толиби иродаи Худ не, балки иродаи Падаре ҳастам, ки маро фиристодааст.

Шоҳидии Исо дар бораи фиристода шудани Ё аз ҷониби Падар.

31. Агар Ман бар Худ шаҳодат диҳам, шаҳодати Ман рост нест:

32. „Дигаре ҳаст, ки бар Ман шаҳодат медиҳад, ва Ман медонам, ки шаҳодте ки вай бар Ман медиҳад рост аст;

33. Шумо назди Яҳъё фиристодед; вай ба ростӣ шаҳодат дод.

34. Аммо Ман шаҳодати одамро қабул намекунам, вале ин суханонро мегӯям, то ки шумо наҷот ёбед.

35. Вай чароғе буд, ки месӯхт ва медурахшид; ва шумо хостед, ки соате дар нури вай шодӣ кунед.

36. Лекин Ман шаҳодате дорам, ки аз шаҳодати Яҳъё бузургтар аст: зеро корхое ки Падар ба Ман ато кардааст, то анҷом диҳам, яъне ин корхое ки Ман мекунам, бар Ман шаҳодат медиҳанд, ки Падар Маро фиристодааст.

37. Ва Худи Падар, ки Маро фиристод, бар Ман шаҳодат додааст, ва шумо ҳаргиз на овози Ёро шунидаед ва на сурати Ёро дидаед,

38. Ва каломии Ё дар дилҳои шумо ҷой надорад, чунки шумо ба Он Касе ки Ё фиристодааст, имон намеоваред.

39. Шумо навиштаҳоро тадқиқ мекунед, зеро гумон доред, ки ба воситаи онҳо ҳаёти ҷовидонӣ пайдо кунед, вале онҳо бар Ман шаҳодат медиҳанд.

40. Ва шумо намехоҳед назди Ман биёед, то ки ҳаёти ёбед.

41. Чалолро аз мардум қабул намекунам.

42. Лекин шуморо мешиносам: дар дили худ муҳаббати Худоро надоред.

43. Ман ба исми Падари Худ омадаам, ва Маро қабул намекунед, ва агар дигаре ба исми худааш биёяд, вайро қабл хоҳед кард.

44. Шумо чӣ тавр метавонед имон оваред, дар сурате ки чалол аз якдигар металабед, лекин чалолеро, ки аз Худои ягона аст, толиб неастед?

45. Гумон накунед, ки Ман назди падар бар шумо даъвое хоҳам кард: даъвогар бар шумо Мусо мебошад, ки ба вай умед бастаед.
46. Зеро ки агар шумо ба Мусо имон медоштед, ба Ман ҳам имон меовардед, чунки вай дар бораи Ман навиштааст.
47. Модоме ки шумон ба навиштаҳои вай имон надоред, ба суханони Ман чӣ гуна имон хоҳед овард?“.

БОБИ ШАШУМ

Сер шудани панҷ ҳазор мард.

1. Пас аз он Исо ба он тарафи баҳри Чалил, ё баҳри Табария раҳсипор шуд;
2. Ва мардumi бисъёре аз ақиби Ў равона шуданд, зеро он мӯъҷизотеро, ки ба беморон нишон медод, медиданд.
3. Исо ба кӯҳе баромада, бо шогирдони Худ дар он ҷо нишаст.
4. Иди фисҳи яҳудиён наздик буд.
5. Исо чашм андохта, дид, ки мардumi бисъёре назди Ў меоянд, ва ба Филиппус гуфт: “Аз кучо нон бихарем, ки инҳо бихӯранд?”
6. Лекин инро барои озмоиш ба вай гуфт; зеро Худ медонист, чӣ бояд кард.
7. Филиппус дар ҷавоби Ў гуфт: “Дусад динор барои онҳо кифоят намекунад, то ки ҳар яке андаке нон бихӯранд”.
8. Яке аз шогирдонаш, Андриёс, бародари Шимъўни Петрус, ба Ў гуфт:
9. „Дар ин ҷо писаре ҳаст, ки панҷ нони ҷав ва ду моҳӣ дорад; лекин барои ин қадар одам чӣ мешавад?“
10. Исо гуфт: “Мардумро шинонед“. Дар он ҷо сабза бисъёр буд, ва мардум, ки қариб панҷ ҳазор мард буданд, нишастанд.
11. Исо нонҳоро гирифта, баракат дод ва пора карда ба шогирдон дод, ва шогирдон ба нишастагон доданд, ва ҳамчунин аз моҳиҳо низ ба қадре ки хоستانд.
12. Ва чун сер шуданд, Исо ба шогирдон гуфт: “Пораҳои боқимондаро ҷамъ кунед, то ки чизе талаф нашавад”.
13. Ва ҷамъ карда, аз пораҳои панҷ нони ҷав, ки аз хӯрандагон зиёдати монда буд, дувоздаҳ сабадро пур карданд.

14. Вакте ки мардум ин мўъчизаро, ки Исо нишон дод, диданд, гуфтанд: “Ин ҳақиқатан он Пайғамбар аст, ки бояд ба чаҳон биёяд”.

Исо бар баҳр қадам мезанад.

15. Лекин Исо чун дарёфт, ки меҳоханд омада, Ўро ба зўри баранд ва подшоҳ кунанд, боз танҳо ба кўҳ баромад.

16. Шомгоҳон шогирдонаш ба лаби баҳр фуromaданд.

17. Ва ба қайқ савор шуда, ба он тарафи баҳр, сўи Кафарнаҳум равона шуданд. Ва ҳаво торик шуд, ва Исо назди онҳо наомада буд.

18. Ва боди шадиде вазида, баҳр ба талотум омад.

19. Вакте ки ба дурии тақриба бисту панҷ ё сӣ стадия қайқ ронда буданд, Исоро диданд, ки бар баҳр қадам зада, ба қайқ наздик меояд, ва ҳаросон шуданд.

20. Лекин Ў ба онҳо гуфт: “Ин Манам, натарсед”.

21. Онҳо меҳостанд Ўро ба қайқ дароваранд; ҳамон дам қайқ ба соҳиле ки сўи он равона буданд, расид.

Исо-Нони ҳаёт.

22. Фардои он, мардуме ки дар он тарафи баҳр истода буданд, диданд, ки дар он ҷо ҳеч қайқе набуд, ҷуз он ки шогирдони Ў дохили он шуда буданд, ва Исо бо шогирдони Худ ба он надаромада буд, балки шогирдонаш танҳо рафта буданд;

23. Лекин қайқҳои дигаре ки аз Табария наздики ҳамон ҷое ки пас аз баракат додани Худованд нон хўрада буданд, расиданд;

24. Ва чун мардум диданд, ки Исо ва шогирдонаш дар он ҷо нестанд, онҳо низ ба қайқҳо савор шуда, ба ҷустуҷўи Исо бас Кафарнаҳум омаданд.

25. Ва Ўро дар он тарафи баҳр ёфта, ба Ў гуфтанд: “Эй Устод! Қай ба ин ҷо омадӣ?”

26. Исо дар ҷавоби онҳо гуфт: “Ба ростӣ, ба ростӣ ба шумо меғўям: Маро на ба сабаби мўъчизоте ки дидед, балки ба он сабаб ҷустуҷў мекунед, ки нон хўрада, сер шудед.

27. На аз барои ғизои фонӣ, балки барои ғизое саъю кўшиш кунед, ки то ҳаёти ҷовидонӣ боқӣ монад, ва Писари Одам онро ба шумо хоҳад дод; зеро ки Худои Падар бар Ў мўҳр задааст“.
28. Ба Ў гуфтанд:“Чӣ бояд кунем, ки аъмоли писандидаи Худоро ба ҷо оварда бошем?“.
29. Исо дар ҷавоби онҳо гуфт:“Амали писандидаи Худо ин аст, ки ба Он Касе ки Ў фиристод, имон оваред“.
30. Ба Ў гуфтанд:“Пас, чӣ аломате Ту нишон медиҳӣ, то ки дида, ба Ту имон оварем? Чӣ кор мекуни?
31. Падарони мо дар биёбон манн хўрданд, чунон ки навишта шудааст:”Аз осмон ба онҳо нон ато кард то бихўранд” „.
32. Исо ба онҳо гуфт:“Ба ростӣ, ба ростӣ ба шумо мегўям: Мусо нонро ба шумо аз осмон намодааст, балки Падари Ман нони ҳақиқиро ба шумо аз осмон медиҳад;
33. Зеро нони Худо Он Касест, ки аз осмон нозил шуда ба ҷаҳон ҳаёт мебахшад“.
34. Он гоҳ ба Ў гуфтанд:“Эй оғо! Ҳамеша ин нонро ба мо бидех“
35. Исо ба онҳо гуфт:“Ман нони ҳаёт ҳастам; касе ки назди Ман ояд, ҳаргиз гурусна нахоҳад монд, ва касе ки ба Мам имон оварад, ҳаргиз ташна нахоҳад монд.
36. Лекин Ман ба шумо гуфтам, ки Маро низ дидаед, ва имон намеоваред.
37. Ҳар он чи Падар ба Ман ато кунад, назди Ман хоҳад омад, ва ҳар кӣ назди Ман ояд, бадар нахоҳам ронд.
38. Зеро аз осмон нозил шудаам на аз барои он ки ба иродаи Худ амал кунам, балки ба иродаи Фиристодаи Худ.
39. Ва иродаи Падаре ки Маро фиристод, ин аст, ки аз он чи ба Ман ато шудааст, чизе талаф накунам, балки дар рўзи вопасин онро эҳё кунам;
40. Ва иродаи Фиристодаи Ман ин аст, ки ҳар кӣ Писарро дид ва ба Ў имон овард, ҳаёти ҷовидонӣ дошта бошад ва Ман дар рўзи вопасин вайро эҳё хоҳам кард“.
41. Яҳудиён аз Ў шикоят карданд, зеро ки гуфта буд:“Манам он ноне ки аз осмон нозил шуд“.

42. Ва гуфтанд:“Оё ин Исои писари Юсуф нест, ки мо падару модари Ёро мешиносем? Пас чӣ тавр мегӯяд, ки “Ман аз осмон нозил шудаам”?”
43. Исо дар ҷавоби онҳо гуфт:“Ба якдигар шикоят накунад:
44. „Ҳеч кас наметавонад назди Ман ояд, магар ин ки Падаре ки Маро фиристод, вайро ҷалб кунад; ва Ман вайро дар рӯзи вопасин эҳё хоҳам кард.
45. Дар суҳафи анбиё навишта шудааст:”Ва ҳама аз Худо таълим хоҳанд ёфт”. Ва ҳар кӣ аз Падар шунида ва таълим гирифта бошад, назди Ман меояд.
46. На ин ки касе Падарро дидааст, ҷуз Он ки аз ҷониби Худост: Ё Падарро дидааст.
47. Ба ростӣ, ба ростӣ ба шумо мегӯям: ҳар кӣ ба Ман имон оварад, ҳаёти ҷовидонӣ дорад.
48. Ман нони ҳаёт ҳастам.
49. Падарони шумо дар биёбон манн хӯрданд ва мурданд;
50. Валекин ин ҷо нонест, ки аз осмон нозил шуд, то ҳар кӣ аз он бихӯрад, намирад.
51. Ман ҳастам он нони зинда, ки аз осмон нозил шуд: касе ки аз ин нон бихӯрад, то абад зинда хоҳад монд; ва ноне ки Ман ато мекунам, Бадани Ман аст, ки онро барои ҳаёти ҷаҳон мебахшам“.
52. Яҳудиён бо ҳамдигар мубоҳиса карда, мегуфтанд:“Чӣ тавр Ин Шахс метавонад Бадани Худро бидиҳад, то мо бихӯрем?”
53. Исо ба онҳо гуфт:“Ба ростӣ, ба ростӣ ба шумо мегӯям: агар Бадани Писари Одамро нахӯред ва Хуни Ёро нанӯшед, дар худ ҳаёт надоред;
54. Ҳар кӣ Бадани Маро бихӯрад ва Хуни Маро бинӯшад, ҳаёти ҷовидонӣ дорад, ва Ман дар рӯзи вопасин вайро эҳё хоҳам кард;
55. Зеро ки Бадани Ман ғизои ҳақиқат, ва Хуни Ман нӯшокии ҳақиқат;
56. Ҳар кӣ Бадани Маро бихӯрад ва Хуни Маро бинӯшад, дар Ман мемонад, ва Ман дар вай;
57. Чунон ки Падари Ҳай Маро фиристод, ва Ман ба василаи Падар зинда ҳастам, ҳамчунин касе ки Маро бихӯрад, ба василаи Ман зинда хоҳад монд;

58. Ин аст ноне ки аз осмон нозил шуд; на ончунон ки падарони шумо ки манро хўрданд ва мурданд; ҳар кӣ ин нонро бихўрад, то абад зинда хоҳад монд“.

59. Ин суханонро, ҳангоме дар Кафарнаҳум таълим меод, дар куништ, гуфт.

Чудой дар миёни шогирдон.

60. Бисъёре аз шогирдони Ў, инро шунида, гуфтанд:“Ин сухани саҳт аст; кӣ метавонад онро бишнавад?“

61. Чун Исо дар дили Худ донист, ки шогирдонаш дар ин бобат шикоят мекунад, ба онҳо гуфт:“Оё ин шуморо ба васваса меандозад?“

62. Пас агар Писари Одамро бинед, ки ба мақоми аввалааш сууд мекунад, чӣ хоҳед гуфт?

63. Рўҳ аст, ки ҳаёт мебахшад, лекин аз ҷасм ғоидае нест; суханоне ки Ман ба шумо мегўям, рўҳ ва ҳаёт аст;

64. Лекин баъзе аз шумо ҳастанд, ки имон надоранд“.Зеро Исо аз ибтидо медонист, ки кихо имон надоранд ва кӣ Ўро таслим хоҳад кард.

65. Ва гуфт:“Аз ин сабаб ба шумо гуфтам, ки ҳеҷ кас наметавонад назди Ман биёяд, магар ин ки Падари Ман инро ба вай ато кунад“.

66. Аз он вақт бисъёре аз шогирдонаш аз Ў дур шуда, дигар Ўро пайравӣ накарданд.

Эътирофи Петрус.

Яҳудо-таслимкунанда.

67. Ва Исо ба он дувоздаҳ гуфт: “Оё шумо ҳам мехоҳед Маро тарк кунед?“

68. Шимъўни Петрус дар ҷавоби Ў гуфт: “Худовандо! Назди кӣ биравем? Суханони ҳаёти ҷовидонӣ назди Туст,

69. Ва мо имон овардаем ва донистаем, ки Ту Масеҳ, Писари Худои Ҳай ҳастӣ“.

70. Исо дар ҷавоби онҳо гуфт: “Оё Ман шумо дувоздаҳро интиҳоб накардаам? Ва ҳол он ки яке аз шумо иблис аст“.

71. Инро Ў дар бораи Яҳудо писари Шимъўни Исқарьют гуфт, зеро вай, ки яке аз дувоздаҳ буд, мехост Ўро таслим кунад.

БОБИ ҲАФТУМ

Бародарон Исоро ба иди хаймаҳо таклиф мекунад.

1. Пас аз он Исо дар Ҷалил мегашт, зеро намехост дар Яҳудо бошад, чунки яҳудиён қасди куштани Ў доштанд.
2. Ва иди яҳудиён, ки иди хаймаҳо бошад, наздик буд.
3. Пас бародаронаш ба Ў гуфтанд: “Ин чоро тарк карда, ба Яҳудо равона шав, то шогирдонат низ он аъмолеро ки Ту ба ҷо меоварӣ, бубинанд;
4. Зеро касе ки мехоҳад машҳур бошад, дар пинҳонӣ амал намекунад; агар Ту чунин аъмодро ба ҷо меоварӣ, Худро ба ҷаҳон бинамо”.
5. Зеро бародаронаш низ ба Ў имон наоварда буданд.
6. Исо ба онҳо гуфт: “Вақти Ман ҳанӯз нарасидааст, лекин барои шумо ҳар вақт муносиб аст;
7. Ҷаҳон наметавонат ба шумо адоват дошта бошад, лекин ба Ман адоват дорад, чунки Ман бар он шаҳодат медиҳам, ки аъмолаш бад аст;
8. Шумо ба ин ид биравед, Аммо Ман ҳоло ба ин ид намерам, чунки вақти Ман ҳанӯз пур нашудааст”.
9. Инро ба онҳо гуфта, дар Ҷалил монд.

Исо Ҷалилро тарк мекунад.

10. Вақте ки бародаронаш ба ид омаданд, Ў низ омад, на ошкоро, балки пинҳонӣ.
11. Аммо яҳудиён Ўро дар ид ҷустуҷӯ намуда, мегутанд, ки: “Ў кучост?”.
12. Ва дар миёни мардум дар бораи Ў гуфтугӯи бисъёре буд. Баъзеҳо мегуфтанд: “Ў некӯст”, аммо дигарон мегуфтанд: “Не, Ў мардумро гумроҳ мекунад”.
13. Лекин, аз тарси яҳудиён, ҳеҷ кас дар бораи Ў ошкоро сухан намегуфт.

Исо дар иди хаймаҳо.

14. Чун нисфи ид гузашт, Исо ба маъбад омада, таълим дод.
15. Ва яҳудиён дар хайрат афтада, гуфтанд:“Ин шахс Навиштаҳоро чӣ гуна медонад, дар сурате ки ҳаргиз таълим наёфтааст?”.
16. Исо дар ҷавоби онҳо гуфт:“Таълими Ман аз онӣ Ман нест, балки аз онӣ Фиристодаи Ман аст;
17. Агар касе хоҳад иродаи Ёро ба амал оварад, дар бораи ин таълим хоҳад донист, ки оё он аз Худост, ё ки Ман аз Худ сухан мегӯям.
18. Ҳар кӣ аз худ сухан гӯяд, ҷалоли худро мечӯяд; вале ҳар кӣ ҷалоли Фиристодаи Худро мечӯяд, Ё ҳақиқист, ва дар Ё норостӣ нест.
19. Оё Мусо ба шумо шариат надод? Ва касе аз шумо аз рӯи шариат амал намекунад. Чаро мехоҳед Маро бидушед?”
20. Мардум дар ҷавоб гуфт:“Ту дев дорӣ. Кӣ мехоҳад Туро бидушад?”
21. Исо дар ҷавоби онҳо гуфт:“Як кор кардам, ва ҳамаи шумо дар хайрат мондед;
22. Мусо ба шумо хатнаро дод, ки он на аз Мусо, балки аз падарон буд, ва шумо писарони худро дар рӯзи шанбе хатна мекунед.
23. Модме ки писаронро дар рӯзи шанбе хатна мекунед, то ки шариати Мусо вайрон нашавад, пас чаро бар Ман хашмгин мешавед, ки дар рӯзи шанбе касеро шифои комил додаам?
24. Аз рӯи намуди зоҳирӣ доварӣ накунед, балки аз рӯи адолат доварӣ кунед“.
25. Он гоҳ баъзе аз аҳли Ерусалим гуфтанд:“Оё Ин Ҳамон Касе нест, ки Ёро мехоҳанд бидушанд?”
26. Инак Ё ошкоро сухан мегӯяд, ва ба Ё чизе намегӯянд: оё сардорон яқин донистаанд, ки Ё дар ҳақиқат Масеҳ аст?
27. Лекин мо медонем, ки ин Шахс аз кучост, аммо чун Масеҳ ояд, касе нахоҳад донист, ки Ё аз кучост“.
28. Ва Исо вақте ки дар маъбад таълим медод, нода карда гуфт:“Маро мешиносед, ва низ медонед, ки Ман аз кучо ҳастам; ва Ман аз Худ наомадаам, вале Фиристодаи Ман ҳақиқист, ки шумо Ёро намешиносед;
29. Аммо Ман Ёро мешиносам, чунки Ман аз ҷониби Ё ҳастам, ва Ё Маро фиристодааст“.

30. Он гоҳ хостанд Ўро дастгир кунанд, вале касе даст бар Ў наандохт, чунки ханўз соаташ нарасида буд.
31. Лекин бисъёре аз мардум ба Ў имон оварданд ва гуфтанд: “Чун Масеҳ ояд, навод ки аз Ин Шахс бештар аломот нишон хоҳад дод?”.
32. Ва фарисиён шуниданд, ки мардум дар бораи Ў чунин мегўянд, пас фарисиён ва саркоҳинон мулозимонро фиристоданд, то ки Ўро дастгир кунанд.
33. Ва Исо гуфт: “Боз муддати каме Ман назди шумо ҳастам, пас аз он назди Фиристодаи Худ меравам;
34. Шумо Маро хоҳед ҳуст ва нахоҳед ёфт; ва ба он чое ки Ман ҳастам, наметавонед биёед”.
35. Ва яҳудиён ба якдигар гуфтанд: “Ў ба кучо мевоҳад биравад, ки мо Ўро ёфта наметавонем? Оё мевоҳад назди онҳое биравад, ки дар байни юнониён пароканда ҳастанд, ва юнониёнтон таълим диҳад?”
36. Чист маънои суханоне ки Ў гуфт: “Маро хоҳед ҳуст ва нахоҳед ёфт; ва ба он чое ки Ман ҳастам, наметавонед биёед?” ..

Исо дар боари қуввати Рӯҳулқудс сухан меронад.

37. Ва дар рӯзи охир, ки рӯзи бузурги ид буд, Исо истода, нидо карда, гуфт: “Ҳар кӣ ташна бошад, назди Ман биёяд ва бинӯшад;
38. Ҳар кӣ ба Ман имон оварад, чунон ки дар Навиштаҳо гуфта шудааст, аз батни вай нахрҳои оби ҳаёт қорӣ хоҳад шуд”.
39. Ин суханро Ў дар бораи Рӯҳ гуфт, ки ҳар кӣ ба Ў имон оварад, Онро хоҳад ёфт; зеро ки Рӯҳулқудс ханўз ато нашуда буд, чунки Исо ханўз ҷалол наёфта буд.

Фикрҳои дигар-дигари яҳудиён дар бораи Исо.

40. Басъёре аз мардум ин сиханонро шуниданд гуфтанд: “Дар ҳақиқат Ин Шахс ҳамон Пайғамбар аст”.
41. Баъзеҳо гуфтанд: “Ин Масеҳ аст” Лекин дигарон гуфтанд: “Магар Масеҳ аз Ҷалил меояд?”
42. Оё дар Навиштаҳо гуфта нашудааст, ки Масеҳ аз насли Довуд ва аз Байт-Лаҳм, ки Довуд буд, бояд ояд?”
43. Ба ҳамин тарик, дар бораи Ў дар байни мардум ихтилоф афтод.

44. Баъзе аз онҳо хостанд Ўро дастгир кунанд, лекин касе ба Ў даст наандохт.
45. Пас мулозимон назди саркоҳинон ва фарисиён баргаштанд, ва онҳо пурсиданд:“Чаро Ўро наовардед?”
46. Мулозимон ҷавоб доданд:“Касе ҳаргиз монанди Ин Шахс сухан нагуфтааст”.
47. Фарисиён ба онҳо гуфтанд:“„Оё шумо низ гумроҳ шудаед?”
48. Оё касе аз сардорон ё аз фарисиён ба Ў имон овардааст?
49. Аммо ин мардуме ки шариатро намедонанд, малъун мебошанд”.
50. Никӯдимус, ки шабона назди Ў омада буд ва яке аз онҳо буд, ба онҳо гуфт:
51. „Оё шариати мо касеро маҳкум менамояд бе он ки аввал суханашро бишнавад ва бидонад, ки вай чӣ кор кардааст?”
52. Онҳо дар ҷавоби вай гуфтанд:“Магар ту низ ҷалили ҳастӣ? Таҳқиқ кун ва бубин, зеро ки ҳеҷ пайғамбаре аз Ҷалил зухур накардааст”.
53. Пас ҳар кас ба хонаи худ рафт.

БОБИ ҲАШТУМ

Исо зани гуноҳкорро авф мекунад.

1. Лекин Исо ба кӯҳи Зайтун рафт,
2. Ва бомдодон боз ба маъбад омад, ва тамоми мардум назди Ў омаданд; ва Ў нишаста онҳоро таълим меод.
3. Дар ин вақт китобдонон ва фирисиён занеро, ки дар амали зино дастгир шуда буд, назди Ў оварданд, ва дар миёна ба по ниҳода,
4. Ба Ў гуфтанд:“Устод! Ин зан дар амали зино дастгир шуд;
5. Ва Мусо дар шариат ба мо гуфтааст, ки чунин занон бояд сангсор шаванд; аммо Ту чӣ мегӯӣ?”
6. Инро барои озмоиш ба Ў гуфтанд, то ки далеле ёфта, Ўро айбдор кунанд. Лекин Исо ҳам шуда, бо ангушташ бар рӯи замин чизе менавишт.
7. Чун дар савол исрор намуданд, Ў рост шуда, ба онҳо гуфт:“Он ки аз шумо бегуноҳ аст, аввалин касе бошад, ки ба вай санг андозад”.
8. Ва боз ҳам шуда, бар замин навиштан гирифт.

9. Чун шуниданд, вичдонашон нороҳат шуд, ва аз пирон сар карда, то каси охирин паси якдигар баромада рафтанд; ва Исо танҳо монд, ва зан дар миёна ба по меистод.

10. Исо чун рост шуд ва ғайр аз зан ҳеч касро надид, ба вай гуфт:“Эй зан! Даъвогарони ту кучо шуданд? Оё касе туро маҳкум накард?”

11. Зан гуфт:“Ҳеч касе, эй оғо!” Исо ба вай гуфт:“Ман низ туро маҳкум намекунам; бирав ва дигар гуноҳ накун”.

Исо Нури ҷаҳон.

12. Ва Исо боз ба мардум гуфт:“Ман Нури ҷаҳон ҳастам; ҳар кӣ Маро пайравӣ кунад, дар торикӣ роҳ намепаёмояд, балки нури ҳаётро ёбад”.

13. Он гоҳ фарисиён ба Ё гуфтанд:“Ту бар Худ шаҳодат медиҳӣ, шаҳодати Ту рост нест”.

14. Исо дар ҷавоби онҳо гуфт:“гарчанде ки Ман бар Худ шаҳодат медиҳам, шаҳодати Ман рост аст, зеро ки Ман медонам, ки аз кучо омадаам ва ба кучо меравам; лекин шумо намедонед, ки Ман аз кучо омадаам ва ба кучо меравам;

15. Шумо аз рӯи ҷисм доварӣ мекунед, вале Ман ҳеч касро доварӣ намекунам;

16. Ва агар Ман доварӣ кунам, довариӣ Ман рост аст, чунки Ман танҳо нестам, балки Падаре ки Маро фиристод, бо Ман аст;

17. Ва низ дар шариати шумо навишта шудааст, ки шаҳодати ду кас рост аст;

18. Ман бар Худ шаҳодат медиҳам, ва низ Падаре ки Маро фиристод, бар Ман шаҳодат медиҳад”.

19. Ба Ё гуфтанд:“Падари Ту кучост?” Исо ҷавоб дод:“Шумо на Маро мешиносед ва на Падари Маро; агар Маро мешинохтед, Падари Маро низ мешинохтед”.

20. Ин суханонро Исо дар назди ганчина, хангоме ки дар маъбад таълим медод, гуфт; ва ҳеч кас Ёро дастгир накард, чунки соати Ё ханӯз нарасида буд.

Исо дар бораи назди Падар рафтани Худ шаҳодат медиҳад.

21. Боз Исо ба онҳо гуфт: “Ман меравам, ва шумо Маро хоҳед чувт, ва дар гуноҳҳои худ хоҳед мурд; ба он ҷое ки Ман меравам, шумо наметавонед биеед”.
22. Яҳудиён гуфтанд: “Наход ки Ё меҳаҳад Худро бидушад, ки мегӯяд: ”Ба он ҷое ки Ман меравам, шумо наметавонед биеед”?”.
23. Ба онҳо гуфт: “Шумо аз поин мебошед, Ман аз боло; шумо аз ин ҷаҳон ҳастед, лекин Ман аз ин ҷаҳон нестам;
24. Аз ин сабаб ба шумо гуфтам, ки дар гуноҳҳои худ хоҳед мурд; зеро агар имон наоваред, ки ин Ман ҳастам, дар гуноҳҳои худ хоҳед мурд”.
25. Ба Ё гуфтанд: “Ту кистӣ?” Исо ба онҳо гуфт: “Ҳамонам, ки аз аввал ҳам ба шумо гуфтам;
26. Ман чизҳои бисёр дорам, ки дар ҳақи шумо бидуям ва доварӣ кунам; лекин Фиристодаи Ман ҳақиқист, ва Ман ҳар ҷи аз Ё шунидаам, ба ҷаҳон мегӯям”.
27. Онҳо нафаҳмиданд, ки Ё ба онҳо дар бораи Падар сухан мегӯяд.
28. Исо ба онҳо гуфт: “Вақте ки Писари Одамро баланд бардоштед, хоҳед фаҳмид, ки ин Ман ҳастам, ва ҳеҷ амалро аз Худ намекунам, балки он ҷиро, ки Падарам ба Ман таълим дод, мегӯям;
29. Фиристодаи Ман бо Ман аст; Падар Маро танҳо нагузоштааст, зеро ки Ман ҳамеша аъмоли писандидаи Ёро ба ҷо меоварам”.
30. Чун инро гуфт, бисёр касон ба Ё имон оварданд.

Дар бораи озоди ҳақиқӣ.

31. Он гоҳ Исо ба яҳудиёне ки ба Ё имон оварданд, гуфт: “Агар шумо дар каломи Ман бимонед, ҳақиқатан шогирдони Ман хоҳед буд,
32. Ва ростиро хоҳед шинохт, ва ростӣ шуморо озод хоҳад кард”.
33. Ба Ё ҷавоб доданд: “Мо фарзандони Иброҳим ҳастем ва ҳеҷ гоҳ ғуломи касе набудем; пас ҷӣ сон Ту мегӯӣ, ки ”озод хоҳед шуд”?”.
34. Исо дар ҷавоби онҳо гуфт: “Ба ростӣ, ба ростӣ ба шумо мегӯям: ҳар кӣ гуноҳ мекунад, ғуломи гуноҳ аст;
35. Лекин ғулом ҳамеша дар хона наметонад; писар ҳамеша метонад;
36. Пас, агар Писар шуморо озод кунад, ҳақиқатан озод хоҳед буд”.

Дар бораи душманони ростӣ.

37. Медонам, ки фарзандони Иброҳим ҳастед; лекин мехоҳед Маро бидушед, чунки каломи Ман дар шумо намеғунҷад;

38. Ман он чи назди Падари Худо дидаам, мегӯям; ва шумо он чи назди падари худ дидаед, мекунед“.

39. Онҳо дар ҷавоби Ё гуфтанд:“Падри мо Иброҳим аст“. Исо ба онҳо гуфт:“Агар фарзандони Иброҳим мебудед, аъмоли Иброҳимро ба ҷо меоваред;

40. Валекин ҳоло мехоҳед Маро бидушед, ва Ман Шахсе ҳастам, ки ростиро, ончунон ки аз Худо шунидаам, ба шумо мегӯям: Иброҳим чунин коре накардааст.

41. Шумо аъмоли падари худро мекунед“. Ба Ё гуфтанд:“Мо аз зино таваллуд наёфтаед; мо як Падар дорем, ки Худо бошад“.

42. Исо ба онҳо гуфт:“Агар Худо падари шумо мебуд, Маро дӯст медоштед, чунки Ман аз ҷониби Худо баромада, назди шумо омадаам; зеро ки Ман ба иродаи Худо наомадаам, балки Ё Маро фиристод.

43. Чаро каломи Маро намефаҳмед? Чунки каломи Маро наметавонед бишнавед.

44. Падари шумо иблис аст, ва шумо мехоҳед орзуҳои падари худро ба амал оваред; вай аз абтудо қотил буд ва дар ростӣ собит намонд, зеро ки дар вай ростӣ нест; вақте ки вай сухани дурӯғ мегӯяд, аз они худро мегӯяд, зеро ки вай дурӯғгӯй ва падари дурӯғ аст.

45. Лекин аз баски Ман сухани ростро ба шумо мегӯям, ба Ман имон намеоваред“.

Сирри Шахсияти Исо.

46. Кист аз шумо ки Маро ба гуноҳе таъна зада тавонад? Пас агар Ман сухани ростро гӯям, чаро ба Ман имон намеоваред?

47. Касе ки аз Худо бошад, ба каломи худо гӯш медиҳад; шумо ба он сабаб гӯш намедиҳед, ки аз Худо нестед.

48. Он гоҳ яҳудиён дар ҷавоби Ё гуфтанд:“Оё дуруст нагуфтаем, ки Ту сомарӣ ҳастӣ ва дев дорӣ?“

49. Исо дар ҷавоби онҳо гуфт: “Ман дев надорам, балки Падари Худо хурмат мекунам, вале шумо ба Ман беҳурматӣ мекунад;
50. Ман ҷалоли Худо толиб нестам: Яке ҳаст, ки Толиб ва Довар мебошад;
51. Ба ростӣ, ба ростӣ ба шумо мегӯям: касе ки каломи Маро риоя кунад, то абад маргро нахоҳад дид”.
52. Яҳудиён ба Ё гуфтанд: “Акнун донистем, ки Ту дев дорӣ; Иброҳим ва анбиё мурданд, вале Ту мегӯӣ:” Касе ки каломи Маро риоя кунад, то абад зоиқан маргро нахоҳад чашид” „.
53. Оё Ту аз падари мо Иброҳим, ки мурд, ва аз анбиё, ки низ мурданд, бузургтар ҳастӣ? Ту Худо кӣ медонӣ?”.
54. Исо ҷавоб дод: “Агар Ман Худо ҷалол диҳам, ҷалоли Ман ҳеҷ чизе набошад: Маро Падари Ман ҷалол медиҳад, ки дар ҳаққи Ё шумо мегӯед:” Ё Худои мост”;
55. Ва Ёро нашинохтаед, лекин Ман Ёро мешиносам; ва агар бигӯям, ки Ёро намешиносам, мисли шумо дурғӯғӣ мешавам; лекин Ман Ёро мешиносам ва каломи Ёро риоя мекунам;
56. Падари шумо Иброҳим шод буд, ки рӯзи Маро бубинад: ва дид ва шод гардид”.
57. Яҳудиён ба Ё гуфтанд: “Ҳанӯз панҷоҳсола ҳам нестӣ, ва Ту Иброҳимро дидаӣ?”
58. Исо ба онҳо гуфт: “Ба ростӣ, ба ростӣ ба шумо мегӯям: пеш аз он ки Иброҳим пайдо шуд, Ман ҳастам”.
59. Он гоҳ санг бардоштанд, то ки Ёро сангсор кунанд, лекин Исо пинҳон шуд ва аз миёни онҳо гузашта, аз маъбад берун шуд ва рафт.

БОБИ НҶҲУМ

Шифо ёфтани кӯри модарзод дар рӯзи шанбе.

1. Ва чун мерафт, як кӯри модарзодро дид.
2. Шогирдон аз Ё пурсида, гуфтанд: “Эй Устод! Ки гуноҳ кард: ин одам ё падару модараш, ки вай кӯр зоида шуд?”
3. Исо ҷавоб дод: “На ин одам гуноҳ кард ва на падару модараш, балки барои он ки дар вай аъмоли Худо ошкор гардад;
4. То вақте ки рӯз аст, Ман бояд аъмоли Фиристодаи Худо ба ҷо оварам; шаб ки ояд, ҳеҷ кас кас наметавонад коре бикунанд;

5. То вакте ки Ман дар чаҳон ҳастам, нури чаҳонам“.
6. Инро гуфта, оби даҳон бар замин андохт, ва бо он об гил сохт, ва он гилро бар чашмони кӯр молид,
7. Ва ба вай гуфт:“Бирав ва дар ҳавзи Шилӯаҳ, ки маънояш”Фиристода” мебошад, худро бишӯй“. Вай рафта, худро шуст, ва бино шуда омад.
8. Ҳамсоғон ва касоне ки пеш аз он вайро дар ҳолати кӯри дида буданд, гуфтанд:“Оё ин ҳамон нест, ки нишаста, гадоӣ мекард?”
9. Баъзе гуфтанд:“Ҳамон аст“. Ва баъзе гуфтанд:“Фақат ба вай монанд аст“. Вале худи вай гуфт:“Ман ҳамонам“.
10. Ба вай гуфтанд:“Пас чӣ тавр чашмони ту воз шуд?”
11. Вай дар ҷавоб гуфт:“Касе ки Исо номида мешавад, гил сохта, ба чашмонам молид ва гуфт:”Бирав ва дар ҳавзи Шилӯаҳ худро бишӯй“. Ман рафта шустам ва бино шудам“.
12. Ва ба вай гуфтанд:“Ў кучост?” Гуфт:“Намедонам“.
13. Он одамро, ки пештар кӯр буд, назди фарисиён бурданд.
14. Ва он рӯзе ки Исо гил сохта, чашмони вайро воз кард, рӯзи шанбе буд.
15. Фарисиён низ аз вай пурсиданд, ки чӣ тавр бино шуд.Ба онҳо гуфт:“Гил сохта, ба чашмонам гузошт, ва ман худро шуста, бино шудам“.
16. Баъзе аз фарисиён гуфтанд:“Он Шахс аз ҷониби Худо нест, чунки шанберо нигоҳ намедорад“. Дигарон гуфтанд:“Чӣ тавр як шахси гуноҳкор чунин мӯъҷиза нишон дода метавонад?” Ва дар байни онҳо ихтилоф афтод.
17. Боз ба он кӯр гуфтанд:“Дар бораи Ў, ки чашмони туро кушод чӣ мегӯи?”. Гуфт:“Пайғамбар аст“.
18. Яҳудиён бовар накарданд, ки вай кӯр буду бино шуд, то ин ки падару модари он биношударо даъват намуда,
19. Аз онҳо пурсиданд:“Оё ин аст писари шумо, ки мегӯед: кӯр зоида шудааст? Пас чӣ тавр вай алҳол бино шудааст?”.
20. Падару модари вай дар ҷавоби онҳо гуфт:“Мо медонед, ки ин писари мост, ва кӯр зоида шудааст;
21. Лекин алҳол чӣ тавр бино шудааст, намедонем; ва чашмони вайро ки воз кардааст намедонем; вай болиғ аст, аз худаш пурсед, то аҳволи худро баён кунад“.

22. Падару модараш чунин гуфтанд, чунки аз яхудиён метарсиданд; зеро ки яхудиён аллакай забон як карда буданд, ки ҳар кӣ Ўро чун Масех эътироф намояд, аз куништ биронанд;
23. Аз ин сабаб падару модараш гуфтанд, ки:“вай болиғ аст, аз худаш пурсед“.
24. Он гоҳ бори дигар он одамро, ки кўр буд, талабида, гуфтанд:“Худоро сано гўй; мо медонем, ки Он Шахс гуноҳкор аст“
25. Дар ҷавобашон гуфт:“Оё гуноҳкор аст, ё не, намедонам; як чизро медонам, ки кўр будам ва ҳоло бино ҳастам“.
26. Боз ба вай гуфтанд:“Бо ту чӣ кор кард? чӣ тавр ҷашмони туро боз кард?“
27. Ба онҳо ҷавоб дод:“Аллакай ба шумо гуфтам, ва гўш надодед; чаро мехоҳед дубора бишнавед? Оё шумо низ мехоҳед шогирдони Ў шавед?“.
28. Вайро мазаммат намуда, гуфтанд:“Ту шогирди Ў ҳастӣ, мо шогирдони Мусоем;
29. Мо медонем, ки Худо ба Мусо сухан гуфт; лекин Ин Шахсро намедонем, аз кучост“.
30. Он одам дар ҷавоби онҳо гуфт:“Ин аҷиб аст, ки шумо аз кучо будани Ўро намедонед, ва ҳол он ки Ў ҷашмони маро воз кард.
31. Мо медонем, ки Худо дуои гуноҳкорро намешунавад, лекин агар касе худотарс бошаду иродаи Ўро ба ҷо оварад, дуояшро мешунавад;
32. Ҳаргиз шунида нашудааст, ки касе ҷашмони кўри модарзодро воз карда бошад;
33. Агар Ў аз ҷониби Худо намебуд, ҳеч кор карда наметавонист“
34. Дар ҷавоби вай гуфтанд:“Ту, ки комилан дар гуноҳ таваллуд ёфтаӣ, моро таълим медиҳӣ?“ . Пас вайро бадар ронданд.
35. Исо чун шунид, ки вайро бадар ронданд, вайро ёфта, гуфт:“Оё ту ба Писари Одам имон дорӣ?“
36. Дар ҷавоб гуфт:“Эй оғо, Ў кист, то ба Ў имон оварам?“
37. Исо ба вай гуфт:“Ту Ўро дидаӣ, ва Ў ҳамон аст, ки ҳоло бо ту гуфтугў мекунад“.
38. Гуфт:“Имон дорам, Худовандо!“ Ва ба Ў сачда кард.
39. Ва Исо гуфт:“Ман барои доварӣ ба ин ҷаҳон омадаам, то ки кўрон бино ва биноён кўр шаванд“.

40. Баъзе аз фарисиён, ки назди Ў буданд, чун шуниданд, ба Ў гуфтанд: “Наход ки мо ҳам кўр бошем?”.

41. Исо ба онҳо гуфт: “Агар кўр мебудед, гуноҳ намедоштед; аммо чун мегўед, ки бино ҳастед, пас гуноҳи шумо мемонад”.

БОБИ ДАҲУМ

Масал дар бораи чўпон ва дар бораи каси бегона.

1. Ба ростӣ, ба ростӣ ба шумо мегўям: ҳар кӣ ба оғили гўсфанд аз дар надарояд, балки аз роҳи дигар дохил шавад, вай дузд ва роҳзан аст;
2. Лекин ҳар кӣ аз дар дарояд, вай чўпони гўсфандон аст;
3. Дарбон дарро барои вай мекушояд, гўсфандон ба овози вай гўш медиҳанд, вай гўсфандони худро ном ба ном мехонад ва берун мебарорад.
4. Чун гўсфандони худро баровард, пешопеши онҳо меравад; ва гўсфандон аз ақиби вай мераванд, чунки овозашро мешиносанд;
5. Лекин аз ақиби бегона намераванд, балки аз вай мегурезанд, чунки овози бегонаро намешиносанд”.
6. Ҳамин масалро Исо ба онҳо гуфт. Лекин онҳо нафаҳмиданд, ки Ў ба онҳо чӣ гуфт.

Исо дар бораи гўсфандон.

7. Боз Исо ба онҳо гуфт: “Ба ростӣ, ба ростӣ ба шумо мегўям: Ман барои гўсфандон дар ҳастам.
8. Ҳамаи касоне ки пеш аз Ман омаданд, дузд ва роҳзан ҳастанд; лекин гўсфандон ба овози онҳо гўш надоданд.
9. Ман дар ҳастам: ҳар кӣ ба василаи Ман дохил шавад, начот меёбад, ва ба берун меравад, ва чарогоҳ пайдо мекунад.
10. Дузд меояд, то ки бидуздад, бикушад ва талаф кунад; Ман омадаам, то ки онҳо ҳаёт ёбанд ва онро ба фаровонӣ дошта бошанд”.

Исо Чўпони некдил.

11. Ман Чўпони некам: чўпони нек қони худро барои гўсфандон фидо мекунад;

12. Лекин муздуре ки чўпон нест, ва гўсфандон аз они худаш нестанд, чун бубинад, ки гург меояд, гўсфандонро монда мегурезад, ва гург гўсфандонро мегирад ва пароканда мекунад;
13. Муздур мегурезад, чунки муздур аст, ва ғами гўсфандонро намехўрад.
14. Ман чўпони некам, ва мансубони Худро мешиносам, ва мансубонмам Маро мешиносанд:
15. Чунони ки Падар Маро мешиносад, Ман ҳам Падарро мешиносам, ва ҷони Худро барои гўсфандон фидо мекунам.
16. Ман гўсфандони дигар низ дорам, ки аз ин оғил нестанд, ва онҳоро низ бояд оварам, онҳо низ овози Маро хоҳанд шунид, ва як рамаю як чўпон хоҳанд шуд.
17. Аз ин сабаб Падар Маро дўст медорад, ки Ман ҷони Худро фидо мекунам, то ки онро боз ёбам.
18. Ҳеч кас онро аз Ман намегирад, балки Худи Ман онро фидо мекунам: кудрат дорам, ки онро фидо кунам, ва кудрат дорам, ки онро боз ёбам; ин ҳукмро аз Падари Худ гирифтаам“.
19. Ба сабаби ин суханоно боз дар байни яҳудиён ихтилоф афтод.
20. Бисьёре аз онҳо гуфтанд:“Ў дев дорад ва девона аст; чаро ба суханоанаш гўш медихед?“
21. Дигарон гуфтанд:“Ин девона нест; оё дев метавонад чашми кўронро воз кунад?“.

Исо дар Ерусалим иди таҷдид.

а) Худро Масеҳ эълон мекунад.

22. Дар Ерусалим иди таҷдид барпо шуд, ва зимистон буд.
23. Ва Исо дар маъбад, дар равоқи Сулаймон мегашт.
24. Яҳудиён гирди Ўро гирифта, ба Ў гуфтанд:“То кай моро дар тардид мегузорӣ? Агар Ту Масеҳ бошӣ, ошкоро бигў“.
25. Исо ба онҳо ҷавоб дод:“Ман ба шумо гуфтам, ва имон наовардед; аъмоле ки Ман ба исми Падари Худ ба ҷо меоварам, бар Ман шаҳодат медихад;
26. Лекин шумо имон намеоваред, зеро ки аз гўсфандони Маннестед, чунон ки ба шумо гуфтам;

27. Гўсфандони Ман ба овози Ман гўш медиҳанд, ва Ман онҳоро мешиносам, ва онҳо Маро пайравӣ мекунанд,
28. Ва Ман ба онҳо ҳаёти ҷовидонӣ мебахшам, ва онҳо то абад талаф нахоҳанд шуд, ва ҳеҷ кас наметавонад онҳоро аз дасти Ман кашида гирад;
29. Падаре ки онҳоро ба Ман дод, аз ҳама бузургтар аст, ва ҳеҷ кас наметавонад онҳоро аз дасти Падари Ман кашида гирад;
30. Ман ва падар як ҳастем“.

б)Адовати яҳудиён.

31. Боз яҳудиён санг бардоштанд, то ки Ёро сангсор кунанд.
32. Исо ба онҳо ҷавоб дод:“Аз ҷониби Падари Худ ба шумо бисъёр аъмоли нек нишон додаам; аз барои кадоми онҳо Маро сангсор мекунед?”
33. Яҳудиён дар ҷавоби Ё гуфтанд:“Туро барои амали нек сангсор намекунем, балки барои куфр, зеро Ту одам ҳастӣ, Худо Худо мехонӣ“.
34. Исо ба онҳо ҷавоб дод:“Оё дар шариати шумо навишта нашудааст:”Ман гуфтам: шумо худоён ҳастед””?
35. Агар онҳоеро ки каломи Худо сўяшон нозил шуд, худоён хондааст, ва Навишта наметавонад ботил шавад,
36. Пас ба Касе ки Падар Ёро такдис карда, ба ҷаҳон фиристонд, ҷӣ тавр шумо мегўед, ки:”Куфр мегўӣ”, чунки гуфтам:”Писари Худо ҳастам””?
37. Агар аъмоли Падри худо ба ҷо намеоварам, ба Ман имон наоваред;
38. Ва агар ба ҷо меоварам, ҳарчанд шумо ба Ман имон намеоваред, пас ба аъмол имон оваред, то бидонед ва бовар кунед, ки Падар дар Ман аст, ва Ман дар Ё“.
39. Он гоҳ бори дигар хостанд Ёро дастгир кунанд; лекин Ё аз дасташон раҳо шуд.
40. Ва боз ба он тарафи Ёрдун, ба ҳамон ҷое ки пештар Яҳъё таъмид меод, рафт ва дар он ҷо монд.

41. Ва бисъёр касон назди Ў омаданд ва гуфтанд:“Яҳъё ҳеч мўъчизае нишон надод; лекин ҳар он чи Яҳъё дар бораи Ин Шахс гуфт, рост буд“.

42. Ва бисъё касон дар он чо ба Ў имон оварданд.

БОБИ ЁЗДАҲУМ

Эҳъёи Лаъзор.

1. Шахсе Лаъзор ном бемор буд аз аҳли Байт-Ҳинӣ, ки деҳаи Марьям ва хоҳараш Марто буд.

2. Марьям ҳамон буд, ки Худовандро бо рағани атрафшон тадҳин карда, пойҳои Ўро бо мӯи худ хушконида; Лаъзори бемор бародари вай буд.

3. Ва хоҳарон ба Ў кас фиристода, гуфтанд:“Худовандо! Инак, он касе ки дўст медорӣ, бемор аст“.

4. Чун Исо шунид, гуфт:“Ин касалӣ барои мамот нест, балки барои чалолӣ Худост, то ки Писари Худо ба василаи он чалол ёбад“.

5. Исо Марто ва хоҳари вай ва Лаъзорро дўст медошт.

6. Чун шунид ки вай бемор аст, дар чое ки буд, ду рӯз монд.

7. Пас аз он ба шогирдонаш гуфт:“Боз ба Яҳудо биравем“.

8. Шогирдонаш ба Ў гуфтанд:“Эй Устод! Бисъёр нагузаштааст, ки яҳудиён мехостанд Туро сангсор кунанд, ва Ту мехоҳӣ боз ба он чо биравӣ?“

9. Исо ҷавоб дод:“Оё рӯз дувоздаҳ соат нест? Касе ки рӯзона роҳ меравад, пешпо намехӯрад, чунки нури ин ҷаҳонро мебинад;

10. Лекин ҳар ки шабона роҳ меравад, пешпо мехӯрад, чунки дар вай нур нест“.

11. Инро ба забон ронд ва пас аз он ба онҳо гуфт:“Дўсти мо Лаъзор хуфтааст, лекин Ман меравам, то ки вайро бедор кунам“.

12. Шогирдонаш гуфтанд:“Худовандо! Агар хуфта бошад, шифо хоҳад ёфт“.

13. Исо дар бораи вафоти вай сухан меронд, лекин онҳо гумон карданд, ки дар бораи хоби муқарарӣ сухан меронад.

14. Он гоҳ Исо ба онҳо ошкоро гуфт:“Лаъзор мурдааст;,,

15. Ва барои шумо шодам, ки дар он чо набудам, то ки имон оваред; вале акнун назди вай биравем“

16. Тумо, ки Экизак номида мешуд, ба шогирдон гуфт:“Биёед мо ҳам биравем, то ки бо Ў бимирем“.
17. Чун Исо омад, фаҳмид, ки вай чор рӯз боз дар қабр мебошад.
18. Байт-Ҳинӣ дар наздикии Ерусалим, ба масофаи тақрибан понздаҳ стадия воқеъ буд,
19. Ва бисъёре аз яҳудиён назди Марто ва Марьям омада буданд, то ки барои бародарашон онҳоро тасаллӣ диҳанд.
20. Чун Марто шунид, ки Исо меояд, ба пешвози Ў берун рафт; лекин Марьям дар хона монд.
21. Марто ба Исо гуфт:“Худовандо! Агар Ту ин дар ҷо мебудӣ, бародарам наемурд.
22. Лекин ҳоло низ медонам, ки ҳар чи аз Худо талаб кунӣ, Худо онро ба Ту хоҳад дод“.
23. Исо ба вай гуфт:“Бародари ту эҳъё хоҳад шуд“.
24. Марто ба Ў гуфт:“Медонам, ки дар қиёмат, дар рӯзи вопасин эҳъё хоҳад шуд“.
25. Исо ба вай гуфт:“Ман қиёмат ва ҳаёт ҳастам, ҳар кӣ ба Ман имон оварад, агар бимирад ҳам, зинда хоҳад шуд;
26. Ва ҳар кӣ зинда бошад ва ба Ман имон оварад, то абад нахоҳад мурд. Оё ба ин имон дорӣ?“
27. Ба Ў гуфт:“Оре, Худованд! Ман имон дорам, ки Ту Масеҳ Писари Худо ҳастӣ, Он Шахс, ки ба ҷаҳон меояд“.
28. Чун инро гуфт, рафта хоҳари худ Марьямро пинҳонӣ хонд ва гуфт:“Устод ин ҷост ва туро металабад“.
29. Инро шунид, вай зуд бархост ва назди Ў омад.
30. Исо ҳанӯз ба деҳа ворид нашуда буд, балки дар ҳамон ҷое буд, ки Марто Ўро пешвоз гирифт.
31. Яҳудиёне ки дар хона бо вай буданд ва тасаллӣ медоданд, чун диданд, ки Марьям зуд бархоста, берун рафт, аз паи вай равона шуданд, ба гумоне он ки ба сари қабр меравад, то ки дар он ҷо гирия кунад.
32. Чун Марьям ба он ҷое ки Исо буд, омад, Ўро дида, ба пойҳои Ў афтод ва гуфт:“Агар Ту дар инҷо мебудӣ, бародарам наемурд“.
33. Исо, вақте ки вайро ашкрезон ва яҳудиёни бо вай омадаро низ гириён дид, аз дил оҳи аламноке кашиду музтариб шуд,

34. Ва гуфт:“Вайро кучо гузоштаед?” Ба Ў гуфтанд:“Худовандо! Биё ва бубин“.
35. Исо гирья кард.
36. Яҳудиён гуфтанд:“Бингаред, чӣ қадар вайро дўст медошт!“.
37. Баъзе аз онҳо гуфтанд:“Оё Ин Шахс, ки чашмони кўрро бино кард, наметавонист амале бикунад, то ки ин ҳам намирад?“
38. Исо, дар ҳолате ки аз дил оҳ мекашид, ба сари қабр омад; ва он як ғоре буд, ки санге бар даҳонаш гузошта буданд.
39. Исо гуфт:“Сангро бардоред“ Марто, хоҳари мурда, ба Ў гуфт:“Худовандо! Аллакай бадбўй шудааст; зеро ки чор рўз боз дар ин ҷост“.
40. Исо ба вай гуфт:“Оё ба ту нагуфтам, ки агар имон оварӣ, чалоли Худоро хоҳӣ дид?“.
41. Пас сангро аз он ҷое ки мурда гузошта шуда буд, бардоштанд. Исо чашмони Худро сўи осмон боло карда гуфт:“Эй Падар! Туро шукр мекунам, ки сухани Маро шунидӣ;
42. Ва Ман медонистам, ки ҳамеша сухани Маро мешинавӣ; лекин барои мардуме ки дар ин ҷо истодаанд, гуфтам, то имон оваранд, ки Ту Маро фиристодай“.
43. Чун инро гуфт, бо овози баланд нидо кард:“Эй Лаъзор, берун ой!“.
44. Ва мурда, ки дастҳо ва пойҳояш ба кафан печида ва рўяш бо рўймоле пўшида буд, берун омад. Исо ба онҳо гуфт:“Вайро воз кунед ва бигзоред биравад;
45. Бисёре аз яҳудиён, ки бо Марьям омада буданд, чун амали Исоро диданд, ба Ў имон оварданд;
46. Лекин баъзе аз онҳо назди фарисиён рафта, он чи Исо карда буд, ба онҳо гуфтанд.

Қарори саркоҳинон ва фарисиён, ки Исоро бикунанд.

47. Саркоҳинон ва фарисиён дар шўрои пирон чамъ омаданд ва гуфтанд:“Чӣ бояд кард? Ин Шахс мўъҷизоти зиёде нишон медиҳад;
48. Агар Ўро чунин во гузорем, ҳама ба Ў имон хоҳанд овард, ва румиён омада, кишвар ва қавми моро хоҳанд гирифт“.

49. Яке аз онҳо, ки Қиёфо ном доштва дар он сол саркоҳин буд, гуфт: “Шумо чизе намедонед,
50. Ва фикр ҳам намекунед, ки барои мо беҳтар аст агар як кас ба хотири қавм бимирад, ва тамоми қавм нобуд нашавад”.
51. Лекин вай инро аз худ нагуфт, балки, чун дар он сол саркоҳин буд, нубувват кард, ки Исо бояд барои қавм бимирад,
52. Ва на танҳо барои қавм, балки низ барои он ки фарзандони Худоро, ки пароканда ҳастанд, якҷоя кунад.
53. Аз ҳамон рӯз маслиҳатро ба як ҷо монданд, ки Ўро бидушанд.
54. Бинобар ин Исо дигар дар миёни яҳудиён ошкоро намегашт, балки аз он ҷо ба мавзее ки наздики биёбон буд, ба шаҳре ки Эфроим ном дошт, равона шуд ва бо шогирдони Худ дар он ҷо монд.
55. Чун иди фисҳи яҳудиён наздик шуд, мардуми бисёре аз ҳар тарафи мамлакат пеш аз фисҳ ба Ерусалим омаданд, то ки худро татҳир намоянд.
56. Ва онҳо дар ҷустуҷӯи Исо буданд ва дар маъбад истода, ба якдигар мегуфтанд: “Фикри шумо чист? Оё Ў ба ид намеояд?”
57. Лекин саркоҳинон ва фирисиён фармоне дода буданд, ки агар касе донад, ки Ў кучост, бояд хабар диҳад, то ки Ўро дастгир кунанд.

БОБИ ДУВОЗДАҲУМ

Бо рағани атрафшон татҳин кардани Исо дар Байт-Ҳинӣ.

1. Шаш рӯз пеш аз иди фисҳ Исо ба Байт-Ҳинӣ омад, ба он ҷо ки Лаъзори мурдаро аз мурдагон эҳё карда буд.
2. Дар он ҷо барои Ў таоми шом ҳозир карданд, ва Марто хизмат мекард, ва Лаъзор яке аз онҳое буд, ки бо Ў бар сари сурфа менишастанд.
3. Он гоҳ Марьям ратле аз рағани атрафшони сунбули холиси гаронбаҳоро гирифта, пойҳои Исоро татҳин кард ва пойҳои Ўро бо мӯи худ хушконид; ва хона аз бӯи рағани атрафшон пур шуд.
4. Ва яке аз шогирдонаш, Яҳудо ибни Шимъӯни Исқаръют, ки мехост Ўро таслим кунад, гуфт:
5. „Чаро ин рағани атрафшон ба сесад динор фурӯхта нашуд, то ки ба мискинон тақсим карда дода шавад?“

6. Ва инро на аз барои он гуфт, ки ғамхори мискинон бошад, балки барои он ки дузд буд: ҳамъёни пул дар дасташ буд, ва аз пуле ки дар он меандохтанд, барои худ мегирифт.
7. Исо гуфт: “Вайро ором гузор, вай инро барои рӯзи дафни Ман саришта карда нигоҳ доштааст;
8. Зеро ки мискинон ҳар вақт назди шумо ҳастанд, лекин Ман ҳамеша бо шумо нестам“.
9. Бисъёре аз яҳудиён чун хабар ёфтанд, ки Ў дар он ҷост, омаданд, то ки на танҳо Исоро, балки низ Лаъзорро, ки Ў аз мурдагон эҳъё карда буд, бубинанд.
10. Он гоҳ саркоҳинон қарор доданд, ки Лаъзорро низ бикушанд,
11. Чунки ба хотири вай бисъёре аз яҳудиён ба он ҷо меомаданд ва ба Исо имон меоварданд.

Ба Ерусалим бо тантана ворид шудани Исо.

12. Фардои он, мардуми бисъёре ки ба ид омада буданд, чун шуниданд, ки Исо ба Ерусалим меояд,
13. Шоҳаҳои дараhti хурморо ба даст гирифта, ба пешвози Ў баромаданд ва фаръёд мекарданд: “Хўшаъно! Муборак аст Подшоҳи Исроил, ки ба исми Худованд меояд!“
14. Ва Исо харкуррае ёфта, бар он савор шуд, чунон ки навишта шудааст:
15. Натарс, эй духтари Сион! Инак, Подшоҳи ту бар куррае шуда, меояд“.
16. Шогирдонаш аввал чизҳоро нафаҳмиданд, лекин чун Исо ҷалол ёфт, он гоҳ ба хотир оварданд, ин чизҳо дар бораи Ў навишта шуда буд, ва ҳамчунон барои Ў ба ҷо оварда шуд.
17. Ва мардуме ки бо Ў буданд, шаҳодат доданд, ки Ў Лаъзорро аз қабр хонд ва аз мурдагон эҳъё кард;
18. Ба ин сабаб низ мардум ба пешвози Ў баромаданд, зеро шунда буданд, ки Ў чунин мўъҷиза нишон додааст.
19. Лекин фарисиён ба якдигар гуфтанд: “Оё мебинед, ки ҳеҷ фоида намебаред? Инак, тамоми ҷаҳон аз паи Ў меравад“.
20. Дар байни онҳое ки дар ид барои ибодат омада буданд, баъзе юнониҳо буданд;

21. Онҳо назди Филиппус, ки аз Байт-Сайдои Чалил буд, омаданд, ва илтимос намуда, гуфтанд: “Эй оғо! Мо мехоҳем Исоро бубинем”.
22. Филиппус омада, ба Андриёс гуфт; баъд Андриёс бо Филиппус ба Исо гуфтанд.

Писари Худо аз ҷониби Худои Падар ҷалол дода мешавад.

23. Исо дар ҷавоби онҳо гуфт: “Соати он расидаст, ки Писари Одам ҷалол ёбад.
24. Ба ростӣ, ба ростӣ башумо мегӯям: агар донаи гандум дар хок афтода намирад, фақат худаш боқи мемонад; лекин агар бимирад, донаҳои фаровон меоварад.
25. Касе кӣ ҷони худро дӯст дорад, онро барбод медиҳад; ва касе ки аз ҷони худ дар ин ҷаҳон нафрат кунад, то ҳаёти ҷовадонӣ онро нигоҳ хоҳад дошт.
26. Ҳар кӣ ба Ман хизмат мекунад, бояд Маро пайравӣ намояд; ва ҳар кучо ки бошам, ходими Ман низ он ҷо хоҳад буд; ва ҳар кӣ ба Ман хизмат мекунад, Падар вайро мӯхтарам хоҳад дошт.
27. Алҳол ҷони Ман дар изтироб аст; чӣ бигӯям? эй Падар! Маро аз ин соат раҳо намо! Аммо маҳз барои ҳамин соат Ман омадаам.
28. Эй Падар! Исми Худо ҷалол деҳ! “Дарҳол садое аз осмон даррасид: “Ҷалол додаам, ва боз ҷалол хоҳам дод”.
29. Мардуме ки дар он ҷо истода буданд, инро шунида, гуфтанд: “Раъд ғуррид”. Дигарон гуфтанд: “Фариштае бо Ё суҳан гуфт”.
30. Исо дар ҷавоб гуфт: “Ис садо на аз барои Ман, балки барои шумо омад;
31. Алҳол доварӣ бар ин ҷаҳон аст; алҳол мири ин ҷаҳон бадар ронда мешавад;
32. Ва ҳангоме ки Ман аз замин боло бурда мешавам, ҳамаро сӯи Худ хоҳам кашид”.
33. Инро гуфт, то ишорат кунад, ки бо чӣ марг Ё бояд бимирад.

Беимониҳои халқ.

34. Мардум дар ҷавоби Ў гуфтанд: “Мо аз Таврот шунидаем, ки Масеҳ то абад боқӣ хоҳад монд; пас чӣ сон мегӯӣ, ки Писари Одам бояд боло бурда шавад? Ин Писари Одам кист?”

35. Исо ба онҳо гуфт: “Боз муддати кӯтоҳе нур бо шумост; то даме ки нур бо шумост, роҳ равед, то ки зулмот шуморо фаро нагирад, ва касе кӣ дар торокӣ роҳ меравад, намедонад, ки кучо меравад;

36. То даме ки нур бо шумост, ба нур имон оваред, то ки писарони нур гардед“. Ин суханонро гуфта, Исо аз пеши онҳо рафт ва пинҳон шуд.

37. Бо вучуди мӯъҷизоти бисъёре ки дар пеши назарашон нишон дод, онҳо ба Ў имон наоварданд,

38. То сухани Ишаъи набӣ ба амал ояд, ки гуфта буд: “Худовандо! Кӣ ба пайғоми мо бовар кард, ва бозуи Худованд ба кӣ ошкор грдид?”

39. Бинобар ин натавонистанд имон оваранд, чунон ки Ишаъё боз гуфтааст:

40. „Чашмони онҳоро нобино ва дилҳои онҳоро сахт гардондааст, то бо чашмони худ набинанд ва бо дилҳои худ нафаҳманд ва ручӯъ накунанд, то ки Ман онҳоро шифо диҳам“.

41. Чунин гуфт Ишаъё, ҳангоме ки ҷалоли Ўро дид ва дар бораи Ў сухан ронд.

42. Бо вучуди ин бисъёре аз сардорон ба Ў имон оварданд, аммо аз тарси фарисиён иқро накарданд, ки мабодо аз куништ ронда шаванд;

43. Зеро ки ҷалоли мардумро бештар аз ҷалоли Худо дӯст медоштанд.

Исо халқро бори охирин даъват менамояд ва огоҳ мекунад.

44. Лекин Исо нидо карда, гуфт: “Ҳар кӣ ба Ман имон оварад, ба Ман не, балки ба Фиристодаи Ман имон овардааст;

45. Ва ҳар кӣ маро бинад, Фиристодаи Маро дидааст.

46. Ман нур ҳастам, ки ба ҷаҳон омадам, то ҳар кӣ ба Ман имон оварад, дар торикӣ намонад.

47. Ва агар касе суханони Маро шунида, риоят накунад, Ман бар вай доварӣ нахоҳам кард: зеро наомадам, ки бар ҷаҳон доварӣ кунам, балки ҷаҳонро наҷот бахшам.

48. Ҳар кӣ Маро рад карда, суханонамро қабул накунад, доваре бар худ дорад: каломе ки гуфтам, дар рӯзи вопасин бар вай доварӣ хоҳад кард;

49. Зеро ки Ман аз Худ нагуфтаам, балки Падаре ки Маро фиристод, ба Ман ҳукм дод, ки чӣ бигӯям ва чӣ гуна сухан ронам;

50. Ва Ман медонам, ки ҳукми Ё ҳаёти ҷовидонист. Пас, он чи Ман мегӯям, ҳамон аст, ки Падар фармудааст, то бигӯям“.

БОБИ СЕЗДАҲУМ

Шустани пойҳои шогирдон.

1. Пеш аз иди фисҳ, чун Исо донист, ки соати Ё расидаст, то ки аз ин ҷаҳон назди Падар биравад, Ё, ки мансубони Худро дар ин ҷаҳон дӯст медошт, онҳоро то ба охир дӯст дошт.

2. Ва дар вақти таоми шом, ки иблис қасде дар дили Яҳудо ибни Шимъӯни Исқарьют андохта буд, ки Ёро таслим кунад,

3. Ва Исо медонист, ки падар ҳама чизро ба дасти Ё додааст, ва Ё аз ҷониби Худо омада буд ва ба сӯи Худо меравад,

4. Аз сари сурфа бархоста, либоси Худро кашид ва дастмоле гирифта, ба камар баст;

5. Баъд аз он ба тағорае об рехта, ба шустани пойҳои шогирдонаш ва хушконидаи онҳо бо дастмоле ки ба камараш баста буд, шурӯъ намуд.

6. Чун назди Шимъӯни Петрус омад, вай гуфт:“Худовандо! Ту пойҳои маро мешӯй?”

7. Исо дар ҷавоб вай гуфт:“Он чи Ман мекунам, алҳол намедонӣ, лекин баъд хоҳӣ фаҳмид“.

8. Петрус ба Ё гуфт:“Пойҳои маро ҳаргиз нахоҳӣ шуст“. Исо ба вай ҷавоб дод:“Агар туро нашӯям, туро бо Ман ҳиссае нест“.

9. Шимъӯни Петрус ба Ё гуфт:“Худовандо! На танҳо пойҳои маро, балки низ дастҳо ва сари маро бишӯй“.

10. Исо ба вай гуфт:“Қасе ки ғусл кардааст, фақат ба шустани пойҳо эҳтиёҷ дорад, чунки вай тамоман пок аст; ва шумо пок ҳастед, лекин на ҳама“.

11. Зеро ки таслимкунандаи Худро медонист, бинобар ин гуфт:“На ҳама пок ҳастед“.

12. Чун пойҳои онҳоро шуст, либоси Худро пӯшида, боз нишаст ва ба онҳо гуфт: “Оё медонед, ки барои шумо чӣ кардам?”
13. Шумо Маро Устод ва Худованд мегӯед ва рост мегӯед, зеро ки Ман чунин ҳастам.
14. Пас агар ман, ки Устод ва Худованд ҳастам, пойҳои шуморо шустаам, шумо ҳам бояд пойҳои якдигарро бишӯед:
15. Зеро ба шумо намунае нишон додам, то, чунон ки Ман бо шумо кардам, шумо низ бикунед.
16. Ба ростӣ, ба ростӣ ба шумо мегӯям: ғулом аз оғои худ бузургтар нест, ва расул бузургтар аз фиристодаи худ нест.
17. Ҳар гоҳ инро донистед, хушо шумо, агар инро ба амал оваред.
18. Дар бораи ҳамаи шумо намегӯям: онҳоеро ки баргузидаам, медонам. Лекин ин Навишта бояд ба амал ояд: “Он ки бо Ман нон меҳӯрд, пошнаи худро бар Ман баланд кардааст”.
19. Алҳол, пеш аз вуқӯъ, ба шумо мегӯям, то ки ҳамгоми воқеъ шуданаш бовар кунед, ки Ман ҳастам.
20. Баростӣ, ба ростӣ ба шумо мегӯям: ҳар кӣ фиристодаи Маро қабул кунад, Маро қабул мекунад; ва ҳар кӣ Маро қабул кунад, Фиристодаи Маро қабул мекунад“.

Таслимкунанда аз миёни шогирдон берун карда шуд.

21. Чун Исо инро гуфт, дар рӯҳ музтариб шуд, ва шаҳодат дода, гуфт: “Ба ростӣ, ба ростӣ ба шумо мегӯям, ки яке аз шумо Маро таслим хоҳад кард“.
22. Шогирдон ба якдигар нигоҳ карда, дар ҳайрат шуданд, ки инро дар бораи кӣ мегӯяд.
23. Яке аз шогирдонаш буд, ки дар сандуқи синаи Исо такья мезад: Исо вайро дӯст медошт;
24. Шимъӯни Петрус вайро ишорат кард, то бипурсад: он кист, ки дар ҳаққаш чунин гуфт.
25. Вай ҳамчунон бар сандуқи синаи Исо такья зада, пурсид: “Худовандо! Он кист?”
26. Исо ҷавоб дод: “Он аст, ки луқмаи нонро ғўтонда ба вай медиҳам“. Ва луқмаро ғўтонда, ба Яҳудо ибни Шимъӯни Исқарьют дод.

27. Пас аз он ки луқмаро гирифт, шайтон дар вай дохил шуд. Он гоҳ Исо ба вай гуфт: “Он чи мекунӣ ба зудӣ бикун”.

28. Лекин аз нишастагон ҳеҷ кас нафаҳмид, ки чаро ба вай чунин гуфт.

29. Баъзеҳо гумон карданд, ки чун ҳамбён дар дасти Яхудост, Исо ба вай фармуд, ки ҳар чи барои ид ба мо лозим аст, харид кунад ё ки чизе ба мискинон бидиҳад.

30. Вай луқмаро гирифта, дарҳол берун рафт; ва шаб буд.

Нутқи видеои Исо.

1. Вақти ҷалол ёфтан наздик аст.

31. Чун вай берун рафт, Исо гуфт: “Алҳол Писари Одам ҷалол ёфт, ва Худо дар Ў ҷалол ёфт;

32. Агар Худо дар Ў ҷалол ёфт, Худо низ Ўро дар Худ ҷалол хоҳад дод, ва ба зудӣ Ўро ҷалол хоҳад дод.

33. Эй фарзандон! Боз муддати каме бо шумо ҳастам: шумо Маро чувтучӯ хоҳед кард, ва чунон ки ба яҳудиён гуфтам, акнун ба шумо низ мегӯям: ба он ҷое ки Ман меравам, шумо наметавонед биёед”.

2. Ҳукми нав.

34. „Ба шумо ҳукми тозае медиҳам, ки якдигарро дӯст доред; чунон ки Ман шуморо дӯст медорам, шумо низ якдигарро дӯст доред.

35. Аз рӯи ҳамин ҳама хоҳанд донист, ки шогидони Ман ҳастед, агар якдигарро дӯст доред“

3. Пеишгӯи кардани инкори Петрус.

36. Шимъӯни Петрус ба Ў гуфт: “Худовандо! Кучо меравӣ?” Исо ба вай ҷавоб дод: “Ба ҷое ки ман меравам, алҳол наметавонӣ аз ақиби Ман биёӣ, лекин баъд аз он аз ақиби Ман хоҳӣ омад”.

37. Петрус ба Ў гуфт: “Худовандо! Чаро алҳол аз ақиби Ту наметавонам биёям? Ҷони худро барои Ту фидо хоҳам кард”.

38. Исо ба вай ҷавоб дод: “Ҷони худро барои Ман фидо хоҳӣ кард? Ба ростӣ, ба ростӣ ба ту мегӯям: пеш аз он ки хурӯс бонг занад, Маро се бор инкор хоҳӣ кард”.

БОБИ ЧОРДАҲУМ

4. Назди Падар рафтани Исо.

1. „Дили шумо музтариб нашавад; ба Худо имон оваред, ба Ман низ имон оваред.

2. Дар хонаи Падари Ман иқоматгоҳ бисъёр аст; ва агар чунин намебуд, магар Ман ба шумо мегуфтам: ”Меравам, то ки барои шумо ҷой тайёр кунам”?

3. Ва ҳангоме ки биравам ва барои шумо ҷой тайёр кунам, боз омада, шуморо бо Худ мебарам, то дар онҷо ки Ман ҳастам, шумо низ бошед.

4. Ҷо ки Ман меравам, шумо медонед, роҳро низ медонед”.

5. Тумо ба Ё гуфт: “Худовандо! Намедонем, ки Ту кучо меравӣ; пас ҷӣ гуна метавонем роҳро донем?”.

6. Исо ба вай гуфт: “Ман роҳ ва ростӣ ва ҳаёт ҳастам; касе наметавонад назди Падар ояд, магар ин ки ба василаи Ман;

7. Агар маро мешинохтед, Падари Маро низ мешинохтед; ва аз ҳамин дам Ёро мешиносед ва Ёро дидаед”.

8. Филиппус ба Ё гуфт: “Худовандо! Падарро ба мо нишон деҳ, ва ин барои мо кофист”.

9. Исо ба вай гуфт: “Ин қадар вақт Ман бо шумо будам, ва ту Маро нашинохтӣ, Филиппус? Ҳар кӣ Маро бинад, Падарро дидааст; пас ҷӣ тавр мегӯӣ: ”Падарро ба мо нишондеҳ”?

10. Оё бовар мекунӣ, ки Ман дар Падар ҳастам, ва Падар дар Ман? Суханоне ки Ман ба шумо мегӯям, аз Худ намегӯям; Падаре ки дар Ман сокин аст, Ё ин аъмолро мекунад.

11. Ба Ман имон оваред, ки Ман дар Падар ҳастам, ва Падар дар Ман; вагар на, ба хотири он аъмол ба Ман имон оваред”.

5. Дуо ба исми Исо.

12. Ба ростӣ, ба ростӣ ба шумо мегӯям: ҳар кӣ ба Ман имон оварад, аъмолеро, ки Ман мекунам, вай низ хоҳад кард ва ҳатто бузургтар аз он ҳам хоҳад кард, зеро ки Ман назди Падар меравам.
13. Ва ҳар чиро, ки ба исми Ман биталабед, ба ҷо хоҳам овард, то ки Падар дар писар ҷалол ёбад;
14. Агар чизе ба исми Ман биталабед, Ман онро ба ҷо хоҳам овард,
15. Агар Маро дӯст доред, аҳкоми Маро риоя хоҳед кард.

6. Ваъда кардани Рӯҳулқудс.

16. Ва Ман аз Падар илтомос хоҳам кард, ва Ё ба шумо Пуштибони дигаре ато хоҳад кард, то ки ҳамеша бо шумо бимонад,
17. Яъне Рӯҳи ростӣ, ки ҷаҳон наметавонад Ёро бипазирад, зеро ки Ёро намебинад ва намешиносад, лекин шумо Ёро мешиносед, зеро ки Ё шумо мемонад ва дар шумо хоҳад буд.
18. Шуморо ятим намегузорам; назди шумо меоям.
19. Пас аз андак муддате ҷаҳон дигар Маро нахоҳад дид; лекин шумо Маро хоҳед, ва азбаски Ман зиндаам, шумо низ хоҳед зист.
20. Дар он рӯз шумо хоҳед донист, ки Ман дар Падар ҳастам, ва шумо дар Ман, ва Ман дар шумо.
21. Ҳар кӣ аҳкоми Маро дорад ва роият кунад, вай касест, ки Маро дӯст медорад; ва ҳар кӣ Маро дӯст дорад, Падари Ман вайро дӯст хоҳад дошт, ва Ман вайро дӯст хоҳам дошт ва Худро ба вай зоҳир хоҳам сохт“.
22. Яҳудо, на он ки Яҳудои Исқаръют, ба Ё гуфт:“Худовандо! Ин чист, ки Ту мехоҳӣ Худро ба мо зоҳир созӣ ва на ба ҷаҳон?”.
23. Исо дар ҷавоби вай гуфт:“Ҳар кӣ Маро дӯст дорад, каломи Маро риоя хоҳад кард; ва Падари Ман вайро дӯст хоҳад дошт, ва Мо назди вай омада, бо вай маскан хоҳем гирифт.
24. Касе ки Маро дӯст надорад, суханони Маро роият намекунад; ва каломи ки мешунавед, аз они Ман нест, балки аз они Падарест, ки Маро фиристод“.

7. Ваҳйи пурфайзи Рӯҳулқудс. Омодагии Исо ба мамонт.

25. Ин суханонро ба шумо гуфтам, вақте ки бо шумо будам.
26. Лекин Пуштибон, яъне Рӯхулқудс, ки Падар Ўро ба исми Ман хоҳад фиристод, ҳама чизро ба шумо таълим хоҳад дод ва ҳар чиро, ки ба шумо гуфтам, ба ёди шумо хоҳад овард.

Васият кардани осоиштагӣ.

27. Осоиштагиро ба шумо боқӣ мегузорам, осоиштагии Худо ба шумо медиҳам: на ончунон ки ҷаҳон медиҳад, Ман ба шумо медиҳам. Дили шумо музтариб нашавад ва ҳаросон набошад.
28. Шунидед, ки ба шумо гуфтам: "Меравам ва назди шумо бармегардам". Агар Маро дӯст медоштед, шод мешудед, ки гуфтам: "Назди Падар меравам"; зеро ки Падар аз Ман бузургтар аст.
29. Ва инак, пеш аз вуқӯъ ба шумо гуфтам, то ки дар вақти воқеъ шуданаш имон оваред.
30. Баъд аз ин ба шумо бисъёр гуфтугӯ нахоҳам кард, зеро ки мири ин ҷаҳон меояд, ва дар Ман вай чизе надорад.
31. Лекин то ҷаҳон бидонад, ки Ман Падарро дӯст медорам, чунон ки Падар ба Ман ҳукм кард, амал мекунам: бархезед, аз ин ҷо биравем.

БОБИ ПОНЗДАҲУМ

8. Масеҳ - ток.

1. Ман токи ҳақиқӣ ҳастам, ва Падари Ман Токдор аст;
2. Ҳар навдаеро, ки дар Ман мева наоварад, Ў бурида мепартояд; ва онро, ки мева меоварад, пок месозад, то ки бештар мева оварад.
3. Шумо алҳол ба воситаи каломе ки ба шумо гуфтам, пок ҳастед.
4. Дар Ман бимонед, ва Ман дар шумо. Чӣ тавре ки навда наметавонад хух аз худ мева диҳад, агар дар ток намонад, ҳамчунин шумо низ, агар дар Ман намонед.
5. Ман Ток ҳастам, ва шумо навдаҳо; касе ки дар Ман бимонад, ва Ман дар вай, меваи фаровон меоварад; зеро ки бе Ман ҳеч коре наметавонед кунед.

6. Касе ки дар Ман наместонад, чун навадае бурида мешавад ва мехушқад; ва чунин навадаҳоро гирд оварда, ба оташ меандозанд, ва онҳо месўзанд.

7. Агар дар ман бимонед, ва сухани Ман дар шумо бимонад, ҳар он чи мехоҳед, талаб кунед, ва он ба шумо дода хоҳад шуд.

8. Қалолӣ Падари Ман дар ин аст, ки шумо меваи фаровон оваред, ва шогирдони Ман хоҳед буд.

9. Дар бораи монден дар муҳаббати Исо.

9. Чунон ки Падар Маро дўст доштааст, Ман низ шуморо дўст доштаам; дар муҳаббати Ман бимонед.

10. Агар аҳкоми Маро риоят кунед, дар муҳаббати Ман хоҳед монд, чунон ки Ман аҳкоми Падари худро риоят крдам, ва дар муҳаббати Ё мемонам.

11. Инро ба шумо гуфтам, то ки шодии Ман дар шумо бимонад ва шодии шумо комил бошад.

12. Ҳукми Ман ин аст, ки якдигарро дўст доред, чунон ки Ман шуморо дўст доштам.

13. Касе муҳаббати бузургтар аз ин надорад, ки қони худро барои дўстони худ фидо кунад.

14. Шумо дўстони Ман ҳастед, агар аҳкоми Маро ба ҷо оваред.

15. Дигар шуморо банда намехонам, зеро ки банда намедонад, ки оғояш ҷӣ мекунад; лекин шуморо дўст хондаам, чунки ҳар чи аз Падар шунидаам, ба шумо баён кардам.

16. На шумо Маро баргузидаед, балки Ман шуморо баргузидаам ва шуморо таъин кардам, ки шумо биравед ва мева оваред, ва меваи шумо бимонад, то ки ҳар чи аз Падар ба исми Ман талаб кунед, ба шумо ато кунад.

17. Ин чизҳоро ба шумо ҳукм мекунам, то ки якдигарро дўст доред.

10. Имондор ва ҷаҳон.

18. Агар ҷаҳон аз шумо нафат кунад, бидонед, ки пеш аз шумо аз Ман нафрат кардааст.

19. Агар шумо аз ҷаҳон мебудед, ҷаҳон мансубони худро дӯст медошт; лекин шумо аз ҷаҳон нестед, балки Ман шуморо аз ҷаҳон баргузидаам, аз ин сабаб ҷаҳон аз шумо нафрат мекунад.
20. Каломеро, ки ба шумо гуфтаам, дар хотир нигоҳ доред: ”Ғулом бузургтар аз оғои худ нест”. Агар Маро таъқиб карданд, шуморо низ таъқиб хоҳанд кард; агар каломи Маро риоя карданд, каломи шуморо низ риоя хоҳанд кард;
21. Лекин ҳамаи инро барои исми Ман ба шумо хоҳанд кард, чунки Фиристодаи Маро намешиносанд.
22. Агар Ман намеомадам ва ба онҳо сухан намегуфтам, гуноҳе намедоштанг; лекин акнун барои гуноҳи худ узре надоранд.
23. Ҳар кӣ аз Ман нафрат кунад, аз Падари Ман низ нафрат мекунад.
24. Агар дар миёни онҳо аъмолеро намекардам, ки дигаре ҳаргиз накрдааст, гуноҳе намедоштанг; лекин акнун он аъмолро дида, ҳам аз Ман ва ҳам аз Падари Ман нафрат карданд,
25. То ба амал ояд каломе ки дар Тавроташон навишта шудааст: ”Бе сабаб аз Ман нафрат доранд”.

11. Имодор ва Рӯҳулқудс.

26. „Лекин чун Пуштибон, ки Ёро аз ҷониби Падар назди шумо мефиристам, биёяд, яъне Рӯҳи ростӣ, ки аз Падар содир мегардад, Ё бар Ман шаҳодат хоҳад дод;
27. Ва шумо низ шаҳодат хоҳед дод, зеро ки аз ибтидо бо Ман будаед“.

БОБИ ШОНЗДАҲУМ

Дар бораи таъқиботи имондорон.

1. „Инро ба шумо гуфтам, то ки шумо ба васваса наафтед.
2. Шуморо аз куништҳо хоҳанд ронд; ва ҳатто соате мерасад, ки ҳар кӣ шуморо бикушад, гумон кунад, ки хизмате ба Худо мекунад.
3. Ва ин корҳоро бо шумо хоҳанд кард, чунки на Падарро шинохтанд ва на Маро.

4. Лекин инро ба шумо барои он гуфтам, ки хангоми расидани он соат ба ёд оваред, ки Ман ба шумо гуфтаам ва инро аз аввал ба шумо нагуфтам, зеро ки бо шумо будам.
5. Аммо акнун Ман назди Фиристодаи Худ меравам, ва касе аз байни шумо аз Ман намепурсад: “Кучо меравӣ?”
6. Вале чун инро ба шумо гуфтам, дили шумо пур аз ғам шуд“.

Дар бораи таъсири Рӯҳулқудс.

7. „Лекин ба шумо рост мегӯям: рафтани Ман барои шумо беҳтар аст; зеро ки агар Ман наравам, Пуштибон назди шумо нахоҳад омад; ва агар биравам, Ўро назди шумо мефиристам,
8. Ва чун Ў ояд, чаҳонро ба гуноҳ ва бар адолат ва бар доварӣ мулзам хоҳад кард.
9. Бар гуноҳ, зеро ки ба Ман имон намеоваранд;
10. Бар адолат, зеро ки назди Падари Худ меравам, ва дигар Маро нахоҳед дид;
11. Бар доварӣ, зеро ки мири ин чаҳон маҳкум шудааст.
12. Боз бисъёр чизҳои дигар дорам, ки ба шумо бигӯям, лекин шумо алҳол онҳоро наметавонед бардоред.
13. Лекин чун Ў, яъне Рӯҳи ростӣ ояд, шуморо ба тамоми ростӣ роҳнамоӣ хоҳад кард; зеро ки аз худ нахоҳад гуфт, балки ҳар чи мешунавад, онро хоҳад гуфт, ва аз воқеоти оянда ба шумо хабар хоҳад дод.
14. Ў Маро ҷалол хоҳад дод, чунки аз он чи аз они Ман аст, гирифта, ба шумо хабар хоҳад дод.
15. Ҳар он чи Падар дорад, аз они Ман аст; бинобар ин гуфтам: аз он чи аз они Ман аст, гирифта, ба шум хабар хоҳад дод.

Мамот ва омадаи Исо.

16. „Даре нагузашта Маро нахоҳед дид, ва боз даре нагузашта Маро хоҳед дид; зеро ки Ман назди Падар меравам“.
17. Баъзе аз шогирдонаш ба якдигар гуфтанд: “Чист, ки Ў ба мо мегӯяд:” Даре нагузашта Маро нахоҳед дид, ва даре нагузашта Маро хоҳед дид” ва: “Ман назди Падар меравам”?”.

18. Ва онҳо гуфтанд: “Ин чист, ки Ў мегӯяд:”Дере нагузашта””? Намедонем, чӣ мегӯяд“.

19. Исо чун донист, ки мехоҳанд аз Ў бапурсанд, ба онҳо гуфт: “Оё ба якдигар дар ин хусус савол медихед, ки Ман гуфтам:”Дере нагузашта Маро нахоҳед дид, ва боз дере нагузашта маро хоҳед дид””?

20. Баростӣ, ба ростӣ ба шумо мегӯям: шумо гирья ва нола хоҳед кард, лекин ҷаҳон шод хоҳад шуд; шумо ғамгин хоҳед шуд, лекин ғами шумо ба шодӣ мубаддал хоҳад шуд.

21. Зан ҳангоми зойдан ғамгин аст, чунки соати вай расидааст; лекин чун кӯдакero зойд, ғамашро фаромӯш мекунад ба сабаби шодии он ки одаме дар ҷаҳон таваллуд ёфт.

22. Шумо низ алҳол ғамгин ҳастед; лекин шуморо боз хоҳам дид, ва ҳеҷ кас наметавонад он шодиро аз шумо бигирад.

12. Дуо ба исми Исо.

Каломи охирини тасалибахши Исо ба шогирдон.

23. „Ва дар он рӯз аз Ман чизе нахоҳед пурсид. Ба ростӣ, ба ростӣ ба шумо мегӯям: ҳар он чи аз Падар ба исми Ман талаб кунед, ба шумо ато хоҳад кард.

24. То кунун ба исми ман чизе талаб накардаед; талаб кунед то бигиред, ва шодии шумо комил гардад.

25. Ин чизҳоро бо масалҳо бо шумо гуфтам; лекин соате мерасад, ки дигар ба шумо бо масалҳо ҳарф намезанам, балки аз Падар ба шумо кушоду равшан хабар хоҳам дод.

26. Дар он рӯз ба исми Ман талаб хоҳед кард, ва Ман ба шумо намегӯям, ки аз Падар барои шумо илтимос хоҳам кард:

27. Зеро ки Худи Падар шуморо дӯст медорад, чунки шумо Маро дӯст доштаед, ва шумо имон овардед, ки Ман аз ҷониби Худо омадаам.

28. Ман аз ҷониби Падар омадам ва ба ҷаҳон ворид шудам; боз ҷаҳонро тарк мекунам ва назди Падар меравам“.

29. Шогирдонаш ба Ў гуфтанд: “Инак акнун кушоду равшан суҳан мегӯӣ, на бо масалҳо;

30. Акнун донистем, ки Ту ҳама чизро медонӣ, ва ҳочат нест, ки касе аз Ту чизе бипурсад; аз ин рӯ имон меоварем, ки Ту аз ҷониби Худо омадаӣ“.

31. Исо ба онҳо ҷавоб дод:“Алҳол имон меоваред?”

32. „Инак, соате мерасад, ва аллакай расидааст, ки шумо пароканда шуда, ҳар яке сӯи хонаи худ меравед ва Маро танҳо мегузоред; лекин Ман танҳо нестам, зеро ки Падар бо Ман аст.

33. Ин чизҳоро ба шумо гуфтам, то ки дар Ман осоиштагӣ дошта бошед. Дар ҷаҳон ғаму кулфат хоҳед дид, лекин далер бошед: Ман бар ҷаҳон ғолиб шудаам“.

БОБИ ҲАФДАҲУМ

Дуои саркоҳини Исо.

1. Илтимос дар бораи ҷалол додан.

1. Исо, чун инро гуфт, чашмони Худро сӯи осмон боло карда, гуфт:“Эй Падар! Соат расидааст: Писари Худро ҷалол деҳ, то ки Писарат низ Туро ҷалол деҳад.

2. Зеро ки Ёро бар тамоми башар қудрат додаӣ, то ки ба ҳар кӣ Ту ба Ё бахшидаӣ, ҳаёти ҷовидонӣ бидиҳад:

3. Ва ҳаёти ҷовидонӣ ин аст, ки Туро, ки Худои ягонаи ҳақиқӣ ҳастӣ, ва Исои Масеҳро, ки фиристодаӣ, бишносанд.

4. Ман Туро дар рӯи замин ҷалол додам ва кореро ки ба Ман супурда будӣ, то бикунам, ба анҷом расондам;

5. Ва акнун Ту, эй Падар, Маро назди Худ ҷалол деҳ ба ҳамон ҷалоле ки пеш аз ҳастии олам назди Ту доштам“.

2. Илтимос дар бораи ёздаҳ шогидон.

6. „Исми Туро ба одамоне ки аз ҷаҳон ба Ман ато кардӣ, шиносондам. Онҳо аз они Ту буданд, ва Ту онҳоро ба Ман ато кардӣ, ва онҳо каломи Туро риоя кардаанд;

7. Ва акнун донистанд, ки ҳар он чи ба Ман додаӣ, аз ҷониби Туст;

8. Зеро каломеро, ки ба Ман додӣ, ба онҳо супурдам, ва онҳо қабул карданд ва ҳақиқатан донистанд, ки Ман аз ҷониби Ту омадам, ва имон оварданд, ки Ту Маро фиристодаӣ.

9. Ман барои онҳо илтимос мекунам: на барои ҷаҳон, балки барои онҳое ки Ту ба Ман додай, зеро ки онҳо аз они Ту мебошанд;
10. Ва он чи аз они Ман аст, аз они Туст, ва он чи аз они Туст, аз они Ман аст; ва Ман дар онҳо ҷалол ёфтаам.
11. Ман дигар дар ҷаҳон нестам, лекин онҳо дар ҷаҳон ҳастанд, ва Ман назди Ту меоям. Эй Падари Муқаддас! Инҳоро, ки ба Ман додай, ба исми Худ нигоҳ дор, то ки як бошанд, чунон ки Мо ҳастем.
12. Вақте ки бо онҳо дар ҷаҳон будам, онҳоро ба исми Ту нигоҳ доштам; онҳоро, ки Ту ба Ман додӣ, нагоҳбонӣ кардам, ва ҳеҷ яке аз онҳо ҳалок нашуд, чуз аз писари ҳалокат, то ки Навишта ба амал ояд.
13. Вале акнун назди Ту меоям, ва инро дар ҷаҳон мегӯям, то ки шодии Ман дар онҳо комил бошад.
14. Ман каломи Туро ба онҳо супурдам, ва ҷаҳон аз онҳо нафрат кард, чунки онҳо аз ҷаҳон нестанд, чунон ки Ман низ аз ҷаҳон нестам.
15. Илтимос намекунам, ки Ту онҳоро аз ҷаҳон бибарӣ, балки онҳоро аз шарорат муҳофизат намой;
16. Онҳо аз ҷаҳон нестанд, чунон ки Ман аз низ аз ҷаҳон нестам.
17. Онҳоро ба ростии Худ тақдис кун: каломи Ту ростист.
18. Чунон ки Ту Маро ба ҷаҳон фиристодӣ, Ман низ онҳоро ба ҷаҳон фиристодам;
19. Ва Худро барои онҳо тақдис мекунам, то ки онҳо низ бо ростӣ тақдис карда шаванд.

3. Дуо дар бораи имондорони ҳамаи замонҳо.

20. Танҳо барои онҳо илтимос намекунам, балки низ барои касоне ки ба василаи каломи онҳо ба Ман имон хоҳанд овард:
21. То ки ҳама як бошанд; чунон ки Ту, эй Падар, дар Ман ҳастӣ ва Ман дар Ту, онҳо низ дар Мо як бошанд, то ҷаҳон имон оварад, ки Ту Маро фиристодӣ.
22. Ва Ман ҷалолеро, ки ба Ман додай, ба онҳо додаам: то ки як бошанд, чунон ки Мо як ҳастем.
23. Ман дар онҳо ҳастам, ва Ту дар Ман; то ки онҳо дар ягонагӣ комил бошанд, ва ҷаҳон бидонад, ки Ту Маро фиристодӣ ва онҳоро дӯст доштӣ, чунон ки Маро дӯст доштӣ.

24. Эй Падар! Мехоҳам онҳое ки ба Ман додай, дар он чое ки мебошам, бо Ман бошанд, то чалоле ки ба Ман додай, бубинанд, чунки Маро пеш аз таъсиси ҷаҳон дӯст доштӣ.

25. Эй Падари Одил! Ҷаҳон Туро нашинохт; Лекин Ман Туро шинохтам, ва инҳо донистанд, ки Ту Маро фиристодӣ;

26. Ва Ман ба онҳо исми Туро шиносондам ва боз ҳам хоҳам шиносонид, то он муҳаббате ки Ту ба Ман дорӣ, дар онҳо бошад, ва Ман низ дар онҳо бошам“.

БОБИ ҲАЖДАҲУМ

Исо дар боғи Ҷатсамонӣ.

1. Чун Исо инро гуфт, бо шогирдони Худ ба он тарафи водии Қидрӯн рафт, ки дар он ҷо боғе буд, ва Ў ва шогирдонаш ба он даромаданд.

Таслим кардани Яҳудо.

2. Ва Яҳудои таслимкунандаи Ў низ он ҷойро медонист, чунки Исо бо шогирдонаш борҳо дар он ҷо ҷамъ омада буд.

3. Пас Яҳудо як даста сар бозон ва мулозимонро аз саркоҳинон ва фирисиён гирифта, бо чароғҳо ва машъалҳо ва аслиҳа ба он ҷо омад.

4. Исо, ки огоҳ буд аз он чи бояд ба Ў рӯй диҳад, берун омада, ба онҳо гуфт:“Киро ҷустуҷӯ мекунед?”

5. Ба Ў ҷавоб доданд:“Исои Носириро“. Исо ба онҳо гуфт:“Ман ҳастам“. Яҳудои таслимкунандаи Ў низ бо онҳо истода буд.

6. Чун Исо ба онҳо гуфт:“Ман ҳастам“, онҳо ақиб-ақиб рафта, ба замин афтоданд.

7. Боз аз онҳо пурсид:“Киро ҷустуҷӯ мекунед?”. Гуфтанд:“Исои Носириро“.

8. Исо ҷавоб дод:“Ман ба шумо гуфтам, ки Ман ҳастам; пас, агар маро ҷустуҷӯ мекунед, бигзоред инҳо бираванд“.

9. То он суҳане ки Ў гуфта буд, ба амал ояд:“Аз онҳое ки ба Ман додӣ, якеро талаф накардаам“.

10. Он гоҳ Шимъӯни Петрус, ки шамшер дошт, онро кашида, ба ғуломи саркоҳин, ки Малхус ном дошт, зад, ва гӯши ростии вайро бурида партофт.

11. Исо ба Петрус гуфт:“Шамшери худро ғилоф кун; навод ки он косаеро ки Падар ба Ман додааст, нанўшам?”

*Исо ба ҳузури довариш саркоҳин.
Инкори Петрус.*

12. Он гоҳ дастаи сарбозон ва мириҳазорон ва мулозимони яҳудиён Исоро дастгир карда, бастанд,

13. Ва аввал Ёро назди Ҳонон, падарарўси Қаёфо, ки ҳамон сол саркоҳин шуд, бурданд:

14. Ва ин ҳамон Қаёфо буд, ки ба яҳудиён маслиҳат дода буд, ки беҳтар аст, ки як кас барои қавм бимирад.

15. Шимўни Петрус ва як шогирди дигар аз ақиб Исо рафтанд; азбаски он шогирд ба саркоҳин шинос буд, бо Исо ба даруни ҳавлии саркоҳин даромад;

16. Аммо Петрус дар берун, назди дар истод. Баъд он шогирди дигар, ки ба саркоҳин шинос буд, берун омада, ба дарбон чизе гуфт ва Петрусро ба дарун бурд.

17. Он канизе ки дар бон буд, ба Петрус гуфт:“Оё ту низ аз шогирдони Ин Шахс нестӣ?” Вай гуфт:“Нестам”.

18. Дар ин миён ғулмон ва мулозимон оташ афрўхта буданд, зеро ки ҳаво сард буд, ва даври оташ истода, худро гарм мекарданд; Петрус низ бо онҳо истода, худро гарм мекард.

19. Саркоҳин аз Исо дар бораи шогирдонаш ва таълимаш пурсид.

20. Исо ба вай ҷавоб дод:“Ман ба ҷаҳон ошкоро сухан гуфтам; Ман ҳар вақт дар куништ ва дар маъбад, ки дар он ҷо яҳудиён ҳамеша ҷамъ меоманданд, таълим додаам ва пинҳонӣ чизе нагуфтаам;

21. Чаро аз Ман мепурсӣ? Аз онҳое ки шунидаанд, бипурс, ки Ман ба онҳо чӣ гуфтаам; инак, онҳо медонанд, ки Ман чӣ гуфтаам”.

22. Вақте ки инро гуфт, яке аз мулозимон, ки дар он ҷо истода буд, Исоро як торсақӣ зада, гуфт:“Ба саркоҳин ин тавр ҷавоб медиҳӣ?”

23. Исо ба вай ҷавоб дод:“Агар бад гуфтам, ба бадӣ шаҳодат деҳ; ва агар хуб гуфтам, барои чӣ Маро мезанӣ?”

24. Ҳоно Ёро дастбаста назди Қаёфои саркоҳин фиристод.

25. Ва Шимъўни Петрус истода, худро гарм мекард. Ба вай гуфтанд:“Ту низ аз шогирдони Ў нестӣ?” Вай инкор карда, гуфт:“Нестам”.

26. Яке аз ғуломони саркоҳин, хеши он касе ки Петрус гўшаширо бурида буд, гуфт:“Магар ман туро дар боғ бо Ў надидам?”.

27. Петрус боз инкор кард; ва ҳамон дам хурӯс бонг зад.

Исо ба ҳузури Пилотус.

28. Аз ҳавлии Қаёфо Исоро ба сарбозхона бурданд. Ва субҳ буд; ва онҳо ба сарбозхона надаромаданд, то ки начис нашаванд ва барраи фисхро бихўранд.

29. Пилотус назди онҳо баромада, гуфт:“Чӣ даъвое бар ин Шахс доред?”

30. Онҳо дар ҷавоби вай гуфтанд:“Агар Ў бадкирдор намебуд, ба ту таслим намекардем”.

31. Пилотус ба онҳо гуфт:“Шумо Ўро бигиред ва мувофиқи шариати худ бар Ў доварӣ кунед”. Яҳудиён ба вай гуфтанд:“Ба мо ҷоиз нест, ки касеро бикушем”.

32. То он сухани Исо ба амал ояд, ки Ў дар бораи чигунагии мурдани Худ ишора карда гуфта буд.

33. Он гоҳ Пилотус боз ба сарбозхона даромада, Исоро хонд ва ба Ў гуфт:“Оё Ту Подшоҳи яҳудиён ҳастӣ?”.

34. Исо ба вай ҷавоб дод:“Оё ту инро аз худ мегӯӣ, ё ки дигарон дар бораи Ман ба ту гуфтаанд?”

35. Пилотус ҷавоб дод:“Магар ман яҳудӣ ҳастам? Қавми Ту ва саркоҳинон Туро ба ман таслим кардаанд; чӣ кор кардай?”

36. Исо ҷавоб дод:“Подшоҳии Ман аз ин ҷаҳон нест; агар Подшоҳии Ман аз ин ҷаҳон мебуд, мулозимони Ман мечангиданд, то ки Ман ба яҳудиён таслим карда нашавам; лекин акнун Подшоҳии Ман аз ин ҷо нест”.

37. Пилотус ба Ў гуфт:“Пас, Ту Подшоҳ ҳастӣ?” Исо ҷавоб дод:“Ту мегӯӣ, ки Ман Подшоҳ ҳастам; Ман барои он таваллуд ёфтаам ва барои он ба ҷаҳон омадаам, ки бар ростӣ шаҳодат диҳам; ва ҳар кӣ аз ростист, овози Маро мешунавад”.

38. Пилотус ба Ў гуфт:“Ростӣ чист?” Чун инро бигуфт, боз назди яҳудиён баромада ва ба онҳо гуфт:“Ман дар Ў ҳеч айбе намеёбам”;

Исо ва Бараббос.

39. Лекин шумо як одате доред, ки бандиеро дар иди фисҳ барои шумо озод кунам; оё мехоҳед, ки Подшоҳи Яҳудиёро барои шумо озод кунам?”.

40. Онҳо боз фаръёд зада, гуфтанд:“Ўро не, балки Бараббосро”. Бараббос як роҳзан буд.

БОБИ НУЗДАҲУМ

Исо бо тоҷи аз хор бофташуда.

1. Он гоҳ Пилотус Исоро гирифта, тозиёна зад.
2. Ва сарбозон тоҷе аз хор бофта, бар сараш ниҳоданд, ва чомаи арғувон ба Ў пӯшонданд.
3. Ва гуфтанд:“Салом, эй Подшоҳи Яҳудиён!” Ва Ўро торсаки мезаданд.

Пилотус ва Исо ба ҳузури мардум.

4. Боз Пилотус баромада ба онҳо гуфт:“Инак, Ўро пеши шумо мебарорам, то бидонед, ки ман дар Ў ҳеч айбе намеёбам”.
5. Ва Исо, дар ҳолате ки тоҷи аз хор бофтае бар сар ва чомаи арғувон дар бар дошт, берун омад. Ва Пилотус гуфт:“Инак Он Одам!”
6. Чун саркоҳинон ва мулозимон Ўро диданд, фаръёд зада гуфтанд:“Ўро маслуб кун, маслуб кун!” Пилотус ба онҳо гуфт:“Шумо Ўро гирифта маслуб кунед, зеро ки ман дар Ў айбе намеёбам”.
7. Яҳудиён ба вай ҷавоб доданд:“Мо шариате дорем, ва мувофиқи шариати мо Ў бояд бимирад, чунки Худро Писари Худо кардааст”.
8. Чун Пилотус ин суханро шунид, беш аз пеш ҳаросон шуд.
9. Ва боз ба сарбозхона даромада, ба Исо гуфт:“Ту аз кучой?”.Лекин Исо ба вай ҷавоб наод.
10. Пилотус ба Ў гуфт:“Ба ман сухан намегӯй? Магар намедонӣ, ки қудрат дорам Туро маслуб кунам ва қудрат дорам Туро озод кунам?”

11. Исо ҷавоб дод: “Ҳеч кудрате ба Ман намедоштӣ, агар аз боло дода немешуд; аз ин рӯ он касе ки Маро ба ту таслим кард, гуноҳи бештар дорад”.

12. Ва аз он вақт Пилотус саъй дошт Ўро озод кунад, лекин яҳудиён фаръёд зада, гуфтанд: “Агар Ўро озод кунӣ, дӯсти қайсар нестӣ; ҳар кӣ даъвои подшоҳӣ кунад, душмани қайсар аст”.

13. Чун Пилотус инро шунид, Исоро берун овард ва дар он ҷое ки Сангфарш ва ба ибронӣ Ҷабто номида мешуд, бар курсии доварӣ нишаст.

14. Рӯзи чумъаи арафаи иди фисҳ буд, ки дар соати шашум ба яҳудиён гуфт: “Инак, Подшоҳи шумо!”

15. Лекин онҳо фаръёд заданд: “Ўро нест кун, нест кун, маслуб кун!”. Пилотус ба онҳо гуфт: “Оё Подшоҳи шуморо маслуб кунам?” Саркоҳинон ҷавоб доданд: “Ғайр аз қайсар подшоҳе надорем”.

Маслуб шудани Исо ва мамоти Ў.

16. Ниҳоят, Ўро ба дасти онҳо супурд, то ки маслуб кунанд. Ва онҳо Исоро гирифта бурданд.

17. Ва Ў салиби Худро бардошта, ба ҷое ки “Ҷои косахонаи сар” ва ба ибронӣ Ҷолҷолто ном дошт, равона шуд;

18. Ва дар он ҷо Ўро маслуб карданд ва бо Ў ду каси дарро, яке аз ин тарафаш ва дигаре аз он тарафаш, ва Исоро дар миёна.

19. Пилотус айбномае навишта, бар салиб овехт, ки чунин навишта шуда буд: “Исои Носирӣ, Подшоҳи яҳудиён”.

20. Бисъёре аз яҳудиён он айбномаро хонданд, зеро ҷое ки Исо маслуб шуда буд, ба шаҳр наздик буд, ва айбномаро ба забонҳои ибронӣ, юнонӣ ва румӣ навишта буданд.

21. Саркоҳинони яҳудӣ ба Пилотус гуфтанд: “Нанавис:” “Подшоҳи яҳудиён”, балки он чи Ў мегуфт: “Манам Подшоҳи яҳудиён”.

22. Пилотус ҷавоб дод: “Он чи навиштам, навиштам”.

23. Ва сарбозон, чун Исоро маслуб карданд, либоси Ўро гирифта, ба чор ҳасса тақсим карданд, ба ҳар сарбоз як ҳисса; ва пероҳанро низ гирифтанд; лекин пероҳан дарз надошт, балки аз боло то поён бофта шуда буд.

24. Пас онҳо ба якдигар гуфтанд:“Онро пора накунем, балки куръа партофта бинем, ки аз они кӣ мешавад“, то ки Навишта ба амал ояд, ки мегӯяд:”Сару либоси Маро дар миёни худ тақсим карданд ва бар пероҳани Ман куръа партофтанд”. Ва сарбозон чунин карданд.
25. Дар назди салиби Исо модари Ў ва хоҳари модараш, Маръями завҷаи Қлўпос, ва Маръями Мачдалия истода буданд.
26. Чун Исо мадари Худро бо он шогирде ки дўст медошт, дар он чо истода дид, ба модари Худ гуфт:“Эй зан! инак писари ту“.
27. Ва баъд ба шогирди Худ гуфт:“Инак модари ту!”.Аз ҳамон соат он шогирд вайро ба хонаи худ бурд.
28. Пас аз он Исо чун дид, ки ҳама чиз ба анҷом расидааст, то ки Навишта ба амал ояд, гуфт:“Ташнаам“.
29. Дар он чо зарфе пур аз сирко истода буд. Пас исфанҷеро аз сирко пур карда, бар сари най ниҳоданд ва наздики даҳони Ў бурданд.
30. Чун Исо сиркоро чашид, гуфт:“Ичро шуд“.Ва сар фуру оварда, чон дод.

„Ҳеч як устухони Ў шикаста нахоҳад шуд“.

31. Лекин, аз баски рӯзи чумъа буд, барои он ки ҷасадҳо бар салиб дар рӯзи шанбе намонад, зеро ки он шанбеи бузург буд, бинобар ин яҳудиён аз Пилотус хоҳиш карданд, ки соқи пойҳои онҳоро бишкананд ва ба поён фуруваранд.
32. Сарбозон омада, соқи пойҳои он ду нафарро, ки бо Ў маслуб шуда буданд, шикастанд;
33. Чун назди Исо омаданд ва диданд, ки аллакак мурдааст, соқи пойҳои Ўро шикастанд;
34. Аммо яке аз сарбозон ба қабурғаи Ў найза зад, ва ҳамон дам хун ва об чорӣ шуд.
35. Ва он касе ки дид, шаҳодат дод, ва шаҳодати вай рост аст; вай медонад ки рост мегӯяд, то ки шумо низ имон оваред.
36. Зеро ин воқеъ шуд, то Навишта ба амал ояд, ки мегӯяд:”Ҳеч як устухони Ў шикаста нахоҳад шуд”.
37. Ва Навишта боз дар ҷои дигар мегӯяд:”Ба Он Касе ки найза задаанд, назар хоҳанд дўхт”.

Дафни Исо.

38. Пас аз он Юсуф, ки аз аҳли Ҳаромот ва, аз тарси яҳудиён, шогирди меҳфии Исо буд, аз Пилотус хоҳиш кард, ки Ҷасади Исоро бардорад; ва Пилотус ба вай иҷозат дод. Вай омада, Ҷасади Исоро бардошт.

39. Ва Ниқўдимус, ки пештар шабона назди Исо омада буд, низ омад ва тақрибан сад ратл мур ва уди омехта бо худ овард.

40. Онҳо Ҷасади Исоро гирифтанд ва мувофиқи дафни яҳудиён, ханут пошида, ба кафан печонданд.

41. Дар он ҷое ки Ў маслуб шуд, боғе буд, ва дар боғ қабри наве ки дар он ханўз ҳеҷ кас дафн нашуда буд:

42. Дар он ҷо Исоро дафн карданд, зеро ки арафаи шанбеи яҳудиён буд, ва он қабр наздик буд.

БОБИ БИСТУМ

Эҳъёи Исо.

1. Дар рўзи якшанбе, бомдодон, ки ҳаво ханўз торик буд, Марьями Маҷдаллия бар сари қабр омад ва дид, ки санг аз қабр бардошта шудааст;

2. Вай дартоз назди Шимўни Петрус ва он шогирди дигаре ки Исо дўст мебошад, омада, ба онҳо гуфт: “Худовандро аз қабр бурдаанд, ва намедонем, ки Ўро кучо гузоштаанд”.

3. Дарҳол Шимўни Петрус ва он шогирди дигар берун омада ҷониби қабр рафтанд.

4. Ҳар ду бо ҳам медавиданд, вале он шогирди дигар зудтар давида, аз Петрус пеш гузашт ва аввал бар сари қабр омад,

5. Ва ҳам шуда, кафанро гузошта дид; лекин ба дарун надаромад.

6. Аз ақиби вай Шимўни Петрус омада, ба қабр даромад ва кафанро гузошта дид

7. Ва рўймолеро, ки бар сари Ў буд, на бо кафан, балки дар гўшае алоҳида печида дид.

8. Он шогирди дигар, ки аввал бар сари қабр омада буд, низ ба дарун даромад, ва дид, ва имон овард.

9. Зеро онҳо ҳанӯз Навиштаро нафаҳмида буданд, ки Ё бояд аз мурдагон эҳё шавад.

10. Ва шогирдон ба хонаи худ баргаштанд.

Зоҳир шудани Исои эҳёшуда ба Марьями Маҷдалия ва ба шогирдон.

11. Аммо Марьям дар беруни қабр истода, гирья мекард; ва чун мегирист, ҳам шуда, ба даруни қабр нигоҳ кард.

12. Ва ду фариштаи сафедпӯшро дид, ки дар он ҷое ки Ҷасади Исо гузошта шуда буд, яке аз тарафи сар ва дигаре аз тарафи пой нишаста буданд.

13. Онҳо ба вай гуфтанд: “Эй зан! Чаро гирья мекуни?” Ба онҳо гуфт: “Худованди маро бурдаанд, ва намедонам, ки Ёро кучо гузоштаанд”.

14. Чун инро гуфт, ба ақиб рӯ овард ва Исоро истода дид; вале надонист, ки Ин Исост.

15. Исо ба вай гуфт: “Эй зан! Чаро гирья мекуни? Киро ҷустуҷӯ мекуни?” Вай ба гумони он ки ин боғбон аст, ба Ё гуфт: “Эй оғо! Агар ту Ёро бурда боши, ба ман бигӯ, ки Ёро кучо гузоштаӣ, то ки ман Ёро гирифта барам”.

16. Исо ба вай гуфт: “Эй Марьям!” Вай рӯ оварда, ба Ё гуфт: “Раббунӣ!” Ҷане: “Устод!”

17. Исо ба вай гуфт: “Ба Ман даст нарасон, зеро ки ҳанӯз назди Падари Худ сууд накардаам; лекин назди бародарони Ман рафата ба онҳо бигӯ: Ман назди Падари Худ ва Падари шумо, назди Худои Худ ва Худои шумо сууд мекунам”.

18. Марьями Маҷдалия омада, ба шогирдон хабар дод, ки: “Ман Худовандро дидаам, ва ба ман чунин гуфт”.

19. Бегоҳии худи ҳамон рӯзи якшанбе, вақте ки шогирдон дар хонае чамъ омада, аз тарси яҳудиён дарҳои онро баста буданд, Исо омада, дар миёни онҳо биистод ва ба онҳо гуфт: “Салом бар шумо бод!”

20. Чун инро гуфт, дастҳо ва қабурғаҳои Худро ба онҳо нишон дод. Шогирдон Худовандро дида, шод гардиданд.

21. Боз Исо ба онҳо гуфт: “Салом ба шумо бод! Чунон ки Падар Маро фиристод, Ман низ шуморо мефиристам”.

22. Чун инро гуфт, бар онҳо дамид ва гуфт:“Рӯхулқудсро пайдо кунед:

23. Гуноҳи касеро, ки авф намоед, омурзида мешавад; ва касеро ки авф накунед, омурзида намешавад“.

24. Лекин Тумо, ки яке аз он дувоздаҳ буд ва Экизак номида мешуд, вақте ки Исо омад, бо онҳо набуд.

25. Шогирдони дигар ба вай гуфтанд:“Мо Худовандро дидаем“.Вай ба онҳо гуфт:“То дар дастҳои Ӯ ҷои меҳхоро набинам, ва ангушти худро дар ҷои меҳҳо нагузорам, ва дасти худро бар қабурғаи Ӯ наниҳам, бовар нахоҳам кард“.

Исо ва Тумо.

26. Баъд аз ҳашт рӯз боз шогирдони Ӯ дар хона буданд, ва Тумо низ бо онҳо буд, ва дарҳо баста. Исо омада, дар миёни онҳо биистод ва гуфт:“Салом бар шумо бод!“

27. Пас аз он ба Тумо гуфт:“Ангушти худро ба ин ҷо биёр ва дастҳои Маро бубин; ва дасти худро биёр ва бар қабурғаи Ман бигузор; ва беимон набош, балки имон дошта бош“.

28. Тумо дар ҷавоби Ӯ гуфт:“Эй Худованди ман ва эй Худои ман!“

29. Исо ба вай гуфт:“Ба хотири он ки Маро дидаӣ, имон овардӣ: хушо касоне ки надида, имон меоваранд“.

30. Боз бисъёр мӯъҷизоти дигаре Исо дар назди шогирдонаш нишон дод, ки дар ин китоб навишта нашуд;

31. Аммо ин қадараш навишта шуд, то шумо имон оваред, ки Исои Масеҳ ва Писари Худост; ва имон оварда, ба исми Ӯ ҳаёт ёбед.

БОБИ БИСТУ ЯКУМ

Исо назди кӯли Табария.

1. Баъд аз он боз Исо дар соҳили баҳри Табария ба шогирдон зоҳир шуд. Зоҳир шуданаш ин тавр буд:

2. Шимъӯни Петрус, Тумо, ки Экизак номида мешуд, Натанъил, ки аз Қонои Чалил буд, писарони Забдой ва ду нафар шогирдони Ӯ бо ҳам буданд.

3. Ва Шимъўни Петрус ба онҳо гуфт:“Мехоҳам ба сайди моҳӣ биравам“. Ба вай гуфтанд:“Мо низ ҳамроҳи ту меравем“. Дарҳол рафта, ба қайқ савор шуданд, ва он шаб чизе сайд накарданд.
4. Вақте ки субҳ шуд, Исо дар соҳил истода буд, лекин шогирдон надонистанд, ки ин Исост.
5. Исо ба онҳо гуфт:“Эй фарзандон! Оё назди шумо хўроке ҳаст?“ Ба Ӯ ҷавоб доданд:“Не“.
6. Ӯ ба онҳо гуфт:“Тўрро ба тарафи ростӣ қайқ биандозед, ва хоҳед ёфт“. Онҳо андохтанд, ва аз бисъёрии моҳӣ онро кашида натавонистанд.
7. Он шогирде ки Исо дўст медошт, ба Петрус гуфт:“Ин Худованд аст“. Чун Шимъўни Петрус шунид, ки ин Худованд аст, чомаашро ба худ печон, чунки бараҳна буд, ва худро дар баҳр андохт;
8. Ва шогирдони дигар бо қайқ омаданд, зеро ки аз соҳил дур набуданд, балки қариб ба дусад зироъ, ва тўри пур аз моҳиро кашиданд.
9. Ва чун ба хушкӣ баромаданд, оташи афрўхта ва моҳии бар он гузошташуда ва нонро диданд.
10. Исо ба онҳо гуфт:“Аз он моҳие ки ҳозир сайд кардед, биёред“.
11. Шимъўни Петрус рафта, тўрро пур аз моҳиёни бузург, ки саду панҷоҳу се адад буданд, ба хушкӣ кашид, ва бо вучуди бисъёрии моҳӣ тўр надарида.
12. Исо ба онҳо гуфт:“Биёед, хўрок бихўред“. Лекин аз шогирдон касе чуръат накард, ки аз Ӯ бипурсад:“Ту кистӣ?“ Зеро медонистанд, ки ин Худованд аст.
13. Ва Исо пеш омада, нонро гирифт ва ба онҳо дод, ва ҳамчунин моҳиро.
14. Ин бори сеюм буд, ки Исо, пас аз эҳъё шудандаш аз мурдагон, ба шогирдони Худ зоҳир шуд.

Имтиҳони Петрус ва ба вай баргардонидани хизматгузорию ҳаввориғӣ.

15. Баъд аз хўрок хўрданашон, Исо ба Шимъўни Петрус гуфт:“Эй Шимъўн ибни Юнус! Оё Маро бештар аз инҳо дўст медорӣ?“ Ба Ӯ

гуфт:“Оре, Худовандо! Ту медонӣ, ки Туро дўст медорам“ Ба вай гуфт:“Баррахои Маро бичарон“.

16. Боз бори дигар ба вай гуфт:“Эй Шимъун ибни Юнус! Оё Маро дўст медорӣ?“ Ба Ӯ гуфт:“Оре, Худованд! Ту медонӣ, ки Туро дўст медорам“.Ба вай гуфт:“Гўсфандони Маро чўпони намо“.

17. Ва бори сеюм ба вай гуфт:“Эй Шимъун ибни Юнус! Оё Маро дўст медорӣ?“ Петрус ғамгин шуд, ки бори сеюм аз вай пурсид:”Оё Маро дўст медорӣ?“ ва ба Ӯ гуфт:“Худовандо! Ту аз ҳама чиз вофиқ ҳастӣ; Ту медонӣ ки Туро дўст медорам“. Исо ба вай гуфт:“Гўсфандони Маро бичарон;

18. Ба ростӣ, ба ростӣ ба ту мегўям: вақте ки чавон будӣ, камаратро худат мебасти, ва ба ҳар чое ки мехостӣ, мерафти; лекин вақте ки пир шавӣ, дастҳоятро дароз хоҳӣ кард, ва дигаре туро баста, ба он чое ки намехоҳӣ, туро хоҳад бурд“.

19. Чунин гуфт, то ишорат кунад, ки бо чӣ гуна фавт вай бояд Худоро чалол диҳад. Ва чун инро гуфт, ба вай фармуд:“Аз ақиби Ман биё“.

20. Петрус ба атроф нигоҳ карда, дид, ки он шогирде ки Исоро дўст медошт, аз ақиби онҳо меояд, ва ин ҳамон буд, ки дар вақти таоми шом ба сандуқи синаи Ӯ такя зада, гуфт:“Худовандо! Кист он ки Туро таслим мекунад?“

21. Чун Петрус вайро дид, ба Исо гуфт:“Худовандо! Оқибати ин чӣ хоҳад буд?“

22. Исо ба вай гуфт:“Агар хости Ман бошад, ки то вақти омаданам вай бимонад, ин ба ту чӣ дахл дорад? Аз ақиби Ман биё“.

23. Бинобар дар миёни бародарон чунин сухан панҳ шуд, ки он шогирд нахоҳад мурд. Лекин Исо ба вай нагуфт, ки вай нахоҳад мурд, балки:“ Агар Хости Ман ин бошад, ки то вақти омаданам вай бимонад, ин ба ту чӣ дахл дорад?“.

24. Ва ин шогирдест, ки ба ин чизҳо шаҳодат медиҳад ва инҳоро навишт; ва мо медонем, ки шаҳодати вай рост аст.

25. Боз бисъёр аъмоли дигаре Исо ба чо овард, ки агар муфассал навишта шавад, ба гумонам, тамоми дунё ҳам он китобҳои навишташударо ғунҷоиш дода наметавонист. Омин.

АЪМОЛИ ҲАВВОРИЁН

БОБИ ЯКУМ

Муқаддима.

1. Номаи аввалро навиштам, эй Теофилус, дар бораи ҳар он чи Исо ба амал овард ва таълим дод аз ибтодо,
2. То ҳамон рӯзе ки ба василаи Рӯҳулқудс ба ҳаввориёни баргузидаи Худ дастурҳо дода ва ба осмон бурда шуд;

Хизматгузориҳои Исои Масеҳ баъд аз эҳё шудан.

3. Ба онҳо низ, баъд аз азобу уқубаташ, бо далелҳои бисёр Худро зинда нишон дод ва дар давоми чихил рӯз ба онҳо зоҳир шуда, дар бораи Малакути Худо сухан гуфт,
4. Ва онҳоро чамъ карда, чунин амр фармуд: “Ерусалимро тарк накунед, балки мунтазири он ваъдаи Падар бошед, ки аз Ман шунидаед;
5. Зеро ки Яҳё бо об таъмид меод, лекин шумо, баъд аз чанд рӯз, бо Рӯҳулқудс таъмид хоҳед ёфт”.
6. Пас, онҳое ки чамъ шуда буданд, ба Ӯ савол дода, гуфтанд: “Худовандо, оё дар ҳамин вақт салтанатро бар Исроил аз нав барқарор хоҳӣ кард?”
7. Ба онҳо гуфт: “Кори шумо нест, ки замонҳо ва мӯҳлатҳоеро, ки Падар бо қудрати Худ муқаррар намудааст, бидонед;
8. Аммо вақте ки Рӯҳулқудс бар шумо нозил шавад, қувват хоҳед ёфт ва дар Ерусалим ва дар тамоми Яҳудо ва Сомария ва то ақсои дунё шохидони Ман хоҳед буд”.

Ба осмон сууд кардани Исо.

9. Ҳамин ки инро гуфт, боло бурда шуд, ва онҳо менигаристанд, ва абре Ӯро аз пеши назари онҳо гирифта бурд.
10. Чун Ӯ боло мебаромад, ва онҳо ба осмон менигаристанд, ногоҳ ду Марди сафедпӯш назди онҳо пайдо шуданд
11. Ва гуфтанд: “Эй мардони Қалил! Чаро ин ҷо истода сӯи осмон нигаронед? Ҳамин Исо, ки аз пеши шумо ба осмон боло бурда

шуд, чї тавре ки Ўро сўи осмон равона дидед, боз ҳамон тавр хоҳад баргашт“.

Интизорї ба Рўхулқудс.

12. Он гоҳ онҳо ба кўҳи Зайтун, ки дар наздикии Ерусалим ба масофаи роҳравии рўзи шанбе воқеъ аст, сўи Ерусалим равона шуданд.
13. Ва, чун расиданд, ба болохонае баромаданд, ки дар он чо Петрус ва Яъқуб, Юҳанно ва Андриёс, Филиппус ва Тумо, Барталамо ва Матто, Яъқуб ибни Ҳалфой ва Шимъўни Гаюр ва Яҳудо ибни Яъқуб иқомат доштанд;
14. Ҳамаи онҳо якдилона ба дуо машғул буданд, ва ҳамроҳашон занон ва Марьям модари Исо ва бародарони Ў низ буданд.

Интихоб шудани Матъёс.

15. Дар он рўзҳо Петрус дар миёни шогирдон, ки дар чамъомад тақрибан саду бист нафар буданд, бархоста, гуфт:
16. „Эй бародарон! Мебоист он Навишта иҷро мешуд, ки Рўхулқудс бо забони Довуд дар бораи Яҳудо пешгўй кард, ки вай роҳнамо буд ба онҳое ки Исоро дастгир карданд;
17. Вай ба мо мансуб гардид, насибе дар хизмат ёфт;
18. Ва инак, вай ба музди бадкирдории худ марзае харид ва бар он рўйнокї афтода, шикамаш кафид, ва тамоми амъояш берун шуд;
19. Хабари ин ба гўши ҳамаи сокинони Ерусалим расид, ва он мазраа бо забони онҳо Ҳақалдамо, яъне ”Мазрааи хунин” номида шудааст.
20. Зеро дар китоби Забур навишта шудааст: “Манзили вай хароб гардад ва касе дар он сокин нашавад”; ва: ”Ҷоҳу ҷалоли варо дигаре бигирад”.
21. Бинобар ин аз касоне ки ҳароҳи мо буданд дар тамоми он муддате ки Исои Худованд бо мо рафтуомад дошт,
22. Яъне аз вақти таъмиди Яҳъё то рўзе ки Ў аз пеши мо боло бурда шуд, яке аз онҳо бояд бо мо шоҳиди эҳъёи Ў бишаванд“.
23. Ва ду нафарро: Юсуфро, ки Барсаббо ном дошта, лақабаш Юстус буд, ва Матъёсро пешниҳод карданд,

24. Ва дуо карда, гуфтанд: “Ту, эй Худованд, ки Орифулқалб ҳастӣ, бинамо якеро, ки аз ин ду баргузидаӣ,
25. То ки вай насибаи ин хизмат ва ҳаввориятро пайдо кунад, ки Яҳудо аз он маҳрум шуда, ба макони худ рафтааст”.
26. Куръае барои онҳо партофтанд, ва куръа ба номи Матъёс баромад, ва ӯ ба ёздаҳ ҳаввориён мансуб гашт.

БОБИ ДУЮМ

Нозил шудани Рӯҳулқудс.

1. Вақте ки рӯзи Панतिकост фаро расид, ҳамаашон якдилона дар як чо чамъ омаданд;
2. Баногоҳ ғулғулае, мисли садои тундбод, аз осмон баромад ва тамоми хонаро пур кард,
3. Ва забонаҳои аз ҳам чудое, мисли забонаҳои оташ, ба онҳо зоҳир шуда, якто-якто бар ҳар яке аз онҳо қарор гирифт.
4. Ҳамаашон аз Рӯҳулқудс пур шуданд, ва чун Рӯҳ ба онҳо қудрати такаллум бахшид, ба забонҳои дигар-дигар ба сухан гуфтан шурӯъ карданд.
5. Дар Ерусалим яҳудиён, одамони Худотарсе ки аз ҳар халқи зери осмон буданд, сукунат доштанд.
6. Ҳангоме ки он ғулғула баланд шуд, мардуми бисъёре чамъ омада, дар ҳайрат афтоданд, зеро ки ҳар кас ба забони худаш сухани онҳоро мешунид.
7. Ва ҳама моту мабхут ва мутааччиб шуда, ба якдигар мегуфтанд: “Оё ҳамаи инҳо, ки гап мезананд, ҷалилӣ нестанд?”
8. Пас чӣ гуна ҳар яке аз мо суханони онҳоро ба забони зодгоҳи худ мешунавем?
9. Мо, ки потиён ва модииён ва эломиён, ва сокинони байнаннаҳрайн, Яҳудо ва Қаппадукия, Понтус ва вилояти Осиё,
10. Фриция ва Памфилия, Миср ва ноҳияи Либия, ки дар наздикии Қурин аст, ва зиёратчиёни румӣ, ҳам яҳудиён ва ҳам онҳое ки чанде пеш дини яҳудиро қабул кардаанд,
11. Ва аҳли Крит ва Арабистон ҳастем, суханони инҳоро аз кибриёи Худо ба забонҳои худ мешунавем”.

12. Ҳама мутааҷчиб шуда ва дар ҳайрат афтада, ба якдигар мегуфтанд: “Ин чӣ маъно дорад?”
13. Вале баъзе касон истехзокунон мегуфтанд: “Инҳо май хӯрда, маст шудаанд”.

Мавъизаи Петрус.

14. Он гоҳ Петрус, бо он ёздаҳ нафар, бархоста ва овози худро баланд карда, ба онҳо гуфт: “Эй мардуми Яҳудо ва ҳамаи сокинони Ерусалим! Инро бидонед, ва суханони маро гӯш кунед:

1. Ба амал омадани нубуввати Юил.

15. Инҳо маст нестанд, чунон ки шумо гумон мекунад, зеро ки ҳоло соати сеи рӯз аст,
16. Балки ин ҳамон чиз аст, ки Юили набӣ гуфтааст:
17. “Ва дар рӯзҳои охир, мегӯяд Худо, чунин хоҳам кард: Рӯҳи Худо бар тамоми башар хоҳам рехт, ва писарону духтарони шумо нубувват хоҳанд кард, ва ҷавонони шумо рӯёҳо ва пирони шумо хобҳо хоҳанд дид;
18. Ва ҳатто бар ғуломону канизони Худ дар он рӯзҳо Рӯи Худо хоҳам рехт, ва онҳо нубувват хоҳанд кард;
19. Ва аз боло дар осмон мӯъҷизот ва аз поён дар замин аломот: хун ва оташ бухороти дуд ва зухур хоҳам овард:
20. Пеш аз он ки рӯзи азиму пуршукӯҳи Худованд фаро расад, офтоб ва моҳ ба хун мубаддал хоҳад шуд;
21. Ва чунин хоҳад шуд, ҳар кӣ исми Худовандро бихонад, начот хоҳад ёфт”.

2. Аъмоли Исо исбот менамояд, ки Ӯ Худованд Худост.

22. Эй мардони Исроил! Ба ин суханон гӯш диҳед: Исои Носирӣ Марде буд, ки назди шумо аз ҷониби Худо бо қувваҳо ва мӯъҷизот ва аломоте ки Худо дар миёни шумо ба василаи Ӯ содир кард, ба субут расид, чунон ки худатон низ медонед;

23. Ўро, ки аз рӯи маслиҳати муайян ва огоҳии пешакии Худо таслим карда шуд, шумо бо дасти бадкирдорон бар салиб мехкӯб карда куштед;
24. Вале Худо завлонаи маргро шикаста, Ўро эҳъё кард, зеро ғайроимкон буд, ки марг Ўро дар қайдаш нигоҳ дорад“.

3. Довуд пешгӯи кардааст, ки Масеҳ баъд аз эҳъё Подшоҳ хоҳад шуд.

25. Зеро ки Довуд дар ҳаққи Ў мегӯяд:”Худовандро ҳамеша пеши назари худ меидам, зеро ки Ў ба ямини ман аст, то ки фирӯ нағалтам;
26. Ба ин сабаб дилам шод шуд, ва забонам ба вачд омад; ҳатто ҷисмам дар умед сокин хоҳад шуд.
27. Зеро ки чони маро дар дўзах нахоҳӣ андохт, ва нахоҳӣ гузошт, ки ки кудусси Ту фаноро бубинад.
28. Тариқи ҳаётро ба ман омӯхтаӣ ва бо ҳузури Худ маро аз шодӣ пур хоҳӣ кард”.
29. Эй бародарон! Изн мехоҳам, то ки чуръат намуда, ба шумо дар бораи падари мо Довуд бигӯям, ки ў вафот ёфта, дафн карда шудааст, ва қабраш то имрӯз дар миёни мо боқист;
30. Азбаски ў пайғамбар буд ва медонист, ки Худо барои ў қасам ёд кардааст, ки аз насли ў Масеҳро ба миён оварад, то ки дар тахти ў бинишонад.
31. Бинобар ин дар бораи эҳъёи Масеҳ пешбинӣ карда, гуфт, ки чони Ў дар дўзах намонад, ва ҷисми Ў фаноро надид“.

4. Исои маслушуда худованд ва Масеҳ аст.

32. Ҳамин Исоро Худо эҳъё кард, ва ҳамаи мо шоҳидони он ҳастем.
33. Акнун, ки Ў ба ямини Худо боло бурда шудааст, ваъдаи Рӯҳулқудсро аз Падар ёфта, он чиро, ки шумо дида ва шунида истодаед, фурӯ рехтааст.
34. Зеро ки Довуд ба осмон набаромад, вале худаш мегӯяд:”Худованд ба Худованди ман гуфт: ба ямини Ман бинишин,
35. То ки душманонатро зери пой Ту андозам”.

36. Пас, эй тамоми хонадони Исроил, яқинан бидонед, ки Худо Ҳамин Исоро, ки шумо маслуб кардед, Худованд ва Масех гардонидаст“.

Калисои нахустин.

37. Чун шуниданд далер шуда, ба Петрус ва ҳамаи ҳаввориёни дигар гуфтанд: “Эй бародарон, мо акнун чӣ кунем?”

38. Петрус ба онҳо гуфт: “Тавба кунед, ва ҳар яке аз шумо ба исми Исои Масех барои омурзиши гуноҳҳо таъмид бигиред, ва атои Рӯҳулқудсро хоҳед ёфт;

39. Зеро ки ин ваъда барои шумо ва фарзандони шумо ва барои ҳамаи онҳоест, ки дур ҳастанд, яъне барои ҳар касе ки Худованд Худои мо ўро бихонад“.

40. Ў бо бисъёр суханони дигар ба онҳо шаҳодат меод ва мавъиза намуда, мегуфт: “Худро аз ин насли қачрав раҳо кунед!”

41. Пас онҳое ки каломи ўро бо рағбат қабул карданд, таъмид гирифтанд, ва дар ҳамон рӯз тақрибан се ҳазор нафар ба онҳо ҳамроҳ шуданд,

42. Ва онҳо бо шунидани таълими ҳаввориён, бо мушоракати онҳо, бо шикастани нон ва бо дуо гуфтан машғул буданд.

43. Ҳама саросар ба ҳарос афтада буданд, ва бисъёр мўъҷизот ва аломот аз дасти ҳаввориён дар Ерусалим ба амал омад.

44. Ҳамаи имондорон бо ҳам муттаҳид ва дар ҳама чиз шарик буданд:

45. Молу мулки худро мефуруختанд ва ба ҳама, мувофиқи эҳтиёҷи ҳар кас, тақсим мекарданд;

46. Ҳар рӯз якдилона дар маъбад чамъ мешуданд ва дар хонаҳои худ нон шикаста, бо дилхушӣ ва самимият бо ҳам хўрок мехўраданд,

47. Худоро ҳамду сано мехонданд ва дар миёни тамоми мардум меҳру муҳаббат пайдо мекарданд, ва Худованд ҳар рӯз касонеро, ки наҷот меёфтанд, ба аҳли калисо меафзуд.

БОБИ СЕЮМ

Лангро шифо додани ҳаввориён.

1. Рӯзе дар соати нўҳуми вақти ибодат Петрус ва Юҳанно ба маъбад мерафтанд.

2. Марди ланги модарзоде буд, ки ҳар рӯз ўро бардошта оварда, назди он дарвозаи маъбад, ки Ҷамил ном дошт, мегузоштанд, то аз касоне ки ба маъбад меомаданд, садақа бигирад.
3. Вақте ки ў Петрус ва Юҳанноро назди даромадгоҳи маъбад дид, аз онҳо садақа пурсид.
4. Петрус, ки бо Юҳанно буд, ба ў синчакунон нигариста, гуфт: “Ба мо нигоҳ кун”.
5. Ў ба онҳо назар дўхт, ба умеди он ки аз онҳо чизе бигирад.
6. Аммо Петрус гуфт: “Ман нуқта ва тилло надорам; лекин он чи дорам, ба ту медиҳам: ба исми Исо Масеҳи Носирӣ бархезу роҳ рав”.
7. Аз дасри росташ гирифта, ўро ба по хезонд; баногоҳ пойҳо ва шитолингҳои ў қувват гирифт,
8. Ва аз ҷои худ часта хеста, ба роҳравӣ даромад ва роҳравону частухезкунон ва Худоро ҳамдгӯён ҳамроҳи онҳо вориди маъбад шуд.
9. Тамоми мардум ўро роҳравон ва Худоро ҳамдгӯён диданд,
10. Ва ўро шинохтанд, ки ҳамон касест, ки назди дарвозаи Ҷамили маъбад нишаста, садақа мепурсид, ва аз он чи ба ў рӯй дода буд, дар даҳшат ва дар ҳайрат афтоданд.
11. Азбаски ў ба Петрус ва Юҳанно часпида буд, тамоми мардум дар равоқи Сулаймон бо ҳайрат сӯи онҳо шитофтанд.

Мавъизаи дуҷуми Петрус.

12. Перус, чун дид, ба он ҷамоат рӯ оварда гуфт: “Эй мардони Исроил! Чаро аз дидани ин дар ҳайрат афтодаед ва чаро ба мо чашм дўхтаед, гӯё ки мо бо қувват ё парҳезгории худ сабаби роҳ рафтани ин шахс шуда бошем?”
13. Худои Иброҳим ва Исҳоқ ва Яъқуб, Худои падарони мо, Писари Худ Исоро ҷалолат бахшид. Шумо Ўро таслим кардед ва дар ҳузури Пилотус, ки меҳост Ўро озод кунед, Ўро рад намудед;
14. Лекин шумо Қуддус ва Одилро рад намуда, хоҳиш кардед, ки як шахси одамкуш барои шумо озод карда шавад,
15. Вале Сарвари ҳаётро куштед, вале Худо Ўро аз мурдагон эҳё кард, ва мо шоҳидони он ҳастем.

16. Ба хотири имон ба исми Ў ин шахс ки мебинед ва мешиносед, қувват ёфтааст, бале, исми Ў ва имоне ки дар мо аз Ўст, дар ҳузури ҳамаи шумо ба вай ин шифоро бахшидааст.
17. Лекин, эй бародарон, медонам, ки шумо, мисли сардорони худ, ин корро аз рӯи нодонӣ кардаед;
18. Аммо Худо он чиро, ки бо забони тамоми анбиёяш пешакӣ гуфта буд, ки Масеҳ бояд азобу уқубат кашад, ҳамин тавр анҷом дод.
19. Пас, тавба кунед ва ручӯъ намоед, то ки гуноҳҳои шумо маҳв гардаад.
20. Ва айёми фароғат аз ҳузури Худо фаро расад, ва Ў Исои Масеҳро, ки бароятон аз аввал баргузида буд, бифиристад,
21. “То замони таҷдид кардани ҳама чиз мутобиқи он чи Худо бо забони анбиёи муқаддаси Худ аз азал гуфтааст, мебоист осмон Ўро қабул мекард.
22. Чунон, чи Мусо ба падарони мо гуфта буд:”Худованд Худои шумо Пайғамбаре мисли ман барои шумо аз миёни бародарони шумо ба миён хоҳад овард; бояд ба он чи Ў ба шумо мегӯяд, гӯш диҳед,
23. Ва ҳар кӣ ба суханони Он Пайғамбар гӯш надихад, бояд аз байни қавми худ решақан шавад”.
24. Ҳамчунин тамоми анбиё, аз Самуил гирифта то онҳое ки баъд аз ӯ нубувват кардаанд, ҳамашон ин айёмро пешгӯи кардаанд.
25. Шумо фарзандони он анбиё ҳастед ва дар он аҳде ки Худо бо падарон мо баст, насибе доред, чунон ки Ў ба Иброҳим гуфтааст:”Ҳамаи қабилаҳои рӯзи замин дар насли ту баракат хоҳанд хост”.
26. Худо Писари Худ Исоро муваккал карда, аввал назди шумо фиристонд, то ки Ў ҳар якеро аз роҳҳои шароратомези шумо баргардонид, шуморо баракат диҳад“.

БОБИ ЧОРУМ

Таъқиботи аввалин ба муқобили ҳаввориён.

1. Ҳангоме ки онҳо ба мардум сухан мегуфтанд, коҳинон ва сардори посбонони маъбад ва саддуқиён бар сари онҳо тохтанд,

2. Зеро хеле нороҳат шуданд аз ин ки онҳо мардумро таълим медоданд ва дар шахси Исо эҳъёи мурдагонро мавъиза менамуданд,
3. Ва дасти тааддӣ ба онҳо дароз карда, то фардо ба ҳабс гирифтанд, зеро ки шомгоҳ буд.
4. Аммо бисъёре аз шунавандагони калом имон оварданд, ва шумораи онҳо тақрибан панҷ ҳазор мард буд.

Нутқи Петрус ба пирон.

5. Фардои он, сардорон ва пирон ва китобдонони онҳо дар Ерусалим чамъомаде барпо карданд,
6. Ва Ҳонои саркоҳин ва Қаёфо ва Юҳанно ва Искандар ва ҳамаи аъзоёни хонаводаи саркоҳин ҳузур доштанд,
7. Ва онҳоро дар миёнаҷо ба по хезонда, пурсиданд: “Ба кадом қувват ва ба кадом исм ин корро кардаед?”
8. Петрус аз Рӯҳулқудс пур шуда, ба онҳо гуфт: “Эй сардорони қавм ва пирони Исроил!
9. Агар имрӯз барои некие ки ба марди нотавоне кардаем, моро тафтиш менамояд ва мехоҳед бидонед, ки вай ба чӣ васила шифо ёфтааст,
10. Пас ба ҳамаи шумо ва ба тамоми қавми Исроил маълум бод, ки ба исми Исои Масеҳи Носирӣ, ки Ўро шумо маслуб кардед, ва Худо Ўро аз мурдагон эҳъё намуд, оре, ба исми Ў ин одам дар ҳузури шумо тандуруст истодааст:
11. Ў ҳамон аст, ки шумо, бинокорон, онро рад кардед, вале он ҳоло санги сари гӯшаи бино гардидааст.
12. Дар ҳеч каси дигаре наҷот нест, ва дар зери осмон ҳеч исми дигаре ба одамон ато нашудааст, то ки ба василаи он наҷот ёбем“.

Мавъиза ба исми Исо манъ карда шудааст.

13. Вақте ки часорати Петрус ва Юҳанноро диданд ва пай бурданд, ки одамони ноҳонда ва оддӣ ҳастанд, мутааҷҷиб шуданд ва онҳоро шинохтанд, ки аз ҳамроҳони Исо буданд;

14. Чун шахси шифоёфтаре диданд, ки назди онҳо истода буд, чизе ба муқобили онҳо гуфта натавонишанд.
15. Ба онҳо амр фармуд, ки аз шӯрои пирон берун бираванд; пас аз он бо якдигар машварат карданд,
16. Ва гуфтанд: “Бо ин одамон чӣ кунем? Инак ба ҳамаи сокинони Ерусалим маълум шудааст, ки онҳо мӯъҷизаи ба назар намоёне ба амал овардаанд, ва мо онро наметавонем инкор кунем;
17. Аммо барои он ки бештар аз ин дар миёни мардум овоза нашавад, бояд онҳоро саҳт таҳдид кунем, ки дигар ба ҳеч кас дар бораи ин исм гап назананд”.
18. Онҳоро даъват намуда, фармон доданд, ки ба ҳеч ваҷҳ исми Исоро ба забон наоваранд ва таълим надиханд.
19. Вале Петрус ва Юҳанно ба ҷавоби онҳо гуфтанд: “Худатон ҳукм кунед, оё дар назари Худо дуруст аст, ки итоати шуморо аз итоати Худо авло донем?”
20. Мо наметавонем аз гуфтани он чи дидаем ва шунидаем, даст кашем”.
21. Онҳоро боз ҳам зиёдтар таҳдид карда, ҷавоб доданд, чунки ба сабаби мардум имконият наёфтанд ба онҳо ҷазо диҳанд, зеро ки ҳама Худоро барои он чи воқеъ шуда буд, ҳамду сано мегуфтанд;
22. Шахсе ки ин мӯъҷизаи шифо ба вай рӯй дод, бештар аз чихилсола буд.

Шогирдаон бори дуюм аз Рӯҳулқудс пур мешаванд.

23. Баъд аз раҳо шуданашон назди ёрони худ омаданд ва он чиро, ки саркоҳинон ва пирон гуфта буданд, ба онҳо нақл қаданд.
24. Чун инро шуниданд, овози худро якдилона сӯи Худо баланд карда, гуфтанд: “Эй Парвардигор, эй Офарандагори осмон ва замин ва баҳр ва ҳар он чи дар онҳост!”
25. Ту бо забони падарони мо ва бандаи Худ Довуд ба василаи Рӯҳулқудс гуфтай: “Чаро халқҳо шӯриш менамоянд ва қавмҳо беҳуда қасд мекунанд?”
26. Подшоҳони замин қиём карданд ва мирон муттаҳид шудаанд бар зидди Худованд ва бар зидди Масеҳи Ӯ”.

27. Дар воқеъ, бар зидди Писари Муқаддаси Ту Исо, ки Ўро тадҳин кардай, Ҳиродус ва Понтиус Пилотус бо ғайрияҳудиён ва қавми Исроил муттаҳид шуданд,
28. То он чиро, ки бозуи Ту ва раъи Ту пешакӣ муқарар карда буд, ба ҷо оваранд.
29. Ва алҳол, эй Ҳудованд, ба таҳдидҳои онҳо назар андоз ва ба бандагони Ҳуд ато фармо, то ки бо камоли часорат каломи Туро баён кунанд,
30. Дар сурате ки Ту дасти шифо бахшидан ва барои нишон додани аломату мўъҷизот ба исми писари Муқаддаси Ҳуд Исо дароз бикунӣ“.
31. Ҳамин ки дуояшон ба охир расид, маконе ки дар он чамъ шуда буданд, ба ҷунбиш омад, ва ҳама аз Рўҳулқудс пур шуданд ва каломи Ҳудоро далерона мегуфтанд.

Аҳволи калисои Ерусалим.

32. Ҳамаи имондорон аз ҷону дил муттаҳид шуда буданд, ва ҳеҷ касе молу мулки худро аз они худ намедонист, балки ҳама чизро онҳо муштарак медоштанд.
33. Ҳаввориён бо қувваи бузутге ба эҳъёи Исои Ҳудованд шаҳодат медоданд, ва ғайзи азиме бар ҳамаи онҳо буд.
34. Ҳеҷ эҳтиёҷманде дар байнашон набуд, зеро ҳар касе ки замин ё хонаи дошт, онро мефурўхт ва пулашро оварда,
35. Дар ихтиёри ҳавориён мегузошт, ва ба ҳар кас ба қадри эҳтиёҷаш дода мешуд.
36. Юсуф, ки ҳаввориён ба ў лақаби Барнаббо, яъне “‘Ибни тасаллӣ””-ро дода буданд, ва ў аз сибти Левӣ, аз аҳли Қаприс буд,
37. Замине дошт, ва онро фурўхта ва пулашро оварда, дар ихтиёри ҳаввориён гузошт.

БОБИ ПАНЦУМ

Гуноҳ ва мамоти Ҳанониён ва Сапфира.

1. Аммо Ҳанониён ном шахсе, бо ҳамсараш Сапфира, мулки худро фурўхт

2. Ва як қисми пули онро, бо огоҳии ҳамсараш, гирифта нигоҳ дошт ва боқии онро овард, дар ихтиёри ҳавориён гузошт.
3. Петрус гуфт: “Эй Ҳанониён! Чаро ин тавр ба дилат шайтон роҳ ёфтааст, то туро водор намояд, ки ба Рӯҳулқудс дурӯғ бугӯй ва як қисми пули заминро пинҳон кунӣ?”
4. Оё он чи доштӣ, аз они ту набуд? Чаро чунин фикрро дар дили худ ҷо додӣ? Ту на одамизод, балки ба Худо дурӯғ гуфтӣ“.
5. Ҳамин ки Ҳанониён ин суханонро шунид, ба замин афтод ва ҷон дод, ва ҳамаи онҳое ки инро шуниданд, ба ҳароси азиме афтоданд.
6. Ҷавонон бархоста, ўро барои дафн тайёр карданд ва берун бурда, ба хок супурданд.
7. Тахминан баъд аз гузаштани се соат ҳамсараш омад, ки аз ин воқеа беҳабар буд.
8. Петрус аз вай пурсид: “Ба ман бигў, ки оё заминро ба ҳамин маблағ фурўхтаед?” Зан гуфт: “Оре, ба ҳамин маблағ“.
9. Петрус ба вай гуфт: “Чаро ҳарду забон як кардед, ки Рўҳи Худовандро биозмод? Онҳое ки шавҳаратро гўрониданд, бар остонаи дар ҳастанд; туро низ хоҳанд бурд“.
10. Ҳамон дам вай пеши пой ў афтода, ҷон дод; ва ҷавонон, чун дохил шуданд, вайро мурда ёфтанд ва берун бурда дар паҳлуи шавҳараш дафн карданд.
11. Тамоми аҳли калисо ва ҳамаи онҳое ки инро шуниданд, ба ҳароси азиме афтоданд.

Тараққиш калисо.

12. Ҳаввориён аломату мўъҷизоти зиёде дар миёни қавм ба амал меоварданд ва ҳама яқдилона дар равоқи Сулаймон чамъ мешуданд.
13. Ҳеч каси бегона ҷуръат намекард бо онҳо ҳамнишин шавад, лекин мардум онҳоро ситоиш мекарданд.
14. Мардону занони бисъёре ба Худованд имон оварда, торафт ба онҳо ҳамроҳ мешуданд;
15. Кор ба ҷое расид, ки мардум беморонро ба кўчаҳо бароварда, болои бистарҳо ва катҳо мегузоштанд, то ки дар вақти гузашта рафтани Петрус ақаллан сояи ў бар баъзеи онҳо биафтад.

16. Ҳамчуни мардуми бисъёре аз шаҳрҳои атроф дар Ерусалим чамъ шуда, беморон ва гирифторони арвоҳи палидро меоварданд, ва ҳамаи онҳо шифо меёфтанд.

Таъқибӣ дуюм.

17. Аммо саркоҳин ва бо вай ҳамаи онҳое ки аз фирқаи саддуқиён буданд, аз ҳасад пур шуда, бархостанд

18. Ва ба ҳавориён дасти тааддӣ дароз карда, онҳоро дар зиндони ом андохтанд.

19. Вале ҳамон шаб фариштаи Худованд дарҳои зиндонро кушода ва онҳоро берун оварда, гуфт:

20. „Биравед ва дар маъбад истода, ҳамаи суханони ҳаётро ба ин қавм бигӯед“.

21. Чун инро шуниданд, субҳидам ба маъбад омаданд ва ба таълим додан шурӯъ карданд. Дар ин миён саркоҳин ва онҳое ки бо вай буданд, шӯрои пирон ва ҳамаи пирони банӣ-Исроилро даъват карданд ва ба зиндон кас фиристоданд, то ки онҳоро биёранд.

22. Аммо мулозимон рафта, онҳоро дар зиндон наёфтанд ва баргашта, хабар доданд

23. Ва гуфтанд: “Зиндонро бо эҳтиёти тамом баста дидем, ва посбонон дар пеши дар истода буданд, вале вақте ки дарро кушодем, касеро наёфтем“.

24. Чун саркоҳин ва сардори посбонони маъбад ва саркоҳинони дигар ин суханонро шуниданд, дар ҳайрат афтоданд, ки ин чӣ оқибате дошта бошад.

25. Дар ҳамин вақт касе омада, ба онҳо хабар дод ва гуфт: “Инак, он шахсоне ки дар зиндон андохта будед, дар маъбад истода, қавмро таълим медиҳанд“.

26. Он гоҳ сардорони посбонон бо мулозимонаш рафта, онҳоро овард, лекин на бо зӯрӣ, зеро аз қавм тарсиданд, ки мабодо онҳоро сангсор кунанд;

27. Чун онҳоро оварда, назди шӯрои пирон ба по хезонданд, саркоҳин ба онҳо савол дода гуфт:

28. „Оё шуморо ба таври қатъӣ амр нафармудаем, ки ба Ин исм таълим надихед? Ва инак, шумо Ерусалимро бо таълимоти худ пур кардаед ва мехоҳед хуни Он Одамро ба гардани мо бор кунед“.

Ҷавоби ҳаввориён.

29. Петрус ва ҳаввориён ба ҷавоб гуфтанд: “Ба Худо бояд итоат кард, на ба одамизод;

30. Худои падарони мо Исоро эҳъё кард, ки шумо Ёро ба дарахт овехта, кушта будед:

31. Худо Ёро ба ямини Худ боло бардошта, Сарвар ва Наҷотдиҳанда гардонд, то ки ба Исроил тавба ва омурзиши гуноҳхоро ато фармояд;

32. Мо шоҳидони Ё дар ин бобат ҳастем ва ҳамчунин Рӯҳулқудс аст, ки Онро Худо ба фармонбардорони Худ бахшидааст“.

33. Чун шуниданд, чунон дарғазаб шуданд, ки қасд карданд онҳоро ба қатл расонанд.

Огоҳонидани Ҷамлиил.

34. Аммо яке аз фарисиён, ки Ҷамлиил ном дошт ва муаллими шариат буд, ва тамоми қавм ёро мӯхтарам медоштанд, дар шӯрои пирон бархоста, амр кард, ки ҳаввориёнро ба муддати кӯтоҳе берун баранд,

35. Ва ба ҳозирон гуфт: “Эй мардони Исроил! Эҳтиёт кунед аз он чи мехоҳед бо ин одамон бикунед:

36. Зеро ки чанде пеш аз ин айём шахсе Тавдо ном бархоста, худро чун шахси бузурге вонамуд кард, ва тақрибан чорсад нафар бо вай ҳароҳ шуданд; вале вай кушта шуд, ва ҳамаи пайравонаш пароканда ва нест шуданд;

37. Баъд аз вай Яхудои Ҷалилӣ дар замони саршумори бархост ва мардуми бисъёро аз ақибӣ худ кашид; вай низ кушта шуд, ва ҳамаи пайравонаш пароканда шуданд;

38. Ва алҳол ба шумо мегӯям, ки аз ин одамон даст кашед ва онҳоро ба ҳоли худ бигузored, зеро ки агар ин раъӣ ва амал аз одамизод бошад, худ аз худ барҳам хоҳад хӯрд,

39. Вале агар аз Худо бошад, шумо онро наметавонед барҳам диҳед, мабодо маълум шавад, ки бо Худо ситеза мекунад“.

Ҳаввориён сазовори беҳурматӣ гардидаанд.

40. Ба гапи вай даромаданд ва ҳаввориёро ҷеғ зада оварданд, қамчинкорӣ карданд ва минбаъд ба исми Исо ҳарф заданро ба онҳо манъ карда, онҳоро озод намуданд.

41. Онҳо аз шӯрои пирон баромада, хурсанд шуданд, ки ба хотири исми Ё сазовори беҳурматӣ гардиданд.

42. Ва ҳар рӯз дар маъбад ва дар хонаҳо дар бораи Исои Масеҳ таълим ва башорат меоданд.

БОБИ ШАШУМ

Дяконҳои аввалин.

1. Дар он айём, ки шогирдон зиёд мешуданд, яҳудиёни юнонизабон аз яҳудиёни ибронизабон шикоят карданд, ки бевазанони онҳо дар тақсими ризқи ҳаррӯза бе баҳра мемонанд.

2. Он дувоздаҳ нафар ҷамоати шогирдонро даъват намуда, гуфтанд: “Шоиста нест, ки мо каломи Худоро тарк карда, ба хизмати таъмини разку рӯзӣ машғул шавем;

3. Пас, эй бародарон, ҳафт одами некном ва пур аз Рӯҳулқудс ва пурҳикматро аз миёни худ интихоб намоед, то ки онҳо ба хизмат таъин кунем;

4. Лекин мо бо дуо ва бо таълими каломи худо машғул хоҳем шуд“.

5. Ин таклиф ба тамоми ҷамоат маъқул шуд, ва Истефанусро, ки шахси пур аз имону Рӯҳулқудс буд, ва Фииппус ва Прохорус ва Никонӯр ва Тимӯн ва Парминос

ва Николосро, ки аз аҳли Антиёхия буда, чанде пеш дини яҳудиро қабул карда буд, интихоб карданд.

6. Инҳоро дар назди ҳаввориён ба по хезонданд, ва даст бар сарашон монда дуо карданд;

7. Каломи Худо торафт интишор меёфт, шумораи шогирдон дар Ерусалим бағоят меафзуд, ва бисъёре аз коҳинон низ ба имон тан доданд.

Таъқиби сеюм.

Айбдор кардани Истефанус.

8. Истефанус, ки пур аз имон ва қувват буд, дар миёни қавм аломоту мўъҷизоти бузурге ба амал меовард.
9. Баъзе касон аз куништи ба ном либартиниён, қуриниён ва исқандариён ва аҳли Қилиқия ва Осиё бо Истефанус баҳсу мунозира карданд,
10. Лекин ба он ҳикмат ва Рўҳе ки дар суҳанонаш буд, ёрои муҳолифат нашоштанд.
11. Бинобар ин чанд касро водор карданд, ки бигўянд: “Мо шунидем, ки ў дар ҳаққи Мусо ва Худо суҳанони куфромез мегуфт”.
12. Дар миёни қавм ва пирон ва китобдонон шўр ангефта, ба ў ҳуҷум оварданд ва ўро дастгир карда, ба шўрои пирон бурданд.
13. Шоҳидони козибро пеш оварданд, ва онҳо гуфтанд: “Ин шахс ҳамеша ба муқобили ин макони муқаддас ва ба муқобили Таврот суҳанони куфромез мегўяд;
14. Зеро шунидем, ки ў мегуфт: ”Исои Носирӣ ин маконро хароб хоҳад кард ва русумеро, ки Мусо ба мо супурдааст, тағбир хоҳад дод” ..
15. Ҳамаи касоне ки дар шўрои пирон нишаста буданд, бар ў назар андохта, диданд ки чеҳраи ў монанди чеҳраи фаришта буд.

БОБИ ҲАФТУМ

Нутқи Истефанус ба ҳузури шўрои пирон.

1. Он гоҳ саркоҳин пурсид: “Оё инҳо рост мегўнд ?”
2. Ба ҷавоб гуфт: “Эй бародарон ва эй падарон, гўш кунед! Худои Зулҷалол ба падари мо Иброҳим, вақте ки ў дар Бананаҳрай буд, яъне пеш аз он ки ба Ҳоррон муҳочират кунад, зоҳир шуд
3. Ва ба ў гуфт: ”Замини худ ва ақрабони худро тарк намо ва сўи заmine ки ба ту нишон медиҳам, равона шав”.
4. Аз замини калдониён берун омада, дар Ҳоррон маскан гирифт; баъд аз вафоти падараш, Худо ўро аз он ҷо ба заmine ки шумо дар он иқомат доред, кўчонид,

5. Ва аз он ба андозаи як кафи пой ҳам ба тасарруфи ў надод, вале дар ҳамон вақте ки ў ханўз фарзанде надошт, ваъда кард, ки ўро ва баъд аз ў наслашро молики он гардонад.
6. Ва Худо ба ў гуфт, ки насли ў дар замини бегона монанди ғарибон зиндагӣ хоҳанд кард, ва муддати чорсадсол онҳоро дар бандагӣ нигоҳ дошта, азоб хоҳанд дод.
7. “Аммо Ман”, гуфт Худо, “бар он халқе ки онҳоро дар бандагӣ нигоҳ дорад, доварӣ хоҳам кард, ва баъд аз он онҳо берун омада, дар ин макон ба Ман ибодат хоҳанд кард”.
8. Ва аҳди хатнаро ба ў дод. Пас аз ин Иброҳим падари Исҳоқ шуда, дар рӯзи ҳаштум ўро хатна кард; ва Исҳоқ падари Яъқуб ва Яъқуб падари дувоздаҳ сарқабилла гардид,
9. Сарқабиллаҳо аз Юсуф ҳасад бурда, ўро ба Миср фурӯхтанд; лекин Худо бо ў буд.
10. Ва ўро аз ҳамаи мусибатҳояш халосӣ дод, ва ба ў ҳикмат ва ҳусни таваҷҷӯҳ дар назари фиръавн подшоҳи Миср бахшид, то ўро бар Миср ва бар тамоми хонаи худ ҳукмфармо таъин кард.
11. Дар тамомми замини Миср ва Канъон қаҳтӣ рӯй дода, боиси кулфати бузурге гардид, ва падарони мо қуте наёфтанд.
12. Чун Яъқуб шунид, ки дар Миср ғалла ёфт мешавад, бори аввал падарони моро ба он ҷо фиристод;
13. Дар сафари дуюм Юсуф худро ба бародаронаш шиносонд, ва аслу насаби Юсуф ба фиръавн маълум шуд.
14. Юсуф кас фиристода, падари худ Яъқуб ва тамоми хешу таборашро, ки ҳафтоду панҷ нафар буданд, дъват намуд.
15. Яъқуб ба Миср омад, ва худаш ва падарони мо вафот ёфтанд;
16. Онҳоро ба Шакем бурда, дар мақбарае ки Иброҳим аз банӣ-Ҳамўри шакеми ба нуқраи худ харида буд, дафн карданд.
17. Баробари наздик омадани вақти ваъдае ки Худо дар бораи он ба Иброҳим қасам ёд карда буд, қавм дар Миср меафзуд ва бузург мешуд,
18. То даме ки подшоҳи дигаре ба тахт нишаст, ки Юсуфро наmeshинохт;
19. Ў бар зидди нажоди мо найрангбозӣ карда, падарони моро ба танг овард ва амр фармуд, ки кўдакони навзоди худро бароварда партоянд, то ки зинда намонанд.

20. Дар он вақт Мусо таваллуд шуд, ки дар назди Худо бағоят ҷамил буд, ва муддати се моҳ дар хонаи падари худ парвариш ёфт;
21. Ҳангоме ки ўро броварда партофтанд, духтари фиръавн ўро гирифта, ҳамчун фарзанди худ калон кард;
22. Мусо тамоми ҳикмати Мисрро таълим гирифта, дар суҳан ва амал қавӣ шуд.
23. Вақте ки ў чихилсола шуд, ба дилаш омад, ки бародарони худ, банӣ-Исроилро тафаккуди ҳол кунад;
24. Чун якеро мазлум дид, ўро ҳимоят кард ва интиқоми он ситамкашро гирифта, мисрро кушт.
25. Ў гумон мекард, ки бародаронаш хоҳанд фаҳмид, ки Худо ба василаи ў онҳоро наҷот медиҳад, аммо онҳо нафаҳмиданд.
26. Рўзи дигар назди онҳо омада дид, ки муноқиша мекунанд, ва онҳоро оштӣ доданӣ шуда, гуфт: ”Эй мардумон, шумо бародар ҳастед, чаро якдигарро меранҷонед?”
27. Вале он касе ки ба ёри худ тааддӣ мекард, ўро тала дода, гуфт: “Кӣ туро бар мо ҳоким ва қозӣ таъин кардааст?”
28. Оё меҳоҳӣ маро низ бикӯшӣ, чунон ки дирўз он мисрро куштӣ?”.
29. Мусо, ҳамин ки ин суҳанонро шунид, гурехта рафт ва дар замини Мидиён ғурбат ихтиёр кард, ва дар он ҷо аз ў ду писар таваллуд шуд.
30. Чун чихил сол гузашт, дар биёбони атрофи кўҳи Сино фариштаи Худованд дар шўълаи буттаи фурўзон ба ў зоҳир шуд.
31. Мусо, чун дид, аз ин рўъё дар ҳайрат афтод, ва ҳамгоме ки наздик меомад, то ки назар андозад, садои Худованд ба гўшаш расид:
32. “Ман Худои падарони ту, Худои Иброҳим ва Худои Исҳоқ ва Худои Яъқуб ҳастам”. Мусо ба ларза даромада, ҷуръат накард, ки назар андозад.
33. Худованд ба ў гуфт: ”Кафшҳоятро аз пойҳоят бикаш, зеро ҷое ки дар он истодаӣ, замини муқаддас аст;
34. Ситамеро, ки қавми Ман дар Миср мекашад, дидаам ва оҳу нолаи онҳоро шунидаам ва барои наҷот додани онҳо фиромадаам; акнун биё, то ки туро ба Миср бифиристам”.
35. Ҳамон Мусоро, ки рад карда, гуфта буданд: ”Кӣ туро ҳоким ва қозӣ таъин кардааст?”, Худо ба василаи фариштае ки дар бутта ба ў зоҳир шуд, ҳоким ва раҳокунанди таъин намуда, фиристонд;

36. Ў онҳоро берун оварда, дар давоми чуҳил сол дар замини Миср ва дар баҳри Қулзум ва дар биёбон мўъчизоту аломот ба амал овард.
37. Ин ҳамон Мусост, ки ба банӣ-Исроил гуфт: "Худованд Худои шумо Пайғамбаре мисли ман барои шумо аз миёни бародарони шумо ба миён хоҳад овард; ба суҳанони Ў гўш диҳед".
38. Ин ҳамон аст, ки дар ҷамоат дар биёбон бо ғариштае ки дар кўҳи Сино бо ў суҳан гуфт, ва бо падарони мо буд, ва калимоти зиндари қабул кард, то ки ба мо бирасонад,
39. Вале падарони мо нахостанд ба ў итоат кунанд, балки ўро рад карданд, ва дилҳои онҳо сўи Миср моил шуд
40. Ва ба Ҳорун гуфтанд: "Барои мо худоёне бисоз, ки пешопеши мо равона бошад, зеро намедонем, бар сари Мусо, ки моро аз замини Миср берун овард, чӣ омадааст".
41. Дар он айём гўсолае сохтанд ва ба он бут қурбониҳо карданд ва аз аъмоли дастҳои худ хеле шод гаштанд.
42. Аммо Худо аз онҳо рўй гардонда, воғузур кард, ки сипоҳи осмонро парастииш намоянд, чунон ки дар китоби анбиё навишта шудааст: "Эй хонадони Исроил! Оё дар давоми чихил сол дар биёбон барои Ман қурвониҳо ва ҳадияҳо тақдим кардед?"
43. Хаймаи Малук ва кавкаби худои худ Римфонро бардошта мегаштед, ки ин санамҳоро барои парастииш сохта будед; пас, шуморо ба он тарафи Бобил бадарға хоҳам кард".
44. Падарони мо дар биёбон хаймаи шаҳодат доштанд, чунон ки Худо ба Мусо амр фармуда гуфта буд, ки онро мувофиқи намунае ки дидааст, бисозад.
45. Онро падарони мо гирифта, ҳамроҳи Еҳушаъ ба мулки қавмҳо оварданд, вақте ки Худо онҳоро аз сари роҳи падарони мо бадар ронд, ва хайма то замони Довуд дар он ҷо монд.
46. Ки ў дар ҳузури Худо илтифот ёфт ва дархост намуд, ки маскане барои Худои Яъқуб омода кунад.
47. Вале Сулаймон барои Ў хонае сохт.
48. Аммо Ҳаққи Таоло дар маъбадҳои сохтаи дасти инсон маскан намегирад, чунон ки набӣ гуфтааст:
49. "Осмон", мағўяд Худованд," курсии Ман аст, ва замин пойандози Ман; чӣ гуна хонае барои Ман бино хоҳед кард ва чӣ гуна маконе барои оромиши Ман?"

50. Магар ҳамаи ин чизҳоро дасти Ман наофаридааст?”
51. Эй гарданкашон! Эй соҳибони дилҳо ба гӯшҳои номахтун! Шумо ҳамеша ба Рӯхулқудс муқобилат мекунед, шумо низ моманди падарони худ ҳастед:
52. Кист аз анбиё, ки падарони шумо ўро таъқиб накарда бошанд? Онҳо касонеро куштанд, ки аз омадани Он Одил пешакӣ хабар дода буданд, ва алҳол шумо Худи Ўро таслим кардед ва ба қатл расондед,
53. Оре, шумо Тавротро, ки ба василаи фариштагон барқарор шуд, қабул кардед, вале аз риояти он гардан тофтед“.

Риёзаткаши аввалин.

Қайди якум дар бораи Павлус.

54. Чун инро шуниданд, он қадар дарғазаб шуданд, ки дандонҳои худро ба ҳам месоиданд.
55. Аммо ў, ки пур аз Рӯхулқудс буд, сӯи осмон нигариста, чалоли Худо ва Исоро, ки ба ямини Худо истода буд, дид.
56. Ва гуфт: “Инак, осмонро кушода ва Писари Одамро ба ямини Худо истода мебинам“.
57. Вале онҳо бо овози баланд фаръёд зада ва гӯшҳои худро маҳкам карда, якдилона ба ў ҳамла оварданд
58. Ва аз шаҳр берун бароварда, сангсор каданд, ва шоҳидон чомаҳои худро назди пойҳои ҷавоне ки Шоул ном дошт, гузоштанд.
59. Вақте ки Истефанусро сангсор мекарданд, ў дуо мехонду мегуфт: “Эй Исои Худованд! Рӯҳи маро қабул кун“
60. Сонӣ зону зада, бо овози баланд нидо кард: “Худовандо! Ин гуноҳро ба ҳисоби онҳо дохил накун“. Инро гуфта ҷон дод.

БОБИ ҲАШТУМ

Таъқиботи чорум.

Шоул-таъқиботкунандаи асосӣ.

1. Шоул низ ба қатли ў розӣ буд. Дар он рӯз таъқиботи шадида бар зидди аҳли калисои Ерусалим ба амал омад, ва ҳама, ғайр аз ҳаввориён, ба ноҳияи Яҳудо ва Сомария пароканда шуданд;

2. Мардуми некўкор Истефанусро дафн карда, барои ӯ мотами азиме гирифтанд.
3. Аммо Шоул аҳли калисоро азоб медод ва хона ба хона гашта, мардон ва занонро кашола карда мебурду дар зиндон меандоخت.
4. Дар ин миён онҳое ки пароканда шуда буданд, ҳар чое ки мерафтанд, аз калом башорат медонанд.

Хизматгузориҳои Филиппус.

Инҷил дар Сомария.

5. Чунончи Филиппус ба як шаҳри Сомария омада, ба онҳо Масехро мавъиза мекард;
6. Мардум ба суханони Филиппус якдилона гўш медоданд ва мўъчизотеро, ки ба амал меовард, мешуниданд ва медиданд;
7. Зеро ки арвоҳи палид аз бисъёр мубталоён наъра кашида берун мешуданд, ва мафлуҷону лангони бисъёре шифо меёфтанд,
8. Ва шодии азиме дар он шаҳр падид омад.

Шимъўни ҷодугар.

9. Шимъўн ном мард дар он шаҳр буд, ки пештар ҷодугарӣ мекард ва мардуми Сомарияро дар ҳайрат меандоخت ва худро шахси бузурге вонамуд месохт.
10. Ҳама, аз хурд то калон, ба ӯ гўш андохта, мегуфтанд: “Ин шахс қуввати азими Худост”.
11. Аз он сабаб ба ӯ гўш меандоختанд, ки ӯ муддати дарозе онҳоро бо ҷодугарии худ ба ҳайрат меовард.
12. Лекин вақте ки ба башорати Филиппус дар бораи Малакути Худо ва исми Исои Масех имон оварданд, мардон ва занон таъмид гирифтанд.
13. Худи Шимъўн низ имон овард ва таъмид гирифт ва ҳамеша ҳамроҳ Филиппус буд; ва аз дидани аломот ва мўъчизоти азиме ки ба амал меомад, дар ҳайрат мемонд.
14. Ҳаввориёне ки дар Ерусалим буданд, чун шуниданд, ки аҳли Сомария каломи Худоро қабул кардаанд, Петрус ва Юҳанноро назди онҳо фиристоданд,

15. Ва чун омаданд, барои онҳо дуо гуфтанд, то ки Рӯхулқудсро қабул кунанд:
16. Зеро ки Рӯх ханӯз бар ҳеч кадоме аз онҳо нозил нашуда буд, балки фақат ба исми Исои Худованд таъмид ёфта буданд;
17. Пас, дастҳои худро бар сари онҳо гузоштанд, ва онҳо Рӯхулқудсро қабул карданд.
18. Шимъун чун дид, ки бо дастгузориҳои ҳаввориён Рӯхулқудс ато мешавад, ба онҳо пул овард,
19. Ва гуфт: “Ин қудратро ба ман низ бидиҳед, то ки ба ҳар кас даст гузорам, Рӯхулқудсро қабул кунад”.
20. Аммо Петрус ба вай гуфт: “Бигзор пулат бо ту нест шавад, чунки ту гумон кардаӣ, ки атои Худоро ба бадали пул бихарӣ;
21. Туро аз ин чиз насибе ва баҳрае нест, зеро ки дилат дар ҳузури Худо рост намебошад;
22. Акнун аз ин шарорати худ тавба кун ва ба Худо дуо гӯй: шояд, ин қасди дилат омурзида шавад;
23. Зеро мебинам, ки пур аз захираи талх ва гирифтори қайди шарорат ҳастӣ”.
24. Шимъун дар ҷавоб гуфт: “Шумо барои ман ба Худованд дуо гӯед, то ки чизе аз он чи гуфтед, ба ман рӯй надихад”.
25. Онҳо, пас аз он ки шаҳодат доданд ва каломии Худовандро мавъиза карданд, ба Ерусалим баргаштанд ва дар бисёре аз деҳоти Сомария аз Инчил башорат доданд.

Филиппус ва ҳабашӣ.

26. Фарештаи Худованд ба Филиппус гуфт: “Барҳез ва ба тарафи ҷануб, ба роҳе ки аз Ерусалим сӯи Ғазза меравад, ва роҳи биёбон аст, равона шав”.
27. Барҳост ва равона шуд. Ва инак, шахси ҳабашӣ, ҳочасаро ва кабири Кандока маликаи Ҳабаш, нигоҳбони тамоми ҳазинаи вай, ки ба Ерусалим барои ибодат омада буд,
28. Ба ватан бармегашт ва бар аробаи худ нишаста, китоби Ишаъи набиро мехонд.
29. Рӯх ба Филиппус гуфт: “Наздиқ биё ва ба он ароба ҳамроҳа шав”.

30. Филиппус ба он чо давида, шунид, ки китоби Ишаъи набиро мехонад. Гуфт:“Оё мефаҳмӣ он чиро, ки мехонӣ?”.
31. Гуфт:“Чӣ гуна фаҳмида метавонам, агар касе ба ман роҳнамоӣ накунад?” Ва аз Филиппус хоҳиш кард, ки ба ароба савор шуда, бо ӯ бишинад.
32. Порчае ки аз Навиштаҳо мехонд, ин буд:”Мисли гӯсфанде Ёро ба забҳ мебурданд, ва мисли баррае ки назди пашмтарошон безабон аст, Ё ҳамчунон даҳони Худро воз накард;
33. Дар таҳқири Ё инсофро аз Ё гирифтанд, ва насли Ёро кӣ шаҳр хоҳад дод? Зеро ки ҳаёти Ё аз замин қатъ карда шуд”.
34. Он хочасарой ба Филиппус гуфт:“Аз ту саволе дорам, ки набӣ инро дар ҳаққи кӣ мегӯяд? Оё дар ҳаққи худаш ё дар ҳаққи дигаре?”.
35. Он гоҳ Филиппус даҳони худро кушод ва аз ҳамон Навишта сар карда, ба ӯ аз Исо башорат дод.
36. Дар ин миён, дар аснои роҳ, онҳо ба обе расиданд, ва хочасаро гуфт:“Инак, об; ба таъмид гирифтаним чӣ чиз монев мешавад?”
37. Филиппус гуфт:“Агар аз таҳти дил имон оварда бошӣ, чоиз аст” Вай дар ҷавоб гуфт:“Имон дорам ки Исои Масеҳ Писари Худост”.
38. Сонӣ фармон дод, ки аробаро нигоҳ дорад, ва ҳар ду, Филиппус ва хочасаро, ба об фуromaданд, ва ёро таъмид дод.
39. Вақте ки аз об баромаданд, Рӯхи Худованд Филиппусро даррабуд, ва хочасаро дигар ёро надида, роҳи худро бо хурсандӣ давом дод.
40. Аммо Филиппус дар Ашдӯд пайдо шуд ва дар ҳамаи шаҳрҳо гашта, башорат меод, то даме ки ба Қайсария расид.

БОБИ НҶҲУМ

Имон овардани Шоул.

1. Шоул, ки ҳанӯз таҳдид ва қатл бар шогирдони Худованд меангехт, назди саркоҳин рафт
2. Ва аз ӯ номаҳо барои куништҳои Димишқ пурсида гирифт, то ки агар марде ё занеро аз пайравони ин тариқат биёбад, бандӣ карда ба Ерусалим оварад.
3. Дар аснои роҳ, вақте ки ба Димишқ наздик омад, баногоҳ нуре аз осмон давродаври ӯ дурахшид;

4. Ў бар замин афтод ва овозе шунид, ки мегуфт:“Шоул, Шоул! Барои чӣ маро таъқиб мекуни?”.
5. Гуфт:“Худовандо, Ту Кистӣ?” Худованд гуфт:“Ман он Исо ҳастам, ки ту Ўро таъқиб мекуни; лағад задан ба сихак душвор аст”.
6. Ва ў ба ларза ва даҳшат афтода, гуфт:“Худовандо! Чӣ амр мефармой, то ки ба чо оварам?” Ва Худованд дар ҷавоб гуфт:“бархез ва ба шаҳр бирав, ва дар он чо ба ту гуфта хоҳад шуд, ки чӣ бояд бикунӣ”.
7. Аммо онҳое ки ҳамсафари ў буданд, моту маҳбут меистоданд, зеро ки он садоро шуниданд, лекин ҳеч касро надиданд.
8. Шоул аз замин бархост, ва чашм кушода бошад ҳам, ҳеч касро намедид; аз дасташ гирифта, ўро ба Димишқ бурданд;
9. Дар он чо се рӯз нобино монд, ва чизе нахӯрд ва нанӯшид.
10. Дар Димишқ Ҳанонийе ном шогирде буд; Худованд дар рӯъе ба ў гуфт:“Эй Ҳанонийе!“Ҷавоб дод:“Лаббай, Худовандо!“.
11. Худованд ба ў гуфт:“Бархез ва ба кӯчае ки Рост ном дорад, бирав ва Шоул ном тарсусиро дар хонаи Яҳудо суроғ кун, ки ў холо ба дуо машғул аст.
12. Ва Ҳанонийе ном шахсеро дар рӯъе дидааст, ки омада, бар ў даст гузоштааст, то ки бино шавад“.
13. Ҳанонийе дар ҷавоб гуфт:“Худовандо! дар бораи ин одам аз бисъёр касон шунидаам, ки дар Ерусалим ба муқаддасони Ту чӣ қадар бадиҳо кардааст;
14. Дар ин чо низ аз саркоҳинон изн дорад, ки ҳамаи касонеро, ки исми Туро мехонанд, бандӣ кунад“.
15. Аммо Худованд ба вай гуфт:“Ту бояд биравӣ, зеро ки ў зарфи баргузидаи Ман аст, то ки исми Маро пеши халқҳо ва подшоҳон ва банӣ-Исроил эълон намояд;
16. Зеро ки Ман ба ў нишон хоҳам дод, ки барои исми Ман ў чӣ қадар бояд азобу уқубат бикашад“.
17. Ҳанонийе рафта, ба он хона даромад ва даст бар ў гузошта, гуфт:“Эй бародар Шоул! Исои Худованд, ки дар роҳе ки меомадӣ, бар ту зоҳир шуд, маро фиристод, то ки боз бино гардӣ ва аз Рӯҳулқудс пур шавӣ“.
18. Дарҳол аз чашмони ў чизе монанди пулакча афтода, бино шуд, ва бархост, таъмид гирифт.

19. Ва хўрок хўрда, қувват гирифт. Якчанд рўз Шоул бо шогирдон дар Димишқ монд;
20. Дарҳол дар куништҳо дар ҳаққи Исо мавъиза кардан гирифт ва гуфт, ки Ў Писари Худост.
21. Ҳар ки суханонашро мешунид, дар ҳайрат афтода, мегуфт: “Магар ин ҳамон касе нест, ки дар Ерусалим касонеро, ки ин исро ба забон меоварданд, несту нобуд мекард? Оё ба ин ҷо низ ў барои он наомадааст, ки онҳоро бандӣ карда, назди саркоҳинон барад?”
22. Аммо Шоул дар мавъизаи худ торафт қувват мегирифт ва яҳудиёни сокини Димишқро дар ҳайрат андохта, исбот мекард, ки Ҳамин Исо Масеҳ аст.
23. Баъд аз гузаштани якчанд вақт яҳудиён қасд карданд, ки ўро бидушанд.
24. Шоул аз қасди онҳо хабардор шуд; вале онҳо шабу рўз назди дарвозаи шаҳр пойда меистоданд, то ки ўро бидушанд.
25. Шогирдон ўро шабона гирифта, дар сабаде гузоштанд ва аз девори шаҳр поён фуруварданд.

Павлус ба Ерусалим меояд.

26. Вақте ки Шоул ба Ерусалим расид, хост ба шогирдон ҳамроҳ шавад, лекин ҳама аз ў метарсиданд ва бовар намекарданд, ки ў шогирд аст.
27. Он гоҳ Барнаббо ўро гирифта, назди ҳаввориён овард ва ба онҳо нақл кард, ки чӣ гуна Худовандро дар роҳ дидааст, ва Худованд ба ў сухан гуфтааст, ва чӣ гуна ў дар Димишқ ба исми Исо далерона мавъиза намудааст.
28. Пас аз он ў дар Ерусалим бо онҳо омаду рафт мекард ва ба исми Исои Худованд далерона мавъиза менамуд.
29. Бо яҳудиёни юнонизабон низ гуфтугў ва мубоҳиса мекард, ва онҳо қасд карданд, ки ўро бидушанд.

Павлус ба Тарсус бармегардад.

30. Чун бародарон аз ин хабардор шуданд, ўро ба Қайсария фиристоданд ва аз он ҷо ба Тарсус гусел карданд.

31. Он вақт аҳли калисоҳо дар сар то сари Яҳудо, Ҷалил ва Сомария дар оромӣ буда, обод мешуданд ва модоме ки дар тарси Худованд ва тасаллои Рӯҳулқудс рафтор мекарданд, меафзуданд.

Петрус дар Лидда. Шифо ёфтани Аниёс.

32. Ва воқеъ шуд, ки Петрус дар тамоми ноҳия гашта, назди муқаддасони сокини Лидда низ омад;

33. Дар он ҷо Аниёс ном шахсеро дид, ки ҳашт сол боз фалаҷ шуда, болои бистар хобида буд.

34. Петрус ба ӯ гуфт: “Эй Аниёс! Исои Масеҳ туро шифо медиҳад; аз бистарат баҳез”. Ӯ дарҳол бархост,

35. Ва ҳамаи сокинони Лидда ва Сорӯн ӯро дида, ба Худованд рӯй оварданд.

Петрус дар Ёфо.

Тобито аз мурдагон эҳё шуд.

36. Дар Ёфо шогирде буд, зане ба номи Тобито, ки маънояш Ғизол аст, ва ӯ хеле некӯкор буд ва садақоти басыёре медод.

37. Ва воқеъ шуд дар он айём, ки ӯ касал шуда, мурд, ва ӯро ғусл дода, дар болохона гузоштанд.

38. Азбаски Лидда ба Ёфо наздик буд, ва шогирдон шунида буданд, ки Петрус дар он ҷост, ду касро назди ӯ фиристода, хоҳиш карданд, ки бо зудӣ назди онҳо биёяд.

39. Петрус баҳоста бо онҳо рафт, ва чун расид, ӯро ба он болохона бароварданд, ва ҳамаи бевазанон гирьякунон назди ӯ меистоданд ва куртаю чомаҳоеро, ки Ғизол дар зандагии худ дӯхта буд, ба ӯ нишон медоданд.

40. Петрус ҳамаро берун карда, зону зад ва дуо гуфт ва ба часад рӯй оварда, гуфт: “Эй Тобито! Барҳез! Вай дарҳол чашмонашро кушод ва Петрусро дида, бинишаст.

41. Аз дасташ гирифта, ба по хезонд ва муқаддасону бевазанонро даъват намуда, ӯро ба онҳо супурд.

42. Ин ҳодиса дар тамоми Ёфо овоза шуд, ва бисёр касон ба Худованд имон оварданд.

43. Чандин рӯз ӯ дар Ёфо назди Шимъӯн ном даббоҒе монд.

БОБИ ДАҲУМ

Аз ҷиҳати рӯҳӣ бедор шудани Корнилиуси мирисад.

1. Дар Қайсария Корнилиус ном марде мирисади фавҷи ба ном Итолиявӣ буд
2. Ва бо тамоми аҳли байташ парҳезгор ва Худотарс буда, ба қавм садақоти бисъёре медод ва ҳамеша назди Худо дуо мегуфт.
3. Рӯзе, тақрибан соати нӯҳ, фариштаи Худоро ошкоро дар рӯё дид, ки назди ӯ омада, гуфт: “Эй Корнилиус!”.
4. Ӯ ба вай нигариста ва ба ҳарос афтада, гуфт: “Худовандо чӣ мефармой?” Ба ҷавоби ӯ гуфт: “Дуоҳои ту ва садақоти ту дар ҳузури Худо зикр ёфтаанд;
5. Акнун ба Ёфо кас фиристода, Шимъӯнро, ки лақабаш Петрус аст, даъват намо:
6. Ӯ назди Шимъӯни даббоҒе ки хонааш дар соҳили баҳр аст, меҳмон аст; ӯ ба ту хоҳад гуфт, ки туро чӣ бояд кард”.
7. Чун он фариштае ки бо Корнилиус сухан гуфт, нопадид шуд, ӯ ду нафар аз навкарони худ ва як сарбози парҳезгорро, аз онҳое ки дар хизматаш буданд, даъват намуд
8. Ва тамоми ҳодисаро ба онҳо нақл карда, онҳоро ба Ёфо фиристод.

Рӯёи Петрус.

9. Фардои он, ки онҳо роҳ паймуда, ба шаҳр наздик мешуданд, Петрус тақрибан соати шаш ба боми хона баромад, то ки дуо гӯяд.
10. Дар он ҷо гурусна монда, хост чизе бихӯрад, ва ҳангоме ки барои ӯ муҳайё мекарданд, ҳолати беҳудӣ ӯро фаро гирифт,
11. Ва осмонро кушода дид, ва инак зарфе сӯи ӯ нозил мешуд, монанди сурфаи калоне ки аз чор гӯшааш овезон ба замин мефуномада бошад;
12. Дар дохили он ҳар гуна чорвои замин, ҳайвоноти ваҳшӣ, хазандагон ва мурғони ҳаво буданд.
13. Хитобе ба гӯшаш расид, ки мегуфт: “Эй Петрус, бархоста, забҳ кун ва бихӯр!”

14. Аммо Петрус гуфт: “Ҳошо, Худовандо, зеро ки ҳаргиз чизе ҳаром ё палид нахӯрдаам”.
15. Бори дигар хитобе ба гӯшаш расид, ки мегуфт: “Он чи Худо пок кардааст, ту ҳаром нахон”.
16. Ин ҳодиса се бор такрор ёфт, ва он зарф ба осмон баромад.

Фиристодагони Корнилиюс дар назди Петрус.

17. Чун Петрус бисъёр мутаҳайир шуда, фикр мекард, ки ин рӯёе чӣ маънӣ дошта бошад, фиристодагони Корнилиюс хонаи Шимъӯнро суроғ карда, назди дарвозаи он омаданд
18. Ва нидо карда, пурсиданд: “Оё Шимъӯне ки лақабаш Петрус аст, дар ин ҷост?”
19. Дар сурате ки Петрус ҳанӯз дар бораи рӯёе андеша мекард, Рӯҳ ба ӯ гуфт: “Инак, се мард туро суроғ мекунанд;
20. Пас, бархоста, фуруд ой ва ҳеҷ шубҳа накарда, ҳамроҳе онҳоро бирав, зеро ки Ман онҳоро фиристодаам”.
21. Петрус назди одамоне ки аз ҷониби Корнилиюс сӯи ӯ фиристода шуда буданд, фууромада, гуфт: “Манам он касе ки суроғ мекунед; ба чӣ кор омадаед?”
22. Гуфтанд: “Корнилиюси мирисад, ки Марди некӯкор ва худотарс ва назди тамоми қавми яҳудӣ некном аст, аз фариштаи муқаддас фармон гирифтааст, ки туро ба хонаи худ даъват намояд ва суҳанонатро бишнавад”.

Петрус ба Қайсария меравад.

23. Онҳоро ба хона таклиф карда, зиёфат дод, ва рӯзи дигар бархоста, ҳамроҳашон равона шуд, ва чанд нафар аз бародарон, ки аҳли Ёфо буданд, бо ӯ рафтанд.
24. Фардои он ба Қайсария расиданд. Конилиюс, ки хешу табор ва дӯстони наздиқашро даъват карда буд, ба онҳоро интизорӣ дошт.
25. Вақте ки Петрус дохили хона мешуд, Корнилиюс ӯро пешвоз гирифта ва бар пойҳояш афтада, таъзим кард.
26. Аммо Петрус ӯро ба по хезонда, гуфт: “Бархез, зеро ки ман низ инсон ҳастам”.

27. Бо ў сўхбаткунон ба хона даромада, дид, ки мардуми бисъёре чамъ омадаанд;
28. Ба онҳо гуфт: “Шумо хуб медонед, ки ба яҳудӣ бо шахси бегона муошират доштан ё наздик шудан мамнӯъ аст, вале Худо ба ман дастур дод, ки ҳеч касро палид ё начис надонам;
29. Бинобар ин, вақте ки даъват шудам, бечуну чаро омадам, ва акнун мепурсам: аз барои чӣ маро даъват намудаед?”
30. Корнилиус гуфт: “Чор рӯз пеш аз ин ман то ҳамин соат рӯза доштам ва дар соати нӯҳум дар хонаи худ дуо мегуфтам, ки ногоҳ шахсе бо либоси нуронӣ пеши ман пайдо шуд
31. Ва гуфт: ”Эй Корнолиус! Дуоҳои ту мустақоб шуд ва садақоти ту дар ҳузури Худо зикр ёфт;
32. Акнун ба Ёфо фиристода, Шимўънро, ки лақабаш Петрус аст, даъват намо: ў дар хонаи Шимўън ном даббоғе дар соҳили баҳр меҳмон аст; ў чун биёяд, бо ту сухан хоҳад ронд”.
33. Дарҳол назди ту фиристодам, ва ту хуб кардӣ, ки омадӣ; алҳол ҳамаамон дар ҳузури Худо ҳозирем, то ҳар он чиро, ки Худо ба ту фармудааст, бишназем”.

Петрус дар хонаи Корнилиус ба халқҳо мавъиза менамояд.

34. Петрус ба сухан оғоз карда, гуфт: “Акнун яқин дониستم, ки Худо рӯйбинӣ надорад.
35. Ва аз ҳар қавм ҳар кӣ аз Ў тарсад ва аз рӯи адолат рафтор кунад, дар ҳузури Ў мақбул аст.
36. Ў каломии Худо ба бани-Исроил фиристода, ба василаи Исои Масеҳ, ки Худованди ҳама аст, башорати сулҳу осоиштагӣ дод.
37. Шумо аз воқеъ ки дар сар то дари Яҳудо рӯй дод хабардор ҳастед, ки он баъд аз таъмиде ки Яҳъё мавъиза намуд, аз Чалил оғоз шуда буд:
38. Исои Носириро Худо бо Рўхулқудс ва қуввати Худ татҳин кард, ва Ў ба ҳама чо рафта, корҳои нек мекард ва ба ҳамаи онҳое ки дар қайди иблис буданд, шифо мебахшид, зеро ки Худо бо Ў буд;
39. Мо шоҳидони ҳамаи он корҳое ҳастем, ки Ў дар кишвари яҳудиён ва дар Ерусалим ба чо овард, ва онҳо Ўро ба салиб овехта, куштанд.

40. Худо Ўро дар рўзи сеюм, эҳъё кард, ва Ўро зоҳир сохт.
41. Аммо на бар тамоми қавм, балки ба шоҳидоне ки Худо пешакӣ баргузида буд, яъне ба моён, баъд аз эҳъё шудандаш аз мурдагон, бо Ў хўрдаем ва нўшидаем,
42. Ва Ў ба мо фармуд, ки ба мардум мавъиза намоем ва шаҳодат диҳем, ки Худо Ўро Довари зиндагон ва мурдагон таъин кардааст.
43. Тамоми анбиё бар Ў шаҳодат медиҳанд, ки ҳар кӣ ба Ў имон оварад, ба василаи исмин Ў гуноҳхояш омурзида хоҳад шуд“.
44. Ин суханон ханўз бар забони Петрус буд, ки Рўхулқудс бар ҳамаи шунавандагони калом нозил шуд,
45. Ва имондорони махтун, ки ҳамроҳи Петрус омада буданд, дар ҳайрат афтоданд, ки атои Рўхулқудс ба ғайрияҳудиён низ чорӣ шудааст,
46. Зеро шуниданд, ки онҳо ба забонҳо сухан ронда, Худоваднро ҳамду сано мехонданд. Он гоҳ Петрус гуфт:
47. „Оё касе метавонад ба онҳое ки Рўхулқудсро мисли мо низ ёфтаанд, бо об таъмид гирифтавро манъ кунад?“
48. Ва фармуд, ки онҳоро ба исми Исои Масеҳ таъмид диҳанд. Ва аз ў хоҳиш карданд, ки якчанд рўз назди онҳо бимонад.

БОБИ ЁЗДАҲУМ

Петрус ба халқҳо хизматгузори намуданаширо сафед мекунад.

1. Ҳаввориён ва бародароне ки дар Яхудо буданд, шуниданд, ки ғайрияҳудиён низ каломи Худоро қабул карданд.
2. Вақте ки Петрус ба Ерусалим омад, махтунон бар вай таъна зада,
3. Гуфтанд: “Назди мардуми номахтун рафта, бо онҳо хўрок хўрдай“.
4. Вале Петрус ба ҳикояти муфассали ҳар он чи рўй дода буд, шурўъ намуда, гуфт:
5. „Ман дар шаҳри Ёфо дуо мегуфтам ва дар ҳолати беҳудӣ рўъёе дидам: зарфе нозил мешуд, мисли суфраи калоне ки аз чор гўшааш овезон аз осмон мефуромада бошад, ва инак он назди ман фуромад;
6. Чун ба он нигариста, дурустакак аз назар гузарондам, чорвои замин, ҳайвоноти ваҳшӣ, хазандагон ва мурғони ҳаворо дидам,

7. Ва овозе ба гўшам расид, ки мегуфт:”Эй Петрус, бархоста, забх кун, ва бихўр”
8. Гуфтам:”Ҳошо, Худовандо, зеро ки ҳаргиз чизе ҳаром ё палид ба даҳон набурдаам”.
9. Бори дигар хитобе аз осмон ба ҷавобам даррасид, ки мегуфт:”Он чи Худо пок кардааст, ту ҳаром нахон”.
- 10.Ин ҳодиса се бор такрор ёфт, ва ҳама чиз боз ба осмон баромад.
- 11.Ва инак, ҳамон лаҳза се марде аз Қайсария назди ман фиристода шуда буданд, ба хонае ки иқомат доштам, расиданд,
- 12.Ва Рўҳ ба ман гуфт, ки ҳеч шубҳа накарда, бо онҳо биравам; ин шаш бародар низ ҳамроҳи ман рафтанд, ва мо ба хонаи он шахс даромадем.
- 13.Вай ба мо нақл кард, ки чӣ гуна дар хонаи худ фариштаро дидааст, ки истода ба вай гуфтааст:”Ба Ёфо фиристода, Шимъўнро, ки лақабаш Петрус аст, даъват намо,
- 14.Ва ў ба ту суханоне бигўяд, ки боиси начоти ту ва тамоми хонадони ту хоҳад шуд”.
- 15.Вақте ки ба сухан оғоз кардам, Рўҳулқудс ба онҳо нозил шуд, мисли он ки дар ибтидо ба мо нозил шуда буд.
- 16.Он гоҳ ба ёд овардам, ки Худованд гуфта буд:”Яҳъё бо об таъмид медод, лекин шумо бо Рўҳулқудс таъмид хоҳед ёфт”.
- 17.Пас, модоме ки Худо ба онҳо ҳамон бахшоишро ато кардааст, ки ба мо ато кард, вақте ки ба Исои Масеҳи Худованд имон овардем, ман кистам, ки тавонам ба Худо монё шавам?“.
- 18.Вақте ки инро шуниданд, ором шуданд ва Худоро ҳамду сано хонда, гуфтанд:“Дар ҳақиқат Худо ба ғайрияҳудиён низ тавбаи ҳаётбахшро ато кардааст“.

Калисо дар Антиёҳия.

- 19.Дар ин миён ба сабаби таъқиботе ки баъд аз Истефанус ба амал омад, бисъёр касон пароканда шуда, то Финиқия ва Қаприс ва Антиёҳия расиданд, ва онҳо каломро ба ҳеч кас, ғайр аз яҳудиён, мавъиза намекарданд.

20. Лекин баъзе аз онҳо ки аз аҳли Қаприс ва Қурин буданд, ба Антиёхия расида, бо юнониён гуфтугӯй карданд ва аз Исо Худованд башорат доданд,
21. Ва дасти Худованд бар онҳо буд, ва шумораи бузурге имон оварда, ба Худованд ручӯъ карданд.
22. Вақте ки овозаи ин ба гӯши аҳли калисои Ерусалим расид, Барнабборо ба Антиёхия фиристоданд.
23. Чун расид, файзи Худоро дида, шод шуд, ва ҳамаро насиҳат кард, ки аз самими қалб ба Худованд бичаспанд;
24. Зеро ки ӯ Марди накӯкор ва пур аз Рӯҳулқудс ва имон буд; ва мардуми бисъёре ба Худованд имон оварданд.
25. Сонӣ Барнаббо ба чустучӯи Шоул ба Тарсус рафт ва ўро ёфта, ба Антиёхия овард.
26. Тамоми сол онҳо дар калисо чамъ мешуданд ва мардуми бисъерро таълим медоданд, ва шогирдон аввалин бор дар Антиёхия масеҳӣ номида шуданд.

Калисои Антиёхия ба бародароне ки дар Ерусалим буданд, мадад мерасонанд.

27. Ва воқеъ шуд дар он айём, ки акчанд анбиё аз Ерусалим ба Антиёхия омаданд.
28. Яке аз онҳо, ки Оғобус ном дошт, бархоста аз Рӯҳ илҳом ёфта, пешгӯй кард, ки дар тамоми ҷаҳон қаҳтии сахте рӯй хоҳад дод; он дар замони қайсар Клавдиус рӯй дод;
29. Он гоҳ шогирдон қарор доданд ки ҳар яке алоқадри дороии худ ионате барои бародарони Яҳудо равона кунад;
30. Ҳамин тавр ҳам карданд, ва онро ба василаи Барнаббо ва Шоул ба пирон фиристоданд.

БОБИ ДУВОЗДАҲУМ

*Таъқиботи панҷум дар подшоҳии Ҳиродуси Агривоси 1.
Ҳабс шудани Петрус.*

1. Дар он замон подшоҳ Ҳиродус дасти тааддӣ бар баъзе аз аҳли калисо дароз кард, то ки онҳоро азоб диҳад.

2. Ва Яъқуб, бародари Юҳанноро ба шамшер кушт;
3. Чун дид, ки ин ба яҳудиён писанд афтод, Петрусро низ дастгир кард, ки ин дар айёми иди фатир буд,
4. Ва ўро гирифта, ба зиндон андохт ва ба чор дастаи чоргонаи сарбозон супурд, ки ўро посбонӣ кунанд, зеро ният дошт, ки баъд аз иди фисҳ ўро назди қавм берун оварад.

Дуои калисо дар бораи Петрус.

Фариштаи Худо.

5. Пас, Петрусро дар зиндон нигоҳ медоштанд, аммо аҳли калисо барои ў назди Худо пайваста дуо мегуфтанд.
6. Дар ҳамон шабе ки Ҳиродус қасди берун овардани ўро дошт, Петрус, бастаи ду занҷир, дар миёни ду сарбоз хобида буд, ва дарбонон зиндонро посбонӣ мекарданд.
7. Ва инак, фариштаи Худованд назди ў ҳозир шуд, ва рўшноӣ дар он хона дурахшид; ба паҳлуи Петрус зада, ўро бедор кард ва гуфт: “Зуд барҳез”. Дарҳол занҷирҳо аз дастҳояш афтод.
8. Фаришта ба ў гуфт: “Камари худро бибанд ва кафш бар пой кун”. Ва чунин кард. Сонӣ ба ў гуфт: “Қомаи худро бипўш ва аз қафои ман биё”.
9. Берун омада, аз қафои вай равона шуд, ва надонист, ки он чи аз фаришта содир шуд, воқеист, балки гумон мекард, ки ин рўъеест.
10. Аз пеши посбонони аввал ва дуҷум гузашта, ба дарвозаи оҳанине ки сўи шаҳр мебурд, расиданд, ва он худ аз худ пеши рўи онҳо кушода шуд; онҳо берун рафта, аз як кўча гузаштанд, ки ногаҳон фаришта аз пеши ў нопадид шуд.
11. Петрус ба худ омада, гуфт: “Акнун яқин донистам, ки Худованд фариштаи Худо фиристода, маро аз дасти Ҳиродус ва аз он чи қавми яҳудӣ чашм доштанд, раҳо кард”.
12. Инро аз фикри худ гузаронда, ба хонаи Марьям, мадари Юҳанно, ки лақабаш Марқўс буд, омад, ки дар он ҷо касони бисъёре чамъ шуда, дуо мегуфтанд.
13. Вақте ки дарвозаро кўфт, Рудо ном канизе баромад, то ки воз кунад,

14. Ва овози Петрусро шинохта, ба ҷои он ки дарвозаро кушояд, аз шодӣ ба хона давида даромад ва хабар дод, ки Петрус назди дарвоза истодааст.
15. Ба вай гуфтанд: “Магар девона шудай?” Аммо вай ба гапаш исрор кард. Гуфтанд: “Ин фариштаи ӯст”.
16. Аммо Перус пайваста тақ-тақ мекард; вақте ки кушоданд, ӯро дида, дар ҳайрат афтоданд.
17. Ӯ бо дасташ ишора кард, ки хомӯш бошанд, ва ба онҳо нақл кард, ки чӣ гуна Худованд ӯро аз зиндон берун овард; ва гуфт: “Инро ба Яъқуб ва ба бародарон хабар диҳед”. Сонӣ берун баромада, ба ҷои дигар рафт.
18. Чун субҳ дамид, изтиробӣ бузурге дар байни сарбозон афтод, ки Петрусро чӣ шуд,
19. Ва Ҳиродус, чун ӯро талабид наёфт, посбононро истинтоқ карда, фармуд, ки онҳоро ба қатл расонанд, ва худаш аз Яҳудо ба Қайсария рафта, дар он ҷо иқомат кард.

Заволи Ҳиродус.

20. Ҳиродус ба мардуми Сӯр ва Сидӯн бисъёр хашмгин буд, ва онҳо, маслиҳатро ба як ҷо монда, назди ӯ омаданд ва Блостусро, ки нозири хобгоҳи подшоҳ буд, ба тарафи худ кашида, талаби сулҳ карданд, чунки диёрашон аз кишвари подшоҳ асбоби маишат меёфт.
21. Дар рӯзи таъиншуда Ҳиродус либоси шоҳона дар бар кард ва бар маснади ҳукумат нишаста, ба онҳо нутқ кард,
22. Ва мардум нидо карда гуфтанд, ки ин овози худост, на овози инсон.
23. Лекин баногоҳ фариштаи Худованд ӯро зад, зеро ки ӯ Худоро ҷалол надод, ва кирмҳо ӯро хӯрданд, ва ӯ мурд.
24. Аммо каломи Худо торафт бештар интишор меёфт.
25. Барнаббо ва Шоул, баъд аз иҷрои хизматашон, аз Ерусалим баргаштанд, ва Юҳанно, ки лақабаш Марқӯс буд, ҳамроҳи худ оварданд.

БОБИ СЕЗДАҲУМ

Рӯҳулқудс Павлус ва Барнабборо даъват менамояд.

1. Дар калисои Антиёхия якчанд нафар анбиё ва муаллимон буданд, чунончи: Барнаббо ва Шимъун, ки лақабаш Ницар буд, ва Лукюси Куринӣ ва Маноҳим, ки бо тетрарх Ҳиродус дар як ҷо тарбия ёфта калон шуда буд, ва Шоул.
2. Вақте ки онҳо ба ибодати Худованд ва рӯзадори машғул буданд, Рӯҳулқудс гуфт: “Барнаббо ва Шоулро аз баҳри коре ки барояш онҳоро даъват намудаам, ба Ман чудо кунед”.

Сафари якуми Павлус ба ҷазираи Қаприс.

3. Баъд аз рӯза гирифтани ва дуо гуфтани даст бар сари онҳо гузоштани ва онҳоро равона кардани.
4. Онҳо, ки фиристодагони Рӯҳулқудс буданд, ба Салукия омаданд ва аз он ҷо бо киштӣ ба Қаприс рафтанд.
5. Ва воридаи Саломис шуда, дар куништҳои яҳудиён каломи Худоро мавъиза карданд; Юҳанно низ мулозими онҳо буд.

Муқобилияти Алимои ҷодугар.

6. Чун тамоми ҷазираро то ба Пофус тай карданд, як ҷодугари яҳудиёро ёфтанд, ки набиҳои козиб буд ва Барюшаъ ном дошт;
7. Ў бо воли Сарцинос Павлус ҳамнишин буд. Воли, ки Марди бофаҳм буд, Барнаббо ва Шоулро даъват намуда, хост каломи Худоро бишнавад.
8. Аммо Алимои ҷодугар, ки тарцимаи номаш чунин аст, ба онҳо мухолифат карда, хост волиро аз имон овардан боздорад.
9. Вале Шоул, ки Павлус низ ном дошт, аз Рӯҳулқудс пур шуда, ба ӯ назар дӯхт
10. Ва гуфт: “Эй манбаи ҳар макру шарорат, эй фарзанди иблис ва душмани ҳама гуна адолат! Оё аз роҳи рости Худованд баровардани мардумро бас мекуни?”
11. Ҳоло дасти Худованд туро хоҳад зад, ва нобино гашта, нури офтобро то муддате нахоҳӣ дид”. Ногаҳон дунё дар назараш тираву тор шуд, ва ӯ ба ҳар сӯ рӯ оварда, асокаше мечуст.

12. Чун волї ин ҳодисаро дид, аз таълими Худованд мутаҳайир шуда, имон овард.
13. Павлус ва ҳамроҳаш Пофусро тарк карда, бо киштї ба Пирчаи Памфилия омаданд, аммо Юҳанно аз онҳо чудо шуда, ба Ерусалим баргашт.

Мавъиза Петрус дар куништи Писидия.

14. Онҳо аз Пирча гузашта, ба Антиёхияи Писидия расиданд ва рӯзи шанбе ба куништ даромада, нишастанд.
15. Баъд аз қироати Таврот ва суҳафи анбиё, сардорони куништ назди онҳо кас фиристода, гуфтанд: “Эй бародарони азиз! Агар каломи насихатомезе барои қавм дошта бошед, бигӯед”.
16. Павлус бархоста ва бо дасташ ишора карда, гуфт: “Эй мардони Исроилї ва худотарсон! Гӯш диҳед:
17. “Худованд қавми Исроил падарони моро баргузид ва ин қавмро, ҳангоме ки дар ғурбати замини Миср буданд, сарафроз кард, ва онҳоро бо бозуи зўрманд аз он ҷо берус овард;
18. Қариб чихил сол онҳоро дар биёбон ғизо дод;
19. Ҳафт қавмро дар замини Канъон несту нобуд карда, заминашонро ҳамчун мерос ба онҳо тақсим кард,
20. Дар давоми тақрибан чорсаду панҷоҳ сол. Пас аз он то замони Самуили набї, доваронро ба онҳо бахшид;
21. Сонї барои худ подшоҳ талабиданд, ва Худо Шоул ибни Кисро аз сибти Бинъемин ба онҳо дод, ки муддати чихил сол салтанат ронд;
22. Вақте ки ўро аз миён бардошт, Довудро бар онҳо подшоҳ таъин кард ва дар ҳаққи ў шаҳодат дода, гуфт: ”Довуд ибни Ёисоро мувофиқи дили Худ ёфтам, ки ў тамоми хостаи Маро ба ҷо хоҳад овард”.
23. Ин ҳамон касест, ки Худо аз насли ў, мувофиқи ваъдаи Худ, барои Исроил Начотдиҳандае, яъне Исоро ба миён овард;
24. Пеш аз омадани Ў Яҳъё ба тамоми қавми Исроил таъмиди тавбаро мавъиза кард.
25. Чун Яҳъё хизмати худро анҷом дод, гуфт: ”Ман он касе ки шумо гумон мекунед, нестам; лекин баъд аз ман Касе меояд, ки ман сазовори он нестам, ки банди пойафзоли Ўро воз кунам”.

26. Эй бародарон, эй фарзандони насли Иброҳим ва касоне ки аз байни шумо Худотарс ҳастанд! Каломи ин начот ба шумо фиристода шудааст.
27. Зеро ки сокинони Ерусалим ва сардорони онҳо Ўро нашинохта ва маҳкум карда, гуфтаҳои анбиёро ки ҳар рӯзи шанбе қироат мешавад, ба иҷро расонданд,
28. Ва гарчанде ки аз Ў ҳеҷ айбе сазовори марг наёфта буданд, аз Пилотус хоҳиш карданд, ки Ўро бикушад;
29. Пас аз он ки ҳар чизи дар бораи Ў навишташударо ба иҷро расонданд, Ўро аз салиб фуруварда, ба қабр супурданд.
30. Лекин Худо Ўро аз мурдагон эҳё кард,
31. Ва Ў рӯзҳои бисёре ба касоне зоҳир шуд, ки ҳамроҳи Ў аз Чалил ба Ерусалим омада буданд ва ҳоло дар пеши қавм шоҳидони Ў мебошанд.
32. Мо ба шумо башорат медиҳем, ки Худо ваъдаеро, ки ба падарони мо дода, буд, барои мо, фарзандони онҳо, ба иҷро расонда, Исоро эҳё кард.
33. Чунон ки дар тамоми таронаи дуҷуми Забур навишта шудааст: "Ту Писари Ман ҳастӣ, Ман имрӯз Падари Ту шудаам".
34. Дар бораи он ки Ўро аз мурдагон эҳё кард, то ки дигар ба фано дучор нашавад, чунин гуфт: "Марҳаматҳои боэътимоди Довудро ба шумо хоҳам бахшид".
35. Бинобар ин дар ҷои дигар низ мегӯяд: "Нахоҳӣ гузошт, ки Қуддуси Ту фаноро бубинад".
36. Довуд дар замони худ бо иродаи Худо хизмат карда, вафот ёфт ва ба падарони худ пайваст ва фаноро дид;
37. Аммо Он Касе ки Худо Ўро эҳё кард, фаноро надид.
38. Пас, эй бародарон, ба шумо маълум бод, ки ба воситаи Ў ба шумо омуриши гуноҳҳо эълон мешавад,
39. Ва аз ҳар чизе ки ба василаи шариати Мусо сафед шуда натавонистед, ҳар имондор ба василаи Ў сафед хоҳад шуд.
40. Пас эҳтиёт бошед, мабодо он чи дар суҳафи анбиё гуфта шудааст, ба шумо рӯй надихад:
41. "Эй мутанаффирон, бингаред ва таачҷуб намоед ва маҳв шавед, зеро ки Ман амалеро дар айёми шумо содир манамоям, амале ки агар касе онро ба шумо нақл мекард, бовар намекардед",..

42. Вақте ки яҳудиён аз куништ баромаданд, ғайрияҳудиён хоҳиш карданд, ки рӯзи шанбеи оянда низ ин суханонро ба онҳо бигӯянд;
43. Чун аҳли куништ пароканда шуданд, бисъёре аз яҳудиён ва онҳое ки чанде пеш дини яҳудиёро қабул карда буданд, аз паи Павлус ва Барнаббо рафтанд, ва ин ду нафар ба онҳо сухан гуфта, тарғиб менамуданд, ки дар файзи Худо устувор бошанд.
44. Рӯзи шанбеи дигар қариб тамоми аҳли шаҳр чамъ омаданд, то ки каломи Худоро бишнаванд;
45. Вале чун яҳудиён издиҳоми мардумро диданд, аз ҳасад пур гаштанд ва куфр гуфта, ба суханони Павлус муҳолифат карданд.

Павлус ва Барнаббо назди халқҳо мераванд.

46. Он гоҳ Павлус ва Барнаббо далер шуда, гуфтанд: “Вочиб буд, ки каломи Худо аввал ба шумо мавъиза каарда шавад, лекин азбаски шумо онро рад кардед ва худро шоистаи ҳаёти ҷовидонӣ надонистед, бинобар ин мо ба ғайрияҳудиён рӯ меоварем;
47. Зеро ки Худованд ба мо чунин амр фармудааст: “Туру нури халқҳо гардондам, то ки Ту то ақсои замин василаи начот бошӣ”,..
48. Вақте ки ғайрияҳудиён инро шуниданд, шод шуда, каломи Худовандро ҳамду сано хонданд, ва ҳамаи онҳое ки барои ҳаёти ҷовидонӣ пешакӣ таъин шуда буданд, имон оварданд,
49. Ва каломи Худованд дар тамоми он сарзамин интишор ёфт.
50. Яҳудиён занони диндору иззатманд ва акобири шаҳро ба шӯр оварда, барои таъқиб кардани Павлус ва Барнаббо барангехтанд ва онҳоро аз он ноҳия ронданд.
51. Аммо ин ду нафар, ғубори пойҳои худро бар онҳо афшонда, ба Иқуния равона шуданд,
52. Ва шогирдон аз шодӣ ва Рӯхулқудс пур шуданд.

БОБИ ЧОРДАҲУМ

Хизматгузори дар Иқуния.

1. Дар Иқуния бо ҳам ба куништи яҳудиён даромада, тавре сухан гуфтанд, ки шумораи зиёде аз яҳудиён ва юнониён имон оварданд.

2. Аммо яҳудиёне ки имон наоварда буданд, дилҳои ғайрияҳудиёноро шӯронида, ба муқобили бародарон барангехтанд.
3. Муддати дарозе дар он ҷо монда, дар бораи Худованд далерона сухан мегуфтанд, ва Ё ба каломи файзи Худ шаҳодат дода, ба василаи онҳо аломату мӯъҷизот ато мекард.
4. Дар ин миён мардуми шаҳр ду тақсим шуданд, ки як қисмашон тарафдори яҳудиён ва қисми дигарашон тарафдори ҳаввориён буданд.
5. Вақте ки ғайрияҳудиён ва яҳудиён бо сардорони худ ба онҳо ҷуҳум оварданд, то ки онҳоро тамасхур ва сангсор кунанд,

Хизматгузори дар Дарба ва Лустра.

6. Онҳо огоҳӣ ёфта, ба Лустра ва Дарба, шаҳрҳои Лекония ва атрофи он фирор карданд,
7. Ва дар он ҷо башорат меоданд.

Дар Лустра шифо ёфтани марде ки пойҳояш беҳаракат буд.

8. Дар Лустра марде нишаста буд, ки пойҳояш беҳаракат буд ва аз шиками модар ланг буда, ҳаргиз роҳ нарафта буд.
9. Вай сухани Павлусро мешунид; Павлус ба вай нигарист ва чун дид, ки имон ба шифо дорад,
10. Бо овози баланд ба вай гуфт: “Бар пойҳои худ рост биист”. Вай дарҳол ҷаста хесту ба роҳ рафтанд даромад.
11. Вақте ки мардум ин амали Павлусро диданд, овози худро баланд карда, бо забони леконӣ гуфтанд: “Худоён ба сурати инсонӣ назди мо фурумадаанд”.
12. Барнабборо Зевс ва Павлусро Ҳермес номиданд, зеро ки ӯ сарвари нотикон буд.
13. Қоҳини маъбади Зевс, ки дар беруни шаҳр воқеъ буд, барзаговон ва тоҷҳои гул назди дарвозаи шаҳр овард ва мехост бо якҷоягии мардум қурбонӣ кунад.
14. Ҳамин ки ҳаввориён Барнаббо ва Павлус инро фаҳмиданд, ҷомаҳои худро даронида, ба миёни мардум давида даромаданд ва фаръёд зада гуфтанд:

15. „Эй мардон! Чаро чунин мекунед? Мо низ мисли шумо одамони ноқис ҳастем ва ба шумо башорат медиҳем, ки аз бутҳои худ гашта, ба Худои Ҳай рӯчӯъ намоед, ки Ў осмон ва замин ва баҳр ва он чиро, ки дар онҳост, офаридааст,
16. Ва дар наслҳои пешина ҳамаи халқҳоро гузоштааст, ки мувофиқи тариқати худ рафтор кунанд,
17. Гарчанде ки ҳамеша бо некиҳояш аз вучуди Худ шаҳодат дода, ба мо аз осмон борон меборонад, фаслҳои боровар мебахшад, ба мо ғизо медиҳад ва дилҳои моро аз шодмонӣ пур мекунад“.
18. Бо ин суханон мардумро аз қурбонӣ қардан барояшон базӯр боздоштанд.
19. Дар ин миён аз Антиёҳия ва Иқуния яҳудиён расида омаданд ва мардумро барангехта, Павлусро сангсор қарданд ва, ба гумони он ки мурдааст, аз шаҳр берун кашиданд.

Павлус дар Дарба.

Рафта дидани калисоҳои барпошуда.

20. Вақте ки шогидон дар гирди ӯ чамъ омаданд, бархоста, ба шаҳр даромад ва фардои он бо Барнаббо сӯи Дарба равона шуд.
21. Дар ин шаҳр низ башорат дода, шогирдони зиёде пайдо қарданд ва боз ба Лустра, Иқуния ва Антиёҳия ворид шуданд.
22. Ва дилҳои шогирдонро тавқият дода, панд мегуфтанд, ки “дар имон устувор бошед, зеро ки мо бояд бо мусибатҳои бисёр дохили Малакути Худо гардем”.

Таъин қардани пирон дар ҳар калисо.

Баргаштан ба Антиёҳия.

23. Дар ҳар калисо барои онҳо пирон таъин қарданд ва бо дуо ва рӯза онҳоро ба Худованде ки ба Ў имон оварда буданд, супурданд.
24. Аз Писидия гузашта, ба Памфилия омаданд.
25. Ва дар Пирча каломи Худовандро мавъиза намуда, ба Аттолия фууромаданд;

26. Боз ба киштї савор шуда, ба Антиёхия рафтанд, ки дар ҳамон чо онҳо, ба хотири хизмате ки ба чо оварданд, ба файзи Худо супурда шуда буданд.
27. Чун расиданд, аҳли калисоро чамъ оварда, аз он чи Худо ба онҳо ба амал оварда буд ва чї гуна Ў дарвозаи имонро ба рӯи ғайрияҳудиён кушода буд, нақл карданд;
28. Ва муддати дарозе дар он чо бо шогирдон монданд.

БОБИ ПОНЗДАҲУМ

Чамъомад дар Ерусалим.

Масъалаи хатна.

1. Баъзе касон аз яҳудо омада ва бародаронро таълим дода, мегуфтанд: “Агар мувофиқи оини Мусо махтун нашавед, начот ёфта наметавонед”.
2. Пас аз он ки Павлус ва Барнаббо бо онҳо мунозира ва мубоҳисаи бисъёре карданд, қарор дода шуд, ки Павлус ва Барнаббо ва чанд нафари дигар аз онҳо барои ҳалли ин масъала назди ҳаввориён ва пирон ба Ерусалим бираванд.
3. Аҳли калисо онҳоро гуселонданд, ва ҳангоме ки онҳо аз Финикия ва Сомария мегузаштанд, имон овардани ғайрияҳудиёнро ҳикоят карданд, ва ин хабар ҳамаи бародаронро бағоят шод гардонд.
4. Чун ба Ерусалим расиданд, аҳли калисо, ҳаввориён ва пирон онҳоро пазиروي карданд, ва онҳо аз он чи Худо бо онҳо ба амал оварда буд, нақл карданд.
5. Баъзе аз фарисиён, ки имон оварда буданд, бархоста, гуфтанд, ки онҳоро бояд хатна карда, амр фармоянд, ки шариати Мусоро риоя кунанд.
6. Ҳаввориён ва пирон чамъ шуданд, то ки ин масъаларо муҳокима намоянд.
7. Баъд аз муҳокимаи бисъёр Петрус бархоста, ба онҳо гуфт: “Эй бародарон! Шумо медонед, ки аз рӯзҳои аввал Худо аз миёни ҳамаи мо маро багузид, то ки ғайрияҳудиён каломии Инчилро аз забони ман бишнаванд ва имон оваранд;
8. Худои Орифулқалб ба онҳо ба чунин васила шаҳодат дод, ки Рӯҳулқудсро ба онҳо низ бахшид, чунон ки ба мо бахшидааст,

9. Ва дар байни мо ва онҳо ҳеҷ фарқе нагузошта, дилҳои онҳоро бо имон пок сохт.
10. Пас чаро акнун Худоро озмуда, бар гардани шогирдон юғе меандозед, ки онро ҳам падарони мо ва ҳам мо бардошта натавониста будем?
11. Лекин мо ба файзи Исои Масеҳи Худованд эътиқот дорем ва наҷот меёбем, ҳамчунон ки онҳо низ“.
12. Он гоҳ тамоми аҳли маҷлис соқит шуда, ба ҳикояти Барнаббо ва Павлус дар бораи аломоту мўъҷизоте ки Худо дар миёни ғайрияхудиён ба василаи онҳо ба амал оварда буд, гўш доданд.
13. Ҳамин ки нутқи онҳо баохир расид, Яъқуб ба сухан оғоз карда, гуфт: “Эй бародарон! Ба ман гўш диҳед:
14. “Шимъўн фаҳмонда дод, ки чӣ гуна Худо аввал ба ғайрияхудиён назар андохт, то ки аз миёни онҳо қавме ба исми Худ бигирад;
15. Гуфтаҳои анбиё низ ба ин мутобиқ аст, чунон ки навишта шудааст:”
16. “Баъд аз ин рӯчў намуда, хаймаи Довудро, ки фурў ғалтдааст, аз нав барқарор мекунам ва харобаҳои онро обод мегардонам ва барпо менамоям,
17. То ки бақияи мардум ва ҳамаи халқҳои ки исми Ман дар байни онҳо хонда мешавад, толиби Худованд гарданд, мегўяд Худованде ки ҳамаи инро ба амал меоварад”.
18. Ба Худо ҳамаи корхояш абадан маълум аст.

Халқҳо ба Таврот тобеъ настанд.

19. Пас, фикри ман ин аст, ки аз миёни халқҳо ба Худо рӯчў менамоянд, ба душворӣ наандозем,
20. Балки ба онҳо фақат дастуре бинависем, ки аз наҷосати бутҳо, аз зино, аз гўшти ҳайвоноти буғшуда ва аз хун парҳез кунанд;
21. Зеро ки Мусо аз наслҳои қадим дар ҳамаи шаҳрҳои воизони Худро дорад, ва дар қуништҳо ҳар рўзи шанбе қироат мешавад“.
22. Он гоҳ ҳаввориён ва пирон ва тамоми аҳли калисо ба қароре омаданд, ки чанд касро аз миёни худ интиҳоб карда, ҳамроҳи Павлус ва Барнаббо ба Антиёҳия фиристонанд; онҳо Яҳудоро, ки

- лақабаш Барсаббо буд, ва Силоро интихоб карданд, ки ин ду нафар аз пешвоёни бародарон буданд;
23. Ва номае ба ин мазмун навишта, ба дасти онҳо супурданд: “Ҳаввориён ва пирон ва бародарон ба бародароне ки аз ғайрояҳудиён дар Антиёхия, Сурия ва Қилиқия ҳастанд, салом мерасонанд.
 24. Чун шунидем, ки аз миёни мо баъзе касон шуморо бо суханони худ мушавваш сохтаанд ва дилҳои шуморо ба шакку шубҳа андохтаанд ва гуфтаанд, ки “бояд хатна кунед ва шариатро риоят намоед”, ва ҳол он ки мо ба онҳо чунин дастуре надодаем,
 25. Бинобар ин мо якдилона ба қароре омадем, ки чанд нафарро интихоб намуда, назди шумо равона кунем, ҳамроҳи азизони худ Барнаббо ва Павлус,
 26. Ки қонҳои худро аз барои исми Худованди мо Исои Масех нисор кардаанд.
 27. Пас, Яҳудо ва Силоро фиристодаем, ки онҳо низ ҳамин чизҳоро ба шумо даҳанакӣ баён хоҳанд кард.
 28. Зеро ки Рӯҳулқудс ва мо савоб дидем, ки ба зиммаи шумо боре нагузорем, ҷуз вочиботи зерин:
 29. “Аз қурбониҳои бутҳо, аз хун, аз гӯшти ҳайвоноти буғишуда ва аз зино парҳез кунед; ҳар гоҳ аз ин чизҳо худро нигоҳ доред, кори хубе мекунад. Саломат бошед” „.
 30. Вақте ки фиристодагон ба Антиёхия омаданд, мардумро чамъ карда, номаро супурданд.
 31. Онро хонда, аз мазмуни тасалибахшаш шодмон шуданд.
 32. Яҳудо ва Сило, ки низ набӣ буданд, бародаронро бо суханони бисъёре насиҳат ва тавқият доданд.
 33. Баъд аз он ки муддате дар он ҷо монданд, бардарон онҳоро ба саломатӣ назди ҳаввориён равона карданд;
 34. Вале Сило дар он ҷо монданӣ шуд.
 35. Павлус ва Барнаббо дар Антиёхия иқомат намуда, бо ҳамроҳии бисъёр касони дигар каломи Худовандро таълим ва башорат медоданд.

Сафари дуҷуми Павлус.

Ҷудой аз Барнаббо.

36. Чун якчанд рӯз гузашт, Павлус ба Барнаббо гуфт: “Акнун гашта равем ва дар ҳар шаҳре ки каломи Худовандро мавъиза карда будем, бародарони худро бубинем, ки аҳволашон чӣ гуна аст”.
37. Барнаббо мехост Юҳанноро, ки лақабаш Марқӯс буд, ҳамроҳашон бибаранд,
38. Аммо Павлус салоҳ надонист, ки шахсеро, ки дар Памфилия аз онҳо чудо шуда, дар корашон то ба охир ҳамроҳӣ накарда буд, бо худ бибаранд,
39. Ба ин сабаб низое ба миён омада, то ба ҳадде расид, ки онҳо аз якдигар чудо шуданд, ва Барнаббо Марқӯсро ҳамроҳи худ гирифта, бо киштӣ ба Қаприс рафт,
40. Ва Павлус барои Худ Силоро интиҳоб кард, ва ҳамин ки бародарон ўро ба файзи Худо супурданд, рӯ ба сафар ниҳод,
41. Ва ба Сурия ва Қилиқия гузашта, калисоҳоро тақвият мекард.

БОБИ ШОНДАҲУМ

Павлус дар Осиёи Сағир. Тимотиюс.

1. Ба Дарба ва Лустра омад. Ва инак, Тимотиюс ном шогирде дар он ҷо буд, ки модараш яҳудизани имондор, лекин падараш юнонӣ буд,
2. Ва бародарони сокинони Лустра ва Иқуния ўро таъриф мекарданд.
3. Павлус майл дошт ўро ҳамроҳи худ бибарад, ва ўро гирифта, ба хотири яҳудиёне ки дар он ноҳия буданд, хатна кард, зеро ки ҳама падарашро мешинохтанд, ки вай юнонӣ буд.
4. Онҳо дар ҳар шаҳре ки мегаштанд, дастурҳоеро, ки ҳаввориён ва пирон дар Ерусалим қарор дода буданд, ба онҳо месупурданд, то ки аз рӯи дастурҳо амал кунанд.
5. Калисоҳо дар имон мустаҳакам мешуданд, ва шумораашон рӯз ба рӯз меафзуд.

Павлус дар Трӯос.

Рӯҳулқудс идора мекунад.

6. Вақте ки аз Фириция ва кишвари Галотия мегузаштанд, Рӯхулқуде онҳоро нагузошт, ки каломро дар вилояти Осиё мавъиза намоянд.
7. Ба Мисия расида, аз он ҷо ба Битуния рафтани шуданд, лекин Рӯх ба онҳо иҷозат надод.
8. Он гоҳ аз Мисия гузашта, ба Трӯос фуромаданд.
9. Ҳамон шаб ба Павлус рӯъёе аён шуд, ки инак шахсе аз аҳли Макдуния назди ӯ истода буд ва илтимос карда, мегуфт: “Ба Макдуния омада, ба мо мадад расон”.
10. Ҳамин ки ӯ ин рӯъёро дид, мо дарҳол ба Макдуния рафтани шудем, зеро ки яқин донистем, ки Худованд моро даъват намудааст, ки дар он ҷо башорат диҳем.
11. Аз Трӯос бо кишти рафта, рост ба Сомўтрокӣ расидем ва рӯзи дигар ба Ниёпўлис равона шудем;

Павлус ва Сило дар Филиппӣ.

12. Аз он ҷо ба Филиппӣ рафтем, ки шаҳри аввали вилояти Макдуния, қасабаи муҳочирнишин буд; дар он шаҳр якчанд рӯз истодем.
13. Рӯзи шанбе аз шаҳр берун шуда, дар соҳили даръё, ки дар он ҷо одатан ибодатгоҳ буд, нишастем ва бо заноне ки дар он ҷо чамъ омада буданд, гуфтугӯ кардем.

Имон овардани Лидия.

14. Лидия ном занеки худопарасте арғувонфурӯш, ки аз шаҳри Тиётира буд, гуфтугӯи моро гӯш мекард; Худованд дили ӯро кушода буд, то ки суханони Павлусро бишнавад.
15. Вақте ки ӯ ва аҳли байташ таъмид гирифтанд, хоҳиш карда, гуфт: “Агар шумо яқин дониста бошед, ки ман ба Худованд имон овардаам, ба хонаи ман омада, иқомат кунед”. Ӯ он қадар исрор кард, ки мо розӣ шудем.

Берун кардани рӯҳи гайбгӯӣ.

Задани Павлус ва Сило.

16. Як рӯз, ки мо ба ибодатгоҳ мерафтем, ба мо канизе вохӯрд, ки рӯҳи ғайбгӯӣ дошт ва аз ғайбгӯӣ ба оғоёни худ даромади калоне меовард.
17. Вай аз қафои мо ва Павлус омада, фаръёд зад, ки ин одамон бандагони Худои Таолоянд ва роҳи наҷотро ба мо хабар медиҳанд.
18. Азбаски чандин рӯз вай ҳамин тавр рафтор кард, павлус дарғазаб шуд ва ба вай рӯ гардонда, ба он рӯҳ гуфт: “Ба исми Исои Масеҳ туро амр мефармоям, ки аз вай берун баро”. Ва дарҳол аз вай берун омад.
19. Чун оғоёни вай диданд, ки умеди даромадашон аз даст рафт, Павлус ва Силоро дастгир карда, ба майдони шаҳр назди сардорон кашида бурданд;
20. Вақте ки онҳоро назди волиён оварданд, гуфтанд: “Ин одамон, ки яҳудӣ ҳастанд, шаҳри моро ба шӯр овардаанд
21. Ва расму таомулери мавъиза мекунанд, ки қабул кардан ва ба ҷо овардан ба мо румиён, ҷоиз нест”.
22. Мардум низ ба онҳо қиём карданд, ва волиён ҷомаҳои онҳоро канда партофта, фармуданд, ки онҳоро калтаккорӣ кунанд;
23. Пас аз задани шаттаи бисъёр, онҳоро дар зиндон андохтанд ва ба зиндонбон амр фармуданд, ки онҳоро дурустакак нигоҳбонӣ кунанд;
24. Чун вай ин тавр амре гирифт, онҳоро дар зиндон дохилӣ маҳбус кард ва ба пойхошон кунда зад.

Имон оварадани зиндонбон дар Филиппӣ.

25. Дар қарибии нисфи шаб Павлус ва Сило дуо гуфта, Худоро ҳамду сано мехонданд, ва бандиён онҳоро мешуниданд.
26. Ногаҳон заминчунбии азиме рӯй дод, то ба ҳадде ки таҳкурсии зиндон ба ларза даромад; дарҳол ҳамаи дарҳо кушода шуд, ва ҳама завлонаҳо ба замин афтод.
27. Зиндонбон бедор шуда, дарҳои зиндонро кушода дид ва шамшери худро кашида, мехост худро бидушад, ба гумони он ки бандиён гурехта рафтаанд.
28. Аммо Павлус бо овози баланд гуфт: “Ба худ осебе нарасон, зеро ки ҳамаи мо дар ин ҷо ҳастем”.

29. Зиндонбон чароғе талаб карда, ба дарун давида даромад ва ларзон шуда, пеши пои Павлус ва Сило афтод;
30. Сонӣ онҳоро берун оварда, гуфт: “Эй оғоён! Чӣ бояд бикунам, то ки начот ёбам?”.
31. Гуфтанд: “Ба Исои Масеҳи Худованд имон овар, ва ту бо аҳли байти худ начот хоҳӣ ёфт”.
32. Он гоҳ каломи Худовандро ба вай ва тамоми аҳли байташ мавъиза карданд.
33. Дар ҳамон соати шаб зиндонбон онҳоро берун оварда, захмхашонро шуст, ва февран худаш ва тамоми аҳли байташ таъмид гирифтанд,
34. Ва онҳоро ба хонаи худ оварда, дар пешашон хӯрок монд, ва бо тамоми аҳли байти худ шод шуд, ки ба Худо имон овард.

Павлус намехоҳад пинҳонӣ биравад.

35. Вақте ки субҳ дамид, волиён мулозимонро фиристоданд, ки бигӯянд: “Он шахсонро ҷавоб деҳ”.
36. Зиндонбон инро ба Павлус хабар дода, гуфт: “Волиён кас фиристоданд, ки шуморо ҷавоб диҳам; пас, берун омада, ба саломатӣ биравед”.
37. Вале павлус ба онҳо гуфт: “Моро, ки румӣ ҳастем, бе муҳокима дар пеши назари тамоми мардум калтаккорӣ карда, дар зиндон андохтанд, ва акнун мехоҳанд пинҳонӣ ҷавоб диҳанд? Не, бигзор худашон омада, моро берун оваранд”.
38. Мулозимон ин суҳанонро ба волиён расонданд, ва чун шуниданд, ки румӣ ҳастанд, ба ҳарос афтоданд.
39. Ва омада, аз онҳо узр пурсиданд ва берун оварда, хоҳиш карданд, ки аз шаҳр бираванд.
40. Онҳо аз зиндон берун омада, ба хонаи Лидия шитофтанд ва бо бародарон вохӯрда ва онҳоро насиҳат карда, равона шуданд.

БОБИ ҲАФДАҲУМ

Барно шудани калисо дар Таслўникӣ.

1. Аз Амфипулис ва Аполония гузашта, ба Таслуникӣ омаданд, ки дар он чо куништи яҳудиён буд.
2. Павлус, аз рӯи одати худ, назди онҳо дохил шуд, ва се рӯзи шанбе бо онҳо аз Навиштаҳо гуфтугӯ мекард,
3. Ва ошкор карда ва исбот намуда, мегуфт, ки лозим буд Масеҳ азобу укубат кашад ва аз мурдагон эҳёе шавад, ва Хамин Исо, ки ман Ёро ба шумо мавбиза мекунам, Масеҳ аст.
4. Баъзе аз онҳо ва ҳамчунин бисъере аз юнониҳои худотарс ва шумораи зиёде аз занони ашроф имон оварданд ва ба Петрус ва Сило ҳамроҳ шуданд.

Ба шӯр омадани яҳудиён дар Таслуникӣ.

5. Аммо яҳудиёне ки имон наоварда буданд, ҳасад бурданд ва чанд нафар нобакоронро аз бозор гирифта, издиҳоме чамъ карданд ва шаҳро ба шӯр оварданд ва ба хонаи Ёсӯн тохта, хостанд онҳоро назди чамомат берун оваранд.
6. Чун онҳоро наёфтанд, Ёсӯн ва чанд нафар бародаронро назди сардорони шаҳр кашиданд ва дод зада мегуфтанд, ки онҳое ки тамоми оламро зеру забар карданд, ба ин чо низ омадаанд,
7. Ва Ёсӯн онҳоро пазирой кардааст, ва ҳамаи онҳо бар хилофи фармоишоти қайсар амал мекунанд ва шахси дигарро, ки Исо ном дорад, подшоҳ медонанд.
8. Аз шунидани ин суханон мардум ва сардорони шаҳр ба ташвиш афтоданд,
9. Ва аз Ёсӯн ва дигарон замонат гирифта, онҳоро чавоб доданд.

Павлус ва Сило дар Бирия.

10. Бародарон фавран Павлус ва Силоро шабона ба Бирия равона карданд, ва онҳо ба он чо расида, ба куништи яҳудиён даромаданд.
11. Яҳудиёни он чо назар ба аҳли Таслуникӣ равшанфикртар буданд: бо иштиёқи комил каломро гӯш мекарданд ва ҳар рӯз Навиштаҳоро санчида мебаромаданд, то ки бидонанд, ки оё дар ҳақиқат хамин тавр аст ё не;

12. Бисъёре аз онҳо, ҳам аз занони ашрофи юнонӣ ва ҳам шумораи зиёде аз мардон имон оварданд.
13. Лекин чун яҳудиёни Таслўникӣ фаҳмиданд, ки Павлус дар Бирия низ каломи Худоро мавъиза намудааст, ба он ҷо омада, мардумро ба шўр оварданд.
14. Дарҳол бародарон Павлусро сўи баҳр равона карданд, вале Сило ва Тимотиюсро дар он ҷо монданд.

Павлус дар Атино.

15. Ҳамроҳони Павлус ўро то Атино гуселониданд, ва ў ба онҳо фармуд, ки гашта рафта, ҳар чи зудтар Сило ва Тимотиюсро назди ў равона кунанд.
16. Ҳангоме ки Павлус дар Атино ба онҳо интизорӣ дошт, чун дид, ки ин шаҳр аз бутҳо пур аст, рўҳаш дар дарунаш музтариб шуд.
17. Бинобар ин дар куништ бо яҳудиён ва худотарсон ва дар бозор ҳар рўз бо ҳар кӣ вомехўрд, гуфтугў мекард.
18. Баъзе аз файласуфони эпикурӣ ва истой бо ў мунозира мекарданд; як хелашон мегуфтанд: ”Ин лаққӣ чӣ мехоҳад бигўяд?”; дигарҳо мегуфтанд: ”Зоҳиран, ў худоҳои бегонаро мавъиза мекунад”; зеро ки ў ба онҳо аз Исо ва эҳъё башорат меод.
19. Ўро дасгир карда, ба Арьюпогус, ки кўҳи доварон аст, оварданд ва гуфтанд: “Оё мумкин аст ки мо бидонем, ки ин тариқати наво ки ту мавъиза менамоӣ, чист?”
20. Азбаски суханонат ба гўши мо аҷиб мерасад, бинобар ин мехоҳем бидонем, ки онҳо чӣ маъно доранд“.
21. Зеро ки тамоми аҳли Атино ва аҷнабиёни сокини он ҷо вақти худро аз ҳама зиёдтар дар гуфтани шунидани ягон гапи тоза мегузаронданд.

Мавъизаи Павлус дар Арьюпогуси Атино.

22. Он гоҳ Павлус дар миёнҷои Арьюпогус истода, гуфт: “Эй мардони Атино! Шуморо аз ҳар чихат бисъёр диндор ёфтаам;
23. „Зеро ки, чун гаштугузор карда, ибодатгоҳҳои шуморо аз назар мегузарондам, мазбаҳе дидам, ки бар он навишта шудааст:”Ба

- Худои ношинос’’. Пас, Ҳамонро, ки шумо мепарастед, вале намешиносед, ман ба шумо мавъиза менамоям:
24. Худое ки олам ва тамоми мавҷудоти онро офаридааст, Худованди Осмону замин аст ва дар маъбадҳои сохтаи дасти инсон нест
 25. Ва ба хизмати дастҳои одамони эҳтиёҷ надорад, зеро ки Худаш ҳаёт ва нафас ва ҳар чизро ба ҳама мебахшад;
 26. Ҳамаи қавмҳои насли одамизодро Ў аз як хун ба вучуд овардааст, то ки бар тамоми рӯи замин сокин шаванд, ва барои сукувати онҳо мӯхлатҳо ва худуди муайяне пешакӣ муқаррар кардааст,
 27. То ки онҳо Худоро ҷустуҷӯ кунанд ва, шояд Ўро ёбем гӯён, кӯр-кӯрона даст- даст карда нагарданд, гарчанде ки Ў аз ҳеч яке аз мо дур нест;
 28. Зеро ки мо дар Ў зиндагӣ ва ҳаракат мекунем ва вучуд дорем, чунон ки баъзе аз шоирони шумо низ гуфтаанд: “Мо фарзандони Ў ҳастем”.
 29. Пас, модоме ки ҳамаи мо фарзандони Худо ҳастем, набояд гумон кунем, ки Илоҳият монанд аст ба тилло ё нуқра ё санге ки аз санъат ва ҳаёли инсон сурате гирифтааст.
 30. Хуллас, ҳоло Худо аз замонҳои ҷаҳолат сафари назар карда, дар ҳар ҷо ба ҳамаи одамон амр мефармояд, ки тавба кунанд;
 31. Зеро ки Ў рӯзеро муқаррар намудааст, ки аҳли ҷаҳонро ба василаи Марде ки баргузидаи Ўст, аз рӯи инсоф доварӣ кунад, ва барои он ки инро ба ҳама исбот намояд, Ўро аз мурдагон эҳё кард”.
 32. Вақте ки зикри эҳёи мурдагонро шуниданд, баъзе касон тамасхур карданд ва баъзеи дигарон гуфтанд: “Дар ин бора дафъаи дигар ба суҳанони ту гӯш хоҳем дод”.
 33. Бо ҳамин, Павлус аз миёни онҳо берун омад.
 34. Вале якчанд кас ба ӯ ҳаамроҳ шуда, имон оварданд; дар байни онҳо Диёнисияси арьюпогӣ ва Домарис ном зане ва дигарон буданд.

БОБИ ҲАЖДАҲУМ

Павлус дар Кӯринтус.

1. Баъд аз ин Павлус Атиноро тарк карда, ба Кӯринтус омад.

2. Дар он чо Акило ном яхудї, ки зодгоҳаш Понтус буда, ба қариби бо ҳамсараш Прискила аз Итолия омада буд, зеро Клавдиус фармон дода, буд, ки ҳамаи яҳудиён аз Рум бираванд, ва Павлус бо онҳо шиносӣ пайдо кард ва назди онҳо омад,
3. Ва азбаски монанди онҳо хунари хаймадўзӣ дошт, назди онҳо монда, ба кор машғул шуд.

Пайдо шудани калисо дар Қўринтус.

4. Ҳар рўзи шанбе ў дар куништ сухан ронда, саъю кўшиш менамуд, ки яҳудиён ва юнониёро мўътақид гардонад.
5. Вақте ки Сило ва Тимотиус аз Макдуния омаданд, Павлус аз Рўх илҳом ёфта, ба яҳудиён шаҳодат додан гирифт, ки Исо Масеҳ аст.
6. Аммо азбаски онҳо муҳолифат ва бадзабонӣ мекарданд, домани худро бар онҳо афшонда, гуфт: “Хунатон ба гарданатон; ман аз он мубарро ҳастам; минбаъд назди ғайрияҳудиён хоҳам рафт”.
7. Аз он чо рафта, назди Юстус ном шахси худотарсе омад, ки хонаи вай дар шафати куништ буд.
8. Криспус, ки сардори куништ буд, бо тамоми аҳли байташ ба Худованд имон овард, ва бисёре аз қўринтиён, чун шуниданд, имон оварданд ва таъмид гирифтанд.
9. Худованд як шаб дар рўё ба Павлус гуфт: “Натарс, балки сухан бигў ва хомўш набош,
10. Зеро ки Ман бо ту ҳастам, ва ҳеҷ кас ба ту осебе нахоҳад расонд; чунки Ман дар ин шаҳр мардуми бисёре дорам”.
11. Ба ин сабаб ў як солу шаш моҳ дар он чо монда, каломи Худоро ба онҳо таълим дод.

Ғолиюни бомулоҳиза.

12. Дар ин миён, вақте ки Ғолиюн волии Охоия буд, яҳудиён якдил шуда, ба Павлус ҳучум карданд ва ўро ба маҳкама кашида оварданд
13. Ва гуфтанд: “Ин шахс мардумро иғво медиҳад, ки ибодати Худоро бар хилофи шариат ба чо оваранд”.

14. Павлус ханўз ҳарфе назада буд, ки Голиюн ба яҳудиён гуфт: “Эй яҳудиён! Агар озоре ё кирдори баде ба вуқўъ меомад, барои ман асосе мебуд, ки арзи шуморо бишнавам;
15. Вале модоме ки сухан дар бораи калимот ва номҳо ва шариати шумо меравад, худатон бояд онро яктарафа кунед: ман дар ин бобат доварӣ нахоҳам кард”.
16. Ва онҳоро аз маҳкама пеш кард.
17. Ҳамаи юнониён сардори куништ Сўстинисро дастгир карда, дар назди маҳкама каллакўбак карданд, ва Голиюн ба ин ҳеч парво накард.

Павлус ба Антиёхия бармегардад ва мувофиқи шариати яҳудиён назр мекунад.

18. Павлус боз чандин рўз дар он ҷо истод, он вақт бо бародарон хайру маъзур кард ва бо киштӣ ба Сурия равона шуд ва Прискила ва Акиларо ҳамроҳи худ бурд ва дар Канхария мўйсар гирифт, чунки назр карда буд.
19. Вақте ки ба Эфсўс расиданд, онҳоро дар он ҷо монда, худаш ба куништ даромад ва бо яҳудиён суханронӣ кард.
20. Аз ӯ хоҳиш карданд, ки муддате бо онҳо бимонад, лекин ӯ розӣ нашуд.
21. Ва бо онҳо хайру маъзур карда, гуфт: “Ман бояд иди дар пеш истодаро ҳатман дар Ерусалим гузаронам; баъд аз он, Худо хоҳад, боз назди шумо хоҳам баргашт”. Ва Эфсўсро тарк кард.
22. Ба Қайсария расида, ба Ерусалим рафт ва аҳли калисоро табрик ва аҳволпурсӣ карда, ба Антиёхия равона шуд.

Сафари сеюми Павлус.

23. Муддате дар он ҷо истода, боз ба сафар рафт ва дар кишвари Галотия ва Фричия гашта, ҳамаи шогирдонро тақвият мекард.

Апўллўс дар Эфсўс.

24. Апўллўс ном яхудие аз аҳли Искандария, ки шахси суханвар ва аз Навиштаҳо хабардор буд, ба Эфсўс расид;
25. Ў дар тариқи Худованд тарбият ёфта буд ва бо чўшу хурўши Рўх сухан ронда, дар бораи Исо ба хубӣ таълим меод, гарчанде ки фақат аз таъмиди Яхъё огоҳӣ дошт.
26. Ў дар куништ далерона сухан рондан гирифт. Чун Акило ва Прискила суханонашро шуниданд, ўро назди худ оварданд ва тариқи Худовандро ба ў дурустакак фаҳмонданд.
27. Вақте ки ў азми сафари Охоия кард, бародарон ба шогирдон навиштанд, ки ўро пазирой кунанд; чун ба он чо расид, ба касоне ки ба файзи илоҳӣ имон оварда буданд, ёрдами бисъёр дод:
28. Зеро ки бо қуввати тамои дар пеши назари ҳама бо яхудиён баҳсу мунозира карда, аз рӯи Навиштаҳо исбот менамуд, Исо Масеҳ аст.

БОБИ НУЗДАҲУМ

Павлус дар Эфсўс.

Шогирдони Яхъё масеҳӣ мешаванд.

1. Дар он замоне ки Апўллўс дар Кўринт буд, Павлус дар кишварҳои боло гардиш карда, ба Эфсўс расид ва дар он чо шогирдонро ёфт.
2. Ба онҳо гуфт: “Оё вақте имон овардед, Рўхулқудсро қабул кардед?” Ба ў гуфтанд: “Ҳатто нашундаем, ки Рўхулқудс вучуд дорад”.
3. Ба онҳо гуфт: “Пас чӣ навъ таъмид гирифтед?” Гуфтанд: “Таъмиди Яхъё”.
4. Павлус гуфт: “Таъмиде ки Яхъё меод, таъмиди тавба буд, ва ў ба мардум мегуфт: ”Ба Он Касе ки баъд аз ман меояд, яъне ба Исои Мсеҳ имон оварад” „.
5. Чун инро шуниданд, ба исми Исои Худованд таъмид гирифтанд,
6. Ва ҳангоме ки Павлус дастҳои худро бар сари онҳо ниҳод, Рўхулқудс бар онҳо нозил шуд, ва ба забонҳо сухан ронда, нубувват карданд.
7. Онҳо тақрибан дувоздаҳ нафар буданд.

Павлус дар куништ ва дар мадрасаи Тиронус дар Эфсўс.

8. Муддати се моҳ ӯ ба куништ даромада, нотарс мавъиза менамуд ва дар бораи Малакути Худо мусоҳиба мекард ва далелҳо меовард.
9. Вале азбаски баъзе касон сахтдил буданд ва имон намеоварданд ва дар ҳаққи ин тариқат дар пеши мардум бадзабонӣ мекарданд, бинобар ин аз онҳо худро канор гирифта, шогирдонро ҷудо кард ва ҳар рӯз дар мадрасаи Тиронус ном шахсе мавъиза менамуд.
10. Ин тақрибан ду сол давом кард, ба тавре ки ҳамаи сокинони вилояти Осиё, ҳам яҳудиён ва ҳам юнониён, каломи Исои Худовандро шуниданд.

Мӯъҷизоте ки Павлус ба амал овардааст.

11. Худо ба василаи Павлус мӯъҷизоти бузурге ба амал меовард,
12. То ба ҳадде ки дастмолҳо ва фўтаҳои ба бадани ӯ расидаро бурда, бар беморҳо мегузоштанд, ва бемории онҳо нест мешуд, ва авроҳи ҳабис аз онҳо берун мерафт.
13. Ҳатто баъзе аз азоимхонҳои оворагарди яҳудӣ ҳам бар онҳое ки мубталои рӯҳи ҳабис буданд, исми Исои Худовандро зикр карда, мегуфтанд: “Шуморо ба Исое ки Павлус мавъиза менамояд, қасам медиҳем”.
14. Ҳафт нафар писарони Искиво ном шахсе ки яке аз саркоҳинони яҳудӣ буд, ҳамин тавр амал мекарданд.
15. Аммо рӯҳи ҳабис дар ҷавоби онҳо гуфт: “Исоро мешиносам, Павлусро низ медонам, лекин шумо кистед?”
16. Марде ки рӯҳи ҳабис дошт, бо чунон қуввате ба онҳо дарафтод, ки ҳама мағлуб шуданд ва дар ҳолате ки бараҳна ва маҷрӯҳ буданд, аз хона гурехтанд.
17. Ин воқеа ба гўши ҳамаи яҳудиён ва юнониёни сокини Эфсўс расида, ҳамаро ба ҳарос андохт, ва исми Исои Худованд дар миёни онҳо бештар иззату иқром пайдо кард;
18. Бисъёре аз имондорон омада, аъмоли худро иқро ва ошкор мекарданд;
19. Бисъёре аз онҳо ки ба чодигарӣ машғул буданд, китобҳои худро оварда, дар пеши назари ҳама сўзонданд; вақте ки арзиши онҳо ҳисоб карданд, маълум шуд, ки баробари панҷоҳ ҳазор дирҳам аст.
20. Каломи Худо ҳамин тавр қувват мегирифт ва интишор меёфт.

21. Пас аз анчоми ин чизҳо, Павлус дар дили худ азм кард, ки аз Мақдуния ва Охоия гузашта, ба Ерусалим биравад, ва гуфт: “Баъд аз рафтани ба он ҷо, Румро низ бояд бубинам”.
22. Аз мулозимонаш ду нафарро, яъне Тимотиюс ва Арастусро, ба Мақдуния равонакарда, худаш муддате дар вилояти Осиё бимонд.

Ба шӯр омадани нуқрагарон дар Эфсӯс.

23. Дар он замон исьёни азиме бар зидди тариқи Худованд рӯй дод;
24. Зеро ки Димитриюс ном нуқрагаре ки тасвирҳои нуқрагини маъбади Артамисро месохт ва ба ин васила ба санъатгарон ғоидае калоне мерасонд,
25. Онҳоро, ҳамчунин ҳунармандони дигарро чамъ оварда, гуфт: “Эй мардумон! Шумо медонед, ки некӯаҳволии мо аз пушти ҳамин ҳунар аст,
26. Ва шумо дида ва шунида истодаед, ки на танҳо дар Эфсӯс, балки қариб дар тамоми вилояти Осиё ин Павлус мардуми бисъерро иғво андохта, гумроҳ кардааст, ва мегӯяд: ”Чизҳои сохтаи дасти инсон худо нестанд”.
27. Пас, хавфи он аст, ки на танҳо ҳунари мо аз байн равад, балки ин маъбади олиҳаи мо Артамис низ беътибор шавад, ва ҳашамати вай, ки тамоми вилояти Осиё ва аҳли олам парастишаш мекунанд, беқурб гардад”.
28. Вақте ки ин суҳанонро шуниданд, онҳо хеле ба хашм омада, фаръёд заданд: “Бузург аст Артамиси эфсӯсийн!”.
29. Тамоми шаҳр ба шӯр омада, ҳама якдилона сӯи тамошоҳона тохтанд ва Ғоюс ва Ористархусро, ки аз аҳли Мақдуния ва ҳамроҳони Павлус буданд, дастгир карда, бо худ кашида бурданд.
30. Павлус мехост, ки ба миёни мардум дарояд, аммо шогирдон ӯро намонданд;
31. Ҳамчун баъзе аз сардорони вилояти Осиё, ки дӯстонаш буданд, назди ӯ кас фиристода, таъкид карданд, ки ба тамошоҳона набиёяд.
32. Дар ин миён баъзе касон дод зада, чизе мегуфтанд, касони дигар чизи дигаре; зеро ки ҷамоат ошуфтаҳол буданд ва аксари онҳо наредонистанд, ки барои ҷӣ чамъ шудаанд.

33. Аз миёни издиҳом Искандарро кашола карданд, чунки яҳудиён ўро пеш андохта буданд, ва Искандар бо дасташ ишора намуда, хост барои муҳофизати худ ба мардум сухане бигўяд.
34. Аммо, чун яҳудӣ буданашро донистанд, ҳама бо як овоз дод заданд ва қариб ду соат нидо мекарданд: “Бузург аст Артимиси эфсўсиён!”.
35. Нозири низом мардумро сокит карда, гуфт: “Эй мардуми Эфсўс! Кӣ намедонад, ки шаҳри Эфсўс парастандаи маъбади Артамиси олиҳаи бузург ва ҳайкали аз осмон нозилшудаи вай мебошад?”
36. Модоме ки ин баҳснопазир аст, шуморо лозим аст, ки ором бошед ва рафтори бемулоҳизае накунед;
37. Зеро ин шахсоне ки шумо овардаед, на торочкунандагони маъбаданд ва на дар ҳаққи олиҳаи шумо сухани куфромез гуфтаанд;
38. Агар Дмитриюс ва ҳамкоронаш даъвое бар касе дошта бошанд, инак дари маҳкамаҳо кушода, волиён низ ҳозиранд: бигзор ба онҳо шикоятҳои худро оварда супоранд;
39. Вале агар талаби дигаре дошта бошед, он бояд дар маҳкамаи шаръӣ яктарафа шавад;
40. Зеро хавфи он аст, ки мо барои рафтори имрӯза ба балвогарӣ айбдор шавем, ва мо ҳеҷ далеле надорем, ки барои чунин ҷамъомад онро сабаб нишон диҳем“. Инро гуфта, издиҳомро пароканда кард.

БОБИ БИСТУМ

Павлус дар Мақдауния ва Юнон.

1. Пас аз он ки ин шўру ғавғо хотима ёфт, Павлус шогирдонро даъват намуда, хайру маъзур кард ва ба Мақдуния равона шуд.
2. Дар он ноҳия гашта, бисёр насихат дод ва ба Юнон омад;
3. Дар он ҷо се моҳ истод; азбаски яҳудиён ба муқобили ӯ ошўб бардоштанд, ӯ азми сафари Сурия кард ва ба фикре омад, ки бо роҳи Мақдуния гашта равад.
4. То ба вилояти Осиё ҳамроҳи ӯ инҳо рафтанд: Супотрус аз аҳли Бирия, Ористархус ва Секундус аз аҳли Таслўхикӣ, Ғоюс аз Дарба, Тимотиюс ва аз мардуми Осиё Тўхикўс ва Трофимус.

5. Инҳо аз мо пештар рафта, дар Трўос мунтазири мо шуданд.

Павлус дар Трўос.

6. Лекин мо пас аз айёми иди фатир аз Филиппӣ бо киштӣ рафтем ва баъд аз панҷ рӯз ба Трўос назди онҳо расидем ва дар он ҷо ҳафт рӯз истодем.
7. Рӯзи якшанбе, вақте ки шогирдон барои ноншикастан чамъ шуданд, Павлус, ки фардош аз он ҷо рафтани буд, бо онҳо мусоҳиба намуд, ва суханаш то нисфи шаб давом кард.
8. Дар болохонае ки мо чамъ шуда будем, чароғҳои бисъёре месўхт.
9. Офтихўс ном чавоне ки бар остонаи тиреза нишаста буд, ба пинак рафт, ва ҳангоме ки мусоҳибаи Павлус тўл мекашид, хоби сахташ бурда, баногоҳ аз ошъёнаи сеюм ба зер афтод, ва чун ўро бардоштанд, мурда буд.
10. Павлус поён фуромада, худро болои ў партофт ва ўро оғўш гирифта, гуфт: “Хавотир накашед, зеро ки ҷони ў дар ўст”.
11. Баъд боло баромад ва нонро шикаста, хўрд ва то субҳ гуфтугўи бисъёре карда, ба роҳи худ равона шуд.
12. Дар ин миён он чавонро зинда оварданд, ва хотирашон хел осуда шуд.

Аз Трўос ба Милитус.

13. Мо зуд ба киштӣ савор шуда, ба Асўс рафтем, то ки аз он ҷо Павлусро ҳамроҳи худ бигирем, зеро ки ҳамин тавр амр фармуда буд, ва ў ният дошт ба он ҷо пиёда равад.
14. Вақте ки дар Асўс ба мо вохўрд, ўро ҳамроҳи худ гирифта, ба Митилинӣ омадем.
15. Аз он ҷо бо киштӣ равона шуда, рӯзи дигар дар рў ба рўи Хиюс бозистодем; рӯзи сеюм ба Сомўс расидем ва дар Тручилиюн истода, фардои он вориди Милитўс шудем,
16. Зеро ки Павлус ният дошт аз паҳлуи Эфсўс гузашта равад, то ки дар вилояти Осиё даранг накунад, чунки ў таъчил менамуд, ки ба қадри имкон дар арафаи иди Панतिकост дар Ерусалим бошад.

Павлус дар Милитус.

Видоъ бо пирони калисои Эфсӯс.

17. Аз Милитус ба Эфсӯс кас фиристода, пирони калисоро даъват намуд,
18. Ва ҳангоме ки назди ӯ омаданд, ба онҳо гуфт: “Шумо медонед, ки аз рӯзи аввали ба Осиё қадам монданам, дар тамоми вақте ки бо шумо будам, ман чӣ гуна рафтор кардам,
19. Дар ҳолате ки бо каломи фурутанӣ, бо ашкҳои бисъёр ва бо машаққатҳои ки ба туфайли дасисаҳои яҳудиён ба сарам меомад, ба Худованд хизмат кардам,
20. Ва чӣ гуна ман ҳар чизеро, ки фоиданок буд, аз шумо дарег надоштам, балки дар пеши тамоми мардум ва хона ба хона гашта, ба шумо мавъиза намудам ва таълим додам.
21. Ва ба яҳудиён ва юнониён хотирнишон мекардам, ки назди Худо тавба кунанд ва ба Худованди мо Исои Масеҳ имон оваранд.
22. Ва инак, ҳоло бо тақозои Рӯҳ ба Ерусалим меравам ва аз он чи дар он ҷо ба сарам хоҳад омад, чизе намендонам,
23. Чуз ин ки Рӯҳулқудс дар ҳар шаҳр шаҳодат дода, мегӯяд, ки занҷирҳои асорат ва уқубатҳо барои ман муҳайёст.
24. Лекин ба ин чизҳо нигоҳ намекунам ва ҷони худро азиз намедорам, балки муроди ман фақат ин аст, ки вазифаи худро ва он хизмате, ки Исои Худованд ба ман супурдааст, яъне мавъизаи Инҷили файзи Худоро ба хушӣ анҷом диҳам.
25. Ва алҳол инро медонам, ки ҳамаи шумо, ки дар байнатон гашта, Малакути Худоро мавъиза намудаам, дигар рӯи маро нахоҳед дид.
26. Бинобар ин имрӯз ба шумо шаҳодат медиҳам, ки ман аз хуни ҳамаатон мубарро ҳастам,
27. Зеро ки ҳеҷ як фурсатро аз даст надодаам, ки ба шумо тамоми иродаи Худоро бифаҳмонам.
28. Пас, нигоҳбони худатон ва нигоҳбони тамомион рамае бошед, ки Рӯҳулқудс шуморо барои назорат кардани он таъин намудааст, то ки Калисои Худоро, ки Ӯ бо Хуни Худ харидааст, бачаронед.
29. Зеро ман медонам, ки баъд аз рафтани ман гургҳои дарранда ба миёни шумо хоҳанд омад, ки ба рама раҳме нахоҳанд кард;

30. Аз миёни худатон низ шахсоне пайдо хоҳанд шуд, ки суханони қач хоҳанд гуфт, то ки шогирдонро аз ақибӣ худ бикашанд.
31. Бинобар ин хушбӯр бошад ва дар хотир нигоҳ доред, ки чӣ гуна ман дар давоми се сол, рӯзонаю шабона ашк рехта, ҳар яке аз шуморо таълим додам.
32. Акнун, эй бародарон, шуморо ба Худо ва ба каломи файзи Ӯ месупорам, ки қодир аст шуморо обод гардонад ва дар миёни ҳамаи муқаддасон ба шумо меросе бибахшад.
33. Ман ба симу зар ё перохани касе чашм надӯхтаам:
34. Худатон медонед, ки ҳамин дастҳои ман барои таъмини эҳтиёҷоти худам ва ҳамроҳонам хизмат кардааст.
35. Бо тамоми рафтори худ ман ба шумо нишон додаам, ки мо бояд ҳамин тавр меҳнат карда, нотавазонаро дастгирӣ намоем ва суханони Исои Худовандро дар хотир нигоҳ дорем, ки Ӯ гуфтааст: "Додан аз гирифтани беҳтар аст",.
36. Баъд аз гуфтани ин суханон зону зада, бо ҳамашон дуо гуфт.
37. Ҳама гирияи бисёр қарданд ва Павлусро оғӯш кашида, мебӯсиданд.
38. Алалхусус аз чунин суханони ӯ хеле ғамгин шуданд, ки гуфта буд: "Рӯи маро дигар нахоҳед дид". Ва ӯро то кишти гуселонданд.

БОБИ БИСТУ ЯКУМ

Аз Милитус ба Сӯр.

1. Бо онҳо хайру маъзур карда, бо кишти равона шудем ва рост ба Кос омадем; рӯзи дигар ба Русд ва аз он ҷо ба Потра расидем;
2. Дар он ҷо киштиё ёфтем, ки ба Финикия рафтани буд, ва ба он савор шуда, ҳаракат кардем.
3. Қаприсро, ки аз дур намоён шуд, ба тарафи чап монда, сӯи Сурия равона шудем ва дар Сӯр лангар андохтем, зеро ки дар он ҷо мебоист бори киштиро мефуруварданд.

Рӯҳулқудс Павлусро аз сафари Ерусалим нигоҳ медорад.

4. Дар он ҷо шогирдонро пайдо карда, ҳафт рӯз истодем; онҳо аз рӯҳ илҳом ёфта, ба Павлус гуфтанд, ки ба Ерусалим наравад.

5. Чун вақти мо ба охир расид, боз ба роҳ даромадем, ва ҳама бо занону бачаҳошон моро то беруни шаҳр гусел карданд; мо дар соҳили баҳр зону зада, дуо гуфтем,
6. Ва бо ҳамдигар хайру хуш карда, ба киштӣ даромадем, ва онҳо ба хонаҳои худ баргаштанд.
7. Аз Сӯр сафари худро бо киштӣ давом додем, ба Птолимус расидем ва дар он ҷо бо бародарон мулоқот карда, як рӯз дар наздашон истодем.

Павлус дар Қайсария.

8. Рӯзи дигар Павлус ва мо, ки ҳамроҳаш будем, он чоро тарк карда, ба Қайсария омадем ва ба хонаи Филлипуси башоратдиҳанда, ки яке аз ҳафт нафар буд, даромада, назди ӯ мондем.
9. Ӯ чор духтари бокира дошт, ки нубувват мекарданд.
10. Баъд аз чандин рӯзре ки дар он ҷо будем, Оғобус ном набие аз яҳудо омад.
11. Ва назди мо даромада, камарбанди Павлусро гирифтудастҳо ва пойҳои худро баст ва гуфт: “Рӯҳулқудс мегӯяд, ки яҳудиён дар Ерусалим соҳиби ин камарбандро ҳамин тавр баста, ба дасти ғайрияхудиён хоҳанд супурд”.
12. Вақте ки инро шунидем, мо ва аҳли он ҷо илтимос кардем, ки ӯ ба Ерусалим наравад.
13. Аммо Павлус дар ҷавоб гуфт: “Ин чӣ корест, ки шумо мекунед? Чаро бо гирьяи худ дили маро мешиканед? Зеро ки тайёр ҳастам на танҳо бандӣ шавам, балки дар Ерусалим ба хотири исми Исои Худованд бимирам”.

Павлус дар Ерусалим.

14. Чун ба гапи мо надаромад, ба ҷуз ин сухан: “Он чи хости Худованд аст, бишавад!” чизи дигаре нагуфтем.
15. Баъд аз он рӯзҳо мо тадоруки сафарро дида, сӯи Ерусалим равона шудем;

16. Баъзе аз шогирдони сокини Қайсария низ ҳамроҳи мо омада, моро ба хонаи Маносӯн ном шахсе ки аз аҳли Қаприс ва шогирди дерина буд, оварданд, то ки назди ӯ манзил кунем.
17. Вақте ки воридаи Ерусалим шудем, бародарон моро бо хурсандӣ пазироӣ карданд.

Павлус мувофиқи шариати яҳудиён назр мекунад ва ҳадияи таҳоратро меоварад.

18. Рӯзи дигар Павлус ҳамроҳи мо назди Яъқуб омад; ҳамаи пирон низ ҳозир шуданд.
19. Пас аз салому аҳволпурсӣ аз он чи Худо ба василаи хизмати ӯ дар миёни ғайрияҳудиён ба амал оварда буд, муфассал нақл кард.
20. Чун шуниданд, Худоро ҳамду сано хонданд ва ба ӯ гуфтанд: “Эй бародар, чунон ки мебинӣ, чандин ҳазор яҳудиён имон овардаанд ва ҳамашон ғайри шариат мебошанд;
21. Онҳо дар бораи ту шунидаанд, ки ба ҳамаи яҳудиёне ки дар миёни халқҳо умр ба сар мебаранд, таълим медиҳӣ, ки аз Мусо дур шаванд, ва мегӯӣ, ки писарони худро хатна накунанд ва қоидаҳои шариатро ба ҷо наоваранд.
22. Пас, чӣ бояд кард? Албатта мардум чамъ хоҳанд шуд, зеро ки аз омаданат хабар хоҳанд ёфт.
23. Бинобар ин он чи ба ту мегӯем, ба ҷо овар: назди мо чор одам ҳастанд, ки назре кардаанд;
24. Онҳоро бо худ гирифта, ҳамроҳашон таҳорат намо ва харчашонро ба гарданат бигир, то ки онҳо мӯйсари худро битарошанд, ва ҳама хоҳанд фаҳмид, ки он чи дар бораи ту шунидаанд, асосе надорад, балки худат ҳам мувофиқи шариат рафтор мекунӣ.
25. Лекин дар хусуси онҳое ки аз байни ғайрияҳудиён имон овардаанд, мо навишта ва амр фармуда будем, ки ба чизе риоя накунанд, балки фақат аз қурбониҳои бутҳо, аз хун, аз гӯшти буғишуда ва аз зино парҳез намоянд“.
26. Павлус он одамонро бо худ гирифта, ҳамроҳашон таҳорат намуд ва рӯзи дигар ба маъбад даромад ва анҷоми рӯзҳои таҳоратро, ки бояд барои ҳар яке аз онҳо ҳадияе пешкаш карда шавад, эълон кард.

Павлусро яхудиён дар маъбад дастгир карданд.

27. Вақте ки ҳафт рӯз ба охир мерасид, яхудиёни аҳли вилояти Осиё ўро дар маъбад дида, тамоми мардумро ба шўр оварданд ва ба ў дасти тааддӣ дароз карданд
28. Ва фаръёд зада, гуфтанд: “Эй мардони Исроил, мадад кунед! Ин ҳамон касест, ки ҳамаро дар ҳар ҷо бар зидди қавм ва шариат ва бар зидди ин макон таълим медиҳад, дар айни ҳол юнониҳоро низ ба маъбад дароварда, ин макони муқаддасро палид кардааст”.
29. Зеро ки пеш аз ин онҳо Трофимуси эфсӯсиро бо ў дар шаҳр дида буданд ва гумон карданд, ки Павлус вайро ба маъбад овардааст.
30. Тамоми шаҳр ва чунбиш омад, мардуми бисъёре чамъ шуданд ва Павлусро дастгир карда, аз маъбад берун бароварданд ва дарҳол дарҳоро бастанд.
31. Вақте ки онҳо қастии ҷони ў мекарданд, ба мариҳазори сипоҳ хабар расид, ки тамоми Ерусалим ба ошўб омадааст;
32. Вай дарҳол сарбозон ва мирисадҳоро бо худ гирифта, сӯи онҳо шитофтанд, ва ҳангоме ки онҳо мариҳазор ва сарбозонро диданд, аз задани Павлус даст кашиданд.

Павлусро бо ду занҷир мебанданд.

33. Мариҳазор наздик омада, ўро дастгир кард ва амр фармуд, ки ўро бо ду занҷир бибанданд, ва пурсид, ки ин кист ва ҷӣ гуноҳе кардардааст?
34. Аз байни издиҳом дод зада, баъзеҳо як чиз ва баъзеҳо чизи дигар мегуфтанд, ва азбаски вай аз боиси шўру ғавғо ҳақиқати ҳолро фаҳмида натавонист, фармон дод, ки ўро ба қалъа баранд.
35. Вақте ки ў ба зинапоя расид, сарбозонро лозим омад, ки ба сабаби хашми мардум ўро бардошта баранд.
36. Зеро ки мардуми бисъёре аз қафо омада, фаръёд мезаданд, ки “ўро бидушед!”
37. Пеш аз он ки ворида қалъа шаванд, Павлус ба мариҳазор гуфт: “Оё ҷоиз аст ба ту чизе бигўям?”. Гуфт: “Оё забони юнониро медонӣ?”.
38. „Оё ту ҳамон мисрие нестӣ, ки якчанд рӯз пеш аз ин, фитнае барангехта, ҷор ҳазор одамкушро бо худ ба биёбон бурд?”.

39. Павлус гуфт: “Ман яҳудӣ ҳастам, аз Тарсус, табааи Қилиқия, ки шаҳри машҳур аст; хоҳишмадам иҷозат бидеҳ, то ки ба мардум сухане гӯям”.
40. Вақте ки иҷозат дод, Павлус дар болои зина истода, бо дасташ ба мардум ишора кард, ва ҳамин ки хомӯшии том бақарор гашт, ба забони ибронӣ ба сухан шурӯъ намуда чунин гуфт:

БОБИ БИСТУ ДУЮМ

Ба ҳузури мардуми бисъёр худро ҳимоя кардани Павлус.

1. „Эй бародарон ва эй падарон! Он чиро, ки пеши шумо барои муҳофизати худ арз менамоям, гӯш кунед“
2. Чун шуниданд, ки ба онҳо ба забони ибронӣ сухан мекунад, боз зиёдтар хомӯш шуданд. Ӯ гуфт:
3. Ман яҳудӣ ҳастам, ки дар Тарсуси Қилиқия таваллуд шудаам ва дар ин шаҳр дар хизмати Чамлиил тарбият ёфтаам ва шарияти падаронро бодикқат омӯхатаам ва дар роҳи Худо ғаюр будам, чунон ки ҳамаи шумо имрӯз ҳастед.
4. Ва ин тариқатро то ба дараҷаи марг тақиб менамудам ва мардонро занонро побанд карда, дар зиндон меандохтам;
5. Дар бораи ман саркоҳин ва ҳамаи пирон низ шаҳодат хоҳанд дод, ки ман аз онҳо номаҳо гирифта, ба Димишқ назди бародарон рафта будам, то ки дар он ҷо масеҳиёнро бандӣ карда, барои ҷазо ба Ерусалим биёрам;
6. Аммо дар аснои роҳ, вақте ки ба Димишқ наздик меомадам, қариби пешин баногоҳ нури азиме аз осмон давродаври ман дурахшид;
7. Бар замин афтадам ва овозе шунида, ки ба ман мегуфт: “Шоул, Шоул! Барои чӣ Маро тақиб мекунӣ?”
8. Ба ҷавоб гуфтам: ““Худовандо, Ту кистӣ?”” Ӯ ба ман гуфт: “Ман Он Исои Носирӣ ҳастам, ки ту Ӯро тақиб мекунӣ”.
9. Онҳое ки ҳамроҳи ман буданд, нурро дида, ҳаросон шуданд, вале овози Он Касеро, ки бо ман сухан мегуфт, намешуниданд.
10. Он гоҳ ман гуфтам: “Худовандо! Чӣ кунам!” Худованд ба ман гуфт: “Барҳез ва ба Димишқ биравм ва дар он ҷо ҳар коре ки бояд бикунӣ, ба ту гуфта хоҳад шуд”.

11. Азбаски ман аз дурахши он нур нобино шуда будам, ҳамроҳонам аз дастам гирифта, ба Димишқ бурданд.
12. Ҳанониё ном Марди порсои шариат, ки дар миёни ҳамаи яҳудиёни сокини Димишқ неқном буд,
13. Назди ман омада, истоду ба ман гуфт: “Эй бародар Шоул! Бино шав”. Дарҳол чашмонам кушода шуду ман ўро дидам.
14. Ў гуфт: “Худои падарони мо туро баргузидааст, то ки иродаи Ўро дарк намоӣ ва Он Одилро бубинӣ ва аз забонаш сухане бишнавӣ,
15. Чунки аз он чи дидаӣ ва шунидаӣ, дар пеши тамоми мардум шоҳиди Ў хоҳӣ шуд;
16. Пас, чаро таъхир мекунӣ? Барҳез ва таъмид бигир ва исми Ўро хонда, аз гуноҳҳои худ пок шав”
17. Вақте ки ба Ерусалим баргаштам, дар маъбад дуо мегуфтам, дар ҳолати беҳудӣ афтодам
18. Ва Ўро дидам, ки мегуфт: “Шитоб намо ва аз Ерусалим зудтар равона шав, чунки шаҳодати туро дар ҳаққи Ман қабул нахоҳанд кард”.
19. Гуфтам: “Худовандо! Онҳо медонанд, ки ман мўъминони Туро дар зиндон меандохтам ва дар куништҳо шаллоқ мезадам,
20. Ва ҳангоме ки хуни шоҳиди Ту истефанусро мерехтанд, ман дар он ҷо истода, қатли ўро таҳсин менамудам ва либосҳои қотилони ўро посбонӣ мекардам”.
21. Аммо Ў ба ман гуфт: “Равона шав, зеро ки Ман туро ба ҷойҳои дур сўи ғайрияхудиён хоҳам фирстод”.
22. То ҳамин суханаш ба ў гўш доданд; сонӣ фаръёд зада, гуфтанд: “Чунин шахсро аз рўи замин маҳв кунед! Зеро ки набояд ў зинда бимонад”.
23. Дар ҳамон вақте ки онҳо дод мезаданд, ҷомаҳои худро мепартофтанд ва чангу ғубор ба ҳаво мебардоштанд.
24. Мириҳазор амр фармуд, ки ўро ба қалъа дароварда, тозиёна зананд, то фаҳманд, ки аз чӣ сабаб бар ў инқадар фаръёд мезананд.
25. Вақте ки ўро бо тасмаҳо мебастанд, ба мирисаде ки наздаш истода буд, гуфт: “Оё бар шумо ҷоиз аст, ки табааи Румиро, бе он ки маҳкум шуда бошад, тозиёна занед?”
26. Чун мирисад инро шунид, назди мириҳазор рафта, хабар дод ва гуфт: “Оё медонӣ, чӣ мекунӣ? Ин шахс табааи Рум аст”

27. Мириҳазор назди ӯ омада, пурсид: “Ба ман бигӯй, ки оё ту табаии Рум ҳастӣ?” Гуфт: “Оре”.
28. Мириҳазор гуфт: “Ман ин табаиятроба бадали маблағи калоне ба даст овардаам”. Павлус гуфт: “Аммо ман бо он ба дунё омадаам”.
29. Дарҳол онҳое ки ӯро шиканҷа карданӣ буданд, аз ӯ даст кашиданд; мириҳазор низ румӣ будани ӯро фаҳмида, ҳаросон шуд, ки ӯро занҷир зада буд.
30. Рӯзи дигар, бо мақсади дониستاني он ки барои чӣ яҳудиён ӯро айбдор мекунанд, ӯро аз завлона озод кард ва амр фармуд, ки саркоҳинон ва тамоми шӯрои пирон чамъ шаванд, ва Павлусро бароварда, назди онҳо ба по хезонд.

БОБИ БИСУ СЕЮМ

Павлус ба ҳузури шӯрои пирон.

1. Павлус ба шӯрои пирон назар дӯхта, гуфт: “Эй бародарон! Ман то имрӯз дар ҳузури Худо бо вичдони пок рафтор кардаам”.
2. Саркоҳин Ҳаноние ба онҳое ки назди ӯ истода буданд, фармон дод, ки ба даҳонаш як торсақӣ зананд.
3. Павлус ба вай гуфт: “Худо туро хоҳад зад, эй девори сафедшуда! Ту нишастай, ки маро аз рӯи шариат доварӣ кунӣ, вале бар хилофи шариат амр медиҳӣ, ки маро бизананд”.
4. Онҳое ки назди ӯ истода буданд, гуфтанд: “Саркоҳини Худоро дашном медиҳӣ?”.
5. Павлус гуфт: “Эй бародарон, ман надониستم, ки вай саркоҳин аст; зеро ки навишта шудааст: ”Ба пешвои қавми худ носазо нагӯй” .”.
6. Вақте ки Павлус фаҳмид, ки як қисми онҳо саддуқӣён ва қисми дигарашон фарисӣён мебошанд, дар шӯрои пирон нидокунон гуфт: “Эй бародарон! Ман фарисӣ ва фарзанди фарисӣ ҳастам, ва аз умеди эҳъёи мурдагон дар ин ҷо муҳокима карда мешавам”.
7. Ҳамин ки ин суханонро гуфт, дар миёни фарисӣён ва саддуқӣён низоъ афтод, ва аҳли чамъомад ду тақсим шуданд;
8. Зеро ки саддуқӣён мегӯянд, ки на эҳъё вучуд дорад, на фаришта ё рӯҳ, аммо фарисӣён ин ҳар ду ро менамоянд.
9. Ғавғои азиме ба амал омад, ва китобдонони фирқаи фарисӣён бархоста, баҳскунон гуфтанд: “Мо дар ин шахс ҳеҷ бадӣ

намебинем; ва агар рўҳе ё фариштае ба вай сухан гуфта бошад, ба Худо муқобилат нахоҳем кард“.

10. Аммо аз баски ихтилоф қувват гирифт, мириҳазор аз хавфи он ки Павлусро тикка-тикка кунанд, ба сарбозон фармон дод, ки ўро аз миёни онҳо гирифта, ба қалъа дарорад.
11. Ҳамон шаб Худованд ба ў зоҳир шуда, гуфт: “Устувор бош, Павлус, ва чӣ тавре ки дар Ерусалим дар ҳаққи Ман шаҳодат додӣ, дар Рум низ бояд ҳамон тавр шаҳодат диҳӣ“.

Суиқаси яҳудиён ба муқобили Павлус.

12. Чун чашми рўз кушода шуд, баъзе аз яҳудиён забон як карда, қасам хўрданд, ки то Павлусро накушанд, ба ҳеҷ хўрдани ва нўшидани лаб назананд;
13. Шумораи онҳое ки чунин аҳд карда буданд, бештар аз чихил нафар буд;
14. Онҳо назди саркоҳинон ва пирон рафта, гуфтанд: “Мо савганд ёд кардем, ки то Павлусро накушем, чизе начашем;
15. Акнун шумо ва шўрои пирон ба мириҳазор хабар диҳед, ки фардо ўро назди шумо бароварад, гўё ки мехоҳед кори ўро аниқтар дида бароед; ва мо тайёр ҳастем, ки ўро, пеш аз наздик омаданаш, бикушем“.
16. Аммо хоҳарзодаи Павлус аз қасди онҳо воқиф шуд ва рафта, ба қалъа даромад ва Павлусро хабардор кард.
17. Павлус яке аз мирисадҳоро даъват намуда, гуфт: “Ин ҷавонро назди мириҳазор бибар, зеро чизе дорад, ки ба ў бигўяд“.
18. Вайро гирифта, назди мириҳазор бурд ва гуфт: “Павлуси бандӣ маро даъват намуда, хоҳиш кард, ки ин ҷавонро назди ту биёрам, зеро чизе дорад, ки ба ту бигўяд“.
19. Мириҳазор дасти вайро гирифта, ба хилватгоҳе бурд, ва пурсид: “Чӣ чиз аст, ки мехоҳӣ ба ман бигўӣ?”.
20. Гуфт: “Яҳудиён маслиҳатро ба як ҷо мондаанд, ки аз ту хоҳиш кунанд, то Павлусро фардо назди шўрои пирон барорӣ, гўё ки онҳо мехоҳанд кори ўро аниқтар тафтиш намоянд;
21. Аммо ту ба онҳо гўш надех, зеро ки бештар аз чихил нафарашон дар сари роҳи ў камин сохтаанд ва савганд ёд кардаанд, ки то ўро

накушанд чизе нахўранд ва нанўшанд; ва ҳоло онҳо тайёр шуда, мунтазири фармоиши ту истодаанд“.

22. Мириҳазор чавонро чавоб дода, гуфт: “Ба ҳеч кас нагў, ки маро аз ин роз хабар кардай“.

Павлус ба Қайсария назди Феликс фиристода шуд.

23. Сонӣ ду мирисадро даъват намуда, гуфт: “Дусад сарбоз ва ҳафтод савора ва дусад найзаандозро омода кунед, то ки имшаб соати сеюм ба Қайсария биравед.

24. Инчунин маркабҳо ҳозир кунед, то ки Павлусро савор карда, ба саломатӣ назди Феликси ҳоким равона намоед“.

25. Ў номае ба ин мазмун навишт:

26. „Клавдинос Лисиёс ба мўхтарам Феликси ҳоким салом мерасонад;

27. Ин одамро яҳудиён дасргир карда буданд ва қасди куштани ўро доштанд; чун фаҳмидам, ки фуқарои Рум аст, бо сарбозон рафта, аз дасташон раҳонидам;

28. Азбаски хостам бидонам, ки бар ў чӣ даъво доранд, ўро ба шўрои пирони онҳо овардам

29. Ва дониستم, ки ўро дар ақидаҳои баҳсноки оид ба шариаташон айбдор мекунанд, вале ў ҳеч коре накардааст, ки сазовори марг ё ҳабс бошад;

30. Чун ба гўшам расид, ки яҳудиён қасди чони ин одам доранд, февран ўро назди ту фиристодам ва ба даъвогаронаш низ амр фармудам, ки даъвоҳои худро дар ҳаққи ў дар ҳузури ту баён кунанд; вассалом“.

31. Сарбозон мувофиқи дастуре ки ба онҳо дода шуд, Павлусро гирифта, шабона ба Антипотрис бурданд.

32. Ва рўзи дигар ба саворон вогузор карданд, ки бо ў бираванд, ва худашон ба қалъа баргаштанд.

33. Ҳамин ки онҳо ба Қайсария расиданд, номаро ба дасти ҳоким супурда, Павлусро низ назди ў ҳозир сохтанд.

34. Ҳоким номаро хонда, пурсид, ки ў аз кадом вилоят аст, ва чун фаҳмид, ки аз Қилиқия аст, гуфт:

35. „Вақте ки даъвогарони ту ҳозир шаванд, сухани туро хоҳам шунид“. Ва амр фармуд, ки ўро дар сарбозхонаи Ҳиродус нигоҳ доранд.

БОБИ БИСТУ ЧОРУМ

Павлус ба ҳузури Феликс.

1. Баъд аз панҷ рӯз саркоҳин Ҳанониё бо пирон ва Тартуллўс ном нотиқе омад, ва онҳо шикоятӣ худро дар ҳаққи Павлус ба ҳоким супурданд.
2. Вақте ки Павлусро даъват карданд, Тартуллўс ба айбдор кардани ў шурўъ намуда, гуфт:
3. „Эй Феликси мўҳтарам, мо ҳамеша ва дар ҳама ҷо бо каломи миннатдорӣ эътироф менамоем, ки дар сояи ту осоиши комил дорем, ва ба туфайли ғамхўрии ту ин қавм ба некўаҳволӣ расидааст;
4. Вале, барои он ки туро бисёр заҳмат надихам, аз ту хоҳишмандам, ки илтифот намуда, мухтасаран арзи моро бишнавай;
5. Зеро ки ин одамро фасодангез ёфтаем, ки ў дар миёни ҳамаи яҳудиёни рӯи олам ошўб меандозад ва сардастай бидъати носирӣ мебошад,
6. Ва ҳатто саъю кўшиш намудааст, ки маъбадро палид гардонад, ва мо ўро дастгир кардем, то ки аз рӯи шарияти худ бар ў доварӣ намоем,
7. Аммо Лисиёси мириҳазор омада, ўро бо зўрӣ аз дасти мо гирифт.
8. Ва амр фармуд, ки даъвогарони ў назди ту биёянд; худат метавонӣ тафтиш намуда, ҳар он чиро, ки мо бар ў даъво дорем, аз худӣ ў бифаҳмӣ“.
9. Яҳудиён суханони ўро тасдиқ карда, гуфтанд, ки чунин аст.

Худро сафед кардани Павлус.

10. Чун ҳоким ба Павлус ишора кард, ки сухан гўяд, ў ба ҷавоб гуфт: „Азбаски медонам, ки ту чандин сол боз довари ин қавм ҳастӣ, ман кори худро дилпуруна муҳофизат менамоем;

11. Ту метавонӣ бифаҳмӣ, ки дувоздаҳ рӯз зиёд нагузаштааст, ки ман барои ибодат ба Ерусалим рафта будам;
12. Ва маро ҳеч кас надидааст, ки дар маъбад, ё кунишҳо ва ё дар шаҳр бо касе мубоҳиса карда бошам ё ки дар байни мардум ошӯб андохта бошам;
13. Низ он чиро, ки ҳоло бар ман даъво менамоянд, исбот карда наметавонанд;
14. Лекин инро назди ту иқроӣ мекунам, ки аз рӯи тариқате ки онҳо бидъат меноманд, дар ҳолате ки ба ҳар чи дар Таврот ва дар суҳафи анбиё навишта шудааст, эътиқот дорам.
15. Ва аз Худо умед дорам, чунон ки инҳо низ интизорӣ доранд, ки ҳам барои одилон ва ҳам барои золимон эҳёи мурдагон дар пеш аст;
16. Бинобар ин худам низ саъю кӯшиш менамоям, ки вичдонам назди Худо ва одамон ҳамеша пок бошад;
17. Баъд аз чандин сол ман омадам, то ки ба халқи худ садақот биёрам ва ҳадия пешкаш бикунам,
18. Ва дар ҳолате ки таҳорат ёфта будам, ва дар гирду пешам на мардуме буд, на ғавғое, маро дар маъбад чанд нафар яҳудиёни вилояти Осиё диданд,
19. Ки онҳо низ мебоист дар ин ҷо назди ту меистоданд ва, агар чизе бар зидди ман дошта бошанд, даъво мекарданд;
20. Ё худи инҳо бигӯянд, ки аз ман, вақте ки назди шӯрои пирон истода будам, чӣ хатое дидаанд,
21. Ҷуз он як сухан, ки ман дар миёни онҳо истода, бо овози баланд гуфтам, ки аз барои эҳёи мурдагон имрӯз пеши шумо муҳокима карда мешавам“.
22. Феликс, ки аз ин тариқат ба хубӣ огоҳӣ дошт, муҳокимаро ба таъхир андохта, гуфт:“Вақте ки Лисиёси мириҳазор биёяд, кори шуморо тафтиш хоҳам кард“.
23. Ва ба мирисад амр фармуд, ки Павлусро дар бандихона нигоҳ дорад, лекин ба ӯ сабуқӣ диҳад ва ба ҳеч касе аз наздиконаш, ки барои хизмат ё мулоқоти ӯ меоянд, монёе нашавад.

Павлус бори дуюм ба ҳузури Феликс.

24. Баъд аз чанд рӯз Феликс бо ҳамсари худ Друсила, ки занакӣ яҳудӣ буд, омад ва Павлусро даъват намуда, суҳанони ӯро дар бораи имон ба Масеҳ гӯш кард.
25. Аммо вақте ки ӯ дар бораи адолат, парҳезгорӣ ва довариҳои оянда суҳан меронд, Феликс ба ҳарос афтада, ҷавоб дод: “Алҳол бирав, ва ҳар гоҳ фурсат ёбам, боз туро даъват хоҳам кард”.
26. Дар айни ҳол вай умедвор буд, ки Павлус ба вай пул медиҳад, то ки ӯро озод кунад; бинобар ин ӯро дам ба дам даъват намуда, бо ӯ мусоҳиба мекард.

Ду соли оромӣ дар Қайсария.

27. Лекин баъд аз гузаштани ду сол Поркинос Фестус ба ҷои Феликс таъин шуд, ва Феликс, ки меҳост яҳудиёро хурсанд созад, Павлусро дар зиндон нигоҳ дошт.

БОБИ БИСТУ ПАНЧУМ

Павлус дар ҳузури Фестус.

1. Чун Фестус ба вилоят омад, баъд аз се рӯз аз Қайсария ба Ерусалим рафт.
2. Саркоҳин ва бузургони яҳудиён даъвои худро нисбат ба Павлус ба вай фаҳмонданд ва гапи худро маъқул карданд.
3. Ва илимос карданд, ки ба онҳо илтифот намуда, ӯро ба Ерусалим биёрад; онҳо қасд доштанд, ки ӯро дар роҳ ба қатл расонанд.
4. Аммо Фестус ба ҷавоб гуфт: “Павлус дар Қайсария маҳбус аст, ва ҳуди ман ба қарибӣ ба он ҷо бармегардам”.
5. „Бинобар ин“, гуфт вай, “онҳое ки аз шумо метавонанд, ҳамроҳи ман биёянд, ва агар ин шахс айбе дошта бошад, бар ӯ даъво кунанд”.
6. Дар миёни онҳо аз ҳашт ё даҳ рӯз зиёд намонда, ба Қайсария баргашт, ва рӯзи дигар бар курсии доварӣ нишаста, амр фармуд, ки Павлусро биёранд.
7. Вақте ки ӯ ҳозир шуд, яҳудиёне ки аз Ерусалим омада буданд, даври ӯро гирифта, бисёр айбҳои гаронро ба гардани ӯ бор карданд, ки онҳоро исбот карда наметавонишанд.

8. Вале ў худро муҳофизат намуда, гуфт:“Ман на бар зидди шариати яҳудиён, на бар зидди маъбад ва на бар зидди қайсар ҳеч чинояте накардаам“.
9. Фестус, ки меҳост дили яҳудиёнро ёбад, дар ҷавоби Павлус гуфт:“Оё меҳоҳӣ ба Ерусалим биравӣ, то ки ман туро дар он ҷо дар ин бобат доварӣ намоям?“.

Павлус доварию қайсар талаб мекунад.

10. Павлус гуфт:“Ман дар маҳкамаи қайсар истодаам, ва муҳокимаи ман бояд дар ҳамин ҷо ба амал ояд; ман ба яҳудиён ҳеч бадӣ накардам, чунон ки худат ҳам инро ба хубӣ медонӣ;
11. Агар бадие ё ягон кори сазовори марг карда бошам, аз мурдан ибое надорам; лекин агар аз он айбҳое ки инҳо ба гардани ман мемонанд, дар ман ҳеч чизе набошад, касе ҳақ надорад маро ба дасти онҳо бисупорад; ман доварию қайсарро талаб мекунам“.
12. Фестус бо мушовиронаш маслиҳат карда, дар ҷавоби ў гуфт:“Модоме ки доварию қайсарро талаб мекуни, назди қайсар хоҳӣ рафт“.

Павлус ба ҳузури подшоҳ Агрипос.

Беайб донистаи Павлус.

13. Баъд аз чанд рӯз подшоҳ Агрипос ва Бернико ба Қайсария омаданд, то ки Фестусро муборакбод кунанд.
14. Чун рӯзҳои зиёде дар он ҷо истоданд, Фестус ба подшоҳ кори Павлусро ҳикоят карда, гуфт:“Шахсе ҳаст, ки Феликс ўро дар зиндон нигоҳ доштааст,
15. Ва ҳангоме ки дар Ерусалим будам, саркоҳин ва пирони яҳудӣ дар бораи ў ба ман гап заданд ва маҳкумияти ўро талаб карданд.
16. Дар ҷавоби онҳо гуфтам, ки расму русуми румиён ин нест, ки касеро ба марг таслим кунанд, бе он ки айбдорро бо даъвогаронаш рӯ ба рӯ карда, ба вай имконият диҳанд, ки худро аз айбҳо сафед кунанд.

17. Бинобар ин, вақте ки онҳо ба ин чо омаданд, ман бе таъхир, фардои он, бар курсии доварӣ нишастам ва амр фармудам, ки он шахсро биёранд.
18. Аммо даъвогарон бархоста, аз он чи ман гумон доштам, ҳеч як айберо бар гардани ӯ монда натавонистанд,
19. Балки бо ӯ фақат дар бораи парастии Худои худ ва дар бораи Исо ном шахсе ки мурдааст, вале Павлус мегуфт, ки Ӯ зинда аст, ихтилофи ақида доштанд.
20. Чун дар ҳалли ин масъала душворӣ кашидам, ман гуфтам: "Оё ӯ намехоҳад ба Ерусалим биравад, то ки муҳокимаи ӯ дар он чо ба амал ояд?"
21. Аммо Павлус талаб кард, ки ӯро барои доварии Августус маҳфуз дорам, бинобар ин ман амр фармудам, ки то вақте ки ӯро назди қайсар бифирсатм, ӯ дар ҳабс нигоҳ дошта шавад".
22. Агрипос ба Фестус гуфт: "Ман ҳам мехостам суҳанони ин шахсро бишнавам". Дар ҷавоб гуфт: "Фардо хоҳӣ шунид".
23. Рӯзи дигар, вақте ки Агрипос ва Бернико бо ҳашамати бузурге омада, бо мириҳазорон ва бузургони шаҳр ба маҳкама дохил шуданд, бо фармони Фестус Павлусро оварданд.
24. Фестус гуфт: "Эй подшоҳ Агрипос ва эй ҳамаи мардумоне ки дар ин чо ҳузур доред! Инак, шумо ҳамон шахсро мебинед, ки тамоми ҷамоати яҳудиён, чи дар Ерусалим ва чи дар ин чо, ба ман аз ӯ шикоят кардаанд ва фаръёд зада гуфтаанд, ки ӯ набояд дигар зинда бимонад;
25. Лекин ман, чун дидам, ки ӯ ҳеч кори сазовори марг накардааст ва худааш низ доварии Августусро талаб намуд, ба ин сабаб қарор додам, ки ӯро ба он чо бифиристам;
26. Азбаски ҳеч чизи дурусте надорам, ки дар ҳаққи ӯ ба олиҳазрат бинависам, бинобар ин ӯро назди шумо ва алалахусус назди ту, эй подшоҳ Агрипос, овардам, то ки дар натиҷаи таҳқиқ чизе барои навиштаниам пайдо кунам;
27. Зеро ба назарам хилофи ақл менамояд, ки бандиеро фиристонаму айбҳои ба гарданаш монданашударо нишон надихам".

БОБИ БИСТУ ШАШУМ

Ба ҳузури Агрипос худро ҳимоят кардани Павлус.

1. Ағрипос ба Павлус гуфт: “Ба ту ичозат дода мешавад, ки барои ҳимояти худ сухан гӯӣ”. Он гоҳ Павлус дасти худро дароз карда, барои муҳофизати худ гуфт:
2. „Эй подшоҳ Ағрипос! Барои худ камоли хушбахтӣ медонам, ки имрӯз имконият дорам дар хузури ту худро аз ҳамаи айбҳое ки яҳудиён ба гардани ман бастаанд, муҳофизат намоям,
3. Хусусан ки ту аз ҳамаи расму таомулҳо ва ихтилофоти байни яҳудиён ба хубӣ воқиф ҳастӣ. Бинобар ин аз ту хоҳишмандам, ки ҳиммат намуда, суханони маро бишнавай.
4. Зиндагии маро, ки аз аввали ҷавониам онро дар миёни қавми худ ва дар Ерусалим гузарондам, ҳамаи яҳудиён медонанд;
5. Онҳо аз рӯзҳои аввал маро мешиносанд ва, агар бихоҳанд, метавонанд гувоҳӣ диҳанд, ки ман мевофиқи порсотарин тариқати мазҳаби мо фарисӣ шуда рафтор мекардам.
6. Ва ҳоло барои умед бастанам ба он ваъдае, ки Худо ба падарони мо додааст, ман муҳофизат карда мешавам,
7. Дар сурате ки дувоздаҳ сибти мо шабу рӯз бо чидду ҷаҳд ибодат мекунам ба умеди он ки иҷроӣ ҳамон ваъдаро бубинанд: аз барои ҳамин умед, эй подшоҳ Ағрипос, яҳудиён маро айбдор мекунам.
8. Чаро ба назари шумо аз ақл берун менамояд, ки Худо мурдагонро эҳё мекунад?
9. Оре, ман ҳам пештар барои худ вочиб медонистам, ки бар зидди исми Исои Носирӣ ҳар чӣ зиёдтар амал кунам,
10. Чӣ тавре ки дар Ерусалим мекардам: аз саркоҳинон изн гирифта, бисёр муқаддасонро дар зиндон мезндохтам, ва хангоме ки онҳоро мекуштанд, бар зиддашон фатво медодам;
11. Дар ҳамаи куништҳо ҳар дам онҳоро азоб медодам ва маҷбур мекардам, ки куфр бигӯянд, ва азбаски ҳашму ғазабам нисбат ба онҳо пурзӯр буд, ҳатто дар шаҳрҳои бегона онҳоро таъқиб менамудам.
12. Боре барои чунин амалиёт бо изн ва супориши саркоҳинон ба Димишқ мерафтам;
13. Ва инак, эй подшоҳ, дар нисфи рӯз дар роҳ нуреро аз осмон дидам, ки равшантар аз офтоб буд, ва давродаври ман ва ҳамроҳонам дурахшид.

14. Ҳамаамон бар замин афтодем, ва ман овозеро шунидам, ки ба забони ибронӣ ба ман мегуфт: "Шоул, Шоул! Барои чӣ Маро таъкиб мекунӣ? Лагат заданат ба сихак душвор аст".
15. Ман гуфтам: "Худовандо, Ту кистӣ?" Гуфт: "Ман он Исо ҳастам, ки ту Ӯро таъкиб мекунӣ;
16. Аммо барҳез ва бар пой худ биист; зеро барои он ба ту зоҳир шудаам, ки туро ходим ва шоҳид таъин намоям бар он чи дидаӣ ва бар он чи ба ту ошкор хоҳам кард;
17. Ва туро раҳой хоҳам дод аз дасти ин қавм ва аз дасти халқҳое ки ҳоло туро назди онҳо мефиристам,
18. То ки чашмони онҳоро воз кунӣ, ва онҳо аз зулмот ба рӯшноӣ бароянд ва аз чанголи шайтон раҳо шуда, ба Худо ручӯъ намоянд ва ба василаи имоне ки ба Ман меоваранд, омуриши гуноҳҳо ва насибае дар миёни муқаддасон пайдо кунанд".
19. Бинобар ин эй подшоҳ Агрипос, ба рӯёи осмонӣ беимонӣ накардам,
20. Балки дар навбати аввал ба сокинони Димишқ ва Ерусалим ва тамоми сарзамини Яҳудо ва низ ғайрияхудиён мавъиза менамудам, ки тавба карда, ба Худо ручӯъ намоянд ва корҳое кунанд, ки сазовори тавба бошад.
21. Аз барои ҳамин маро яҳудиён дар маъбад дастгир карданд ва куштани шуданд.
22. Аммо Худо ба ман ёр шуд, ва ман то имрӯз зинда мондаам ва ба хурду калон шаҳодат медиҳам ва гапе намезанам чуз он чи анбиё ва Мусо гуфтаанд, ки бояд вуқӯъ ояд,
23. Яъне Масеҳ бояд азобу уқубат кашад ва аввалин касе бошад, ки аз мурдагон эҳё шуда, ба ин қавм ва ба халқҳо аз тулӯи нур хабар расонад".
24. Чун ӯ ба ин тарз худро муҳофизат мекард, Фестус бо овози баланд гуфт: "Эй Павлус, ту аз ақл бегона шудай! Дониши бисёр туро девона кардааст".
25. Гуфт: "Эй Фестуси мӯхтарам, ман аз ақл бегона нашудаам, балки суханони ҳақиқатро бо ақли солим баён менамоям:
26. Зеро подшоҳе ки дар ҳузураш далерона сухан меронам, аз ин воқиф аст; ман яқин дорам, ки чизе дар ин бора аз ӯ пӯшида нест, зеро ки ин дар хилватгоҳе воқеъ нашудааст;

27. Эй подшоҳ Ағрипос, оё ба анбиё имон дорӣ? Медонам, ки имон дорӣ“.
28. Ағрипос ба Павлус гуфт: “Кам мондааст маро тарғиб намоӣ, ки масеҳӣ шавам“.
29. Павлус гуфт: “Аз Худо мехостам, ки ба андозаи кам ё зиёд на танҳо ту, балки ҳамаи онҳое ки суханони маро мешунаванд, мисли ман гарданд, чуз аз ин занҷирҳо“.
30. Чун инро гуфт, подшоҳ ва ҳоким, Бернико ва дигар касоне ки бо онҳо нишаста буданд, бархостанд.
31. Ва онсўтар рафта, ба якдигар гуфтанд: “Ин одам ҳеҷ коре накардааст, ки сазовори марг ё ҳабс бошад“.
32. Ағрипос ба Фестус гуфт: “Агар ин одам довари кайсарро талаб намекард, метавонист озод шавад“.

БОБИ БИСТУ ҲАФТУМ

Павлус дар аснои роҳи Рум.

1. Роҳ то ба Крит.

1. Чун қарор доданд, ки бо кишти ба Итолия равем, Павлус ва чанд бандии дигарро ба мирисади қўшуни Августус, ки Юлиус ном дошт, супурданд.
2. Ба киштии Адрамит савор шуда, ба роҳ даромадем, ки он ният дошт дар наздикии соҳили вилояти Осиё шино кунад; Ористархуси макдунӣ аз аҳли Таслўникӣ ҳамроҳи мо буд.
3. Рўзи дигар ба Сидўн расидем; Юлиус ба Павлус илтифот намуда, иҷозат дод, ки назди дўстони худ рафта, лавозимоти сафарашро аз онҳо бигирад.
4. Аз он ҷо равона шуда, дар қарибии Қаприс гузаштем, зеро ки боди мухолиф мевазид;
5. Баҳрро дар рў ба рўи Қилиқия ва Памфилия тай намуда, ба Мирои Ликия расидем.
6. Дар он ҷо мирисади киштии Искандарияро, ки ба Итолия мерафт, пайдо карда, моро бар он савор кард.
7. Чандин рўз оҳисата-оҳисата шино карда, базўр ба Қнидўс наздик омадем, вале азбаски боди номусоид мевазид, сўи Крит ба соҳили Салмўнӣ рондем.

8. Ва бо душворӣ аз пеши он гузашта, ба мавзее расидем, ки Бандари Нек ном дошт ва ба шаҳри Ласия наздик буд.
9. Баъд аз гузаштани муддати зиёд, ки сафари баҳр акнун хатарнок шуда буд, зеро ки айёми рӯзадорӣ ҳам гузашта буд, Павлус онҳоро таъкид намуда,
10. Гуфт: “Эй мардон! Мебинам, ки ин сафари мо на танҳо барои бор ва киштӣ, балки барои ҷони мо низ хеле душвор ва зарарнок хоҳад шуд”.
11. Аммо мирисад аз суханони Павлус дида, бештар ба гапи суккондор ва соҳиби киштӣ боварӣ дошт.
12. Азбаски он бандар барои зимистонгузарони мувофиқ набуд, бисъёр касон маслиҳат доданд, ки аз он ҷо бираванд, то ки, шояд, ба Финиқо расида, айёми зимистонро дар ин бандари Крит, ки рӯ ба самти ҷануби ғарбӣ ва шимоли ғарбӣ воқеъ аст, гузаронанд.
13. Чун боди ҷанубӣ вазид, ба гумони он ки муродашон ҳосил шуд, лангар бардошта, дар қарибии соҳили Крит равона шуданд.

2. Тундбод.

14. Вале дере нагузашта, боди саҳти муҳолифе бархост, ки авриклидӯн ном дорад,
15. Ва чунон бошиддат ба киштӣ омада зад, ки он ба муқобили бод истода натавонист, ва мо идораи киштиро аз даст дода, беихтиёр ба ҷараёни об ронда шудем.
16. Ва ба ҷазирачае ки Клавдо ном дорад, бошиддат бархӯрда, қайқи киштиро базӯр нигоҳ дошта тавонистем.
17. Онро кашида бароварда, камари киштиро бо танобҳо маҳкам бастанд ва, аз тарси он ки дар ҷои пастобе фурӯ монанд, бодбонро фуруварданд, ва мо ҳамчунон ба ҷараёни об ронда шудем.
18. Рӯзи дигар, ба сабаби пурзӯр шудани тўфон, бори киштиро ба об партофтанд гирифтанд.
19. Дар рӯзи сеюм мо бо дастҳои худ асбобу анҷоми киштиро бароварда партофтем.
20. Чандин рӯз на офтоб аён мешуд, на ситорагон; тўфони шадид як зайл давом мекард, ва дигар ҳеч умеде барои халосии мо набуд.

21. Азбаски муддати дуру дароз чизе нахӯрда буданд, Павлус дар миёни онҳо истода гуфт:“Эй мардон! Кошки ба суханони ман даромада, аз Крит намебаромадем, ки дар он сурат аз ҳамаи ин мушкилот ва зиён амон меёфтед;
22. Акнун низ шуморо насихат дода, мегӯям, ки қавидил бошед, чунки ҳеч осебе ба ҷони ҳеч яке аз шумо нахоҳад расид, фақат киштӣ талаф хоҳад шуд;
23. Зеро ки имшаб фариштаи Худоеро ки ман аз онӣ Ӯ ҳастам ва Ӯро ибодат мекунам, ба ман зохир шуд
24. Ва гуфт:“Эй Павлус, натарс! Ту бояд дар ҳузури қайсар ҳозир шавӣ, ва инак, Худо ҷони ҳамаи ҳамсафаронатро ба ту бахшидааст”.
25. Бинобар ин, эй мардон, қавдил бошед, зеро ки ман ба Худо имон дорам, ва ҳамон тавре ки ба ман гуфтааст, воқеъ хоҳад шуд:
26. Лекин бар яке аз қазираҳо хоҳем афтод“.

3. Киштӣ дар ҷои настобе фуру монд.

27. Чун шаби чордахум фаро расид, ва мо ханӯз дар баҳри Адриё ба ҳар сӯ ронда мешудем, дар қарибии нисфи шаб, моллоҳон пай бурданд, ки хушкие наздик аст,
28. Ва чуқурии обро чен карданд, бист қомат баромад, андаке пеш рафта, боз чен карданд, понздаҳ қомат баромад.
29. Аз бими он ки ба санглохе бахӯранд, аз думи киштӣ чор лангар андохтанд ва дами субҳро мунтазир шуданд.
30. Маллоҳон мехостанд киштиро тарк кунанд, ва бо ин мақсад қайқро ба об мефуроварданд, ба баҳонаи он ки гӯё мехоҳанд лангарҳоро аз бинии киштӣ биандозанд,
31. Аммо Павлус ва мирисад ва сарбозон гуфт:“Агар инҳо дар киштӣ намонанд, шумо начот нахоҳед ёфт“.
32. Он гоҳ сарбозон танобҳои қайқро буриданд, ва он афтод.
33. Пеш аз субҳидам Павлус аз ҳама хоҳиш кард, ки чизе бихӯранд; ӯ гуфт:“Имрӯз рӯзи чордахум аст, ки шумо интизорӣ кашида, чизе нахӯрдаед ва гурусна ҳастед.

34. Бинобар ин шуморо даъват менамоям, ки чизе бихўред, зеро ки саломатии ҷони шумо ба ин вобаста аст: мўе аз сари ҳеч яке аз шумо нахоҳад афтод“.
35. Бо ин суханон нонро гирифта, дар ҳузури ҳама Худоро шукргузорӣ кард ва онро шикаста, ба хўрдан шурўъ намуд.
36. Он гоҳ ҳама қавидил шуданд, ва онҳо низ нон хўрданд.
37. Шумораи мо дар киштӣ чамъ дусаду ҳафтоду шаш нафар буд.
38. Чун аз хўрок сер шуданд, гандумро ба об партофта, киштиро сабук карданд.
39. Вақте ки рўз равшан шуд, заминро нашинохтанд, лекин халиҷе диданд, ки соҳили паст дошт, ва қарор доданд, ки агар мумкин шавад, киштиро сўи он биронанд.
40. Лангарҳоро бурида, дар баҳр гузоштанд, бандҳои сукконро низ кушоданд ва бодбонро ба чараёни бод боло кашида, роҳи соҳилро пеш гирифтанд.
41. Ба димоғае дакка хўрданд, ва киштӣ дар ҷои пасобе фуру монд: бинии он дармонда беҳаракат истод, лекин думаш аз шиддати мавҷҳо дарҳам шикаст.
42. Сарбозон қасди куштани бандиён карданд, ки мабодо касе шинокунон гурехта наравад.
43. Лекин мирисад ки мехост Павлусро раҳо кунад, ба ин қасди онҳо моневъ шуд ва фармуд, ки аввал касоне ки шино карда метавонанд, худро дар об андохта, ба соҳил бирасанд,
44. Ва дигарон, баъзе бар тахтаҳо ва баъзе бар шикастапораҳои киштӣ аз дунболи онҳо бираванд. Ба ҳамин тарз ҳамашон ба саломатӣ ба хушкӣ расиданд.

БОБИ БИСТУ ҲАШТУМ

4. Фурудой ба ҷазираи Малит.

Павлусро мор газид.

1. Вақте ки раҳо шудем, фаҳмидем, ки он ҷазира Малит ном дорад.

2. Сокинони ҷазира ба мо хеле меҳрубонӣ намуданд: азбаски борон меборид ва ҳаво хунук буд, онҳо оташ афрӯхта, ҳамаамонро пазирой карданд.
3. Павлус як микдор ҳезум чамъ карда буд, ва ҳангоме ки онро дар оташ меандохт, ба сабаби гармии оташ мори афъие берун омада, ба дасташ часпид.
4. Ҳамин ки сокинони ҷазира ҷонварро бар дасти ӯ овезон диданд, ба якдигар гуфтанд: “Бидуни шакку шубҳа, ин шахс қотил аст, ки бо вучуди аз баҳр раҳо шуданаш адолат намегузорад, ки ӯ зинда бимонад”.
5. Аммо ӯ ҷонварро дар оташ афканд ва ҳеч осебе надид.
6. Онҳо мунтазир буданд, ки баданаш варам мекунад ё ки ӯ баногоҳ афтада ҷон медиҳад; вале чун бисъёр интизорӣ кашиданд ва диданд, ки ҳеч офате ба ӯ нарасид, фикрашон дигаргун шуд, ва гуфтанд, ки ӯ Худое мебошад.

Мӯъҷизаи шифо ёфтани падари Публиус.

7. Дар наздикиҳои он мавзеъ амлоки сардори ҷазира буд, ки ӯ Публиус ном дошт; ӯ моро ба хонаи худ оварда, се рӯз бо меҳрубонӣ пазирой намуд.
8. Падари Публиус гирифтори табларза ва дарди шикам шуда хобида буд, ва Павлус назди вай омад ва дастҳои худро бар вай гузошта, вайро шифо дод.
9. Баъд аз ин воқеа дигар беморони ҷазира низ омада, шифо ёфтанд,
10. Ва моро хеле иззату ҳурмат карданд, ва ҳангоме ки аз он ҷо мерафтем, моро бо лавозимоти сафар таъмин намуданд.
11. Пас аз се моҳ ба киштии Искандария, ки аломати Ҷавзо дошт ва зимистонро дар ҷазира гузаронида буд, савор шудем.
12. Ва ба Саркузо расида, дар он ҷо се рӯз мондем;
13. Аз он ҷо равона шуда, ба Рифюн омадем; азбаски баъд аз як рӯз боди ҷанубӣ вазид, рӯзи дуум вориди Пўтнўлӣ шудем;
14. Дар он ҷо бародаронро ёфта, мувофиқи хоҳишашон ҳафт рӯз назди онҳо мондем ва сонӣ роҳи Румро пеш гирифтем.

15. Бародарони он ҷо, чун аз одамони мо хабардор шуданд, то бозоргоҳи Опиюс ва меҳмонсарое ки “Се майхона” ном дошт, ба истиқболи мо омаданд, ва Павлус онҳоро дида, ба Худо шукргузори кард ва қавидил гашт.

Павлус дар Рум ва хизматгузори ӯ.

16. Вақте ки ба Рум расидем, мирисад бандиёро ба сипаҳсолор супурд, аммо ба Павлус иҷозат шуд, ки бо як сарбоз, ки ӯро посбонӣ мекард, дар хонаи ҷудогонае иқомат кунад.

17. Баъд аз се рӯз Павлус бузургони яҳудиёро даъват намуд, ва ҳангоме ки онҳо ҷамъ омаданд, ба онҳо гуфт: “Эй бародарон! Гарчанде ки ман ҳеҷ амале бар зидди қавм ва расму таомули падарон накардам, маро дар Ерусалим бандӣ карда, ба дасти румиён супориданд;

18. Онҳо, баъд аз тафтиш, меҳостанд маро озод кунанд, чунки ман ҳеҷ гуноҳе накардам, ки сазовори марг бошам;

19. Аммо азбаски яҳудиён муҳолифат карданд, ман маҷбур шудам довари қайсарро талаб намоям, вале на аз барои он ки аз қавми худ шикоят кунам;

20. Ба ин сабаб ман шуморо даъват намудам, то ки бо шумо вохӯрда гуфтугӯ кунам, зеро ки аз барои умеди Исроил бо ин занҷир баста шудам“.

21. Ба ӯ гуфтанд: “Мо ҳеҷ номае дар ҳаққи ту аз Яҳудо нагирифтаем, ва аз бародароне ки ба ин ҷо омада буданд, ҳеҷ кас аз ту чизе хабар наодоаст ва ё сухани баде нагуфтааст;

22. Лекин хоҳишмандем, ки фикру ақидаи туро аз худат бишнавам, зеро ба мо маълум аст, ки дар бораи ин фирқа дар ҳама ҷо ҷидол мекунанд“.

23. Рӯзеро барои ӯ муқарар карданд, ва мардуми бисъере назди ӯ ба манзилаш омаданд, ва ӯ аз субҳ то шом ба онҳо аз Малакути Худо шаҳодат ва шарҳ меод ва аз Тавроти Мусо ва суҳафи анбиё далелҳо дар бораи Исо меовард.

24. Баъзе аз онҳо ба суҳанонаш имон оварданд, вале дигарон имон наоварданд.

Павлус ба халқҳо мавъиза мекунад.

25. Азбаски бо якдигар муҳолифат доштанд, Павлус пеш аз рафтани онҳо чунин сухане гуфт: “Рӯҳулқудс ба василаи Ишаъи набӣ ба падарони мо чӣ хуб гуфтааст:
26. “Назди ин қавм бирав ва бигӯ: бо гӯшҳои шунаво хоҳед шунид, вале нахоҳед фаҳмид; ва бо чашмҳои бино хоҳед нигарист, вале нахоҳед дид;
27. Зеро ки дили ин қавм саҳт ва гӯшҳои вазнин ва чашмҳои баста шудааст, мабодо бо чашмҳо бубинанд ва бо гӯшҳо бишнаванд ва бо дил бифаҳманд ва рӯҳ кунанд, то ки онҳоро шифо бахшам”.
28. Пас, бидонед, ки наҷоти Худо ба ғайрияҳудиён фиристода шудааст, ва онҳо хоҳанд шунид”.
29. Чун инро гуфт, яҳудиён рафтанд, дар ҳолате ки бо якдигар бисёр мубоҳиса мекарданд.
30. Павлус ду соли тамом дар ҳонаи иҷорагии худ истиқомат кард, ва ҳар киро, ки назди ӯ меомад, пазирай менамуд.
31. Ва Малакути Худоро мавъиза мекард ва бо тамоми далерӣ тариқати Исои Масеҳи Худовандро бемалол таълим меод.

НОМАИ ҲАВОРИИ МУҚАДДАС ЯЪҚУБ БОБИ ЯКУМ

Имтиҳони имон.

1. Яъқуб, ки бандаи Худо ва Исои Масеҳи Худованд аст, ба дувоздаҳ сибте ки пароканда мебошад, салом мерасонад.
2. Эй бародарони ман, вақте ки ба озмоишҳои гуногун дучор мешавед, инро барои худ шодии бузурге ҳисоб кунед,
3. Чун медонед, ки имтиҳони имони шумо сабрро ба вучуд меоварад;
4. Ва сабр бояд амали комил дошта бошад, то ки шумо комил ва солим буда, ҳеч камбудие надошта бошед.

5. Ва агар касе аз шумо аз ҳикмат камӣ дошта бошад, бигзор талаб кунад аз Худое ки ба ҳама бо саховат ва бе сарзаниш ато менамояд, ва ба вай ато хоҳад шуд.
6. Валекин бигзор бо имон талаб кунад ва ҳеҷ шакку шубҳа надошта бошад, чунки шаккок ба мавҷи баҳр монанд аст, ки аз шамол баланд шуда, ҷавлон мекунад:
7. Бигзор чунин кас гумон накунад, ки аз Худованд чизе ба даст хоҳад овард.
8. Шахси дудила дар ҳамаи роҳҳои худ ноустувор аст.
9. Бигзор бародари залил бо сарбаландии худ фаҳр намояд,
10. Ва сарватдор бо залолати худ, чунки ӯ мисли гули алаф даргузар аст:
11. Офтоб бо гармо тулӯъ намуда, алафро мехушконад, ва гули он рехта, зебоии намуди он нест мешавад; сарватдор низ дар роҳҳои худ ҳамин тавр пажмурда хоҳад шуд.
12. Хушо касе ки дар озмоиш вафодор мемонад, зеро вақте ки вай имтиҳон медиҳад, тоҷи ҳаётро, ки Худованд ба дӯстдорони Худ ваъда кардааст, ба даст хоҳад овард.

Озмоиш аз қучо ба амал меояд.

13. Дар озмоиш бигзор ҳеҷ кас набояд бигӯяд: “Маро Худо меозмояд”; чунки Худо бо бадӣ озмуда намешавад ва Худаш ҳеҷ касро намеозмояд,
14. Балки ҳар кас саргарм ва фирефтаи ҳаваси худ гардида, ба озмоиш дучор мешавад;
15. Баъд ҳавас, ҳомила шуда, гуноҳро ба дунё меоварад, ва гуноҳ, ки ба амал омад, мамотро ба вучуд меоварад.
16. Эй бародарони маҳбуби ман, фирефта нашавед.
17. Ҳар як инъоми нек ва ҳар як бахшоиши комил аз боло, аз ҷониби Падари нурҳо нозил мешавад, ки дар ӯ тағбироте ва ҳеҷ дигаргуние мавҷуд нест.
18. Ӯ, бар ҳасби хости Худ, моро ба василаи каломии ростӣ ба дунё овард, то ки як навъ навбари офаридаҳои ӯ бошем.

Огоҳнидан аз худфиребӣ дар вақти шунидани Каломии Худо.

19. Пас, эй бародарони маҳбуби ман, бигзор ҳар кас дар шунидан бошитоб, дар гуфтан оҳиста ва дар ҳашм оҳиста бошад;
20. Зеро ки ҳашми одамизод адолати Худоро ба амал намеоварад.
21. Бинобар ин ҳар нопокӣ ва бақияи бадиरो як сӯ гузошта, каломе ки дар шумо кошта шудааст, бо фурӯтанӣ қабул кунед, ки он метавонад ҷонҳои шуморо начот диҳад.

Хушо касе ки Каломи Худоро ба ҷо меоварад.

22. Пас иҷроқунандагони калом бошед, на фақат шунавандагоне ки худро фиреб медиҳанд,
23. Зеро, касе ки каломро мешунаваду иҷро намекунад, ба шахсе монанд аст, ки тарҳи рӯяшро дар оина мебинад:
24. Ба чехраи худ нигоҳ карду рафт, ва дарҳол фаромӯш кард, ки он чӣ гуна аст.
25. Аммо касе ки ба шариати комил, ва шариати озодӣ диққат мекунад ва дар он устувор мемонад, дар ҳолате ки на шунавандаи фаромӯшхотир, балки иҷроқунандаи кор мебошад, хушо он кас дар амали худ.
26. Агар касе аз шумо гумон кунад, ки диндор аст, ва ҷилваи забони худро накашад, балки дили худро фирефта намояд, диндории вай бефоида аст.
27. Дини пок ва беайб ба ҳузури Худо ва Падар ин аст, ки یتимон ва бевазанонро дар андӯҳи онҳо парасторӣ кунем ва худро аз олам олуида накарда нигоҳ дорем.

БОБИ ДУЮМ

Сарватдорони имон ворисони Малакути Худо.

1. Эй бародарони ман! Ба Исои Масеҳи Худованди мо, ки Худованди ҷалол аст, бе рӯйбинӣ имон дошта бошед.
2. Зеро, агар ба ҷамъомади шумо касе ангуштарини тилло дар даст ва либоси зебо дар тан биёяд, ва камбағале низ либоси чиркин дар тан биёяд,

3. Ва шумо ба соҳиби либоси зебо нигоҳ карда, гӯед: “Шумо марҳамат фармуда ин чо биншинед”, ва ба камбағал гӯед: “Ту ин чо биист” ё ки: “Ин чо, поини пои ман биншин”,
4. Оё шумо миёни худатон фарқ нагузоштаед ва оё доварони соҳиби афкори бад нестед?
5. Гӯш диҳед, эй бародарони маҳбуби ман: оё Худо камбағалони оламро интиҳоб накардааст, ки сарватдор дар имон ва ворисони Малакуте бошанд, ки онро Ё барои дӯстдорони Худ ваъда кардааст?
6. Валекин шумо аз камбағал нафрат кардаед. Оё сарватдорон шуморо ба танг намеоваранд, ва оё онҳо шуморо ба маҳкамаҳо намекашанд?
7. Оё онҳо номи некро, ки бар шумост, беобрӯ намекунанд?
8. Агар шумо шариати шоҳонаро, бар тибқи Навиштаи: “Ёри худро мисли худ дӯст бидор” ба чо меоварда бошед, хуб мекунед;
9. Аммо агар рӯйбинӣ мекарда бошед, гуноҳ мекунед, ва шариат шуморо вайронкунанд ҳисоб мекунад.
10. Касе ки тамоми шариатро риоя намуда, валекин дар як чиз гуноҳ кунад, нисбат ба ҳама чиз айбдор мешавад.
11. Зеро Он ки “зино накун” гуфтааст, “қатл накун” ҳам гуфтааст; бинобар ин, агар ту зино накунӣ, вале қатл кунӣ, ба шариат хато кардаӣ.
12. Ҳамчун касе ки бар тибқи шариати озодӣ доварӣ карда хоҳанд шуд, чунин сухан гӯед ва чунин амал кунед,
13. Зеро бар касе ки эҳсон накардааст, доварӣ бе марҳамат хоҳад буд; марҳамат бар доварӣ ғалаба меёбад.

Имони ҳақиқӣ наметавонад бе аъмол бошад.

14. Эй бародарони ман, чӣ фоидае ҳаст, агар касе гӯяд, ки имон дорад, дар сурате ки амал надорад? Оё чунин имон метавонад ўро наҷот диҳад?
15. Агар бародаре ё хоҳаре бараҳна буда, ризку рӯзӣ надошта бошад,
16. Ва касе аз шумо ба онҳо гӯяд: “Ба саломатӣ рафта гарм ва сер шавед”, валекин он чи барои ҷасм лозим аст, ба онҳо надихад, чӣ фоидае ҳаст?

17. Ҳамчунин имон низ, агар аъмол надошта бошад, ба худии худ мурда аст.

18. Балки касе хоҳад гуфт: “Ту имон дорӣ, вале ман аъмол дорам, имони худро бе аъмол ба ман нишон бидеҳ, вале ман ба ту имони худро аз аъмоли худ нишон медиҳам”.

19. Ту имон дорӣ, ки Худо ягона аст? Хуб мекунӣ; девҳо низ имон доранд ва меларзанд.

20. Аммо, эй одами бемағз, оё меҳоҳӣ бидонӣ, ки имон бе аъмол мурда аст?

Имон ба воситаи аъмол ба камол мерасад.

21. Оё падари мо Иброҳим, ки писари худ Исҳоқро ба қурбонгоҳ бароварда буд, бо аъмоли худ сафед нашуд?

22. Оё ту мебинӣ, ки имон ба аъмоли ӯ мадад кард, ва имони ӯ ба василаи аъмол ба камол расид?

23. Ва он Навишта иҷро шуд, ки мегӯяд: “Иброҳим ба Худо имон овард, в ин барои ӯ адолат ҳисоб карда шуд, ва ӯ дӯсти Худо номида шуд”.

24. Оё мебинед, ки одамитот ба василаи аъмол сафед мешавад, на фақат ба василаи имон?

25. Ба ҳамин тарз Роҳоби фоҳиша низ, ки ҷосусонро қабул карда, бо роҳи дигар фиристода буд, оё ба василаи аъмол сафед нашуд?

26. Зеро, чунон ки ҷисм бе рӯҳ мурда аст, ончунон имон низ бе аъмол мурда аст.

БОБИ СЕЮМ

Огоҳонидан аз гуноҳҳои забон.

1. Эй бародарони ман! Бисъёре аз шумо муаллим нашавед, чун медонед, ки мо ба маҳкумияти бештаре дучор хоҳем шуд,

2. Зеро ки ҳамаи мо бисъёр пешпо меҳурем. Касе ки дар сухан пешпо намехӯрад, вай одами комил аст, ки метавонад ҷилави тамоми ҷисмро бикашад.

3. Инак, мо ба даҳони аспҳо лаҷом меандозем, то ки ба мо итоат кунанд, ва тамоми ҷисми онҳоро идора мекунем;

4. Инак, киштиҳо низ, ҳар чанд бузург бошанд ва ҳар чанд бо бодҳои пурзӯр ронда шаванд ҳам, ба воситаи суккони хурде, ба кучое ки суккон хоҳад, равона карда мешавад;
5. Ҳамчунин забон низ узви хурд аст, вале бисъёр лоф мезанад. Бубин, оташи хурде чӣ гуна ҷангали бузургро месӯзонад.
6. Забон низ оташ аст, шарорате дар миёни узвҳои мо мебошад. Тамоми ҷисмро палид мекунад ва доираи ҳаётро оташ медиҳад, дар сурате ки худааш аз ҷаҳаннам оташ мегирад.
7. Зеро ки ҳама гуна даррандагон ва паррандагон, хазандагон ва ҳайвоноти баҳрӣ ба воситаи одамизод ром шудааст,
8. Валекин забонро ҳеҷ кас аз одамон ром карда наметавонад: он шароратест боздоштанишаванда ва пур аз захири марговар.
9. Бо он мо Худо ва Падарро муборак мехонем, ва бо он мо ба одамон, ки ба сурати Худо офарида шудаанд, лаънат мегӯем:
10. Аз айни як даҳон баракат ва лаънат мебарояд. Эй бародарони ман, набояд ин тавр шавад.
11. Оё аз як сӯроҳи чашма ҳам оби ширин ва ҳам оби талх чорӣ мешавад?
12. Эй бародарони ман, дарахти анҷир наметавонад зайтун оварад, ё токи ангур анҷир: ҳамчунин як чашма наметавонад оби шӯр ва ширин ба вучуд оварад.

Ҳикмати ҳақиқӣ ба воситаи рафтор исбот меёбад.

13. Оё касе аз шумо ҳаким ва бохирад аст? Бигзор инро дар рафтори неки худ бо фурӯтани хирадмандона дар амал нишон диҳад.
14. Аммо агар шумо дар дили худ ҳасади талх ва худсарӣ доред, фахр накунед ва дар ҳаққи ростӣ дурӯғ нагӯед:
15. Ин ҳикмате нест, ки аз боло нозил шуда бошад, балки ҳикмати заминӣ, нафсонӣ ва шайтонӣ мебошад;
16. Зеро ҳар чое ки ҳасад ва худсарӣ бошад, он ҷо носозӣ ва ҳар кори бад ҳувайдост.
17. Валекин ҳикмате ки аз болост, аввалан, пок аст, сонӣ осоишта, боилтифот, фармонбардор, пур аз марҳамат ва самарайи нек, беғараз ва бериё мебошад.

18. Ва самари адолат дар осоиштагӣ кошта мешавад барои онҳое ки осоиштагиро ба амал меоваранд.

БОБИ ЧОРУМ

Дӯсти бо дунъё душманӣ бо Худост.

1. Адоват ва чидолҳо дар миёни шумо аз кучост? Оё на аз ҳавасҳои шумост, ки дар андоматон мечанганд?
2. Ҳавас мекунед ва надоред; мекушед ва ҳасад мебаред ва наметавонед ба даст оваред; муноқиша ва адоват мекунед ва надоред, чунки илтимос намекунед;
3. Илтимос мекунед ва ба даст намеоваред, чунки на аз баҳри қасди нек илтимос мекунед, балки аз баҳри он ки барои ҳавасҳои худ истифода намоед.
4. Эй зинокорон! Оё намедонед, ки дӯстӣ бо дунъё душманӣ бо Худост? Пас, касе ки мехоҳад дӯсти дунъё бошад, душмани Худо мегардад.
5. Оё шумо гумон мекунед, ки Навишта бар абас гуфтааст: “Рӯҳеро, ки дар мо сокин аст, то ба дараҷаи рашк дӯст медорад”?
6. Лекин файзи бештаре мебахшад; барои ҳамин ҳам гуфта шудааст: “Худо ба мағрурон муқобилат мекунад, вале ба фурӯтанон файз мебахшад”.
7. Пас, ба Худо итоат намоед, ба иблис муқобилат кунед, ва ӯ аз шумо хоҳад гурехт.
8. Ба Худо наздик шавед, ва ӯ ба шумо наздик хоҳад шуд. Дастҳои худро бишӯед, эй гуноҳкорон, ва дилҳои худро пок кунед, эй дудиладгон.
9. Андӯхгин шуда, гирья ва нола кунед. Бигзор хандаи шумо ба гирья ва шодии шумо ба ғусса мубадал шавад.
10. Дар ҳузури Худованд фурӯтан бошед, ва ӯ шуморо сарафроз хоҳад кард.
11. Эй бародарон, дар ҳаққи якдигар бадгӯи накунед. Касе ки бародарашро бадгӯӣ кунад, ё бародарашро ҳукм намояд, вай шариятро бадгӯӣ мекунад ва шариятро ҳукм менамояд. Ва агар ту

шариатро ҳукм намоӣ, пас ичроқунандаи шариат нестӣ, балки довар ҳастӣ.

12. Шариатгузор ва Довар якест, ва Ё қодир аст начот диҳад ва талаф кунад. Вале ту кистӣ, ки дигареро ҳукм менамоӣ?

Ба муқобили нақшаҳое ки дилхоҳи Худо нест.

13. Акнун гӯш кунед шумо, эй касоне ки мегӯед: “Имрӯз ё фардо ба фалон шаҳр рафта, дар он ҷо як сол зиндагонӣ мегузаронем, ва бо тичорат машғул шуда, фоида мекунем”,

14. Дар сурате ки шумо намедонед, ки фардо чӣ ҳодиса рӯй хоҳад дод: зеро ки чист зиндагии шумо? Бугест, ки ба муддати кӯтоҳе зоҳир гардида, баъд нест мешавад.

15. Ба ҷои он шумо бояд бигӯед: “Агар Худо хоҳад, мо зинда мемонем ва чунин ё чунон мекунем”.

16. Лекин акнун шумо, ба сабаби ҳавобаландии худ, лоф мезанед: ҳар лофе монанди ин бад аст.

17. Пас, касе ки медонад, чӣ некӣ бояд, қард, ва намекунад, ба вай гуноҳ аст.

БОБИ ПАНЦУМ

Огоҳонидани сарватдорон.

1. Гӯш кунед шумо, эй сарватдорон: дар бораи балоҳое ки ба сари шумо меояд, гирья ва нола кунед.

2. Сарвати шумо пӯсидааст, ва либоси шуморо куя задааст.

3. Тилло ва нуқраи шуморо занг задааст, ва занги онҳо исботе ба муқобили шумо гардида, мисли оташ ҷисми шуморо хоҳад хӯрд: шумо барои айёми охирини худ ганҷ чамъ кардаед.

4. Инак, музди коргароне ки саҳроҳои шуморо даравидаанд, ва шумо онро надода нигоҳ доштаед, фиғон мекашед, ва доду фаръеди даравгарон ба гӯши Худованди лашкарҳо расидааст.

5. Шумо дар рӯи замин бо ҳашамат ва дабдаба умр ба сар бурда, айшу ишрат менамудед, ва дилҳои худро гӯё ки барои рӯзи қатл фарбеҳ кардаед.

6. Шумо одилро маҳкум намуда, куштед; ў ба шумо муқобилат накард.

Омадани Худованд наздик аст.

7. Пас, эй бародарон, то вақти омадани Худованд пурсабр бошед. Инак, зироаткор самари гаронбаҳои заминро интизор мешавад ва барои ин бисъёр сабр мекунад, то даме ки борони аввалин ва охири биборад.

8. Шумо низ сабр кунед, дилҳои худро қавӣ гардонед, чунки омадани Худованд наздик аст.

9. Эй бародарон, аз якдигар шиква накунед, то даме ки маҳкум нагардед: инак, Довар назди дар истодааст.

10. Эй бародарон, аз уқубат ва пурсабрии анбиё ибрат гиред, ки онҳо ба исми Худованд суҳан меронданд.

11. Инак, мо онҳоеро, ки сабр кардаанд, хушбахт мешуморем: шумо дар бораи сабри Айюб шунидаед ва анчоми кори Худовандро дидаед, зеро ки Худованд раҳмон ва бахшанда аст.

Дар бораи қасам.

12. Вале пеш аз ҳама, эй бародарони ман, на ба осмон қасам ёд кунед, на ба замин, на ба ягон қасами дигаре; балки бигзор дар шумо’’оре, оре’’ ва’’не, не’’ бошад, то ки ба маҳкумият дучор нашавед.

Дуо гӯед: дуои боисрори шахси одил қуввати бузурге дорад.

13. Оё касе аз шумо уқубат мекашад? Бигзор дуо гӯяд. Оё касе шодмон аст? Бигзор таронаи Забурро хонад.

14. Оё касе аз шумо бемор аст? Бигзор пирони калисоро назди худ даъват намояд, ва онҳо ўро ба исми Худованд равған молида, дар ҳаққи ў дуо гӯянд,

15. Ва дуои имон беморро шифо хоҳад дод, ва Худованд ўро ба по хоҳад хезонд; ва агар ў гуноҳ карда бошад, гуноҳҳояш омурзида хоҳад шуд.

16. Ба гуноҳҳои худ назди якдигар иқрор намоед ва барои якдигар дуо гӯед, то шифо ёбед: дуои боисрори шахси одил қуввати бузурге дорад.

17. Ильёс шахсе буд монанди мо, ва дуо гуфт, ки борон наборад, ва се солу шаш моҳ дар рӯи замин борон набуд.

18. Ва боз дуо гуфт, ва осмон борон дод, ва замин самари худро ба вучуд овард.

Дар бораи муҳаббат нисбат ба бародарони гумроҳ.

19. Эй бародарон! Агар касе аз шумо аз ростӣ сар печад, ва касе ўро баргардонад,

20. Бигзор вай бидонад, ки шахсе ки гуноҳкорро аз роҳи ғалати вай гардонад, чони вайро аз мамот наҷот дода, гуноҳҳои зиёдро рӯпӯш хоҳад кард.

НОМАИ ЯКУМИ ҲАВВОРИИ МУҚАДДАС ПЕТРУС БОБИ ЯКУМ

Уқубати масеҳиён имонро мустаҳакам мекунад ва сӯи наҷот мебарад.

1. Перус, ки ҳаввориҳои Исои Масеҳ аст, ба ғарибоне ки дар вилоятҳои Понтус, Ғалотия, Каппадокия, Осиё ва Битуния пароканда мебошад,

2. Ва мувофиқи таъиноти пешакии Худои Падар, бо тақдиси Рӯҳ, барои итоат ва пошидани Хуни Исои Масеҳ интиҳоб шудаанд: файз ва осоиштагӣ бар шумо фаровон бод.

Дар бораи умеди пур аз ҷалоли имондорон.

3. Муборак аст Худо ва Падари Худованди мо Исои Масеҳ, ки бо марҳамати бузурги Худ, ба василаи эҳёи Исои Масеҳ аз мурдагон, моро аз нав ба вучуд овард барои умеди зинда,
4. Барои мероси бефано, пок ва пажмурданашаванда, ки дар осмон барои шумо маҳфуз аст,
5. Ки бо қуввати Худо ба воситаи имон нигоҳ дошта мешавад барои наҷоте ки муҳайё шудааст, то ки дар замони охир ба зухур ояд.
6. Дар ин бора шодӣ кунед, дар сурате ки ҳоло, агар лозим шавад, аз озмоишҳои гуногун андаке андӯхгин мешавед.
7. Имони шумо аз тилло, ки бо вучуди озмуда шуданаш дар оташ ҳам фонӣ мебошад, гаронбаҳотар аст. Ин имон аз имтиҳон мегузарад ва барои ҳамд ва шавкат ва ҷалол дар вақти зухури Исои Масеҳ холис ба миён меояд.
8. Шумо Ёро надида дӯст медоред, ва агарчи Ёро ҳанӯз надидаед, ба Ё имон меоваред ва бо шодмонии молакалом ва пур аз ҷалол шодӣ мекунад
9. Ва ба мақсади имони худ, яъне ба наҷоти ҷонҳотон ноил мешавед.
10. Тафтишот ва тадқиқоти анбиё ба ҳамин наҷот таалуқ дошт, ва онҳо файзеро, ки барои шумо таъин шуда буд, пешгӯӣ кардаанд.
11. Онҳо тадқиқ намудаанд, ки кадом ва чӣ гуна замонро Рӯҳи Масеҳе ки андаруни онҳо буд, нишон додааст, вақте ки Он аз укубатҳои Масеҳ ва аз ҷалоле ки баъд аз он фаро хоҳад расид, пешакӣ хабар меод.
12. Ба онҳо ошкор шуда буд, ки на ба худашон, балки ба мо хизмат кардаанд дар хусуси он чи ҳоло ба шумо мавъиза шудааст ва воситаи онҳое ки Рӯҳулқудси аз осмон фиристодашуда ба шумо башорат додаанд, яъне он чи, ки фариштагон мехоҳанд андарунаш назар андозанд.

Тақдиси имондорон ба воситаи хуни қурбонии Масеҳ.

13. Бинобар ин, камари ақли худро маҳкам баста ва ҳушёр шуда, ба файзе ки дар вақти зухури Исои Масеҳ ба шумо ато хоҳад шуд, комилан умедвор бошед.
14. Ҷамчун бачагони фармонбардор, ба ҳавасҳои пештарае ки дар вақти нодонии худ доштед, мувофиқат накунад,

15. Балки, чунон ки Даъваткунандаи шумо мақаддас аст, худатон низ дар тамоми рафторатон муқаддас бошед,
16. Зеро ки навишта шудааст: “Муқаддас бошед, чунки Ман муқаддас ҳастам”.
17. Ва агар шумо Ёро Падар мехонед, ки бе рӯйбинӣ ҳар касро аз рӯи аъмолаш доварӣ мекунад, пас замони ғурбати худро бо худотарсӣ бигзаронед,
18. Чун медонед, ки шумо на бо фидияи нуқра ё тилло харида шудаед аз ҳаёти ботиле ки аз падарони худ мерос гирифтаед,
19. Балки бо Хуни гаронбаҳои Масеҳ, ҳамчун барраи беайб ва пок,
20. Ки пеш аз таъсиси ҷаҳон пешакӣ таъин шуда буд, лекин дар замони охир барои шумо зоҳир шудааст,
21. Ки ба воситаи Масеҳ шумо ба Худое имон овардаед, ки Масеҳро аз мурдагон эҳё кард ва ба Ё ҷалол бахшид, то ки шумо ба Худо имон ва умед дошта бошед.
22. Чун ҷонҳои худро бо итоати ростӣ ба воситаи Рӯҳ барои бародардӯстии бериё пок кардаед, доимо якдигарро аз самими қалб дӯст бидоред,
23. Ҳамчун касоне ки аз нав ба вучуд омадаед на аз тухми фонӣ, балки аз тухми бефано, ба василаи каломи Худо, ки зинда аст ва то абад боқист.
24. Зеро ки ҳар ҷисм мисли алаф аст, ва ҳар ҷалоли одамӣ мисли гули алаф; алаф хушк мешавад, ва гули он мерезад;
25. Аммо каломи Худованд то абад боқист. Ва ин аст он каломе ки ба шумо мавъиза шудааст.

БОБИ ДУЮМ

Дар бораи нашъунамо ёфтан дар ҳолати масеҳӣ.

1. Пас, ҳар кина ва ҳар мақр ва риё ва ҳасад ва ҳар бадгӯиро аз худ дур карда,
2. Чун кӯдакони навзод муштоқи шири поки калом бошед, то ки аз он барои начот нашъунамо ёбед,
3. Агар ҳақиқатан чашидаед, ки Худованд некӯст.

Қавми Худо бар ҳасби аҳди ҷадид.

4. Ва чун наздик мешавед ба Ў, яъне ба санги зиндае ки одамон рад кардаанд, вале Худованд онро баргузид ва гаронбаҳо мешуморад,
5. Худатон низ, ҳамчун сангҳои зинда, аз худ хонаи рӯҳонӣ, қаҳонати муқаддас барпо намоед, то ки қурбониҳои рӯҳонии мақбули Худоро ба василаи Исои Масеҳ тақдим кунед,
6. Зеро ки дар Навишта гуфта шудааст: "Инак, Ман дар Сион санги зовия мегузорам, ки баргузида ва гаронбаҳост; ва касе ки ба Он имон оварад, хичил нахоҳад шуд".
7. Пас, Он барои шумо, имондорон, чизи гаронбаҳост, аммо барои беимонон сангест, ки меъмрон рад кардаанд, лекин он санги сари гӯшаи бино гардидааст,
8. Ва санги пешпо ва саҳраи васваса, зеро ки онҳо, ба калом итоат накарда, ба ин санг пешпо меҳуранд, ки барои ҳамин ҳам таъин шудаанд.
9. Лекин шумо насли баргузида, қаҳонати шоҳона, халқи муқаддас, қавме ҳастед, ки мулки азизи Худо доништа шудаед, то аз камолоти Ў, ки шуморо аз зулмот ба рӯшноии аҷоибӣ Худ даъват намудааст, нақл кунед,
10. Шумо, ки як вақте қавм набудед, вале ҳоло қавми Худо ҳастед; як вақте аз марҳамат маҳрум будед, вале ҳоло ба он ноил шудаед.

Муҳочирати имондорон ҳамчун ғарибон дар он дунё.

1. Муҳочират дар миёни халқҳо.

11. Эй маҳбубон! Аз шумо, ҳамчун ғарибон ва муҳочирон, хоҳишмандам, ки аз ҳавасҳои қисм, ки бар зидди ҷон қиём мекунанд, парҳез намоед.

12. Ва дар миёни халқҳо умри некӯкорона ба сар баред, ки онҳо ба ҷои он ки дар ҳақи шумо ҳамчун бадқирдорон бадгӯй кунанд, аъмоли некотонро дида, Худоро дар рӯзи тафакқуд ҳамду сано хонанд.

2. Ўҳдадориҳо нисбат ба ҳукуматдорон.

13. Пас, ба хотири Худованд ба ҳар сарвари одамӣ итоат намоед: хоҳ ба подшоҳ, ҳамчун ҳокимияти олай,
14. Хоҳ ба ҳокимон, ҳамчун касоне ки аз ҷониби вай фиристода мешаванд, то ки ҷинойткоронро ҷазо диҳанд ва некӯкоронро тақдир кунанд,
15. Зеро чунин аст иродаи Худо, то ки мо бо некӯкориҳои худ даҳони ҷаҳолати мардуми беандешаро маҳкам кунем,
16. Ҳамчун касони озод, на ҳамчун касоне ки аз озодӣ барои рӯпӯш кардани бадӣ истифода мебаранд, балки ҳамчун бандагони Худо.
17. Ҳамаро ҳурмат кунед, бародариро дӯст доред, аз Худованд тасед, подшоҳро иззат кунед.

3. Сухане ба хизматгорон: намунаи ибрати Масеҳ дар андӯҳи ноҳақ.

18. Эй хизматгорон, бо камоли тарс ба оғоёни худ итоат намоед, на танҳо ба оғоёни нек ва фурӯтан, балки ба оғоёни сахтгир низ.
19. Зеро савоб аст, ки кас аз рӯи вичдон ба хотири Худо андӯҳгин шуда, ноҳақ уқубат кашад.
20. Зеро чӣ фахре ҳаст агар шумо барои кирдори бад шаллоқ хӯрда тоқат кунед? Аммо агар барои некӯкорӣ уқубат кашида тоқат кунед, ин мақбули Худост.
21. Зеро ки шумо барои ҳамин даъват карда шудаед, чунки Масеҳ низ барои шумо уқубат кашида, ба шумо намунаи ибрат боқӣ гузошт, то ки аз пай Ў равона шавед:
22. Ў гуноҳе накардааст, ва дар забонаш макре набуд.
23. Гирифтори бадгӯй гардида, Ў ҷавобан бадгӯй намекард; азоб кашида, таҳдид намекард, балки Худро ба Довари Одил месупурд;
24. Ў шахсан гуноҳҳои моро дар Бадани Худ ба дор бардошт, то ки мо аз гуноҳҳо фориғ шуда, барои адолат зиндагӣ кунем: шумо аз ҷароҳатҳои Ў шифо ёфтед.
25. Зеро ки шумо мисли гӯсфандони гумшудае будед, лекин ҳоло сӯи Чӯпон ва Нозири ҷонҳои худ баргаштед.

БОБИ СЕЮМ

4. Сухане ба занону шахварон.

1. Ҳамчуни шумо, эй занон, ба шавҳарони худ итоат намоед, то ки, агар баъзе аз онҳо мутеи калом набошанд, ба воситаи рафтори занон бе калом тобеъ гарданд,
2. Вақте ки рафтори поки худотарсонаи шуморо мушоҳида кунанд.
3. Бигзор зебоии шумо на ороиши зоҳирӣ: гесӯ бофтанд, зевари тилло бастан ё либосҳои зебо пӯшидан,
4. Балки одамияти ботинии самимӣ дар рӯҳи ҳалиму сокити бефано бошад, ки ин дар назари Худо гаронбахост,
5. Чунон ки як вақте занони муқаддас низ худро бо умед бастан ба Худо оро медоданд ва мутеи шавҳарони худ буданд.
6. Ба монанди Соро, ки ба Иброҳим итоат намуда, ўро ого меномид; шумо низ фарзандони вай ҳастед, модоме ки некӣ мекунед ва аз ҳеч тарсе музтариб намешавед.
7. Ҳамчуни шумо, эй шавҳарон, бо занон, ки зарфи заифтар ҳастанд, бомулоҳиза рафтор кунед, ва онҳоро ҳамчун ҳамирсонӣ фазли ҳаёт мӯхтарам доред, то ки ба дуоҳои шумо мамонате нарасад.

5. Дар бораи муносибати бародарии аъзоёни калосо ва дар бораи уқубатҳо барои адолат.

8. Ниҳоят, ҳамаатон ҳамфикр, ҳамдард, бародардӯст, бошафакат, меҳрубон ва фурӯтан бошед;
9. Дар ивази бадӣ бадӣ накунед, ё дар ивази лаънат лаънат нагӯед; баръакс, баракат диҳед, чун медонед, ки шумо барои он даъват карда шудаед, ки вориси баракат гардед.
10. Зеро, касе ки ҳаётро дӯст медорад ва меҳонад рӯзҳои нек бинад, бигзор забонашро аз бадӣ ногоҳ дорад, ва лабҳояшро аз гуфтори макромез,
11. Аз бадӣ дур шавад ва некӣ кунад, талабгори осоиштагӣ шавад ва дар пайи он бошад,
12. Чунки чашмони Худованд сӯи одилон нигаронда шудааст, ва гӯшҳои Ў сӯи дуои онҳо, аммо рӯи Худованд ба муқобили бадкорон аст.
13. Ва кист, ки ба шумо бадӣ кунад, агар шумо дар некӯорӣ ғайр бошед?

14. Лекин агар барои адолат уқубат кашед, хушо шумо; аз воҳимаи онҳо натарсед ва музтариб нашвед.

15. Худованд Худоро дар дилҳои худ такдис намоед; ҳамеша тайёр бошед, ки ба ҳар касе ки аз шумо дар бораи умедатон ҳисоб талаб кунад, бо фурутанӣ ва эҳтиром ҷавоб диҳед:

16. Бигзор вичдони шумо пок бошад, то онҳое ки рафтори некаторо дар Масеҳ мазаммат менамояд, бо он чи шуморо бадгӯй мекунанд, шарманда шаванд.

17. Зеро, агар мутобиқи иродаи Худо бошад, барои аъмоли нек уқубат кашадан беҳтар аст аз он ки барои аъмоли бад уқубат кашад,

6. Масеҳ бо уқубатҳои Худ, ки бар салиб кашидааст, имондоронро сӯи Худо мекашад.

18. Чунки Масеҳ низ барои он ки моро сӯи Худо оварад, як бор барои гуноҳҳои мо уқубат кашид, яъне одил барои золимон ба ҳасби ҷисм кушта шуд, аммо ба ҳасби рӯҳ зинда гардид.

19. Ва дар рӯҳ Ӯ рафта, ба арвоҳе ки дар зиндон буданд, мавъза намуд.

20. Онҳо пештар беитоат буданд, вақте ки Худо, дар айёми Нӯҳ, пурсаброна интизорӣ мекашид, ҳангоме ки киштӣ сохта мешуд, ки дар он мардуми каме, яъме ҳашт нафар, аз об наҷот ёфтанд.

21. Ва тимсоли он таъмид аст, ки на шустани нопокии ҷисм, балки ба зимма гирифтани вичдони пок аст ба ҳузури Худо, ки ҳоло моро низ ба воситаи эҳёи Исои Масеҳ наҷот медиҳад,

22. Ки Ӯ ба осмон сууд карда, ба ямини Худо нишастааст ва фариштаҳо ва ҳукуматдориҳо ва қудратҳо мутеи Ӯ шудаанд.

БОБИ ЧОРУМ

Таъсири пурбаракати уқубатҳо ба ҳаёти имондорон.

1. Пас, чӣ тавре ки Масеҳ барои мо ба ҳасби ҷисм уқубат кашидааст, шумо низ бо ҳамон фикр мусаллаҳ шавед; зеро касе ки ба ҳасби ҷисм уқубат кашад, дигар гуноҳ намекунад,

2. То ки боқии умри ҷисмониро на аз рӯи ҳавасҳои одамӣ, балки аз мувофиқи иродаи Худо ба сар барад.

3. Шумо дар замони гузашта ба андозаи кофӣ мисли халқҳо рафтор кадаед, ба нопокиҳо ва ҳавасҳо, ба мастигарӣ, ба ифроткорӣ дар хӯрдан ва нӯшидан ва ба бутпарастии зишт дода шудаед.

4. Ба ҳамин сабаб онҳо мутаҳайир мешаванд, ки шумо бо онҳо дар ҳамон фисқу фучур иштирок надоред, ва дар ҳаққи шумо бадгӯӣ мекунанд;

5. Онҳо ба Худое ки тайёр аст зиндагон ва мурдагонро доварӣ кунад, ҳисобат хоҳанд дод.

6. Зеро барои ҳамин ба мурдагон низ башорат дода шудааст, то ки онҳо ба ҳасби ҷисм ба тириқи одамизод ба доварӣ дучор гардида, вале ба ҳасби рӯҳ ба тариқи Худо зиндагӣ кунанд.

Дар бораи ҳаёт дар калисои имондорон.

7. Аммо фарҷоми ҳама чиз наздик аст. Пас бомулоҳиза ва барои дуо хушъёр бошед.

8. Пеш аз ҳама чиз ба якдигар муҳаббати пурзӯр дошта бошед, чунки муҳаббат гуноҳҳои зиёдро рӯпӯш мекунад.

9. Якдигарро бешиквашо шикоят меҳмоннавозӣ кунед;

10. Ба якдигар, ҳар яке аз рӯи бахшоише ки ёфтаед, ҳамчун муваккалонии неки ғайби гуногуни Худо хизмат кунед.

11. Касе агар сухане ба забон ронад, бигзор ҳамчун суханони Худо ба забон ронад; касе агар хизмат кунад, бигзор мувофиқи қуввате ки Худо ба вай медиҳад, хизмат кунад, то ки дар ҳама чиз Худо ба воситаи Исои Масеҳ ҷалол ёбад, ки Ўро ҷалол ва салтанат то абад бод. Омин.

Уқубатҳо барои ҷалоли оянда пок мекунанд.

12. Эй маҳбубон! Аз озмоиши оташе ки барои имтиҳони шумо фиристода мешавад, ҳайрон нашавед, ки гӯё воқеаи аҷиб ба шумо рӯй дода бошад,

13. Балки, модоме ки шумо дар уқубатҳои Масеҳ иштирок доред, шодӣ кунед, то ки дар вақти зуҳури ҷалоли Ў низ ба ваҷд оед ва хурсандӣ кунед.

14. Агар дар ҳаққи шумо ба хотири исми Исои Масеҳ бадгӯй кунанд, хушо шумо, чунки Рӯҳи ҷалол, Рӯҳи Худо бар шумо қарор мегирад: онҳо Ўро хорӣ медиҳанд, лекин шумо ҷалол медиҳед.
15. Бигзор ҳеҷ яке аз шумо ҳамчун қотил, ё дузд, ё бадкирдор, ё фузул уқубат накашад.
16. Аммо агар касе ҳамчун масеҳӣ уқубат кашад, бигзор хичил нашавад, балки барои чунин қисматаш Худоро ҳамду сано хонад.
17. Зеро вақти он расидааст, ки доварӣ аз хонаи Худо оғоз шавад; ва агар аввал аз мо оғоз шавад, пас фарҷоми онҳое ки ба Инчили Худо итоат намеkunанд, чӣ гуна хоҳад буд?
18. Ва агар одил базӯр наҷот меёфта бошад, пас оқибати осӣён ва гуноҳкорон чӣ гуна хоҳад буд?
19. Пас, онҳое ки бар тибқи иродаи Худо уқубат мекашанд, бигзор ҷонҳои худро ба Офаридагори амин супоранд ва некӣ кунанд.

БОБИ ПАНЦУМ

Худи Худо имондоронро мустаҳакам мекунад ва устувор мегардонад.

1. Аз пирони шумо хоҳишмандам ман, ки низ пир ва шоҳиди уқубатҳои Масеҳ ҳастам, ва шарикӣ ҷалоле хоҳам буд, ки бояд ба зухур ояд:
2. Рамаи Худоро, ки назди шумост, бичаронед ва ба он назорат кунед, на ба таври маҷбурӣ, балки ба таври ихтиёрӣ, чунон ки мақбули Худост, ва на аз барои тамаи нангин, балки аз сидқи дил,
3. Ва на ҳамчун касоне ки бар мероси Худо ҳукмронӣ меkunанд, балки ба рама намунаи нишон диҳед,
4. Ва ҳангоме ки Сарвари ҷӯпон зоҳир шавад, шумо тоҷи ҷалолро, ки пажмурда намешавад, хоҳед ёфт.
5. Ҳамчунин шумо, эй ҷавонон, ба пирон итоат намоед; ва ҳамаатон, ба якдигар итоат намуда, фурутаниро дар бар кунед, чунки Худо ба мағрурон муқобилат мекунад, вале ба фурутанон файз мебахшад.
6. Пас, дар зери дасти пурзӯри Худо фурутан бошед, то ки Ў шуморо дар замони Худ сарфароз кунад;
7. Ҳамаи ғамҳои худро ба Ў вогузор намоед, зеро ки Ў ба шумо ғамхорӣ мекунад.

8. Ҳушъёр ва бедор бошед, чунки душмани шумо, иблис, мисли шери гуррон гаштугузор карда, касеро мечӯяд, то ба коми худ кашад;

9. Ба вай бо имони қавӣ муқобилат кунед, чун медонед, ки ин гуна уқубатҳо ба сари бародарони шумо низ, ки дар сар то сари ҷаҳон ҳастанд, меояд.

10. Ва Худои ҳар файз, ки моро ба ҷалоли абадии Худ дар Исои Масеҳ даъват намудааст, баъд аз уқубати кӯтоҳмуддати шумо, шуморо комил, устувор, қавӣ ва матин хоҳад кард.

11. Ўро ҷалол ва салтанат то абад бод. Омин.

12. Ба воситаи Силвонус, ки ба фикри ман бародари амин аст, ба шумо мухтасар навиштам, то шуморо насихат ва шаҳодат диҳам, ки ҳамин аст файзи ҳақиқии Худо, ки дар он шумо қоим ҳастед.

Саломҳо.

13. Калисое ки дар Бобил аст ва мисли шумо интиҳоб шудааст, ба шумо салом мерасонад, ҳамчунин писарам Марқӯс.

14. Ба якдигар бо бўсаи муҳаббат салом гӯед. Бар ҳамаи шумо, ки дар Исои Масеҳ ҳастед, осоиштагӣ бод. Омин.

НОМАИ ДҶУМИ ҲАВВОРИИ МУҚАДДАСИ ПЕТРУС БОБИ ЯКУМ

Омода шудан ба анҷоми наҷот.

1. Шимъӯни Петрус, ки банда ва ҳаввориИ Исои Масеҳ аст, ба онҳое ки имони гаронбаҳоро мисли имони мо дар адолати Худои мо ва Исои Масеҳи Наҷотдиҳанда қабул кардаанд:

2. Файз ва осоиштагӣ дар шинохтани Худо ва Исои Худованди мо бар шумо фаровон бод.

3. Азбаски қуввати илоҳии Ў ҳамаи чизҳои барои ҳаёт ва парҳезгорӣ зарурро ба мо бахшидааст, ба воситаи шинохтани Ў, ки моро бо ҷалол ва камоли Худ даъват намудааст,

4. Ки бо онҳо ба мо ваъдаҳои бузург ва гаронбаҳо дода шудааст, то ки шумо ба воситаи онҳо шарикӣ табиати илоҳӣ гардида, аз фасоди шахват, ки дар ҷаҳон ҳукмфармост, дур шавед,

5. Бинобар ин шумо тамоми чадду чаҳди худро ба кор бурда, ба имони худ некӯкориро ба худ изофа намоед, ба некӯкорӣ хирадмандиро,
6. Ба хирадмандӣ порсоиро, ба порсой тоқатро, ба тоқат парҳезгориро,
7. Ба парҳезгорӣ бародардӯстиро ва ба бародардӯстӣ муҳаббатро.
8. Агар ин сифат дар шумо ёфт шавад ва афзоиш ёбад, шумо дар шинохтани Худованди мо Исои Масеҳ бе муваффақият ва бе самар нахоҳед монд;
9. Вале дар ҳар кӣ ин сифат ёфт нашавад, вай кӯр аст, яъне чашмонашро пӯшда, фаромӯш кардааст, ки гуноҳҳои пештараи ӯ татҳир шудаанд.
10. Аз ин рӯ, эй бародарон, беш аз пеш саъю кӯшиш намоед, ки даъват ва интиҳоби худро устувор гардонед ва агар ҳамин тавр рафтор кунед, ҳаргиз пешпо нахоҳед хӯрд,
11. Зеро ки бо чунин роҳ даромадгоҳи Малакути абадии Худованд ва Начотдиҳандаи мо Исои Масеҳ барои шумо бемалол кушода хоҳад буд.
12. Барои ҳамин ман ба ёди шумо овардани инро ҳаргиз бас намекунам, гарчанде ки шумо инро медонед ва дар ин ростӣ устувор ҳастед.
13. Аммо ман салоҳ медонам, то даме ки дар ин хайма ҳастам, шуморо ба ёдоварӣ таҳрик диҳам,
14. Чун медонам, ки ба қарибӣ бояд хаймаи худро тарк кунам, чунон ки Худованди мо Исои Масеҳ ба ман эълон намудааст.
15. Ва саъю кӯшиш хоҳам кард, ки шумо пас аз рихлатам низ ҳамеша инро ба ёд оваред.

Дигаргун шудани Исо нешгӯиест дар бораи бори дуюм бо ҷалол омадани Ё.

16. Зеро, ҳангоме ки мо қувват ва омадани Худованди мо Исои Масеҳро ба шумо хабар додем, аз паи афсонаҳои фиребгарона нарафтаем, балки кибриёи Ёро бо чашмони худ дидаем,

17. Зеро ки Ў аз Худои Падар шавкат ва чалол ёфт, вақте ки аз чониби чалоли боазамат сӯи Ў чунин овоз расид: "Ин аст Писари Махбуби Ман, ки ҳусни таваҷҷӯҳи Ман бар Ўст".

18. Ва ин овозро, аз осмон омада расид, мо шунидем, хангоме ки бо Ў дар кӯҳи муқаддас будем.

19. Ва каломи нубувват барои мо матонати бештаре дорад; шумо хуб мекунед, ки ба он рӯ меоваред, ҳамчун чароғе ки дар ҷои торик нур мепошад, то даме ки чашми рӯз кушода шуда, ситораи субҳ дар дилҳои шумо тулӯъ намояд;

20. Ва пеш аз ҳама чиз инро бидонед, ки ҳеҷ як нубуввати Навиштаҳо тафсири шахси ро раво намедонад;

21. Зеро ки ҳаргиз нубувват ба ҳасби иродаи одамизод ба забон ронда нашоудааст, балки муқаддасони Худо, бо таҳриқи Рӯҳулқудс, онро ба забон рондаанд.

БОБИ ДУЮМ

Дар бораи муаллимони козиби фосиқ ва доварӣ бар онҳо.

1. Аммо дар миёни қавм анбиёи козиб низ буданд, чунон ки дар миёни шумо ҳам муаллимони козиб хоҳанд буд, ки бидъатҳои ҳалокатоварро ҷорӣ хоҳанд кард ва Худовандеро, ки барои онҳо фидия дод, инкор намуда, ба зудӣ ба сари худ ҳалокат хоҳанд овард.

2. Ва бисёр касон фисқу фучури онҳоро пайравӣ хоҳанд кард, ва ба василаи онҳо роҳи ростӣ гирифтори таҳқир хоҳад шуд.

3. Ва аз рӯи тамаҷкорӣ бо суханони макромез шуморо ба дом хоҳанд даровард; ҳукми онҳо қайҳо муҳайёст, ва ҳалокати онҳо пинак нарафтааст.

4. Зеро, модоме ки Худо ба фариштаҳои гуноҳкор амон надод, балки онҳоро дар ҷаҳанам андохта, ба мағораҳои зулмот супурд, то ки барои доварӣ дар қайду банд нигоҳ дошта шаванд;

5. Ва ба дунёи қадим амон надод, балки фақат ҳашт нафар ва аз он ҷумла Нӯҳро, ки воизи адолат буд, маҳфуз дошта, бар олами осӣён тўфон овард;

6. Ва шаҳрҳои Садум ва Амӯроро ба ҳалокат маҳкум намуд ва, ҳамчун тимсоле барои осӣёни оянда, ба хокistar табдил дод,

7. Ва Лути одолро, ки аз рафтори фосиконаи шарирон ба танг омада буд, раҳо кард,

8. Зеро ки он одил дар миёни онҳо умр ба сар бурда ва корҳои бади онҳоро дида ва шунида, чони одилонаи худро ҳаррӯза меозурд,

9. Пас Худованд медонад, ки чӣ гуна парҳезгоронро аз озмоиш раҳо кунад ва шариронро барои ҷазо то рӯзи доварӣ дар қайди банд нигоҳ дорад,

10. Алалхусус онҳоеро, ки аз пай ҳавасҳои қабехи ҷисм мераванд, ва аз сарварон нафрат доранд, ва густохӣ ва худсарӣ мекунанд ва аз бадгӯӣ дар ҳақи мақомҳои осмонӣ наметарсанд,

11. Дар сурате ки ҳатто фариштагон, ки дар қудрат ва қувват аз онҳо бартарӣ доранд, ба ҳузури Худованд дар ҳақи онҳо ҳукми мазамматкунандае ба забон намеронанд.

12. Аммо онҳо ҳамчун ҳайвоноти бебабоне ки табиатан барои шикор ва талаф таваллуд ёфтаанд, ба он чи намефаҳманд, бӯхтон мезананд, ва онҳо дар фасоди худ талаф хоҳанд шуд,

13. Ва подоши шарорати худро хоҳанд ёфт, зеро ки айшу нӯши ҳаррӯзаро барои худ роҳат медонанд; онҳо, ки беҳаё ва қабохаткор ҳастанд, аз ҳуққабозиҳои худ лаззат мебаранд, ҳангоме ки бо шумо айшу ишрат мекунанд.

14. Чашмони онҳо пур аз зино ва гуноҳи доимист; онҳо ҷонҳои ноустуворро ба дом медароваранд; дили онҳо ба тамаъкорӣ омӯхта шудааст; онҳо фарзандони лаънат ҳастанд.

Анбиёи козиб, мисли Билъом, роҳи ростро тарк мекунад.

15. Онҳо роҳи ростро тарк карда, гумроҳ шудаанд, аз пай Билъом ибни Баър рафтаанд, ки вай музди ноҳақро дӯст медошт.

16. Аммо дар шарорати худ мазаммат карда шуд: модахари бебабон бо овози одамӣ суҳан роонда, девонагии набиро боздошт.

17. Онҳо чашмаҳои беоб ва абрҳое ҳастанд, ки бо тундбод ронда мешаванд: барои онҳо зулмоти торикии абадӣ муҳайё шудааст.

Муаллимони козиб бо қиёфаи олимонаи дабдабанок озодиро ваъда медиҳанд ва касони дар имон ноустурро ба дом медароваранд.

18. Зеро ки суханони беҳудаи дабдабаноке гуфта, онҳоро, ки навакак аз гумроҳон халос шудаанд, ба доми ҳавасҳои ҷисм, ба доми фиску фучур медароваранд;

19. Ба онҳо озодиро ваъда медиҳанд, дар сурате ки худашон ғуломони фасод ҳастанд; зеро ҳар кӣ касеро мағлуб карда бошад, ҳамон кас ғуломи ӯст.

20. Зеро, агар ба василаи шинохтани Худованд ва Начотдиҳандаи мо Исои Масеҳ аз қабоҳатҳои дунё халосӣ ёфта, аз нав ба доми онҳо афтада мағлуб мешуда бошад, анҷоми онҳо бадтар аз аввалашон мешавад.

21. Барои онҳо надонистани роҳи адолат беҳтар мебуд аз он ки, баъд аз донистани он, аз ҳукми муқаддасе ки ба онҳо супурда шудааст, рӯй гардонданд.

22. Ба онҳо ҳамон чизе рӯй додааст, ки дар ин зарбулмасали дуруст гуфта мешавад: "Саг ба қай худ баргашт, ва ҳук баъд аз шустушӯй рафт, ки дар лой ғел занад".

БОБИ СЕЮМ

1. Ин номаи дуҷум аст, ки ба шумо, эй маҳбубон, менависам; дар онҳо бо роҳи ёдоварӣ фикри поки шуморо таҳрик медиҳам,

2. То шумо ба хотир оваред суханонеро, ки пештар анбиёи муқаддас гуфтаанд, ва ҳукми Худованд ва Начотдиҳандаро, ки ҳаввориён ба шумо супурдаанд.

Масҳарабозони беҳаё омадани дуҷуми Масеҳро мункир мешаванд; раддияи беимонии онҳо.

3. Пеш аз ҳама бидонед, ки дар рӯзҳои охир масҳарабозони беҳаёе пайдо хоҳанд шуд, ки бар тибқи ҳавасҳои худ рафтор намуда,

4. Хоҳанд гуфт: "Қучост ваъдаи омадани Ӯ? Зеро аз замоне ки падарон вафот кардаанд, ҳама чиз онҷунон ки аз аввали офариниш буд, боқӣ мондааст".

5. Онҳое ки чунин гумон мекунанд, намедонанд, ки дар ибтидо бо каломи Худо осмон ва замин аз об ва ба воситаи об таркиб ёфта буданд;

6. Бинобар ин дунъёи онвақта дар об ғарқ шуда, ба ҳалокат расид.
7. Аммо осмон ва замини ҳозира низ бо ҳамон калом барои оташ нигоҳ дошта шудаанд ва то рӯзи доварӣ ва ҳалокати мардуми осӣ саришта карда мешаванд.

Чаро Худованд дар омадани Худ таъхир менамояд.

8. Аммо ҳамин як чиз аз шумо, эй маҳбубон, набояд пӯшида бошад, ки дар назари Худованд як рӯз мисли ҳазор сол аст, ва ҳазор сол мисли як рӯз.
9. Худованд дар иҷрои ваъда таъхир наменамояд, чунон ки баъзе касон инро таъхир ҳисоб мекунданд; балки ба шумо пурсабрӣ зоҳир менамояд ва намехоҳад, ки касе nobуд шавад, балки ҳама ба тавба рӯ оваранд.
10. Валекин рӯзи Худованд, чунон ки дузд дар шаб, хоҳад омад, ва он гоҳ осмон бо ғулғулае хоҳад даргузашт, ва аносир оташ гирифта, хоҳанд гудохт, ва замин ва тамоми аъмоле ки дар он аст, хоҳад сӯхт.

Ба таври бояду шояд омода шудан ба омадани Худованд.

11. Агар ҳамаи инҳо чунон nobуд мешуда бошанд, пас шумо дар рафтори муқаддасона ва парҳезгорӣ чӣ гуна бояд бошед,
12. Дар ҳолате ки омадани рӯзи Худоро орзу доред ва мешитобонед, ки дар он рӯз осмон аланга гирифта несту nobуд хоҳад шуд, ва аносир оташ гирифта, хоҳанд гудохт?
13. Лекин мо, мувофиқи ваъдаи Ў, мунтазири осмон ва замини нав ҳастем, ки дар онҳо адолат сокин хоҳад буд.
14. Пас, эй маҳбубон, модоме ки инро интизорӣ доред, саъю кӯшиш намоед, ки назди Ў покиза ва беайб дар осоиштагӣ ҳозир шавед;
15. Ва пурсабрии Худованди моро наҷот ҳисоб кунед, чунон ки бародари маҳбуби мо Павлус низ, аз рӯи ҳикмате ки ба ӯ ато шудааст, ба шумо навиштааст,
16. Ва ҳамчунин дар ҳамаи номаҳои худ ӯ дар ин бора сухан меронад, ки дар онҳо кадом як чизи душворфаҳме ҳаст, ки онро нодонон ва ноустуворон мисли Навиштаҳои дигар ғалат таъбир менамоянд, ва анҷоми ин кор барои онҳо ҳалокат меоварад.

17. Пас шумо, эй маҳбубон, азбаски пешакӣ огоҳонида шудаед, эҳтиёт шавед, ки гирифтори иштибоҳи шарирон нагардед ва аз матонати худ маҳрум нашавед,

18. Балки дар файз ва шинохтани Худованд ва Начотдиҳандаи мо Исои Масеҳ нумӯ ёбед, ки Ўро аз ҳоло то абад ҷалол бод. Омин.

НОМАИ ЯКУМИ ҲАВВОРИИ МУҚАДДАС ЮХАННО БОБИ ЯКУМ

Шаҳодати хавворӣ дар бораи Каломи ҳаёт.

1. Дар бораи он чи аз ибтидо буд, ва мо онро шунидаем ва бо чашмони худ дидаем ва мувофиқа намудаем, ва онро дастҳои мо ламс кардааст, дар бораи Калми ҳаёт,

2. Зеро ки ҳаёт зоҳир шуд, ва мо дидаем ва шаҳодат медиҳем ва ба шумо аз ҳаёти ҷовидоние хабар медиҳем, ки бо Падар буд ва ба мо зоҳир шуд,

3. Дар бораи он чи мо дидаем ва шунидаем, ба шумо хабар медиҳем, то ки шумо низ бо мо мушоракат дошта бошед; валекин мушоракати мо бо Падар ва бо Писари Ў Исои Масеҳ аст.

4. Ва инро мо ба шумо менависем, то ки шодии шумо комил бошад.

Мушоракат бо Худо дар нур зистан ва эътироф кардани гуноҳхор металабад.

5. Ва ин аст паёме ки мо аз Ў шунидаем в ба шумо хабар медиҳем: Худо нур аст, ва дар Ў ҳеч зулмоте нест.

6. Агар мо гўем, ки бо Ў мушоракат дорем, вале дар зулмот мегардем, мо дурўғ мегўем ва бар тибқи ростӣ рафтор намекунем;

7. Аммо агар дар нур мегашта бошем, чунон ки Ў дар нур аст, бо яқдигар мушоракат дорем, ва Хуни Пасари Ў Исои Масеҳ моро аз ҳар гуноҳ пок менамояд.

8. Агар гўем, ки мо гуноҳе надорем, худаморо фиреб медиҳем, ва дар мо ростӣ нест.

9. Агар мо гуноҳҳои худро эътироф кунем, Ў амин ва одил аст, ки гуноҳҳои моро биомурзад ва моро аз ҳар ноинсофӣ пок намояд.

10. Агар гўем, ки мо гуноҳе накардаем, Ўро дурўғгўй месозем, ва каломи Ў дар мо нест.

БОБИ ДУЮМ

Исо Шафоатгари мо ба ҳузури Падар аст.

1. Эй фарзандонам! Инро ба шумо менависам, то ки шумо гуноҳ накунед; ва агар касе гуноҳ кунад, мо ба ҳузури Падар Шафоатгаре дорем, ки Исои Масеҳи Одил аст.

2. Ва Ў кафорат аст барои гуноҳҳои мо, ва на танҳо барои гуноҳҳои мо, балки барои гуноҳҳои тамоми ҷаҳон низ.

Касе ки каломи Худоро роият мекунад, дар нур сокин аст.

3. Аз ин медонем, ки Ўро мешиносем, ки аҳкоми Ўро роият мекунем.

4. Касе ки гўяд: “Ман Ўро мешиносам“, аммо аҳкоми Ўро роият накунад, вай дурўғгўй аст, ва дар вай ростӣ нест.

5. Валекин касе ки каломи Ёро риоят мекунад, дар вай ба ростӣ муҳаббати Худо ба камол расидааст. Аз ин медонем, ки мо дар Ё ҳастем.

6. Касе гӯяд, ки дар Ё собит мемонад, вай бояд тавре рафтор кунад, ки Ё рафтор мекард.

Муҳаббати бародарӣ ҳукми тозае барои фарзандони нур.

7. Эй маҳбубон! Ба шумо ҳукми тозае наменависам, балки ҳукми қадимие ки шумо аз ибтидо доштед: ҳукми қадимӣ каломест, ки шумо аз ибтидо шунидаед.

8. Лекин дар айни ҳол ба шумо ҳукми тозае менависам, ки ростии он ҳам дар Ёст ва ҳам дар шумост, чунки зулмот гузарон аст, ва акнун нури ҳақиқӣ медурахшад.

9. Ҳар кӣ гӯяд, ки вай дар нур аст, валекин аз бародари худ нафрат дошта бошад, вай ҳанӯз дар зулмот аст.

10. Касе ки бародари худро дӯст медорад, вай дар нур сокин аст, ва дар вай васвасае нест.

11. Вале касе ки аз бародари худ нафрат дорад, вай дар зулмот аст, ва дар зулмот мегардад, ва намедонад, ки кучо меравад, чунки зулмот чашмонашро кӯр кардааст.

12. Ба шумо, эй фарзандон, менависам, чунки гуноҳҳои шумо ба хотири исми Ё омурзида шудааст.

13. Ба шумо, эй падарон, менависам, чунки шумо Ёро, ки аз ибтидост, шинохтаед. Ба шумо, эй ҷавонон, менависам, чунки шумо иблисро мағлуб кардаед. Ба шумо, эй бачагон, менависам, чунки шумо Падарро шинохтаед.

14. Ба шумо, эй падарон, навиштаам, чунки шумо Ёро, ки аз ибтидост шинохтаед. Ба шумо, эй ҷавонон, навиштаам, чунки шумо пурзӯр ҳастед, ва каломи Худо дар шумо сокин аст, ва шумо иблисро мағлуб кардаед.

Тарк кардани муҳаббати ҷаҳон.

15. Ҷаҳонро дӯст надоред, на он чиро, ки дар ҷаҳон аст: касе ки ҷаҳонро дӯст медорад, дар вай муҳаббати Падар нест;

16. Зеро ҳар чи дар ҷаҳон аст: шаҳвати ҷисм, ҳаваси ҷашмон ва ғурури зиндагонӣ аз Падар нест, балки аз ин ҷаҳон аст.

17. Ва ҷаҳон бо ҳавасҳояш гузарон аст, аммо касе ки иродаи Худоро ба ҷо меоварад, то абад боқист.

Чудо шудан аз зиддимасеҳ.

18. Эй фарзандон! Соати охирин аст, ва ҷунон ки шунидаед, зиддимасеҳ меояд, ва ҳоло зиддимасеҳони зиёде пайдо шудаанд, аз ин рӯ медонед, ки соати охирин аст.

19. Онҳо аз мо берун омадаанд, аммо аз онҳо мо набуданд; зеро, агар онҳо аз онҳо мо мебуданд, бо мо мемонданд; лекин онҳо берун омаданд, то ки маълум шавад ки ҳеҷ яке аз онҳо аз онҳо мо нестанд.

20. Валекин шумо аз ҷониби Қуддус татҳин ёфтаед ва ҳамаи шумо ростиро медонед.

21. Ман ба шумо на аз он сабаб навиштаам, ки ростиро намедониста бошед, балки аз он сабаб, ки шомо онро медонед, ҳамчунин инро, ки ҳеҷ дурӯғ аз ростӣ нест.

22. Кист дурӯғгӯ, ғайр аз касе ки Масеҳ будани Исоро инкор мекунад? Вай зиддимасеҳ аст, ки Падар ва Писарро инкор мекунад.

23. Ҳар кӣ Писарро инкор мекунад, Падарро низ надорад; ҳар кӣ Писарро эътироф мекунад, Падарро низ дорад.

24. Пас, он чи шумо аз ибтидо шунидаед, бигзор дар шумо бимонад; агар он чи аз ибтидо шунидаед, дар шумо бимонад, шумо низ дар Писар ва дар Падар хоҳед монд.

25. Ва ваъдае ки Ў ба мо додааст, ҳаёти ҷовидонист.

26. Инро ба шумо дар бораи онҳое навиштаам, ки шуморо гумроҳ мекунанд.

27. Валекин тадҳине ки шумо аз Ў ёфтаед, дар шумо сокин аст, ва шумо эҳтиёче надоред, ки касе шуморо таълим диҳад; аммо азбаски тадҳини Ў ба шумо ҳар чизро таълим медиҳад, ва он рост аст ва дурӯғ нест, ва ҳамон тавр, ки шуморо таълим додааст, дар Ў бимонед.

28. Пас, эй фарзандон, дар Ў бимонед, то ки ҳангоми зоҳир шундани Ў мо ҷуръат дошта бошем ва ба ҳузури Ў дар вақти омадани Ў хичил нашавем.

29. Агар донистаед, ки Ў одил аст, пас бидонед, ки ҳар кӣ адолатро ба амал меоварад. аз Ў таваллуд ёфтааст.

БОБИ СЕЮМ

Ҷалоли фарзандони Худо.

1. Бубинед, ки Падар ба мо чӣ гуна муҳаббат ато намудааст, то ки мо фарзандони Худо номида шавем, ва чунин ҳастем. Ҷаҳон моро аз он сабаб намешиносад, ки Ўро нашинохт.

2. Эй маҳбубон! Мо акнун фарзандони Худо ҳастем, вале ҳанӯз маълум нашудааст он чи хоҳем буд. Фақат ҳамин қадарашро медонем, ки дар вақти зоҳир шуданаш монанди Ў хоҳем буд, зеро Ўро, чунон ки ҳаст, хоҳем дид.

3. Ва ҳар кӣ аз Ў чунин умед дорад, худро пок менамояд, чунон ки Ў пок аст.

4. Ҳар кӣ гуноҳ мекунад, шариатро мешиканад, ва гуноҳ шикастани шариат аст.

5. Ва шумо медонед, ки Ў барои бардоштани гуноҳҳои мо зоҳир шуд, ва дар Ў гуноҳе нест.

6. Ҳар кӣ дар Ў бимонад, гуноҳ намекунад; ҳар кӣ гуноҳ мекунад, Ўро надидааст ва Ўро нашинохтааст.

7. Эй фарзандон! Бигзор ҳеҷ кас шуморо фирефта накунад. Касе ки адолатро ба амал меоварад, вай одил аст, чунон ки Ў одил аст.

8. Касе ки гуноҳ мекунад, вай аз иблис аст, чунки иблис аз ибтидо гуноҳ кардааст. Барои ҳамин ҳам Писари Худо зоҳир шуд, ки аъмоли иблисро вайрон кунад.

9. Ҳар кӣ аз Худо таваллуд ёфтааст, гуноҳ намекунад, чунки зоти Ў дар вай сокин аст; вай гуноҳ намекунад, чунки аз Худо таваллуд ёфтааст.

10. Фарзандони Худо ва фарзандони иблис ин тавр шинохта мешаванд: ҳар кӣ адолатро ба амал намеоварад, аз Худо нест, ҳамчунин касе ки бародари худро дӯст намедорад.

Муҳаббат нишонаи фарзандони Худост.

11. Зеро паёме ки шумо аз ибтидо шунидаед, чунин аст, ки мо бояд акдигарро дўст дорем,
12. На ҳамчун Қобил, ки аз иблис буд ва бародари худро кушт. Ва аз барои чӣ вайро кушт? Аз барои он ки аъмоли худаш бад буд, вале аъмоли бародараш одилона.
13. Ҳайрон нашавед, эй бародаронам, агар чаҳон аз шумо нафрат кунад.
14. Мо медонем, ки аз марг ба ҳаёт гузаштаем, чунки бародаронро дўст медорем; касе ки бародарашро дўст намедорад, ханӯз дар марг сокин аст.
15. Ҳар кӣ аз бародари худ нафрат дорад, қотил аст; ва шумо медонед, ки ҳеч як қотил ҳаёти ҷовидоние надорад, ки дар вай сокин бошад.
16. Мо муҳаббатро аз он донистем, ки Ў чони Худро барои мо фидо кард. Мо ҳам бояд ҷонҳои худро барои бародарон фидо кунем.
17. Ва агар касе ки дар чаҳон осудаҳол аст, бародари худро дар ҳолати мўхточӣ дида, раҳмдилии худро аз вай дарег медорад, чӣ гуна муҳаббати Худо дар ӯ сокин аст?
18. Эй фарзандонам! На бо сухан ва забон, балки бо амал ва ростӣ дўст бидоред.

Чуръати фарзандони Худо.

19. Ва аз ин хоҳем донист, ки мо аз ростӣ ҳастем, ва дили худро ба ҳузури Ў ором хоҳем кард,
20. Дар ҳар чизе ки дил моро маҳкум менамояд, чунки Худо аз дили мо бузургтар аст ва ҳар чизро медонад.
21. Эй маҳбубон! Агар дили мо моро маҳкум накунад, мо ба ҳузури Худо чуръат дорем,
22. Ва ҳар чӣ талаб кунем, аз Ў меёбем, чунки аҳкоми Ўро риоят мекунем ва он чи ба ҳузури Ў мақбул аст, ба амал меоварем.
23. Ва ҳукми Ў ин аст, ки мо ба исми Писари Ў Исои Масеҳ имон оварем ва якдигарро дўст дорем, чунонки ки Ў ба мо ҳукм кардааст.
24. Ва касе ки аҳкоми Ўро нигоҳ медорад, вай дар Ў сокин аст, ва Ў дар вай. Ва ин ки Ў дар мо сокин аст, аз он Рўҳе медонем, ки Ў ба мо ато намудааст.

БОБИ ЧОРУМ

Рӯҳи ростӣ ва рӯҳи иштибоҳ чӣ гуна бояд шинохт.

1. Эй маҳбубон! Ба ҳар рӯҳ эътимод накунад, балки рӯҳҳоро имтиҳон кунед, ки оё аз Худо ҳастанд, чунки бисъёр анбиёи козиб ба сар то сари дунё рафтаанд.
2. Рӯҳи Худоро шумо ин тавр хоҳед шинохт: ҳар рӯҳе ки эътироф кунад, ки Исои Масеҳ ба ҳасби ҷисм омад, аз Худост,
3. Ва ҳар рӯҳе ки инкор кунад, ки Исои Масеҳ ба ҳасби ҷисм омад, аз Худо нест, балки рӯҳи зиддимасеҳ аст, ки дар бораи он шумо шунидаед, ки он меояд, ва он акнун дар ҷаҳон аст.
4. Шумо, эй фарзандон, аз Худо ҳастед, ва онҳоро мағлуб кардаед, зеро Ў, ки дар шумост, аз он ки дар ҷаҳон аст, бузургтар аст.
5. Онҳо аз ҷаҳон ҳастанд, бинобар ин онҳо ба таври дунёӣ суҳан меронанд, ва ҷаҳон онҳоро мешунавад.
6. Мо аз Худо ҳастем: ҳар кӣ Худоро мешиносад, ба мо гӯш медиҳад; касе ки аз Худо нест, ба мо гӯш намедиҳад. Аз рӯи ҳамин мо рӯҳи ростӣ ва рӯҳи иштибоҳро мешиносем.

Муҳаббате ки Худо ба мо дорад, моро ба муҳаббати бародарӣ ўҳдадор мекунад.

7. Эй маҳбубон! Якдигарро дӯст бидорем, чунки муҳаббат аз Худост, ва ҳар кӣ дӯст медорад, аз Худо таваллуд ёфтааст ва Худоро мешиносад.
8. Касе ки дӯст намедорад, вай Худоро нашинохтааст, чунки Худо муҳаббат аст.
9. Муҳаббати Худо ба мо дар он зоҳир шуд, ки Худо Писари ягонаи Худро ба ҷаҳон фиристод, то ки мо ба воситаи Ў ҳаёт ёбем.
10. Муҳаббат дар ин аст, ки на мо Худоро дӯст доштаем, балки Ў моро дӯст дошт ва Писари Худро барои кафорати гуноҳҳои мо фиристод.
11. Эй маҳбубон! Агар Худо моро ин гуна дӯст дошта бошад, мо низ бояд якдигарро дӯст бидорем.
12. Худоро ҳаргиз касе надидааст: агар мо якдигарро дӯст дорем, Худо дар мо сокин аст, ва муҳаббати Ў дар мо комил аст.

13. Ин ки мо дар Ў сокин ҳастем ва Ў дар мо, аз он мешиносем, ки Ў аз Рӯҳи Худ ба мо ато намудааст.
14. Ва мо дидаем ва шаҳодат медиҳем, ки Падар Писарро фиристод, то ки Начотдихандаи ҷаҳон гардад.
15. Ҳар кӣ эътироф мекунад, ки Исо Писари Худост, Худо дар ӯ сокин аст, ва ӯ дар Худо.
16. Ва мо муҳаббатеро ки Худо ба мо дорад, медонем ва ба он эътимод дорем. Худо муҳаббат аст, ва ҳар кӣ дар муҳаббат сокин аст, вай дар Худо сокин аст ва Худо дар вай.
17. Муҳаббат дар мо чунон ба камол расидааст, ки мо дар рӯзи доварӣ ҷуръат дорем, зеро, чунон ки Ў дар ин ҷаҳон ҳаст, ончунон мо ҳастем.
18. Дар муҳаббат ҳаросе нест, балки муҳаббати комил ҳаросро бадар меронад, чунки ҳарос азоб дорад, ва касе ки меҳаросад, дар муҳаббат комил нест.
19. Мо Ўро дӯст медорем, чунки аввал Ў моро дӯст дошт.
20. Агар касе гӯяд "ман Худоро дӯст медорам", вале аз бародари худ нафрат кунад, вай дурӯғгӯй аст; зеро касе ки бародари худро, ки дидааст, дӯст намедорад, чӣ гуна метавонад Худоро, ки надидааст, дӯст бидорад?
21. Ва мо аз Ў чунин ҳукме дорем, ки ҳар кӣ Худоро дӯст медорад, баодари худро низ дӯст бидорад.

БОБИ ПАНЦУМ

Имон ба Исои Писари Худо ҷаҳонро мағлуб менамояд.

1. Ҳар кӣ имон дорад, ки Исо Масеҳ аст, вай аз Худо таваллуд ёфтааст, ва ҳар кӣ Волидро дӯст медорад, вай Мавлуди Ўро низ дӯст медорад.
2. Аз ин мо медонем, ки фарзандони Худоро дӯст медорем, ки Худоро дӯст дорем ва аҳкоми Ўро риоят кунем.
3. Зеро муҳаббат ба Худо ҳамин аст, ки мо аҳкоми Ўро риоят кунем; ва аҳкоми Ў гарон нест,
4. Зеро ҳар кӣ аз Худо таваллуд ёфтааст, ҷаҳонро мағлуб мекунад; ва ин ғалабае ки ҷаҳонро мағлуб кардааст, имони мост.
5. Кист, ки ҷаҳонро мағлуб мекунад, ҷуз касе ки имон дорад, ки Исо Писари Худост?

Касе ки ба Исо имон меоварад, ҳаёти абадӣ дорад.

6. Ў Исои Масеҳ аст, ки бо об ва хун ва Рӯҳ омадааст, на танҳо бо об, балки бо об ва хун; ва Рӯҳ шаҳодат медиҳад, чунки Рӯҳ ростист.

7. Зеро се ҳастанд, ки дар осмон шаҳодат медиҳанд: Падар, Калом ва Рӯҳулқудс; ва Ин се як ҳастанд.

8. Ва се ҳастанд, ки дар замин шаҳодат медиҳанд: Рӯҳ, об ва хун; ва ин се мувофиқат мекунанд.

9. Агар мо шаҳодати одамиро қабул кунем, шаҳодати Худо бузургтар аст, зеро ин шаҳодати Худост, ки Ў дар бораи Писари Худо шаҳодат додааст.

Имондорон бар ҳасби дуо он чи аз Худо талаб кунад, меёбад.

10. Касе ки ба Писари Худо имон дорад, дар худ шаҳодат дорад; касе ки ба Худо имон надорад, Ўро дурӯғгӯ донистааст, зеро ба шаҳодате ки Худо дар бораи Писари Худ додааст, имон надорад.

11. Ва ин шаҳодат аз он иборат аст, ки Худо ба мо ҳаёти ҷовидонӣ ато намудааст, ва ин ҳаёт дар Писари Ўст.

12. Касе ки Писарро дорад, ҳаёт дорад, касе ки Писари Худоро надорад, ҳаёт надорад.

13. Ба шумо, ки ба исми Писари Худо имон доред, инро навиштаам, то донед, ки шумо ба Писари Худо имон дошта, ҳаёти ҷовидонӣ доред.

Суханони хотимавӣ.

14. Ва чуръате ки мо ба ҳузури Ў дорем, дар он аст, ки агар мо мувофиқи иродаи Ў чизеро талаб кунем, Ў моро мешунавад;

15. Ва агар донем, ки Ў моро дар ҳар чӣ талаб кунем, мешунавад, онро низ медонем, ки он чи аз Ў талаб кардаем, меёбем.

16. Агар касе бародари худро бинад, ки гуноҳе мекунад, ки анҷомаш мамот нест, бигзор дуо гӯяд, ва Худо Ўро ҳаёт хоҳад бахшид: дар бораи онҳое мегӯям, ки анҷоми гуноҳашон мамот нест. Гуноҳе ҳаст, ки анҷомаш мамот аст: дар бораи чунин гуноҳ намегӯям, ки дуо гӯед.

17. Ҳар ноинсофӣ гуноҳ аст, лекин гуноҳест, ки анҷомаш мамот нест.

18. Мо медонем, ки ҳар кӣ аз Худо таваллуд ёфтааст, гуноҳ намекунад, балки Писари Худо варо муҳофизат мекунад, ва иблис ба вай даст намерасонад.

19. Мо медонем, ки мо аз Худо ҳастем, вале тамоми ҷаҳон дар зери ҳукми иблис аст.

20. Валекин мо медонем, ки Писари Худо омада, ба мо хирад бахшид, то ки ҳақро дарк кунем, ва мо дар ҳақ, дар Писар Ў Исои Масеҳ ҳастем. Ў Худои ҳақиқӣ ва ҳаёти ҷовидонӣ мебошад.

21. Эй фарзандон! Худо аз бутҳо нигоҳ доред. Омин.

НОМАИ ДУЮМИ ҲАВВОРИИ МУҚАДДАСИ ЮХАННО

Ростӣ ва муҳаббат ҷудонашавандаанд.

1. Пир ба хотуни баргузида ва фарзандони вай, ки ман онҳоро дар ростӣ дӯст медорам, ва на танҳо ман, балки низ ҳамаи онҳое ки ростиро дарк кардаанд,

2. Ба хотири ростие ки дар мо сокин аст ва то абад бо мо хоҳад буд:

3. Файз, марҳамат ва осоиштагӣ аз ҷониби Худои Падар ва Исои Масеҳи Худованд, ки Писари Падар аст, дар ростии ва муҳаббат бо шумо бод.

Калисо бояд дар ростӣ ва муҳаббат собит бимонад.

4. Ман бағоят хурсанд шудам, ки аз байни фарзандонат касонеро ёфтам, ки дар ростӣ рафтор мекунанд, ба ҳасби ҳукме ки мо аз Падар пазируфтаем.

5. Ва акнун аз ту, эй хотун, хоҳишмандам: на ҳамчун ҳукми тозае ба ту менависам, балки ҳамонро, ки мо аз ибтидо доштем, ки ба якдигар муҳаббат дошта бошем.

6. Ва муҳаббат аз он иборат аст, ки мо бар тибқи аҳкоми Ў рафтор кунем. Ин ҳамон ҳукмест, ки шумо аз ибтидо шундаед, то ки бар тибқи он рафтор кунед.

Огоҳонидан аз таълимоти козибона.

7. Зеро бисъёр фиребгарон дар дунё пайдо шудаанд, ки Исои Масеҳи ба ҳасби ҳисм омадаро эътироф намекунанд: чунин шахс фиребгар ва зиддимасеҳ аст.

8. Аз худ боҳабар бошед, ки мабодо он чиро, ки мо барояш меҳнат кардаем, барбод диҳед, балки мукофоти комил бигиред.

9. Ҷар кӣ аз таълимоти Масеҳ дур мешавад ва дар он сокин нест, Худо надорад; касе ки дар таълимоти Масеҳ сокин аст, ҳам Падарро дорад ва ҳам Писарро.

10. Касе ки назди шумо меояд ва ин таълимотро намеоварад, варо ба хонаи худ қабул накунед ва ба вай салом надихед;

11. Зеро касе ки ба вай салом диҳад, ба аъмоли шариронаи вай шарик мешавад.

12. Чизи бисъёре дорам, ки ба шумо бинависам, аммо намехоҳам ба коғаз бо сиёҳӣ бинависам, балки умедворам, ки назди шумо биёям ва даҳонакӣ бигӯям, то ки хурсандии мо комил бошад.

13. Фарзандони хоҳари баргузидаи ту ба ту салом мерасонанд. Омин.

НОМАИ СЕЮМИ ҲАВВОРИИ МУҚАДДАСИ ЮҲАННО

Дар ростӣ рафтор кардан шодмони бузург аст.

1. Пир ба Ғоюси маҳбуб, ки ўро ман дар ростӣ дўст медорам.
2. Эй маҳбуб! Дуо мегўям, ки ту саломат бошӣ ва дар ҳар чиз комъёб шавӣ, чунон ки қони ту комъёб аст.
3. Зеро ки ман бағоят хурсанд шудам, вақте ки бародарон омада, дар бораи ростии ту шаҳодат доданд, чунон ки ту дар ростӣ рафтор мекунӣ.
4. Барои ман хурсандии бештаре нест аз шунидани он ки фарзандони ман дар ростӣ рафтор мекунанд.

Пазироии меҳмоннавозонаи бародарони мусофир.

5. Эй маҳбуб! Дар ҳар коре ки барои бародарон, ҳатто барои ғарибон мекуни, рафтори ту амин аст.

6. Онҳо ба ҳузури калисо дар бораи муҳаббати ту шаҳодат додаанд; ва ту рафтори хубе мекуни, агар онҳоро гусел намоӣ, чунон ки ба ҳузури Худо шоиста аст,

7. Зеро ки онҳо ба хотири исми Ё сафар кардаанд, дар ҳолате ки аз халқҳо кўмак нагирифтаанд.

8. Пас мо бояд чунин касонро дастгирӣ намоем, то ки дар кори ростӣ шарик шавем.

Касе ки некӣ мекунад, аз Худост, ва касе ки бадӣ мекунад, Худоро надидааст.

9. Ман ба калисо навиштам, аммо Диютрифас, ки калониро дар миёни онҳо дўст медорад, моро қабул намекунад.

10. Бинобар ин, агар биёям, корхоеро, ки ё мекунад, хотирнишон хоҳам кард: ё дар ҳаққи мо суханони бад ба забон меронад, ва бо ин ҳам қонёе нашуда, худаш бародаронро қабул намекунад ва ба касоне ки меҳоҳанд, монёе мешавад ва аз калисо бадар меронад.

11. Эй маҳбуб! Ба бадӣ тақлид накун, балки ба некӣ. Касе ки некӣ мекунад, аз Худост; ва касе ки бадӣ мекунад, Худоро надидааст.

12. Дар бораи Димитриус ҳама ва худи ростӣ низ ба некии ё шаҳодат додааст; мо ҳам шаҳодат медиҳем, ва шумо медонед, ки шаҳодати мо рост аст.

13. Чизи бисъёре доштам, ки бинависам, валекин намехоҳам ба ту бо сиёҳӣ ва қалам бинависам,

14. Балки умедворам, ки ба қарибӣ туро бубинам, ва даҳонакӣ гуфтугузур кунем.

15. Осоиштагӣ бар ту бод. Дўстон ба ту салом мерасонанд. Ба дўстон ном ба ном салом бирасон. Омин.

НОМАИ ҲАВОРИИ МУҚАДДАС ЯҲУДО

Даъватишудагон дар Худои Падар тақдис ёфтаанд ва дар Исои Масеҳ маҳфузанд.

1. Яхудо, ки бандаи Исои Масеҳ ва бародари Яъқуб аст, ба даъватшудагоне ки дар Худои Падар тақдис ёфтаанд ва дар Исои Масеҳ маҳфузанд:
2. Марҳамат ва осоиштагӣ ва муҳаббат бар шумо фаровон бод.

Доварии Худо бар муаллимони козиби фосид.

3. Эй маҳбубон! Азбаски чидду чаҳди комил дорам дар бораи начоти муштараки мо бинависам, зарур донидам ба шумо насихате нависам, то шумо дар роҳи имоне ки як бор ба муқаддасон супурда шуд, чадал намоед.
4. Зеро баъзе касон пинҳонӣ даромадаанд, ки аз қадим ба ин маҳкумият таъин шуда буданд, ва ин осийн файзи Худои моро ба фиску фучур табдил медиҳанд ва Парвардигори ягона ва Исои Масеҳи Худованди моро инкор мекунанд.
5. Ман он чиро, ки медонед, мехоҳам ба шумо хотиррасон намоям, ки агарчи Худованд қавро аз замини Миср халос кард, баъд беимонро ба ҳалокат расонд,
6. Ва фариштаҳоеро, ки мартабаи худро маҳфуз надоштанд, балки манзили худро тарк карданд, дар қайду банди абадӣ, дар зулмот, барои доварию рӯзи бузург нигоҳ дошт;
7. Ҳамчунин Садӯм ва Амӯро ва шаҳрҳои атрофшон, ки ба ҳамин тарз ба зино дода шуда, аз паи инҳирофоти дигар афтода буданд, гирифтори ҷазои оташи абадӣ гардида, ҳамчун тимсоли муқаррар карда шуданд.
8. Ба ҳамин тарз ин гирифтронии хобу хаёл ҷисро палид месозанд, сардоронро рад мекунанд ва дар ҳақиқати олимаҷомот бӯхтон мегӯянд.
9. Вақте ки фариштаи муқарраб Микоил бо иблис сухан ронда, дар бораи ҷасади Мусо баҳс мекард, чуръат накард, ки ҳукми мазамматкунандае ба забон ронад, балки гуфт: “Худованд туро ҷазо диҳад”.
10. Валекин инҳо ба ҳар чизе ки намефаҳманд, бӯхтон мезананд, ва бо ҳар чизе ки ҳамчун ҳайвоноти безабон табиатан медонанд, худро фосид мекунанд.
11. Вой бар ҳоли онҳо, чунки бо роҳи Қобил рафтаанд, ва мисли Билъом дар ивази музд тамоман ба иштибоҳ дода шудаанд, ва мисли Қўраҳ дар исьён ба ҳалокат расидаанд.
12. Инҳо олудагӣ дар зиёфатҳои муҳаббати шумо мебошанд, ҳангоме ки бо шумо бе ҳаросе айшу ишрат карда, шиками худро мепарваранд; инҳо абрҳои беобе ҳастанд, ки бо шамол ронда мешаванд; инҳо дарахтони тирамоҳ ҳастанд, ки бесамар буда, ду карат мурдаанд ва решақан шудаанд;

13. Инҳо мавҷҳои пуртуғъи баҳр ҳастанд, ки кафки расвоиҳои худро боло мебароваранд; инҳо ситораҳои оворае ҳастанд, ки барояшон торикии зулмот то абад нигоҳ дошта шудааст.

14. Ҳанӯх низ, ки баъд аз Одам насли ҳафтум буд, дар бораи инҳо нубувват карда гуфтааст: “Инак, Худованд бо беварҳои муқаддасони Худ омад,

15. То ки бар ҳама доварӣ кунад ва ҳамаи осӣро маҳкум намояд дар тамоми аъмоле ки маъсияташон содир кардааст, ва дар ҳамаи суҳанони густохонае ки дар ҳақи Ӯ гуноҳкории осӣ ба забон рондаанд“

16. Инҳо шиквақунандагони аз ҳар чиз норозие ҳастанд, ки бар тибқи ҳавасҳои худ рафтор мекунанд, суҳанони дабдабанок мегӯянд ва барои манфиат тамаллуқ менамоянд.

17. Аммо шумо, эй маҳбубон, суҳанонеро ба хотир оваред, ки пештар ҳаввориёни Исои Масеҳи Худованди мо гуфтаанд:

18. Онҳо ба шумо гуфтаанд, ки дар замони охир масхарабозоне пайдо хоҳанд шуд, ки бар тибқи ҳавасҳои осӣнаи худ рафтор хоҳанд кард.

19. Инҳо касоне ҳастанд, ки ҷудоӣҳо ба миён меоваранд; инҳо касони нафсоние ҳастанд, ки рӯҳ надоранд.

20. Валекин шумо, эй маҳбубон, худро бо имони бағоят муқаддасатон обод кунед, ва дар Рӯҳулқудс дуо гуфта,

21. Худро дар муҳаббати Худо нигоҳ доред ва марҳамати Исои Масеҳи Худованди моро, ки ҳаёти ҷовидонӣ меоварад, мунтазир бошед.

22. Ба баъзе касон, ки шубҳа мекунанд, мушфиқ бошед;

23. Баъзеи дигарро бо ваҳм начот дода, аз оташ берун оваред; бо ваҳм раҳм карда, ҳатто аз либосе ки бо ҷисм палид шудааст, нафрат намоед.

Ҷалол додани Худо.

24. Ва Ӯро, ки қодир аст шуморо аз фурӯ ғалтидан нигоҳ дорад ва дар шодӣ беайб ба ҳузури ҷалоли Худ биистонад,

25. Яъне Худои ҳақими якто ва Наҷотдиҳандаи моро, ба воситаи Исои Масеҳи Худованди мо, ҷалол ва шавкат, қудрат ва салтанат бод аз азал ва дар замони ҳозира ва то абад. Омин.

НОМАИ ҲАВВОРИИ МУҚАДДАС ПАВЛУС БА РУМИЁН БОБИ ЯКУМ

Павлуси ҳавворӣ калисои Румро табрик менамояд.

1. Павлус, бандаи Исои Масеҳ, ҳаввории даъватшуда ва барои башорати Худо интихобгардида,
2. Ки онро Худо пештар, ба воситаи анбиёи Худ, дар Навиштаҳои муқаддас ваъда карда буд

3. Дар бораи Писари Худ, ки ба ҳасби ҷисм аз насли Довуд таваллуд шудааст,
4. Ва ба ҳасби рӯҳи қудсият, ба воситаи эҳъё шуданаш аз мурдагон, чун Писари Худо маълум шудааст, яъне дар бораи Худованди мо Исои Масеҳ,
5. Ки ба воситаи Ў мо файз ва ҳаввориятро пайдо кардаем, то ки ба хотири исми Ў ҳамаи халқҳоро ба итоати имон дароварем,
6. Ки дар миёни онҳо шумо низ даъватшудагони Исои Масеҳ ҳастед,
7. Ба ҳамаи маҳбубони Худо, ки дар Рум ҳастед ва ба муқаддасӣ даъват шудаед, аз ҷониби Падари мо Худо ва Исои Масеҳи Худованд файз ва осоиштагӣ бар шумо бод.

Хоҳиши ҳавворӣ ба рафта дидани калисои Рум.

8. Пеш аз ҳама ба Худои худ ба воситаи Исои Масеҳ барои ҳамаи шумо шукр мегӯям, ки имони шумо дар тамоми ҷаҳон шӯҳрат ёфтааст.
9. Худое ки Ўро дар башорати Писари Ў бо рӯҳи худ ибодат мекунам, маро шоҳид аст, ки муттасил шуморо ба ёд меоварам.
10. Ва ҳамеша дар дуоҳои худ илтимос мекунам, ки иродаи Худо ягон вақт ба ман мусоидат намояд, ки назди шумо биёям.
11. Зеро ки хеле орзуманди дидани шумо мебошам, то ки як атои рӯҳоние, барои устувор шуданатон, ба шумо тақдим намоям,
12. Яъне бо якҷоягии шумо аз имони умумиамон, аз имони шумо ва худам, тасаллӣ ёбам.
13. Эй бародарон, намехоҳам беҳабар бошед аз ин ки дафъаи бисъёр ният доштам назди шумо биёям, лекин то кунун чизе ба ман монё мешуд, то ки дар миёни шумо низ, монанди халқҳои дигар, самаре ҳосил кунам.
14. Ман нисбат ба юнониён ва варвариён, нисбат ба оқилон ва ҷоҳилон, дайне ба гардан дорам;
15. Пас, роғиби онам, ки ба шумо низ, ки дар Рум ҳастед, башорат диҳам.

Эътирофи ҳавворӣ дар бораи башорати Масеҳ.

16. Зеро ки башорати Масеҳро ба худ ор намедонам, чунки он қуввати Худост барои начоти ҳар як имондор: ҳам аввалан, яҳудӣ ва ҳам юнонӣ.

17. Зеро ки адолати Худо дар он аз имон ба имон зоҳир мешавад, чунон ки навишта шудааст:” Одил ба василаи имон хоҳад зист”.

*Ҳамаи одамон ба начот эҳтиёҷ доранд.
Гуноҳи халқҳо ва довариш Худо бар онҳо.*

18. Зеро ки ғазаби Худо аз осмон зоҳир мешавад бар ҳар гуна маъсият ва шарорати одамоне ки ростиро бо шарорат поймол мекунанд.

19. Зеро ки он чи дар бораи Худо дониш мумкин аст, ба онҳо маълум аст, чунки Худо ба онҳо маълум кардааст;

20. Зеро ки моҳияти намоёни Ё, яъне қуввати ҷовидонӣ ва Илоҳияти Ё, аз хилқати олам ба воситаи дидани офаридаҳояш ба назар намоён аст, бинобар ин онҳо ҳеч узре надоранд.

21. Агарчи онҳо Худоро шинохта бошанд, Ёро чун Худо ситоиш накарданд ва шукр нагуфтанд, балки ҳаёлотӣ онҳо ботил, ва дили бефаросаташон тира шуд:

22. Бо вучуди он ки худашонро оқил номиданд, ақли худро гум карда,

23. Ҷалоли Худои бефаноро ба сурате табдил доданд, ки ба одами фонӣ, ба мурғон, чорпоён ва хазандагон монанд аст,

24. Бинобар ин Худо онҳоро бо нафси шаҳвониашон ба нопокӣ гирифтӣ кард, ба тавре ки онҳо баданҳои худро бо ҳамдигар нангин карданд;

25. Онҳо ростии Худоро ба дурӯғ иваз карданд ва парастӣшу ибодат карданд махлуқро ба ҷои Холиқе ки то абад муборак аст, омин.

26. Аз ин сабаб Худо онҳоро ба ҳавасҳои нангин гирифтӣ кард: занони онҳо ҷимои табииро ба ҷимои ғайритабиӣ иваз карданд;

27. Ҳамчунин мардон ҷимои табииро бо закон тарк карда, оташи шаҳваташон ба якдигар баланд шуд, ва мард бо мард ба кирдори нангин машғул шуда, сазои иштибоҳи худро дар вучуди худашон диданд.

28. Ва азбаски онҳо Худоро бо ақли худ шинохтан нахостанд, Худо онҳоро ба афкори фосид гирифтोर кард, то ки корҳои носазо кунанд,
29. Бинобар ин онҳо аз ҳар гуна кизб, зино, макр, тамаъ ва кина, ҳамчунин аз ҳасад, қатл, ҷидол, фиреб ва бадхӯй пур ҳастанд,
30. Бадгап, тӯҳматҷӣ, худобадбин, дилозор, худсито, мағрур ва бадандеша ҳастанд, ба падару модарон итоат намекунанд,
31. Беандеша, аҳдшикан, беилтифот, бадкина ва бераҳманд.
32. Агарчи довари Худоро медонанд, ки кунандагони ҷунин корҳо сазовори марганд, бо вучуди ин на фақат худашон ин корҳоро мекунанд, балки кунандагони дигарро низ таҳсин менамоянд.

БОБИ ДУЮМ

Гуноҳи яҳудиён ва ғазоби Худо бар онҳо.

1. Бинобар ин ту, эй одами маҳкумкунанда, ҳар кӣ бошӣ ҳам, узре надорӣ, чунки дигареро маҳум карда, худатро маҳкум менамоӣ, зеро ки ту, эй маҳкумкунанда, айна ҳамон корҳоро содир мекунӣ.
2. Лекин мо медонем, ки довари Худо бар кунандагони ҷунин коҳо баҳақ аст.
3. Наход ки ту, эй одамизод, гумон мекунӣ, ки бо маҳкум кардани кунандагони ҷунин корҳо ту аз довари Худо халос хоҳӣ шуд, дар сурате ки худат айна ҳамон корҳоро содир менамоӣ?
4. Ё ки ту ба фаровонии меҳрубонӣ, ҳилм ва пурсабрии Ў беъятиной мекунӣ, беҳабар аз он ки меҳрубонии Худо туро ба роҳи тавба ҳидоят менамояд?
5. Аммо, аз боиси саркашӣ ва дили тавбанопазири худ, ту ғазбро барои худ дар рӯзи ғазаб ба зуҳури довари ҳаққонии Худо афзун мегардонӣ,
6. Ки Ў ба ҳар кас мувофиқи аъмоли вай подош хоҳад дод:
7. Ба онҳое ки доим кори нек карда, толиби ҷалол, шараф ва ҷовидӣ мешаванд, ҳаёти ҷовидонӣ хоҳад дод;
8. Вале онҳоеро, ки саркашӣ карда, ростиро рад менамоянд, ва мутеи норостӣ мешаванд, ба хашму ғазаб гирифтोर хоҳад кард.
9. Андӯху фалокат ояд бар ҷони ҳар одаме ки кори бад мекунад: ҳам, аввалан, бар ҷони яҳудӣ ва ҳам бар ҷони юнонӣ!

10. Лекин ҷалол, шараф ва осоиштагӣ ояд ба ҳар касе ки кори нек мекунад: ҳам, аввалан, ба яҳудӣ ва ҳам ба юнонӣ!

Шариат ва хатна наҷот намедиҳанд.

11. Зеро ки Худо рӯйбинӣ надорад.

12. Онҳое ки дорои шариат набуда, гуноҳ кардаанд, берун аз шариат низ ҳалок хоҳанд шуд; вале онҳое ки дорои шариат буда, гуноҳ кардаанд, аз рӯи шариат маҳкум хоҳанд шуд,

13. Чунки на шунавандагони шариат пеши Худо одиланд, балки иҷрокунандагони шариат сафед карда хоҳанд шуд;

14. Зеро, ҳар гоҳ халқҳое ки шариат надоранд, табиатан фармудаҳои шариатро ба ҷо меоваранд, онҳо шариат надошта бошанд ҳам, худашон барои худ шариат ҳастанд;

15. Рафторашон нишон медиҳад, ки амали шариат дар дилашон навишта шудааст; вичдон ва афкорашон низ, ки якдигарро гоҳе айбдор ва гоҳе сафед мекунанд, дар ин бобат гувоҳӣ медиҳанд,

16. Дар ҳамон рӯзе ки Худо, ба ҳасби башорати ман, асрори одамонро ба воситаи Исои Масеҳ доварӣ хоҳад кард.

17. Инак, ту яҳудӣ ном дорӣ, ва ба шариат такъя мекунӣ, ва аз шинохтани Худо меболӣ.

18. Ва иродаи Ёро медонӣ, ва азбаски шариатро омӯхтаӣ, фарқи байни неку бадро мефаҳмӣ,

19. Ва яқин дорӣ, ки ту роҳнамои кӯрон, нуре барои бошандагони зулмот,

20. Носеҳи ҷоҳилон ва муаллими кӯдакон ҳастӣ, ва дар шариат намунаи маърифат ва ростиро дорӣ,

21. Пас, чӣ гуна ту, ки дигаронро таълим медиҳӣ, худатро таълим намедиҳӣ?

22. Ваъз мегӯӣ, ки дуздӣ набояд кард, вале худат дуздӣ мекунӣ! Мегӯӣ, ки "зинокорӣ накун", вале худат зинокорӣ мекунӣ! Аз бутҳо нафрат дорӣ, вале маъбадҳоро ғорат мекунӣ!

23. Бо шариат меболӣ, вале шариатро вайрон карда, обрӯи Худоро мерезонӣ!

24. Зеро ки ба туфайли шумо, чунон ки навишта шудааст, дар миёни халқҳо исми Худоро хор медоранд.

25. Хатна фоиданок аст, ба шарте ки шариатро риоя кунӣ; аммо агар шариатро вайрон кунӣ, махтунии ту ба номахтунӣ мебаддал шуд.
26. Пас, агар номахтуне фамудаҳои шариатро риоя кунад, оё номахтунии вай махтунӣ шумурда намешавад?
27. Ва номахтуни табиӣ, ки шариатро ба ҷо меоварад, оё туро маҳкум намекунад, ки дорои Навиштаҳо ва хатна ҳастию шариатро вайрон мекунӣ?
28. Зеро яҳудӣ на он кас аст, ки аз рӯи қиёфати зоҳири чунин бошад, ва хатна на он чиз аст, ки бар ҷисм намоён бошад,
29. Балки яҳудӣ он кас аст, ки дар ботин чунин бошад, ва хатна он чиз аст, ки дар дил ба ҳасби рӯҳ, на ин ки ба ҳасби ҳарф, ҷо дошта бошад; ва ҳамди чунин одам на аз ҷониби одамон, балки аз ҷониби Худост.

БОБИ СЕЮМ

Худо дар доварию Худ амин ва одил аст.

1. Пас, яҳудӣ чӣ бартарӣ дорад, ё ки хатна чӣ фоида дорад?
2. Бартарию бузурге аз ҳар ҷиҳат, ва пеш аз ҳама аз он ҷиҳат, ки ба дасташон каломи Худо супурда шудааст.
3. Зеро ки чӣ гӯем? Агар баъзеашон бевафо бошанд, оё бевафогию онҳо вафои Худоро ботил мекунад?
4. Ба ҳеҷ вачҳ. Балки Худо барҳақ аст, агарчи ҳар одам козиб бошад, чунон ки навишта шудааст: "То ки Ту дар суҳанони Худо ҳақ бароӣ ва дар доварию Худ ғолиб оӣ".
5. Лекин агар шарорати мо адолати Худоро зоҳир мекарда бошад, чӣ гӯем? Оё Худо, хангоме ки ба ғзаб меояд, беадолат аст? Инро ман ба таври муҳокимаи одами мегӯям.
6. Ба ҳеҷ вачҳ. Зеро ки дар он сурат Худо чӣ тавр метавонад оламро доварӣ кунад?
7. Зеро ки агар ба воситаи дурӯғи ман ростии Худо барои ҷалоли Ё афзун мешуда бошад, пас чаро ман боз ҳанчун гуноҳоре маҳкум мешавам?
8. Ва чӣ гуна баъзеҳо ба мо бӯхтон зада, даъво мекунанд, ки гӯё мо мегуфта бошем: "Биёед бадӣ кунем, то ки некӣ ҳосил шавад"? Маҳкумияти чунин касон ҳаққонист.

Ба гуноҳ гирифта будани ҳамаи одамон.

9. Пас чӣ гӯем? Оё мо бартарӣ дорем? Не, надорем, зеро ки мо аллақай исбот кардаем, ки ҳам яҳудиён ва ҳам юнониён, ҳама гирифтори гуноҳ ҳастанд,
10. Чунон ки навишта шудааст: "Касе одил нест, як нафар ҳам нест;
11. Касе соҳибфаҳ нест; касе толиби Худо нест;
12. Ҳама гумроҳ шудаанд, аз як сар ношояманд: некӯкоре нест, як нафар ҳам нест.
13. Гулӯяшон қабри кушода аст; бо забонашон фиреб медиҳанд; бар лабонашон заҳри мор аст;
14. Даҳонашон пур аз ғайбат ва ҳасрат аст;
15. Пойхошон барои хунрезӣ шитобон аст;
16. Харобкорӣ ва ҳалокат дар роҳҳои онҳост;
17. Онҳо роҳи сулҳу осоиштагиро намедонанд.
18. Дар пеши чашмашон тарси Худо нест'.
19. Лекин мо медонем, ки ҳар чи шарият мегӯяд, ба аҳли шарият рӯ оварда мегӯяд, то ки ҳар даҳоне баста шавад ва тамоми олам пеши Худо айбдор гардад,
20. Чунки бо аъмоли шарият ҳеҷ одаме пеши Ў сафед нахоҳад шуд; зеро ки гуноҳ ба воситаи шарият доништа мешавад.

Гуноҳкор фақат ба хотири Масеҳ ба воситаи имон сафед мешавад.

21. Аммо алҳол, сарфи назар аз шарият, адолати Худо зоҳир шудааст, ки Таврот ва анбиё бар он шаҳодат медиҳанд,
22. Адолати Худо ба воситаи имон ба Исои Масеҳ барои ҳамаи имондорон; зеро ки ҳеҷ тафовуте нест,
23. Чунки ҳама гуноҳ карда, аз ҷалоли Худо маҳрум шудаанд.
24. Ва ройгон, бо файзи Ў, ба воситаи кафорате ки дар Исои Масеҳ аст, сафед карда мешавад,
25. Ки Ўро Худо пешниҳод кард, то ки дар Хуни Ў ба воситаи имон кафорате бошад, барои нишон додани адолати Ў дар омурзиши гуноҳхое ки пештар, дар замони пурсабрии Худо содир шудаан,

26. Ва барои нишон додани адолати Ў дар замони ҳозира, то ки Ў одил бошад ва ҳар киро, ки ба Исо имон меоварад, сафед кунад.
27. Пас, кучост он чи боиси болидан бошад? Он тамоман аз байн рафтааст. Ба кадом шариат? Оё ба шариати аъмол? На, балки ба шариати имон.
28. Зеро мо эътироф менамоем, ки одамизод, сарфи назар аз аъмоли шариат, ба воситаи имон сафед мешавад.
29. Ё ки Худо фақат Худои яҳудиён аст? Магар Худои халқҳо ҳам нест? Албатта Худои халқҳо ҳам мебошад;
30. Чунки Худо ягона аст, ва Ў махтунорро аз рӯи имон ва номахтунорро ба воситаи имон сафед мекунад.
31. Пас, оё мо шариатро ба воситаи имон ботил мекунем? Ба ҳеҷ ваҷҳ, балки шариатро устувор мегардонем.

БОБИ ЧОРУМ

Иброҳ ба воситаи имон сафед шудааст.

1. Пас, фарзан, падари мо Иброҳим ба ҳасби ҳисм чӣ чизе пайдо кард?
2. Агар Иброҳим бо аъмоли худ сафед шуда бошад, ў шоёни таъриф аст, аммо на дар пеши Худо.
3. Зеро ки дар Навиштаҳо чӣ гуфта шудааст: “Иброҳим ба Худо имон овард, ва ин барои ў адолат ҳисоб карда шуд”.
4. Барои касе амал мекунад, муздаш на аз рӯи эҳсон, балки аз рӯи ўҳдадорӣ ҳисоб карда мешавад;

Худо сарфи назар аз аъмол сафед мекунад.

5. Лекин барои касе ки амал намекунад, балки имон меоварад ба Он ки осӣро сафед мекунад, имонаш адолат ҳисоб карда мешавад.
6. Чунон ки Довуд низ одамеро хушбахт меномад, ки Худо ба вай адолатро сарфи назар аз аъмолаш ато мекунад:
7. “Хушо касоне ки қиноятқошон омурзида ва хатоқошон пӯшида шудааст;
8. Хушо касе ки Худованд гуноҳи варо ба ҳисоб намегирад”.

Барои Иброҳим имон пеш аз хатна адолат ҳисоб карда шуд.

9. Оё ин хушбахтӣ ба махтунон тааллуқ дорад ё ки ба номахтунон низ? Мо гуфтем, ки барои Иброҳим имонаш адолат ҳисоб карда шуд.

10. Кай ҳисоб карда шуд? Баъд аз хатна ё ки пеш аз хатна? Баъд аз хатна не, балки пеш аз хатна буд.

11. Ва аломати хатнаро ў, ҳамчун мўҳри адолат мувофиқи имоне ки дар ҳолати номахтуни худ дошт, пайдо кард, бинобар ин ў падари ҳамаи имондорони номахтун шуд, то ки ба онҳо низ адолат ато шавад,

12. Ва ҳамчунин падари махтунон шуд, ки онҳо на фақат хатна шудаанд, балки низ имонеро, ки Иброҳин дар ҳолати номахтунӣ дошт, пайравӣ кунанд.

Иброҳим падари ҳамаи имондорон.

13. Зеро ки ба Иброҳим, ё ба наслаш, ваъдаи он ки ў вориси чаҳон хоҳад буд, ба воситаи шариат не, балки ба воситаи адолати имон ато шудааст.

14. Зеро ки агар аҳли шариат ворис бошанд, дар он сурат имон пуч асту ваъда ботил;

15. Чунки шариат сабаби ғзаб мешавад, зеро ки дар чое ки шариат нест, вайронкунандагони он ҳам нест.

16. Бинобар ин мувофиқи имон аст, то ки мувофиқи файз бошад, барои он ки ваъда ба тамоми насли Иброҳим, на фақат ба насли мувофиқи шариат, балки ба насли мувофиқи имони ў низ таъмин шавад, ки ў падари ҳамаи мост,

17. Чунон ки навишта шудааст: "Ман туро падари халқҳои бисъёр гардонам", дар пеши Худое ки Иброҳим ба Ў имон овард, дар пеши Худое ки мурдагонро зинда мекунад ва номавҷудро ҳамчун мачуд мехонад.

18. Дар сурате ки ҳеҷ умеде набуд, Иброҳим умедвор шуда, имон овард, то ки падари халқҳои бисъёр шавад, аз рӯи он чи гуфта шудааст: "Насли ту чунин хоҳад буд".

19. Ва имонаш сушт нашуд, ва ба он ҳам назар накард, ки ҷисми ў, дар синни қариб садсолағӣ, аллақай пир шудааст, ва батни Соро низ аз кор баромадааст;

20. Ва ба ваъдаи Худо аз беимонӣ шубҳа накард, балки дар имонаш устувор истода, Худоро ҳамду сано хонд,

21. Ва боварии комил дошт, ки Ў ба иҷрои ваъдаи Худ низ қодир аст.

На танҳо барои Иброҳим, балки низ барои ҳамаи онҳое ки ба Хуни кафорат ва ба эҳъёи Масеҳ имон дорад, имон адолат ҳисоб карда шуд.

22. Аз ҳамин сабаб барои ў адолат ҳисоб карда шуд.

23. Аммо на фақат нисбат ба ў навишта шудааст, ки барои ў ҳисоб карда шуд,

24. Вале нисбат ба мо низ: барои мо низ ҳисоб карда хоҳад шуд, ки имон дорем ба Он ки Худованди мо Исоро аз мурдагон эҳъё кард,

25. Ки Ў ба сабаби гуноҳҳои мо таслим карда шуд ва аз барои сафед кардани мо эҳъё гардид.

БОБИ ПАНЦУМ

Маънои сафед шудан.

1. Сулҳу осоиштагӣ бо Худо ва боварӣ ба наҷоти оянда.

1. Пас, мо бо имон сафед шуда, бо Худо ба воситаи Худованди мо Исои Масеҳ суҳлу осоиштагӣ дорем,

2. Ки ба воситаи Ў мо бо имон сӯи ин файзе роҳ ёфтаем, ки дар он истодаем ва бо умеди ҷалоли Худо меболем.

3. Ва на фақат бо ин, балки бо мусибатҳо низ меболем, зеро медонем, ки мусибат сабрро ба вучуд меоварад,

4. Ва сабр-ботачрибагиро, ва ботачрибагӣ-умедро,

5. Ва умед шарманда намекунад, чунки муҳаббати Худо дар дилҳои мо ба воситаи Рӯҳулқудс, ки ба мо ато шуд, ҷорӣ шудааст.

6. Зеро ки Масеҳ, ҳангоме ки мо ҳанӯз суст будем, дар вақти муқараршуда барои осӣён мурд.

7. Зеро гумон намеравад, ки касе барои одиле бимирад, вале эҳтимол дорад, ки барои ягон некӯкоре касе ба мурдан ҷуръат кунад.

8. Лекин Худо муҳаббати Худро нисбат ба мо бо ҳамин исбот мекунад, ки ҳагоме ки ҳанӯз гуноҳкор будем, Масеҳ барои мо мурд.

9. Пас, алалхусус алҳол, ки бо Хуни Ў сафед шудаем, ба воситаи Ў аз ғазаб начот хоҳем ёфт.
10. Зеро ки агар бо Худо, хангоми душман будани худ, ба воситаи мамоти Писари Ў мусолиҳа карда бошем, пас, алалхусус баъд аз мусолиҳа кардан, мо ба воситаи ҳаёти Ў начот хоҳем ёфт;
11. Ва на фақат ин, балки низ бо Худо ба воситаи Худованди мо Исои Масеҳ меболем, ки ба василаи Ў алҳол мусолиҳа ба даст овардем.

2. Ҳаёт ба воситаи Масеҳ ба ҷои мамот ба воситаи Одам.

12. Пас, чунон ки ба воситаи як одам гуноҳ ба ҷаҳон дохил шуд ва бо гуноҳ мамот омад, ончунон низ ба ҳамаи одамон гузашт, чунки ҳама гуноҳ карданд.
13. Зеро ки пеш аз шариат ҳам гуноҳ дар ҷаҳон буд, лекин вақте ки шариат нест, гуноҳ ҳисоб карда намешавад.
14. Бо ин ҳама, аз Одам то Мусо мамот бар онҳое низ ҳукмрон буд, ки гуноҳе монанди гуноҳи Одам накарда буданд, ки ў тимсоли Шахси оянда аст.
15. Лекин бахшоиши файз на ончунон аст, ки гуноҳ бошад. Зеро ки агар бо гуноҳи як кас бисъёр касон гирифтори мамот шуда бошанд, пас, алалхусус файзи Худо ва бахшоиши он барои бисъёр касон ба василаи файзи як Одам, яъне Исои Масеҳ, фаровон мегардад.
16. Ва бахшоиш на ончунон аст, ки ба воситаи як гуноҳкор бошад; зеро ки доварӣ пас аз як гуноҳ сабаби маҳкумият мешавад, лекин бахшоиши файз пас аз гуноҳҳои бисъёр сафед мекунад.
17. Зеро ки агар бо гуноҳи як кас мамот ба воситаи ҳамин як кас ҳукмрон шуда бошад, пас, алалхусус онҳое ки файзи фаровон ва бахшоиши адолатро қабул мекунанд, дар ҳаёт ба воситаи Исои Масеҳи ягона ҳукмрон хоҳанд шуд.
18. Бинобар ин, чунон ки ба воситаи гуноҳи як кас ҳамаи одамон маҳкум шуданд, ончунон ба воситаи адолати Як Кас ҳамаи одамон барои ҳаёт сафед шуданд.
19. Зеро, чунон ки ба воситаи беитоати як кас бисъёр касон гуноҳкор шуданд, ончунон ба воситаи итоати як кас бисъёр касон одил мешаванд.

20. Аммо шариат баъд ба майдон омад, то ки гуноҳ зиёд шавад; ва хангоме ки гуноҳ зиёд шуд, файз бағоят фаровон гардид,

21. То ки, чунон ки гуноҳ ба воситаи мамот ҳукмрон шуд, ончунон файз ҳам ба воситаи адолат барои ҳаёти ҷовидонӣ ба василаи Худованди мо Исои Масеҳ ҳукмрон шавад.

БОБИ ШАШУМ

3. Озод шудан аз қуввати гуноҳ ва мамот.

1. Пас чӣ гӯем? Оё дар гуноҳ бимонем, то ки файз зиёд шавад? Ба ҳеч ваҷҳ.

2. Мо, ки нисбат ба гуноҳ мурдаем, чӣ гуна метавонем дар он боз зиндагӣ кунем?

3. Оё наредонед, ки ҳамаи мо, ки дар Исои Масеҳ таъмид ёфтаем, дар мамоти Ў таъмид ёфтаем?

4. Пас мо, дар мамоташ таъмид ёфта, бо Ў дафн шудаем, то ки, чунон ки Масеҳ бо ҷалоли Падар аз мурдагон эҳё шуд, ончунон мо низ дар ҳаёти нав қадамгузор шавем.

5. Зеро ки агар мо дар мисоли мамоти Ў бо Ў пайванд шуда бошем, дар мисоли эҳёи Ў низ пайванд хоҳем буд.

6. Зеро медонем, ки инсони кӯҳнаи мо бо Ў маслуб шудааст, то ки ҷисми пургуноҳ ботил гардад, ва мо дигар бандагони гуноҳ набошем;

7. Чунки мурда аз гуноҳ фориғ аст.

8. Агар мо бо Масеҳ мурда бошем, боварӣ дорем, ки бо Ў низ хоҳем зист.

9. Зеро медонем, ки чун Масеҳ аз мурдагон эҳё шуд, дигар намемирад: мамот дигар бар Ў қудрат надорад.

10. Зеро, ин ки Ў мурд, як бор барои ҳамеша нисбат ба гуноҳ мурд, аммо ин ки зинда аст, барои Худо зинда аст.

11. Ҳамин тавр шумо низ худро барои гуноҳ кардан мурда, аммо барои Худо дар Худовандаи мо Исои Масеҳ зинда ҳисоб кунед.

12. Пас, бигзор гуноҳ дар ҷисми мирандаи шумо ҳукмрон нашавад, то ки ба ҳавасҳои он итоат намоед;

13. Ва андоми худро ба гуноҳ насупоред, то ки олати шарорат шавад, балки худро, ҳамчун касони аз мурдагон зиндашуда, ба Худо

таслим кунед ва андоми худро дар ихтиёри Худо вогузор намоед, то ки олати адолат бошад.

4.Собит мондан дар мутеъ, қудсият ва хизматгорию абадӣ ба Худо.

14. Зеро ки гуноҳ дигар набояд бар шумо ҳукмронӣ кунад: шумо, охир, тобеи шариат не, балки тобеи файз ҳастед.

15. Пас чӣ кунем? Оё гуноҳ кардан гирем ба он сабаб ки тобеи шариат не, балки тобеи файз ҳастем?Ба ҳеч вачҳ.

16. Оё намедонед, ки ба ҳар кӣ шумо худро чун бандагон барои итоат таслим кунед, бандагони ҳамон кас гардида, ба вай мутеъ мешавед, хоҳ гуноҳе барои мамот бошад, хоҳ итоате барои адолат?

17. Аммо, Худоро шукр, ки агарчи пештар бандагони гуноҳ будед, ҳоло аз самими қалб ба ҳамон тарзи таълим мутеъ шудаед, ки худро ба он таслим кардед.

18. Ва аз гуноҳ фориғ шуда, бандагони адолат гардидаед.

19. Ба хогири сустии ҷисматон, ба таври муҳокимаронии одамӣ мегӯям: чунон ки шумо андоми худро ба бандагии нопокӣ ва шарорат таслим карда, ба шарорат афтода будед, ончунон ҳоло андоми худро ба бандагии адолат барои қудсият вогузор намоед.

20. Зеро вақте ки шумо бандагони гуноҳ будед, аз адолат фориғ будед.

21. Пас он вақт чӣ самаре доштед? Корҳое мекардед, ки ҳоло аз онҳо шарм доред, чунки анҷоми онҳо мамот аст.

22. Лекин ҳоло, ки аз гуноҳ фориғ шуда, бандагони Худо гардидаед, самари шумо қудсият аст, ва анҷоми кор ҳаёти ҷовидонист.

23. Зеро ки музди гуноҳ мамот аст, аммо бахшоиши файзи Худо ҳаёти ҷовидонист ба воситаи Худованди мо Исои Масеҳ.

БОБИ ҲАФТУМ

5.Озодӣ аз шариат ва ҳалосӣ аз низои байни ҷисм ва рӯҳ.

1. Эй бародарон, магар намедонед, зеро ба воқиғони шариат сухан мегӯям, ки шариат бар одамизод дар айёми зиндагии вай қудрат дорад?

2. Зеро ки зани шавҳардор мувофиқи шариат ба шавҳари зинда вобаста аст, ва агар шавҳараш бимирад, вай аз шариати шавҳардорӣ фориф мешавад.
3. Бинобар ин агар вай дар айёми зиндагии шавҳараш ба Марди дигар равад, зинокор номида мешавад; лекин агар шавҳараш бимирад, вай аз шариат фориф мешавад ва ҳар гоҳ ба марди дигар бирасад, зинокор ҳисоб намеёбад.
4. Шумо низ, эй бародарон, ба воситаи Бадани Масеҳ ба шариат мурдаем, то ки ба Дигаре, ба Он ки аз мурдагон эҳё шуд, тааллуқ дошта бошед, барои он ки мо ба Худо самаре оварем.
5. Зеро, вақте ки мо ба ҳасби ҷисм зиндагӣ мекардем, ҳаваси гуноҳхое ки ба воситаи шариат ошкор мешуд, дар андоми мо амал мекард, барои он ки мо ба мамот самаре оварем;
6. Лекин ҳоло мо ба шариате ки моро баста буд, мурда, аз он фориф шудаем, то ки мувофиқи рӯҳи тоза бандагӣ кунем, на ин ки мувофиқи ҳарфи кӯҳна.
7. Пас чӣ гӯем? Оё шариат бо гуноҳ якест? Ба ҳеч вачҳ. Лекин ман гуноҳро ба воситаи шариат донистаам. Зеро агар шариат намегуфт, ки "тамаъ нақун", ман намедонистам, ки тамаъ чист.
8. Аммо гуноҳ, бо баҳонаи ҳукми шариат, дар дили ман ҳар гуна тамаъро ба вучуд овард, зеро ки бе шариат гуноҳ мурда аст.
9. Ман як вақте бе шариат зиндагӣ мекардам, аммо вақте ки ҳукми шариат ба майдон омад, гуноҳ ҷон гирифт,
10. Ва ман мурдам, ва он ҳукми ки барои ҳаёт дода шуда буд, сабаби мамоти ман шуд;
11. Чунки гуноҳ, баҳонаи ҳукми шариат, маро фиреб дод ва ба воситаи он кушт.
12. Бинобар ин шариат муқаддас аст, ҳукми он низ муқаддас, барҳақ ва нек аст.
13. Пас, оё чизи нек барои ман сабаби мамот шуд? Ба ҳеч вачҳ. Балки гуноҳ сабаби он шуд: барои он ки вай ҳамчун гуноҳ зоҳир шавад, ба воситаи чизи нек ба ман мамот овард, то ки гуноҳ ба воситаи ҳукми шариат ниҳоятдараҷа азим гардад.
14. Зеро мо медонем, ки шариат рӯҳонӣ мебошад, вале ман нафсонӣ ҳастам ва ба гуноҳ фурӯхта шудаам.

15. Ман, охир, он чи мекунам, намефаҳмам; чунки он чи мехоҳам, намекунам, балки он чи бад мебинам, мекунам,
16. Пас модоме ки он чи намехоҳам, мекунам, бо ҳамин эътироф менамоям, ки шариат нек аст.
17. Бинобар ин акнун кунандаи он ман нестам, балки гуноҳест, ки дар ман вучуд дорад.
18. Зеро медонам, ки дар ман, яъне дар ҷисми ман, чизи нек мавҷуд нест; чунки майли қардани кори нек дар ман бошад ҳам, ёрои қардани он надорам.
19. Зеро он кори неке ки мехоҳам, намекунам, лекин кори баде ки намехоҳам, мекунам.
20. Пас модоме ки он чи намехоҳам, мекунам, акнун кунандаи он ман нестам, балки гуноҳест, ки дар ман вучуд дорад.
21. Хуллас, ман чунин қонун пайдо мекунам, ки ҳангоме ки ман мехоҳам кори нек кунам, аз ман кори бад сар мезанад.
22. Зеро ки ман ба ҳасби инсонӣ ботинӣ аз шариасти Худо лаззат мебарам,
23. Лекин дар андоми худ қонуни дигаре мебинам, ки он ба муқобили қонуни хиради ман меҷангад ва маро асири он қонуни гуноҳ мегардонад, ки дар андоми ман мавҷуд аст.
24. Вой бар ҳоли ман, ки шахси мискин ҳастам! Кӣ маро аз ин ҷисми гирифтори мамот раҳой меदिҳад?
25. Худоро ба воситаи Худованди мо Исои Масеҳ шукр мегӯям. Пас, ман бо хиради худ шариасти Худоро бандагӣ мекунам, вале бо ҷисми худ қонуни гуноҳро.

БОБИ ҲАШТУМ

6. Ҳаёт дар рӯҳ.

1. Пас, ҳеҷ маҳкумияте нест барои онҳое ки дар Исои Масеҳ ҳастанд ва на ба ҳасби ҷисм, балки ба ҳасби рӯҳ зиндагӣ мекунанд,
2. Чунки қонуни рӯҳи ҳаёт дар Исои Масеҳ маро аз қонуни гуноҳ ва мамот фориф қардааст.
3. Зеро, азбаски шариат бо айби ҷисм суғшуда, ноилоҷ монда буд, Худо Писари Худо ба сурати ҷисми пургуноҳ ва барои гуноҳ фиристода, гуноҳро дар ҷисм маҳкум қард,

4. То ки аҳкоми одилонаи шариат дар мо, ки на ба ҳасби ҷисм, балки ба ҳасби рӯҳ зиндагӣ мекунем, ба амал ояд.
5. Зеро онҳое ки ба ҳасби ҷисм зиндагӣ мекунанд, дар бораи чизи ҷисмонӣ фикр мекунанд, вале онҳое ки ба ҳасби рӯҳ зиндагӣ мекунанд, дар бораи чизи рӯҳони фикр мекунанд.
6. Фикрҳои ҷисмонӣ мамот аст, аммо фикрҳои рӯҳонӣ ҳаёт ва сулҳу осоиштагӣ,
7. Чунки фикрҳои ҷисмонӣ душманӣ ба Худо аст, зеро ки ба шариати Худо итоат намекунад ва наметавонад итоат кунад.
8. Бинобар ин онҳое ки ба ҳасби ҷисм зиндагӣ мекунанд, ба Худо писанд афтада наметавонанд.
9. Лекин шумо на ба ҳасби ҷисм, балки ба ҳасби рӯҳ зиндагӣ мекунад, агар ҳақиқатан Рӯҳи Худо дар шумо сокин бошад. Аммо агар касе дорои Рӯҳи Масеҳ набошад, вай аз он Ҷ нест.
10. Ва агар Масеҳ дар шумо бошад, ҷисм ба воситаи гуноҳ мурда аст, вале рӯҳ ба воситаи адолат зинда аст.
11. Ва агар Рӯҳи Он ки Исоро аз мурдагон эҳё кард, дар шумо сокин бошад, Он ки Масеҳро аз мурдагон эҳё кард, ҷисмҳои мирандаи шуморо низ бо Рӯҳи Худ, ки дар шумо сокин аст, зинда хоҳад кард.
12. Пас, эй бародарон, мо ӯҳдадори ҷисм нестем, ки ба ҳасби ҷисм зиндагӣ кунем;
13. Зеро ки агар шумо ба ҳасби ҷисм зиндагӣ кунед, албатта хоҳед мурд; аммо агар аъмоли ҷисмониро ба воситаи Рӯҳ бикушед, зинда хоҳед монд.

Касе ки бо файзи Рӯҳулқудс имондор аст, фарзандхондагии Худоро қабул мекунад.

14. Зеро ҳамаи онҳое ки роҳнамояшон Рӯҳи Худо аст, фарзандони Худо ҳастанд;
15. Чунки шумо рӯҳи бандагиро қабул накардаед, ки боз ҳаросон шавед, балки Рӯҳи фарзандхондагиро қабул кардаед, ки ба Он мо нидо мекунем: “Эй Або, эй Падар”
16. Ҳамон Рӯҳ ба рӯҳи мо шаҳодат медиҳад, ки мо фарзандони Худо ҳастем.

*Анҷоми наҷот фарзандхондагии Худоост.
1.Интизории бесаброна ба ҷалоли оянда.*

17.Ва агар фарзандонаш бошем, ворисонаш низ ҳастем: ворисони Худо ва ҳамирсони Масеҳ ҳастем, агар ҳақиқатан бо Ў азобу уқубат кашем, то ки бо Ў низ ҷалол ёбем.

18.Зеро, ба ақидаи ман, азобу уқубатҳои замони ҳозира назар ба он ҷалоле ки дар мо зоҳир хоҳад шуд, ҳеч аст.

19.Зеро ки махлуқот бо умед ба зуҳури фарзандони Худо мунтазир аст,

20.Чунки махлуқот на бо ихтиёри худ, балки ба хотири мутеъкунандаи худ мутеи оворагӣ шудааст, ба умеди он ки

21.Худи махлуқот ҳам аз бандагии фано халосӣ ёфта, ба озодии ҷалоли фарзандони Худо шарик хоҳад шуд.

22.Зеро медонем, ки тамоми махлуқот бо якҷоягӣ то алҳол оҳу нола мекунанд ва азоб мекашанд;

23.Ва на фақат он, балки худи мо низ, ки соҳиби навбари Рӯҳ ҳастем, дарунаки оҳу нола мекунем ва мунтазири фарзандхондагӣ ва кафорати ҷисми худ мебошем.

24.Зеро ки бо умеди наҷот ёфтаем. Аммо умед, вақте ки онро мебинанд, дигар умед нест; зеро ки кас агар чизеро бинад, чаро боз дар умеди он бошад?

25.Аммо агар мо дар умеди чизе бошем, ки онро намебинем, бо сабр мунтазираш мешавем.

2.Рӯҳулқудс бо иродаи Худо барои имондорон шафоат мекунад.

26.Ҳамчунин Рӯҳ низ моро дар нотавониямон тақвият медиҳад; зеро ки мо намедонем дар чӣ хусу ба таври бояду шояд дуо гӯем, лекин Худи Рӯҳ барои мо бо оҳу нолаҳое шафоат мекунад, ки суҳан аз баёнашон очиз аст.

27.Таҳқиқунандаи дилҳо аз андешаи Рӯҳ огоҳ аст, чунки Ў барои муқаддасон мувофиқи хости Худо шафоат мекунад.

28.Дар баробари ин мо медонем, ки ба дӯстдорони Худо, ки мувофиқи пешбини Ў даъват шудаанд, ҳама чиз бар нафъашон ёрдам медиҳад;

29. Зеро ҳар киро, ки Ў пешакӣ шинохтааст, онҳоро низ пешакӣ муайн кардааст, ки ба сурати Писараш монанд шаванд, то ки Ў дар миёни бародарони бисъёр нахустзода бошанд;

30. Ва ҳар киро, ки Ў пешакӣ муайян кардааст, онҳоро низ даъват намудааст; ва ҳар киро, ки даъват намудааст, онҳоро сафед кардааст, ва ҳар киро, ки сафед кардааст, онҳоро низ ҷалол додааст.

3. Бовариш пур аз ҷалоли фарзандони Худо.

31. Пас мо ба ин чӣ гӯем? Агар Худо тарафгири мо бошад, зидди мо кист?

32. Он Худое ки Писари Худо дарег надоштааст, балки Ўро барои ҳамаи мо таслим кардааст, чӣ гуна бо якҷоягии Ў ҳама чизро ба мо намебахшад?

33. Кӣ баргузидагони Худоро айбдор мекунад? Оё Худое ки сафедкунанда аст?

34. Кӣ маҳкум мекунад? Оё Масеҳе ки мурдааст, вале боз эҳё шудааст? Оё Ў, ки ба ямини Худо нишастааст? Оё Ў, ки дар ҳаққи мо шафоат мекунад?

35. Кӣ моро аз муҳаббати Масеҳ ҷудо мекунад? Оё андӯҳ, ё фалокат, ё таъкибот, ё гуруснагӣ, ё бараҳнагӣ, ё хатар, ё шамшер?

36. Чунон ки навишта шудааст: “Ба хотири Ту мо ҳар рӯз кушта мешавем, мисли гӯсфандони забҳ ба шумор меравем”.

37. Аммо бар ҳамаи ин мо ба воситаи Дӯстдорамон пурра ғолиб меоем.

38. Зеро ман мӯътақидам, ки на мамот, на ҳаёт, на фариштагон, на маъбадҳо, на қувваҳо, на ҳозира, на оянда,

39. На баландӣ, на умқ, на ҳар гуна махлуқи дигар моро аз муҳаббати Худо, ки дар Худованди мо Исои Масеҳ аст, ҷудо карда наметавонад.

БОБИ НҶҲУМ

Роҳҳои мӯъҷизаосои Худо бо Исроил.

1. Фарзанди Худо будан ба ваъдаҳои Худо асос меёбад, лекин на ба пайдоиши табиӣ.

1. Дар Масеҳ рост мегўям, дурўғ намегўям, вичдонам дар Рўхулқуде бо ман шаҳодат медиҳад,
2. Ки ғуссаи бузургест барои ман, ва сўзи дили ман поён надорад:
3. Зеро ман мехостам, ки ба хотири бародаронам, ки ба ҳасби чисм хешони мананд, худам аз Масеҳ маҳрум шавам.
4. Онҳо исроилиёнанд; фарзандхондагӣ ва ҷалол, аҳдҳо ва шариат, ибодат ва ваъдаҳо ба онҳо тааллуқ доранд;
5. Ва падарон аз онҳоянд, ва аз онҳо Масеҳ ба ҳасби чисм ба ҷаҳон омадааст, ки Худо бар ҳама ва то абад муборак аст, Омин.

2. Ваъдаҳои Худо фақат ба Исроилии ҳақиқӣ дахл дорад.

6. Аммо чунин нест, ки каломи Худо аз эътибор сокит шуда бошад. Зеро на ҳама исроилиянд, ки аз Исроил бошанд,
7. Ва на ҳама фарзандони Иброҳиманд, ки наслаш ҳастанд; балки "насли ту аз Исҳоқ хонда хоҳанд шуд".
8. Яъне на ҳамаи фарзандони чисм фарзандони Худо ҳастанд, балки фарзандони ваъда насл ҳисоб меёбанд.
9. Зеро ки каломи ваъда чунин аст: "Дар ҳамин вақт хоҳам баргашт, ва Сороро писаре хоҳад шуд".
10. Ва на фақат ин, балки ба Ривқо низ ҳамин тавр шуд, вақте ки вай аз яке, яъне аз падарамон Исҳоқ ба як шикам ду писарро ҳомила буд.
11. Зеро ки пеш аз таваллуди онҳо, ки ҳанӯз ҳеҷ амали неке ё баде накарда буданд, барои он ки пешбини Худо дар интихобашон на аз аъмол, балки аз Даъваткунанда содир шавад,
12. Ба вай гуфта шуд: "Калонӣ ба хурдӣ хизмат кунад".
13. Чунон ки навишта шудааст: "Яъқубро Ман дўст доштам, аммо Эсовро бад дидам".

3. Марҳамати Худо ба иродаи муқаддаси Ў вобаста аст.

14. Пас чӣ гўем? Магар назди Худо беинсофӣ ҳаст? Ба ҳеҷ вачҳ.
15. Зеро ки Ў ба Мусо мегўяд: "Ҳар киро марҳамат кардан хоҳам, марҳамат мекунам; ба ҳар кӣ раҳм кардан хоҳам, раҳм мекунам".
16. Пас, гап на дар он кас аст, ки майл дорад ва саъю кўшиш мекунад, балки дар марҳамати Худост.

17. Зеро ки Навиштаҳо ба фиръавн мегӯяд: “Барои он Ман туро ба погузоштаам, ки қуввати Худро бар ту нишон диҳам, то ки исми Ман дар тамоми ҷаҳон интишор ёбад”.

18. Пас, Ў ҳар киро хоҳад, марҳамат мекунад, ва ҳар киро хоҳад, сангдил мегардонад.

19. Ту ба ман ҳоҳӣ гуфт: “Пас чаро Ў боз маззамат мекунад? Зеро кист, ки ба иродаи Ў муқобилат карда тавонад?”.

20. Аммо ту кистӣ, эй одамизод, ки бо Худо баҳсу мунозира мекуни? Оё маснӯъ ба сонё мегӯяд: “Чаро маро чунин сохтӣ?”

21. Оё кӯзагар ихтиёр надорад, ки аз айни як гил зарфе барои истеъмоли олій ва зарфи дигаре барои истеъмоли паст бисозад?

22. Пас, чӣ ҷои баҳс аст, ки агар Худо, бо мақсади нишон додани ғазаби Худ ва зоҳир сохтани иқтидори Худ, зарфҳои ғазабро, ки барои ҳалокат сохта шудаанд, бо пурсабрии азиме таҳаммул карда бошад,

23. То ки фаровонии ҷалоли Худро бар зарфҳои марҳамат, ки Ў пешакӣ онҳоро барои ҷалол омода кардааст, зоҳир созад.

24. Ва он зарфҳои марҳамат моем, ки Ў моро на фақат аз байни яҳудиён, балки аз байни халқҳо ҳам даъват намудааст,

4. Мувофиқи пешгӯиҳои анбиё фақат „бақияи“ исроилиёни имондор наҷот хоҳанд ёфт.

25. Чунон ки дар Ҳушаъ низ мегӯяд: “Онҳоеро, ки қавми Ман нестанд, қавми Худ хоҳам хонд, ва онро, ки маҳбуба нестанд, маҳбуба хоҳам хонд;

26. Ва дар он ҷое ки ба онҳо гуфта шудааст: “Шумо қавми Ман нестед”, онҳо фарзандони Худои Ҳай номида хоҳанд шуд”.

27. Ва Ишаъё дар бораи Исроил нидо мекунад, ки: “Агар шумораи банӣ-Исроил мисли реги баҳр бошад ҳам, бақияе наҷот хоҳад ёфт;

28. Зеро ки Худованд коре ба итмом мерасонад ва ба зудӣ аз рӯи адолат ҳал мекунад, кори қатъие бар замин анҷом медиҳад.

29. Ва чунон ки Ишаъё пешгӯӣ кардааст: “Агар Худованди лашкарҳо барои мо насле боқӣ намегузошт, мо мисли Садӯм мешудем ва ба Амӯро монандӣ медоштем”.

5. *Гуноҳи Исроил: вай мавъизаро дар бораи сафед шудан бо имон мункир шуд.*

30. Пас чӣ гӯем? Халқҳое ки дар паи адолат набуданд, адолат ба даст оварданд: адолате ки аз имон аст;

31. Аммо Исроил, ки дар паи шариати адолат буд, ба шариати адолат нарасид.

32. Чаро? Чунки онро на дар имон, балки дар аъмол толиб шуданд. Онҳо ба санги пешпое пешпо хӯрданд,

33. Чунон ки навишта шудааст: “Инак, дар Сион санги пешпо ва сахраи васваса мегузoram, ва ҳар кӣ ба Ӯ имон оварад, хичил нахоҳад шуд”.

БОБИ ДАҲУМ

Ҳар кӣ имон оварад ва Худовандро даъват намояд, наҷот хоҳад ёфт.

1. Эй бародарон! Орзуи дили ман ва дуои ман назди Худо барои Исроил ин аст, ки онҳо наҷот ёбанд.

2. Зеро дар бораи онҳо шаҳодат медиҳам, ки рашки Худоро доранд, аммо на аз рӯи фаҳм.

3. Зеро ки ба адолати Худо сарфаҳм нарафта, адолати худашонро барқарор кардани шуданд ва ба ин сабаб ба адолати Худо итоат накарданд;

4. Чунки Масеҳ анчоми шариат аст барои адолати ҳар касе ки имон меоварад.

5. Мусо дар бораи адолате ки аз рӯи шариат аст, чунин менависад: “Ҳар кӣ онро ба ҷо оварад, ба воситаи он хоҳад зист”

6. Аммо адолате ки аз рӯи имон аст, чунин мегӯяд: “Дар дили худ нагӯ: ”Кӣ ба осмон сууд мекунад?”, барои он ки Масеҳро поён фурурад.

7. Ё: “Кӣ ба варта нузул мекунад?” барои он ки Масеҳро аз мурдагон боло барорад.

8. Аммо вай чӣ мегӯяд? Калом наздики туст, дар даҳони ту ва дар дили туст, яъне каломии имон, ки мо онро мавъиза мекунем.

9. Зеро агар ту бо даҳони худ эътироф кунӣ, ки Исо Худованд аст, ва бо дили худ имон оварӣ, ки Худо Ўро аз мурдагон эҳё кард, наҷот хоҳӣ ёфт;

10. Чунки одам бо дили худ имон меоварад, ки ин барои адолати ўст, ва бо даҳони худ эътироф мекунад, ки ин барои наҷоти ўст.

11. Зеро Навиштаҳо мегўяд: “Ҳар кӣ ба Ў имон овард, хичил хоҳад шуд”

12. Ва дар ин бобат ҳеч тафовуте дар миёни яҳудиён ва юнониён нест, зеро ҳама Худованди Ягонае доранд, ки барои ҳамаи онҳое ки исми Ўро мехонанд, сарватманд аст.

13. Зеро “ҳар кӣ исми Худовандро бихонад, наҷот хоҳад ёфт”.

14. Аммо чӣ гуна онҳо бихонанд Онро, ки ба Ў имон наоварадаанд? Чӣ гуна онҳо имон оваранд ба Он ки дар бораи Ў чизе нашунидаанд? Чӣ гуна онҳо бидуни воизон чизе бишнаванд?

15. Ва чӣ гуна ба онҳо воизон мавъиза мекунанд бе он ки фиристода шаванд? Чунон ки навишта шудааст: “Чӣ гуна зебост пойҳои онҳое ки аз сулҳу осоиштагӣ башорат медиҳанд, аз некӣ башорат медиҳанд!”

16. Лекин на ҳама башоратро гўш карданд. Зеро Ишаёе Мегўяд: “Худовандо! Кӣ ба ваъзи мо имон овардааст?”

17. Пас, имон аз шунидани ваъз аст ва ваъз ба воситаи каломи Худост.

18. Аммо мегўям: оё онҳо нашунидаанд? Баръакс: “Садои онҳо дар тамоми замин паҳн шуд, ва каломашон то ақсои дунё расид”.

19. Аммо магўям: оё Исроил намедонист? Пеш аз ҳама Мусо мегўяд: “Ман ба воситаи он чи қавм нест, рашки шуморо ба вучуд хоҳам овард, ба воситаи мардуми бефаҳ шуморо ба хашм хоҳам овард”.

20. Ва Ишаёе далерона мегўяд: “Касоне Маро ёфтанд, ки толиби Ман набуданд, ба касоне Худро зоҳир сохтам, ки чўёи Ман набуданд”.

21. Аммо дар бораи Ў мегўяд: “Тамоми рўз дастҳои Худро сўи қавми беитоат ва гарданкаш дароз кардам”.

БОБИ ЁЗДАҲУМ

На тамоми Исроил сангдил хоҳад шуд.

1. Пас, ман мегўям: магар Худо қавми Худро рад кардааст? Ба ҳеч вачҳ. Зеро ки ман ҳам исроилӣ, аз насли Иброҳим, аз сабти Бинъёмин ҳастам.
2. Худо қавми Худро, ки пешакӣ шинохта буд, рад накардааст. Оё намедонед, ки Навиштаҳо дар ҳикояти Ильёс чӣ мегўяд? Чӣ гуна ў ба Худо аз Исроил шикоят карда мегўяд:
3. „Худовандо! Анбиёи Туро онҳо куштанд, қурбонгоҳҳои Туро вайрон карданд; танҳо ман мондаам, дар қасди ҷони ман низ мебошанд“
4. Аммо Худо ба ў чӣ ҷавобе дод? “Ҳафт ҳазор одамро, ки назди Баал зону назадаанд, барои Худ нигоҳ доштаам“.
5. Ҳамчунин дар замони ҳозира низ, мувофиқи интиҳоби файз, бақияе мондааст.
6. Аммо агар ин мувофиқи файз бошад, пас мувофиқи аъмол нест, вагарна файз дигар файз нашуда мемонад. Ва агар мувофиқи аъмол бошад, пас ин дигар файз нест, вагар на амал дигар амал нашуда мемонд.
7. Пас чӣ гўем? Исроил он чиро, ки толиб буд, ба даст наовард. Аммо баргузидагон ба даст оварданд, ва касони боқӣ сангдил шуданд,
8. Чунон ки навишта шудааст:“Худо ба онҳо рўҳи хоби гарон дод, Ва чашмоне ки намебинанд, ва гўшҳое ки то имрўз намешунаванд“
9. Довуд низ мегўяд:“Бигзор сурфаи онҳо барои сазояшон ба доме, капқоне ва тузоқе мубаддал гардад;
10. Бигзор чашмони онҳо хира шавад, то ки набинанд, ва тахтапушти онҳо ҳам шавад“.

Даъват шудани халқҳо тарғиб аст барои Исроил.

11. Пас, ман мегўям: оё онҳо то ба дараҷае пешпо хўрдаанд, ки фурў ғалтиданд? Ба ҳеч вачҳ. Аммо аз пешпохўрии онҳо ба халқҳо начот омад, то ки рашки онҳоро ба вучуд оварад.
12. Ва агар пешпохўрии онҳо сарвати ҷаҳон ва шикасти онҳо сарвати халқҳо бошад, каломи онҳо чанд маротиба зиёдтар фоидабахш хоҳад буд.

Имондорон набояд мағрур шаванд, балки бо фурутанӣ бар ҳасби имон дар меҳрубонию Худо собит бимонанд.

13. Ба шумо, эй халқҳо, мегӯям: ҳамчун ҳавворию халқҳо ман хизмати худро ситоиш мекунам:

14. Ба умеди он ки рашки онҳоро, ки ба ҳасби ҷисм ба ман наздиканд, ба вучуд оварам ва баъзеи онҳоро наҷот диҳам.

15. Зеро, агар радшавии онҳо мусолиҳаи ҷаҳон шуда бошад, пас қабулшавии онҳо, ба ҷуз эҳё аз мурдагон, чӣ хоҳад буд?

16. Агар ҳамироя муқаддас бошад, ҳамир низ муқаддас аст; ва агар реша муқаддас бошад, шоҳаҳо низ муқаддас аст.

Огоҳонидани халқҳо аз ҳавобаландӣ.

17. Аммо агар баъзе аз шоҳаҳо шикаста ҷудо шуда бошанд, ва ту, ки зайтуни ёбой будӣ, ба ҷои онҳо пайванд гашта, ба реша ва шираи зайтун шарик шуда бошӣ,

18. Пас назди он шоҳаҳо мағрур машав; ва агар мағрур шавӣ, бидон, ки ту решаро нигоҳ надоштаӣ, балки реша туро нигоҳ доштааст.

19. Ту хоҳӣ гуфт: “Шоҳаҳо шикаста ҷудо шудаанд, то ки ман пайванд шавам”.

20. Бале. Онҳо ба сабаби беимонӣ шикаста ҷудо шудаанд, аммо ту ба воситаи имон истодагӣ мекуни: ғурур макун, балки битарс.

21. Зеро ки агар Худо шоҳаҳои табииро амон надода бошад, туро низ амон нахоҳад дод.

22. Пас, меҳрубонӣ ва саҳтгирии Худоро бубин: Ў саҳтгир аст ба онҳое ки афтада ҷудо шудаанд, ва меҳрубон аст ба ту, агар дар меҳрубонию Ў бимонӣ; вагар на ту низ бурида хоҳӣ шуд.

23. Лекин онҳо низ, агар дар беимонӣ намонанд, пайванд хоҳанд шуд, зеро Худо қодир аст, ки онҳоро боз пайванд кунад.

24. Зеро, агар ту аз зайтуни табиатан ёбой бурида шуда, бар хилофи табиат ба зайтуни хуб пайванд шуда бошӣ пас алалҳусус инҳо, ки шоҳаҳои табиӣ ҳастанд, ба зайтуни хуб пайванд хоҳанд шуд.

Наҷоти қатъии Исроил.

25.Зеро, эй бародарон, ман намехоҳам, ки шумо, худро доно пиндошта, аз чунин сир беҳабар монед, ки як қисми Исроил ба сангдилӣ гирифта шудааст то вақте ки шумораи пурраи ғайрияҳудиён дохил шаванд.

Бахшоишҳои ва даъвати Худо тағбирнопазир аст, муқаддасоти Ў ақлнорас ва роҳҳои Ў таҳқиқнашаванда аст.

26.Ва он гоҳ тамоми Исроил наҷот хоҳад ёфт, чунон ки навишта шудааст:“Аз Сион Раҳокунанда хоҳад омад ва маъсиятро аз Яқуб дафъ хоҳад кард;

27.Ва ин аст аҳди Ман бо онҳо дар замоне ки гуноҳхонро аз миён бардорам“.

28.Ба сабаби Инчил, онҳо душманонанд ба хотири шумо, лекин ба сабаби интиҳоб, онҳо маҳбубанд ба хотири падарон;

29.Зеро ки бахшоишҳо ва даъвати Худо тағбирнопазир аст.

30.Зеро, чунон ки шумо низ як вақте ба Худо итоат накардед, вале алҳол, ба сабаби беитоатии онҳо, марҳамат ёфтаед,

31.Ҳамчунин онҳо низ ҳоло итоат накарданд, то ки худашон низ ба воситаи ҳамон марҳамате ки шумо ёфтаед, марҳамат ёбанд.

32.Зеро ки Худо ҳамаро ба беитоатӣ дучор овардааст, то ки ҳамаро марҳамат кунад.

Чалол додани роҳҳои мӯъҷизаосои Худо.

33.Зиҳӣ умқи сарват ва ҳикмат ва маърифати Худо! Чӣ қадар ақлнорас аст доварии Ў ва таҳқиқнопазир аст роҳҳои Ў!

34.Зеро кист, ки афкори Худовандро дарк карда бошад? Ё кист, ки мушовири Ў шуда бошад?

35.Ё кист, ки ба Ў пешакӣ чизе дода бошад, то ки подошашро ба вай баргардонад?

36.Зеро ки ҳама чиз аз Ўст, ба воситаи Ўст ва барои Ўст. Ўро то абад чалол бод. Омин.

БОБИ ДУВОЗДАҲУМ

Ҳаёти имондорон хизматгузрӣ ба Худост.

1. Пас, шуморо, эй бародарон, ба марҳамати Худо даъват менамоям, ки ҷисмҳои худро ҳамчун қурбонии зинда, муқаддас ва писандидаи Худо тақдим кунед: ибодати оқилонаи шумо ҳамин хоҳад буд;
2. Худро ба ин дунё ҳамшакл насозед, балки ба воситаи таҷдиди ақлатон шакли тозае ба худ бигиред, то дарк кунед, ки иродаи нек, писандида ва комили Худо чист.

Бахшоишҳои ғайби Худо дар хизматгузори ба калисост.

3. Зеро ба ҳасби ғайзе ки ба ман ато шудааст, ба ҳар яке аз шумо мегӯям: дар ҳақи худатон бештар аз он чи шоён аст, фикр накунад, балки хоксорона, ба андозаи имоне ки Худо ба ҳар кас насиб кардааст, фикр ронед.
4. Зеро, чунон ки дар як бадан андоми бисёре дорем, лекин на ҳамаи андомҳо айна як корро ба ҷо меоваранд,
5. Ҳамчунин мо, ки бисёрем, як баданро дар Масех ташкил мекунем, аммо ҳар яке ба танҳои андоми якдигарем;
6. Ва ба ҳасби ғайзе ки ба мо дода шудааст, атоҳои гуногун дорем; агар атои нубувват доша бошӣ, ба андозаи имон нубувват кун;
7. Агар атои хизмат дошта бошӣ, бо хизматгузори машғул шав; агар касе муаллим бошад, бо таълим машғул шавад;
8. Агар касе воиз бошад, бо мавъиза машғул шавад; ҳар кӣ бахшандаи аст, бо саховат бахшиш диҳад; ҳар кӣ сардор аст, бо ҷудду ҷаҳд сардори кунад; ҳар кӣ эҳсонкор аст, бо меҳрубони некӣ кунад.

Мушоракати бародарӣ.

9. Муҳаббати шумо бе риёкори бошад; аз бадӣ нафрат кунед, ба некӣ бичаспед;
10. Якдигарро бо муҳаббати бародарӣ дӯст доред; ва ҳар яке каси дигарро зиёдтар сазовори эҳтиром ҳисоб кунед.
11. Ҷидду ҷаҳдро суст накунад, рӯҳи пурҳарорат дошта бошед; Худовандро бандагӣ намоед.
12. Аз умедвори тасалли ёбед; дар мусибат пуртоқат бошед; ҳамеша дуо гӯед.

13. Дар рафъи эҳтиёҷоти муқаддасон иштирок кунед; дар меҳмоннавозӣ бикӯшед.

14. Баракат бихоҳед барои онҳое ки шуморо таъқиб мекунад; баракат бихоҳед, вале лаънат нахоҳед.

15. Бо шодикунандагон шодӣ кунед, бо гирьякунадагон гирья кунед.

16. Бо якдигар ҳамфикр бошед; ҷавобаландӣ накунад, балки бо ҳакирон муошират намоед; худро доно мапиндоред.

Муҳаббати масеҳӣ бадиро бо некӣ мағлуб мекунад.

17. Ба ҳеҷ кас дар ивази бадӣ бадӣ накунад; пеши тамоми мардум дар паи некӣ бошед.

18. Ба қадри имкон, то ҳадде ки ба шумо вобаста аст, бо ҳамаи одамон мувоссо кунед.

19. Эй маҳбубон, интиқоми худро нагиред, балки ба ғазаби илоҳӣ воғузур кунед; зеро ки навишта шудааст: “Интиқом аз ҷониби Ман аст, Ман сазо хоҳам дод, мегӯяд Худованд”.

20. Пас, агар душманат гурусна бошад, шикамашро сер кун; агар ташна бошад, ба ӯ об деҳ; зеро ки бо чунин рафторат бар сари ӯ оташпораҳо фуру ҳоҳӣ рехт.

21. Ба бадӣ мағлуб нашав, балки бадиро бо некӣ мағлуб кун.

БОБИ СЕЗДАҲУМ

Имон ва ҳукуматдорон.

1. Ҳар шахс бояд ба ҳокимиятҳои боло итоат кунад; зеро ҳеҷ ҳокимияте нест, ки аз Худо набошад, ва ҳокимиятҳои мавҷуда аз ҷониби Худо барқарор шудаанд.

2. Бинобар ин ҳар кӣ ба ҳокимият муқобилат кунад, бар зидди амри Худо исьён кардааст; ва исьёнгарон гирифтори маҳкумият хоҳанд шуд.

3. Зеро ки ҳокимон на барои некӯкорон, балки барои бадкорон хавфноканд. Оё меҳоҳӣ аз ҳокимият тарсе надошта бошӣ? Корҳои нек кун, ва сазовори таърифи вай хоҳӣ шуд;

4. Чунки вай хизматгузори Худост бар нафъи ту. Аммо агар корҳои бад кунӣ, битарс; зеро ки вай шамшерро беҳуда бардошта нагаштааст; вай хизматгори Худост ва бо ғазаб аз бадкорон интиқом мегирад.
5. Бинобар ин на фақат аз тарси ҷазо, балки низ аз рӯи вичдон итоат кардан лозим аст.
6. Ба ҳамим сабаб шумо андоз ҳам медиҳед; зеро онҳо мулозимони Худо ҳастанд, ки доим бо ин кор машғуланд.

Имондор ба ёри ӯ.

7. Пас, ба ҳар кас он чиро, ки бар зиммаи шумо дайн аст, адо кунед; андозро ба касе ки андоз меситонад; хирочро ба касе ки хироч мегирад; тарсро ба касе ки лоиқи тарс аст; иззатро ба касе ки шоистаи иззат аст.
8. Аз касе чизе қарздор нашавед, чуз қарзи муҳаббат нисбат ба якдигар; зеро ҳар кӣ каси дигарро дӯст медорад, шариатро ба ҷо меовардааст.
9. Зеро ки аҳкоми:”Зино накун”, “Қатл накун”, “Дузди накун”, “Шаҳодати дурӯғ надех”, “Тамаъ накун”, Ва тамоми аҳкоми дигар дар ҳамин як калом, чунончи “Ёратро мисли худат дӯст дор” чамъбаст карда шудааст.
10. Муҳаббат ба ёр бадӣ намекунад; пас, муҳаббат иҷрои пурраи шариат аст.

Ҳаёти имондорон дар интизори ба зудӣ завол ёфтани ҷаҳон.

11. Дар айни ҳол вақтро медонед, ки аллакай соати аз хоб бедор шуданатон расидааст: зеро ки алҳол наҷоти мо назар ба он вақте ки имон овардаем, наздиктар аст.
12. Шаб гузашту рӯз наздик омад, пас, биёед, аъмоли зулмотро як сӯ монему аслиҳаи нурро дар бар кунем.
13. Мисли он ки рӯзона бошад, боодобона рафтор кунем: на бо айёшӣ, на бо мастигарӣ, на бо шаҳватпарастӣ ва фиску фучур, на бо низоъ ва ҳасад.
14. Балки Худованди мо Исои Масеҳро дар бар кунед ва дар бораи ҳавасҳои шаҳвонии ҷисм ғамхорӣ нанамоед.

БОБИ ЧОРДАҲУМ

Дар бораи касони сустимон ва қавшимон.

1. Дар бораи лутфу марҳамат ба сустихои дигарон.

1. Касеро, ки дар имон суст аст, қабул кунед бе он ки дар бораи ақидаҳо мубоҳиса намоед.
2. Яке боварӣ дорад, ки хӯрдани ҳама чиз ҷоиз аст, вале он ки суст аст, фақат сабзавот меҳӯрад.
3. Касе ки меҳӯрад, набояд он касе, ки намехӯрад, хор шуморад; ва касе ки намехӯрад, набояд он касро, ки меҳӯрад, маҳкума кунад: чунки Худо ўро қабул кардааст.
4. Ту кистӣ, ки бандаи каси дигарро маҳкум мекуни? Пеши оғои худ ў меистад ё меафтад; аммо ба по хоҳад истод, зеро ки Худо қодир аст ўро ба по бархезонад.

2. Бигзор ҳар яке дар эътиқоди худ устувор бошад.

5. Як кас як рӯзро аз рӯзи дигар авло медонад; лекин каси дигар рӯзхоро баробар медонад. Бигзор ҳар яке дар эътиқоди худ устувор бошад.
6. Он ки рӯзеро авло медонад, барои Худованд чунин мекунад; ва он ки рӯзхоро баробар медонад, барои Худованд чунин мекунад. Он ки меҳӯрад, барои худованд меҳӯрад, зеро ки Худоро шукр мегӯяд. Ва он ки намехӯрад, барои Худованд намехӯрад ва Худоро шукр мегӯяд.
7. Зеро ки ҳеч яке аз мо барои худ зист намекунад, ва ҳеч яке барои худ намемирад.
8. Зеро ки агар зист кунем, барои Худованд зист мекунем, ва агар бимитрем, барои Худованд мемирим. Бинобар ин, хоҳ зист кунем, хоҳ бимирем, ба Худованд тааллуқ дорем.
9. Зеро Масеҳ барои он мурд ва аз нав зинда шуд, ки ҳам бар мурдагон ва ҳам бар зиндагон Худованд бошад.
10. Пас чаро ту бародаратро маҳкун мекуни? Ё ту низ чаро бародаратро хор мешумори? Охир ҳамаи мо пеши курсии довариин Худо ҳозир хоҳем шуд.

11.Зеро ки навишта шудааст:“Қасам ба ҳаёти Худам мегӯяд Худованд: пеши Ман ҳар зонуе ҳам хоҳад шуд, ва ҳар забоне Худоро ситоиш хоҳад кард“.

12.Пас, ҳар яке аз мо дар бораи худ ба Худо ҳисобот хоҳад дод.

3. Боиси васваса шудан лозим нест.

13.Пас, якдигарро дигар маҳкум накунем; балки беҳтар аст дар он хусус муҳокима кунед, ки касе дар сари роҳи бародараш пешпое ё васвасае нагузорад.

14.Ман меоднам ва дар Исои Худованд яқин дорам, ки ҳеҷ як чиз ба худии худ наҷис нест; фақат барои касе ки чизеро наҷис мешуморад, он чи наҷис аст.

15.Ва агар бародарат аз барои хўрок озурда шавад, ту дигар аз рӯи муҳаббат рафтор намекуни; бо хўроки худ он касро, ки Масеҳ барои ӯ мурдааст, нобуд накун.

16.Пас эҳтиёт бошед, ки аз кори неки шумо бадгӯӣ накунанд.

17.Зеро ки Малакути Худо аз хўрдан ва нўшидан иборат нест, балки адолат, сулҳу осоиштагӣ ва шодмонӣ дар Рўҳулқудс аст.

18.Ва ҳар кӣ ба ин тариқа Масеҳро бандагӣ мекунад, вай писандидаи Худо ва мақбули мардум аст.

19.Пас, дар роҳи сулҳу осоиштагӣ ва тақияти якдигар саъю кўшиш кунем.

20.Аз барои хўрок кори Худоро вайрон накун. Ҳама чиз пок аст, лекин агар ба сабаби хўрдан касе ба васваса афтад, ин кор савоб надорад.

21.Беҳтар аст, ки гушт нахўрӣ, май нанўшӣ ва коре накунӣ, ки боиси пешпо хўрдан, ё ба васваса афтодан ё суст шудани бародарат мегардида бошад.

22.Имоне ки ту дорӣ, барои худат, дар пеши Худо дошта бош. Хушо касе ки худро барои он чи баргузидааст, маҳкум накунад.

23.Аммо он ки шубҳа дорад, агар бихўрад, маҳкум мегардад, чунки ин корро аз рӯи имон накард; ва ҳар коре ки мувофиқи имон нест, гуноҳ аст.

Ҷалол додани Худо.

24. Ба Ў, ки қодир аст шуморо устувор гардонад ва ҳасби башорати ман ва мавъизаи Исои Масеҳ, ба ҳасби кашфи он сирре ки аз замонҳои азалли ниҳон буд,

25. Вале алҳол зоҳир шуда, ба воситаи навиштаҳои анбиё, бо амри Худои ҷовидонӣ ба ҳамаи халқҳо маълум шудааст, то ки ба итоати имон дароянд,

26. Ба Худои ҳақими якто, ба воситаи Исои Масеҳ, то абад ҷалол бод. Омин.

БОБИ ПОНЗДАҲУМ

4. Ҳар яке ба бародараш бар ҳасби намунаи Масеҳ мадад бирасонад.

1. Ва мо, ки тавоно ҳастем, бояд сустиҳои нотавонро брдорем ва толиби роҳати худ набошем.

2. Ҳар яке аз мо бигзор толиби роҳати ёри худ бошад дар он чи бар нафъи вай барои тақвияти вай аст.

3. Зеро ки Масеҳ низ толиби роҳати Худо набуд, балки чунон ки навишта шудааст: “Бадгӯиҳои бадгӯёни Ту бар Ман афтодааст”.

Имондороне ки аз байни халқҳо ва яҳудиён ҳастанд, калисои ягонаи Масеҳро ташиқ мекунад.

4. Зеро ҳар он чи пештар навишта шудааст, барои омӯхтани мо навишта шудааст, то ки мо аз Навиштаҳо сабр ва тасалли пайдо карда, умедвор бошем.

5. Ва Худои сабру тасалли бигзор шуморо тақвият диҳад, ки бо ҳамдигар, мутобиқи Исои Масеҳ, ҳамфикр бошед.

6. То ки шумо якдилона, бо як забон Худо ва Падари Худованди мо Исои Масеҳро ҳамду сано гӯед.

7. Пас, якдигарро қабул кунед, чунон ки Масеҳ низ шуморо барои ҷалоли Худо қабул кардааст.

8. Зеро ман мегӯям, ки Исои Масеҳ, ба хоҳири ростии Худо, барои махтунон хизматгӯзор шуд, то ки ваъдаҳои ба падарон додасударо ба иҷро расонад.

9. Ва барои он ки халқҳо Худоро ба хотири марҳамати Ў ҳамду сано гўянд, чунон ки навишта шудааст: “Бинобар ин Туро дар миёни халқҳо ҳамду сано хоҳам гуфт ва исми Туро тараннум хоҳам кард”

10. Ва боз гуфта шудааст: “Эй халқҳо, бо қавми Ў хушнўд шавед”.

11. Ва боз: “Эй ҳамаи халқҳо, Худовандро ситоиш кунед ва, эй ҳамаи қавмҳо, Ўро ҳамду сано гўед”.

12. Ишаъё низ мегўяд: “Решаи Йисой хоҳад омад, ва Ў барои мутеъ кардани халқҳо хоҳад бархост; халқҳо ба Ў умед хоҳанд баст”

13. Пас, Худои умед бигзор шуморо дар имонатон аз ҳар гуна шодӣ ва сулҳу осоиштагӣ пур кунад, то ки бо қуввати Рўҳулқудс умедатон афзун гардад.

Хотимаи нома:

1. Ваколоти Павлус барои навиштани ин нома.

14. Худи ман ҳам, эй бародарон, бар шумо эътимод дорам, ки шумо низ пур аз файз ва саршор аз ҳар гуна дониш мебошед ва якдигарро насиҳат карда метавонед.

15. Лекин ман касе чуръат намуда, ба шумо баъзе чизҳоро гўё ки хотиррасон кардам, мувофиқи файзе ки Худо ба ман ато фармудааст.

16. Барои он ки дар миёни халқҳо хизматгузори Исои Масеҳ бошам ва қаҳонати башорати Худоро ба ҷо оварам, то ки ҳадияи халқҳо аз Рўҳулқудс муқаддас гардида, ба Худо мақбул афтад.

17. Пас, ман метавонам дар Исои Масеҳ пеши Худо ифтихор намоям;

18. Зеро чуръат намекунам чизе бигўям ҷуз он чи Масеҳ ба воситаи ман дар бобати мутеъ кардани халқҳо бо сухан ва амал,

19. Бо қуввати аломоту мўъҷизот, бо қуввати Рўҳи Худо ба ҷо овардааст, ба тавре ки ман аз Ерусалим ва гирду атрофаш гирифта то Илурикўн башорати Масеҳро интишор кардам,

20. Дар айни ҳол ман саъю кўшиш намудаам, на дар он ҷойҳое ки исми Масеҳ машҳур аст, башорат бидиҳам, то ки бар таҳкурсии дигарон бино накунам,

21. Балки, чунон ки навишта шудааст: “Онҳое ки хабари Ўро наёфтаанд, хоҳанд дид, ва онҳое ки нашунудаанд, хоҳанд фаҳмид”.

2. Нақшаи сафар.

22. Ҳамин чиз буд, ки дафъаи бисъёр ба омадани ман назди шумо монёъ шуд.

23. Лекин алҳол, ки маро дар ин кишварҳо дигар коре нест, ва чандил сол боз орзурмандам, ки назди шумо биёям,

24. Ҳамин ки ба сафари Испония биравам, назди шумо хоҳам омад. Зеро умедворам, ки Ҳангоми гузашта рафтаним бо шумо мулоқот кунам, ва шумо маро, баъд аз он ки аз дидоратон андаке сер шавам, ба он ҷо гусел намоед.

25. Аммо ҳоло ман ба Ерусалим меравам, то ки ба муқаддасон хизмат кунам,

26. Зеро ки аҳли Мақдуния ва Охоия салоҳ донистанд ки хайроте барои камбағалони муқаддасони Ерусалим фиристонанд.

27. Инро салоҳ донистанд, вале нисбат ба онҳо ўҳдадор ҳам ҳастанд; зеро, модоме ки халқҳо ба онҳо аз ҷиҳати рўҳонӣ шарик шудаанд, бояд ба онҳо аз ҷиҳати маишӣ низ хизмат кунанд.

28. Пас, ин корро анҷом дода ва ин маблағро ба дасти онҳо супурда, ман бо роҳи кишвари шумо ба Испония хоҳам рафт.

29. Ва яқин дорам, ки ҳар гоҳ назди шумо биёям, бо баракати пурраи башорати Масеҳ хоҳам омад.

30. Пас, эй бародарон, ба хотири Худованди мо Исои Масеҳ ва ба хотири муҳаббати Рўҳ аз шумо илтимос дорам, ки ҳамроҳи ман дар дуоҳои худ барои ман назди Худо ҷидду ҷаҳд намоед,

31. То ки аз беимонони Яҳудо раҳо шавам, ва хизмати ман дар Ерусалим мақбули муқаддасон афтад.

32. Ва ман, бо хости Худо, бо шодмонӣ назди шумо биёям ва бо шумо ором ёбам.

33. Ва Худои сулҳу осоиштагӣ бо ҳамаи шумоён бод. Омин.

БОБИ ШОНЗДАҲУМ

3. Маъруфӣ кардани Фубӣ.

1. Хоҳари мо Фубиро, ки ходимаи калисои Канхария аст, ба шумо маъруфӣ менамоям,

2. То ки вайро ба хотири Худованд, ба тавре ки шоистаи муқаддасон бошад, қабул кунед ва дар ҳар бобат, ки ба шумо эҳтиёҷ дошта бошад,

ба вай мадад расонед; зеро ки вай ҳам ба бисъёр касон ва ба худи ман низ мадад буд.

4. Саломҳо ба имондорон.

3. Ба Прискила ва Акило, ки ҳамкорони ман дар Исои Масеҳ буданд, салом гӯед;

4. Онҳо чони худро барои ман ба хатар андохтаанд, ва аз онҳо на фақат ман, балки ҳамаи калисоҳои халқҳо низ мамнун ҳастанд; ҳамчунин ба аҳли калисое ки дар хонаи онҳо ҷамъ мешаванд, салом гӯед.

5. Ба маҳбуби ман Апинтус, ки барои Масеҳ навбари Охоия аст, салом гӯед.

6. Ба Масрьям, ки барои мо бисъёр меҳнат кардааст, салом гӯед.

7. Ба хешони ман Андрониқӯс ва Юниёс, ки бо ман бандӣ буданд, салом гӯед; онҳо дар миёни ҳаввориён машҳур ҳастанд ва аз ман пештар ба Масеҳ имон овардаанд.

8. Ба Амплиёс, ки дар Худованд маҳбуби ман аст, салом гӯед.

9. Ба Урбонус, ки дар Масеҳ ҳамкори мост, ва ба Истохис, ки маҳбуби ман аст, салом гӯед.

10. Ба Апалис, ки дар Масеҳ озмуда шудааст, салом гӯед. Ба аҳли байти Аристоклус салом гӯед.

11. Ба хеши ман Хиродиюн салом гӯед. Ба онҳое ки аз аҳли байти Наркисус ба Худованд имон дорад, салом гӯед.

12. Ба Труфино ва Трифосо, ки дар қори Худованд фаъол ҳастанд, салом гӯед. Ба Парсиси маҳбуба, ки дар қори Худованд бисъёр фаъол аст, салом гӯед.

13. Ба Руфус, ки баргузидаи Худованд аст, ва ба модари ӯ, ки барои ман мисли модар аст, салом гӯед.

14. Ба Асункритус, Флигүн, Ҷермос, Патрубос, Ермис ва бародароне ки бо онҳоянд, салом гӯед.

15. Ба Филўлўгус ва Юлиё, Нирвас ва хоҳараш, ва Ўлумпос, ва ҳамаи муқаддасоне ки бо онҳоянд, салом гӯед.

16. Ба якдигар бо бўсаи муқаддасони салом гӯед. Ҳамаи калисоҳои Масеҳ ба шумо салом мегӯянд.

5. Огоҳонидан аз таълимҳои козибона.

17. Шуморо, эй бародарон, даъват менамоям, ки аз касоне ки бар хилофи таълиме ки шумо ёфтаед, дар миён чудой ва васваса меандозанд, эҳтиёт бошед ва аз онҳо канорагирӣ кунед;

18. Зеро ки онҳо на ба Худованди мо Исои Масеҳ, балки ба шиками худ хизмат мекунанд ва бо тамаллуқкорӣ ва суханорой дилҳои соддалавҳонро фиреб медиҳанд.

19. Итоати шумо ба ҳама маълум аст; ва ман низ аз шумо хурсандам, лекин орзумандам, ки шумо дар некӣ хирадманд ва дар бадӣ соддадил бошед.

20. Ва Худои сулҳу осоиштагӣ ба зудӣ шайтонро зери пойҳои шумо сарнагун хоҳад кард. Файзи Худованди мо Исои Масеҳ бо шумо бод!

6. Саломҳо ба ҳамкорон.

21. Ҳамкорам Тимотиюс ва хешонам Лукюс, Ёсӯн ва Сӯсипатрус ба шумо салом мегӯянд.

22. Ман Тартиюс низ, ки ин номаро навиштаам, ба шумо дар Худованд салом мегӯям.

23. Ғоюс, ки мизбони ман ва тамоми аҳли калисо мебошад ба шумо салом мегӯяд. Хазинадори шаҳр Арастус ва бародари мо Квартус ба шумо салом мегӯянд,

24. Файзи Худованди мо Исои Масеҳ бо ҳамаи шумо бод. Омин.

**НОМАИ ЯКУМИ ҲАВВОРИИ МУҚАДДАС ПАВЛУС БА
ҚУРИНТИЁН
БОБИ ЯКУМ**

Имондор файзи Худо ро ба воситаи Исои меёбад.

1. Павлус, ки бо иродаи Худо ҳаввории даъватшудаи Исои Масеҳ аст, ва бародари мо Сўстинис,
2. Ба калисои Худо, ки дар Қуринтўс воқеъ аст, ба муқаддасони даъватшуда, ки дар Исои Масеҳ тақдис гардидаанд, бо ҳамаи онҳое ки дар ҳар чо исми Худованди мо Исои Масеҳро меҳонанд, ки Ў Худованди онҳо ва мост,
3. Файз ва осоиштагӣ аз чониби падари мо Худо ва Исои Масеҳи Худованд бар шумо бод.

Шукргузори барои файзи Худо, ки ато шудааст.

4. Худои худро ҳамеша барои шумо шукр мегӯям, барои файзи Худо, ки ба шумо дар Исои Масеҳ ато шудааст,
5. Чунки дар Ў шумо аз ҳар чиз: аз ҳар сухан ва аз ҳар дониш бой шудаед,
6. Зеро шаҳодати Масеҳ дар шумо барқарор гардидааст,
7. Ба тавре ки шумо аз ҳеч лаёқат норасоғӣ надоред, модоме ки мунтазири зуҳури Худованди мо Исои Масеҳ мебошед,
8. Ки Ў низ шуморо то ба охир устувор хоҳад кард, то ки дар рӯзи Худованди мо Исои Масеҳ беайб бошед.
9. Амин аст Худое ки шуморо ба ширкати Писари Худ Исои Масеҳи Худованди мо даъват намудааст.

Ба муқобили низоъ дар Қўринтўс.

1. Чудогихо дар калисо.

10. Аз шумо, эй бародарон, ба исми Худованди мо Исои Масеҳ илтимос мекунам, ки ҳамаатон айна як суханро гӯед, ва дар байни шумо чудогие набошад, балки шумо дар як рӯҳ ва дар як фикр муттаҳид бошед.
11. Зеро ки аз аҳли байти Хлўо ба ман дар бораи шумо эй бародарон, маълум шудааст, ки дар байнатон баҳсу мунозира вучуд дорад.
12. Ман онро дар назар дорам, ки ҳар яке аз шумо мегӯяд: “Ман аз они Павлус ҳастам”; „Ман аз он Апўллўс“; „Ман аз они Кифо“; „Ман аз они Масеҳ“.
13. Оё Масеҳ аз ҳам чудо шудааст? Оё Павлус барои шумо маслуб гардидааст? Ё ки шумо ба исми Павлус таъмид ёфтаед?
14. Худоро шукр мегӯям, ки ман ҳеч яке аз шуморо, ба ғайр аз Криспус ва ўоюс, таъмид надодам,
15. То касе нагӯяд, ки ман ўро ба исми худ таъмид додаам.
16. Ман инчунин аҳли байти Истефанусро таъмид додаам; чуз инҳо дар хотир надорам, ки каси дигареро таъмид дода бошам.
17. Зеро Масеҳ маро нафиристодааст, ки таъмид диҳам, балки башорат диҳам, на дар ҳикмати калом, то ки салиби Масеҳ ботил нашавад.

2. Ҳикмати ҷаҳон ҷаҳолат аст ба ҳузури Худо.

18. Зеро паёми салиб барои гирифторони ҳалокат ҷаҳолат аст, вале барои мо, ки дар роҳи наҷот ҳастем, қуввати Худост.

19. Зеро навишта шудааст: “Ҳикмати ҳақимонро ба ҳалокат хоҳам расонд ва ақли оқилонро нопадид хоҳам кард”.

20. Кучост ҳақим? Кучост китобдон? Кучост воизи ин ҷаҳон? Оё Худо ҳикмати ин ҷаҳонро ба ҷаҳолат табдил намодааст?

21. Зеро, дар ҳикмати Худо, модоме ки ҷаҳон бо ҳикмати худ Худоро нашинохт, Худо салоҳ донист, ки ба воситаи ҷаҳолати мавъиза имондоронро наҷот диҳад,

22. Зеро ки яҳудиён мўъҷизот металабанд, ва юнониён ҳикмат мечўянд;

23. Лекин мо Масеҳи маслубшударо мавъиза мекунем, ки барои яҳудиён васваса ва барои юнониён ҷаҳолат аст.

24. Аммо барои худи даъватшудагон, чи яҳудиён, чи юнониён, Масеҳро мавъиза мекунем, ки Ў қуввати Худост ва ҳикмати Худост;

25. Чунки ҷаҳолати Худо аз ҳикмати одамон пурҳикматтар аст, ва нотавонони Худо аз қуввати одамон тавонотар аст.

26. Зеро, эй бародарон, бингаред, ки шумо, вақте ки даъват шудед, чӣ будед: бисъёр ба ҳасби ҷисм ҳақим нестед, бисъёр тавоно нестед, бисъёр начиб нестед;

27. Лекин Худо ҷоҳилони ҷаҳонро барғузид, то ки ҳақимонро шарманда кунад, ва нотавонони ҷаҳонро барғузид, то ки тавонгаронро шарманда кунад;

28. Ва Худо бекасони ҷаҳон ва ҳақиронро, ва он чиро, ки номавҷуд аст, барғузид, то ки мавҷудро ботил кунад,

29. Барои он ки ҳеч ҷисме дар пеши Худо фахр накунад.

30. Ва аз Ў шумо дар Исои Масеҳ ҳастед, ки барои мо ҳикмате аз ҷониби Худо, яъне адолат ва қудсият ва кафорат шудааст,

31. То, чунон ки навишта шудааст, “фахркунанда бигзор ба Худованд фахр кунад”.

БОБИ ДУЮМ

3. Мавъизаи одди ҳавворӣ дар бораи Салиби Масеҳ.

1. Ва ҳангоме ки ман, эй бародарон, назди шумо омадам, на бо фазилати калом ё ҳикмати одам, то шаҳодати Худоро ба шумо эълон намоям,
2. Зеро ман қарор додам, ки дар миёни шумо, ба ҷуз Исои Масех, он ҳам Исои Масеҳи маслубшуда, чизе надонам;
3. Ва ман дар заъф ва дар тарсу ларзи бузурге назди шумо будам,
4. Ва калому мавъизаи ман на дар суханони исботкоронаи ҳикмати инсон, балки дар зуҳури рӯҳ ва қувват буд,
5. То ки имони шумо на бар ҳикмати инсон, балки бар қуввати Худо қарор ёбад.

4. Ҳикмати Худо фақат ба воситаи Рӯҳ доништа мешавад.

6. Аммо дар бораи ҳикмат мо дар миёни комилон сухан меронем, вале на дар бораи ҳикмати ин ҷаҳон ва мирони ҷаҳон, ки фано хоҳанд шуд,
7. Балки дар бораи ҳикмати Худо маҳрамона сухан меронем, дар бораи ҳикмати ниҳоние ки Худо аз азал барои ҷалоли мо муқарар кардааст,
8. Ки онро ҳеҷ яке аз мирони ин ҷаҳон надонист; зеро, агар медонистанд, Худованди ҷалодро маслуб намекарданд.
9. Аммо, чунон ки навишта шудааст: “Он чиро, ки чашме надидааст, гӯше нашунидааст ва ба дили инсон наомадааст, Худо барои дӯстдорони Худ муҳайё кардааст”.
10. Вале ба мо Худо онро ба воситаи Рӯҳи Худ ошкор сохтааст; зеро ки Рӯҳ ҳама чизро, ҳатто умқҳои Худоро пай мебарад.
11. Зеро кист аз одамон, ки ботини инсонро бидонад, ба ҷуз рӯҳи инсон, ки дар ӯст? Ҳамчунин он чиро, ки дар Худо ҳаст, ҳеҷ кас намедонад, ба ҷуз Рӯҳи Худо.
12. Лекин мо на рӯҳи ин ҷаҳонро, балки Рӯҳеро қабул кардаем, ки аз Худост, то он чиро, ки Худо ба мо ато кардааст, бидонем,
13. Ва инро на бо суханоне ки ҳикмати инсон таълим додааст бидонем, балки бо суханоне ки Рӯҳулқудс таълим додааст, мегӯем ва рӯҳиётро бар тибқи рӯҳ таъбир мекунем.
14. Аммо одами нафсонӣ он чиро, ки аз Рӯҳи Худост, қабул намекунад, чунки он дар назари ӯ ҷаҳолат аст; ва онро дарк карда наметавонад, чунки он ҳукми рӯҳониро металабад.

15. Лекин одами рӯхонӣ дар бораи ҳама чиз ҳукм мекунад, вале касе наметавонад дар бораи ӯ дуруст ҳукм кунад.

16. Зеро кист, ки фикри Худовандро дониста бошад, то ки Ёро таълим диҳад? Лекин мо фикри Масеҳро дорем.

БОБИ СЕЮМ

5. Чудоиҳо дар бораи ҳолати ҷисмонӣ шаҳодат медиҳанд.

1. Ва ман, эй бародарон, натавонистам бо шумо, ҳамчун касони рӯхонӣ, сухан ронам, балки ҳачун касони ҷисмонӣ, ё кӯдакон дар Масеҳ.

2. Ва шуморо шир хӯрондам, на ғизои саҳт, зеро ки шумо ҳанӯз омодагӣ барои он надоштед ва ҳоло низ надоред,

3. Чунки шумо ҳанӯз ҷисмонӣ ҳастед. Зеро, модоме ки дар миёни шумо ҳасад, баҳсу мунозира ва ихтилоф ҳаст, оё шумо ҷисмонӣ нестед ва оё ба таври инсонӣ рафтор намекунед?

4. Зеро, вақте ки яке: “Ман аз они Павлус ҳастам” ва дигаре: “Ман аз они Апўллўс” мегўяд, оё шумо ҷисмонӣ нестед?

6. Муаллимони масеҳӣ хизматгорони Худо ҳастанд, на хизматгорони инсонӣ.

5. Пас, Павлус кист? Ва Апўллўс кист? Онҳо фақат ходимоне ҳастанд, ки ба воситаи онҳо шумо имон овардаед, ва ҳар яке ба андозае ки Худованд ба вай ато кардааст.

6. Ман кишт кардам, Апўллўс об дод, лекин Худо сабзонид;

7. Бинобар ин на кишткунанда аҳамият дорад, на обдиҳанда, балки Худои сабзонанда.

8. Кишткунанда ва обдиҳанда баробаранд, лекин ҳар яке музди худро мувофиқи меҳнати худ хоҳад гирифт.

9. Зеро ки мо хизматгорони Худо ҳастем; шумо киштзори Худо, иморати Худо ҳастед.

10. Аз рӯи файзи Худо, ки ба ман ато шудааст, ман, чун меъмори доно, таҳкурсии ниҳодам, ва дигаре бар он иморат месозад; лекин ҳар кас бохабар бошад чӣ гуна месозад.

11. Зеро ҳеҷ кас таҳкурсии дигаре ниҳода наметавонад, ҷуз он ки ниҳода шудааст, ки он Исои Масеҳ аст.

12. Ва агар касе бар ин таҳкурсии иморате аз тилло, нукра, ҷавоҳирот, ё ҷўб, хасбеда, пахол бино кунад,

13. Амали ҳар кас зоҳир хоҳад шуд; зеро ки он рӯз нишон хоҳад дод, чунки дар оташ ошкор хоҳад шуд, ва оташ амали ҳар касро озмоиш хоҳад кард, ки он чӣ гуна аст.

14. Агар амали касе ки бар он сохтааст, пойдор бимонад, вай музд хоҳад гирифт.

15. Ва агар амали касе бисўзад, вай зиён хоҳад дид; валекин ҳудаш наҷот хоҳад ёфт, аммо тавре ки гўё аз даруни оташ гузашта бошад.

7. Онҳое ки ба Исо имон доранд, маъбади Худоро ташиқ мекунад.

16. Оё шумо намедонед, ки маъбади Худо ҳастед, ва Рӯҳи Худо дар шумо сокин аст?.

17. Агар касе маъбади Худоро вайрон кунад, Худо ўро хонавайрон хоҳад кард, зеро ки хонаи Худо муқаддас аст, ва он шумо ҳатед.

18. Зинҳор касе худро фирефта накунад: агар касе аз шумо худро дар ин ҷаҳон ҳаким медониста бошад, бигзор ҷоҳил шавад, то ки ҳаким гардад.

19. Зеро ки ҳикмати ин ҷаҳон пеши Худо ҷаҳолат аст, чунон ки навишта шудааст: “Ҳакимонро ба мақри ҳудашон гирифтормекунам”.

20. Ва боз: “Худованд афкори ҳакимонро медонад, ки ботил аст”.

21. Хуллас, ҳеҷ кас ба одамон фахр накунад, зеро ки ҳамааш аз он шумост:

22. Хоҳ Павлус, хоҳ Апўллўс, хоҳ Кифо, хоҳ ҷаҳон, хоҳ ҳаёт, хоҳ мамот, хоҳ ҳозира, хоҳ оянда ҳамааш аз он шумост;

23. Ва шумо аз он Масеҳ ҳастед, ва Масеҳ аз он Худо.

БОБИ ЧОРУМ

8. Хизматгузори Худо фақат ба ҳузури Худо ҷавобгаранд.

1. Пас, ҳар кас бояд моро ходимони Масеҳ ва муваккалони асрори Худо ҳисобкунад;

2. Аз муваккалон талаб карда мешавад, ки ҳар яке амин барояд.
3. Барои ман хеле кам аҳамият дорад, ки шумо, ё одамони дигар, дар ҳаққи ман чӣ гуна ҳукм мекунад; худи ман ҳам ҳукме дар ҳаққи худ намекунам.
4. Зеро ки ман дар худ айбе намебинам, лекин бо ин худро сафед намекунам; ҳукмкунандаи ман Худованд аст.
5. Бинобар ин ба ҳеҷ вачҳ пеш аз вақт, яъне то даме ки Худованд биёяд, ҳукм накунад, ки маҳз Ў чизҳои дар ториқӣ пинҳонро равшан ва ниятҳои дилҳоро ошкор хоҳад кард, ва он гоҳ ҳар кас аз ҷониби Худо таҳсин хоҳад ёфт.

9. Ба муқобили ҷавобаландии қўринтиён.

6. Ва инро, эй бародарон, ман ба хотири шумо ба худам ва ба Апўллўс нисбат додам, то шумо аз мо ёд гиред, ки касе бештар аз он чи навишта шудааст, оқилтарошӣ накунад, ва ҳеҷ яке аз шумо дар пеши дигаре бо худ наболад.
7. Зеро кист, ки туро бартарӣ додааст? Ва чӣ чизе дорӣ, ки нагирифта бошӣ? Ва агар гирифта бошӣ, чаро фахр мекуни, ки гўё нагирифта бошӣ?
8. Шумо аллакай сер шудаед, аллакай сарватдор шудаед ва бе мо салтанат меронед. Кошки салтанат мерондед, то ки мо низ бо шумо слтанат ронем!

Намунаи фурутанӣ ва сабурии ҳавворӣ.

9. Зеро гумон мекунам, ки Худо мо, ҳаввориёнро монанди касони охири саф, ки ба марг маҳкум шудаанд, намоён кардааст, чунки мо барои ҷаҳон, ҳам барои фариштагон ва ҳам барои одамон, ба тамошогоҳе мубаддал шудаем.
10. Мо ба хотири Масеҳ чоҳил ҳатем, лекин шумо дар Масеҳ ҳаким ҳатед; мо нотавонем, лекин шумо тавоно; шумо соҳиби ҷалолат, лекин мо дар залолат.
11. То ҳамин соат гурусна ва ташна, бараҳна ва шаллоқхўр ва сарсону саргардон ҳастем,

12. Ва заҳмат кашида, бо дастҳои худ кор мекунем. Моро дашном медиҳанд, мо баракат медиҳем; ба мо зулм мекунанд, мо тоқат меоварем;
13. Ба мо бӯхтон мезананд, мо зорию илтиҷо мекунем; мо мисли хасрӯбаи ҷаҳон ва ахлоқи ҳама то ҳамин вақт мебошем.

10. Павлус падари калисои Қўринтӯс аст.

14. Ин суханонро на аз барои он навиштаам, ки шуморо хичил кунам, балки шуморо чун фарзандони маҳбуби худ насиҳат медиҳам.
15. Зеро, агарчи шумо ҳазорон носеҳон дар Масеҳ доред, лекин падарони бисёр надоред: ман шуморо дар Исои Масеҳ ба воситаи Инҷил ба дунё овардаам.
16. Бинобар ин аз шумо илтимос мекунам: ба ман тақлид намоед, чунони ки ман ба Масеҳ тақлид менамоем.
17. Барои ҳамин ҳам ман Тимотиюсро назди шумо фиристодам, ки ӯ фарзанди маҳбуб ва мӯътабари ман дар Худованд аст; ва ӯ роҳҳои маро дар Исои Масеҳ ба ёди шумо хоҳад овард, чунон ки ман дар ҳама ҷо дар ҳар калисо таълим медиҳам.

Нуфузи ҳаворӣ дар рӯҳи муҳаббат ва мулоимат.

18. Баъзе касон мағрур шудаанд, ба гумони он ки ман назди шумо намеоям;
19. Аммо ба қарибӣ, агар Худованд бихоҳад, назди шумо хоҳам омад, ва на сухани мағруронро, балки қуввати онҳоро хоҳам донист,
20. Зеро ки Малакути Худо на дар сухан, балки дар қувват аст.
21. Чиро афзал медонед? Оё бо таёқ назди шумо биёям, ё ки бо муҳаббат ва рӯҳи мулоимат?

БОБИ ПАНЦУМ

Павлусси ҳаворӣ дастур медиҳад, ки касони аз ҷиҳати маънавӣ фосидишударо аз калисо хориҷ кунанд.

1. Овозае ба гўшам расид, ки дар байни шумо зино пайдо шудааст, он ҳам чунон зино, ки ҳатто дар байни бутпарастон шунида нашудааст, яъне шахсе зани падари худро гирифтааст.
2. Ва шумо мағрур шудаед, ба ҷои он ки мотам гиред, то он касе ки чунин коре кардааст, аз миёни шумо бадар шавад.
3. Зеро ки ман, агарчи ҷисман ғоибам, лекин рўҳан ҳозирам, аллакай, гўё ки назди шумо бошам, дар ҳаққи шахсе ки чунин коре кардааст, ҳукм намудам:
4. Ба исми Худованди мо Исои Масеҳ, вақте ки шумо бо якҷоягии рўҳи ман ва бо қуввати Худованди мо Исои Масеҳ ҷамъ шавед,
5. Он шахс барои ҳалокати ҷисмаш ба шайтон супурда шавад, то ки рўҳаш дар рўзи Худованди мо Исои Масеҳ начот ёбад.
6. Фаҳри шумо хуб нест. Оё намедонед, ки андак хамиртуруш тамоми хамирро метуршонад?
7. Пас, хамиртурши кўҳнаро тоза кунед, то ки шумо хамири нав бошед, чунки шумо бе хамиртуруш ҳастед, зеро ки Фисҳи мо, Масеҳ, барои мо забҳ шудааст.
8. Бинобар ин идро на бо хамиртуруши кўҳна, на бо хамиртуруши шарорат ва макр, балки бо фатири покӣ ва ростӣ ба ҷо хоҷем овард.
9. Ба шумо дар нома навиштаам, ки бо зинокорон алоқа накунед;
10. Лекин на умуман бо зинокорони ин ҷаҳон, ё бо ҳаромрисқон, ё бо ғоратқорон, ё бо бутпарастон, зеро дар ин сурат шуморо лозим меомад, ки аз ҷаҳон берун шавед;
11. Балки ба шумо навиштаам, ки бо касе алоқа накунед, ки худро бародар номида, зинокор, ё ҳаромрисқ, ё бутпараст, ё бадзабон, ё бадмаст, ё ғоратгар шуда мондан мегирад; бо чунин одам якҷоя хўрок ҳам нахўред.
12. Зеро ки чаро ман ба онҳое ки дар берунанд, доварӣ кунам? Оё шумо ба онҳо ки дар дохиланд, доварӣ намекунед?
13. Ба онҳое ки дар берунанд, Худо доварӣ мекунад. Пас шумо фосиқро аз миёни худ бадар кунед.

БОБИ ШАШУМ

Муурофияи худро назди гуноҳқорон бурдан ба имондорон манъ карда шудааст.

1. Касе аз шумо, вақте ки ба дигаре даъво дорад, оё чуръат мекунад, ки муурофияи худро назди гуноҳкорон барад, на назди муқаддасон?
2. Магар намедонед, ки муқаддасон ҷаҳонро доварӣ хоҳанд кард? Ва агар шумо ҷаҳонро доварӣ мекарда бошед, навод ки сазовори он нестед, ки корҳои хурдтарро доварӣ кунед?
3. Магар намедонед, ки мо ғариштагонро доварӣ хоҳем кард? Пас ҷӣ қадар зиёдтар корҳои маишатро!
4. Лекин шумо, вақте ки муурофияи маишӣ доред, онҳоеро, ки дар қалисо ҳеҷ эътиборе надоранд, ба доварӣ мешинонед.
5. Барои хичил шуданатон меғӯям: навод ки дар байни шумо як нафар ҳам бохираде нест, ки дар миёни бародарони худ доварӣ карда тавонад?
6. Аммо бародар бо бародар муурофия мекунад, он ҳам дар пеши беимонон.
7. Худи ҳамин ҳам барои шумо зиллатовар аст, ки байни худ муурофия доред. Ҷаро барои худ мазлумиятро афзал намедонед? Ҷаро ба маҳрумият тоб оварданро афзал намедонед?
8. Лекин худатон мазлум ва маҳрум мекунад, он ҳам бародарони худро.

Имондорон бояд худро аз гуноҳ нигоҳ дорад.

9. Оё намедонед, ки золимон вориси Малакути Худо намешаванд? Фирефта нашавед: на зинокорон, на бутпарастон, на фосиқон, на бачабозон, на ливотагарон,
10. На дуздон, на ҳаромризқон, на бадмастон, на бадзабонон, на ғоратгарон вориси Малакути Худо намешаванд.
11. Ва баъзе аз шумо ҷунин будед; аммо пок шудед, аммо қудсият пайдо кардед, аммо сафед шудед ба исми Худованди мо Исои Масеҳ ва ба Рӯҳи Худои мо.
12. Ҷама қиз барои ман ҷоиз аст, лекин на ҳар қиз ғоиданок аст; ҳама қиз барои ман ҷоиз аст, лекин набояд ки қизе маро бандаи худ гардонад.

13. Хўрок барои шикам аст, ва шикам барои хўрок; аммо Худо инро ва онро нест мекунад; лекин ҷисм на барои зино, балки барои Худованд аст, ва Худованд барои ҷисм аст.
14. Чунон ки Худо Худовандро бо қуввати Худ эҳъё кард, моро низ эҳъё хоҳад кард.
15. Магар намедонед, ки ҷисмҳои шумо узвҳои Масеҳанд? Пас оё узвҳои Масеҳро мегирам, то ки онҳоро узвҳои фоҳиша гардонам? Ҳошо калло!
16. Оё намедонед, ки ҳар кӣ бо фоҳиша чимӯъ кунад, бо вай як тан мешавад? Зеро ки гуфта шудааст: “Ҳар ду як ҷисм хоҳанд буд”.
17. Аммо ҳар кӣ бо Худованд пайванд шавад, бо Ў як рӯҳ аст.
18. Аз зино бигрезед. Ҳар гуноҳе ки одамизод мекунад, аз ҷисм берун аст, лекин зинокор бар зидди ҷисми худаш гуноҳ мекунад.
19. Оё намедонед, ки ҷисмҳои шумо маъбади Рӯҳулқудс аст, ки Он дар шумо сокин аст, ва Онро шумо аз Худо ёфтаед, ва шумо аз они худатон нестед?
20. Зеро ки шумо ба нархи гарон харида шудаед. Пас, дар ҷисмҳои худ ва дар ҷонҳои худ Худоро ҳамду сано кунед, ки онҳо ба Худо тааллуқ доранд.

БОБИ ҲАФТУМ

Никоҳ ва муҷараддӣ.

1. Дар бораи он чи ба ман навишта будед, барои одам хуб аст, ки ба зан даст нарасонад.
2. Аммо, барои пешгирӣ кардани зино, бигзор ҳар мард завҷаи худро дошта бошад, ва ҳар зан шавҳари худро дошта бошад.
3. Бигзор шавҳар вазифаи заношӯиро нисбат ба зани худ ба ҷо оварад; ҳамчунин завҷа ба шавҳари худ.
4. Завҷа бар ҷисми худ ихтиёрдор нест, балки аз они шавҳар аст; ҳамчунин шавҳар бар ҷисми худ ихтиёрдор нест, балки аз они завҷа аст.
5. Аз якдигар канорагирӣ накунад, магар ба муддате, бо ризогии ҳар ду, то ки ба рӯзаву дуо машғул кунед ва аз нав якҷоя шавед, то ки шайтон шуморо, ба сабаби худдорӣ карда натавонистанатон, ба васваса наандозад.

6. Лекин инро ман ба тариқи маслиҳат мегӯям, на ба тариқи фармоиш.

7. Зеро мехоҳам, ки ҳамаи одамон мисли ман бошанд; аммо ҳар кас лаёқати ба худ хосе аз Худо дорад, яке ин тавр, дигаре ба таври дигар.

8. Лекин ба мучаррадон ва бевазанон мегӯям: барои онҳо хуб аст, ки мисли ман бимонанд;

9. Аммо агар худдорӣ карда натавонанд, бигзор никоҳ кунанд; зеро ки никоҳ кардан аз сӯхтани оташи шаҳват беҳтар аст.

Талоқ.

10. Ба онҳое ки никоҳ карданд, на ман фармоиш медиҳам, балки Худованд: завча аз шавҳараш набарояд,

11. Ва агар барояд, бояд мучаррад бимонад, ё ки бо шавҳараш ошғӣ шавад, ва шавҳар завчаашро талоқ надихад.

12. Ба дигарон ман мегӯям, на Худованд: агар бародаре завчаи беимон дошта бошад, ва он завча розӣ бошад бо ӯ зиндагӣ кунад, ӯ набояд аз вай ҷудо шавад.

13. Ва завчае ки шавҳари беимон дошта бошад, ва он шавҳар розӣ бошад, бо вай зиндагӣ кунад, вай набояд аз ӯ ҷудо шавад;

14. Зеро ки шавҳари беимон ба воситаи завчаи имондорааш қудсият пайдо мекунад, ва завчаи беимон ба воситаи шавҳари имондорааш қудсият пайдо мекунад; вагарна фарзандони шумо нопок мебуданд, ва ҳол он ки дар асл онҳо муқаддас ҳастанд.

15. Аммо агар беимон ҷудо шудан хоҳад, бигзор ҷудо шавад; дар чунин вазъият бародар ё хоҳар дигар вобаста нест; Худованд моро ба осоиштагӣ даъват намудааст.

16. Зеро аз кучо ту донӣ, эй завча, ки шавҳаратро начот хоҳӣ дод? Ё аз кучо ту донӣ, эй шавҳар, ки забчаатро начот хоҳӣ дод?

Имондорон бояд бар ҳасби иродаи Худо рафтор кунанд ва дар ҳамон ҳолате ки даъват шудаанд, бимонанд.

17. Бигзор ҳар кас дар он ҳолате ки Худо ӯро насиб кардааст, ва ҳар кас дар он вазъе ки Худованд ӯро даъват намудааст, бимонад. Дар ҳамаи калисоҳо ман ҳамин тавр дастур медиҳам.

18. Агар шахси махтуне даъват шуда бошад, орзуи номахтунӣ накунад; ва агар номахтуне даъват шуда бошад, хатна накунад.
19. Хатна ҳеч аст, номахтунӣ ҳам ҳеч аст, балки аз ҳама муҳимтар риояи аҳкоми Худост.
20. Ҳар кас дар ҳар ҳолате ки даъват шудааст, дар ҳамон бимонад.
21. Агар дар ҳолати ғуломӣ даъват шуда бошӣ, нороҳат нашав; балки агар озод шуда тавонӣ ҳам, аз фурсат истифода бар.
22. Зеро ғулومه ки дар Худованд даъват шудааст, озоди Худованд аст; инчунин шахси озод ки даъват шудааст, ғуломи Масеҳ аст.
23. Шумо ба нархи гарон харида шудаед: ғуломи одамон нагардед.
24. Ҳар кас дар ҳар ҳолате ки даъват шудааст, эй бародарон, дар ҳамон назди Худо бимонад.

Машваратҳо ба имондорон дар бораи бакорат ва занашӯӣ.

25. Дар хусуси бокираҳо аз Худованд фармоише надорам, лекин, ҳамчун шахсе ки аз Худованд марҳамат ёфтааст, ки амин бошад, маслиҳати худро баён мекунам.
26. Пас, ба сабаби тангии вазъияти ҳозира, ман онро беҳтар медонам, ки барои одам хуб аст, агар ҳамон тавр, ки ҳаст, бимонад.
27. Оё зандор ҳастӣ? толиби талоқ набош. Оё безан ҳастӣ? толиби зан набош.
28. Аммо агар зандор ҳам шавӣ, гуноҳе намекунӣ; ва агар бокирае ба шавҳар расад, гуноҳе намекунад. Лекин чунин касон дар ҷисм азобҳо хоҳанд дошт; ва ман ба шумо раҳмхӯрӣ мекунам.
29. Ба шумо, эй бародарон, инро мегӯям: вақт танг аст, ба тавре ки зандорон бояд мисли безанон бошанд;
30. Ва гирёнон мисли он ки гирён набошанд; ва шоддилон мисли он ки шоддил набошанд; ва харидорон мисли он ки хариде накарда бошанд;
31. Ва онҳое ки аз ин ҷаҳон фоида мебаранд, мисли он ки фоидабар набошанд; зеро ки сурати ин ҷаҳон гузарон аст.
32. Ман хоҳиш дорам, ки шумо беғам бошед. Марди безан дар бораи он чи ба Худованд оид аст, ғамхорӣ мекунад, ки чӣ гуна ба Худованд писанд афтад;

33. Аммо Марди зандор дар бораи он чи ба чаҳон оид аст, ғамхорӣ мекунад, ки чӣ гуна ба завҷаш писанд афтад. Дар миёни зани шавҳардор ва бокира ҳам фарқе ҳаст.

34. Зани бешавҳар дар бораи он чи ба Худованд оид аст, ғамхорӣ мекунад, ки чӣ гуна ба Худованд писанд афтад, то ки ҳам дар қисм ва ҳам дар рӯҳ муқаддас бошад; аммо зани шавҳардор дар бораи он чи ба чаҳон оид аст, ғамхорӣ мекунад, ки чӣ гуна ба шавҳари худ писанд афтад.

35. Инро ман ба фоида шумо мегӯям, на аз барои он ки банду боре бар шумо андозам, балки барои он ки шумо боодобона ва пай дарҳам дар ибодати Худованд бошед, бе он ки чизе ба ин монёе шавад.

36. Лекин агар касе рафтораширо ба бокираи худ номуносиб донад, ки вай ба синни балоғат расида, бе шавҳар мемонад, бигзор ё он чи мехоҳад, бикунад, гуноҳе намекунад; бигзор онҳо ба шавҳар бирасанд.

37. Аммо касе ки дар дили худ бағоят матин аст ва эҳтиёче надорад, балки иродаи қавӣ дошта, дар дили худ азм кардааст, ки бокираи худро нигоҳ дорад, ё кори хуб мекунад.

38. Бинобар ин, касе ки бокираи худро ба шавҳар медиҳад, кори хуб мекунад, ва касе ки ба шавҳар намедиҳад, кори хубтар мекунад.

39. Зан, мувофиқи шариат, то даме ки шавҳараш зинда аст, ба ё тааллуқ дорад; пас аз вафоти шавҳараш вай озод шуда, ба ҳар касе ки хоҳад, никоҳ кунад, фақат дар Худованд бошад.

40. Лекин, ба фикри ман, вай хушбахттар аст, агар бева бимонад; ва ба гумонам, ман низ Рӯҳи Худоро дорам.

БОБИ ҲАШТУМ

Дар бораи истеъмоли қурбониҳои бутҳо.

1. Дар бораи қурбониҳои бутҳо мо медонем, ки ҳамаамон соҳиби дониш ҳастем. Дониш мағрур мегардонад, аммо муҳаббат обод мекунад.

2. Агар касе гумон кунад, ки ягон чизро медонад, ё ҳанӯз ҳеч чизро ончунон ки доништанаш лозим аст, намедонад;

3. Аммо касе ки ба Худо муҳаббат дорад, вай ба воситаи Худо шинохта шудааст.

4. Пас, дар бораи хўрдани қурбониҳои бутҳо мо медонем, ки бут дар ҷаҳон вучуд надорад, ва ҷуз Худои Ягона ҳудои дигаре нест.
5. Зеро, ҳар чанд ба ном ҳудоён чи дар осмон, чи дар замин ҳастанд, чунки ҳудоён бисъёр ва ҳудовандони бисъёр ҳастанд,
6. Лекин мо як Худо дорем, яъне Худои Падар, ки ҳама чиз аз Ўст, ва мо барои Ў ҳастем, ва як Худованд дорем, яъне Исои Масеҳ, ки ҳама чиз ба воситаи Ўст, ва мо ба воситаи Ў ҳастем.
7. Аммо ҳама дорои ин дониш нестанд: баъзе қасон то алҳол, аз рӯи одати деринаи будпарастӣ, ин хўрокро чун қурбонии бут мехўранд, ва вичдони онҳо, ки нотавон аст, наҷис мешавад.
8. Хўрок моро ба Худо наздик намекунад: зеро ки на аз хўрдан манфиате мебинем, на аз нахўрдан зиёне.
9. Аммо бохабар бошед, ки ин озодии шумо сабаби васвасаи нотавонон нашавад.
10. Зеро, агар қасе туро, ки соҳиби дониш ҳастӣ, бубинад, ки дар сари суфраи бутҳона нишастай, оё вичдони ӯ, ки нотавон аст, ўро низ ба хўрдани қурбониҳои бутҳо моил намекунад?
11. Ва аз дониши ту он бародари нотавон, ки Масеҳ барои ӯ мурд, нобуд мешавад.
12. Ва ба ин тариқа бар зидди бародарон гуноҳ қарда ва ба вичдони нотавони онҳо осеб расонда, шумо бар зидди Масеҳ гуноҳ мекунед.
13. Бинобар ин, агар хўрок бародари маро ба васваса меандохта бошад, ҳаргиз гўшт намехўрам, то ки бародари худро ба васваса наандозам.

БОБИ НЎҲУМ

Намунаи Павлус дар тарққунӣ.

1. Оё ман ҳавворӣ нестам? Оё ман озод нестам? Оё ман Худованди мо Исои Масеҳро надидаам? Оё шумо амали ман дар Худованд нестед?
2. Агар барои дигарон ман ҳавворӣ набошам, барои шумо ҳастам, зеро ки мўҳри ҳавворияти ман дар Худованд шумо ҳастед.
3. Ҳизфи ман ба муқобили онҳое ки маро маззамат мекунанд, ҳамин аст.
4. Оё мо ҳаққи хўрдан ва нўшидан надорем?

5. Оё ҳақ надорем, ки мисли ҳаввориёни дигар ва бародарони Худованд ва Кифо завҷаи имондорро ҳамроҳи худ бибарем?
6. Оё танҳо ман ва Барнаббо ҳақ надорем, ки кор накунем?

Онҳое ки Инчилро мавъиза менамоянд, бояд аз башорат додани Инчил зиндагӣ кунанд.

7. Кист, ки ягон вақт хизмати сарбозиро бо нафақаи худаш ба чо оварда бошад? Кист, ки ток шинонда, аз ангураш намехӯрда бошад? Кист, ки рамаро чаронда, аз шири рама намехӯрда бошад?
8. Оё инро ман фақат ба таври инсонӣ мегӯям? Оё шариат низ инро намегӯяд?
9. Зеро ки дар Тавротии Мусо навишта шудааст: “Вақте ки барзагов хирман мекӯбад, даҳонашро набанд”. Оё Худо дар бораи барзагов ғамхорӣ мекунад?
10. Ё ки, албатта, барои мо гуфта шудааст? Оре, ин барои мо навишта шудааст; зеро ки шудгоркунанда бояд бо умед шудгор кунад, ва хирманкӯб бо умеди гирифтани саҳми худ хирман кӯбад.
11. Модоме ки мо дар миёни шумо чизҳои рӯҳониро коштаем, оё ин як кори бузург аст, ки агар назди шумо чизҳои ҷисмониро дарав кунем?
12. Агар дигарон назди шумо ҳақ дошта бошанд, оё ҳаққи мо зиёдтар нест? Лекин мо аз ин ҳақ истифода набурдем, балки ҳар чизро тоқат мекунем, то ки ба башорати Масеҳ ҳеҷ мамониате нарасонем.
13. Магар намедонед, ки онҳое ки дар маъбад хизмат мекунанд, аз маъбад мехӯранд? Ва ходимони қурбонгоҳ аз қурбонгоҳ ҳиссае мегирад?
14. Ҷамчунин Худованд фармудааст, ки воизони Инчил аз башорат додани Инчил зиндагӣ кунанд.
15. Лекин ман аз инҳо ҳеҷ якеро истифода накардаам. Ва инро на аз барои он навиштаам, ки барои ман ҳамин тавр бошад; зеро барои ман мурдан беҳтар аст аз он ки касе ин фаҳри маро нест кунад.
16. Зеро, агар башорат диҳам, ин барои ман сабаби фахр нест, чунки ин барои ман як кори вочибист: вой бар ҳоли ман, агар башорат надихам!

17. Зеро, агар инро ба таври ихтиёри ба чо оварам, мукофот мегирам; лекин агар ба таври ғайриихтиёрӣ бошад, ин як вазифаи маъмуриест, ки ба зиммаи ман гузошта шудааст.

18. Пас мукофоти ман чист? Он аст, ки Инчилро мавъиза намуда, дар бораи Масеҳ бемузд башорат медиҳам ва аз ҳаққи башоратдиҳандагии худ истифода намебарам.

Намунаи хизматгузори ҳақиқӣ.

19. Зеро, бо вучуди он ки аз ҳама озод будам, худро ғуломи ҳама гардондам, то ки шумораи бештари одамонро ба Масеҳ ҷалб намоям;

20. Барои яҳудиён чун яҳудӣ шудам, то ки яҳудиёнро ҷалб намоям; барои аҳли шариат чун аҳли шариат шудам, то ки аҳли шариатро ҷалб намоям;

21. Барои бешариатон чун бешариат шудам, гарчанде ки ман пеши Худо бешариат нестам, балки аз аҳли шариати Масеҳам, то ки бешариатонро ҷалб намоям:

22. Барои нотавонон чун нотавонон шудам, то ки нотавононро ҷалб намоям. Барои ҳама кас ман ҳама чиз шудам, то ки бо ҳар роҳ баъзе касонро начот диҳам.

23. Инро ман барои Инчил мекунам, то ки шарикӣ баракоти он бошам.

24. Оё намедонед, ки давандағони майдони мусобиқа ҳама медаванд, аммо фақат як нафар мукофт мегирад? Ҳамин тавр бидавед, то ки соҳиби он гардед.

25. Ҳамаи риёзаткашон аз ҳар чиз худдорӣ мекунанд: онҳо барои гирифтани тоҷи фонӣ, лекин мо барои гирифтани тоҷи ғайрифонӣ.

26. Бинобар ин ман медавам на он тавре ки бар абас бошад, ва мушт мезанам на он тавре ки фақат барои задани ҳаво бошад;

27. Балки қисми худро азоб медиҳам ва ғулом мегардонам, то ки ба дигарон мавъиза намуда, худам маҳрум набошам.

БОБИ ДАҲУМ

Исроил дар биёбон огоҳие барои имондорон аст.

1. Ман намехоҳам, эй бародарон, ки шумо беҳабар бошед аз он ки падарони мо ҳама дар зери абр буданд, ва ҳама аз баҳр убур карданд;
2. Ва ҳама дар абр ва дар баҳр ба Мусо таъмид ёфтанд;
3. Ва ҳама айни як ғизои рӯҳониро меҳӯрданд;
4. Ва ҳама айни як нӯшокии рӯҳониро менӯшиданд, зеро аз саҳраи рӯҳоние менӯшиданд, ки аз ақибашон меомад; ва он саҳра Масеҳ буд.
5. Лекин бар аксари онҳо ҳусни тавачҷӯхи Худо набуд; зеро ки онҳо дар биёбон ба ҳалокат расиданд.
6. Ва инҳо барои мо тимсоле буданд, то ки мо бадиरो орзу накунем, чунон ки онҳо орзу мекарданд.
7. Ҳамчунин, монанди баъзеи онҳо, бутпараст набошед, чунон ки навишта шудааст: “Қавм ба хӯрдану нӯшидан нишастанд, ва барои рақсу бозӣ бархостанд”.
8. Зинокорӣ накунем, чунон ки баъзеи онҳо зинокорӣ карданд, ва дар як рӯз бисту се ҳазор нафарашон нобуд шуданд.
9. Масеҳро наозмоем, чунон ки баъзеи онҳо озмуданд ва аз неши морҳо ба ҳалокат расиданд.
10. Шиква накунед, чунон ки баъзеи онҳо шиква карданд ва аз дасти киркунанда нобуд шуданд.
11. Ҳамаи ин ба онҳо чун тимсоле рӯй дод, ва барои тарбияти мо навишта шуд, ки охирзамон насиби мо гардидааст.
12. Бинобар ин ҳар ки гумон мекунад, ки рост истодааст, эҳтиёт кунад, ки наафтад.
13. Озмоише ки ба сари шумо омадааст, чуз озмоиши оддии инсонӣ чизи доғаре нест; ва Худо амин аст, ва Ё намегузорад, ки шумо берун аз қуввати худ озмуда шавед, балки дар баробари озмоиш сабуқӣ ҳам медиҳад, то ки шумо тоб оварда тавонед.
14. Хуллас, эй маҳбубонам, аз бутпарастӣ бигрезед.
15. Ба мулоҳизакорон сухан мегӯям: дар бораи он чи мегӯям, худатон мулоҳиза кунед;

Иштирок дар суфраи Худованд тарки суфраи девҳоро талаб мекунад.

16. Оё косаи баракат, ки онро баракат медуем, шарик шудан ба Хуни Масеҳ нест? Оё ноне ки пора мекунем, шарик шудан ба Бадани Масеҳ нест?

17. Чунон ки нон яктост, мо низ ки бисъёрем, як тан ҳастем, зеро ки ҳамамон аз як нон ҳиссае мегирем.

18. Ба Исроил ба ҳасби ҷисм нигоҳ кунед: оё онҳое ки қурбониҳоро меҳўранд, шарик қурбонгоҳ нестанд?

19. Пас ман чӣ бигўям? Оё ин ки дар қурбонии бут ё худии бут чизе ҳаст?

20. Не, балки он чи онҳо қурбонӣ мекунанд, ба девҳо қурбонӣ мекунанд, на ба Худо; лекин ман намехоҳам, ки шумо бо девҳо шарик бошед.

21. Шумо наметавонед ҳам косаи Худовандро бинўшед, ҳам косаи девҳоро; наметавонед ҳам дар суфраи Худованд иштирок кунед, ҳам дар суфраи девҳо.

22. Наход ки мо Худовандро ба хашм меоварем? Магар мо аз Ў пурзўртарем?

Дигаронро бо хўрок ба васваса андохтан лозим нест.

23. Ҳама чиз барои ман ҷоиз аст, лекин на ҳар чиз ғоиданок аст; ҳама чиз барои ман ҷоиз аст, лекин на ҳар чиз обод мекунад.

24. Ҳеч кас нафъи худро толиб набошад, балки нафъи дигаронро.

25. Ҳар он чи дар бозор фурўхта мешавад, бихўред ва ба хоҳири вичдон ҳеч тафтиш накунад;

26. Зеро ки замин ва ҳар он чи дар он аст, аз он Худованд аст.

27. Агар касе аз беимонон шуморо даъват намояд, ва шумо мехоҳед бираваед, аз ҳар чизе ки пешатон монданд, бихўред ва ба хоҳири вичдон ҳеч тафтиш накунад.

28. Лекин агар касе ба шумо гўяд, ки’’ ин қурбонии бут аст’’, ба хоҳири касе ки хабар дод, ва ба хоҳири вичдон нахўред; зеро ки замин ва ҳар чи дар он аст, аз он Худованд аст.

29. Аммо на вичдони худро, балки вичдони он каси догарро дар назар дорам; зеро чаро вичдони каси дигар бар озодии ман доварӣ кунад?

30. Агар ман бо шукргузорӣ мехӯрда бошам, чаро маро барои он чизе ки барояш шукргузорӣ мекунам, маззамат намоянд?

31. Хуллас, хоҳ мехӯред, хоҳ менӯшед, ё кори дигаре мекунед, хамаашро барои ҷалоли Худо ба ҷо оваред.

32. На яҳудиёнро ба васваса андозед, на юнониёнро, на калисои Худоро,

33. Чунки ман низ дар ҳар бобат дили ҳамаро меёбам, ва толиби нафъи худ не, балки нафъи касони бисъёр ҳастам, то ки онҳо наҷот ёбанд.

БОБИ ЁЗДАҲУМ

Тартиби масеҳӣ дар ҷамъомадҳо.

1. Ба ман тақлиб кунед, чунон ки ман ба Масеҳ тақлид мекунам.

2. Шуморо, эй бародарон, барои он таҳсин менамоям, ки дар ҳар хусус маро дар хотир доред ва ривоятҳоро, ончунон ки ба шумо супурдаам, нигоҳ доштаед.

3. Ҳамчунин мехоҳам бидонед, ки сардори ҳар мард Масеҳ аст, сардори зан шавҳари ӯст, ва сардори Масеҳ Худост.

4. Ҳар марде ки сари пӯшида дуо гӯяд ё нубувват кунад, сари худро расво мекунад;

5. Ва ҳар зане ки сари луч дуо гӯяд ё нубувват кунад, сари худро расво мекунад, зеро ин мисли он аст, ки мӯйсараш тарошида шуда бошад;

6. Зеро, агар зан нахоҳад, ки сари худро пӯшонад, бигзор мӯяшро қайчӣ кунад; ва агар зан аз қайчӣ кардан ё тарошидани мӯяш шарм дошта бошад, бигзор сари худро пӯшонад.

7. Хуллас, мард набояд сари худро пӯшонад, чунки ӯ сурат ва ҷалоли Худост; аммо зан ҷалоли мард аст.

8. Зеро ки на мард аз зан аст, балки зан аз мард;

9. Ва на мард барои зан офарида шудааст, балки зан барои мард.

10. Бинобар ин зан бояд бар сараш нишонаи ихтиёрро ба хотири ҷариштагон дошта бошад.

11. Лекин дар Худованд на мард бе зан аст, на зан бе мард аст:

12. Зеро, чунон ки зан аз мард аст, ончунон мард низ ба воситаи зан аст; ва ҳамаи ин аз Худост.

13. Худатон мулоҳиза кунед, ки оё аз рӯи одоб аст, ки зан сари нопоўшида пеши Худо дуо гӯяд?
14. Оё худи табиат шуморо таълим намедихад, ки агар мард мӯяшро дароз кунад, ин барои ӯ нанг аст,
15. Аммо агар зан мӯяшро дароз кунад, ин барои вай шаъну шараф аст, чунки мӯй ба вай ба ҷои ҳичоб дода шудааст?
16. Ва агар касе мунозира карданӣ бошад, мо ва калисоҳои Худо чунин одат надорем.

Дар бораи бояду шояд ид кардани томи шони Худованд.

17. Лекин, ин дастурро дода, шуморо барои он таҳсин намекунам, ки на аз барои некӣ, балки аз барои бадӣ чамъ мешавед.
18. Зеро, аввалан, шунидам, ки дар миёни шумо, вақте ки дар калисо чамъ мешавед, ихтилофот рӯй медиҳад, ки ба ин ман як қадар бовар мекунам.
19. Зеро ки дар миёни шумо гуногунии ақидаҳо низ бояд бошад, то ки корозмудагон дар миёни шумо зоҳир гарданд.
20. Сонӣ, дар як ҷо чамъ шуданатон барои хӯрдани таоми шони Худованд нест;
21. Зеро ҳар кас аз дигарон пештар хӯроки худро гирифта меҳӯрад, ва яке гурусна мемонад, ва дигаре маст мешавад.
22. Магар шумо хона надоред, ки дар он бихӯред ва бинӯшед? Ё ки ба калисои Худо безътиноӣ мекунед ва нодоронро хичолат медиҳед? Ба шумо чӣ гӯям? Оё барои ин шуморо таҳсин кунам? Таҳсин намекунам.
23. Зеро ман аз Худованд чунин қабул кардам ва ба шумо низ супурдаам, ки Исои Худованд дар он шабе ки Ӯро таслим карданд, нонро гирифт
24. Ва баракат дода, пора кард ва гуфт: “Бигиред, бихӯред, ин Бадани Ман аст, ки барои шумо пора мешавад; инро ба ёдгории Ман ба ҷо оваред”.
25. Ҳамчунин косаро пас аз таоми шом гирифта, гуфт: “Ин косаи аҳди ҷадид аст дар Хуни Ман; инро, ҳар боре ки менӯшед, ба ёдгории Ман ба ҷо оваред”.

26. Зеро ҳар боре ки ин нонро мехӯред ва ин косаро менӯшед, мамоти Худовандро эълон мекунад, то даме ки Ў биёяд.
27. Бинобар ин ҳар кӣ ба таври ношоиста ин нонро бихӯрад ё косаи Худовандро бинӯшад, бар зидди Бадан ва Хуни Худованд айбдор хоҳад шуд.
28. Пас, одамизод бояд худро имтиҳон кунад, ва ба ин тариқа аз он нон бихӯрад ва аз он коса бинӯшад.
29. Зеро, кас агар дар бораи Бадани Худоанд мулоҳиза накарда, ба таври ношоиста бихӯрад ва бинӯшад, вай ба маҳкумияти худ маҳӯрад ва манӯшад.
30. Ба ҳамин сабаб бисъёре аз шумо очиз ва бемор ҳастанд, ва бисъёре мурдаанд.
31. Зеро, агар худамон худро доварӣ мекардем, ба доварӣ дучор намешудем.
32. Модоме ки ба доварӣ дучор шудаем, аз ҷониби Худованд ҷазо мебинем, то ки бо аҳли ҷаҳон маҳкум нагардем.
33. Бинобар ин, эй бародарон, вақте ки барои таоми шом ҷамъ мешавед, мунтазири якдигар бошед.
34. Ва агар касе гурусна бошад, дар хонааш бихӯрад, то ки ҷамъ шуданатон сабаби маҳкумияти шумо нагардад. Чизҳои дигарро пас аз омаданам дуруст хоҳам кард.

БОБИ ДУВОЗДАҲУМ

Дар бораи бахшоишҳои рӯҳонӣ.

1. Бахшоишҳои рӯҳонӣ дар шаклҳои гуногуни худ бояд фақат ба калисо хизмат кунад.

1. Дар хусуси бахшоишҳои рӯҳонӣ бошад, намехоҳам, ки шумо, эй бародарон, беҳабар монед.
2. Медонед, ки шумо, вақте ки бутпараст будед, назди бутҳои безабон тавре мерафтед, ки гӯё шуморо кашида мебурданд.
3. Бинобар ин шуморо огоҳ менамоям, ки ҳеч кас, ки бар тибқи Рӯҳи Худо сухан меронад, наметавонад лаънат бар Исо бигӯяд, ва ҳеч кас наметавонад Исоро Худованд бихонад, магар бар табқи Рӯҳулқудс.
4. Бахшоишҳо гунгун аст, лекин Рӯҳ ҳамон як аст;

5. Ва хизматҳо гуногун аст, аммо Худованд ҳамон як аст;
6. Ва амалҳо гуногун аст, аммо Худо ҳамон як аст, ки ҳама чизро дар ҳама ба амал меоварад.
7. Лекин ба ҳар кас зухуроти Рӯҳ барои манфиати ҳамаҷониба бахшида мешвад:
8. Зеро ки ба яке ба воситаи Рӯҳ каломи ҳикмат бахшида мешавад, ба дигаре каломи дониш, бар тибқи ҳамон Рӯҳ;
9. Ба яке имон, бар тибқи ҳамон Рӯҳ; ба дигаре бахшоиши шифо додан, бар тибқи ҳамон Рӯҳ;
10. Ба яке қудрати мӯъҷизанамо, ба дигаре нубувват; ба яке ташхиси арвоҳ, ба дигаре забонҳои гуногун ва ба сеюмӣ тафсири забонҳо.
11. Ҳамаи инро ҳамон як Рӯҳ ба амал меоварад, ки ба ҳар кас махсусан, мувофиқи хости Худ, тақсим мекуанд.

2. Ҳар як имондор узви бадани Масеҳ аст, ки дорои бахшоиши муайяни хизматгузори мебошад.

12. Зеро, чунон ки бадан як аст, лекин узвҳои бисъёр дорад, ва ҳамаи узвҳои як бадан, агарчи бисъёранд, як баданро ташкил мекунанд, ончунон Масеҳ низ.
13. Зеро ки ҳамаи мо хоҳ яҳудиён, хоҳ юнониён, хоҳ ғуломон, хоҳ озодон бар тибқи як Рӯҳ дар як бадан таъмид ёфтаем, ва ҳама аз як Рӯҳ нӯшидаем.
14. Лекин бадан на аз як узв, балки аз узвҳои бисъёр иборат аст.
15. Агар по бигӯяд: “Ман ба бадан тааллуқ надорам, чунки ман даст нестам” навод ки он ба ин сабаб ба бадан тааллуқ надорад?
16. Ва агар гӯш бигӯяд: “Ман ба бадан тааллуқ надорам, чунки ман чашм нестам”, навод ки он ба ин сабаб ба бадан тааллуқ надорад?
17. Агар тамоми бадан чашм бошад, сомеа кучост? Агар ҳамааш сомеа бошад, шомма кучост?
18. Аммо Худо ба узвҳо, ба ҳар яке аз онҳо, дар бадан, мувофиқи хости Худ, ҷой додааст.
19. Ва агар ҳама як узв мебуданд, бадан кучост?
20. Ва инак узвҳо бисъёр аст, лекин бадан як аст.
21. Чашм наметавонад ба даст бигӯяд: “Ту ба ман даркор нестӣ”; ё ки сар низ ба пойҳо бигӯяд: “Шумо ба ман даркор нестед”.

22. Баръакс, он узвҳои бадан, ки ба назар заифтар менамоянд, заруртаранд,
23. Ва дар бораи узвҳое ки начобаташон дар бадан ба назари мо камтар аст, бештар ғамхорӣ мекунем.
24. Ва узвҳои бадсурати мо хушнамултар пӯшонда мешаванд, вале узвҳои хушсурати мо ба ин эҳтиёҷ надоранд. Лекин Худо баданро тавре ба соз овардааст, ки дар бораи узви номукамалтар ғамхорӣ бештар талқин намудааст,
25. То ки дар бадан носозӣ пайдо нашавад, балки узвҳо ба якдигар як хел ғамхорӣ кунанд.
26. Ва агар як узв дард кунад, бо он ҳамаи узвҳо дард мекунанд; ва агар як узв сазовори таҳсин гардад, бо он ҳамаи узвҳо хурсанд мешаванд.
27. Шумо бадани Масеҳ ҳастед, вале чудо-чудо узвҳои Ӯ мебошед.
28. Ва Худо баъзеро дар Калисо аввалан ҳавворӣ, сониян набӣ, солисан муаллим таъин кардааст; баъд қувватҳои мӯъҷизакор, ҳамчунин бахшоишҳои шифо додан, мадад расондан, идора кардан ва забонҳои гуногунро бахшидааст.
29. Оё ҳама ҳавворианд? Оё ҳама набианд? Оё ҳама муаллиманд? Оё ҳама мӯъҷизакоранд?
30. Оё ҳама бахшоиши шифодихӣ доранд? Оё ҳама ба забонҳо сухан меронанд? Оё ҳама тафсир мекунанд?
31. Иштиёқманди бахшоишҳои бузургтар бошед, ва ман ба шумо роҳи боз ҳам хубтарро нишон хоҳам дод.

БОБИ СЕЗДАҲУМ

3. Муҳаббат аҷоибтарин бахшоиши рӯҳонист.

1. Агар ба забонҳои одамон ва фариштагон сухан ронам, лекин муҳаббат надошта бошам, ман миси чарангосзанандае ё санҷи садодиҳандае гардидаам.
2. Агар бахшоиши нубувват дошта бошам, ва тамоми асрорро донам, ва дорои ҳар гуна дониш ва тамоми имон бошам, ба тавре ки кӯҳхоро кӯчонида тавонам, лекин муҳаббат надошта бошам, ман ҳеч ҳастам.

3. Ва агар тамоми дорони худро тақсим кунам ва чисми худро ба сӯхтан диҳам, лекин муҳаббат надошта бошам, ҳеч манфиате намебинам.
4. Муҳаббат пуртоқат ва бошафақат аст, муҳаббат ҳасад намебарад, муҳаббат бо худ намеболад, мағрур намешавад.
5. Бадкирдорӣ намекунад, нафъи худро толиб нест, ба ҳашм намеояд, ба дил кина намегирад,
6. Аз зулм шод намешвад, балки аз ростӣ хурсанд мешавад;
7. Ҳама чизро рӯпӯш мекунад, ба ҳама чиз боварӣ дорад, ба ҳама чиз умед мебандад, ба ҳама чиз тоб меоварад.
8. Муҳаббат ҳаргиз хотима намеёбад, гарчанде ки нубувватҳо хотима хоҳад ёфт, забонҳо хомӯш хоҳад шуд ва дониш ботил хоҳад гашт.
9. Зеро ки мо ба таври чузъӣ медонем ва ба таври чузъӣ нубувват мекунем;
10. Аммо вақте ки камол меояд, он чи чузъӣ буд, хотима меёбад.
11. Вақте ки кӯдак будам, кӯдаквор гап мезадам, кӯдаквор фикр мекардам, кӯдаквор муҳокима мерондам; аммо вақте ки мард шудам, кӯдакиро тарк кардам.
12. Зеро ки мо ҳоло дар оина, ба таври муаммо мебонем, лекин он вақт рӯ ба рӯ хоҳем, дид; ҳоло ман ба таври чузъӣ медонам, лекин он вақт хоҳам донист ба монанди он ки худам низ дониста шудаам.
13. Аммо ҳоло ин се чиз боқӣ мемонад: имон, умед, муҳаббат; вале муҳаббат калонтарини онҳост.

БОБИ ЧОРДАҲУМ

4.Бахшоишҳои нубувват ва забонҳо.

1. Дар паи муҳаббат бошед; иштиёқманди бахшоишҳои рӯҳонӣ, аллалҳусус нубувват бошед.
2. Зеро касе ки ба забоне сухан меронад, вай на ба одамон, балки ба Худо сухан меронад, чунки ҳеч кас намефаҳмад: вай бар тибқи рӯҳ асрорро ба забон меоварад;
3. Аммо касе ки нубувват мекунад, вай ба одамон барои обод кардан ва насиҳату тассалӣ додан сухан меронад.
4. Касе ки ба забоне сухан меронад, вай худаширо обод мекунад; аммо касе ки нубувват мекунад, вай калисоро обод мекунад.

5. Мехоҳам, ки ҳамаатон ба забонҳо сухан ронед; лекин беҳтар аст, ки нубуват кунед, зеро касе ки нубувват мекунад, бузургтар аст аз касе ки ба забонҳо сухан меронад, магар ки вай дар айни ҳол маънидод ҳам кунад, то калисо обод шавад.
6. Ва акнун, эй бародарон, агар назди шумо биёям ва ба забонҳо сухан ронам, чӣ нафъе ба шумо мерасонам, магар ин ки бо ваҳйе, ё донише, ё нубуввате, ё таълиме ба шумо сухан ронам?
7. Аммо агар асбоби бечони садодиханда, най ё чанг, садоҳои аз ҳам чудо набарорад, кас чӣ тавр мефаҳмад, ки бо най ё чанг чӣ оҳанге менавозанд?
8. Ва агар карнай садои номуайяне барорад, кӣ ба ҳарбу зарб омода мешавад?
9. Ҳамчунин агар шумо суханони норавшане ба забон ронед, чӣ тавр мефаҳманд, ки шумо чӣ мегӯед? Шумо ба ҳаво сухан хоҳед ронд.
10. Масалан, дар дунё чӣ қадар калимаҳои гуногун ҳаст, ва ҳеч яке аз онҳо бе маъно нест;
11. Аммо, агар ман маънои калимаҳоро надонам, ман барои гӯянда ачнабӣ ҳастам, ва гӯянда барои ман ачнабист.
12. Ҳамчунин шумо, ки иштиёқманди бахшоишҳои рӯҳонӣ ҳастед, саъю кӯшиш намоед, ки аз онҳо барои ободии калисо бой шавед.
13. Бинобар ин касе ки ба забоне сухан меронад, бигзор дар бораи тафсири он тақозо кунад.
14. Зеро, вақте ки ман ба забоне дуо мегӯям, рӯҳам дуо мегӯяд, лекин ақлам бе самар мемонад.
15. Пас чӣ бояд кард? Бо рӯҳ дуо хоҳам гуфт, бо ақл низ дуо хоҳам гуфт; бо рӯҳ суруд хоҳам хонд, бо ақл низ суруд хоҳан хонд.
16. Зеро, агар ту бо рӯҳ баракат диҳӣ, беҳабаре ки дар он ҷо истода бошад, дар вақти шукргузории ту чӣ тавр “омин” гӯяд? Зеро ў он чиро, ки ту мегӯӣ, намефаҳмад.
17. Ту нағз шукргузорӣ мекунӣ, лекин каси дигар обод намешавад.
18. Худоямро шукр мегӯям, ки ман бештар аз ҳамаи шумо бо забонҳо сухан меронам;
19. Лекин дар калисо гуфтани панҷ калимаро бо ақли худ, то ки дигаронро насиҳат кунам, афзал медонам аз он ки як олам калимаро ба забон бигӯям.

20. Эй бародарон! Дар ақл мисли кўдакон набошед; нисбат ба шарорат чун навзодон рофтор кунед, лекин дар ақл болиғ бошед.

21. Дар Таврот навишта шудааст: “Бо забонҳои дигар ва бо лабҳои дигар ба ин қавм сухан хоҳам ронд, лекин дар он вақт ҳам Маро нахоҳанд шунид, мегӯяд Худованд”,

22. Пас забонҳо аломат аст на барои имондорон, балки барои беимонон; аммо нубувват на барои беимонон, балки барои имондорон аст.

5. Дар ҷамъомадҳои имондорон ҳама чиз бояд шоиста ва боодабона бошад.

23. Агар тамоми аҳли калисо дар як чо ҷамъ шаванд, ва ҳама ба забонҳо сухан ронад, ва беҳабарон ё беимонон дароянд, оё онҳо намегӯянд, ки шумо девона шудаед?

24. Аммо вақте ки ҳама нубувват мекунанд, ва каси беимоне ё беҳабаре медарояд, вай ба воситаи ҳама маҳкум мешавад, ба воситаи ҳама доварӣ карда мешавад.

25. Ва асрори дилаш ошкор мегардад; бинобар ин ӯ рӯй ба замин ниҳода, ба Худо сачда мекунаду мегӯяд: “Ҳақиқатан Худо бо шумост”.

26. Пас, эй бародарон, чӣ бояд кард? Вақте ки шумо ҷамъ мешавед, ва ҳар яке аз шумо таронае аз Забур, ё насиҳате, ё забоне, ё ваҳйе, ё тафсире дорад, бигзор ҳамааш барои обод кардан бошад.

27. Агар касе ба забоне сухан меронда бошад, ду нафар, ё бисёртар се нафар, он ҳам чудо-чудо, сухан ронед, ва касе тафсир кунад.

28. Ва агар тафсиркунанда набошад, бигзор соҳиби сухан дар калисо хомӯш монад, ё ба худаш ва ба Худо сухан гӯяд.

29. Ва аз анбиё бигзор ду ё се нафар сухан ронанд, ва дигарон муҳокима кунанд;

30. Аммо агар ба каси дигаре аз нишастагон ваҳй ояд, бигзор аввалин хомӯш шавад.

31. Зеро ҳама паи ҳам метавонед нубувват кунед, то ки ҳама таълим гиранд ва ҳама тасаллӣ ёбанд.

32. Ва арвоҳи анбиё ба фармони анбиё мебошад,

33. Чунки Худо Худои харчумарч нест, балки Худои осоиштагист. Дар ҳамаи калисоҳои муқаддасон ҳамин тавр аст.
34. Бигзор занони шумо дар калисоҳо хомӯш бошанд; зеро ҷоиз нест, ки сухан ронанд, балки бояд мутеъ бошанд, чунон ки Таврот низ мегӯяд.
35. Лекин агар онҳо хоҳанд чизе ёд гиранд, бигзор дар хона аз шавҳари худ бипурсанд; зеро ки дар калисо сухан рондани зан аз рӯи одоб нест.
36. Магар каломи Худо аз шумо баромадааст? Ё ки он танҳо ба шумо расидааст?
37. Агар касе худро набӣ ё рӯҳонӣ ҳисоб кунад, вай бигзор бифаҳмад, ки он чи ман ба шумо менависам, аҳкоми Худованд аст;
38. Ва агар касе намефаҳмад, бигзор нафаҳмад.
39. Худдлас, эй бародарон, иштиёқманди он бошад, ки нубувват кунед, ва ба забонҳо сухан ронданро манъ макунед;
40. Лекин ҳамааш бояд бо тартибу интизом ба амал ояд.

БОБИ ПОНЗДАҲУМ

Эҳъёи мурдагон.

1. Ҳақиқӣ будани эҳъёи Масеҳ.

1. Ва ман, эй бародарон, ба шумо Инҷилро хотиррасон мекунам, ки онро ба шумо башорат додаам, ва шумо онро қабул кардаед, ва дар он устувор ҳастед,
2. Ва дар он наҷот меёбем, ба шарте ки он чиро, ки ба шумо башорат додаам, риоя кунед, ба шарте ки имонатон бар абас набошад.
3. Зеро ки дар аввал он чиро, ки низ қабул кардаам, ба шумо супурдаам, ки яъне Масеҳ, мувофиқи Навиштаҳо, барои гуноҳҳои мо мурд,
4. Ва Ё дафн карда шуд ва, мувофиқи Навиштаҳо, дар рӯзи сеюм эҳъё шуд,
5. Ва ба Кифо ва баъд ба он дувоздаҳ нафар зоҳир шуд;
6. Пас аз он ба зиёда аз панҷсад нафар бародарон дар як вақт зоҳир шуд, ки қисми зиёди онҳо то ҳол зиндаанд, вале баъзе вафот кардаанд,
7. Пас аз он ба Яъқуб, инчунин ба ҳамаи ҳаввориён зоҳир шуд;
8. Ва пас аз ҳама ба ман низ, ки гӯё тифли хоме будам, зоҳир шуд.

9. Зеро ки ман хурдтарини ҳаввориёнам, ва сазовори он нестам, ки ҳавворӣ номида шавам, чунки калисои Худовандро таъкиб мекардам.
10. Аммо ба файзи Худо он чи ҳастам, ҳастам; ва файзи Ў дар ман бар абас набуд, лекин ман аз ҳамаи онҳо зиёдтар меҳнат кардам; аммо на ман, балки файзи Худо, ки бо ман аст.
11. Хуллас, хоҳ ман ва хоҳ онҳо, ҳамин тавр мавъиза мекунем, ва шумо ҳамин тавр имон овардед.

2. Ба муқобили раддияи эҳё.

12. Лекин агар дар бораи Масеҳ мавъиза карда мешаванд, ки Ў аз мурдагон эҳё шуд, пас чӣ тавр баъзе аз шумо мағӯянд, ки эҳёи мурдагон нест?
13. Агар эҳёи мурдагон нашуда бошад, Масеҳ низ эҳё нашудааст.
14. Ва агар Масеҳ эҳё нашуда бошад, мавъиза мо низ бар абас аст, имони шумо низ барабас аст.
15. Дар айни ҳол мо низ шоҳидони козибе дар ҳақи Худо мебудем, чунки дар ҳақи Худо шаҳодат медедем, ки Ў Масеҳро эҳё кардааст, ва ҳол он ки, агар ҳақиқатан мурдагон эҳё нашаванд, Ўро эҳё накардааст;
16. Зеро, агар мурдагон эҳё нашаванд, Масеҳ низ эҳё нашудааст;
17. Ва агар Масеҳ эҳё нашуда бошад, имони шумо бар абас аст; шумо ҳанӯз дар гуноҳҳои худ мебошед;
18. Бинобар ин онҳое ҳам, ки дар Масеҳ мурдаанд, нобуд шуданд.
19. Ва агар мо фақат дар ҳамин ҳаёт ба Масеҳ умед мебаста бошем, мо аз ҳамаи одамон бадбахттарем.
20. Аммо Масеҳ аз мурдагон эҳё шуда, навбари мурдагон гардид.
21. Зеро, чунон ки мамот ба воситаи инсон омад, эҳёи мурдагон низ ба воситаи инсон омад.
22. Чунон ки дар Одам ҳама мемиранд, ончунон дар Масеҳ ҳама зинда мешаванд.
23. Ҳар яке бо навбати худ: аввал Масеҳ, баъд онҳое ки аз они Масеҳанд дар вақти омадани Ў.
24. Баъд охират фаро мерасад, ки он вақт Ў Малакутро ба Худо ва Падар месупорад ва ҳар гуна раёсат ва ҳар гуна қудрат ва қувватро барҳам медиҳад;

25. Зеро Ў бояд салтанат ронад то даме ки ҳамаи душманонро зери пойҳои Худ сарнагун созад.
26. Душмани охирине ки маҳв карда хоҳад шуд, мамот аст,
27. Чунки ҳама чизро зери пойҳои Ў мутеъ кардааст; вақте ки мегӯяд: ҳама чиз ба Ў мутеъ карда шуд, равшан аст, ки ин ба истиснои Он аст, ки ҳама чизро ба Ў мутеъ кардааст.
28. Ҳангоме ки ҳама чиз ба Ў мутеъ карда шуд, он гоҳ Худо Писар ҳам ба Он ки ҳама чизро ба Ў мутеъ кард, мутеъ хоҳад шуд, то ки Худо кулл дар кулл бошад.
29. Вагар на, онҳое ки барои мурдагон таъмид меёбанд, чӣ хоҳанд кард? Агар мурдагон мутлақо эҳё намешуда бошанд, чаро барои мурдагон таъмид меёбанд?
30. Чаро мо низ ҳар соат ба мусибатҳо дучор мешавем?
31. Эй бародарон, қасам ёд мекунам, ки ман ҳар рӯз бо марг рӯ ва рӯ мешавам ва дар Худованди мо Исои Масеҳ ба шумо фахр дорам.
32. Вақте ки ман, ба таври инсонӣ, дар Эфсӯс бо ҳайвоноти дарранда чанг кардам, ба ман чӣ нафъ, агар мурдагон эҳё намешуда бошанд? Дар он сурат бихӯрем ва бинӯшем, зеро ки фардо хоҳем мурд!
33. Фирефта нашавед: “Ёрони бад ахлоқи некро фосид мекунанд”.
34. Ба таври бояду шояд ҳушёр шавед ва гуноҳ накунад; зеро, барои хичил шуданатон мегӯям, ки баъзеҳо Худоро намениносанд.

3. Ҷисми эҳё.

35. Лекин касе мегӯяд: “Мурдагон чӣ гуна эҳё мешаванд? Ва дар чӣ гуна ҷисм меоянд?”.
36. Эй беақл! Он чи ту мекорӣ, агар намирад, зинда намешавад;
37. Ва ҳангоме ки ту мекорӣ, на ҷисми ояндаро мекорӣ, балки донаи урьёни гандум ё ягон гиёҳи дигарро;
38. Лекин Худо ба он, аз рӯи хости Худ, ҷисм медиҳад, ва ба ҳар як тухм ҷисми ба он хосе.
39. На ҳар гуна гӯшт айни ҳамон гӯшт аст, балки гӯшти одамон дигар аст, гӯшти чорпоён дигар, гӯшти моҳиён дигар, гӯшти мурғон дигар.

40. Чисмҳои осмонӣ ва чисмҳои заминӣ ҳаст, лекин ҷалоли чисмҳои осмонӣ дигар аст, ҷалоли чисмҳои заминӣ дигар;
41. Ҷалоли офтоб дигар, ҷалоли моҳ дигар, ҷалоли ситораҳо дигар; ва ситора аз ситора дар ҷалолаш фарқ дорад.
42. Дар эҳёи мурдагон низ ҳамин тавр аст: дар фано кошта мешавад, дар бефаной бармехезад;
43. Дар зиллат кошта мешавад, дар ҷалол бармехезад; дар заъф кошта мешавад, дар қувват бармехезад;
44. Ҷисми нафсонӣ кошта мешавад, ҷисми рӯхонӣ бармехезад. Ҷисми нафсонӣ ҳаст, ҷисми рӯхонӣ низ ҳаст.
45. Чунин навишта шудааст: ”Одами аввалин, яъне Одам, ҷони зинда гашт”. Одами охирин рӯҳи ҳаётбахш аст.
46. Лекин рӯхонӣ пештар нест, балки нафсонӣ ва баъд рӯхонӣ.
47. Одами яқум аз замин аст. Яъне хокист; одами дуҷум Худованд аст аз осмон.
48. Хокӣ ҷӣ гунае ки бошад, хокиён ҳамон гунаанд; осмонӣ ҷӣ гунае ки бошад, осмониён ҳамон гунаанд;
49. Ва ҷӣ гунае ки мо сурати одами хокиро ба худ гирифтаем, сурати одами осмониро низ ба худ хоҳем гирифт.

4. Дигаргун шудани имондорон.

Ғалабаи охирин.

50. Лекин, эй бародарон, ҳаминро ба шумо мегӯям, ки гӯшт ва хун наметавонанд вориси Малакути Худо шаванд, ва фано вориси бефаной намешавад.
51. Ба шумо сирре мегӯям: ҳамаи мо нахоҳем мурд, балки ҳама тағбир хоҳем ёфт,
52. Баногоҳ, дар як мижа задан, баробари садои карнаи охирин; зеро карнай садо хоҳад дод, ва мурдагон ба таври бефано эҳё хоҳанд шуд, ва мо тағбир хоҳе, ёфт.
53. Зеро он чи фонист, бояд либоси бефаной бипӯшад, ва он чи миранда аст, либоси ҷовидонӣ бипӯшад.

Ғалабаи қатъӣ бар мамот.

54. Ва ҳар гоҳ ин фонӣ либоси бефаной бипӯшад, ва ин миранда либоси ҷовидонӣ бипӯшад, он гоҳ ин каломе ки навишта шудааст, ба амал хоҳад омад: ”Ғалаба маргро фурӯ бурд”.

55. Эй марг! Неши ту кучост? Эй дўзах! Ғалабаи ту кучост?

56. Неши марг гуноҳ аст, ва қуввати гуноҳ шарият аст.

57. Худоро шукр, ки ба воситаи Худованди мо Исои Масеҳ ба мо ғалаба бахшидааст!

58. Хуллас, эй бародарони маҳбуби ман, матину устувор бошед, ҳамеша дар кори Худованд ҷадал намоед, ва бидонед, ки меҳнати шумо пеши Худованд бар абас нест.

БОБИ ШОНЗДАҲУМ

Пандҳои хотимагии ҳавворӣ.

1. Чамъ кардани пул барои калисои Ерусалим.

1. Дар бобати чамъ кардани ионот барои муқаддасон шумо ончунон рафтор кунед, чунон ки ман ба калисоҳои Ғалотия дастур додаам:

2. Дар рӯзи якуми ҳафта бигзор ҳар яке аз шумо, мувофиқи даромадаш, назди худ пасандоз карда нигоҳ дорад, то ки дар вақти омаданам ба чамъ кардан ҳоҷат наафтад.

3. Ва ҳангоме ки биёям, онҳоеро, ки шумо муносиб донед, бо мактубҳо хоҳам фиристод, то ки хайроти шуморо ба Ерусалим бибаранд.

4. Ва агар рафтани ман ҳам салоҳ доништа шавад, онҳо ҳамроҳи ман хоҳанд рафт.

2. Нақшаҳои сафар. Насиҳатҳо.

5. Пас аз он ки аз Мақдуния бигзарам, назди шумо хоҳам омад, зеро аз Мақдуния хоҳам гузашт.

6. Лекин эҳтимол дорад, ки муддате назди шумо бошам ё ҳатто зимистонро гузаронам, то ба ҳар ҷое ки равам, шумо маро гусел намоед.

7. Зеро намехоҳам, ки бо шумо ҳоло фақат дар сари роҳ дидорбинӣ кунам, балки умедворам, ки агар Худованд изн диҳад, якчанд вақт назди шумо бимонам.

8. Аммо то иди панतिकост ман дар Эфсӯс хоҳам монд.
9. Зеро ки дарвозаи бузургу фароҳе барои ман кушода аст, ва муҳолифон бисъёранд.
10. Агар Тимотинос ояд, боҳабар бошад, ки ӯ назди шумо аз хатар эмин бошад, зеро ки ӯ кори Худовандро ба ҷо меоварад, чунон ки ман низ;
11. Бинобар ин ҳеҷ кас ба ӯ безътиной накунад, балки ӯро ба саломатӣ гусел кунед, то ки назди ман биёяд, зеро ки ӯро бо бародарон мунтазираам.
12. Дар хусуси бародари мо Апўллўс бошад, ман аз ӯ бисъёр хоҳиш кардам, ки бо бародарон назди шумо биёяд, вале ӯ ҳеҷ розигӣ надод, ки алҳол биёяд, балки ҳар гоҳ фурсат ёбад хоҳад омад.
13. Ҳушъёр бошад, дар имон устувор бошад, мардвор ва матин бошад;
14. Бигзор ҳамаи корҳои шумо бо муҳаббат ба ҷо оварда шавад.
15. Аз шумо, эй бародарон, илтимос дарам: шумо хонаводаи Истефанусро мешиносед, ки навбари Оҳоя ҳастанд ва худро ба хизмати муқаддасон супурдаанд;
16. Шумо низ нисбат ба ин гуна шахсон ва нисбат ба ҳар касе ки ба онҳо кўмак мерасонад ва меҳнат мекунад, эҳтиромкор бошад.
17. Аз омадани Истефанус, Фортунатус ва Оҳойкўс хурсандам: онҳо камии шуморо барои ман пур кардаанд,
18. Зеро ки рўҳи ману шуморо ором карданд. Чунин одамонро иззату ҳурмат кунед.

3. Саломҳо.

19. Калисоҳои вилояти Осиё ба шумо салом мерасонанд; Акило ва Прискила бо калисое ки дар хонаи онҳост, ба шумо саломи бисъёре дар Худованд мерасонанд.
20. Ҳамаи бародарон ба шумо салом мерасонанд. Ба якдигар бо бўсаи муқаддас салом расонед.
21. Ман, Павлус, бо дасти худ салом мерасонам.
22. Ҳар кӣ Исои Масеҳи Худовандро дўст надорад, малъун бод; мороното.
23. Файзи Исои Масеҳи Худованд бо шумо бод,

24. Ва муҳаббати ман бо ҳамаи шумо дар Исои Масеҳ бод. Омин.

**НОМАИ ДУЮМИ ҲАВВОРИИ МУҚАДДАС ПАВЛУС БА
ҚЎРИНТИЁН
БОБИ ЯКУМ**

Худо Падари марҳамат ва ҳар тасалло.

1. Павлус, ки бо иродаи Худо ҳаввориИ Исои Масеҳ аст, ва бародари мо Тимотиюс, ки ба калисои Худо, ки дар Қўринтўс воқеъ аст, ба ҳамаи муқаддасоне ки дар тамоми Охоия мебошанд:
2. Файз ва осоиштагӣ аз ҷониби Падари мо Худо ва Исои Масеҳи Худованд бар шумо бод.
3. Муборак аст Худо ва Падари Худованди мо Исои Масеҳ, Падари марҳаматҳо ва Худои ҳар тасалло,
4. Ки моро дар ҳар андўҳи мо тасалло медиҳад, то ки мо андўҳгинонро дар ҳар андўҳашон тасалло дода тавонем бо ҳамон тасалло ки худамон аз Худо меёбем.
5. Зеро ба андозае ки уқубатҳои Масеҳ дар мо зиёд мешавад, тасаллои мо низ ба воситаи Масеҳ меафзояд.
6. Агар андўҳгин шавем, ин барои тасалло ва наҷоти шумост, ки он ба воситаи дидани ҳамон уқубатҳои ба амал меояд, ки мо ҳам онҳоро аз сар мегузаронем; ва агар тасалло ёбем, ин ҳам барои тасалло ва наҷоти шумост;

7. Ва умеди мо дар бораи шумо устувор аст, зеро медонем, ки ҳам дар укубатҳо ва ҳам дар тасалло шумо шарик ҳастед.

8. Зеро намехоём, ки шумо, эй бародарон, аз андӯхе ки дар вилояти Осиё ба сари мо афтод, беҳабар бошед, ки он бар мо аз ҳад зиёд, ба андозаи аз қувва берун гарон омад, ба тавре ки аз зиндагӣ ҳам умеди худро кандем;

9. Ва мо дар дили худ ҳукмномаи мамотро доштем, то ки ба ҳудамон таваккал накунем, балки ба Худои эҳъёкунандаи мурдагон,

10. Ки Ў моро аз чунин мамот ҳалос кард ва ҳанӯз ҳалос мекунад, ва ба Ў умед мебандем, ки боз ҳам ҳалос хоҳад кард,

11. Бо мадади дуо ки шумо низ барои мо меғӯед, то ки барои он эҳсон ки бо шафоати касони бисъёр ба мо ато шудааст, касони бисъёр барои мо шукргузор бошанд.

12. Зеро фаҳри мо ин аст, ки вичдони мо шаҳодат медиҳад, ки нисбат ба ҷаҳон, алалҳусус ба шумо дар беайбӣ ва самимияти илоҳӣ рафтор кардаем, ва ин ба воситаи ҳикмати ҷисмонӣ набуд, балки аз файзи Худо буд.

Ҳамаи ваъдаҳои Худо дар Исои Масеҳ аст.

13. Ва мо маҳз онро барои шумо менависем, ки шумо мехонед ва мефаҳмед, ва умедворам, ки то ба охир хоҳед фаҳмид,

14. Чунон ки ҳоло қисман фаҳмидаед, ки мо барои шумо мавриди фаҳр хоҳем буд, чунон ки шумо низ барои мо дар рӯзи Масеҳи Худованди мо.

15. Ва бо ҳамин эътимод ман ният доштам аввал назди шумо биёям, то ки дубора файз ёбед,

16. Ва аз мавзеи шумо ба Макдуния гузашта равам ва боз аз Макдуния назди шумо биёям, ва шумо маро ба Яҳудо гусел кунед.

17. Пас, модоме ки чунин ният доштам, оё бемулоҳиза рафтор кардам? Ё ки он чи ман иқдом менамоям, оё ба ҳасби ҷисм иқдом менамоям, ба таре ки дар ман гоҳ’’оре, оре’’, гоҳ’’не, не’’, мешавад?

18. Худо амин аст, ки сухани мо ба шумо гоҳ ‘’оре’’, гоҳ ‘’не’’ набуд.

19. Зеро Пасари Худо Исои Масеҳ, ки мо, яъне ман ва Силвонус ва Тимотиус, дар миёни шумо Ўро мавъиза намудаем, "оре", ва "не" набуд, балки дар Ў фақат "оре" буд,
20. Зеро ки ҳамаи ваъдаҳои Худо дар Ў "оре" буд ва дар Ў "омин" буд, барои ҷалоли Худо, ба воситаи мо.
21. Ва Он ки мову шуморо дар Масеҳ устувор мегардонад ва моро тадҳин намудааст, Худост,
22. Ки Ў низ моро мӯҳр задааст ва гавари Рӯхро дар дилҳои мо андохтааст.
23. Ман Худоро ба шоҳидӣ бар ҷони худ даъват менамоем, ки шуморо амон дода, то ҳол ба Қўринтўс наомадам,
24. На ба он сабаб ки гӯё мо бар имони шумо ҳукмфармо мешуда бошем; балки мо ба шодмонии шумо мадад мерасонем, зеро ки шумо ба василаи имон устувор ҳастед.

БОБИ ДУЮМ

Тавбакунандаро авф намудан лозим аст, то ки тасалли ёбад.

1. Ва ман дар дили худ қарор додам, ки назди шумо боз бо ғаму ғусса наоям.
2. Зеро, агар ман шуморо ғамгин гардонам, кист, ки маро шод мекарда бошад, ҷуз касе ки аз дасти ман ғамгин шудааст?
3. Маҳз ҳаминро ба шумо навишта будам, ки мабодо дар омаданам ғамгин шавам аз онҳое ки бояд боиси шодии ман бошанд; зеро бар ҳамаатон эътимод дорам, ки шодии ман шодии ҳамаи шумост.
4. Зеро ки аз бисъерии андӯҳ ва дилтангӣ ба шумо бо ашки фаровон навишта будам, на аз барои он ки шуморо ғамгин гардонам, балки барои он ки муҳаббати зиёдеро, ки нисбат ба шумо дорам, дарк намоед.
5. Ва агар касе сабаби ғамгинӣ шуда бошад, маро ғамгин накардааст, балки қисман, то муболиға нашавад, ҳамаи шуморо ғамгин кардааст.
6. Барои ҷунин шахс басанда аст ин танбеҳе ки аз касони бисъёр дидааст,
7. Ва акнун, баръакс, шумо ўро авф намоед ва тасалло диҳед, то ки ғуссаи аз ҳад зиёд ўро фуру набарад;

8. Бинобар ин аз шумо хошишмандам, ки ба ӯ муҳаббати худро зоҳир намоед.

9. Зеро маҳз барои ҳамин ҳам навишта будам, то дар амал бидонам, ки оё шумо дар ҳар бобат фармонбардор ҳастед.

10. Ва касеро шумо авф намоед, ман низ ӯро авф хоҳам кард; зеро ки ман низ, агар касеро дар чизе авф карда бошам, ба хотири шумо ба ҳузури Масеҳ авф кардаам,

11. То ки шайтон моро фирефта накунад; зеро ки аз дасисаҳои вай беҳабар нетем.

12. Ва ҳангоме ки ман ба Трўос омадам, то аз Масеҳ башорат диҳам, агарчи дарвоза барои ман дар Худованд воз шуда буд,

13. Барои рўҳи худ оромӣ надоштам, чунки бародари худ Титусро наёфтам; ва бо онҳо хайру маъзур намуда, ба Мақдуния равона шудам.

Худо ба имондорон қувват мебахшад, то ки дар Масеҳ тантана намояд.

14. Аммо Худоро шуқр, ки Ӯ ҳамеша ба мо дар Масеҳ зафар мебахшад ва нақҳати дониши Худо ба воситаи мо дар ҳар ҷо паҳн мекунад.

15. Зеро ки мо барои Худо нақҳати Масеҳ ҳастем, ҳам дар миёни наҷотъёбандагон ва ҳам дар миёни нобудшавандагон:

16. Он барои баъзе касон нақҳати мамот аст, ки мамот меоварад, ва барои касони дигар нақҳати ҳаёт аст, ки ҳаёт меоварад. Ва кист, ки ба ин лоиқ бошад?

17. Зеро мо мисли бисъёр касон нестем, ки каломи Худоро харидуфурӯш мекунанд, балки аз самими қалб ва аз ҷониби Худо, ба ҳузури Худо, дар Масеҳ мавъиза менамоем.

БОБИ СЕЮМ

Қўринтиён номаи муаррифии ҳавворӣ мебошанд; ӯ ба ҳеҷ номаи дигаре эҳтиёҷ надорад.

1. Наход ки мо боз худро муаррифӣ намоем? Наход ки мо, мисли баъзе касон, ба номаҳои муаррифӣ ба шумо ё аз шумо эҳтиёҷ дошта бошем?
2. Шумо номаи мо ҳастед, ки он дар дили мо навишта шудааст, ва онро ҳамаи одамон мешиносанд ва мехонанд;
3. Зеро ба ҳама маълум аст, ки шумо номаи Масеҳ ҳастед, ки он ба воситаи хизмати мо на бо сиёҳӣ, балки бо Рӯҳи Худои Ҳай, на бар лавҳаҳои сангин, балки бар лавҳаҳои гӯшти дил навишта шудааст.
4. Чунин аст эътимоди мо ба Худо ба василаи Масеҳ,
5. На ба он сабаб ки мо лаёқат дорем чизеро аз худ фикр кунем, ки он гӯё аз мо бошад, балки лаёқати мо аз Худост,

Хизматгузори Аҳди Ҷадид аз ҳарфи мурдаи шариат иборат нест.

6. Ки Ё ба мо лаёқат бахшидааст, ки хизматгузори Аҳди Ҷадид бошем, на бар тибқи ҳарф, балки бар тибқи Рӯҳ, зеро ки ҳарф мекушад, аммо Рӯҳ зинда мекунад.
7. Лекин агар хизмати мамот, ки дар ҳарфҳо бар санг нақш баста буд, он қадар ҷалол дошта бошад, ки банӣ-Исроил наметавонианд ба рӯи Мусо нигоҳ кунанд, ба сабаби ҷалоли рӯи ӯ, ки фонӣ буд,
8. Пас оё хизмати Рӯҳ ҷалоли зиёдтар надорад?
9. Зеро, агар хизмати маҳкумкунӣ ҷалол дошта бошад, пас хизмати сафедкунӣ хеле зиёдтар ҷалол дорад.
10. Зеро ки ҳатто он чи соҳиби ҷалол доништа шудааст, ба сабаби ин ҷалоли афзалиятнок, ҷалоле нахоҳад дошт.
11. Зеро, агар чизи фонӣ ҷалол дошта бошад, пас чизи бақодор хеле зиёдтар ҷалол дорад.
12. Бинобар ин мо, чунин умед дорем, бо камоли ҷасорат амал мекунем,
13. Ва ма монанди Мусо, ки ба рӯи худ парда мепӯшид, то ки банӣ-Исроил ба анҷоми чизи фонӣ назар наандозанд.
14. Аммо зеҳни онҳо кунд шудааст: зеро ки то имрӯз ҳангоми хондани Аҳди қадим ҳамон парда боқӣ мондааст ва бардошта нашудааст, чунки он фақат дар Масеҳ ботил мешавад.

15. То имрӯз, вақте ки онҳо Мусоро мехонанд, парда бар дилашон гузошта шудааст;
16. Аммо вақте ки ба Худованд рӯ меоваранд, парда бардошта мешавад.
17. Худованд Рӯҳ аст, ва ҳар кучо Рӯҳи Худованд аст, он ҷо озодист.
18. Аммо ҳамаи мо, бо рӯи кушода, мисли он ки дар оина бошад, ба ҷалоли Худованд нигариста, ба ҳамон сурат аз ҷалол ба ҷалол табдил меёбем, ва ин аз Худованд, яъне аз Рӯҳ аст.

БОБИ ЧОРУМ

Хизмаргузори масеҳӣ аз он иборат аст, ки одамонро бо дониши ҷалоли Худо ба воситаи Исои Масеҳ равшан намоем.

1. Бинобар ин мо, ки дорои чунин хизмат ҳастем, ки он аз рӯи марҳамат ба мо ато шудааст, ноумед намешавем;
2. Аммо чизҳои махфии нангинро рад карда, макрро ба кор намебарем ва каломи Худоро таҳриф намекунем, балки ростро ошкор карда, худро ба вичдони ҳар кас ба ҳузури Худо вогузор менамоем.
3. Вале агар башорати мо пӯшида бошад, он барои нобудшавандагон пӯшида аст,
4. Барои беимонҳое ки худои ин дунё зехнашонро кунд кардааст, токи нури башорати ҷалоли Масеҳ, ки Ў сурати Худост, барои онҳо надурахшад.
5. Зеро ки мо на худро, балки Исои Масеҳро мавъиза менамоем, ки Ў Худованд аст, ва мо ғуломони шумоем ба хоҳири Масеҳ,
6. Зеро Худое ки гуфт: “Аз зулмот нур бидурахшад”, Ҳамон аст, ки дар дилҳои мо бидурахшид, то ки бо дониши ҷалоли Худо др шахси Исои Масеҳ моро мунаввар созад.
7. Лекин мо ин ганҷро дар зарфҳои гилин дорем, то маълум шавад, ки бартарии қувват аз они Худо бошад, на аз ҷониби мо;

Таъқибот, уқубатҳо ва мамоте ки имондорон ба хоҳири Масеҳ аз сар мегузаронанд, ҷалоли абадиро ба вуҷуд меоварад.

8. Мо аз ҳар чихат ба фишор дучор мешавем, вале дар тангӣ нестем; хайронем, вале маънос намешавем;
9. Гирифтори таъкиботем, вале партофта нашудаем; сарнагун гардидаем, вале нобуд нашудаем;
10. Ҳамеша мамоти Исои Худовандро дар бадани худ бардошта мегардем, то ки ҳаёти Исо низ дар бадани мирандаи мо зоҳир шавад,
11. Зеро ки мо, зиндаҳо, доимо ба хотири Исои ба мамот супурда мешавем, то ки ҳаёти Исо низ дар бадани мо зоҳир шавад.
12. Бинобар ин мамот дар мо амал мекунад, вале ҳаёт дар шумо.
13. Аммо азбаски ҳамон рӯҳи имон дорем, чунон ки навишта шудааст: “Имон доштам, бинобар ин мегуфтам“, мо низ имон дорем, бинобар ин мегӯем,
14. Чун медонем, ки Эҳъёкунандаи Исои Худованд моро низ ба василаи Исо эҳъё намуда, бо шумо ба по хоҳад хезонд.
15. Зеро ҳама чиз барои шумост, то файз ки дар бисъёр касон фаровон шудааст, шукргузори боз ҳам зиёдтарро барои ҷалоли Худо ба амал оварад.
16. Бинобар ин мо ноумед намешавем, ва агар одами зоҳирӣ дар мо фано шавад, одами ботинӣ рӯз ба рӯз нав мешавад.
17. Зеро уқубати сабуки мо, ки кӯтоҳмуддат аст, ҷалоли абадиро барои мо ба андозаи бениҳоят бузург ба вучуд меоварад,
18. Ҳангоме ки мо на ба чизҳои намоён, балки ба чизҳои нонамоён нигоҳ мекунем: зеро ки он чи намоён аст, муваққатист, аммо он чи нонамоён аст, абадист.

БОБИ ПАНЦУМ

Ҳама бояд ба ҳузури довари Масеҳ ҳозир шаванд.

1. Зеро медонем, ки агар хонаи заминии мо, ин хайма, хароб шавад, мо иморате аз ҷониби Худо дорем, хонаи бо дасти одамон сохта нашудаи абадӣ, ки дар осмон аст.
2. Аз ин рӯ мо оҳ мекашем, дар орзуи он ки хонаи худро, ки дар осмон аст, дар бар кунем:
3. То ки мо, либосе дар бар дошта бошем ҳам, бараҳна ёфт нашавем.

4. Зеро мо, ки дар ин хайма мебошем, дар таҳти боре оҳ мекашем, чунки намехоҳем либос кашем, балки дар бар кунем, то ки чизи миранда ба воситаи ҳаёт фуру бурда шавад.
5. Худо моро маҳз барои ҳамин ба вучуд оварда, ба мо гавари Рӯхро додааст.
6. Бинобар ин мо ҳамеша зиндадил ҳастем; чун медонем, ки то даме ки дар ҷисм макон гирифтаем, мо аз Худованд дур мебошем,
7. Зеро ки бо имон рафтор мекунем, на бо дидор
8. Пас зиндадил ҳастем ва афзал медонем, ки аз ҷисм берун рафта, назди Худованд макон гирем,
9. Ва ба ин сабаб саъю кӯшиш менамоем, ки хоҳ дар ин макон бошем ва хоҳ набошем, ба Ё мақбул афтем;
10. Зеро ҳамаи мо бояд пеши курсии довари Масаҳ ҳозир шавем, то ки ҳар яке ба бадали амале ки дар ҳаёти ҷисми худ кардааст, хоҳ нек бошад ва хоҳ бад, бигирад.
11. Пас, мо, ки тарси Худовандро медонем, ба мардум насиҳат медиҳем; мо ба Худо ошкор ҳастем, ва умедворем, ки ба вичдонҳои шумо низ ошкорем.
12. Худо ба шумо аз нав муаррифӣ намекунем, балки ба шумо асосе медиҳем барои он ки бо мо фаҳр намоед, то шумо ҷавобе дошта бошед барои онҳое ки бо чизи зоҳирӣ фаҳр менамоянд, на бо он чи дар дил аст.
13. Зеро, агар мо беҳуд шуда бошем, ин барои Худост; ва агар солимфикр бошем, ин барои шумост.

Худо дар Масаҳ аҳли ҷаҳонро бо Худ мусолиҳа дод.

14. Зеро муҳаббати Масаҳ моро водор менамояд, ки чунин муҳокима ронем: Яке барои ҳама мурд, пас ҳама мурданд.
15. Ва Ё барои ҳама мурд, то ки зиндаҳо акнун на аз барои худашон зиндагӣ кунанд, балки барои Ё, ки аз барои онҳо мурд ва эҳё шуд.
16. Бинобар ин мо манбаъд ҳеҷ касро ба ҳасби ҷисм намешиносем. Ва агар Масахро ба ҳасби ҷисм шинохта бошем, алҳол дигар намешиносем.
17. Пас, касе ки дар Масаҳ аст, махлуқи навест; чизҳои қадима гузаштанд, ва инак ҳама чиз нав шудааст.

18. Ва ҳама чиз аз ҷониби Худоист, ки моро ба воситаи Исои Масеҳ бо Худ мусолиҳа дод ва хизмати мусолиҳаро ба мо супурд.

19. Чунки Худо дар Масеҳ буда, аҳли ҷаҳонро бо Худ мусолиҳа дод, ҷинойтҳои онҳоро ба ҳисобашон надаровард ва каломии мусолиҳаро ба мо супурд.

20. Пас, мо элчиёни Масеҳ ҳастем, гӯё ки Худо ба воситаи мо хоҳишманд аст. Мо аз тарафи Масеҳ илтимос мекунем: бо Худ мусолиҳа намоед.

21. Зеро Ёро, ки аз гуноҳ беҳабар буд, барои мо қурбони гуноҳ сохт, то ки мо дар Ё адолати Худо шавем.

БОБИ ШАШУМ

Қуввати хизматгузори ба Худо аз каломии ростӣ иборат аст.

1. Мо, ки мададгори Ё ҳастем, аз шумо илтимос мекунем, ки файзи Худоро бефоида қабул накунед.

2. Зеро ки Ё мегӯяд: “Дар вақти мусоид туро иҷобат намудам ва дар рӯзи наҷот ба ту мадад кардам“. Инак алҳол вақти мусоид аст, инак алҳол рӯзи наҷот аст.

3. Дар ҳеч чиз мо мамониат намерасонем, то ки хизмати мо ба мазаммат дучор нашавад,

4. Балки дар ҳар чиз худро ҳамчун хизматгори Худо зоҳир месозем: дар сабри бисёр, дар мусибатҳо, дар мӯҳтоҷиҳо, дар тангиҳо,

5. Дар зери зарбаҳо, дар зиндонҳо, дар ошӯбҳо, дар меҳнатҳо, дар беҳобиҳо, дар рӯзадориҳо,

6. Дар покӣ, дар дониш, дар сабр, дар меҳрубонӣ, дар Рӯҳулқудс, дар муҳаббати бериё,

7. Дар каломии ростӣ, дар қуввати Худо, бо аслиҳаи адолат дар дасти рост ва ҷап,

8. Дар шараф ва бешрафӣ, дар бадномӣ ва некномӣ; моро фиребгар мешуморанд, лекин мо амин ҳастем;

9. Мисли номашҳур, лекин мо ба ҳама машҳур ҳастем; мисли мурдагон, вале инак, мо зинда ҳастем; ҷазо мебинем, лекин мо намеирем;

10. Мисли ғамгин, лекин мо ҳамеша шодӣ мекунем; бенаво, вале мо бисъёр касонро сарватдор мегардонем; тамоман нодор, лекин мо дорои ҳама чиз ҳастем.

Имондорон аз палид шудан ба воситаи гуноҳкорон худро нигоҳдоранд.

11. Даҳони мо, эй қўринтиён, сӯи шумо кушода шудааст, дили мо фарох аст.

12. Барои шумо дар мо ҷой танг нест, лекин андаруни худатон ҷой танг аст.

13. Дар ивази ин, чун ба фарзандони худ мегӯям, шумо низ бояд фарохдил бошед.

14. Зери юғи бегона бо якҷоягии беимонон сар хам накунед. Зеро ки адолат бо шарорат ҷӣ алоқае дорад? Ва нур бо зулмот ҷӣ умумияте дорад?

15. Масеҳ бо блиял ҷӣ созгорӣ дорад? Ё имондор бо беимон ҷӣ ширкате дорад?

16. Ва маъбади Худо бо бутҳо ҷӣ мувофиқат дорад? Зеро ки шумо маъбади Худои Ҳай ҳастед, чунон ки Худо гуфтааст: “Андаруни онҳо сокин шуда, дар миёни онҳо роҳ хоҳам рафт; ва Худои онҳо хоҳам буд, ва онҳо қавми Ман хоҳанд буд.

17. Бинобар ин аз миёни онҳо берун оед ва чудо шавед, мегӯяд Худованд, ва ба чизи нопок нарасед, ва Ман шуморо қабул хоҳам кард;

18. Ва Падари шумо хоҳам буд, ва шумо писарон ва духтарони Ман хоҳед буд, мегӯяд Худованди Қодири Мутлақ“.

БОБИ ҲАФТУМ

Ғами дунёвӣ мамотро ба амал меоварад, вале ғаме ки Худо додааст, тавбаро дар роҳи наҷот ба амал меоварад.

1. Пас, эй маҳбубонам, дар сурате ки чунин ваъдаҳо дорем, худамонро аз ҳар гуна наҷосати ҷисм ва рӯҳ тоза карда, қудсияти худро дар тарси Худо мукамал намоем.

2. Дар дилҳои худ ба мо ҷой диҳед: мо касеро наранҷондаем, ба касе осеб нарасондаем, аз касе истифода набурдаем.
3. На аз барои мазаммат мегӯям: зеро пештар гуфта будам, ки шумо дар дили мо ҳастед, то ки бо ҳам бимирем ва бо ҳам зист кунем.
4. Умеди ман аз шумо бисёр аст, фаҳри ман аз шумо бузург аст; бо вучуди тамоми андӯҳи мо, пур аз тасалло ҳастам ва шодии фаровон дорам.
5. Зеро, вақте ки ба Макдуния ҳам омадем, ҷисми мо оромӣ надошт, балки аз ҳар сӯ ба фишор дучор шудем: аз берун ҷидолҳо, аз дарун ҳаросҳо буд.
6. Аммо Худое ки ба фурутанон тасалло мебахшад, бо омадани Титус моро тасалло дод,
7. Ва на танҳо бо омадани ӯ, балки бо он тасаллоие низ, ки ӯ дар шумо ёфта буд, вақте ки аз иштиёқмандии шумо, аз навҳои шумо ва аз рашкҳои шумо дар ҳаққи ман доред, ба мо нақл кард, ба тавре ки ман боз зиёдтар шод шудам.
8. Бинобар ин, агар шуморо бо нома ғамгин карда бошам, пушаймон нестам, гарчанде ки пештар пушаймон шуда будам; зеро дидам, ки он нома шуморо ба соате бошад ҳам, ғамгин кард.
9. Алҳол ман шодам на аз он ки шумо ғамгин шудаед, балки аз он ки ғами шумо боиси тавба гардидааст, зеро ки ғами шумо аз тарафи Худо буд, ба тавре ки аз мо ҳеҷ зиёне надидаед.
10. Зеро ғаме ки Худо додааст, табваро дар роҳи наҷот ба амал меоварад, ки аз он пушаймонӣ нест, лекин ғами дунёвӣ мамотро ба амал меоварад.
11. Зеро бубинед, ки ғами Худо додари хӯрданатон чӣ гуна ҷидду ҷаҳдро, чӣ гуна узрхоҳиро, чӣ гуна тарсро, чӣ гуна шавқро, чӣ гуна рашқро, чӣ гуна қасосро дар шумо ба амал овард! Ва дар ҳамааш шумо нишон додед, ки дар ин кор пок ҳастед.
12. Хуллас, агарчи ман ба шумо навишта будам, ин на аз барои золим ва на аз барои мазлум, балки барои он буд, ки ҷидду ҷаҳди мо дар ҳаққи шумо ба ҳузурӣ Худо ба шумо ошкор гардад.
13. Ба ин сабаб мо аз тасаллоии шумо тасалло ёфтем; лекин боз ҳам зиёдтар мо аз шодии Титус шод шудем, чунки ҳамаатон рӯҳи ӯро ором кардаед.

14. Зеро, агар ман дар бораи шумо пеши ӯ аз чизе фахр карда бошам, хичил нашудам, балки, чунон ки мо ҳар гапро дар хусуси шумо ба ростӣ гуфта будем, фаҳри мо низ ончунон пеши Титус рост баромад.

15. Ва дили ӯ боз ҳам зиёдтар сӯи шумо моил мешавад, вақте ки фармонбардории ҳамаатонро ба ёд меоварам, ки чӣ гуна шумо ӯро бо тарсу ларз пазирой намудаед.

16. Пас шодмонам, ки дар ҳар бобат метавонам аз шумо дилпур бошам.

БОБИ ҲАШТУМ

Меҳмоннавозӣ ва ионатҳо далели муҳаббати масеҳӣ мебошанд.

1. Шуморо, эй бародарон, дар бораи файзи Худо, ки ба калисоҳои Мақдуния ато шудааст, огоҳ менамоем;

2. Зеро ки дар миёни имтиҳони бузурги андӯхҳо фаровонии шодии онҳо ва бенавоии саҳти онҳо дар ҳиммати баландашон пурра зоҳир шуд;

3. Зеро ман шоҳиди онам, ки онҳо алоқадри қувваташон ва берун аз қувваташон сахӣ буданд:

4. Онҳо бо камоли исрор аз мо илтимос карданд, ки дар кори хайр ба мадади муқаддасон шарикӣ мо бошанд;

5. Ва на фақат ба тавре ки мо чашм доштем, балки худашонро пешкаш карданд, аввалан ба Худованд ва сониян ба мо низ мувофиқи иродаи Худо;

6. Бинобар ин мо аз Титус хоҳиш намудаем, ки ӯ, чӣ тавре сар кардааст, ҳамон тавр кори хайрро ҳам дар миёни шумо ба анҷом расонад.

7. Аммо, чун ки шумо дар ҳар чиз: дар имон ва калом, дар дониш ва ҳар гуна ҷидду ҷаҳд ва дар муҳаббати худ нисбат ба мо афзунӣ доред, ончунон дар ин кори хайр ҳам афзунӣ зоҳир намоед.

8. Инро ба таври фармон намегӯям, балки ба воситаи ҷидду ҷаҳди дигарон самимияти муҳаббати шуморо низ меозмоем.

9. Зеро шумо файзи Худованди мо Исои Масеҳро медонед, ки ӯ сарватдор буда, барои шумо бенаво шуд, то ки шумо ба воситаи бенавоии ӯ сарватдор шавед.

10. Дар ин хусус ман фикри худро баён мекунам; зеро ки ин ба шумо фойданок аст, чунки на танҳо ба ин кор шурӯъ намудаед, балки соли гузашта онро орзу ҳам карда будед.
11. Ва акнун худи корро низ ба охир расонед, то ки он чи шумо орзуи ба амал овардан доштед, алоқадри ҳолатон анҷом ёбад.
12. Зеро, кас агар ҳиммат дошта бошад, аз рӯи он чи ӯ дорад, мақбул меафтад, на аз рӯи он чи ӯ надорад.
13. На он тавр, ки ба дигарон сабук ва ба шумо гарон афтад, балки ба таври баробарӣ:
14. Алҳол зиёдтии шумо камии онҳоро пур мекунад, то ки баъд зиёдании онҳо низ камии шуморо пур кунад, ва баробарӣ ба амал ояд,
15. Чунон ки навишта шудааст: “Касе ки бисъёр чамъ карда буд, зиёдӣ надошт, ва касе ки кам чамъ карда буд, камӣ надошт”.
16. Худоро шукр, ки чунин чидду ҷаҳдро нисбат ба шумо дар дили Титус ҷо кардааст,
17. Зеро ки ӯ ва илтимоси мо гӯш андохт ва, азбаски чидду ҷаҳди зиёде дошт, бо ихтиёри худ сӯи шумо равона шуд.
18. Бо ӯ мо бародареро равона крдём, ки дар ҳамин калисоҳо барои башорат лоиқи таҳсин гардидааст,
19. Ва ғайр аз ин, аз ҷониби калисоҳо таъин шудааст, ки дар ин кори хайр ба мо ҳамроҳӣ кунад, ки хизмати онро мо барои ҷалоли Худованд ва мувофиқи чидду ҷаҳди шумо ба ҷо меоварем,
20. Ва эҳтиёт мекунем аз он ки касе дар ҳаққи мо бӯхтоне нагӯяд, оид ба ин ионати фаровоне ки бо хизмати мо ба даст оварда мешавад;
21. Зеро ки мо кори некро на танҳо ба ҳузури Худованд, балки пеши мардум низ пешбинӣ мекунем.
22. Бо онҳо мо бародари худро низ фиристодем, ки чидду ҷаҳди ӯро дар бисъёр чизҳо дафъаи бисъёр интихон намудаем, ва алҳол чидду ҷаҳдаш, азбаски ӯ ба шумо эътимоди бузург дорад, боз ҳам зиёд шудааст.
23. Дар хусуси Титус бошад, ӯ рафиқ ва ҳамкори ман аст назди шумо; дар хусуси бародарони мо бошад, онҳо фиристодагони калисоҳо ва ҷалоли Масеҳ мебошанд.
24. Пас, муҳаббати худро, ва он фахреро, ки мо аз шумо дорем, пеши калисоҳо ба онҳо исбот кунед.

БОБИ НЎҲУМ

Калисои Қўринтўс дар ҷамъ кардани ионатҳо ҷидду ҷаҳди зиёде мекард.

1. Дар бораи хизмате ки ба мадади муқаддасон аст, ба шумо навишта нам зиёдатист,
2. Зеро ҷидду ҷаҳди шуморо медонам ва аз шумо пеши аҳли Макдуния фахр менамоям, ки Охоия аз соли гузашта тайёр шудааст; ва иштиёқи шумо аксарияти онҳоро ба шавқ овард.
3. Бародаронро барои он фиристодам, ки фахре ки мо аз шумо дорем, беҳуда набарояд, то ки шумо, чунон ки гуфтаам, тайёр бошед,
4. То ки, агар аз аҳли Макдуния бо ман омада, шуморо нотайёр ёбанд, мо, намегўем, ки "шумо", аз чунин эътимоде ки бо он фахр кардаем, хичил нашавем.
5. Бинобар ин лозим дониستم аз бародарон илтимос кунам, ки аз ман пештар назди шумо рафта, хайроти ваъдагии шуморо пешакӣ муҳайё кунанд, то ки он ҳамчун хайроте тайёр бошад, на ҳамчун хироче.

Худо он касро дўст медорад, ки сахӣ бошад.

6. Хуллас, касе ки хасисона мекорад, вай хасисона дарав мекунад, ва касе ки саховатмандона мекорад, вай саховатмандона дарав мекунад.
7. Бигзор ҳар кас ба дилхоҳи худ бидиҳад, на бо ғамгинӣ ва на бо таври маҷбурӣ; зеро Худо он касро дўст медорад, ки сахӣ бошад.
8. Ва Худо қодир аст ки ҳар гуна файзро дар шумо афзун кунад, то ки шумо ҳамеша аз ҳар ҷиҳат ба қадри кофӣ қонъ буда, барои ҳар кори хайр афзунӣ зоҳир намоед,
9. Чунон ки навишта шудааст: "Исроф намудааст: ба мискинон тақсим карда додааст; кори хайраш то абад қоим аст".
10. Ва Он ки барои қоранда тухм ва барои хўранда нон муҳайё менамояд, кишти шуморо фаровон ва самари кори хайри шуморо афзун хоҳад кард,
11. То ки шумо дар ҳар чиз барои ҳар гуна саховат бой гардед, ки он ба воситаи мо шуқри Худоро ба амал меоварад.

12. Зеро ба чо овардани ин хизмат, на танҳо норасогии муқаддасонро пур мекунад, балки шукри Худоро низ бениҳоят афзун мегардонад;

13. Зеро ки, дар натиҷаи ин хизмат, онҳо Худоро ҳамду сано мехонанд барои итоати шумо ба Инчиле ки пайравӣ манамоед, ва барои ҳиммати шумо дар ширкате ки бо онҳо ва бо ҳама доред,

14. Ва онҳо дар дуо ки дар ҳаққи шумо мегӯянд, барои файзи Худо, ки дар шумо фаровон аст, иштиёқманди шумо мебошанд.

15. Худоро шукр бод барои бахшоиши молакаломи Ў!

БОБИ ДАҲУМ

Ҳар кӣ фахр мекунад, бигзор бо Худованд фахр кунад.

1. Лекин ман, Павлус, ки шахсан дар миёни шумо хоксорам, вале ғоибона бар шумо часорат дорам, шуморо бо фурӯтанӣ ва меҳрубонии Масеҳ даъват менамоям,

2. Ва илтимос мекунам, ки дар омадани худ он часорати қатъиро ба кор набарам, ки ният дорам ба муқобили баъзе касоне зоҳир созам, ки ба гумонашон мо ба ҳасби ҳисм рафтор менамоем.

3. Зеро ки мо, агарчи дар ҳисм зиндагӣ мекунем, ба ҳасби ҳисм намечангем;

4. Зеро аслиҳаи ҷанги мо ҳисмонӣ нест, балки назди Худо боиктидор аст барои хароб кардани қалъаҳо;

5. Мо дасисаҳо ва ҳар баландгириро, ки бар зидди дониши Худо қиём мекунад, сарнагун месозем ва ҳар фикрро ба итоати Масеҳ асир мекунем,

6. Ва тайёр ҳастем ҳар беитоатиҳо чазо диҳем, вақте ки итоати шумо комил гардад.

7. Оё аз рӯи қиёфа ҳукм мекунед? Агар касе ба худаш эътимод дорад, ки ӯ аз он Масеҳ аст, бигзор вай боз ҳам аз худаш қиёс гирад, ки чунон ки вай аз он Масеҳ аст, ончунон мо низ аз он Масеҳ ҳастем.

8. Зеро, агар ман як қадар зиёдтар фахр намоям аз ихтиёре ки Худованд барои бунёдкорӣ, на барои харобкориҳои шумо, ба мо додааст, ҳиҷил хоҳам шуд,

9. То ба назар чунин нанамояд, ки гӯё ман шуморо бо номаҳо тарсонда истодаам,

10. Чунки мегўянд: “Дар номаҳо ў чиддӣ ва зўровар аст, аммо ҳузури шахсии ў заиф, ва нутқаш ночиз аст”,
11. Чунин шахс бидонад ки мо дар каломи номаҳои ғоибона чӣ гунае ки бошем, амалан, дар ҳузури шахсӣ низ ҳамон гунаем.
12. Зеро ки мо чуръат намекуем худро бо касони худсито муқоиса намоем ё баробар кунем: онҳое ки худро бо худ андоза мекунамд ва худро бо худ муқоиса менамоянд, хирад надоранд.
13. Лекин мо берун аз андоза фахр нахоҳем кард, балки ба андозаи он ҳадде ки Худо барои мо муайян кардааст, то ки ба шумо ҳам бирасем.
14. Мо аз ҳадди худ намегузарем, ки гӯё ба шумо нарасида бошем, зеро ки бо Инчили Масеҳ ба шумо ҳам расидаем.
15. Мо берун аз андоза бо меҳнатҳои дигарон фахр намекунем, лекин умед дорем, ки ҳар қадар имонатон зиёдтар шавад, ҳадди кори мо низ дар миёни шумо афзоиш хоҳад ёфт,
16. То ки дар ҷойҳои аз шумо дуртар ҳам Инчилро мавъиза намоем ва бо он чи дар ҳадди кори дигарон муҳайё шудааст, фахр накунем.
17. Ва ҳар кӣ фахр мекунад, бигзор бо Худованд фахр кунад.
18. Зеро на он кас арзанда аст, ки худро ситоиш мекунад, балки он кас, ки Худованд ўро ситоиш мекунад.

БОБИ ЁЗДАҲУМ

Бо Худованд фахр кардан кашида гирифта намешавад.

1. Кошки беақлии маро як қадар таҳаммул кунед! Лекин маро таҳаммул ҳам мекунад.
2. Зеро ман дар ҳаққи шумо бо рашки Худо рашк менамоям, чунки шуморо ба Марди ягонае номзад сохтаам, то ки чун бокираи поке ба Масеҳ пешниҳод намоям.
3. Аммо тарси он дорам, ки чӣ тавре ки мор бо макри худ Ҳавворо фирефта намуд, ҳамон тавр афкори шумо фосид шуда, аз самимияте ки дар Масеҳ аст, рӯ хоҳад тофт.
4. Зеро, агар касе омада, Исои дигарро мавъиза намояд, ғайр аз Он, ки мо Ўро мавъиза кардем, ё рӯҳи дигаре гиред, ғайр аз он ки гирифтаед, ё башорати дигаре, ғайр аз он чи қабул кардед, шумо онро ба хубӣ таҳаммул менамояд.

5. Аммо ман гумон мекунам, ки аз он ҳаввориёни олий ҳеч камӣ надорам:

6. Агарчи дар нутқ моҳир нестам, аммо на дар дониш. Лекин мо аз ҳар хусус ба шумо комилан маълум ҳастем.

Бегаразиш ҳавворӣ дар башорати Инҷил.

7. Оё ман гуноҳ кардам, ки худро ҳақир сохтам, то ки шуморо сарбаланд гардонам, чунки Инҷили Худоро ба шумо муфт мавъиза намудам?

8. Ман боиси ҳарчи калисоҳои дигар гардида, аз онҳо музд гирифтаам, то ки хизмати шуморо ба ҷо оварам; ва ҳангоме ки назди шумо будам, мўҳточӣ кашида бошам ҳам, ба касе гаронӣ накардам,

9. Зеро бародароне ки аз Мақдуния омаданд, норасогии маро пур карданд; худам низ саъю кўшиш намудам ва хоҳам намуд, ки дар ҳеч чиз ба шумо гаронӣ накунам.

10. Ба ростии Масеҳ, ки дар ман аст, мегўям: ин фахр дар кишварҳои Охоия аз ман кашида гирифта намешавад.

11. Аз чӣ сабаб? Оё аз он сабаб ки ман шуморо дўст намедорам? Худо медонад!

12. Аммо он чи мекунам, боз ҳам хоҳам кард, то баҳонаи одамонеро беасос кунам, ки баҳона мечўянд, то дар он чи фахр мекунанд, худро бо мо баробар созанд.

Павлус, назар ба душманонаш, бештар уқубат кашидааст.

13. Зеро ки онҳо ҳаввориёни козиб ва арбобни маккор ҳастанд, ки шакли ҳаввориёни Масеҳро мегиранд.

14. Ва ин тааҷҷубовар нест: зеро ки худӣ шайтон шакли фариштаи нулло мегирад.

15. Бинобар ин кори бузург нест, ки агар хизматгузори вай низ шакли хизматгузори адолатро бигиранд; лекин фарҷомашон аз рӯи аъмолашон хоҳад буд.

16. Боз мегўям: касе маро беақл надонад; ва агар ин тавр набошад, пас маро лоақал ҳамчун беақле қабул кунед, то ки ман ҳам андаке фахр намоям.

17. Он чи мегўям, на аз рўи тариқи Худованд мегўям, балки гўё аз рўи беақлӣ, бо чунин эътимодде ки дар фахр аст.
18. Чӣ тавре ки бисъёр касон ба ҳасби ҷисм фахр мекунанд, ман низ фахр хоҳам кард.
19. Зеро шумо, ки оқил ҳастед, беақлоро бо майли тамом таҳаммул менамояд.
20. Зеро, агар касе шуморо ғулом гардонад, агар касе ҳаққи шуморо хўрад, агар касе шуморо ғорат кунад, агар касе худро баланд гирад, агар касе шуморо торсақӣ занад, шумо ўро таҳаммул менамояд.
21. Бо хиҷолат мегўям, ки гўё қуввати мо ба ин корҳо нарасидааст. Лекин агар касе дар чизе чуръат дошта бошад, аз рўи беақли мегўям, ки ман низ чуръат дорам.
22. Онҳо ибронӣ ҳастанд? Ман низ ҳастам. Исроилӣ ҳастанд? Ман низ ҳастам. Насли Иброҳим ҳастанд? Ман низ ҳастам.
23. Хизматгузори Масеҳ ҳастанд? Мисли касе ки ҳолати чунун дорад, мегўям, ки ман боз ҳам бештар ҳастам: дар меҳнатҳо бештар, дар зери зарбаҳо аз андозаи берун, дар зиндонҳо бештар, дар ҷанголи аҷал дафъаи бисъёр.
24. Панҷ маротиба аз дасти яҳудиён як кам чилтағӣ тозиёна хўрдам;
25. Се бор маро калтаккорӣ карданд, як карат сангсор карданд, се карат киштии ман ғарқ шуда, шабу рўзро дар қаъри баҳр гузарондам;
26. Дафъаи бисъёр дар сафарҳо будам, дар хатарҳои даръёҳо, дар хатарҳои роҳзанон, дар хатарҳо аз ҷониби қавми худ, дар хатарҳо аз ҷониби халқҳо, дар хатарҳо дар шаҳр, дар хатарҳо дар биёбон, дар хатарҳо дар баҳр, дар хатарҳо дар миёни бародарони козиб,
27. Дар меҳнат ва дар аҷз, аксар вақт бе хоб, дар гуруснагӣ ва ташнагӣ, аксар вақт дар рўзадорӣ, дар сармо ва дар бараҳнагӣ.
28. Ғайр аз чизҳои дигар, шабу рўз ғамхорӣ дар бораи ҳамаи калисоҳо бар зиммаи ман аст.
29. Касе беҳол шавад, ман беҳол намешавам? Касе ба васваса афтад, ман намесўзам?
30. Агар фахр кардан лозим бошад, аз заъфи худ фахр мекунам.
31. Худо ва Падари Худовандимо Исои Масеҳ, ки то абад муборак аст, медонад, ки дурўғ намегўям.

32. Дар Димишқ волии подшоҳ Аретас шаҳри димишқиёнро посбонӣ мекард, то ки маро дастгир намояд; ва маро аз тиреза дар сабад аз болои қалъа фуруварданд, ва ман аз дасти вай халос шудам.

БОБИ ДУВОЗДАҲУМ

Қуввати файзи Масеҳ дар заъфи имондорон ба амал меояд.

1. Агарчи фахр карданам фоида надорад, ба рӯъёҳо ва ваҳйҳои Худованд меоям.
2. Шахсро дар Масеҳ мешиносам, ки чордах сол пеш аз ин оё дар чисм буд, намедонам; оё берун аз чисм буд, намедонам, Худо медонад, то осмони сеюм бурда шуд.
3. Ва ин шахсро мешиносам, оё дар чисм буд, намедонам; оё берун аз чисм буд, намедонам, Худо медонад,
4. КИ ба биҳишт бурда шуд ва суханони малокаломе шунид, ки ба одамизод ҷоиз нест онҳоро ифода намояд.
5. Аз чунин шахс фахр хоҳам кард; лекин аз худам, ҷуз аз заъфҳоям, фахр намекунам.
6. Зеро, агар фахр кардан хоҳам, беақл намешавам, чунки рости гапро мегӯям; лекин худдорӣ менамоям, то касе дар ҳаққи ман аз он чи дар ман мебинад ё аз ман мешунавад, зиёдтар гумон накунад.
7. Ва барои он ки ман ба сабаби ғавқулодагии ин ваҳйҳо худро баланд нагирам, неше дар чисми ман ҷой дода шудааст, яъне қосиди шайтон барои нихта задани ман, то ки худро баланд нагирам.
8. Се маротиба ман ба Худованд тазарруъ намудам, ки онро аз ман дур кунад,
9. Вале ба ман гуфт: “Барои ту файзи Ман басанда аст, зеро ки қуввати Ман дар заъф комил мешавад“. Ба ин сабаб ман бо рағбати бештар аз заъфҳои худ фахр менамоям, то ки қуввати Масеҳ дар ман сокин гардад.
10. Бинобар ин ман аз заъфҳо, озорҳо, мӯхточихо, таъкиботҳо ва ситамҳое ки ба хотири Масеҳ мебинам, дилшодам, зеро ки дар ҳолати заъф боқуваатам.
11. Бо фахр карданам то ба дараҷаи беақлӣ расидаам: шумо маро маҷбур сохтед. Шуморо лозим буд маро мадҳ менамудед, зеро ки ман аз ҳаввориёни олий дар ҳеҷ бобат камӣ надорам, гарчанде ки ҳеҷам:

12. Нишонаҳои ҳавворӣ дар миёни шумо бо камоли сабр дар аломат, мӯъҷизот ва қувваҳои нишон дода шуд.

13. Зеро дар чӣ шумо аз калисоҳои дигар камӣ доред? Магар фақат дар он ки ман ба шумо гаронӣ накардаам? Ин гуноҳи маро авф намоед!

Павлуси ҳавворӣ барои ибрат гирифтани имондорон нома менависад.

14. Инак, дафъаи сеюм аст, ки ман тайёрам назди шумо биёям, ва ба шумо гаронӣ нахоҳам кард, чунки на чизу чораи шуморо, балки худатонро талабгорам. Зеро ки на фарзандон бояд барои падарону модарони худ саришта кунанд, балки падарону модарон барои фарзандон.

15. Ман бо майли тамои барои ҷонҳои шумо моли худро сарф намуда, ҷони худро хоҳам дод, қатъи назар аз он ки ба бадали муҳаббати зиёде ки ба шумо дорам, аз ҷониби шумо ба худам муҳаббати камтаре мебинам.

16. Фарз кунем, ки ман ба шумо гаронӣ накардаам, лекин, ҳамчун шахси муғамбир, шуморо бо макр ба дом даровардам.

17. Оё ба воситаи яке аз онҳое ки назди шумо фиристодам, фоидае аз шумо ба даст овардам?

18. Аз Титус илтимос намуда, бародареро бо ӯ равона кардам: магар Титус аз шумо фоидае ба даст овард? Оё мо дар як рӯҳ рафтор накрдаем?

19. Оё гумон доред, ки мо худро пеши шумо сафед карда истодаем? Мо ба ҳузури Худо, дар Масеҳ сухан меронем, ва ҳамаи ин, эй маҳбубонам, барои ибрат гирифтаи шумост.

20. Зеро метарсам, ки дар омаданам мабодо шуморо, ончунон ки мехоҳам, наёбам, шумо низ маро, ончунон ки мехоҳед, наёбед; мабодо низоъ, ҳасад, ҳашм, ҷанҷол, бўҳтон, ғайбат, ғурур ва бетартибӣҳо мавҷуд бошад;

21. Мабодо боз, вақте ки оям, Худои ман маро назди шумо ҳақир созад, ва ман азо гирам барои бисъёр касоне ки пештар гуноҳ кардаанд ва аз нопокӣ, зино ва фиску фучуре ки ба амал овардаанд, тавба накардаанд.

БОБИ СЕЗДАҲУМ

Имондоронро лозим аст, ки худро дар қувати файзи Масеҳ тафтиш ва имтиҳон кунанд.

1. Дафъаи сеюм аст, ки назди шумо меоям: бо гувоҳии ду ё се шоҳид ҳар сухан исбот хоҳад шуд.
2. Онҳое, ки пештар гуноҳ кардаанд, ва ҳамаи дигаронро, ҳам он вақт, ки дафъаи дуюм омада будам, ва ҳам ҳоло ки ғойб ҳастам, таъкид намудаам ва таъкид менамоем, ки агар боз оям, амон нахоҳам дод.
3. Шумо далели онро меҷӯед, ки оё Масеҳ дар ман сухан меронад: Ў барои шумо очиз нест, балки дар миёни шумо боиктидор аст.
4. Зеро, агарчи Ў дар ҳолати заъф маслӯб шуд, лекин бо қуввати Худо зинда аст; мо низ дар Ў заиф ҳастем, лекин ҳамроҳи Ў бо қувати Худо, ки дар шумост, зиндагӣ хоҳем кард.
5. Худро тафтиш намоед, ки оё дар имон ҳастед? Худро имтиҳон кунед. Ё шумо худро намешиносед, ки Исои Масеҳ дар шумост? Магар ин ки шумо на ончунон ҳастед, ки бояд бошед.
6. Дар хусуси мо, умедворам, шумо хоҳед донист, ки мо ончунон ҳастем, ки бояд бошем.
7. Мо ба Худо тазарруъ менамоем, ки шумо ҳеҷ бадӣ накунед, на аз барои он ки мо худро ончунон нишон диҳем, ки бояд бошем; балки аз барои он ки шумо некӣ кунед, агарчи мо на ончунон ба назар намоем, ки бояд бошем.
8. Зеро ки мо на бар зидди ростӣ, балки фақат барои ростӣ қувват дорем.
9. Зеро шодӣ мекунем, вақте ки мо заиф ҳастем, вале шумо боқувват; ва барои ҳамин, яъне дар хусуси комил шуданатон, мо дуо мегӯем.
10. Аз он сабаб ман инро дар вақти набуданам навиштаам, ки дар омаданам сахтгирӣ накунам аз рӯи он ихтиёре ки Худованд ба ман, на аз барои харобкорӣ, балки барои бунъёдкорӣ додааст.

Насиҳатҳои хотимаӣ.

Саломҳо.

11. Хуллас, эй бародарон, шод бошед! Комил шавед, тасалло ёбед, якдил бошед, осоиштаги ро хизф намоед, ва Худои мухаббат ва осоиштагӣ бо шумо хоҳад буд.
12. Ба якдигар бо бўсаи муқаддас салом расонед. Ҳамаи муқаддасон ба шумо салом мерасонанд.
13. Файзи Исои Масеҳи Худованд, ва мухаббати Худо, ва ширкати Рӯхулқудс бо ҳамаатон бод. Омин.

НОМАИ ҲАВВОРИИ МУҚАДДАС ПАВЛУС БА ҒАЛОТИЁН БОБИ ЯКУМ

Файз ва осоиштагӣ аз ҷониби Худо.

1. Павлуси ҳавворӣ, ки на аз ҷониби одамон ва на ба воситаи одамизод аст, балки ба василаи Исои Масеҳ ва Худои Падар, ки Ўро аз мурдагон эҳё кардааст,
2. Ва ҳамаи бародароне ки бо ман мебошанд, ба калисоҳои Ғалотия:
3. Файз ва осоиштагӣ аз ҷониби Худои Падар ва Худованди мо Исои Масеҳ бар шумо бод,
4. Ки Худо барои гуноҳҳои мо дод, то ки моро аз ин олами шарир, мувофиқи иродаи Падари мо, халос кунад,
5. Ки Ўро то абад ҷалол бод, омин.

Одамоне ки ба изтироб меандозанд.

6. Тааччуб менамоям, ки ин қадар зуд шумо аз Он ки шуморо ба файзи Масеҳ даъват намудааст, баргашта, ба башорати дигаре мегузаред,

7. Ки он на дигарест, балки фақат баъзе касон ҳастанд, ки шуморо ба изтироб меандозанд ва башорати Масеҳро таҳриф кардан мехоҳанд.

8. Лекин агар ҳатто мо ё фариштае аз осмон Инчиле бар хилофи он чи мо ба шумо башорат додаем, ба шумо башорат диҳад, малъун бод.

9. Чунон ки мо пештар гуфта будем, ҳозир ҳам боз мегӯям: агар касе бар хилофи он чи қабул кардаед, ба шумо башорат диҳад, малъун бод.

10. Оё ман алҳол назди одамон ҳусни тавачҷӯҳ мечӯям, ё назди Худо? Оё саъю кӯшиш менамоям дили одамонро ёбам? Агар ман ханӯз дили одамонро меёфтам, бандаи Масеҳ намебудам.

Павлус на аз ҷониби одамон, балки аз ҷониби Худо ба ҳаввориғӣ даъват шудааст.

11. Ба шумо, эй бародарон, эълон мекунам: Инчиле ки ман башорат додаам, аз они одамизод нест;

12. Зеро ки ман онро на аз одамизод қабул кардаам ва таълим гирифтаам, балки ба василаи ваҳйи Исои Масеҳ.

13. Зеро шумо тарзи ҳаёти пештараи маро дар миёни яҳудиён шундаед, ки ман Калисои Худоро аз ҳад зиёд таъкиб менамурам, ва онро несту нобуд мекардам,

14. Ва дар дини яҳудӣ дар авлодам назар ба бисъёр ҳамсолони худ бештар комъёб будам, дар ҳолате ки барои ривоятҳои падаронам ниҳоятдараҷа ғайрат мекардам.

15. Аммо ҳангоме ки Худо, ки маро аз батни модарам баргузида, бо файзи Худ даъват кардааст, тавачҷӯҳ намуд,

16. Ки Писари Худо дар ман ошкор созад, то ки Ёро дар миёни халқҳо башорат диҳам, ман он вақт бо ҷисми худ машварат накардам,

17. Ва ба Ерусалим назди онҳое ки пеш аз ман ҳавворӣ буданд, нарафтам, балки ба Арабистон равона шудам ва боз ба Димишқ баргаштам.

18. Сонӣ, пас аз се сол, ба Ерусалим барои дидани Петрус рафтам ва понздаҳ рӯз назди ӯ истодам.

19. Аз ҳаввориён, ғайр аз Яъкуби бародари Худованд, каси дигарро надидаам.
20. Ва он чи ба шумо менависам, инак, ба хузури Худо, дурӯғ намеғўям.
21. Пас аз он ман ба кишварҳои Сурия ва Қилиқия равона шудам.
22. Аммо калисоҳои Масеҳ дар Яхудо маро шахсан намешинохтанд,
23. Балки фақат шунида буданд, ки ҳамон шахсае ки як вақте онҳоро таъкиб менамуд, ҳоло имонеро башорат медиҳад, ки пештар онро несту нобуд мекард,
24. Ва Худоро ба хотири ман маҳд мегуфтанд.

БОБИ ДУЮМ

Ба халқҳо башорат додани Павлусро ҳаввориёни дигар эътироф кардаанд.

1. Сонӣ ман, пас аз чордах сол, бо Барнаббо боз ба Ерусалим рафтам, Титусро низ бо худ бурдам.
2. Ба он чо аз рӯи ваҳй равона шудам ва ба онҳо ва алоҳида ба шахсоне ки соҳибэътибор буданд, он башоратро, ки дар миёни халқҳо мавъиза менамудам, баён кардам: мабодо бар абас бидавам ё давида бошам.
3. Аммо Титус низ, ки ҳамроҳи ман буд, бо вучуди юнонӣ будабнаш, маҷбур нашуд, ки махтун гардад:
4. Аз боиси бародарони козиби ба миёни мо сар даровардае ки барои дидани озодие ки мо дар Масеҳ дорем, ба таври пинҳонӣ омада буданд, то ки моро ғулум гардонанд:
5. Мо ба онҳо як соат ҳам гузашт накардем ва итоат нанамудем, то ки ростии башорат дар шумо маҳфуз дошта шавад.
6. Ва онҳое ки ба назари касе соҳибэътибор буданд, онҳо ягон вақт ҳар чӣ хел бошанд ҳам, барои ман аҳамияте надорад; Худо ба рӯи кас нигоҳ намекунад, ин соҳибэътиборон ба зиммаи ман ҳеҷ чизе нагузоштанд;
7. Балки, баръкс, чун диданд, ки башорат барои номахтунон ба ман супурда шудааст, чунон ки барои махтунон ба Петрус,
8. Зеро Он ки ба Петрус дар ҳавворияташ назди махтунон мадад карда буд, ба ман низ назди халқҳо мадад кардааст,

9. Ва чун Яъқуб ва Кифо ва Юҳанно, ки эътибори арконро доштанд, аз ғайзе ки ба ман ато шудааст, вуқуф ёфтанд, дасти ширкат ба ман ва Барнаббо доданд, то ки мо назди халқҳо биравем, ва онҳо назди махтунон;

10. Фақат ин ки мо бенавоёнро дар хотир нигоҳ дорем, ва ман иштиёқманд будам, ки маҳз ҳаминро ба ҷо оварам.

Павлус “бо имон сафед шудан”-ро дар Антиёхия аз Петрус ҳимоят мекунад.

11. Аммо вақе ки Петрус ба Антиёхия омад, ман шахсан ба ӯ муҳолифат кардам, чунки ӯ айбдор буд.

12. Зеро, пеш аз он ки баъзе қасон аз ҷониби Яъқуб биёянд, ӯ бо ғайрияҳудиён хӯрок мехӯрд; лекин вақте ки онҳо омаданд, аз тарси махтунон худро дур қашид ва қанорагирӣ кард.

13. Бо якҷоягии ӯ яҳудиёни дигар ҳам риёкорӣ карданд, ба тавре ки Барнаббо низ саргарми риёкориҳои онҳо шуд.

14. Аммо, чун дидам, ки онҳо мувофиқи ростии Инчил рафтори рост намекунанд, дар хузури ҳама ба Кифо гуфтам: ”Агар ту яҳудӣ ҳастӣ, на ба тариқи яҳудиён балки ба тариқи ғайрияҳудиён зиндагӣ мекуни, чаро ғайрияҳудиёнро маҷбур менамоӣ, ки ба тариқи яҳудиён рафтор кунанд?

15. Мо табиатан яҳудӣ ҳастем, на ин ки гуноҳкороне аз байни ғайрияҳудиён;

16. Лекин, чун донистем, ки одамизод на бо аъмоли шариат сафед мешавад, балки фақат бо имон ба Исои Масеҳ, мо ҳам ба Исои Масеҳ имон овардем, то ки бо имон ба Масеҳ сафед шавем, на ин ки бо аъмоли шариат; зеро ки бо аъмоли шариат ҳеҷ қисме сафед нахоҳад шуд.

17. Аммо агар, дар Масеҳ сафед шудан хоста, худамон ҳам гуноҳкор бароем, навод ки Масеҳ хизматгори гуноҳ бошад? Ба ҳеҷ сурат!

18. Зеро, агар ман он чиро, ки хароб кардаам, аз нав ба вуҷуд оварам, ман худро қинояткор мегардонам”.

Масеҳӣ бо имон ба Писари Худо зиндагӣ мекунад.

19. “Зеро ки ман ба воситаи шариат ба шариат мурдаам, то ки барои Худо зиндагӣ кунам.

20. Ман бо Масеҳ маслуб шудаам. Ва акнун на ман зиндагӣ мекунам, балки Масеҳ дар ман зиндагӣ мекунад. Ва ин ки ҳоло дар ҷисм зиндагӣ мекунам, ин яъне бо имон ба Писари Худо зиндагӣ мекунам, ки Ё маро дӯст дошт ва Худо барои ман таслим кард.

21. Файзи Худоро ботил намекунам; зеро, агар сафед шудан ба воситаи шариат бошад, Масеҳ бар абас мурдааст”.

БОБИ СЕЮМ

Бахшоиши Рӯҳулқусро бо имон ёфтан аст, на бо аъмоли шариат.

1. Эй ғалотиёни бефаҳм! Кӣ шуморо ба васваса андохт, ки аз ростӣ сар тобед, дар сурате ки пеши назари шумо Исои Масеҳи маслуб тасвир ёфтааст?

2. Фақат инро аз шумо фаҳмидан мехоҳам: оё шумо Рӯхро аз аъмоли шариат қабул кардаед, ё ки аз мавъизаи имон?

3. Оё он қадар шумо нофаҳм ҳастед, ки бо Рӯх сар карда, алҳол бо ҷисм анҷом медиҳед?

4. Оё бар абас ин қадар заҳмат кашидаед? Тасаввур намекунам.

5. Пас, Он ки Рӯхро ба шумо мебахшад ва дар миёни шумо мӯъҷизот ба амал меоварад, оё инро ба воситаи аъмоли шариат мекунад ё ки ба воситаи мавъизаи имон?

6. Чунончи, Иброҳим ба Худо имон овар, ва ин барои ӯ адолат ҳисоб карда шуд.

7. Пас бидонед, ки аҳли имон фарзандони Иброҳим ҳастанд.

8. Ва Навиштаҳо чун пешбинӣ намуд, ки Худо халқҳоро ба воситаи имон сафед мекунад, пешакӣ ба Иброҳим башорат дода гуфт:” Дар ту ҳамаи халқҳо баракат хоҳанд хост”.

9. Бинобар ин аҳли имон бо Иброҳими имондор баракат мехоҳанд,

10. Лекин тамоми аҳли аъмоли шариат зери дасти лаънат мебошанд; зеро ки навишта шудааст:“Маълун аст ҳар касе ки ҳар чизи дар китоби шариат навишташударо доимо ба ҷо намеоварад“.

11. Ва ин ки ҳеҷ кас ба воситаи шариат ба ҳузури Худо сафед намешавад, ин равшан аст, чунки одил ба воситаи имон зиндагӣ хоҳад кард.

12. Аммо шариат аз имон нест, вале касе ки онро ба ҷо меоварад, бо он зиндагӣ хоҳад кард.

13. Масеҳ моро аз лаънати шариат фидия дода гирифта, барои мо лаънат гардид, зеро ки навишта шудааст: “Малъун аст ҳар касе ки ба дор овехта шудааст”.

14. То ки баракати Иброҳим ба василаи Исои Масеҳ ба ғайрияхудиён татбиқ шавад, барои он ки ваъдаи Рӯхро мо ба воситаи имон пайдо кунем.

Ваъдаҳои ба Иброҳим додашударо шариат ботил накардааст; шариат асокаши мо сӯи Масеҳ гардид.

15. Эй бародарон! Ба тариқи одамизод сухан меронам: ҳатто васиятеро, ки одамизод тартиб дода бошад, ҳеҷ кас ботил намекунад ва чизе ба он илова наменамайд.

16. Лекин ваъдаҳо ба Иброҳим ва ба насли ӯ дода шудааст. Нагуфтааст: “Ва ба наслҳои ту”, гӯё ки дар бораи бисъёре, балки дар бораи яке: “Ва ба насли ту”, ки он Масеҳ аст.

17. Ва ман чунин мегӯям: аҳдиро, ки Худо пештар дар бораи Масеҳ муқарар намудааст, шариат, ки баъд аз чорсаду сӣ соли он пайдо шуд, ботил намекунад, ба тавре ки ваъда аз байн равад.

18. Зеро, агар мерос аз рӯи шариат бошад, он дигар аз рӯи ваъда нахоҳад буд; аммо Худо онро аз рӯи ваъда ба Иброҳим ато намудааст.

19. Пас, шариат барои чист? Он баъдтар аз боиси ҷиноятҳо дода шудааст, то вақти омадани насли ки ваъда ба Ӯ дахл дорад, ва он ба воситаи фариштаҳо бо дасти миёнарав фармоиш карда шудааст.

20. Аммо миёнарав назди як намешавад, вале Худо як аст.

21. Пас, оё шариат ба ваъдаҳои Худо муҳолиф аст? Ба ҳеҷ сурат! Зеро, агар шариате дода мешуд, ки қобили ҳаётбахшӣ бошад, адолат ҳақиқатан аз шариат мебуд;

22. Аммо Навиштаҳо ҳама чизро зери дасти гуноҳ банд кардааст, то ки ба воситаи Исои Масеҳ ваъда ба имондорон ато шавад.

23. Аммо пеш аз омадани имон зери дасти посбонии шариат банд будем, то даме ки имон мебоист зоҳир мешуд.
24. Пас, шариат асокаши мо сӯи Масеҳ гардид, то ки ба воситаи имон сафед шавем;
25. Аммо вақте ки имон омад, мо дигар зери дасти асокаш нестем.
26. Зеро ки ҳамаи шумо ба воситаи имон ба Исои Масеҳ писарони Худо ҳастед;
27. Зеро ҳамаи шумо, ки дар Масеҳ таъмид ёфтаре, Масеҳро дар бар кардаед.
28. Дигар на яҳудӣ ҳаст, на юнонӣ; на ғулом ҳаст, на озод; на мард ҳаст, на зан; зеро ки ҳамаи шумо дар Исои Масеҳ як ҳастед.
29. Ва агар шумо аз они Масеҳ бошед, пас насли Иброҳим ҳастед, ворисони мувофиқи ваъда.

БОБИ ЧОРУМ

Масеҳ моро аз таҳти васояти шариат раҳо кард; ба воситаи Ӯ мо фарзандони озоди Худо шудаем.

1. Аммо мегӯям: ворис то даме ки кӯдак аст, аз ғулом ҳеҷ фарқ надорад, гарчанде ки оғои ҳама аст:
2. Балки зери дасти васиён ва амалдорон аст, то мӯҳлате ки падараш муайн намудааст.
3. Ҳамчунин мо, то даме ки кӯдак будем, ғуломи аносири чаҳон будем;
4. Вале ҳамин ки пуррагии замон даррасид, Худо Писари Худро фиристод, ки Ӯ аз зан таваллуд ёфта, зери дасти шариат буд,
5. То барои онҳое ки зери дасти шариат буданд, фидия диҳад, то ки мо ба писарӣ қабул шавем.
6. Ва азбаски шумо писар ҳастед, Худо ба дилҳои шумо Рӯҳи Писари Худро фиристодааст, ки нидо мекунад: “Або, эй Падар!”.
7. Бинобар ин ту дигар ғулом нестӣ, балки писарӣ; ва агар писар бошӣ, вориси Худо низ ба василаи Масеҳ ҳастӣ.

Маҳзунии Павлус дар бораи он ки галотиён ҷудо шуда, сӯи шариати халқҳо ва яҳудиён рафтаанд.

8. Лекин дар он замон, ки Худоро намешинохтед, шумо онҳоеро ибодат мекардед, ки аслан худо набуданд;
9. Аммо алҳол, ки Худоро мешиносед, ва илова бар он, Худо шуморо мешиносад, чӣ гуна сӯи он аносири заифу фақир баргашта, худро боз ба онҳо ғулом кардан мехоҳед?
10. Рӯзҳо, моҳҳо, фаслҳо ва солҳоро риоя мекунед.
11. Аз шумо хавотир дорам, ки мабодо дар миёни шумо беҳуда меҳнат карда бошам.
12. Эй бародарон, аз шумо хоҳишмандам, ки мисли ман бошед, чунки ман ҳам мисли шумо ҳастам; шумо маро ҳеч озор надодаед:
13. Шумо медонед, ки ман дар заъфи ҷисм ба шумо дафъаи аввал башорат додам;
14. Ва шумо аз озмоиши ман, ки дар ҷисми ман аст, нафрат накардед ва қаҳорат надоштед, балки маро мисли фариштаи Худо, мисли Исои Масеҳ пазирой намудед.
15. Пас кучост он саодати шумо? Зеро ба шумо гувоҳӣ медиҳам, ки агар имконпазир мебуд, чашмони худро канда гирифта, ба ман медодед.
16. Пас, навод ки ба шумо рости гапро гуфта, душмани шумо шуда бошам?
17. Онҳо барои шумо ба некӣ ғайрат намекунанд, балки шуморо чудо кардан мехоҳанд, ки шумо барои онҳо ғайрат кунед.
18. Дар кори хайр ҳамеша ғайрат кардан хуб аст, на танҳо вақте ки ман назди шумо бошам.
19. Эй фарзандони ман, ки барои таваллудатон ман аз нав азоб мекашам, тод аме ки дар шумо Масеҳ сурат бандад!
20. Хоҳиш доштаам, ки ҳоло назди шумо бошам ва овози худро тағйир диҳам, зеро ки дар хусуси шумо дар хайрат мондаам.

Ғуломи зери дасти шариат ва озоди имон дар писарони Иброҳим тасвир ёфтааст.

21. Шумо, ки мехоҳед зери дасти шариат бошед, ба ман бигӯед, ки магар шумо ба шариат гӯш наменамоед?
22. Зеро ки навишта шудааст: "Иброҳим ду писар дошт, яке аз каниз ва дигаре аз зани озод".

23. Лекин он ки аз каниз буд, ба ҳасби ҷисм таваллуд ёфтааст, ва он ки аз зани озод буд, ба ҳасби ваъда.
24. Ин кинояомез аст, зеро ки ин ду аҳд аст: яке аз кӯҳи Сино, ки барои ғуломӣ мезояд, ва ин Ҳочар аст,
25. Зеро ки Ҳочар кӯҳи Сино дар Арабистон аст ва ба Ерусалими ҳозира мувофиқ меояд, зеро ки он бо фарзандони худ дар ғуломӣ мебошад;
26. Аммо Ерусалими арши аъло озод аст, ки он модари ҳамаи мост;
27. Зеро ки навишта шудааст: "Шод бош, эй нозой, ки назоидаӣ; хурсандӣ ва нидо бикун, ки дарди зоиш накашидаӣ; зеро фарзандони зане ки партофта шудааст, назар ба шавҳардор зиёдтаранд".
28. Вале мо, эй бародарон, мисли Исҳоқ, фарзандони ваъда ҳастем.
29. Аммо чӣ тавре ки он вақт ба ҳасби ҷисм таваллуд ёфта ба ҳасби Рӯҳ таваллуд ёфтаре пеш мекард, алҳол низ ҳамин тавр аст.
30. Аммо Навиштаҳо чӣ мегӯяд? "Каниз ва писари ўро пеш кун, зеро писари каниз бо писари зани озод мерос нахоҳад гирифт".
31. Хуллас, эй бародарон, мо фарзандони каниз нестем, балки фарзандони зани озодем.

БОБИ ПАНЦУМ

Насиҳат дар бораи он ки аз юғи ғуломии шариат озод бимонем.

1. Пас, дар озодие ки Масеҳ моро барои он озод кардааст, устувор истед ва аз нав гирифтори юғи ғуломӣ нашавед.
2. Инак, ман, Павлус, ба шумо мегӯям: агар махтун мешуда бошед, Масеҳ ба шумо ҳеч нафъ намебахшад.
3. Ва ман боз ба ҳар каси махтуншабанда шаҳодат медиҳам, ки ў бояд тамоми шариатро ба ҷо оварад.
4. Шумо ки худро ба шариат сафед мекунад, аз Масеҳ чудо шудаед, аз файз маҳрум гардидаед.
5. Зеро ки мо ба воситаи Рӯҳ аз имон мунтазири ҳамон адолатем, ки онро умедворем.
6. Зеро ки дар Исои Масеҳ на хатна аҳамият дорад ва на номахтунӣ, балки имоне ки бо муҳаббат амал мекунад.
7. Нағз медавидед: кӣ шуморо аз итоати ростӣ боздошт?
8. Ин таъсир аз ҷониби Даъваткунандаи шумо нест.

9. Андак хамиртуруш тамоми хамирро метуршонад.

10. Ман ба шумо да Худованд эътимод дорам, ки ҳеч фикри дигаре нахоҳед дошт, ва касе ки шуморо ба изтироб меандозад, ҳар кӣ бошад ҳам, маҳкум хоҳад шуд.

11. Валекин, эй бародарон, агар ман ҳозир ҳам хатнаро мавъиза мекарда бошам, чаро ҳанӯз гирифтори таъкибот мешавам? дар он сурат васвасаи салиб ботил мешуд-ку!

12. Кошки онҳое ки шуморо ба изтироб меандозанд, аз байн бурда мешуданд!

Озодии ҳақиқӣ ба воситаи муҳаббат ва дар рӯҳ зистан исбот карда мешавад.

13. Зеро ки шумо, эй бародарон, ба озодӣ даъват шудаед, фақат ин ки озодӣ баҳонае барои ҳавасҳои ҷисм нашавад, балки ба якдигар бо муҳаббат хизмат кунед.

14. Зеро ки тамоми шариат аз як калима иборат аст, чунончи: "Ёратро мисли худат дӯст бидор".

15. Аммо агар шумо якдигарро газида, меҳӯрда бошед, эҳтиёт шавед, ки мабодо аз дасти якдигар несту нобуд гардед.

16. Вале ман мегӯям: бар тибқи Рӯҳ рафтор кунед, ва шумо ҳавасҳои ҷисмро ба амал нахоҳед овард:

17. Зеро ки ҷисм хилофи Рӯхро хоҳон аст, ва Рӯҳ хилофи ҷисмро: онҳо зидди якдигаранд, ба тавре ки шумо он чи мехостед, намекунед.

18. Лекин агар роҳнамоятон Рӯҳ бошад, зери дасти шариат нестед.

19. Корҳои ҷисм маълум аст, ки инҳост: фисқ, зино, нопокӣ, фучур,

20. Бутпарастӣ, ҷодугарӣ, адоват, хархаша, ҳасад, ҳашм, ҷидол, ихтилоф, бидъатҳо,

21. Нафрат, қатлҳо, бадмастӣ, бетартибӣ ва монанди ин; шуморо пешкӣ огоҳ менамоям, чунон ки пештар ҳам огоҳ намудаам, ки кунандагони чунин корҳо Малакути Худоро мерос нахоҳанд гирифт.

22. Аммо самари Рӯҳ инҳост: муҳаббат, шодмонӣ, осоиштагӣ, пурсабрӣ, меҳрубонӣ, марҳамат, имон,

23. Фурӯтанӣ, парҳезгорӣ. Ба инҳо шариат муқобил нест.

24. Лекин онҳое ки ба Масеҳ тааллуқ доранд, ҷисмро бо ҳирсҳо ва ҳавасҳои ҷисм маслуб кардаанд.

25. Агар мо бар тибқи Рӯҳ зиндагӣ мекарда бошем, бояд бар тибқи Рӯҳ рафтор ҳам кунем:

26. Ҳавобаланд нашавем, якдигарро асабонӣ накунем, аз якдигар ҳасад набарем.

БОБИ ШАШУМ

Ба иҷро кардани шариати Масеҳ, борҳои якдигарро бардоштан лозим аст.

1. Эй бародаарон, агар касе гирифтори хатое шавад, шумо, рӯҳониён, ўро дар рӯҳи фурутанӣ ислоҳ кунед, ва ҳар кас аз худаш бохабар бошад, ки мабодо ба озмоиш дучор шавад.

2. Борҳои якдигарро бардоред, ва ба ҳамин тариқ шариати Масеҳро иҷро хоҳед кард.

3. Зеро касе ки худро чизе ҳисоб мекунад, дар сурате ки ҳеҷ аст, вай худро фиреб медиҳад.

4. Бигзор ҳар кас амали худро имтиҳон намояд, ва он гоҳ фақат дар худ фахр хоҳад дошт, на дар дигаре;

5. Зеро ҳар кас бори худро хоҳад бардошт.

6. Он ки бо каломи Худо насиҳат дода мешавад, бигзор насиҳатдиҳандаро дар ҳар нозу неъмат шарик созад.

7. Фирефта нашавед: Худо намегузорад, ки Ўро тамасхур кунад. Зеро ки он чи одамизод мекорад, ҳамонро хоҳад даравид:

8. Касе ки барои ҷисми худ мекорад, аз ҷисм фаноро хоҳад даравид, ва касе ки барои Рӯҳ мекорад, аз Рӯҳ ҳаёти ҷовидониро хоҳад даравид.

9. Ва мо некӣ карда, ноумед нашавем; зеро ки дар вақташ хоҳем даравид, агар сустӣ накунем.

10. Аз ин рӯ, то даме ки фурсат дорем, ба ҳама некӣ кунем, алалхусус ба аҳли имони худ.

Салиби Масеҳ ҷалоли ягонаи ҳавворӣ мебошад.

11. Бубинед, чӣ гуна калон аст мактубе ки ба шумо бо дасти худ навиштаам.

12. Онҳое ки ба ҳасби ҷисм фахр намудан меҳоҳанд, шуморо ба махтун шудан водор менамоянд, фақат барои он ки аз боиси салиби Масеҳ ба таъқибот гирифтор нашаванд;
13. Зеро ки худи махтуншавандагон ҳам шариатро риоя намеkunанд, лекин меҳоҳанд, ки шумо махтун шавед, то ки бо ҷисми шумо фахр намоянд.
14. Ва ман, ҳошо ва калло, ки фахр намоям, магар ин ки фақат бо салиби Худованди мо Исои Масеҳ, ки ба воситаи он ҷаҳон барои ман маслуб шудааст, ва ман барои ҷаҳон.
15. Зеро ки дар Исои Масеҳ на хатна аҳамияте дорад ва на номахтунӣ, балки махлуқи нав.
16. Ва онҳое ки мувофиқи ҳамин қоида рафтор меkunанд, осоиштагӣ ва марҳамат бар онҳо бод, ва бар Исроили Худо!
17. Минбаъд бигзор ҳеҷ кас маро уқубат надихад, зеро ки ман ҷароҳатҳои Исои Худовандро дар бадани худ дорам.
18. Файзи Худованди мо Исои Масеҳ бо рӯҳи шумо бод, эй бародарон, омин.

НОМАИ ҲАВВОРИИ МУҚАДДАС ПАВЛУС БА ЭФСҮСИЁН БОБИ ЯКУМ

Ҷалол додани Худо барои сирри нақшаи абади наҷоти Ё, ки дар Масеҳ ба амал омадааст.

1. Павлус, ки бо иродаи Худо ҳаввории Масеҳ аст, ба муқаддасоне ки дар Эфсӯс мебошанд ва дар Исои Масеҳ аминанд:
2. Файз ва осоиштагӣ аз ҷониби Падари мо Худо ва Исои Масеҳи Худованд бар шумо бод.
3. Муборак аст Худо ва Падари Худованди мо Исои Масеҳ, ки моро бо ҳар баракати рӯҳоние ки дар афлок аст, дар Масеҳ баракат додааст,

4. Чунон ки моро пеш аз таъсиси ҷаҳон дар Ў баргузидааст, то ки ба хузури Ў дар муҳаббати муқаддас ва беайб бошем.
5. Моро пешакӣ муайян намудааст, ки ба василаи Исои Масеҳ бар тибқи салоҳдиди иродаи Худ, ба фарзандӣ қабул кунад,
6. Барои ҳамду санои ҷалоли ғайзи Худ, ки ба мо дар Маҳбуби Худ бо саховатмандӣ бахшидааст.
7. Дар Ў мо бо Хуни Ў фидияе ва омуриши гуноҳоро бар ҳасби сарвати ғайзи Ў пайдо кардаем,
8. Ки онро Ў ба мо ба фаровонӣ ато намуда, ҳамроҳи ҳар ҳикмат ва хирадӣ
9. Сирри иродаи Худро ба мо маълум кардааст, бар тибқи салоҳдиди Худ, ки пештар дар Ў барқарор намуд.
10. Вақте ки пурагии замонҳо муяссар гардад, Худо ҳама чизро, хоҳ дар осмон бошад, хоҳ дар зами, зери сардории Масеҳ, яъне дар Ў ҷамъ хоҳад кард.
11. Мо низ дар Ў, ки ҳама чизро бар тибқи азми иродаи Худ ба амал меоварад, мувофиқи таъиноти Ў пешакӣ муайян шуда будем.
12. То мо, ки пештар ба Масеҳ умед бастаем, барои ҳамду сано ҷалоли Ў вучуд дошта бошем.
13. Дар Ў шумо низ, чун каломи ростиро, яъне башорати начоти худро шундаед ва ба Ў имон овардаед, бо Рӯҳулқудси мавҷуд мӯҳр зада шудаед,
14. Ва то замоне ки мулки Худо боз харида шавад, Он гавари мероси мост барои ҳамду санои ҷалоли Ў.

Сарвати беҳадди мероси пур аз ҷалоли Худо барои имондорон.

15. Бинобар ин ман низ, вақте ки аз имони шумо ба Исои Масеҳ ва аз муҳаббати шумо ба ҳамаи муқаддасон хабардор шудам,
16. Шукргузориро барои шумо бас намекунам ва шуморо дар дуоҳои худ ёд мекунам.
17. То ки Худои Исои Масеҳи Худованди мо, Падари ҷалол рӯҳи ҳикмат ва ваҳро барои шинохтани Ў ба шумо ато намояд,
18. Ва ҷашмони дили шуморо равшан созад, то шумо бидонед, ки умеди даъвати Ў аз ҷӣ иборат аст, ва сарвари ҷалоли мероси Ў барои муқаддасон ҷӣ гуна аст,

19. Ва бузургии қудрати Ў дар мо, ки имон дорем, чӣ гуна аз ҳад барун аст. Он қудрат аз рӯи амали қуввати азими Ўст,
20. Ки дар Масеҳ амал кардааст, вақте ки Ўро аз мурдагон эҳё намуд ва ба ямини Худ дар афлок шинонд.
21. Болотар аз ҳар сарварӣ, ва ҳукуматдорӣ, ва қудрат, ва салтанат, ва ҳар номе ки на танҳо дар ин олам балки дар олами оянда низ хонда мешавд,
22. Ва ҳама чизро зерӣ пойҳои Ў тобеъ намуд, ва Ўро чун сари ҳама чиз ба Калисо дод,
23. Ки он Бадани Ўст, пуррагии Ўст, ки ҳама чизро дар ҳама пур мекунад.

БОБИ ДУЮМ

Худо бар ҳасби муҳаббати бузурги Худ имондоронро ба воситаи Хуни Масеҳ наҷот медиҳад.

1. Шумо ба сабаби хатоҳо ва гуноҳҳои худ як вақте мурда будед.
2. Дар онҳо шумо муофиқи давраи ин олам ва иродаи мире ки дар ҳаво ҳукмрон аст, яъне он рӯҳе ки ҳоло дар писарони исьён амал мекунад, зиндагӣ мекардед.
3. Дар миёни онҳо ҳамаи мо низ як вақте аз рӯи шаҳвати ҷисми худ зиндагӣ карда, ҳавасҳои ҷисм ва ҳаёлотро ба ҷо меовардем ва табиатан, мисли дигарон, фарзандони ғазаб будем.
4. Аммо Худои пур аз марҳамат, бар тибқи муҳаббати бузурге ки ба мо дорад,
5. Моро, агарчи аз рӯи хатоҳо мурда будем, бо Масеҳ зинда кард, бо файз шумо наҷот ёфтаед,
6. Ва бо Ў моро барҳезонд ва дар афлок дар Исои Масеҳ шинонд,
7. То ки дар асрҳои оянда сарвари беҳадди файзи Худро дар меҳрубоние ки ба мо дар Исои Масеҳ дорад, зоҳир намояд.
8. Зеро ки шумо бо файз ба воситаи имон наҷот ёфтаед, ва ин на аз шумост, балки атои Худост,
9. Ва аз аъмол нест, то ки ҳеч кас фахр накунад.
10. Зеро ки мо офаридаи Ў ҳастем ва дар Исои масеҳ барои аъмоли нек, ки иҷрои онҳоро Худо пешакӣ барои мо таъин намудааст, ба вучуд оварда шудаем.

11.Пас, дар хотир дошта бошед, ки як вақте ба ҳаби ҷисм шумо халқҳо будед, ва касоне ки махтун номида мешаванд, шуморо номахтун меномиданд, вале хатнаи онҳо ҷисмонист ва бо даси инсон ба амал оварда шудааст;

12.Дар он замон шумо бе Масеҳ, аз ҷамоати Исроил ҷудо ва нисбат ва аҳдҳои ваъда бегона будед, дар олами бе умед ва бе Худо будед.

13.Аммо акнун, дар Исои Масеҳ, шумо, ки як вақте дур будед, бо Хуни Масеҳ наздик шудаед.

Ба воситаи Исо яҳудиён ва халқҳо иҷозат доранд, ки ба Падаре

ки дар осмон аст, наздик шаванд.

14.Зеро ки Ўсоиштагии мост, ки ҳар дуру як гардонд ва девори ҷудогиро, яъне адоватро дар Бадани Худ хароб кард,

15.Ва шариати аҳкомро, ки аз амрҳои иборат буд, ботил намуд, то ки дар Худ аз ҳар ду як одами навро ба вучуд оварда, ҷудогиро барқарор намояд,

16.Ва ба воситаи салиб дар як ҷисм ҳар дуру бо Худо оштии диҳад ва адоватро бидурад.

17.Ўсоиштагии башорат дод, ва ба онҳое ки наздик буданд, омад, ва ҷудогиро башорат дод,

18.Зеро ба воситаи Ўсоиштагии ҳар дуи мо иҷозат дорем, ки дар як Рӯҳ ба Падар наздик шавем.

19.Пас, шумо акнун на ғайр ҳастед ва на бегона, балки ҳамватани муқаддасонед ва аҳли хонаи Худо,

20.Ва бар асоси ҳаввориён ва анбиё барқарор гардидаед, ки Худи Исои Масеҳ санги зовия аст.

21.Бар Ўсоиштагии иморат маҳкам пайваст шуда, ба маъбади муқаддасе дар Худованд табдил меёбад,

22.Ва бар Ўсоиштагии шумо низ бино меёбад, то ки дар Рӯҳ маскани Худо бошед.

БОБИ СЕЮМ

Ваколати сирри Худо ба воситаи Калисои Масеҳ маълум мешавад.

1. Барои ҳамин ҳам ман, Павлус, ба хотири шумо, халқҳо, бандии Исои Масеҳ ҳастам.
2. Ҳамаи шумо дар бораи ваколати файзи Худо, ки ба ман барои шумо ато шудааст, шунидаед,
3. Яъне чӣ тавр ба василаи ваҳй сире ба ман маълум шудааст, ки дар бораи он мухтасаран дар боло навиштаам,
4. Ва шумо онро хонда, метавонед бифаҳмед, ки ман аз сирри Масеҳ чӣ қадар воқиф ҳастам.
5. Он дар наслҳои пешина ба банӣ-одам маълум нашуда буд, чунон ки ҳоло ба ҳаввориёни муқаддаси Ў ва ба анбиё ба василаи Рӯҳ ошкор шудааст,
6. Ки халқҳо ҳамирси Исроил ва андоми ҳамон қисм ва шарикони ваъдаи онҳо дар Исои Масеҳ ба воситаи Инчил ҳастанд.
7. Ман бар тибқи бахшоиши файзи Худо, ки ба ҳасби амали қуввати Ў ба ман ато шудааст, хизматгузори он гардидаам.
8. Агарчи ман хурдтарини ҳамаи муқадасонам, ин файз ба ман ато шудааст, ки сарвати бекиёси Масеҳро ба халқҳо башорат диҳам.
9. Ва ба ҳама равшан намоям, ки чист ваколати сирре ки аз азал ниҳон буд дар Худое ки ҳама чизро ба василаи Исои Масеҳ ба вучуд овард,
10. То ки ҳоло ба воситаи Калисо ба сарварон ва ҳукуматдороне ки дар афлоканд, ҳикмати гуногуншакли Худо маълум гардад,
11. Мувофиқи таъиноти азали, ки онро Ў дар Худованди мо Исои Масеҳ ба амал овардааст,
12. Ки ба василаи Ў ва ба воситаи имони мо ба Ў иҷозат дорем бо часорату эътимод наздик шавем.
13. Ба ин сабаб хоҳишмандам, ки аз боиси азобе ки ман аз барои шумо дорам, маъюс нашавед, ки он фаҳри шумост.

Дуои ҳавворӣ дар бораи калисо ба хотири файзи фаровони Худо.

14. Биноабр ин ман зону мезанам назди Падари Худованди мо Исои Масеҳ,
15. Ки аз Ў ҳар хонавода дар осмон ва бар замин ном мегирад,
16. Ва илтимос мекунам, ки Худо бар тибқи сарвати ҷалоли Худ ато фармояд, ки шумо бо Рӯҳи Ў дар одами ботин қавӣ ва мустаҳакам шавед,
17. Ба тавре ки Масеҳ ба василаи имон дар дилҳои шумо сокин гардад,
18. То ки шумо дар муҳаббат реша давонда ва устувор шуда, битавонед бо ҳамаи муқаддасон пай бурда дарк намоед, ки чист арзу тӯл ва умқи баландии
19. Муҳаббати Масеҳ, ки аз идрок болотар аст, то ки бо тамоми пурагии Худо пур шавед.
20. Ўро, ки бо қуввате ки дар мо амал мекунад, қодир аст аз ҳар он чи мо мехоҳем ё фикр мекунем, беандоза зиёдтар бикунед,
21. Ўро дар Калисо ва дар Исои Масеҳ аз насл ба насл то абад ҷалол бод, омин.

БОБИ ЧОРУМ

Онҳое ки ба Исо имон доранд, осоиштагӣ ва ягонагиро нигоҳ дошта, Калисоро ташиқ мекунанд.

1. Пас, ман, ки дар Худованд бандӣ ҳастам, аз шумо хоҳишмандам, ки муносиби мақома ки ба он хонда шудаед, рафтор кунед,
2. Бо тамоми мулоимат ва фурӯтанӣ ва пурсабрӣ якдигарро дар муҳаббат таҳаммул намоед,
3. Ва саъю кӯшиш кунед, ки ягонагии Рӯхро дар иттифоқи осоиштагӣ нигоҳ доред:
4. Як Бадан ҳаст ва як Рӯҳ, чунон ки шумо низ ба як умеди муайян даъват шудаед;
5. Як Худованд ҳаст, як имон, як таъмид,
6. Як Худо ва Падари ҳама, ки Ўро бар болои ҳама, ва ба воситаи ҳама, ва дар ҳама мебошад.

Хизматгузори гуногун дар калисо барои такмили он дар таҳти Сари он, ки Масеҳ аст, мебошад.

7. Аммо ба ҳар яке аз мо файз ба андозаи атои Масеҳ бахшида шудааст.

8. Бинобаар ин гуфта шудааст: ”Ба афроз сууд намуда, асиронро ба асирӣ бурд ва ба одамон бахшоишҳо дод”

9. Ва “сууд намуд” гуфтан чист, чуз ин ки Ў пештар ба асфали замин нузул ҳам карда буд?

10. Он ки нузул карда буд, Ҳамон аст, ки болотар аз тамоми афлок сууд ҳам намуд, то ки ҳама чизро пур кунад.

11. Ў баъзеро ҳавворӣ, баъзеро анбиё, баъзеро башоратдиҳанда, баъзеро шубон ва муаллим таъин намуд,

12. Барои такмили муқаддасон ба кори ибодат, ба бинои Бадани Масеҳ,

13. То даме ки ҳамаамон ба ягонагии имон ва шиносоии Писари Худо, ба дараҷаи шахси комил, ба андозаи бузургии пурраи Масеҳ бирасем,

14. То ки мо дигар кўдаконе набошем, ки бо боди ҳар таълим калавонида ва ронда мешаванд, аз найрангбозии одамон, ки бо талбис дар иштибоҳ андохта, гумроҳ мекунанд,

15. Балки дар муҳаббат ростиро баён намуда, мо дар ҳар чиз ба Он ки Сар аст, яъне ба Масеҳ нумўъ ёбем.

16. Аз Ў тамоми Бадан, ба воситаи ҳар навъ пайвандҳои тавқияткунанда мустаҳкам ва пайваст шуда, бо амали ҳар андоми чудоғона ба андозаи хоси он, афзоиш меёбад, то ки худро дар муҳаббат бино кунад.

Дар бораи ҳаёти нави онҳое ки ба Масеҳ тааллуқ доранд.

17. Пас, чунин мегўям ва дар Худованд шаҳодат медиҳам, ки шумо дигар он тавр рафтор накунед, ки бутпарастон аз рӯи ҳаёлотӣ ҳечу пучи худ рафтор мекунанд.

18. Ақлашон тира гардида, онҳо аз ҳаёти Худо бегона шудаанд, ба сабаби ҷаҳолат ба дилсахтиё ки ба онҳо хос аст.

19. Онҳо то ба дараҷаи лоуболи расида, ба фисқи фучур моил шудаанд, ба тавре ки ҳар кори зиштро бо рағбати тамои ба чо меоваранд.

20. Вале шумо Масеҳро ин тавр ёд нагирифтаед,

21. Дар сурате ки дар бораи Ў шунидаед ва дар Ў таълим гирифтаед, ба ҳасби ростие ки дар Исост,

22. Пас рафтори пештараи одами кӯҳнаро, ки дар шаҳавоти дилфиреб фосид мешавад, аз худ дур кунед.

23. Ва хиради шумо бояд дар Рӯҳ тоза шавад,

24. Ва одами навро, ки ба шабоҳати Худо дар асолат ва қудсияти ростӣ офарида шудааст, дар бар кунед.

25. Бинбоар ин, кизбро аз худ дур карда, ҳар яке ба ёри худ рост гӯед, чунки мо андоми якдигарем.

26. Агар хашмгин шуда бошед, хато накунад ва нагузored, ки ғазаби шумо то ғуруби офтоб боқӣ бимонад;

27. Ва ба иблис чой надихед.

28. Касе ки дуздӣ кардааст, дигар дуздӣ накунад, балки меҳнат карда, бо дастҳои худ кори фоиданоке ба чо оварад, то чизе дошта бошад, ки ба эҳтиёҷманде бибахшад.

29. Ҳеч як сухани қабеҳе аз даҳонатон набарояд, балки фақат сухани нек, ки дар вақти эҳтиёҷот барои обод кардан бошад, то ки ба шунавандагонаш файз бахшад.

30. Ва Рӯҳулқудси Худоро, ки бо Он ба интизори рӯзи озодӣ мӯҳр зада шудаед, андӯхгин накунад.

31. Ҳар гуна қудрат ва қаҳр, ва ғазаб ба фаръёд, ва бадгӯӣ бизгзор аз шумо бо ҳар навъ шарорат дур шавад;

32. Балки ба якдигар меҳрубон ва дилсӯз бошед ва якдигарро авф намоед, чунон ки Худо низ моро дар Масеҳ авф намудааст.

БОБИ ПАНЦУМ

1. Пас, чу фарзандони маҳбуб, ба Худо тақлид намоед,

2. Ва дар муҳаббат рафтор кунед, чунон ки Масеҳ низ ба мо муҳаббат дошт ва Худро барои мо, ҳамчун ҳадия қурбонӣ ба Худо, ҳамчун бӯи муаттар таслим намуд.

3. Лекин зино ва ҳар гуна нопокӣ ва тамаъкорӣ набояд дар байни шумо ҳатто зикр ёбад, чунон ки ба муқаддасон муносиб аст;
4. Ҳамчунин алфози қабех ва жожхой ва масхарабозӣ, ки аз рӯи одоб нест, набояд бошад, балки шукргузорӣ лозим аст;
5. Зеро инро яқин бидонед, ки ҳеч як зинокор, ё нопок, ё тамаъкор ки вай бутпараст аст, дар Малакути Масеҳ ва Худо мерос надорад.
6. Бигзор ҳеч кас шуморо бо суханони ботил фирефта накунад, зеро ки барои ин ғазаби Худо бар писарони исьён меояд.
7. Пас, шарикӣ онҳо нашавед.
8. Зеро ки шумо як вақте зулмот будед, вале ҳоло нуре дар Худованд ҳастед: чун фарзандони нур рафтор кунед,
9. Чунки самари нур аз ҳар меҳрубонӣ, адолат ва ростӣ иборат аст;
10. Ва таҳқиқ кунед, то бидонед он чи, ки Худо меписандад, чист.
11. Ва дар аъмоли бесамари зулмот иштирок накунад, балки онҳоро фош намоед.
12. Зеро дар бораи корҳое ки онҳо пинҳонӣ мекунанд, сухан рондан ҳам нанговар аст.
13. Аммо ҳамаи ин фош гардида, дар рӯшноӣ зоҳир мешавад, зеро ҳар он чи зоҳир мешавад, нур аст;
14. Бинобар ин гуфта шудааст: "Эй ту, ки хоб рафтаӣ, барҳез ва аз мурдагон эҳё шав, ва Масеҳ бар ту нур хоҳад пошид".
15. Пас, бодикқат назар кунед, ки чӣ гуна рафтор менамояд, на чун беҳирадон, балки чун хирадмандон,
16. Ва фурсатро ғанимат донед, чунки ин рӯзҳо шарир аст.
17. Бинобар ин нодон набошед, балки дарк кунед, ки иродаи Худо чист.
18. Ва масти шароб нашавед, ки аз он фиску фучур ба амал меояд; балки аз Рӯҳ пур шуда,
19. Ба якдигар бо таронаҳои Забур, мадҳияҳо ва сурудҳои рӯхонӣ сухан гӯед ва дар дилҳои худ барои Худованд бисароед ва тараннум намоед,
20. Ҳамеша барои ҳама чиз Худои Падарро ба исми Худованди мо Исои Масеҳ шукр гӯед.
21. Дар тарси Худо мутеи якдигар шавед.

Қоидаҳои ҳаёти оилавии масеҳиён.

22. Эй занон, мутеи шавҳарони худ шавед, мисли он ки ба Худованд бошад,
23. Чунки шавҳар сари зан аст, чунон ки Масеҳ сари Калисо ва Начотдихандаи бадан аст;
24. Аммо, чӣ тавре ки Калисо ба Масеҳ тобеъ аст, ҳамон тавр зан низ бояд аз ҳар ҷиҳат ба шавҳарони худ тобеъ бошанд.
25. Эй шавҳарон, занони худро дӯст доред, чунон ки Масеҳ низ ба Калисо муҳаббат дошт ва Худоро аз барои он таслим намуд,
26. То ки онро ба ғусли об пок карда, ба воситаи калом тақдис намояд,
27. Ва ба ҳузури Худ Калисоро дар ҷалоле тақдим кунад, ки на доғе дошта бошад, на нуқсоне, на чизе монанди ин, балки муқаддас ва беай бошад.
28. Ҳамин тавр бояд шавҳарон занони худро мисли ҷисми худ дӯстдоранд: он ки зани худро дӯст медошта бошад, худро дӯст медорад.
29. Зеро ки ҳеҷ кас ҳаргиз ҷисми худро бад намебинад, балки онро ғизо медиҳад ва гарм мекунад, чунон ки Худованд низ Калисоро;
30. Чунки мо андоми Бадани Ё ҳастем, аз гӯшти Ё ва аз устухонҳои Ё.
31. Аз ин сабаб мард падару модари худро тарк карда, бо зани худ хоҳад пайваст, ва ҳар ду як тан хоҳанд буд.
32. Ин сир бузург аст вале ман нисбат ба Масеҳ ва Калисо сухан меронам.
33. Пас, бигзор ҳар яке аз шумо зани худро мисли худ дӯст дорад, ва зан аз шавҳари худ битарсад.

БОБИ ШАШУМ

1. Эй фарзандон, ба падару модари худ дар Худованд итоат намоед, зеро ки ин аз рӯи инсоф аст.
2. “Падар ва модари худро иззат намो”, ин аст ҳукми аввалин бо чунин ваъда:
3. “То ки некӯаҳвол бошӣ ва бар замин умри дароз бинӣ”.
4. Ва шумо, эй падарон, фарзандони худро ба ҳашм наоваред, балки онҳоро дар таълимот ва насихати Худованд тарбия кунед.

5. Эй ғуломон, ба оғоёни башарии худ бо тарсу ларз ва бо соддадилӣ, мисли он ки ба Масеҳ бошад, итоат намоед,
6. На бо ҳозирхизмати зоҳирӣ, ҳамчун одампарастон, балки ҳамчун ғуломони Масеҳ, ки иродаи Худоро аз таҳти дил ба ҷо меоваранд.
7. Ғайратмандона хизмат кунед, мисли он ки ба Масеҳ бошад, на ба одамон,
8. Зеро медонед, ки ҳар кас, хоҳ ғулом бошад, хоҳ озод, ба андозаи кори неке ки кардааст, аз Худованд мукофот хоҳад гирифт.
9. Ва шумо, эй оғоён, ба онҳо низ ҳамин тавр рафтор кунед, ва аз таҳдид даст кашед, ва бидонед, ки бар сари шумо ҳам дар осмон Оғое ҳаст, ва Ў рӯйбинӣ надорад.

Зиреҳи куллии рӯҳонӣ.

10. Ниҳоят, эй бародаронам, дар Худованд ва дар тавоноии қудрати Ў неруманд шавед.
11. Зиреҳи куллии Худоро дар бар кунед, то ки битавонед ба дасисаҳои иблис муқобилат намоед.
12. Чунки муборизаи мо на бар зидди хун ва ҷисм аст, балки бар зидди сарварон, бар зидди ҳукуматдорон, бар зидди фармонравоёни ин олами зулмот аст, бар зидди қувваҳои рӯҳии шарорат, ки дар афлок аст.
13. Бинобар ин, зиреҳи куллии Худоро бигиред, то ки дар рӯзи бад муқобилат намуда ва ҳама корҳоро анҷом дода, истодагӣ карда тавонед.
14. Пас, бо ростӣ камар баста ва ҷавшани адолатро дар бар карда, биистед,
15. Ва пойафзоли омодагиро барои додани башорати осоиштагӣ ба пой худ бипӯшед,
16. Дар айни ҳол сипари имонро бигиред, ки бо он ҳамаи тирҳои тафсонии шарирро хомӯш карда метавонед;
17. Ва ҳӯди начотро бигиред, ба шамшерии Рӯхро, ки каломи Худост;

18. Дар ҳар вақт дар Рӯҳ бо ҳар дуо ва илтимос дуо гӯед, ва хушбӯр ва босабот буда, ҳамеша дар бораи ҳамаи муқаддасон илтимос кунед,
19. Барои ман низ дуо гӯед, то ба ман калом ато шавад, ки даҳон кушода, сирри башоратро бочуръат баён намоям,
20. Ки барои он ман дар занҷирҳо вазифаи сафирро ба ҷо меоварам, то ки далерона ва ба таври бояду шояд суҳан гӯям.

Сухани хотимаӣ.

21. Ва барои он ки шумо низ аз вазъиятам ва корҳоям воқиф шавед, Тӯхикӯс, ки бародари маҳбуб ва хизматгузори амин дар Худованд аст, шуморо аз ҳар хусус хабардор хоҳад кард,
22. Ки ўро барои ҳамин назди шумо фиристодам, то ки аз вазъияти мо огоҳ бошед, ва ў дилҳои шуморо тасалли дихад.
23. Бародаронро осоиштагӣ ва муҳаббат бо имон аз ҷониби Худои Падар ва Исои Масеҳи Худованд бод.
24. Бо ҳамаи онҳое ки ба Худованди мо Исои Масеҳ муҳаббати бефано доранд, файз бод, омин.

НОМАИ ҲАВВОРИИ МУҚАДАС ПАВЛУС БА ФИЛИППИЁН БОБИ ЯКУМ

Масеҳ ҳаёти имондор аст.

1. Павлус ва Тимотиюс, ғуломи Исои Масеҳ, ба ҳама муқаддасон дар Исои Масеҳ, ки дар Филиппӣ мебошанд, бо ускуфон ва ходимон:
2. Файз ва осоиштагӣ аз ҷониби Падари мо Худо ва Исои Масеҳи Худованд бар шумо бод.
3. Дар ҳар боре ки шуморо ёд мекунам, Худои худро шукр мегӯям,
4. Ҳамеша дар ҳар дуои худ барои ҳамаи шумо бо шодӣ дуо мегӯям,
5. Барои иштироки шумо дар башорат аз рӯзи аввал то алҳол,
6. Ва яқин дорам, ки Ў, ки дар шумо ба кори хайр шурӯъ намудааст, онро то рӯзи Исои Масеҳ ба анҷом хоҳад расонд,

7. Чунон ки маро лозим аст дар бораи ҳамаи шумо ҳамин тавр фикр кунам, чунки шумо дар дили ман ҷойгир шудаед, ки ҳам дар занҷирҳоям ва ҳам дар муҳофизат ва барқарор кардани башорат ҳамаатон шарикӣ ман дар ғайз ҳастед.

Шодие ки уқубатро мағлуб мекунад, ба башорат мадад мерасонад.

8. Зеро Худо маро шоҳид аст, ки ман бо муҳаббати Исои Масеҳ иштиёқмандӣ ҳамаи шумо ҳастам;

9. Ва дар он хусус дуо мегӯям, ки муҳаббати шумо дар дониш ва мулоҳизакорӣ торафт афзунтар гардад,

10. То шумо дарк намоед, ки ҷӣ беҳтар аст, барои он ки дар рӯзи Масеҳ пок ва беайб бошед,

11. Ва аз самари адолат пур шавед, ки он ба василаи Исои Масеҳ барои ҷалол ва ҳамду санои Худост.

12. Эӣ бародарон, меҳоҳам шумо бидонед, ки саргузашти ман боиси пешрафти зиёдтари башорат гардидааст,

13. Ба тавре ки занҷирҳои ман дар Исо ба тамоми сарбозхона ва ба ҳамаи дигарон машҳур шудааст,

14. Ва аксарияти бародарон аз занҷирҳои ман дар Худованд устувор гардида, ба андозаи бештар ҷасорат мекуананд, ки каломи Худоро нотарс мавъиза намоянд.

15. Дуруст аст, ки баъзе касон аз рӯи ҳасад ва рақобат, ва баъзеи дигарон аз рӯи хайрхоҳӣ Масеҳро мавъиза менамоянд,

16. Баъзеҳо аз рӯи рақобат, на бо дили соф Масеҳро мавъиза менамоянд, ба гунони он ки гаронии занҷирҳои маро афзун мекуананд,

17. Вале дигарон аз рӯи муҳаббат, чун медонанд, ки ман барои муҳофизат кардани башорат дар ин ҷо гузошта шудаам.

18. Хайр, ҷӣ мешавад? Масеҳро ба ҳар тарз, риёкорона ё самимона, мавъиза намоянд ҳам, ман аз ин шодам, ва шодӣ хоҳам кард,

19. Зеро медонам, ки ин боиси начоти ман хоҳад шуд, мувофиқи дуои шумо ва бо мадади Рӯҳи Исои Масеҳ,

20. Ва ман яқин дорам ва умедворам, ки дар ҳеҷ хусус шарманда нахоҳам шуд, балки бо камоли ҷуръат ҳозир ҳам, чунон ки ҳамеша

буд, Масеҳ дар қисми ман бузургӣ хоҳад ёфт, хоҳ дар ҳаёт бошад, хоҳ дар мамот.

21. Зеро ки барои ман ҳаёт Масеҳ аст, ва мамот фоида аст.

22. Аммо агар ба ҳасби қисм дар ҳаёт буданам ба кори ман самаре мебахшида бошад, пас намедонам, ки кадомашро интиҳоб намоям.

23. Ҷар дуяш ҳам маро қазб мекунад: орзу дорам, ки баромада равам ва ҳамроҳи Масеҳ бошам, чунки ин беандоза беҳтар аст;

24. Валекин дар қисм монднам барои шумо заруртар аст.

25. Ва ман аниқ медонам, ки хоҳам монд ва барои пешрафт ва шодии имони шумо бо ҳамаи шумо хоҳам буд,

26. То ки ҳамду санои шумо дар Исои Масеҳ ба воситаи ман афзунтар шавад, чун бори дигар назди шумо биёям.

Даъват ба чидду ҷаҳди якдилона барои имони Инҷил.

27. Фақат ин ки муносиби башорати Масеҳ умр гузаронед, то ки ман хоҳ омада шуморо бинам, хоҳ аз шумо дур ошам дар бораи шумо бишнавам, ки шумо дар як рӯҳ қоим буда, якдилона барои имони Инҷил чидду ҷаҳд менамояд,

28. Ва дар ҳеҷ хусус аз душманон наметарсам, ки ин барои онҳо аломати ҳалокат аст, вале барои шумо аломати наҷот аст, ва ин аз ҷониби Худост,

29. Зеро ба шумо ба хотири Масеҳ ато шудааст, ки ба Ў на танҳо имон оваред, балки барои Ў уқубат ҳам кашед,

30. Бо ҳамон корномае ки шумо дар ман дидаед ва ҳоло дар бораи ман мешунавед.

БОБИ ДУЮМ

Даъват ба ягонагӣ ва фармонбардорӣ.

1. Пас, агар тасаллое дар Масеҳ бошад, агар хушнӯдӣ муҳаббат бошад, агар алоқаи рӯҳ бошад, агар марҳамат ва дилсӯзӣ бошад,

2. Пас шодии маро пурра кунед, ба тавре ки дорои як фикр бошед, дорои як муҳаббат буда, якдил ва ҳамфикр бошед,

3. Аз рӯи рақобат ё шӯҳратпарастӣ ҳеҷ коре накунад, балки бо фуруғтани якдигарро аз худ авло донед,

4. Ва ҳар яке на танҳо дар бораи худаш, балки дар бораи дигарон низ ғамхорӣ намояд.
5. Зеро дар шумо низ бояд айна ҳамон ҳиссиёт бошад, ки дар Исои Масеҳ буд,
6. Ки Ё, бо вучуди он ки дар сурати Худо буд, бо Худо баробар буданро ҳарисона барои Худ нигоҳ надошт,
7. Балки Худро кам дониста, ба сурати ғуломи даромад ва ба одамон монандӣ пайдо карда, ба зоҳир мисли одамизод шуд,
8. Ва Худро фурӯтан сохта, то вақти мамот, то дами мавти салиб фармонбардор буд.
9. Бонобар ин Худо низ Ёро сарфароз кард ва ба Ё номе дод, ки аз ҳар ном болотар аст.
10. То ки ба исми Исо ҳар зонуе ки дар осмон ва бар замин ва зери замин аст, ҳам шавад,
11. Ва ҳар забон эътироф намояд, ки Исои Масеҳ Худованд аст барои ҷалоли Худои Падар.

Ғамхорӣ дар бораи наҷоти ҷон.

12. Пас, эй маҳбубонам, модоме ки шумо ҳамеша фармонбардор будед, аз ин рӯ на танҳо дар ҳузури ман, балки боз ҳам зиёдтар алҳол дар вақти набудани ман, бо тарсу ларз наҷоти худро ба амал оваред,
13. Зеро ки Худо дар шумо, бо ҳусни тавачҷӯҳи Худ, ҳам хоҳиш ва ҳам амалро ба вучуд меоварад.
14. Ҳар корро бе шиква ва шубҳа ба ҷо оваред,
15. То ки бенуқсон ва пок, фарзандони беайби Худо бошед, дар миёни насли саркаш ва фосид, ки дар он шумо мисли найирҳо дар ҷаҳон медурахшед,
16. Ва каломи ҳаётро нигоҳ доред, то ки ман дар рӯзи Масеҳ фахр намоям, ки ман бар абас надавидаам ва бар абас меҳнат накардаам.
17. Лекин, агар ман қурбонии рехтание бар қурбонӣ ва ибодати имони шумо шавам ҳам, аз ин шодам ва бо ҳамаи шумо шодӣ мекунам;
18. Шумо низ аз ин шод бошед ва бо ман шодӣ кунед.

Ба зуддӣ фиристодани Тимотиюс ва фавран баргардонидани Эпафрӯдитус.

19. Ва дар Масехи Худованд умедворам, ки Тимотиюсро ба зуддӣ назди шумо фиристонам, то ки ман низ аз аҳволатон хабар ёфта, рӯҳбаланд шавам.

20. Зеро каси дигаре мисли ӯ надорам, ки дар бораи шумо аз самими қалб ғамхорӣ мекарда бошад;

21. Чунки ҳама нафъи худро толибанд, на он чиро, ки ба Исои Масех тааллуқ дорад.

22. Вале шумо бовафоии ӯро медонед, чунки ӯ ба ман, мисли писар ба падар, дар башорат хизмат кардааст.

23. Пас, умедворам, ки ӯро дарҳол равона кунам, чун бубинам, ки аҳволи ман чӣ мешавад;

24. Вале дар Худованд боварӣ дорам, ки худам низ ба зудӣ биёям.

25. Аммо лозим дониستم, ки Эпафрӯдитусро назди шумо баргардонам. Ӯ бародар ва ҳамкор ва ҳамсафари ман аст, ва шумо ӯро чун элчӣ ва хизматгузор дар мӯҳтоҷии ман фиристоад будед.

26. Чунки ӯ иштиёқманди дидори ҳамаи шумо буд ва бисъёр андӯҳгин шуд аз он ки овозаи бемории ӯ ба гӯши шумо расидааст.

27. Ҳақиқатан бемории ӯ марговар буд; лекин Худо ба ӯ марҳамат кард, ва нафақат ба ӯ, балки ба ман низ, то ки бар ғуссаи ман ғуссае зам нашавад.

28. Бинобар ин ба фиристодани ӯ шитоб намудам, то ки шумо ӯро аз нав дида, хурсанд шавед, ва ғуссаи ман низ сабук гардад.

29. Пас ӯро дар Худованд бо камоли хурсандӣ пазирой намоед, ва чунин одамро қадрдонӣ кунед.

30. Зеро ки ӯ барои кори Масех ба мурдан наздик буд ва чоначро дар зери хатар монд, то ки камии хизмати шуморо барои ман пур кунад.

БОБИ СЕЮМ

Огоҳонидан аз баргаштан ба ақидаи яҳудиён дар бораи сафедшавӣ ба воситаи аъмол. Бузургии беҳади дониши Исо.

1. Пас, эй бародаронам, дар Худованд шод бошед. Айни ҳамон нуқтаро ба шумо навишта нам барои ман гарон нест, лекин барои шумо қувватбахш аст.
2. Аз сагон эҳтиёт шавед, аз коркунони бад эҳтиёт шавед, аз хатна эҳтиёт шавед;
3. Зеро аҳли хатна моем, ки Худоро дар Рӯҳ ибодат менамоем, ва бо Исои Масеҳ фахр мекунем, ва ба ҷисм эътимод надорем,
4. Гарчанде ки маро асосе ҳаст ба ҷисм ҳам эътимод дошта бошам. Агар каси дигар гумон кунад, ки метавонад ба ҷисм эътимод дошта бошад, ман бештар,
5. Ки ман дар рӯзи ҳаштум махтун шудам, аз насли Исроил ҳастам, аз сибти Бинъёмин, ибронӣ аз ибронийён, аз ҷиҳати шарият фарисӣ,
6. Аз ҷиҳати ғайрат таъқибкунандаи Калисо, аз ҷиҳати адолати шаръӣ беайб.
7. Лекин он чи барои ман бартарӣ буд, ба хоҳири Масеҳ нуқсон дониستم.
8. Ва ҳанӯз ҳамаашро ба хоҳири афзалияти дониши Худованди ман Исои Масеҳ нуқсон медонам, ки барои Ў ман аз ҳамааш даст кашидам ва ҳамаашро ахлот медонам, то ки Масеҳро пайдо кунам.
9. Ва дар Ў пайдо шавам, на бо адолати худ, ки аз шарият аст, балки бо он чи ба воситаи имон ба Масеҳ аст, яъне бо адолате ки аз Худо бар ҳасби имон аст,
10. То ки Ўро, ба қуввати эҳъёи Ўро, ва ширкати уқубатҳои Ўро дарк намоям ва дар мамоти Ў ба Ў монанд шавам,
11. Ба умеди он ки ба эҳъёи мурдагон бирасам.
12. На ин ки аллакай расида бошам, ё комил шуда бошам, балки сазю кӯшиш менамоем, ки шояд ман ҳам бирасам, чунон ки Исои Масеҳ ба ман расидааст.
13. Эй бародарон, гумон намекунам, ки ман аллакай расида бошам, балки фақат як чизро мегӯям: он чиро, ки дар қафост, аз хотир бароварда ва ба пеш ҳаракат карда,
14. Ман сӯи мақсаде шитоб менамоем, ки фарҷоми ғолбонаи даъвати Худост аз арши аъло дар Исои Масеҳ.
15. Пас, ҳар касе аз мо, ки комил бошад, бояд ҳамин тавр фикр ронад; вале агар шумо фикри дигаре дошта бошед, Худо инро ҳам ба шумо ошкор хоҳад сохт.

16. Аммо ба ҳар чи мо расидаем, аз рӯи он бояд рафтор кунем.

Онҳое ки ба таври дунъёвӣ фикр мекунанд ва табааи осмон мебошанд.

17. Эй бародарон, ба ман тақлид намоед ва ба касоне нигоҳ кунед, ки онҳо мувофиқи намунае ки дар мо доред, рафтор мекунанд.

18. Зеро бисъёр касон, ки дар бораи онҳо ба шумо борҳо гуфтаам, ва ҳоло низ бо гирья мегӯям, ҳамчун душманони салиби Масеҳ рафтор мекунанд;

19. Фарҷоми онҳо ҳалокат аст, худои онҳо шикам аст, ва ҷалоли онҳо дар нанг аст: онҳо дар бораи чизҳои заминӣ фикр мекунанд.

20. Лекин иқоматгоҳи мо акнун дар осмон аст, ки аз он ҷо Исои Масеҳи Худовандро, ҳамчун Наҷотдиҳанда, интизор дорем,

21. Ки Ў қисми залили моро ба шабоҳати қисми ҷалили Ў бо амали ҳамон қуввате дигаргун хоҳад кард, ки бо он Ў ҳама чизро ба Худ тобеъ намуда метавонад.

БОБИ ЧОРУМ

Машваратҳои хотимаӣ.

1. Пас, эй бародарони маҳбуб ва матлуби ман, эй шодмонӣ ва тоҷи сари ман, дар Худованд ҳамин тавр истодагӣ намоед, эй маҳбубон.

2. Аз Авҳӯдия илтимос мекунам ва аз Сунтихӣ илтимос мекунам, ки дар Худованд ҳамфикр бошанд.

3. Аз ту низ, эй ҳамкори самимӣ, хоҳишмандам, ки ба ин занон кӯмак бирасонӣ, ки онҳо дар роҳи башорат бо ман ва бо Қлимис ва бо ҳамроҳони дигарам, ки номашон дар дафтари ҳаёт аст, ҷидду ҷаҳд кардаанд.

4. Ҳамеша дар Худованд шод бошед; боз мегӯям: шод бошед.

5. Бигзор фурӯтании шумо ба ҳамаи одамон машҳур гардад; Худованд наздик аст.

6. Ҳеч ғам нахӯред, аммо ҳамеша дар дуо ва илтимос бо шукргузорӣ хоҳишҳои худро ба Худо ошкор намоед,

7. Ва осоиштагии Худо, ки аз ҳар хирад болотар аст, дилҳои шумо ва фикрҳои шуморо дар Исои Масеҳ нигоҳ хоҳад дошт.

8. Хуллас, эй бародарон, ҳар он чи рост аст, ва ҳалол аст, ва боинсоф аст, ва пок аст, ва хушоянд аст, ва шоёни таҳсин аст, ва ҳар эҳсон ва ҳамде ки бошад, дар бораи онҳо фикр кунед.
9. Он чи шумо дар ман омӯхтаед, ва қабул кардаед, ва шунидаед, ва дидаед, онҳоро ба ҷо оваред, ва Худои осоиштагӣ бо шумо хоҳад буд.

Минатдориш ҳавворӣ барои саддақае ки ба ӯ фиристода шудааст.

10. Ва ман дар Худованд бағоят шод шудам, ки аҳлол шумо ғамхории худро дар ҳаққи ман аз нав ривоч додаед; пештар ҳам шумо ғамхорӣ менамудед, вале вазъият мусоидат намекард.
11. На ин ки ба сабаби мӯҳтоҷӣ мегуфта бошам; зеро ман ёд гирифтаам, ки бо он чи дорам, қаноат намоям:
12. Дар камбағалӣ ҳам зиста метавонам, дар фаровонӣ ҳам; дар ҳар чиз ва дар ҳар ҷо аз сар гузаронидани серӣ ва гуруснагӣ, фаровонӣ ва камиро ёд гирифтаам;
13. Ҳамааш аз дастам меояд, бо мадади Масеҳ, ки моро қувват мебахшад.
14. Лекин хуб кардед, ки дар андӯҳи ман шарик шудед.
15. Ва шумо, эй филиппиён, медонед, ки дар ибтидои башорат, вақте ки аз Мақдуния баромадам, ҳеҷ як калисо дар кори додану гирифтани бо ман шарикӣ накард, ба ғайр аз шумо;
16. Ҳатто ба Таслўникӣ шумо як-ду карат барои эҳтиёҷоти ман фиристодед.
17. На ин ки ман талабгори ҳадия бошам, балки толиби самаре ҳастам, ки ба фоидаи шумо биафзояд.
18. Ман ҳамаашро гирифтам ва ба қадри барзиёд дорам; ва ман аз ҳар чиз пур гаштам, вақте ки ҳадияи фиристодаи шуморо, ҳамчун бӯи муаттар, ҳамчун қурбонии хуши писандидаи Худо, аз дасти Эпафрўдитус гирифтам.
19. Ва Худои ман ҳар эҳтиёҷи шуморо ба ҳасби сарвати ҷалоли Худ дар Исои Масеҳ пур хоҳад кард.
20. Худо, Падари моро то абад ҷалол бод, омин.

Саломҳо.

21. Ба ҳар як муқаддас дар Исои Масеҳ салом гӯед. Бародароне ки бо ман мебошанд, ба шумо салом мегӯянд.
22. Ҳамаи муқаддасон, алалхусус аз хонаи қайсар ба шумо салом мегӯянд.
23. Файзи Худованди мо Исои Масеҳ бо ҳамаи шумо бод, омин.

НОМАИ ҲАВВОРИИ МУҚАДДАС ПАВЛУС БА ҚЎЛАССИЁН БОБИ ЯКУМ

Салом ва дуои ҳавворӣ

1. Павлус, ки бо иродаи Худо ҳаввории Исои Масеҳ аст, ва бародари мо Тимотиюс
2. Ба муқаддасон ва бародарони амин дар Исои Масеҳ, ки дар Қўлассо мебошанд: файз ва осоиштагӣ аз чониби Падари мо Худо ва Исои Масеҳи Худованд бар шумо бод.
3. Худо, Падари Худованди мо Исои Масеҳро шукргузорӣ мекунам дар ҳар вақте ки дар ҳаққи шумо дуо мегӯем,

4. Баъд аз шунмидани овозаи он имоне ки шумо ба Исои Масеҳ ва он муҳаббате ки ба ҳамаи муқаддасон доред.
5. Ба хотири умеде ки бароятон дар осмон муҳайёст, ки дар бораи он шумо пештар дар каломи ростӣ, яъне дар башорат шунидаед,
6. Ки он ба шумо, чунон ки ба тамоми ҷаҳон низ расидааст, ва он самаре мебахшад ва афзоиш меёбад, чунон ки дар миёни шумо низ аз он рӯзе ки файзи Худоро дар ростӣ шунидаед ва донистаед,
7. Чӣ тавре ки аз Эпафрос таълим гирифтаед, ки ӯ ҳамкори маҳбуби мо ва хизматгузори амине барои шумо дар Масеҳ аст,
8. Ва ӯ моро аз муҳаббати шумо, ки дар Рӯҳ аст, огоҳ кардааст.
9. Бинобар ин мо низ аз он рӯзе ки инро шунидаем, дар ҳаққи шумо дуо ва илтимосро бас намекунем, то ки шумо аз дониши иродаи Ӯ дар ҳар ҳикмат ва фаҳми рӯҳонӣ пур шавед,
10. Ба тавре ки муносиби Худованд рафтор намуда, аз ҳар чихат ба Ӯ писанд оед, ва дар ҳар кори нек самара диҳед, ва дар дониши Худо нашъунамо ёбед,
11. Ва бар тибқи иқтидори ҷалоли Ӯ бо тамоми қувват мустаҳакам шавед, то ки бо шодӣ дорои ҳар сабот ва сабр бошед,
12. Ва Падарро шукргузори намоед, ки Ӯ моро ба мероси муқаддасон дар нур шарик гардонидаст,
13. Ва Ӯ моро аз салтанати зулмот халосӣ дода, ба Малакути Писари маҳбуби Худ дохил кардааст,
14. Ки дар Ӯ мо фидияе ба воситаи Худни Ӯ ва омурзиши гуноҳҳо пайдо кардаем,

Ҷалоли беқиеси шахсият ва корнамоии Масеҳ.

15. Ки Ӯ сурати Худои наномаён ва нахустзодаи тамоми маҳлуқот аст,
16. Чунки ҳама чиз дар осмон ва бар замин, ҳар чизи намоён ва наномаён, дар Ӯ офарида шудааст: хоҳ тахтҳо, хоҳ салтанатҳо, хоҳ сарварҳо ва хоҳ ҳукуматдориҳо, ҳамааш ба воситаи Ӯ ва барои Ӯ ба вучуд оварда шудааст;
17. Ва Ӯ пеш аз ҳама чиз аст, ва ҳама чиз дар Ӯ вучуд дорад.
18. Ва Ӯ сари бадан, яъне Калисост; Ӯ навбар ва нахустзода аз мурдагон аст, то ки дар ҳама чиз Ӯ аввалин бошад,

19. Зеро писандидаи Худо ҳамин буд, ки тамоми илоҳият дар Ў сокин бошад,
20. Ва ба воситаи Ў ҳама чизро бо Худ оштӣ дода, бо Хуни салиби Ў осоиштагиро барқарор намояд, яъне он чиро, ки бар замин аст, ва он чиро, ки дар осмон аст, ба василаи Ў оштӣ диҳад.
21. Ва шуморо, ки як вақте, ба сабаби майл доштанатон ба аъмоли бад, бегона ва душман будед,
22. Ҳоло дар ҷисми башарии Ў ба воситаи мамоти Ў оштӣ додааст, то ки шуморо назди Худ муқаддас ва бе айбу нуқсон ҳозир кунад,
23. Фақат ба шарте ки шумо дар имон матин ва устувор бошед ва аз умеди башорате ки шунидаед, ҷудо нашавед, ки он ба тамоми махлуқоти зери осмон мавъиза карда шудааст, ва ман, Павлус, хизматгузори он гардидаам.

Вазифаи мубораки ҳавворӣ дар бобати ба халқҳо мавъиза карани сирри таъиноти Худо.

24. Алҳол дар уқубатҳои худ барои шумо шодмонам ва камии андӯхҳои Масеҳро дар ҷисми худ барои Бадани Ў, ки Калисост, пур мекунам,
25. Ки ман хизматгузори он гардидаам мувофиқи ваколати Худо, ки барои шумо ба ман ато шудааст, то ки мавъизаи каломи Худоро ба ҷо оварам,
26. Яъне он сирри, ки асрҳои аст аз наслҳо ниҳон буд ва ҳоло ба муқаддасони Ў ошкор шудааст,
27. Ки ба онҳо Худо таваҷҷӯҳ намуда огоҳӣ дод, ки сарвати ҷалоли ин сирро барои халқҳо огоҳӣ диҳам, ва он сир ин аст, ки Масеҳ дар шумо умеди ҷалол аст,
28. Ва Ўро мо мавъиза намуда, ба ҳар кас мефаҳмонем ва ба ҳар кас ҳар ҳикматро ёд медиҳем, то ки ҳар касро дар Исои Масеҳ комил гардонда ҳозир кунем;
29. Барои ҳамин ҳам ман меҳнат мекунам ва бо таъсири қуввати Ў, ки дар ман қодирона амал мекунад, ҷидду ҷаҳд менамоям.

БОБИ ДУЮМ

*Имондор файзи комилро ба воситаи Писари муҷассамашудаи
Худо меёбад.*

1. Зеро меҳоҳам шумо бидонед, ки ман чӣ гуна заҳмат кашидам барои шумо ва барои касоне ки дар Лудкия мебошанд, ва барои ҳамаи онҳое ки қиёфаи маро ба ҳасби ҳисм надидаанд,
2. То ки дилҳои онҳо тасалли ёфта, дар муҳаббат пайванд шаванд, барои ҳар сарвати фаҳми комил, то сирри Худо ва Падар ва Масеҳро бидонанд,
3. Ки дар Ў ҳамаи ганҷҳои ҳикмат ва дониш ниҳон аст.

Огоҳонидан аз фалсафаи халқҳо ва таълимоти козибонаи яҳудиён.

4. Инро ман барои он мегӯям, ки ҳеҷ кас шуморо бо суҳанони дилфиреб дар иштибоҳ наандозад;
5. Зеро, агарчи ҳисман ғоибам, рӯҳан бо шумо мебошам, ва саранҷоми ҳуби шумо ва матонати имони шуморо дар Масеҳ дида, шодӣ мекунам.
6. Пас, чӣ тавре ки Исои Масеҳро ба унвони Худованд қабул кардаед, ҳамон тавр дар Ў рафтор намоед,
7. Ки дар Ў реша давонда ва бино ёфта, дар имон мустаҳкам шудаед, чунон ки таълим гирифтаед ва шукри зиёде дар он мегӯед.
8. Боҳабар бошед, ки касе шуморо бо фалсафа ва фитнаи ботиле ки бар тибқи ривояти инсонӣ, бар тибқи аносири ҷаҳон, на бар тибқи Масеҳ аст, ҷазб накунад.
9. Зеро ки дар Ў тамоми пуррагии Илоҳият ҳисман сокин аст,
10. Шумо низ дар Ў пуррагӣ доред, ки Ў сари ҳар сарварӣ ва ҳукуматдорист;
11. Ва дар Ў шумо маҳтун шудаед, вале на ба хатнае ки бо дасти одамизод сохта шудааст, балки ба хатнаи Масеҳ, ки ҳисми башариро канор мегузорад,
12. Ки бо Ў дар таъмид дафн шудаед ва дар Ў эҳё шудаед ба василаи имон ба қуввати Худо, ки Ўро аз мурдагон эҳё кард,

13. Ва шуморо, ки дар гуноҳҳо ва дар номахтунии ҷисми худ мурда будед, бо Ў зинда карда, ҳамаи гуноҳхотонро омурзид.
14. Ва он дастнависро, ки бо фароизаш моро маҳкум менамуд ва бар зидди мо буд, Ў хат зада, аз миён бардошт ва бар салиб меҳкӯб кард,
15. Ва сарварону ҳукуматдоронро аз қувваташон маҳрум сохта, гирифтори шармандагӣ кард ва бар онҳо дастболо шуд.
16. Пас, бигзор касе шуморо барои хӯрок ва нӯшокӣ, ё дар масъалаи ид, ё навмоҳ, ё шанбе маҳкум накунад:
17. Инҳо сояи чизҳои оянда аст, аммо ҷисм аз он Масеҳ аст.
18. Касе шуморо ба воситаи хоксорӣ ва ибодати фариштагон аз подош маҳрум накунад, дар сурате ки вай ба чизҳои надидааст, мудохила менамояд, аз ақли ҷисмонии худ беҳуда меболад.
19. Инҳо робитаи худро аз сари бадан буридаанд, аз саре ки тамоми бадан ба воситаи буғумҳо ва баданҳо қуввати ҳаётбахш гирифта ва пайваст гардида, нашъунамо меёбад ба нашъунамое ки аз Худост.
20. Агар шумо бо Масеҳ нисбат ба аносири ҷаҳон мурда бошед, пас чаро, мисли онҳое ки дар ҷаҳон зиндагӣ мекунанд, фароизи:
21. “Нарас”, “начаш”, “даст наков”-ро пайравӣ менамояд,
22. Дар сурате ки онҳо аз истеъмол фано мешвад, зеро бар аҳком ва таълимоти инсонӣ бино шудааст?
23. Ҳамаи ин дар ибодати худсарона, хоксорӣ ва озори ҷисм ба назар ҳикмат менамояд, лекин дар ҷилавгарӣ кардани ҷисм ғоида надорад.

БОБИ СЕЮМ

Ҳаёти масеҳӣ хизматгузори ба Исои Худованд.

1. Пас, модоме ки шумо бо Масеҳ эҳё шудаед, он чиро, ки дар афроз аст, бичӯед, ки он ҷо Масеҳ ба ямини Худо нишастааст;
2. Дар бораи он чи дар афроз аст, фикр кунед, на дар бораи он чи бар замин аст.
3. Зеро ки шумо мурдаед, ва ҳаёти шумо бо Масеҳ дар Худо ниҳон аст:
4. Вақте ки Масеҳ, ки ҳаёти шумост, зоҳир шавад, шумо низ бо Ў дар ҷалол зоҳир хоҳед шуд.

5. Пас, андоми заминии худро: зино, нопокӣ, ҳирс, ҳаваси бад ва тамаъкориро, ки он бутпарастист, бикушед,
6. Ки барои онҳо ғазаби Худо бар писарони исьён меояд,
7. Ки шумо низ як вақте дар онҳо рафтор мекардед, ҳангоме ки дар миёни онҳо мезистед.
8. Аммо акнун шумо ҳамаи инҳоро: хашм, ғазаб, кина, бадгӯӣ, ва алфози қабехи забонатонро тарк намоед;
9. Ба якдигар дурӯғ нагӯед, дар ҳолате ки одами кӯҳнаро бо аъмоли вай аз худ дур кардаед
10. Ва одами навро дар бар кардаед, ки вай дар дониш ба шабоҳати Офарандаи худ нав мешавад,
11. Ки дар он ҷо на юнонӣ ҳаст, на яҳудӣ, на хатна, на хомахтунӣ, на варварӣ, на скиф, на ғулом ва на озод, балки ҳама чиз ва дар ҳама чиз Масеҳ аст.
12. Пас, ҳамчун баргузидагони муқаддас ва маҳбуби Худо, марҳамат, меҳрубонӣ, хоксорӣ, фурутанӣ ва пурсабриро дар бар кунед,
13. Ва ба ҳамдигар илтифот намуда, якдигарро авф кунед, агар касе аз дигаре ранчида бошад: чӣ тавре ки Масеҳ шуморо омурзидааст, шумо низ ҳамин тавр кунед;
14. Ба замми ҳамаи ин шумо муҳабатро дар бар кунед, ки он маҷмӯи камолот аст;
15. Бигзор дар дилҳои шумо осоиштагии Худо ҳукмфармо бошад, ки шумо ба он дар як Бадан даъват шудаед; ва шукргузор бошед.
16. Бигзор каломи Масеҳ андаруни шумо ба фаровонӣ сокин шавад, ва якдигарро бо таронаҳои Забур, мадҳияҳо ва сурудҳои рӯхонӣ таълим диҳед ва насиҳат кунед, ва бо файз дар дилҳои худ барои Худованд бисароед.
17. Ва ҳар он чи бо сухан ё амал мекунад, ҳамаашро ба Исои Масеҳи Худованд ба ҷо оварда, ба василаи Ё Худои Падарро шукр гӯед.

Мушоракат дар хонаи имондорон.

18. Эӣ занон, ба шавҳарони худ итоат намоед, чунон ки дар Худованд муносиб аст.

19. Эй шавҳарон, занони худро дўст доред ва ба онҳо сахтгир набошед.
20. Эй фарзандон, ба падару модарони худ дар ҳар бобат итоат намоед, зеро ки ин писандидаи Худованд аст.
21. Эй падарон, фарзандони худро ба хашм наоваред, ки мабодо онҳо маъюс шаванд.
22. Эй ғуломом, ба оғоёне ки ба ҳасби ҷисм доред, дар ҳар бобат итоат намоед, на бо хизматгузори зоҳирӣ, ҳамчун одампарастон, балки бо соддадилӣ ва бо тарси Худо.
23. Ҳар он чи мекунад, аз ҷону дил ба ҷо оваред, мисли он ки барои Худованд бошад, на барои одамон,
24. Ҷун медонед, ки аз Худованд меросро мукофот хоҳед гирит, зеро ки ба Масеҳи Худованд хизмат макунад,
25. Ҳар кӣ ноинсофна рафтор мекунад, мувофиқи ноинсофии худ подош хоҳад гирифт: Ў рӯйбинӣ надорад.

БОБИ ЧОРУМ

Дар бораи дуо, илтимос ва ҳикмати масеҳӣ.

1. Эй оғоён, ба ғуломони худ он чи лозим аст ва он чи ҳақ доранд, бидиҳед, ва бидонед, ки шумо низ Оғое дар осмон доред.
2. Доимо бо дуо машғул буда, дар он бо шукргузорӣ бедор бошед;
3. Дар ҳаққи мо низ дуо гӯед, то Худо дари каломро ба мо воз кунад, ки сирри Масеҳро, ки ман барояш бандӣ ҳастам, баён намоем,
4. То ки ман онро ончунон зоҳир созам, чунон ки баён карданам лозим аст.
5. Фурсатро ғанимат дониста, бо онҳое ки дар берунанд, оқилона рафтор кунед
6. Бигзор сухани шумо ҳамеша пурфайз ва намакин бошад, то шумо бидонед, ки ба ҳар кас чӣ гуна ҷавоб диҳед.
7. Аз тамоми саргузашти ман шуморо Тўҳиқўс хабардор хоҳад кард. Ў бародари маҳбуб ва хизматгузори амин ва ҳамкори ман дар Худованд аст.
8. Ва ўро маҳз барои он назди шумо фиристодам, ки аз аҳволи шумо хабар гирад ва дилҳои шуморо тасаллӣ диҳад,

9. Бо якчоягии бародари амин ва маҳбуб Онисимус, ки аз байни шумост: онҳо шуморо аз ҳамаи корҳои ин ҷо хабардор хоҳанд кард.

Саломҳо.

10. Орестархус, ки ҳамроҳи ман дар ҳабс аст, ба шумо салом мерасонад, ва Маркӯс, ҷияни Барнаббо, ки шумо дар бораи ӯ фармон гирифтаед: агар наздатон биёяд ӯро пазироӣ кунед,

11. Ҳамчунин Ешуа, ки лақабаш Юстус аст; ҳар ду аз махтунонанд, ва танҳо онҳо ҳамкоронанд барои Малакути Худо, ки сабаби тасаллоӣ ман шудаанд.

12. Эпафрос ба шумо салом мерасонад, ки ӯ аз байни шумо ва бандаи Исои Масеҳ аст, ва ҳамеша барои шумо дар дуоҳои худ ҷидду ҷаҳд менамояд, то ки шумо комил буда ва аз ҳар ҷизи писандидаи Худо вукуф дошта, истодагӣ кунед.

13. Ва ман дар бораи ӯ шаҳодат медиҳам, ки ӯ барои шумо ва барои онҳое ки дар Лудкия ва дар Ҳирапӯлис мебошанд, бисъёр меҳнат мекунад.

14. Луқос, табиби маҳбуб, ва Димос ба шумо салом мерасонанд.

15. Ба бародароне ки дар Лудкия мебошанд, ба Нумфос ва ба аҳли калисое ки дар хонаи ӯст, салом бирасонед.

16. Баъд аз он ки ин нома дар миёни шумо хонда шуд, коре кунед, ки он дар калисои Лудкия низ хонда шавад; ва номаеро, ки аз Лудкия аст, шумо низ бихонед.

17. Ба Архипус бигӯед: "Бохабар бош, то он хизматеро, ки дар Худованд ба зиммаи худ гирифтаӣ, ба ҷо оварӣ",

18. Ман, Павлус, бо дасти худ салом мерасонам. Занҷирҳои маро дар хотир дошта бошед. Файз бо шумо бод, омин.

НОМАИ ЯКУМИ ҲАВВОРИИ МУҚАДДАС ПАВЛУС БА ТАСЛҶНИКИЁН

БОБИ ЯКУМ

Ҳавворӣ барои ҳаёти намунавии имони таслҶникиён шукргузорӣ менамояд.

1. Павлус ва Силвонус ва Тимотиюс ба калисои Таслўникӣ, ки дар Худои Падар ва Исои Масеҳи Худованд аст: файз ва осоиштагӣ аз чоноби Падари мо Худо ва Исои Масеҳи Худованд бар шумо бод.
2. Ҳамеша Худоро барои ҳамаи шумо шукргузорӣ намуда, дар дуоҳои худ шуморо зикр мекунем,
3. Ва доимо кори имон ва меҳанти муҳаббат ва сабри умеди шуморо, ки ба Худованди мо Исои Масеҳ доред, ба ҳузури Худо ва Падари мо ба ёд меоварем,
4. Чун медонем, ки шумо, эй бародарон ва эй маҳбубони Худо, баргузида шудаед;
5. Зеро ки башорати мо назди шумо на танҳо дар сухан балки низ дар қувват ва дар Рӯҳулқудс ва дар эътимоди бузурге буд; ва шумо медонед, ки мо дар миёни шумо барои шумо чӣ гуна будем.
6. Ва шумо тақлидкунандагони мо ва Худованд гардида, каломеро дар ранҷу заҳмати азиме бо шодии Рӯҳулқудс қабул кардед,
7. Ба тавре ки барои ҳамаи имондорони Мақдуния ва Охоия намунаи ибрат шудед.
8. Зеро ки аз шумо каломи Худованд на танҳо дар Мақдуния ва Охоия шунида шуд, балки имоне ки шумо ба Худо доред, дар ҳама ҷо овоза шуд, ба дараҷае ки моро ҳочат нест чизе бигўем.
9. Зеро вақте ки худи онҳо дар бораи мо ҳикоят мекунанд, мегўянд, ки чӣ гуна мо ба миёни шумо дохил шудем, ва чӣ гуна шумо аз бутҳо гашта ба Худо ручўъ намудед, то ки Худои Ҳай ва ҳақиқиро бандагӣ кунед
10. Ва Писари Ёро аз осмон мунтазир шавед, ки Худо Ёро аз мурдагон эҳё кард, яъне Исоро, ки моро аз ғзаби оянда халосӣ медиҳад.

БОБИ ДУЮМ

Ҳаввориёни Масеҳ ҷалолро барои ҳудашон не, балки барои Худо толибанд.

1. Худи шумо, эй бародарон, медонед, омадани мо назди шумо бе натиҷа набуд;
2. Мо пеш аз он дар Филиппӣ, чунон ки медонед, азобу уқубат кашида, гирифтори таҳқир шуда будем, вале дар Худои худ қавӣ

гардидем, то ки дар миёни муҳолифатҳои бузурге башорати Худоро ба шумо мавъиза намоем.

3. Зеро ки исрори мо аз рӯи иштибоҳ ё нопокӣ ё макр нест,

4. Балки, чӣ тавре ки Худо моро лоиқ донист, ки башорат ба мо супурда шавад, ҳамон тавр мо сухан меронем ва толиби он нестем, ки ба одамон писанд оем, балки ба Худое ки дилҳои моро имтиҳон мекунад.

5. Зеро ки мо ҳаргиз, чунон ки медонед, бо тамаллуқ гап назадаем ва ба чизе тамаъ накардаем Худо шоҳид аст!

6. Ва ҷалолро аз одамизод толиб нашудаем, на аз шумо ва на аз дигарон.

7. Мо, ҳамчун ҳаввориёни Масеҳ, метавонистем бо ихтиёру қудрат рафтор кунем, аммо дар миёни шумо мулоим будем, монанди дояе ки кӯдакони худро навозиш мекунад.

8. Мо чунон ба шумо дил бастем, ки хостем ба шумо на танҳо башорати Худоро бидиҳем, балки ҷонҳои худро низ дар роҳи шумо фидо созем, азбаски шумо ба мо азиз будед.

9. Зеро ки шумо, эй бародарон, заҳмат ва ранҷи моро дар хотир доред: шабу рӯз кор кардем, бе он ки ба касе аз шумо гаронӣ кунем, мо башорати Худоро ба шумо мавъиза менамудем.

10. Шумо шоҳид ҳастед ва Худо низ ки чӣ гуна пеши шумо, имондорон, мо муқаддасона ва одилона ва бенуқсон рафтор кардем,

11. Ва шумо медонед, ки чӣ гуна ҳар яке аз шуморо, мисли падар фарзандони худро,

12. Насиҳат медедем, дилдорӣ мекардем ва вазифадор менамудем, ки муносиби Худо, ки шуморо ба Малакут ва ҷалоли Худ даъват менамояд, рафтор кунед.

13. Ба ин сабаб мо низ пайваста Худоро шукргузорӣ мекунем, ки чун шумо каломи Худоро аз мо шунида қабул кардед, онро на ҳамчун каломи одамизод қабул кардед, балки ҳамчун каломи Худо, ки он дар ҳақиқат чунин аст ва он дар шумо, имондорон, амал мекунад.

14. Зеро ки шумо, эй бародарон, ба калисоҳии Худо, ки дар Яҳудо дар Исои Масеҳ мебошанд, тақлид намудед, чунки шумо аз дасти ҳамватанони худ ҳамон укубатро дидаед, ки онҳо низ аз дасти яҳудиён дидаанд,

15. Ки Исои Худованд ва анбиёро куштанд, ва моро гирифтори таъқиботе карданд, ва дар назари Худо писанд намеоянд, ва ба ҳамаи одамон муқобиланд,

16. Ва ба мо монё мешаванд ба халқҳо бигўем, ки наҷот ёбанд, ва ба ин васила ҳамеша зарфи гуноҳҳои худро лабрес мекунанд; аммо, ниҳоят, ба ғзаб гирифтор шуданд.

Пазмонии Павлус ба таслўникиён.

17. Лекин мо, эй баодарон, баъд аз он ки ба муддати кўтоҳе ҷисман, на қалбан, аз шумо ҷудо шудем, бо иштиёқи зиёдтар саъю кўшиш намудем, ки рўи шуморо бубинем,

18. Ва ба ин сабаб мо, яъне ман, Павлус, як-ду маротиба хостем назди шумо биёем, вале шайтон ба мо монё шуд.

19. Зеро кист умеди мо, ё шодмонии мо, ё тоҷи фаҳри мо дар ҳузури Худованди мо Исои Масеҳ дар вақти омадани Ў оё шумо нестед?

20. Оре, шумо ҷалол ва шодмонии мо ҳастед.

БОБИ СЕЮМ

Фиристодани Тимотиюс.

1. Бинобар ин мо дигар сабр карда натавонистем ва розӣ шудем дар Атино танҳо монем,

2. Ва Тимотиюсро, ки бародари мо ва хизматгори Худованд ва ҳамкори мо дар башорати Масеҳ аст, фиристодем, то ки шуморо дар имонатон устувор гардонад ва асалӣ диҳад.

3. То ки ҳеҷ кас дар ин азобу уқубатҳо дудила нашавад, зеро худи шумо медонед, ки чунин аст насиби мо.

4. Зеро ки мо ҳамон вақт ҳам, ки назди шумо будем, ба шумо пешгўй кардем, ки моро азобу уқубат дар пеш аст, чунон ки низ ба вуқўъ омад, ва шумо медонед.

5. Аз ин рў ман ҳам дигар сабр карда натавонистам ва ўро фиристодам, ки имони шуморо бифаҳмам, ки мабодо озмоянда шуморо озмуда бошад ва меҳнати мо бенатича шуда бошад.

Шодмониш ҳавворӣ дар бобати хабарҳои хуш ва дуои ӯ барои таслӯникиён.

6. Аммо акнун, ки Тимотиюс аз пеши шумо назди мо омад ва муждаи имон ва муҳаббати шуморо ба мо расонд, ва ин ки шумо ҳамеша моро ба некӣ ёд мекунед ва муштоқи дидори мо ҳастед, чунон ки мо низ муштоқи дидори шумо ҳастем,

7. Пас мо, эй бародарон, бо вучуди тамоми андӯҳ ва азобу уқбати худ, аз имони шумо тасаллӣ ёфтем,

8. Чунки акнун мо зинда ҳастем, модоме ки шумо дар Худованд қоим мебошед.

9. Зеро чӣ гуна мо метавонем ба Худо барои шуммо шукргузорӣ кунем, барои тамоми шодмоние ки дар бораи шумо ба ҳузури Худои мо дорем,

10. Ки шабу рӯз бо тамоми чидду ҷаҳд дуо мегӯем, ки бо шумо рӯ ба рӯ шавем ва камии имони шуморо пур кунем?

11. Худи Худо ва Падари мо ва Худованди мо Исои Масеҳ роҳи моро сӯи шумо рост овард.

12. Ва Худованд муҳаббати шуморо ба якдигар ва ба ҳар кас афзун ва фаровон гардонад, чунон ки мо низ ба шумо муҳаббат дорем,

13. Ва дилҳои шуморо устувор гардонад, то ки дар вақти омадани Худованди мо Исои Масеҳ бо ҳамаи муқаддасони Ӯ дар қудсият ба ҳузури Худо ва Падари мо беайб бошед. Омин.

БОБИ ЧОРУМ

Даъват ба қудсият.

1. Ва боз, эй бародарон, аз шумо дар Исои Масеҳ хоҳиш ва илтимос мекунам, ки чӣ тарзе ки аз мо пазируфтаед, ки чӣ гуна бояд рафтор кунед ва дар назари Худо писанд оед, ба ҳамон тарз боз ҳам зиёдтар муваффақият ба даст оваред;

2. Зеро медонед, ки чӣ гуна аҳқоме аз ҷониби Исои Худованд ба шумо додаем.

3. Зеро иродаи Худост, ки шумо пок бошед ва аз зино парҳез кунед;

4. Ва ҳар яке аз шумо битавонад бадани худро дар покӣ ва шараф нигоҳ дорад,

5. На дар оташи шаҳват монанди халқҳое ки Худоро намешиносанд;
6. Ва касе дар ҳеҷ бобат ва бародари худ таҷовуз ё суиистифода накунад, чунки Худованд барои ҳамаи ин корҳо интиқом мегирад, чунон ки пештар низ ба шумо гуфтем ва шаҳодат додем.
7. Зеро ки Худо моро на ба нопокӣ балки ба қудсият даъват кардааст.
8. Бинобар ин, ҳар кӣ саркашӣ мекунад, на ба одамизод, балки ба Худо саркашӣ мекунад, ки Ў Рӯҳулқудси Худо ба мо ато намудааст.
9. Аммо дар хусуси бародардӯстӣ ба шумо навиштан ҳоҷат надорад, зеро ки ҳуди шумо аз Худо омӯхтаед, ки ба яқдигар муҳаббат дошта бошед;
10. Ва шумо бо ҳамаи бародарон дар ҳамаи Мақдуния ҳамин тавр рафтор мекунед. Лекин мо, эй бародарон, шуморо даъват мекунем, ки боз ҳам зиёдтар муваффақият ба даст оваред
11. Ва саъю кӯшиш намоед, ки сокитона зиндагӣ кунед ва кори худро бо амали дастҳои худ ба ҷо оваред, чунон ки ба шумо дастур додаем,
12. То назди онҳое ки дар берунанд, боодобона рафтор кунед ва ба ҳеҷ чиз мӯҳтоҷ набошед.

Тасалло дар хусуси қисмати имондороне ки то омадани дуоми Худованд мемиранд.

13. Лекин мо, эй бародарон, намехоҳем, ки шумо дар бораи мурдагон беҳабар бошед, ки мабодо мисли дигарон, ки умед надоранд андӯхгин шавед.
14. Зеро, агар мо имон дорем, ки Исои мурд ва эҳъё шуд, ба ҳамин тарз низ Худо онҳое ки дар Исои мурдаанд, бо Ў хоҳад овард,
15. Зеро инро ба шумо бо каломи Худованд меғӯем, ки мо, зиндаҳо, ки то омадани Худованд боқӣ мондаем, аз мурдагон пешдастӣ нахоҳем кард,
16. Чунки Худи Худованд бо бонги даъват, бо садои фириштаи муқарраб ва карнаи Худо, аз осмон нузул хоҳад кард, ва онҳое ки дар Масеҳ мурдаанд, аввал эҳъё хоҳанд шуд.
17. Баъд мо, зиндаҳо, ки боқӣ мондаем, бо якҷоягии онҳо бар абрҳо бурда хоҳем шуд, то ки Худовандро дар ҳаво пешвоз гирем, ва ҳамин тавр ҳамеша бо Худованд хоҳем буд.
18. Пас ҳамдигарро бо ин суҳанон тасаллӣ диҳед.

БОБИ ПАНЦУМ

Имондорон бояд дар интизори рӯзи Худованд бедор бошанд.

1. Аммо дар бораи замонаҳо ва мӯҳлатҳо ба шумо, эй бародарон, навиштан ҳоҷат надорад,
2. Зеро худи шумо хуб медонед, ки рӯзи Худованд ончунон меояд, чуно ки дузд дар шаб.
3. Чун бигӯянд: "Осоиштагӣ ва амният", он гоҳ ногаҳон ба ҳалокат дучор хоҳанд шуд, мисли он ки зани ҳомиладор ба дарди зоиш дучор мешавад, ва ба ҳеч вачҳ ҳалос нахоҳанд шуд.
4. Лекин шумо, эй бародарон, дар зулмот нестед, ки он рӯз бар шумо чун дузд ояд;
5. Зеро ки ҳамаи шумо писарони нур ва писарони рӯз ҳастед. Мо на писарони шаб ҳастем ва на писарони зулмот.
6. Пас, набояд мисли дигарон дар хоб бошем, балки бедор ва хушбӯр бошем.
7. Зеро ки хобидагон шабона мехобанд, ва мастон шабона маст мешаванд;
8. Вале мо, ки писарони рӯз ҳастем, бояд хушбӯр бошем ва зиреҳи имон ва муҳаббат ва ҳӯди умдеди наҷотро дар бар кунем,
9. Чунки Худо моро на баро ғазаб таъин кардааст, балки барои ёфтани наҷот ба василаи Худованди мо Исои Масеҳ,
10. Ки барои мо мурд, то ки мо, хоҳ бедор бошем, хоҳ хобида, бо якҷоягии Ў зист кунем.
11. Бинобар ин ҳамдигарро тасаллӣ диҳед ва якдигарро обод кунед, чунон ки низ мекунед.

Насиҳат. Саломҳо.

12. Аммо аз шумо, эй бародарон, илтимос мекунем, ки он касонро қадрдонӣ намоед, ки дар миёни шумо меҳнат мекунанд, ва саварони шумо дар Худованд буда, шуморо насихат медиҳанд,
13. Ва онҳоро барои фаъолиятшон бо камоли муҳаббат иззат кунед; бо якдигар дар сулҳ зист кунед.

14. Инчунин аз шумо, эй бародарон, хошишмандем, ки танбалонро насихат кунед, бечуръатонро тасаллӣ диҳед, сустонро дастгирӣ намоед, бо ҳар кас пурсабр бошед.
15. Бохабар бошед, ки касе ба касе дар ивази бадӣ бадӣ накунад, балки ҳамеша барои якдигар ва барои ҳама дар паи некӣ бошед.
16. Ҳамеша шод бошед.
17. Пайваста дуо гӯед.
18. Барои ҳама чиз шукр гӯед, зеро ки чунин аст иродаи Худо дар ҳаққи шумо дар Исои Масеҳ.
19. Рӯхро хомӯш накунад.
20. Нубувватҳоро хор нашуморед.
21. Ҳама чизро озмоиш кунед, чизи хубро нигоҳ доред.
22. Аз ҳар гуна бадӣ худдорӣ кунед.
23. Худи Худои осоиштагӣ бигзор шуморо ба кулӣ пок гардонад ва рӯху чону ҷисми шуморо дар вақти омадани Худованди мо Исои Масеҳ комилан беайб нигоҳ дорад.
24. Даъваткунандаи шумо амин аст, ва инро низ ба амал меоварад.
25. Эй бародарон, барои мо дуо гӯед.
26. Ба ҳамаи бародарон бо бўсаи муқаддас салом расонед.
27. Шуморо ба исми Худованд вазифадор менамоям, ки ин номаро ба ҳамаи бародарони муқаддас бихонед.
28. Файзи Худованди мо Исои Масеҳ бо шумо бод. Омин.

**НОМАИ ДУЮМИ ҲАВВОРИИ МУҚАДДАСИ ПАВЛУС БА
ТАСЛҶНИКИЁН
БОБИ ЯКУМ**

Саломӣ ҳавворӣ ба имондорон.

1. Павлус ва Силвонус ва Тимотиюс ба калисои Таслўникӣ, ки дар Падари мо Худо ва Исои Масеҳи Худованд аст:
2. Файз ва осоиштагӣ аз ҷониби Падари мо Худо ва Исои Масеҳи Худованд бар шумо бод.

*Шукргузорӣ барои устувориҳои иммони таслўникиён.
Дар бораи омадани дуҷуми Масеҳ.*

3. Ҳамеша мо бояд Худоро барои шумо, эй бародарон, чунон ки сазовор аст, шукргузорӣ намоем, чунки имони шумо афзоиш меёбад ва дар миёни ҳамаи шумо муҳаббати ҳар яке ба ҳамдигар зиёд мешавад,
4. Ба тавре ки худи мо дар калисоҳои Худо аз шумо фахр мекунем, дар хусуси сабр ва имони шумо дар ҳамаи таъкибот ва азобҳое ки аз сар мегузаронед.
5. Ин гувоҳиест бар довариҳои одилонаи Худо, то ки шумо сазовори Малакути Худо ҳисоб ёбед, ки барои он низ уқубат мекашед.
6. Зеро ба назари Худо одилона аст, ки уқубатдиҳандагони шуморо уқубат диҳад,
7. Ва шуморо, ки уқубат мекашед, бо якҷоягии мо фароғат бахшад, хангоме ки Исои Худованд аз осмон бо ғариштаҳои қуввати Худ
8. Дар оташи фурӯзон зухур намуда, аз онҳое ки Худоро намешинсанд ва ба башорати Худованди мо Исои Масеҳ итоат намекунанд, интиқом гирид.
9. Онҳо гирифтори ҷазои ҳалокати абадӣ гардида, аз ҳузури Худованд ва ҷалоли қудрати Ў маҳрум хоҳанд шуд.
10. Дар он рӯзе ки Ў омада, дар муқаддасони Худ ҷалол ёбад ва ҳамаи имондоронро бо таъҷуб оварад, чунки шумо ба шаҳодати мо имон овардед.
11. Барои ҳамин ҳам мо ҳамеша барои шумо дуо мегўем, то ки Худои мо шуморо сазовори даъваташ гардонад ва ҳар салоҳдиди некӣ ва кори имонро бо қуввати Худ ба амал оварад,
12. То ки исми Худованди мо Исои Масеҳ дар шумо ҷалол ёбад, ва шумо дар Ў ҷалол ёбед, ба ҳасби файзи Худои мо ва Исои Масеҳи Худованд.

БОБИ ДУЮМ

Зоҳир шудани муртади олицоҳ пеш аз омадани дуюми Масеҳ.

1. Валекин аз шумо, эй бародарон, илтимос мекунем, ки дар хусуси омадани Худованди мо Исои Масеҳ ва пайвастании мо бо Ӯ
2. Нагузоред ки фикри шумо зуд ба шубҳа афтад, ва ҳаросон нашавед на аз нубуввати рӯх, на аз калом ва на аз номаи ки гӯё мо фиристода бошем дар бораи он ки рӯзи Масеҳ фаро расидааст.
3. Ҳеҷ кас ба ҳеҷ вачҳ набояд шуморо фиреб кунад, зеро аввал бояд исьён ба вукӯъ биёяд ва шахси пур аз шарорат, яъне писари ҳалокат зоҳир шавад.
4. Вай ба ҳар чизе ки Худо ё маъбад ном дорад, муқобилият нишон медиҳад ва худро аз он баланд мегирад, ба тавре ки дар маъбади Худо нишаста, худро Худо эълон мекунад.
5. Оё дар хотир надоред, ки вақте ки назди шумо будам, инро ба шумо мегуфтам?
6. Ва алҳол шумо медонед он чист, ки ба вай монёъ мешавад, то дар вақти муайян зоҳир гардад.
7. Зеро ки сирри шарорат акнун амал мекунад, вале ҳоло махфиёна аст, то даме ки он чи монёъ мешавад, аз миён бардошта шавад,
8. Он гоҳ шарири зоҳир мегардад, ҳамон ки Исои Худованд варо ба нафаси даҳонаш мекушад ва бо зуҳури омадани Худ несту нобуд мекунад.
9. Омадани ин шарир бо ҳар гуна қувват ва аломот ва мӯъҷизоти сохта аз рӯи амали шайтон аст,
10. Ва бо ҳар навъ талбиси ноҳаққӣ дар вучуди нобушавандагон барои он ки онҳо муҳаббати ростиро қабул накардаанд, то ки начот ёбанд.
11. Ва ба ин сабаб Худо ба онҳо неруи гумроҳкунандаро мефиристад, то ки ба дурӯғ имон оваранд,
12. То ҳамаи онҳое ки ба ростӣ имон наоварданд, балки ноҳаққиро дӯст доштанд, маҳкум гарданд.

Худованд тасаллои имондорон аст.

13. Валекин мо бояд ҳамеша Худоро барои шумо, эй бародарони маҳбуби Худованд, шукргузорӣ намоем, ки Худо аз ибтидо, ба василаи тақдиси Рӯҳ ва имон ба ростӣ, шуморо барои начот баргузидааст.

14. Ва барои он шуморо ба воситаи башорати мо даъват намудааст, то ки ба чалоли Худовандимо Исои Масеҳ ноил шавед.

15. Пас, эй бародарон, истодагӣ кунед ва ривоятхоеро, ки ё аз калом, ё аз номаи мо гирифтаед, нигоҳ доред.

16. Валекин Худи Худованди мо Исои Масеҳ ва Худо, Падари мо, ки моро дӯст доштааст ва тасаллии абадӣ ва умеди некро бо файз ато намудааст,

17. Бигзор дилҳои шуморо тасаллӣ диҳад ва шуморо дар ҳар сухан ва амали нек устувор гардонад.

БОБИ СЕЮМ

Имондорон бояд барои башорати Каломи Худо дуо гӯянд.

1. Ба ҳар ҳол, эй бародарон, дар ҳаққи мо дуо гӯед, то ки каломи Худованд паҳн шавад ва чалол ёбад, чунон ки дар миёни шумо шудааст,

2. Ва барои он ки мо аз одамони гумроҳ ва шарир халос шавем; зеро ки на ҳар кас имон дорад.

3. Лекин Худованд амин аст, ки шуморо устувор гардонад ва аз он шарир нигоҳ дорад.

4. Ва мо ба шумо дар Худованд эътимод дорем, ки он чи ба шумо амр фармоем, ба ҷо меоваред ва ба ҷо хоҳед овард.

5. Ва Худованд бигзор дилҳои шуморо ба муҳаббати Худо ва ба сабри Масеҳ хидоят намояд.

Калисо бояд ба танбалӣ ва касони бекоргард муқобил баромада, тартибро таълим диҳад.

6. Валекин ба шумо, эй бародарон, ба исми Худованди мо Исои Масеҳ дастур медиҳем, ки аз ҳар бародаре ки бекоргардӣ мекунад ва на мувофиқи ровояте ки аз мо қабул кардаед, дур шавед,

7. Зеро худи шумо медонед, ки чӣ гуна бояд ба мо тақлид намоед; зеро ки мо дар миёни шумо бекоргард набудем;
8. Нони касеро муфт нахӯрдем, балки шабу рӯз ба меҳнат ва кор машғул шудем, то ки ба касе аз шумо гаронӣ накунем,
9. На аз он сабаб ки ҳақ надоштем, балки барои он ки худамонро ба шумо намунаи ибрат гардонем, то ки ба мо тақлид намоед.
10. Зеро, вақте ки назди шумо будем, ба шумо чунин дастур додем: агар касе нахоҳад кор кунад, бигзор хӯрок ҳам нахӯрад.
11. Зеро шунидем, ки баъзе касон дар миёни шумо бекоргардӣ мекунанд, яъне ҳеч коре накарда, давуғечи барзиёд мекунанд;
12. Ба чунин шахсон дар худованди мо Исои Масеҳ амр мефармоем ва насиҳат медиҳем, ки сокитона кор карда, нони худро бихӯранд.
13. Валекин шумо, эй борадарон, аз некӯкорӣ монда нашавед.
14. Ва агар касе ба суханоне ки мо дар ин нома навиштаем, гӯш надиҳад, ўро дар хотири худ гирифта монед ва бо ў муошират накунед, то ки хичил шавад;
15. Аммо ўро душман ҳисоб накунед, балки ҳамчун бародар насиҳат диҳед.

Салом бо дасти худ ба ҳамаи имондорон.

16. Валекин Худи Худованди осоиштагӣ бигзор ҳамеша дар ҳама чиз осоиштагӣ ба шумо ато намояд. Худованд бо ҳамаи шумо бод!
17. Ман, Павлус, бо дасти худ салом мерасонам, ки ин аломате дар ҳар нома аст; ман чунин менависам:
18. Файзи Худованди мо Исои Масеҳ бо ҳамаи шумо бод. Омин.

**НОМАИ ЯКУМИ ҲАВВОРИИ МУҚАДДАС ПАВЛУС БА
ТИМОТИҶОС
БОБИ ЯКУМ**

Файз, марҳамат ва осоиштагӣ аз ҷониби Худо.

1. Павлус, ҳаввории Исои Масеҳ бо амри Худое ки Начотдиҳандаи мост, ва Исои Масеҳи Худованд, ки умеди мост,
2. Ба Тимотиюс, ки фарзанди ҳақиқӣ дар имон аст: файз, марҳамат ва озоиштагӣ аз ҷониби Падри мо Худо ва Худованди мо Исои Масеҳ бод.

Насиҳат дар бораи муқобилат кардан ба воизони козиби шариат.

3. Вақте ки ба Мақдуния равона шудам, аз ту хоҳиш кардам, ки дар Эфсӯс бимонӣ, то баъзе касонро насихат диҳӣ, ки таълимоти дигарро паҳн накунад
4. Ва бо қиссаҳо на ба насабномаҳои бепоян машғул наашаванд, ки ин чизҳо на барои ободии хонаи Худо, ки дар имон аст, балки бетар ба мубоҳисот оварда мерасонад.
5. Мақсади ин насихат муҳаббат аст, ки аз дили соф ва вичдони нек ва имони бериё падида меояд,
6. Ки баъзе ксон аз он баргашта, ба ёвагӯӣ моил шудаанд,
7. Дар ҳолате ки мехоҳанд муаллимони шариат бошанд, аммо намефаҳманд на он чиро, ки мегӯянд, на он чиро, ки даъво мекунад.
8. Лекин мо медонем, ки шариат нек аст, кас агар онро ба таври шаръӣ ба кор барад,
9. Ва инро бидонед, ки шариат на барои одил дар миён гузошта шудааст, балки барои шарирон ва беитоатон, осӣён ва гуноҳкорон, фосиқон ва палидон, барои таҳқиркунандагони падар ва модар, барои одамкушон,
10. Барои зинокорон, ливотагарон, одамдуздон, дурӯғгӯён, савгандшиканон ва барои ҳар амале ки бар хилофи таълимоти солим аст,
11. Ба ҳасби башорати пурчалолӣ Худои таборак, ки ба ман супурда шудааст.

Сазовори марҳамат шудни ҳавворӣ мисоли тасаллибахш аст барои вичдони ғамгин.

12. Исои Масеҳи Худованди моро шукргузорӣ мекунам, ки Ў ба ман кувват бахшид ва маро амин дониста, ба хизматгузорӣ таъин намуд,
13. Маро, ки пештар куфргӯ таъкибкунанда ва озордеҳ будам, лекин сазовори марҳамат гардидам, чунки аз рӯи нодонӣ, дар беимонӣ амал мекардам;
14. Аммо файзи Худованди мо бо имон ва муҳаббате ки дар Исои Масеҳ аст, дар ман ниҳоятдараҷа зоҳир шуд.
15. Ин сухан дуруст аст ва сазовори қабули куллӣ, ки Исои Масеҳ ба дунё омад, то гуноҳкоронро начот диҳад, ва ман бадтарини онҳо ҳастам.
16. Лекин ман барои он сазовори марҳамат шудам, ки Исои Масеҳ тамоми пурсабриро аввал дар ман нишон диҳад, то ба онҳое ки барои ҳаёти ҷовидонӣ ба Ў имон хоҳанд овард, намунаи ибрат бошам.
17. Ба Подшоҳи ҷовид, ба Худои ғайрифонӣ, нонамоён ва якто то абад шавкат ва ҷалол бод. Омин.
18. Туро, эй фарзандам Тимотиюс, мувофиқи нубувватҳое ки пештар дар ҳақи ту шуд, чунин насиҳат медиҳам, ки ту мутобиқи онҳо амал намуда, ҳамчун сарбози нек ҷанг кунӣ,
19. Ва имон ва вичдони нек дошта бошӣ, ки баъзе касон онро рад карданд, ва киштии имонашон ғарқ шуд;
20. Аз он ҷумла Ҳумниюс ва Искандар, ки онҳоро ба шайтон супурдам, то таълим диҳам, ки куфр нагӯянд.

БОБИ ДУЮМ

Дастурҳо барои ҷамъомадҳои ибодати Худо.

1. Дуо барои ҳамаи одамон.

1. Пас, дар навбати аввал хоҳишмандем, ки дуоҳо, илтимосҳо, тазарруъҳо ва шукронаҳо ба ҷо оварем барои ҳамаи одамон,
2. Барои подшоҳон ва барои ҳамаи ҳукуматдорон, то ки ором ва сокит, бо камоли парҳезгорӣ ва покӣ умр гузаронем;
3. Зеро ин дар назари Худо, ки Начотдиҳандаи мост, хуб ва писандида аст,
4. Ки Ў мехоҳад, ки ҳамаи одамон начот ёбанд ва ба дониши ростӣ бирасанд.

5. Зеро ки Худо ягона аст, ва воситачии байни Худо ва одамон низ ягона аст, ки Исои Масеҳи одамизод аст,
6. Ки Худро ҳамчун фидияе барои ҳама дод: ин шаҳодатест, ки дар замони муайян дода шудааст,
7. Ва барои ин ман воиз ва ҳавворӣ ва муаллими халқҳо дар имон ва ростӣ таъин шудаам, дар Масеҳ рост мегӯям, дурӯғ не.

2. Рафтори мардон ва занон.

8. Пас хоҳиш дорам, ки мардон дастҳои муқаддасро бе ғазаб ва шубҳа боло бардошта, дар ҳар ҷо дуо гӯянд;
9. Ва занон низ дар сару либоси шоиста маҳчубона ва боисмат бошанд ва худро на бо мӯйбофӣ, на бо тилло, на бо марворид ва на бо либосҳои гаронбаҳо оро диҳанд,
10. Балки бо аъмоли нек, чунон ки ба занони парҳезгор муносиб аст.
11. Бигзор зан дар хомӯшӣ бо камоли итоат таълим гирад;
12. Ва ба зан иҷозат намедиҳам, ки таълим диҳад ва бат мард ҳукмрон шавад, балки хомӯш бошад.
13. Зеро ки аввал Одам офарида шудааст, ва баъд аз ӯ Ҳавво;
14. Ва Одам фирефта нашудааст, балки зан фиреб хӯрда, ба гуноҳ дучор шудааст;
15. Лекин вай ба воситаи бачазоӣ наҷот хоҳад ёфт, агар дар имон ва муҳаббат ва қудсият бо исмат қоим бошад.

БОБИ СЕЮМ

Дар бораи мансабҳои калисо.

1. Дар бораи усқуфҳо.

1. Чунин сухан амин аст, ки агар касе усқуфиро орзу кунад, кори хубе орзу макунад.
2. Аммо усқуф бояд беайб, соҳиби як зан, хушёр, боисмат, боодоб, меҳмоннавоз ва омӯзгор бошад;
3. На моили шаробнӯшӣ, на чангара, на тамаъкор, балки сокит ва сулҳчӯ, на зарпараст;
4. Хонаву ҷои худро ба хубӣ идора кунад, фарзандонашро бо камоли ҳалолкорӣ дар итоат нигоҳ дорад;

5. Зеро агар кас хонаву ҷои худро идора карда натавонад, оё вай дар бораи Калисои Худо ғамхорӣ карда метавонад?
6. Аз ҷумлаи навимонон набошад, мабодо мағрур шуда, зери ҳукми иблис афтад.
7. Ва ҳамчунин аз ҷониби онҳое ки дар берунанд, ў бояд, шаҳодати нек дошта бошад, то ки ба мазаммат ва доми иблис гирифта нашавад.

2. Дар бораи дъконҳо.

8. Лозим аст, ки дъконҳо низ ҳалолкор бошанд, на дузабон, на шавқманди шаробнӯшӣ, на тамаъкор,
9. Балки сирри имонро дар вичдони пок нигоҳ доранд.
10. Валекин онҳо ҳам бигзор аввал озмуда шаванд ва баъд, агар беайб бошанд, хизмат кунанд,
11. Ҳамчунин занонашон бояд ҳалолкор бошанд, на ғайбаткунанда, балки хушбӯр ва аз ҳар ҷиҳат мӯътамад.
12. Дъконҳо бояд соҳиби як зан бошанд, фарзандон ва хонаву ҷои худро ба хубӣ идора кунанд;
13. Зеро онҳое ки нағз хизмат карда бошанд, барои худ мартабаи олий ва ҷуръати азим дар имоне ки дар Исои Масеҳ аст, муҳайё мекунанд.

3. Калисо бунъеди ростист.

14. Инро ба ту менависам ба умеди он ки ба қарибӣ назди ту биёям.
15. Аммо агар даранг кунам, туро лозим аст бидонӣ, ки ҷӣ гуна дар хонаи Худо рафтор намой, ки он Калисои Худои Ҳай, рукн ва бунъеди ростист.
16. Ва бечуну чаро бузург аст сирри диндорӣ: Худо дар ҷисм зоҳир шуд, дар Рӯҳ тасдиқ гардид, ба василаи фариштаҳо дида шуд, дар миёни халқҳо мавъиза карда шуд, дар ҷаҳон бо имон пазируфта шуд, дар ҷалол боло бароварда шуд.

БОБИ ЧОРУМ

Огоҳонидан аз парҳези риёкорона.

1. Аммо Рӯҳ кушоду равшан мегӯяд, ки дар замони охир баъзе касон аз имон баргашта, ба арвоҳи фиребанда ва таълимоти шаётин гӯш хоҳанд андохт,
2. Ба воситаи риёкориҳои дурӯғгӯёне ки вичдонашон гӯё бо доғе беҳис шудааст,
3. Никоҳро манъ мекунанд ва аз ҳар навъ хӯрок парҳез мефармоянд, ки онро Худо офаридааст, то ки имондорон ва орифони ростӣ бо шукргузорӣ бихӯранд.
4. Зеро ки ҳар офаридаи Худо хуб аст, ва ҳеч чиз набояд рад карда шавад, агар онро бо шукргузорӣ бихӯранд.
5. Чунки он бо каломии Худо ва бо дуо тақдир мегардад.

Дар бораи диндорӣ ва баракоти он.

6. Агар инро ба бародарон талқин намоӣ, хизматгузори неки Исои Масеҳ хоҳӣ буд, ки аз суханони имон ва таълимоти неке ки пайравӣ кардаӣ, ғизо мегирӣ.
7. Аммо аз қиссаҳои нолоқи аҷузаҳо рӯй гардон, балки худро дар диндорӣ машқ деҳ;
8. Зеро ки машқи қисмони кам ғоида дорад, вале диндорӣ барои ҳама чиз ғоиданок аст, ки ваъдаи ҳаёти ҳозира ва ояндаро дорад.
9. Дуруст аст ин сухан ва сазовори қабули кулӣ.
10. Зеро барои ҳамин ҳам мо меҳнат мекунем ва заҳмат мекашем, ки ба Худои Ҳай умед бастаем, ки Ў Наҷотдиҳандаи ҳамаи одамон, алалхусус имондорон аст.
11. Ҳаминро мавъиза намо ва таълим деҳ.
12. Бигзор ҳеч кас ба чавонии ту безътиной накунад; балки барои имондорон дар сухан, дар рафтор, дар муҳаббат, дар рӯҳ, дар имон, дар покӣ намунаи ибрат бош.
13. То вақти омадани ба қироат, насиҳат ва таълим машғул шав.
14. Ба бахшоиши Рӯҳ, ки дар туст, безътиной накун, ки он ба ту ба василаи нубувват бо гузоштани дастҳои пирон дода шудааст.
15. Ба ин ғамхорӣ намо ва инро тарқ накун, то ки мувофақияти ту ба ҳама намоён шавад.

16. Ба худат ва ба таълим диққат дех, доимо ба ин машғул бош; зеро, агар ҳамин тавр рафтор кунӣ, ҳам худатро начот медиҳӣ ва ҳам шунавандагонатро.

БОБИ ПАНЦУМ

Дар бораи унвонҳо дар Калисо.

1. Дар бораи пирамардон ва ҷавонон.

1. Пирамардонро мазаммат накун, балки чун падар насихат дех; ҷавононро чун бародарон;
2. Пиразанонро чун модарон; ҷавонзанонро чун хоҳарон, бо камоли покӣ.
3. Бевазанонро, агар бевазанони ҳақиқӣ бошанд, эҳтиром намо.
4. Вале агар бевазани соҳиби фарзандон ва ё набераҳо бошад, бигзор онҳо авал вазифаи динии худро нисбат ба оила таълим гиранд ва падару модаронро қадрдонӣ кунанд, зеро ки ин писандидаи Худост.
5. Бевазани ҳақиқӣ ва бекас ва Худо умед мебандад ва шабу рӯз ба тазарруъ ва дуо машғул аст,
6. Лекин бевазани ки дар айшу ишрат умр мегузаронад, зинда ба зинда мурдааст.
7. Ана ҳаминро ба онҳо талқин намо, то ки беайб бошанд.
8. Аммо агар касе ба хешу табораш ва алалхусус ба аҳли хонааш ғамхорӣ накунад, вай тарки имон кардааст ва аз беимонон бадтар аст.
9. Ба рӯйхат номи бевазани сабт шавад, ки синну солаш аз шаст кам набошад ва як шавҳар карда бошад.
10. Ва дар бораи аъмоли некаш шаҳодате дошта бошад: фарзандонро тарбият дода, ғарибонро меҳмондорӣ карда, пойҳои муқаддасонро шуста, аламзадагонро дастгирӣ намуда ва ҳар амали некро пайравӣ карда бошад.
11. Лекин бевазанони ҷавонро қабул накун, зеро вақте ки шавҳат онҳоро аз Масеҳ дур месозад, меҳонанд никоҳ кунанд;
12. Бинобар ин маҳкум хоҳанд шуд, чунки имони пештараро рад кардаанд;
13. Илова бар ин, азбаски бекоранд, хона ба хона мегарданд, ва на танҳо бекоранд, балки низ лаққӣ ва кунҷков буда, суханоне мегӯянд, ки шоиста нест.

14. Пас, хоҳиши ман ин аст, ки ҷавонзанон никоҳ кунанд, бача зоянд, бо рӯзгори хона машғул шаванд ва ба душман ҳеч як асосе надиханд, ки бадгӯй кунад:

15. Зеро ки баъзе аз онҳо аз паи шайтон рафта, гумроҳ шудаанд.

16. Агар мард ё зани имондоре бевазанон дошта бошад, бигзор ба онҳо мадад расонад ва бар Калио гаронӣ накунад, то ки Калисо ба бевазанони ҳақиқӣ мадад расонда тавонад.

2. Дар бораи пирон.

17. Пироне ки нағз сардорӣ мекунад, эҳтироми дучандро сазоворанд, алалхусус онҳое ки дар ваъз ва таълим меҳнат мекунад,

18. Зеро ки дар Навиштаҳо гуфта шудааст: "вақте ки барзагов хирман мекӯбад, даҳонашро набанд"; ва боз "Меҳнаткаш музди худро сазовор аст".

19. Шикоятро дар ҳаққи пире, бе он ки ду ё се шоҳид бошад, қабул нақун.

20. Хатокоронро дар ҳузури ҳама танбех намо, то ки дигарон низ битарсанд.

21. Дар пеши Худо ва Исои Масеҳи Худованд ва фариштаҳои баргузида туро қасам медиҳам, ки инро бе ғаразе риоя намоӣ ва ҳеч коре бо рӯйбинӣ нақунӣ.

22. Дастхоро бар ҳеч кас шитобкорона нагузор ва ба гуноҳҳои дигарон шарик нашав; худро пок нигоҳ дор.

23. Минбаъд оби танҳо нанӯш, балки барои меъдаат ав нотобиҳои зиёде ки дорӣ, каме шароб ба кор бар.

24. Гуноҳҳои баъзе касон ошкор аст ва рост сӯи маҳкумият мебарад, лекин гуноҳҳои баъзеи дигарон баъдтар ошкор мешавад.

25. Ҳамчунин аъмоли нек ошкор аст, ва агар ин тавр набошад ҳам, пинҳон монда наметавонад.

БОБИ ШАШУМ

3. Дар бораи гуломон.

1. Гуломоне ки зери юғ мебошанд, бояд оғоёни худро сазовори ҳар иззату икром донанд, то ки исми Худо ва таълимоти мо гирифта мазаммат нашавад.

2. Вале онҳое ки оғоёни имондор доранд, набояд ба онҳо безътиной кунанд, чунки онҳо бародаронанд; балки бояд бо чидду ҷаҳд боз ҳам зиёдтар ба онҳо хизмат кунанд, зеро онҳое ки аз инҳо баҳрае мебинанд, имондор ва маҳбубанд. Инро таълим деҳ ва насиҳат намо.

Оқибатҳои ҷудошавӣ аз таълимоти солим.

Насиҳат барои мӯтадилӣ.

3. Агар касе таълимоти дигарро паҳн кунад ва ба суҳанони солими Худованди мо Исои Масеҳ ва ба таълимоти диндорӣ пайравӣ накунад,

4. Вай мағрур аст, ҳеҷ чизро наметонад, балки ба бемории мучодилот ва мубоҳисот дучор шудааст, ки аз онҳо ҳасад, ҷанҷол, бадзабониҳо, гуноҳҳои шарирона

5. Ва мунозираҳои бекора ба амал меояд дар миёни шахсони ақламида ва аз ҳақиқат бегонае ки мувофиқи пиндошташон диндорӣ манбаи ғайриқонун аст. Аз чунин шахсон канорагирӣ намо.

6. Аммо диндорӣ бо қаноатмандӣ манфиати зиёде дорад.

7. Зеро ки мо ба дунёе чизе наовардаем, ва равшан аст, ки наметавонем чизе аз он низ бибарем.

8. Бинобар ин, модоме ки хӯрок ва либос дорем, аз он қонеъ хоҳем буд.

9. Лекин онҳое ки меҳроҳанд сарватманд шаванд, гирифта озмоиш ва дом ва бисёр ҳавасҳои беақлона ва зарарнок мешаванд, ки онҳо мардумро дар хонавайронӣ ва ҳалокат меғўтонанд.

10. Зеро ки решаи ҳамаи бадӣҳо зарпарастист, ки баъзе касон ба он орзуманд шуда, аз имон баргаштаанд ва худро гирифта андӯхҳои зиёде кардаанд.

Павлус Тимотиюсро ба талош дар роҳи имон даъват манамояд.

11. Аммо ту, эй одами Худо, аз ин ҳазар намо ва аз паи адолат, диндорӣ, имон, муҳаббат, сабр ва фурӯтанӣ бирав;

12. Дар роҳи имон ба таври нек талош намо, ҳаёти ҷовидониро аз они худ бисоз, ки барои он ту даъват гардидай ва дар пеши шоҳидони бисъёр эътирофи нек кардай.

13. Ба ҳузури Худое ки ҳамаро ҷон мебахшад, ва ба ҳузури Исои Масеҳ, ки дар пеши Понтиус Пилотиус эътирофи нек кардааст, ба ту амр мефармоям,

14. Ки ҳукмро то вақти зуҳури Худованди мо Исои Масеҳ беайб ва бенуқсон риоя намой,

15. Ки онро Фармонгузори таборак ва яғона, Подшоҳи подшоҳон ва Худованди худовандон дар вақти худ нишон хоҳад дод.

16. Ки танҳо Ё Ҳайй лоямут буда, дар нури дастнорас сокин аст, ва Ёро як нафар ҳам аз одамон надидааст ва дида наметавонад. Ёро то абад шавкат ва қудрат бод! Омин.

17. Сарватдорони ин дунёро амр фармой, ки ҳавобаландӣ накунанад ва ба сарвати бебақо умед набанданд, балки ба Худои Ҳай, ки ҳама чизро барои маишати мо ба фаровонӣ ато мекунад;

18. Бигзор онҳо некӣ кунанд ва аз аъмоли нек сарватманд шаванд, валинеъмат ва одамдӯст бошанд

19. Ва барои худ ганҷе ғун кунанд, ки барои оянда асоси нек гардад, то ки ҳаёти ҷовидониро аз они худ созанд.

Огоҳони хотимаӣ.

Салом.

20. Эй Тимотиус! Он чиро, ки ба ту амонат гузошта шудааст, муҳофизат намо ва аз ёвағӣи ношоям ва мубоҳисоте ки бардурӯғ дониш номида мешавад, рӯй гардон,

21. Ки баъзе қасон ба он часпида, аз имон баргаштаанд. Файз бо ту бод. Омин.

НОМАИ ДУЮМИ ҲАВВОРИИ МУҚАДДАС ПАВЛУС БА ТИМОТИЮС БОБИ ЯКУМ

Худо имондорро дар қувват, муҳаббат ва парҳезгорӣ мустаҳакам мекунад.

1. Павлус, ҳаввориИ Исои Масеҳ бо иродаи Худо, ба ҳасби ваъдаи ҳаёт, ки дар Исои Масеҳ аст,
2. Ба Тимотиюс, фарзанди маҳбубам: файз, марҳамат ва осоиштагӣ аз ҷониби Худои Падар ва Худованди мо Исои Масеҳ бод.
3. Шукргузорӣ менамоям Худоеро, ки чун аҷдоди худ бо вичдони пок ба Ў ибодат макунам, барои он ки ҳамеша туро дар дуоҳоям шабу рӯз ба ёд меоварам.
4. Шавқманди дидори ту ҳастам, дар ҳолате ки ашкҳои туро дар хотир дорам, то аз шодӣ пур шавам,
5. Зеро ки имони бериёи туро, ки пештар дар модаркалонат Лӯид ва модарат Авниқо сокин буд, ба хотир меоварам ва яқин медонам, ки он дар ту низ сокин аст.
6. Ба ин сабаб ба ту хотиррасон мекунам, ки он бахшоиши Худоро, ки ба василаи гузоштани дастҳои ман дар туст, авҷ гиронӣ;
7. Зероки Худо ба мо на рӯҳи тарсу ҳаросро, балки рӯҳи қувват ва муҳаббат ва парҳезгорӣ додааст.
8. Пас, на аз шаҳодат додан ба Худованди мо ва на аз ман, ки бандии Ў ҳастам, ор дор, балки барои башорат ба ҳасби қуввати Худо уқубат бикаш,
9. Ки Ў моро наҷот додааст ва ба даъвати муқаддас хондааст, на бар тибқи аъмоли мо, балки ба ҳасби таъиноти Худ ва ба ҳасби он файзе ки ба мо аз азал дар Исои Масеҳ ато шудааст,
10. Вале алҳол ба василаи зуҳури Наҷотдиҳандаи мо Исои Масеҳ ошкор гардидааст, ки Ў мамотро ботил намуд ва ҳаёт ва бефаноиро ба воситаи башорат дурахшон кард,
11. Ки барои он ман воиз ва ҳавворӣ ва муаллими халқҳо таъин шудаам.
12. Ба ин сабаб ман чунин уқубат мекашам, лекин ор намедорам, зеро медонам, ки ба Кӣ имон овардаам, ва ман яқин дорам, ки Ў қодир аст имони маро то он рӯз нигоҳ дорад.

13. Намунаи суханони солимро, ки аз ман шунидаӣ, бо имон ва муҳаббате ки дар Исои Масеҳ аст, пайравӣ намо.

14. Он амонати некро ба воситаи Рӯҳулқудсе ки дар мо сокин аст, нигоҳ дор.

Ҳамкорони бовафо ва бевафои Павлус.

15. Ту медонӣ, ки ҳамаи онҳое ки дар вилояти Осиё ҳастанд, маро тарк кардаанд; аз он ҷумла Фучлус ва Ҳармучнис.

16. Худованд ба аҳли хонаи Анисифӯрус марҳамат намояд барои он ки ӯ чандин бор маро дилдорӣ дод ва аз занҷирҳоям хичил нашуд,

17. Балки, хангоме ки ба Рум омад, бо чидду ҷаҳди зиёде маро ҷустуҷӯ намуда, ёфт.

18. Худованд ба ӯ ато фармояд, ки ба ҳузури Худованд дар он рӯз марҳамат пайдо кунад. Ва хизмати бисъереро, ки ӯ дар Эфсӯс барои ман кардааст, ту хубтар медонӣ.

БОБИ ДУЮМ

Касе ки ба Исо имон дорад, бояд бо файз қавӣ бошад ва адолат, имон, муҳаббат ва осоиштагиро пайравӣ намояд.

1. Пас, эй фарзандам, бо файзе ки дар Исои Масеҳ аст, қавӣ бош.

2. Ва он чиро, ки аз ман дар ҳузури шоҳидони бисъер шунидаӣ, ба одамони мўътамаде бисупор, ки лаёқат дошта бошанд дигронро низ таълим диҳанд.

3. Ҳамчун сарбози неки Исои Масеҳ ба уқубатҳо тоб овар.

4. Ҳеҷ сарбоз худро бо корҳои рӯзгор банд намекунад, то ки ба сипаҳсолор писанд афтад.

5. Ва агар касе мубориза кунад ҳам, соҳиби тоҷ намешавад, агар ғайриқонунӣ мубориза карда бошад.

6. Зероаткори меҳанкаш бояд аввалин шахс бошад, ки аз ҳосил баҳра барад.

7. Он чи мегӯям, бифаҳм ва Худованд дар ҳама чиз ба ту фаҳм хоҳад дод.

8. Исои Масеҳро дар хотир нигоҳ дор, ки аз насли Довуд буд ва аз мурдагон эҳё шуд, ба ҳасби башорати ман,

9. Ки барои он, мисли бадкоре, то ба дараҷаи занҷирҳо уқубат мекашам, аммо каломи Худо ба занҷирҳо банд нест.

10. Бинобар ин ман ба ҳар чиз ба хотири баргузидагон сабр мекунам, то ки онҳо низ начоте ки дар Исои Масеҳ аст, бо ҷалоли абадӣ ноил шаванд.

11. Дуруст аст ин сухан: агар бо Ў мурда бошем, бо Ў зиндагӣ ҳам хоҳем кард;

12. Агар тоқат оварем, бо Ў салтанат ҳам хоҳем ронд; вале агар инкор кунем, Ў низ моро инкор хоҳад кард;

13. Агар мо бевафо бошем, Ў вафодор аст, зеро ки Худо инкор карда наметавонад.

Огоҳонидан аз баҳсу мунозираи бефоида.

14. Ҳаминро хотиррасон карда, ба ҳузури Худованд ба онҳо дастур деҳ, ки ба баҳсу мунозира машғул нашаванд, ки он ҳеч фоида намебахшад, балки шунавандагонро парешонхотир месозад.

15. Саъю кӯшиш намо, ки худро ба Худо муносиб нишон диҳӣ, ҳамчун коркуне ки хичил намешавад ва каломи ростиро дуруст мавъиза мекунад.

16. Вале аз ёвағӣи ношоям канорагирӣ намо; зеро ки ин кор мардумро боз ҳам зиёдтар ба маъсият гирифтад хоҳад кард,

17. Ва суханашон, ҳамчун мараз, паҳн хоҳад шуд. Дар миёни онҳо Ҳумниюс ва Филитус ҳастанд,

18. Ки аз ростӣ дур шуда, мегӯянд, ки’’эхъё аллакай воқеъ шудааст’’, ва имони баъзеро хароб мекунанд.

Калисои ҳақиқӣ усутвор аст.

19. Аммо бунъеди матини Худо қоим аст ва чунин мӯҳре дорад: “Худованд мансубони Худо мешиносад”; ва боз’’Ҳар кӣ исми Худовандро мехонад, бигзор аз шарорат канорагирӣ намояд’’.

20. Вале дар хонаи калон на танҳо зарфҳои тилло ва нуқра, балки чӯбин ва гилин ҳам ҳаст, ва аз онҳо баъзе барои истеъмоли иззатнок аст, ва баъзе барои истеъмоли зиллатнок.

21. Пас, ҳар кӣ худро аз инҳо пок кунад, зарфе барои истеъмоли иззатнок хоҳад буд, ки он муқаддас ва қобили истифодаи соҳибаш мебошад ва тайёр ба ҳар амали нек.

Дар бораи рафтори дуруст.

22. Аз шахвоти ҷавонӣ бигрез ва бо ҳамаи онҳое ки Худовандро аз самими қалб мехонанд, аз паи адолат, имон, муҳаббат ва осоиштагӣ бирав.

23. Аз мубоҳисаҳои аблаҳона ва ҷоҳилона канорагирӣ намо, чун медонӣ, ки онҳо ҷанҷолхоро ба вучуд меоваранд;

24. Лекин бандаи Худованд набояд ҷанҷол кунад, балки бо ҳама меҳрубон, омӯзгор ва сабур бошад,

25. Бо фурӯтанӣ муҳолифиро насиҳат диҳад, ки шояд Худо ато фармояд, ки онҳо тавба карда, ба дониши ростӣ бирасанд,

26. Ва аз доми иблис раҳой ёбанд, ки вай онҳоро асири иродаи худ гардондааст.

БОБИ СЕЮМ

Вайрони ахлоқи одамон дар замони охир.

1. Ва инро бидон, ки дар айёми охир замонаҳои саҳт фаро хоҳад расид.

2. Зеро ки одамон худписанд хоҳанд шуд, ва зарпараст, ва пурғурур, ва ҳавобаланд, ва бадзабон, ва беитоат ба падару модарон, ва кӯрнамак, ва осӣ, ва ноаҳл,

3. Ва номуросо, ва тўҳматчӣ, ва бепаҳрез, ва бераҳм, ва душмани некӣ,

4. Ва хоин, ва рўйнатан, ва бодӣ, ки айшу ишратро бештар аз Худо дўст медоранд,

5. Ва намуди зоҳирии диндориро доранд, вале қуввати онро инкор мекунанд. Аз ҷунин шахсон канорагирӣ намо.

6. Зеро ба онҳо касоне тааллуқ доранд, ки пинҳонӣ ба хонаҳо даромада, занони заифмичозеро фирефта мекунанд, ки дар гуноҳҳо ғўтидаанд, ба ҳавасҳои гуногун моил шудаанд.

7. Ин занон ҳамеша таълим мегиранд, вале ҳаргиз ба дониши ростӣ расида наметавонанд.

8. Чунон ки Янис ва Ямбрис ба муқобили Мусо қиём карда буданд, ончунон инҳо низ, ки мардуми олудафикр ва мардуди имон мебошанд, ба муқобили ростӣ қиём мекунанд.

9. Аммо бисъёр комъёб нахоҳанд шуд, зеро ки аблаҳии онҳо дар пеши назари ҳама ошкор хоҳад шуд, чунон ки дар хусуси Янис ва Ямбрис низ воқеъ шуда буд.

Имони зинда бе таъқибот наместонад.

10. Лекин ту таълим, тарзи ҳаёт, рафтор, имон, ҳиммат, муҳаббат ва тоқати маро медонӣ,

11. Ҳамчунин таъқибот ва уқубатҳоеро ки дар Антиёхия, Иқуния ва Лустра ба сари ман омад, ва чӣ тавр он таъқиботро ман аз сар гузаронидам, ва Худованд маро аз ҳамааш халосӣ дод.

12. Ва ҳамаи онҳое ки мехоҳанд парҳезгорона дар Исои Масеҳ зиндагӣ кунанд, ба таъқибот дучор хоҳанд шуд;

13. Вале одамони бад ва фиребгарон боз ҳам бадтар гардида, дигаронро гумроҳ хоҳанд кард ва худашон гумроҳ хоҳанд шуд.

Насиҳат дар бораи пайравӣ кардани таълимоти ҳаввориён ва Навиштаи Муқаддас.

14. Лекин ту дар он чи таълим гирифтаӣ ва мӯътақид шудай, қоим бош, чун медонӣ, ки туро кӣ таълим додааст;

15. Ва аз кӯдакиат Навиштаҳои Муқаддасро медонӣ, ки метавонанд туро ҳикмат омӯзонад барои наҷот ёфтани ба василаи имоне ки дар Исои Масеҳ аст.

16. Тамоми Навиштаҳо аз рӯи илҳами илоҳист ва барои омӯзиш, барои мазаммат, барои ислоҳ, барои ҳидоят ба роҳи адолат ғоиданок аст,

17. То ки Марди Худо комил гардида, ба ҳар амали нек муҳайё бошад.

БОБИ ЧОРУМ

Насиҳати охирин дар бораи вафодорӣ ба мавъиза.

Павлус ба зудӣ вафот карданаширо нигарон аст.

1. Пас, туро ба ҳузури Худо ва Исои Масеҳи Худованд, ки зиндагонро доварӣ хоҳад кард, ва ба зуҳури Ў ва ба Малакути Ў қасам медиҳам,
2. Ки каломро мавъиза кунӣ ва дар вақти муносиб ё номуносиб омода бошӣ, бо тамоми пурсабрӣ омӯзгорӣ ва мазаммат, манъ ва насиҳат кунӣ.
3. Зеро замоне фаро хоҳад расид, ки таълимоти солимро қабул нахоҳанд кард, балки бар тибқи ҳавасҳои худ барои худ муаллимоне хоҳанд баргузид, ки нутқашон ба гӯшҳо хуш ояд;
4. Ва гӯшҳои худро аз ростӣ гардонда, ба қиссаҳо рӯ хоҳанд овард.
5. Аммо ту дар ҳама чиз хушбӯр бош ва уқубат кашида, кори башоратдиҳандаро ба ҷо овар ва хизмати худро иҷро намо.
6. Зеро ки ман акнун қурбонии рехтанӣ мешавам, ва замони рихлатам фаро расидааст.
7. Дар кашмакаши неке талош кардам, давиширо анҷом додам, имонро нигоҳ доштам;
8. Ва акнун барои ман тоҷи адолат муҳайё гардидааст, ки онро Худованд, Довари одил, дар он рӯз ба ман хоҳад дод; ва на танҳо ба ман, балки низ ба ҳамаи онҳое ки зуҳури Ўро дӯст доштаанд.

Ахборот. Дар мулофиа Павлус аз ҷониби Худо тавқият ёфт.

9. Саъю кӯшиш намо, ки ба зудӣ назди ман биёӣ.
10. Зеро ки Димос ин дунёро дӯст дошта, маро тарк кард ва ба Таслўникӣ равона шуд; Қрисқис ба Ғалотия рафт, ва Титус ба Далмотия; танҳо Луқос бо ман аст.
11. Марқўсро гирифта ҳамроҳат биёр, зеро ки ба ман барои хизматам муфид аст.
12. Ман Тўхиқўсро ба Эфсўс фиристодам.
13. Ҳангоми омаданат ридоеро, ки ман дар Трўас назди Қарпўс мондаам, биёр, китобҳоро низ, алалхусус онҳоро, ки ба коғазӣ пўстӣ навишта шудаанд.

14. Искандари мисгар ба ман бисъёр бадӣ кард. Худованд мувофиқи аъмолаш подоше ба ӯ хоҳад дод.

15. Ту низ аз ӯ эҳтиёт шав, зеро ки ӯ ба паёми мо саҳт муқобилият кард.

16. Дар муҳокимаи аввалинам ҳеҷ кас тарафи маро нагирифт, балки ҳама маро тарк карданд. Бигзор ин барояшон гуноҳ ҳисоб нашавад!

17. Аммо Худованд ёри ман буд ва маро қавӣ кард, то ки ба воситаи ман башорат тамоман эълон гардад, ва ҳамаи халқҳо онро бишнаванд; ва ман аз даҳони шер раҳо шудам.

18. Ва Худованд маро аз ҳар амали бад халосӣ дода, барои Малакути Осмонии Худ маҳфуз хоҳад дошт. Ӯро то абад ҷалол бод. Омин.

Саломҳо.

19. Ба Прискила ва Акило ва аҳли хонаи Анисифӯрус салом расон.

20. Арастус дар Қўринтӯс монд; ва Тродимӯсро дар Милитус бемор вогузоштам.

21. Саъю кўшиш намо, ки пеш аз зимистон биёӣ. Ӯвулӯс ва Пудис, ва Линӯс ва Клавдиюс, ва ҳамаи бародарон ба ту салом мерасонанд.

22. Исои Масеҳи Худованд бо рӯҳи ту бод. Файз бо шумо бод. Омин.

НОМАИ ҲАВВОРИИ МУҚАДДАС ПАВЛУС БА ТИТУС БОБИ ЯКУМ

Ба калисоҳо мардони беайб сардорӣ кунанд.

1. Павлус, бандаи Худо ва ҳаввориҳои Исои Масеҳ, ба ҳасби имони баргузидагони Худо ва дониши ростие ки дар диндорист,
2. Ба умеди ҳаёти ҷовидонӣ, ки Худо, ки наметавонанд дурӯғ бигӯяд, онро аз азал ваъда кардааст,
3. Ва дар замони муайян каломии Худо дар паёме зоҳир намудааст, ки он бо амри Начотдиҳандаи мо Худо ба ман супурда шудааст,
4. Ба Титус, фарзанди ҳақиқӣ, ки ҳар дуи мо дар як имон муштаракем, файз, марҳамат ва осоиштагӣ аз ҷониби Худои Падар ва Начотдиҳандаи мо Исои Масеҳи Худованд бод.
5. Барои он туро дар Крит мондаам, ки корҳои нотамодро ба анҷом расонӣ ва дар ҳамаи шаҳрҳо пиронро таъин намоӣ, чунон ки ба ту амр фармудаам:
6. Агар касе беайб ва соҳиби як зан буда, фарзандони имондоре дошта бошад, ки дар фисқи ғуҷур ё беитоати мазаммат нашудаан.
7. Зеро ки ускуф бояд, чун муваккали Худо, беайб бошад, на худписанд, на хашмгин, на бадмаст, на муштзӯр, на тамаъкор,
8. Балки меҳмоннавоз, хайрхоҳ, боисмат, боинсоф, парҳезгор, худдор.
9. Ў бояд ба каломии ҳақиқӣ, ки мувофиқи таълимот аст, қоим бошад, то ки баъзеро бо таълимоти солим насиҳат диҳад ва муҳолифони танбеҳ кунад.
10. Зеро ки бисъер касон беитоат, ёвагӯӣ ва фиребгар ҳастанд, алалхусус аз байни махтунон.
11. Даҳонашон бояд баста шавад: онҳо хонаҳои тодро фосид карда, аз рӯи тамаи нангин, чизҳои таълим медиҳанд, ки шоиста нест.
12. Шоире аз байни худашон чун набие чунин гуфтааст: "Критиён ҳамеша дуруғгӯ ҳастанд, ва даррандагони бадкин, ва шикампарастони танбал".
13. Ин шаҳодат дуруст аст. Ба ин сабаб онҳоро ба таври қиддӣ мазаммат намо, то ки дар имон солим бошанд,
14. Ва ба қиссаҳои яҳудиён ва ба аҳкоми одамоне ки аз ростӣ рӯй мегардонанд, гӯш наандозанд.

15. Барои покон ҳама чиз пок аст; вале барои палидон ва беимонон чеҳ чиз пок нест, балки ҳам хиради онҳо ва ҳам вичдонашон палид гардидааст.

16. Онҳо мегӯянд ки Худоро мешиносанд, лекин бо аъмолашон Ёро инкор ненамоянд, дар ҳолате ки зишткор ва беитоат буда, ба ҳеҷ амали нек қобил нестанд.

БОБИ ДУЮМ

Вазифаҳои унвонҳои ҷудогона дар калисо: пирамардон, ҷавонон ва гуломон.

1. Валекин ту суханонеро, ки ба таълимоти солим муносиб аст, бигӯ.
2. Ба пирамардон бигӯ, ки хушъер, ботамкин ва боисмат буда, дар имон, муҳаббат ва тоқат солим бошанд;
3. Ва пиразанон низ тавре рафтор кунанд, ки ба муқаддасон муносиб бошад, на ғайбаткунанда шаванд, на бандагони мастигарӣ, балки некиро таълим диҳанд,
4. То ба ҷавонзанон ёд диҳанд, ки шавҳарон ва кӯдакони худро дӯстдоранд.
5. Боисмат, пок, ғамхори хона, некдил ва мутеъ ба шавҳарон бошанд, мабодо каломи Худо хор дошта шавад.
6. Ҷавононро низ насихат намо, ки боисмат бошанд.
7. Дар ҳама чиз дар шахси худ намунаи аъмоли нек бош. Дар омӯзгории худ покӣ, ботамкинӣ ва бенуқсониро зоҳир намо,
8. Ва каломи солим ва беайбро кор фармо, то ки душман шарманда шуда, ҳеҷ чизи баде дар ҳаққи мо гуфта натавонад.
9. Гуломонро насихат намо, ки ба оғоёни худ мутеъ бошанд, дар ҳар хусус дили онҳоро ёбанд, эътироз накунанд,
10. Ва дудӣ накунанд, балки камоли вафои некро нишон диҳанд, то ки таълимоти Начотдиҳандаи мо Худоро аз ҳар ҷиҳат зебу оро диҳанд.

Қуввати тарбиявии файзи Худо.

11. Зеро файзи Худо, ки барои ҳамаи одамон начотбахш аст, зоҳир шудааст,

12. Ва моро таълим медиҳад, ки маъсият ва шахвоти дунъёро рад намуда, дар ин дунъё бо исмат, адолат ва парҳезгорӣ зиндагӣ кунем,
13. Ва мунтазири умеди муборак ва зухури ҷалоли Худои азим ва Начотдиҳандаи мо Исои Масеҳ бошем,
14. Ки Худро барои мо фидо кард, то ки моро аз ҳар шарорат халосӣ диҳад ва барои Худ ҳамчун қавми махсусе ки дар аъмоли нек ғаюранд, татҳир намояд.
15. Инро бигӯ ва насиҳат бидеҳ ва бо тамоми қудрат мазаммат бикун, то ки ҳеч кас ба ту безътиной накунад.

БОБИ СЕЮМ

Онҳое ки ба Исои бар ҳасби файз имон доранд, ворисони ҳаёти ҷовидонӣ шудаанд.

1. Ба онҳо хотиррасон бикун, ки ба сарварон ва ҳукуматдорон фармонбардорӣ ва итоат намоянд, барои ҳар амали нек тайёр бошанд,
2. Дар ҳаққи ҳеч кас бадгӯӣ накунанд, чангара набошанд, балки сокит буда, ба ҳамаи одамон бо камоли фурӯтанӣ рафтор намоянд.
3. Зеро ки мо низ як вақте бемулоҳиза, беитоат, гумроҳ ва бандағони ҳавасҳо ва ҳаволатҳои гуногун будем, бо кина ва ҳасад умр ба сар мебардем ва мутанаффири дигарон буда, аз якдигар нафрат доштем.
4. Аммо вақте ки файз ва одамдӯстии Начотдиҳандаи мо Худо зоҳир шуд,
5. Ё моро на бар тибқи аъмоли одилонае ки мо мекардем, балки ба ҳасби марҳамати Худ начот дод, ба василаи ғусли таваллуди дубора ва таҷдиде ки аз Рӯҳулқудс аст.
6. Онро бар мо ба воситаи Исои Масеҳи Начотдиҳандаи мо ба фаровонӣ бирехт,
7. То ки мо, бо файзи Ё сафед шуда, ба ҳасби умед ворисони ҳаёти ҷовидонӣ гардем.
8. Дуруст аст ин сухан, ва ман меҳоҳам, ки ту дар он қоим бошӣ, то онҳое ки ба Худо имон овардаанд, саъю кӯшиш намоянд, ки дар аъмоли нек мевафақият ёбанд: ин барои одамон хуб ва ғоиданок аст.

Муносибат ба муаллимони козиб.

9. Валекин аз мубоҳисаҳои аблаҳона ва насабномаҳо ва мунозира ва чанҷолҳои оид ба шариат рӯй гардон, зеро ки онҳо бефоида ва ҳечу пуч мебошанд.

10. Аз шахси бидъаткор, баъд аз он ки як-ду бор насиҳат додаӣ, канорагирӣ намо,

11. Чун медонӣ, ки чунин шахс гумроҳ шудааст ва гуноҳ карда, худро маҳкум менамояд.

Супоришҳо ва саломҳо.

12. Вақте ки Артемос ё Тўхикўс назди ту равона кунам, саъю кўшиш намо, ки ба Никўпўлис назди ман биёӣ, зеро ки қарор додаам зимистонро дар он ҷо гузаронам.

13. Зеноси қонундон ва Апўллўсро бо ғамхорӣ ба сафар тайёр намо, то ки аз ҳеч чиз камӣ надошта бошанд.

14. Бигзор одамони мо низ таълим гиранд, ки машғули аъмоли нек бошанд, то ки эҳтиёҷоти заруриро қонеъ намоянд ва бесамар набошанд.

15. Ҳамаи онҳое ки бо мананд, ба ту салом мерасонанд. Ба онҳое ки моро дар имон дўст медоранд, салом расон. Файз бо ҳамаи шумо бод. Омин.

НОМАИ ҲАВВОРИИ МУҚАДДАС ПАВЛУС БА ФИЛЕМҶН

Таъсири неки ФилемҶн ба имондорон.

1. Павлус, бандии Исои Масеҳ, ва Тимотиюси бародар, ба ФилемҶни маҳбуб ва ҳамкори мо,
2. Ва ба Апияи маҳбуба, ва ба Архипуси ҳамсафари мо, ва ба калисое ки дар хонаи туст:
3. Файз ва осоиштагӣ аз ҷониби Падари мо Худо ва Исои Масеҳи Худованд бар шумо бод.
4. Худои худро шукргузорӣ менамоям ва ҳамеша туро дар дуоҳои худ зикр мекунам,
5. Чун дар бораи муҳаббати ту ба ҳамаи муқаддасон ва имоне ки ба Исои Худованд дорӣ, мешунавам,
6. Дуои ман ин аст, ки муоширати имони ту чунон таъсирбахш бошад, ки беҳтар бидонӣ ҳар некие ки дар мо барои Исои Масеҳ мебошад, чист.
7. Зеро ки мо аз муҳаббати ту шодӣ ва тасаллои бузурге пайдо кардаем, чунки ба туфайли ту, эй бародар, дилҳои муқаддасон осуда шудааст.

Шафоат барои Онисимуси гулом, ки аз пеши ФилемҶн гурехта буд, вале алҳол ислоҳ шудааст.

8. Бинобар ин, агарчи дар Масеҳ ҷуръати зиёде дорам, ки вазифаатро ба ту амр фармоям,
9. Аммо бештар аз рӯи муҳаббат хоҳиш менамоям, гарчанде ки ман Павлуси пиронсол ва алҳол бандии Исои Масеҳ низ ҳастам,
10. Аз ту дар хусуси фарзанди худ Онисимус хоҳиш менамоям, ки ўро дар вақте ки дар занҷирҳо буданам, ба дунё овардаам,
11. Ки як вақте ў барои ту муфид набуд, вале акнун ҳам барои ту муфид аст, ҳам барои ман; ўро назди ту бармегардонам,
12. Ва ту ўро ҳамчун дили ман пазирой намо.
13. Мехостам ўро назди худ нигоҳ дорам, то ки ба ҷои ту ба ман занҷирҳои башорат хизмат кунад.
14. Лекин бе розигии ту нахостам коре бикунам, то ки амали неки ту на ба таври маҷбурӣ, балки ба таври ихтиёрӣ бошад.

15. Зеро, шояд, ў барои он муваққатан аз ту чудо шуда бошад, ки ту ўро ба сурати абадӣ қабул кунӣ,
16. Ва акнун на ҳамчун ғуломе, балки аз ғулом болотар, яъне ҳамчун бародари маҳбубе. Ў алалхусус барои ман, зиёдтар аз он ҳам барои ту, ҳам ба унвони ҷисм ва ҳам дар Худованд бояд маҳубу бошад.
17. Пас, агар ту маро шарики худ бидонӣ, ўро мисли ман пазирой намо.
18. Аммо агар ў осебе расонда бошад, ва ё чизе ба гарданаш дайн бошад, онро ба ман ҳисоб кун.
19. Ман, ки Павлус ҳастам, бо дасти худ менависам: худам талофӣ хоҳам дод; ҳоло онро ба ту намегӯям, ки ту барои вучудат низ мадъюни ман ҳастӣ.
20. Бале, эй бародар, бигзор, ки аз ту дар Худованд хурсанд шавам: дили маро дар Худованд осуда намо.
21. Ба умеди фармонбардории ту ман ба ту менависам, чун медонам, ки аз гуфати ман зиёдтар ҳам хоҳӣ кард.

Салом ба имондорон.

22. Дар баробари ин барои ман хонае низ муҳайё бикун, зеро умедворам, ки ба ҳасби дуоҳоятон ба шумо ато хоҳам шуд.
23. Эпафрос, ки бо ман ба хотири Исои Масеҳ бандӣ мебошад, ва Марқўс, ва Ористархус, ва Димос, ва Луқос, ки ҳамкорони мананд, ба ту салом мерасонанд.
24. Файзи Худованди мо Исои Масеҳ бо рӯҳи шумо бод. Омин.

НОМА БА ИБРИЁН БОБИ ЯКУМ

Ваҳйи хотимаваи Худо дар Писар.

1. Худое ки аз қадимулаём борҳо ва ба тарзи гуногун ба падарони мо ба василаи анбиё сухан рондааст,
2. Дар ин айёми охир ба мо ба василаи Писараш сухан ронд, ки Ўро вориси ҳама чиз таъин намуд ва оламҳоро низ ба воситаи Ў ба вучуд овард.
3. Пасараш, ки дурахши ҷалол ва мазҳари моҳияти Ў буда, ҳама чизро бо каломи қуввати Худ нигоҳ доштааст, чун татҳири гуноҳҳои моро ба амал овард, ба ямини Кибриё дар афроз нишаст,

Бартариҳои Исои аз фариштагон.

4. Ва чӣ қадаре ки аз фариштагон бартарӣ пайдо кард, ҳамон қадар аз онҳо исми аълотаре мерос гирифтааст.
5. Зеро ба кадоме аз фариштагон Худо ягон вақт гуфтааст: "Ту Писари Ман ҳасти; Ман имрӯз Падари Ту шудаам"? Ва боз: "Ман ба Ў Падар хоҳам буд, ва Ў ба Ман Писар хоҳад буд"?
6. Ва боз вақте ки Нахустзодаро ба ҷаҳон дохил мекунад, мегӯяд: "Ва бигзор ҳамаи фариштагони Худо Ўро парастид кунанд".
7. Дар бораи фариштагон гуфта шудааст: "Фариштагони Худо ба бодҳо табдил медиҳад ва хизматгорони Худо ба оташи сӯзон"
8. Аммо дар бораи Писараш гуфта шудааст: "Тахти Ту, эй Худо, то абад аст ва асои садоқат асои салтанати Туст"
9. "Адолатро дӯст дошта, аз шарорат нафрат дорӣ. Бинобар ин Худо, Худои Ту, Туро бо рағбани шодмонӣ бештар аз рафиқонат тадҳин кардааст".
10. Ва боз: "Дар замони қадим Ту, эй Худованд, заминро бунёд кардаӣ, ва осмон амали дастҳои Туст.
11. Онҳо фано хоҳанд шуд, валекин Ту қоим хоҳӣ буд; ва ҳамашон мисли ҷомае ҷиғда- ҷиғда хоҳанд шуд.
12. "Мисли пероҳане онҳоро хоҳӣ печонид, ва онҳо мубаддал хоҳанд шуд. Валекин Ту айни ҳамон ҳастӣ, ва солҳои Ту тамоm нахоҳад шуд".

13. Ба кадоме аз фариштагон Худо ягон вақт гуфтааст: "Ба ямини Ман бинишин, то душманони Туро зери пой Ту андозам"?

14. Оё ҳамаи онҳо рӯхҳои хизматгӯзор нестанд, ки барои хизмати онҳое фиристода мешаванд, ки вориси наҷот хоҳанд шуд?

БОБИ ДУЮМ

Агар ба шариасти Аҳди Қадим мутеъ муносиб омада бошад, он боз ҳам зиёдтар ба Каломи Масеҳ муносиб аст.

1. Бобибар ин мо бояд ба он чи шунидаем, махсусан бодикқат бошем, то ки аз он дур нашавем.

2. Зеро, агар каломе ки ба василаи фариштагон гуфта шудааст, матин буда, барои ҳар чиноят ва беитоатӣ подоши одилона дода шуда бошад,

3. Чӣ гуна мо халос мешавем, агар ба чунин наҷоти бузург беъятиной кунем, ки онро аввал Худованд мавъиза намуд ва баъд онҳое ки аз Ў шунидаанд, дар миёни мо тасдиқ кардаанд,

4. Ва Худо низ ба он шаҳодат дод ба воситаи аломот ва мўъҷизот, ва ҳар навъ қувваҳо, ва бахшоиши Рӯҳулқудс ба ҳасби иродаи Худ?

Масеҳ ба воситаи залолат ва мамот бар мамот голиб омад.

5. Зеро олами ояндаро, ки дар бораи он сухан меронем, Худо ба фариштагон мутеъ накардаст,

6. Балки касе дар чое шаҳодат дода, гуфтааст: "Чист инсон, ки ўро ёд кунӣ, ва фарзанди одам, ки ўро тафакқуд намоӣ?"

7. Ўро аз фариштагон фақат андак кам кардаӣ; ва тоҷи ҷалол ва шавкат бар сари ў гузоштаӣ; ўро бар аъмоли дастҳои Худ ҳукмфармо кардаӣ;

8. Ҳама чизро зери пой ў гузоштаӣ". Модоме ки ҳама чизро ба ў мутеъ кардааст, пас ҳеч чизе намондааст, ки мутеъи ў набошад. Вале ҳоло ҳанўз намебинем, ки ҳама чиз мутеъи ў бошад;

9. Балки мебинем, ки Исо, ки аз фариштагон андак кам карда шуда буд, ба сабаби азоби мамот алҳол тоҷи ҷалол ва шавкат бар сар дорад, то ки ба ҳасби файзи Худо зоиқан мамотро барои ҳама бичашад.

10. Зеро лозим буд, ки Ў, ки ҳама чиз барои Ўст ва ҳама чиз аз Ўст, барои ин ки фарзандони бисъерро ба чалол бирасонад, Пешвои начоти онҳоро ба воситаи уқубатҳо комил гардонад.
11. Зеро ки ҳам Тақдискунанда ва ҳам тақдисшавандагон, ҳама аз Ягона ҳастанд; ба ин сабаб Ў ор намекунад, ки онҳоро бародар хонад, ва мегӯяд:
12. “Исми Туро ба бародаронам шўҳрат хоҳам дод, дар миёни чамоат Туро мадҳ хоҳам кард”.
13. Ва боз:”Ман ба Ў таваккал хоҳам кард”. Ва боз:”Инак, Ман ва фарзандоне ки Худо ба Ман додааст”.
14. Ва азбаски фарзандон ба чисм ва хун шарокат доранд, Ў низ шарикӣ инҳо гардид, то ки ба воситаи мамот соҳиби қудрати мамотро, яъне иблисро нобуд намояд.
15. Ва онҳоеро, ки аз тарси мамот тамоми умри худ гирифтори ғуломӣ буданд, халосӣ диҳад.
16. Зеро ки Ў фариштагонро дастгирӣ накардааст, балки насли Иброҳимро дастгирӣ кардааст.
17. Бинобар ин Ў мебоист аз ҳар чиҳат ба бародарони Худ монанд мешуд, то ки Саркоҳини раҳим ва амине ба ҳузури Худо бошад, барои он ки гуноҳҳои қавмро кафорат кунад,
18. Зеро, чӣ тавре ки Худи Ў аз озмоиш гузашта, уқубат кашидааст, ба озмудашудагон низ метавонад мадад расонад.

БОБИ СЕЮМ

Бартариҳои Исо аз Мусо.

1. Пас, эй бародарони муқаддас, ки дар даъвати осмонӣ шарик ҳастед, ба Расул ва Саркоҳини эътирофи мо Исои Масеҳ назар дўзед,
2. Ки Ў ба Он ки Ўро таъин намуд, амин буд, чунон ки Мусо низ дар тамоми хонаи Ў амин буд.
3. Зеро Ў нисбат ба Мусо сазовори ҷалоли бештаре гардид, чунки меъмори хона, назар ба худи хона, эҳтироми бештаре дорад;
4. Зеро ки ҳар хона меъмори худро дорад, валекин меъмори ҳама чиз Худост.
5. Ва Мусо дар тамоми хонаи Ў мисли хизматгузор амин буд, то шаҳодат диҳад дар бораи чизҳое ки дар оянда бояд гуфта шавад.

6. Аммо Масеҳ мисли Писар аст бар хонаи Ў; ва хонаи Ў мо ҳастем, ба шарте ки чуръат ва фаҳри умедро то ба охир боматонат нигоҳ дорем.

Мисоли Исроили замони Мусо аз шахшудамондагӣ ва якравӣ огоҳ менамояд.

7. Бинобар ин, чунон ки Рӯҳулқудс мегӯяд: "имрӯз агар овози Ўро бишнавед,

8. Дилҳои худро саҳт накунад, мисли замони ошӯб, мисли рӯзи озмоиш дар биёбон,

9. Ки дар он ҷо падарони шумо Маро озмуданд; Маро имтиҳон крданд, агарчи аъмоли Маро чил сол дида буданд.

10. Ба ин сабаб бар ин насл дарғазаб шудам ва гуфтам: ҳамеша дилашон гумроҳ мешвад, ва роҳҳои Маро нафаҳмидаанд;

11. Ва Ман дар ғазаби Худ қасам хӯрдм, ки онҳо ба оромии Ман дохил нахоҳанд шуд".

12. Эй бародарон, боҳабар бошед, ки касе аз шумо дили шарир ба беимоне ки аз Худои Ҳай рӯй мегардонад, надошта бошад,

13. Балки якдигарро ҳар рӯз насихат диҳед, то даме ки "имрӯз" гуфта мешавад, ки касе аз шумо ба фиребҳои гуноҳ афтада, саҳтдил нашавад.

14. Зеро ки мо шарикони Масеҳ гардидаем, ба шарте ки асоси эътимоди худро то ба охир боматонат нигоҳ дорем,

15. Чунон ки гуфта мешавад: "Имрӯз, агар овози Ўро бишнавед, дилҳои худро саҳт накунад, мисли замони ошӯб".

16. Зеро киҳо буданд, ки шунида, ошӯб бардоштанд? Оё на ҳамаи онҳое ки ба тӯфайли Мусо аз Миср берун омада буданд?

17. Ва бар киҳо Ў чил сол дар ғазаб шуд? Оё на бар осиене ки часадҳои дар биёбон фуруғ ғалтид?

18. Ва дар ҳаққи киҳо Ў қасам хӯрд, ки ба оромии Ў дохил нахоҳанд шуд? Оё на дар ҳаққи онҳое ки беитоати карданд?

19. Ва мо мебинем, ки онҳо аз боиси беимонӣ натавонистанд дохил шаванд.

БОБИ ЧОРУМ

Оромие ки дар каломи Худо дар Аҳди Қадим ваъда карда шуда буд, ҳоло ба воситаи Масеҳ ба қавми Худо ошкор шудааст.

1. Пас, дар сурате ки ваъдаи дохилшавӣ ба оромии Ў ханӯз боқист, мо хавотир хоҳем дошт, мабодо маълум гардад, ки касе аз шумо муваффақ нашудааст.
2. Зеро ки башорат ба мо низ, чунон ки ба онҳо, мавъиза карда шуд; аммо ба онҳо каломе ки шуниданд, фоидае набахшид, чунки бо имони шунавандагон напайвастанд.
3. Зеро мо, ки имон овардаем, ба он оромӣ дохил хоҳем шуд, чунон ки Ў гуфтааст: "Ман дар ғзаби Худ қасам хӯрдам, ки онҳо ба оромии Ман дохил нахоҳанд шуд", гарчанде ки корҳои Ў аз хилқати олам анҷом ёфта буд.
4. Зеро ки дар ҷое дар бораи рӯзи ҳафтум чунин гуфта шудааст: "Ва Худо дар рӯзи ҳафтум аз ҳамаи корҳои Худ ором гирифт".
5. Ва боз дар ин ҷо: "Онҳо ба оромии Ман дохил нахоҳанд шуд".
6. Пас, дар сурате ки баъзе касон имконият доранд ба он дохил шаванд, вале онҳое ки башорат барояшон пештар мавъиза карда шуд буд, аз боиси беитоати дохил нашуданд,
7. Боз Ў рӯзеро муайян намуда, баъд аз муддати дуру дарозе ба воситаи Довуд "имрӯз" мегӯяд, чунон ки дар боло гуфта шудааст: "Имрӯз, агар овози Ўро бишнавед, дилҳои худро саҳт накунед".
8. Зеро, агар Еҳушаъ ба онҳо оромӣ меод, баъд аз ин дар бораи рӯзи дигар сухан ронда намешуд.
9. Пас, барои қавми Худо боз оромии шанбе боқӣ мемонад.
10. Зеро, касе ки ба оромии Ў дохил шудааст, ҳудаш низ аз корҳои худ ором гирифтааст, чунон ки Худо аз корҳои Худ.
11. Пас, саъю кӯшиш намоем, ки ба он оромӣ дохил шавем, мабодо касе гирифтори он беитоатии ибратомез шуда, фурӯ ғалтад.
12. Зеро ки каломи Худо зинда ва таъсирбахш ва аз ҳар шамшери дудама тезтар аст, ва то ба ҳадди ҷудо кардани ҷон ва рӯҳ, буғумҳо ва илиқҳо рафта мерасад, ва андеша ва ниятҳои дилро месанҷад.
13. Ва ҳеч маҳлуқе нест, ки аз Ў ниҳон бошад, балки ҳама чиз пеши чашмони Ў бараҳна ва ошкор аст: ба Ў ҳисобот хоҳем дод.

Масеҳ, ҳамчун Саркоҳини ҳақиқӣ, аз ҷониби Худо таъин шудааст; Ў аз Ҳорун болотар аст.

14. Пас мо, ки чунин Саркоҳини бузурге дорем, ки афлокро тай намудааст, ва Ў Масеҳи Писари Худост, эътирофи худро бо матонат нигоҳ дорем.

15. Зеро мо чунон саркоҳин надорем, ки дар заъфҳои мо натавонад ба мо дилсӯзӣ намояд, балки Ў монанди мо, дар ҳама чиз озмудаи васаваса шуд, вале гуноҳ накард.

16. Бинобар ин бо ҷуръат ба тахти файз наздик оем, то ки марҳамат ба даст оварем ва барои мадади саридарвақт файз ёбем.

БОБИ ПАНЦУМ

Масеҳ Саркоҳин аст ба монанди Малкисодақ.

1. Зеро ҳар саркоҳине ки аз миёни одамон интихоб шудааст, барои одамон ба хизмати Худо гузошта мешавад, то ки барои гуноҳҳо ҳадия ва қурбониҳо тақдим кунад,

2. Ки вай метавонад ба ҷоҳилон ва гумроҳон ғамхорӣ намояд, чунки ҳудаш низ гирифтори заъф аст,

3. Ва ба ин сабаб бояд ҳам барои қавм ва ҳам барои ҳудаш қурбонии гуноҳхоро тақдим кунад.

4. Ва ҳеҷ кас худ аз худ ин мартабаро соҳиб намешавад, балки фақат вақте ки аз ҷониби Худо даъват шавад, чунон ки Ҳорун низ.

5. Ҳамчунин Масеҳ низ ҷалоли Саркоҳинро Ҳудаш аз они Худ накардааст, балки Он ки ба Ў гуфтааст: "Ту Писари Ман ҳастӣ; Ман имрӯз Падари Ту шудаам";

6. Чунон ки дар ҷои дигар низ мегӯяд: "Ту коҳин ҳастӣ то абад, ба монанди Малкисодақ".

7. Дар айёме ки Ў дар ҷисм буд, ба Он ки метавонист Ўро аз мамот наҷот диҳад, бо фиғони пурзӯр ва бо ашкрезӣ дуо ва тазарруъ намуд, ва ба хоҳири таъзиму тақрими Худ иҷобат карда шуд,

8. Ва агарчи Писар буд, ба василаи уқубатҳо ба итоат омӯхта шуд,

9. Ва камол ёфта, барои ҳамаи мутеони Худ сабабгори наҷоти ҷовидонӣ гардид,

10. Ва Худо Ёро Саркоҳине ба монанди Малкисодак ном ниҳод.

Дар бораи норасогии мийяи шунавандагон.

11. Дар ин хусус мебоист бисъёр сухан мерондем, лекин фаҳмондани он душвор аст, чунки гӯшҳои шумо вазнин шудааст.

12. Зеро, мувофиқи дарозии замон, мебоист шумо муаллим мешудед, лекин аз нав ба шумо асосҳои аввалини каломи Худоро таълим додан лозим меояд, ва барои шумо шир даркор аст, на ғизои саҳт.

13. Зеро ҳар кӣ ширхӯр аст, аз каломи адолат беҳабар аст, чунки кӯдак аст;

14. Вале ғизои саҳт барои касонест, ки ба камол расидаанд, ки ҳиссиёташон ба василаи малака ба фарқ кардани неку бад омӯхта шудааст.

БОБИ ШАШУМ

Имондорон ба воситаи пурсабри вориси ваъдаҳои Худо мегарданд.

1. Бинобар ин, таълимоти ибтидоии Масеҳро монда, сӯи камол шитоб кунем ва аз нав асос нагузорем ба тавба аз аъмоли бечон ва ба имон ба Худо,

2. Ба таълимоти оид ба таъмидҳо, оид ба гузоштани дастҳо, оид ба эҳъёи мурдагон ва оид ба доварии ҷовидонӣ.

3. Ва инро ба амал хоҳем овард, ба шарте ки Худо изн диҳад.

4. Зеро касоне ки боре фикрашон равшан шудааст, ва бахшоиши осмониро чашидаанд, ва шарикони Рӯҳулқудс гардидаанд,

5. Ва каломи неки Худо ва қувваҳои олами ояндаро чашидаанд,

6. Ва ҷудо шуда афтадаанд, онҳоро аз нав ба роҳи тавба андохтан имконнопазир аст, зеро онҳо Писари Худоро ба зарари худашон боз маслуб мекунанд ва беобрӯ месозанд.

7. Зеро заmine ки борҳо борони бар он боридаро меҳӯрад ва барои онҳое ки онро кор мекунанд, набототи ғоиданоке мерӯёнад, аз Худо баракат меёбад;

8. Вале заmine ки хору хас мерӯёнад, нобоб буда, ба лаънат наздик аст, ва фарчоми он сӯхтан аст.
9. Аммо дар хусуси шумо, эй маҳбубон, мо яқин дорем, ки шумо дар ҳолати беҳтар ва ба начот наздике мебошед, гарчанде ки ин гуна сухан меронем.
10. Зеро Худо беадолат нест, ки кори шуморо, ва он меҳнати муҳаббатеро, ки ба исми Ё зоҳир намуда, ба муқаддасон хизмат кардаед ва мекунед, фаромӯш кунед.
11. Лекин орзумандем, ки ҳар яке аз шумо ҳамин ғайратро то ба охир нишон диҳед, то ки умедатон комилан ҳосил шавад;
12. То ки шумо танбал нашавед, балки ба касоне тақлид кунед, ки ба василаи имон ва пурсабрӣ вориси ваъдаҳо мегардад.
13. Зеро, вақте ки Худо ба Иброҳим ваъда дод, азбаски ба каси бузургтаре наметавонист қасам ёд кунед, ба Зоти Худ қасам ёд кард
14. Ва гуфт: "Ҳақиқатан туро бисъёр баракат хоҳам дод ва туро бағоят афзун хоҳам кард".
15. Ва Иброҳим бо пурсабрии худ ба он ваъда ноил гардид.
16. Зеро ки одамон бо он чи бузургтар аст, қасам ёд мекунанд, ва қасам исботест, ки ба ҳама мунозираи онҳо хотима медиҳад.
17. Бинобар ин Худо, ки меҳост тағбирнопазирии иродаи Худо ба ворисони ваъда пурратар нишон диҳад, қасамро ба кор бурд,
18. То бо ду чизи тағбирнопазир, ки дар онҳо дурӯғ гуфтани Худо мумкин нест, барои мо, ки паноҳ ёфтаем ва ба умеди ки пешниҳод шудааст, часпидаем, тасаллои пурзӯре бошад.
19. Он умед барои чон мисли лангари боэътимод ва мустаҳакам аст, ва андаруни парда дохил мешавад,
20. Ки ба он чо пешгузаштаи мо Исо дохил шуда, то абад Саркоҳин гардид ба монанди Малкисодақ.

БОБИ ҲАФТУМ

Масеҳ Коҳин аст ба монанди Маликсодақ, ва Ё аз коҳинони левизода болотар аст.

1. Зеро ки Малкисодақ подшоҳи Салим, коҳини Худои Таоло,-ҳамон касе ки ба пешвози Иброҳим баромад ва ўро баракат дод, вақте ки ў баъд аз шикаст додани подшоҳон бармегашт,

2. Ва Иброҳим ба вай аз ҳар чиз даҳъяк дод,-вай, аввалан, мувофиқи маънои номаш подшоҳи адолат аст ва сонӣ подшоҳи Салим низ, яъне подшоҳи озоиштагӣ,
3. Бе падар, бе модар, бе насабнома, дар ҳолате ки на ибтидои айём дорад, на интиҳои ҳаёт, балки ба Писари Худо монанд буда, ба сурати абадӣ коҳин мемонад.
4. Пас бубинед, чӣ гуна бузург аст он касе ки Иброҳими сарқабилан низ ба вай аз беҳтарин ғанимати худ даҳъяк дод.
5. Онҳое ки аз миёни фарзандони Левӣ қаҳонат пайдо мекунанд, ҳукм доранд, ки мувофиқи шариат аз қавм, аз бародарони худ даҳъяк ситонанд, гарчанде ки онҳо низ аз камари Иброҳим ба вучуд омадаанд.
6. Аммо ин касе ки аз авлоди онҳо ба вучуд наомадааст, аз Иброҳим даҳъяк гирифт ва соҳиби ваъдаро баракат дод.
7. Тамоман баҳснопазир аст, ки хурд аз ҷониби бузург баракат дода мешавад.
8. Ва дар ин ҷо одамони миранда даҳъяк меситонанд, лекин дар он ҷо Он ки дар ҳақиқи Вай шаҳодат дорад, ки Ё зинда аст.
9. Ва, гуфта мумкин, ки Левӣ, ки даҳъяк меситонад, ба воситаи Иброҳим даҳъяк дод:
10. Зеро ки ё ханӯз дар камари падар буд, вақте ки Малкисодақ ба пешвои Иброҳим баромад.

Қаҳонати левизодагон тамом шудааст; Масеҳ сарқоҳин аст то абад.

11. Пас, агар камол ба василаи қаҳонати Лавӣ меяссар мешуд, зеро ки шариат дар он айём ба қавм расид, боз чӣ ҳоҷат буд, ки коҳини дигаре ба монанди Малкисодақ ба майдон ояд, ва ба монанди Ҳорун номида нашавад?
12. Зеро ки дар баробари дигаргунии қаҳонат дигаргунии шариат низ зарур мешавад.
13. Зеро Он ки дар ҳақиқи Ё ин сухан гуфта мешавад, ба сибти дигаре мансуб буд, ки аз он ҳеҷ кас хизмати қурбонгоҳро ба ҷо наовардааст;
14. Зеро маълум аст, ки Худованди мо аз сибти Яҳудо тулӯъ намуд, ки Мусо дар бораи он оид ба қаҳонат чизе нагуфтааст.

15. Ва ин боз ҳам равшантар дида мешавад, ки агар ба монанди Малкисодақ коҳини дигаре ба майдон ояд,
16. Ки вай на бар тибқи қонуни як мизони ҷисмонӣ, балки ба ҳасби қуввати як ҳаёти бепоён чунин шуда бошад.
17. Зеро ки шаҳодат дода шудааст: "Ту коҳин ҳастӣ то абад, ба монанди Малкисодақ".
18. Зеро ки ҳукми пештара, ба сабаби заъф ва бефоидагии он, ботил мешавад,
19. Чунки шариат ҳеҷ чизро ба камол нарасондааст; лекин умеди беҳтаре ҷои онро гирифт, ки ба василаи он мо ба Худо наздик меоем.
20. Ва ин умед бе қасам нест,-
21. Зеро ки онҳо бе қасам коҳин шудаанд, аммо Ў бо қасам, чунки дар ҳаққи Ў гуфта шудааст: "Худованд қасам хӯрдааст, ва таасуф нахоҳад хӯрд: Ту коҳин ҳастӣ то абад, ба монанди Малкисодақ"-
22. Бинобар ин ба аҳди беҳтаре Исо зомин шуд.
23. Ва он коҳинон бисъёр буданд, чунки мамот намегузошт, ки боқӣ монанд;
24. Аммо Ў, ки то абад боқист, қаҳонати бефано дорад,
25. Ва ба ин сабаб низ метавонад доимо онҳоеро, ки ба василаи Ў сӯи Худо меоянд, наҷот диҳад, зеро ҳамеша зинда аст, то ки барои онҳо шафоат кунад.
26. Зеро ки мо ба чунин Саркоҳин эҳтиёҷ дорем: муқаддас, аз бадӣ дур, беайб, аз гуноҳкорон ҷудо ва аз афлок болотар баромада,
27. Ки эҳтиёҷ надорад ҳар рӯз, мисли он саркоҳинон, аввал барои гуноҳҳои худаш, баъд барои гуноҳҳои қавм қурбониҳо тақдим кунад, зеро ки инро Ў як бор ба амал овар, вақте ки Худо ба унвони қурбонӣ тақдим кард.
28. Зеро ки шариат одамони гирифтори заъфро коҳин таъин мекунад, вале каломӣ қасам, ки баъд аз шариат омад, Писареро, ки то абад комил шудааст, таъин кард.

БОБИ ҲАШТУМ

Саркоҳини абадӣ, назар ба саркоҳинони Аҳди Қадим, маснади

баландтаре дорад; Ў Шафоатгари Аҳди Ҷадид аст.

1. Дар он чи гуфта шуд, чизи асосӣ ин аст: мо чунон Саркоҳине дорем, ки Ў ба ямини тахти Кибирё дар афлок ништааст,
2. Ва хизматгузори қудс ва хаймаи ҳақиқӣ мебошад, ки онро Худованд барпо кардааст, на одамизод.
3. Зеро ки ҳар саркоҳин барои тақдим кардани ҳадия ва қурбониҳо таъин мешавад; бинобар ин лозим буд, ки Ў низ чизе барои тақдим кардан дошта бошад.
4. Пас, агар Ў бар замин мемонд, коҳин ҳам намешуд, чунки дар ин чо коҳиноне ҳастанд, ки ба ҳасби шариат ҳадияҳо тақдим менамоянд,
5. Ва онҳо ба сурат ва сояи чизҳои осмонӣ хизмат мекунанд, чунон ки ба Мусо гуфта шуда буд, вақте ки ў ба сохтмони хайма шурӯъ менамуд: "Бохабар бош", гуфта шудааст, "ки ҳама чизро мувофиқи намунае ки дар болои кӯҳ ба ту нишон дода шуд, ба амал оварӣ".
6. Аммо алҳол Ў хизмати аълотаре пайдо кардааст ба андозае ки Ў миёнрави аҳди беҳтаре мебошад, ки он бар ваъдаҳои беҳтар барқарор гардидааст.
7. Зеро, агар он аҳди якум бенуксон мебуд, чое барои дигараш намечустанд.
8. Зеро ки Худо онҳоро мазаммат намуда, мегӯяд, ки Ман бо хонадони Исроил ва бо хонадони Яҳудо аҳди ҷадид хоҳам баст,
9. "На чунон аҳде ки бо падарони онҳо баста будам дар рӯзе ки дасташонро гирифтам, то онҳоро аз замини Миср берун оварам; чунки онҳо дар аҳди Ман қоим набуданд, ва Ман ба онҳо эътино накардам, мегӯяд Худованд.
10. Зеро ин аст аҳде ки бо хонадони Исроил баъд аз он айём хоҳам баст, мегӯяд Худованд: қонунҳои Худро дар афкори онҳо хоҳам гузошт ва дар дилҳои онҳо хоҳам навишт, ва Худои онҳо хоҳам буд, ва онҳо қавми Ман хоҳанд буд.
11. Ва касе ёри худро, ва касе бародари худро дигар таълим нахоҳад дод ва нахоҳад гуфт: Худовандро бишинос; чунки ҳама, аз хурд то калон, Маро хоҳанд шинохт;
12. Чунки ба ноинсофиҳои онҳо шафақат хоҳам кард ва гуноҳҳо ва шароратҳои онҳоро дигар ба ёд нахоҳам овард".

13. Бо гуфтани’’аҳди чадид’’ Ў қадимагии аҳди якумро нишон дод; ва он чи қадима ва кўҳна аст, ба нестшавӣ наздик аст.

БОБИ НЎҲУМ

Саркоҳини абадӣ, назар ба қаҳонати Аҳди Қадим, қаҳонати баландтаре дорад; Ў қурбонии олие, яъне Хуни шахсии Худо, меоварад.

1. Пас, аҳди якум низ дастурҳои оид ба ибодати Худо, ва қудси заминӣ дошт;
2. Зеро хайма ба қисмҳо сохта шуда буд: қисми якум, ки дар он чароғдон ва миз ва нони тақдим буд, ва он’’қудс’’ номида мешавад.
3. Ва дар паси парда қисми дуюми хайма буд, ки ‘’қудси қудсҳо’’ номида мешавад,
4. Ки дар он бухурдони тиллоӣ ва сандуқи аҳд буд, ки ҳама чояш тиллоқўб шуда буд, ва дар он зарфи тиллое пур аз манн, асои шукуфтаи Ҳорун ва лавҳаҳои аҳд буд,
5. Ва ба болои он каррубиёни ҷалол буданд, ки бар кафоратгоҳ соя меафканданд; дар ин хусус ҳоло муфассал сухан рондан лозим нест.
6. Дар чунин шароит, коҳинон ба қисми якуми хайма ҳамеша меदारоянд, то ки ибодати Худоро ба ҷо оваранд;
7. Аммо ба қисми дуюми хайма солие як бор фақат саркоҳин меदारояд, он ҳам бе хун не, ки онро барои худаш ва барои хатокориҳои қавм қурбонӣ мекунад.
8. Ва Рӯхулқудс бо ин нишон медиҳад, ки то даме ки хаймаи якум вучуд дорад, ханӯз роҳи қудс кушода нашудааст.
9. Вай тимсоли замони ҳозира аст, ки дар он ҳадияҳо ва қурбонихое тақдим карда мешавад, ки қодир нестанд вичдони тақдимкунандаро осуда гардонад,
10. Ва онҳо, бо чизҳои хӯрданӣ ва нӯшиданӣ ва бо ҳар гуна таҳорат ва маросим, дастурҳои мансуб ба ҷисм буда, фақат то замони ислоҳ муқарар карда шудаанд.
11. Аммо Масеҳ ҳамчун Саркоҳини некиҳои оянда омада, ба воситаи хаймаи бузургтар ва мукамалтаре ки бо дасти одам сохта нашудааст, яъне сохташ чунин нест,

12. Ва на ба воситаи хуни бузҳо ва говҳо, балки ба воситаи Хуни Худ як бор ба қудс дохил шуда, кафорати абадӣ пайдо кард.
13. Зеро, агар хуни бузҳо ва говҳо ва хотистари модагов, ки ба палидон пошида мешавад, онҳоро то ба дараҷаи татҳири ҷисм тақдис мекарда бошад,
14. Чӣ қадар бештар Хуни Масеҳ, ки ба василаи Рӯҳи абадӣ Зоти беайби Худро ба Худо тақдим намуд, вичдони моро аз аъмоли бечон татҳир хоҳад кард, то ки Худои Ҳай ва ҳақиқиро ибодат намоем!
15. Бинобар ин Ё Миёнрави аҳди ҷадид аст, то ки пас аз мамоти Ё, ки он барои кафорати ҷиноятҳои замони аҳди яқум воқеъ шудааст, даъватшудагон мероси абадии мавъудро пайдо кунанд.
16. Зеро, дар ҳар ҷое ки васияте ҳаст, бояд собит шавад, ки васияткунанда мурдааст,
17. Чунки васият пас аз мурдан эътиборнок аст; он, то даме ки васияткунанда зинда аст, ҳеч эътиборе надорад.
18. Бинобар ин аҳди яқум низ бе хун барқарор нашудааст.
19. Зеро, вақте ки Мусо ҳамаи аҳкомро мувофиқи шарият пеши тамоми қавм хонд, хуни говҳо ва бузҳоро бо об ва пашми арғувонӣ ва зуфо гирифта, ҳам бар худӣ китоб пошид, ҳам бар тамоми қавм,
20. Ва гуфт: "Ин аст хуни аҳде ки Худо ба шумо амр фармудааст".
21. Ҳамчунин бар хайма ва тамоми олоти ибодати Худо хун пошид.
22. Қариб ҳама чиз мувофиқи шарият ба василаи хун татҳир меёбад, ва бе рехтани хун омурзиш нест.
23. Пас, тимсоли чизҳои осмонӣ мебоист бо ин воситаҳо татҳир меёфт, аммо худӣ чизҳои осмонӣ-бо қурбонҳои хубтар аз инҳо.
24. Зеро Масеҳ на ба қудси бо дасти одам сохташуда, ки фақат тимсоли қудси ҳақиқист, балки ба худӣ осмон даромадааст, то ки ҳоло барои мо ба ҳузури Худо зоҳир шавад,
25. На аз барои он ки борҳо Худоро қурбонӣ кунад, чунон ки саркоҳин ҳар сол ба қудс бо хуни дигарон медарояд;
26. Вагар на Ё мебоист аз ибтидои олам борҳо укубат мекашид. Аммо Ё алҳол, дар охири замонҳо, як бор зоҳир шуд, то ки бо қурбонии Худ гуноҳро нест кунад.
27. Ва чунон ки одамро насиб гардидааст, ки як бор бимиранд ва пас аз он ба доварӣ дучор шаванд,

28. Ончунон Масеҳ низ як бор Худро барои бардоштани гуноҳҳои бисёр касон қурбонӣ намуда, бори дуюм на аз барои татҳири гуноҳ зоҳир хоҳад шуд, балки барои онҳое ки Ёро интизор доранд, то наҷот ёбанд.

БОБИ ДАҲУМ

Исо ба воситаи Қурбонии Қолҷолто имондоронро ба сурати абадӣ аз гуноҳҳо озод кард.

1. Зеро шариате ки сояи некиҳои оянда аст ва воқеияти онҳо нест, ҳаргиз наметавонад ба воситаи айни ҳамон қурбонӣҳое ки ҳамеша, сол ба сол тақдим карда мешаванд, тақдимкунандагонро комил гардонад.
2. Вагарна, ба тақдим кардани онҳо хотима меоданд, чунки тақдимкунандагони қурбонӣ як бор татҳир ёфта, дигар ҳеҷ идроки гуноҳҳоро наметавонанд.
3. Лекин ба василаи ин қурбонӣҳо сол ба сол дар бораи гуноҳҳо хотиррасон карда мешавад;
4. Зеро аз имкон берун аст, ки хуни говҳо ва бузҳо гуноҳҳоро нест кунанд.
5. Бинобар ин Масеҳ ба ҷаҳон дохил шуда мегӯяд: "Қурбонӣ ва ҳадияро Ту нахостӣ, балки бадане барои Ман муҳайё намудӣ;
6. Қурбонии сӯхтанӣ ва қурбонии хато барои Ту писандида набуд.
7. Он гоҳ гуфтааст: "Инак, меоям, -чунон ки дар тӯмори китоб дар бораи Ман навишта шудааст, то ки иродаи Туро, эй Худо, ба ҷо оварам".
8. Аввал мегӯяд: қурбонӣ ва ҳадия ва қурбонии сӯхтанӣ ва қурбонии хаторо, -ки мувофиқи шариат тақдим карда мешавад, Ту нахостӣ, ва онҳо барои Ту писандида набуд;
9. Баъд, илова намуда, гуфтааст: "Инак, меоям, то ки иродаи Туро, эй Худо, ба ҷо оварам". Ё якумро ботил мекунад, то ки дуюмро барқарор намояд.
10. Ба ҳасби ҳамин иродаи мо ба василаи қурбонии якбораи ҷисми Исои Масеҳ тақдир ёфтаем.
11. Ва ҳар коҳин ҳар рӯз дар ибодат меистад ва айни ҳамон қурбонӣҳоро борҳо тақдим менамояд, ки онҳо ҳаргиз наметавонанд гуноҳҳоро нест кунанд.

12. Ў як қурбониро ба сурати абадӣ барои гуноҳҳо тақдим намуда, ба ямини Худо бинишаст,
13. Ва пас аз ин мунтазир аст то даме ки душманонаш зери пои Ў андохта шаванд.
14. Зеро ки Ў ба василаи як қурбонӣ тақдисшавандагонро то абад комил гардондааст.
15. Рӯхулқудс низ ба мо шаҳодат медиҳад, зеро ки гуфта шудааст:
16. “Ин аст аҳде ки бо онҳо баъд аз он айём хоҳам баст, мегӯяд Худованд: қонунҳои Худо дар дилҳои онҳо хоҳам гузошт ва дар афкори онҳо хоҳам навишт,
17. Ва гуноҳҳо ва шароратҳои онҳоро ба ёд нахоҳам овард”.
18. Ва дар он ҷое ки омурзиши гуноҳҳо аст, қурбонӣ барои онҳо дигар лозим нест.

Даъват ба вафодорӣ ба Масеҳ ва Калисо ҳатто дар шароити таъқибот.

19. Пас, эй бародарон, модоме ки мо чуръат дорем ба қудс ба василаи Хуни Исои Масеҳ,
20. Бо роҳи нав ва зинда дохил шавем, ки онро Ў барои мо ба василаи пардае, яъне ҷисми Худ, аз нав кушодааст,
21. Ва модоме ки мо Коҳини муаззаме бар хонаи Худо дорем,
22. Пас бо дили соф ва бо имони комил, дилҳои худро ба воситаи пошидан аз вичдони шарирӣ мо татхир намуда ва ҷисми худро дар оби пок ғусл дода, наздик оем,
23. Ва эътирофи- умеди худро собикадамона нигоҳ дорем, зеро ки Ваъдадиҳанда амин аст;
24. Ва диққат кунем, ки якдигарро ба муҳаббат ва аъмоли нек барангезонем,
25. Ва ҷамъомади худро тарк накунем, чунон ки баъзе касонро таомул шудааст, балки якдигарро насиҳат диҳем, ва бештар ба қадри он ки шумо наздик шудани он рӯзро мебинед.

Қурбониҳои яҳудиён аҳамияти худро гум кардааст, ва одил бо имон хоҳад зист.

26. Зеро, агар мо, пас аз пайдо кардани дониши ростӣ, худсарона гуноҳ кунем, дигар қурбоние барои кафорати гуноҳ боқӣ наместонад,
27. Балки кадом як интизории пурдаҳшати доварӣ ва шиддати оташе ки хасмҳоро ба коми худ хоҳад кашид.
28. Агар касе шариати Мусоро рад мекард, дар асоси баёноти ду ё се шоҳид бе марҳамат ба қатл расонда мешуд,
29. Пас, ба гумонатон, сазовори чӣ қадар ҷазои сахттар хоҳад буд шахсе ки Писари Худоро поймол мекунад ва Хуни аҳдро, ки аз он тақдир ёфтааст, азиз намедорад ва Рӯҳи файзро таҳқир менамояд?
30. Зеро мо Ёро мешиносем, ки гуфтааст: "Интиқом аз ҷониби Ман аст, Ман сазо хоҳам дод, мегӯяд Худованд". Ва боз: "Худованд қавми Худро доварӣ хоҳад кард".
31. Ба дасти Худои Ҳай афтодан даҳшатангез аст!
32. Айёми пештараро ба хотир оваред, ки шумо, баъд аз равшан шудани фикратон, бори гарони уқубатҳоро бардоштед,
33. Дар ҳолате ки гоҳ худатон дар миёни хориҳо ва андӯхҳо ба тамошогоҳе барои дигарон мубаддал мешудед, гоҳ шарикӣ онҳое мегардидед, ки ба чунин аҳвол дучор шуда буданд;
34. Зеро ки шумо ба занҷирҳои ман низ ҳамдардӣ изҳор кардед, ва торочи дороии худро бо шодмонӣ қабул кардед, чун медонистед, ки шумо дар осмон молу мулки беҳтар ва бобақое доред.
35. Пас умеди худро тарк накунед, ки мукофоти бузурге ба он тааллуқ дорад.
36. Зеро шуморо сабр лозим аст, то ки иродаи Худоро иҷро намуда, ваъдаро ба даст оваред;
37. Зеро ки баъд аз андаке он Оянда хоҳад омад ва даранг нахоҳад кард.
38. Одил бо имон хоҳад зист; ва агар касе рӯй гардонад, ҷони Ман ба вай тавачҷӯх нахоҳад кард.
39. Вале мо аз онҳо нестем, ки бармегарданд ва ба ҳалокат мерасанд, балки аз имондоронем, ки наҷот меёбанд.

БОБИ ЁЗДАҲУМ

Роҳҳои имони қадимӣ.

1. Имон эътиқоди қавӣ ба чизҳоест, ки мо ба онҳо умед мебандем, ва боварӣ ба чизҳоест, ки намоён нестанд.
2. Зеро ки ба василаи он қадимиён шаҳодат пайдо кардаанд.
3. Бо имон мо дарк мекунем, ки оламҳо бо каломи Худо тартиб ёфтааст, ба тавре ки аз чизҳои намоён чизҳои намоён ба вуҷуд омадааст.

1. Замонҳои нахустпадарон.

4. Бо имон Ҳобил ба Худо, назар ба Қобил, қурбонии беҳтаре тақдим намуд; бо он ӯ шаҳодат пайдо кард, ки ӯ одил аст, чунон ки Худо дар бораи ҳадияҳои ӯ шаҳодат дод; бо он ӯ баъд аз мамоташ ҳанӯз ҳам сухан меронад.
5. Бо имон Ҳанӯх тавре кўчонида шуд, ки мамотро надид; ва ӯ пайдо нашуд, чунки Худо ӯро кўчонид. Зеро ки пеш аз кўчонида шуданаш шаҳодат пайдо кард, ки ба Худо писанд омадааст.
6. Аммо бе имон ба назари Худо писанд омадан мумкин нест; зеро ҳар кӣ сӯи Худо меояд, бояд имон дошта бошад, ки Ӯ ҳаст, ва ба толибони Худ мукофот хоҳад дод.
7. Бо имон Нӯҳ дар хусуси чизе ки ҳанӯз намоён набуд, ваҳй ёфта, бо тарси Худо барои наҷот додани аҳли байти худ кишти бисохт; бо он ӯ чаҳоро маҳкум намуд ва вориси адолате гардид, ки аз имон аст.

2. Замонҳои сарқабиллагон.

8. Бо имон Иброҳим итоат намуд ба даъвате дар бораи рафтани ба мамлакате ки мебоист мерос мегирифт, ва ӯ рафт, ва намедонист ба кучо меравад.
9. Бо имон ӯ дар замини мавҷуд, мисли замини бегона, ғарибона маскан гирифт, ва бо Исҳоқ ва Яқуб, ҳамирсонии ҳамон ваъда буданд, дар хаймаҳо зиндагӣ кард;
10. Зеро ӯ мунтазири шаҳре буд, ки таҳкурсии мустаҳакаме дорад, ва меъмору бинокор он Худост.
11. Бо имон худи Соро низ барои қабули насл қувват пайдо кард ва баъд аз фарсудагиаш зойд; зеро Ваъдадиҳандаро амин донист.

12. Бинобар ин аз як нафар ки он ҳам мисли бечон буд, ончунон бисъёр зоида шуданд, чунон ки ситораҳои осмон бисъёр аст, ва чунон ки реги лаби баҳр бешумор аст.
13. Ҳамаи инҳо дар имон мурдаанд ва ба муроди иҷроӣ ваъдаҳо нарасиданд, балки фақат аз дур онҳоро дида, шод шуданд ва эътироф карданд, ки бар замин мусофир ва ғарибанд;
14. Зеро онҳое ки чунин мегӯянд, нишон медиҳанд, ки дар ҷустуҷӯи ватан ҳастанд.
15. Ва агар ватанеро, ки аз он берун омада буданд, ба ёд меоваранд, ғурбат доштанд, ки баргарданд;
16. Аммо иштиёқманди ватани беҳтаре буданд, ки он дар осмон аст; бинобар ин Худо ор намедонад, ки Худои онҳо хонда шавад: зеро ки Ё барои онҳо шаҳре муҳайё кардааст.
17. Бо имон Иброҳим, вақте ки озмуда шуд, Исҳоқро барои қурбонӣ тақдим намуд ва, бо вучуди он ки ваъдаҳо гирифта буд, писари ягонаи худро тақдим намуд,
18. Ки дар ҳаққи вай гуфта шуда буд: "Насли ту аз Исҳоқ хонда хоҳад шуд";
19. Зеро ӯ фикр мекард, ки Худо қодир аст аз мурдагон низ эҳё кунад; ба ин сабаб Исҳоқ ба таври тимсол аз мурдагон ба ӯ баргардонида шуд.
20. Боимон Исҳоқ Яъқуб ва Эсовро барои оянда низ баракат дод.
21. Бо имон Яъқуб, пеш аз мурданаши, ҳар писари Юсуфро баракат дод ва бар сари асои худ такья намуда, сачда кард.
22. Бо имон Юсуф, дар вақти вафоташ, хуруҷи банӣ-Исроилро зикр намуд ва дар бораи устухонҳои худ васият кард.

3. Замонҳои Мусо ва Ғушаъ ибни Нун.

23. Бо имон падару модари Мусо ӯро, чун таваллуд шуд, се моҳ пинҳон доштанд, зеро диданд, ки кӯдак зебост, ва аз амри подшоҳ натарсиданд.
24. Бо имон Мусо, чун калонсол шуд, нахост, ки писари духтари фиръавн хонда шавад,
25. Ва бо қавми Худо уқубат кашиданро афзал дониста аз он ки аз гуноҳ ҳаловати муваққатӣ дошта бошад,

26. Ва хориӣ Масеҳро сарвати бузургтар аз ганҷҳои Миср ҳисоб кард; зеро ки ба мукофот назар медӯхт.
27. Бо имон ӯ Мисрро тарк кард ва аз ғазаби подшоҳ натарсид; зеро ӯ, мисли он ки Нонамоёнро дида бошад, боматонат буд.
28. Бо имон ӯ фисҳ ва пошидани хунро ба амал овард, то ки несткунандаи нахустзодагон ба онҳо даст нарасонад.
29. Бо имон онҳо аз баҳри Қулзум, чун аз хушкӣ, гузаштанд, вале вақте ки мисриён ба гузаштан ҳаракат карданд, ғарқ шуданд.
30. Бо имон деворҳои Ереҳӯ пас аз даврзании ҳафтрӯза фурӯ ғалтид.
31. Бо имон Роҳоби фоҳиша, ки ҷосусонро ба саломатӣ қабул карда буд, бо исъёнгарон ба ҳалокат нарасид.

4. Дертарин таърихи Исроил.

32. Боз чӣ гӯям? Вақтам кифоя намекунад барои он ки дар бораи Чидъӯн ва Бороқ ва Шимшӯн ва Йифтоҳ ва Довуд ва Самуил ва анбиё ҳикоят намоям,
33. Ки онҳо бо имон мамлакатҳоро мусаххар карданд, адлро ба амал оварданд, ба ваъдаҳо муваффақ шуданд, даҳони шеронро бастанд,
34. Қуввати оташро хомӯш карданд, аз дами шамшер халосӣ ёфтанд, аз заъф боқувват шуданд, дар ҷанг қавӣ гардиданд, фавҷҳои бегонаҳоро торумор карданд;
35. Занон мурдаҳои худро эҳъешуда ёфтанд; вале дигарон аз шиканча набуд шуданд ва озодиро қабул накарданд, то ки ба эҳъеи беҳтаре ноил гарданд;
36. Ва баъзе дигарон ҳақоратҳо ва шаллоқро, ҳамчунин занҷирҳо ва зиндонро аз сар гузаронданд.
37. Сангсор шуданд, бо арра дупора гардиданд, ба шиканча гирифтор шуданд, аз дами шамшер мурданд; пӯстҳои гӯсфанду буз дар тан сарсону саргардон шуда, мӯҳточӣ, тангӣ ва уқубат кашиданд;
38. Онҳое ки ҷаҳон лоиқашон набуд, дар биёбонҳо ва кӯҳҳо, дар мағораҳо ва дараҳои замин овора шуда гаштанд.
39. Ва ҳамаи онҳо, ки ба хотири имон шӯҳрат пайдо карда буданд, ваъдаро соҳиб нашуданд,
40. Чунки Худо барои мо чизи беҳтаре пешбинӣ намуда буд, то ки онҳо бе мо комил нагарданд.

БОБИ ДУВОЗДАҲУМ

Роҳи имони масеҳиён дар замонҳои уқубатҳо ва ҳарбу забҳо.

1. Бинобар ин мо низ, ки дар гирди худ чунин абри шоҳидонро дорем, ҳар бори гарон ва гуноҳро, ки моро фаро мегирад, аз худ дур андохта, майдони дар пеши мо бударо бо сабр давон-давон тай кунем
2. Ва ба Сарвар ва Комилкунандаи имони мо, яъне Исо, назар дўзем, ки Ў ба ҷои шодие ки Ўро дар пеш буд, ба хорӣ безътиной намуда, ба салиб тоб оварда ва ба ямини тахти Худо бинишаст.
3. Дар бораи Ў фикр кунем, ки аз дасти гуноҳкорон ба чунин хорӣ тоб овард, то ки шумо дар ҷонҳои худ хаста ва сушт нашавед.
4. Дар талоши зидди гуноҳ шумо ҳанӯз то ба дараҷаи рехтани хун муқобилият накардаед
5. Ва он насихатро, ки ба шумо, ҳамчун ба писарон гуфта шудааст, фаромӯш крадед: "Эй писарам! Ба ҷазои Худованд безътиной нақун, ва ҳангоме ки Ў туро мазаммат намояд, маънос нашав;
6. Зеро ки Худованд ҳар киро дўст дорад, ҷазо медиҳад; ҳар писари писандидаи Худо мезанад".
7. Агар ба ҷазо тоб оваред, Худо ба шумо, чун бо писарони, рафтор мекунад. Зеро, оё писаре ҳаст, ки падараш ўро ҷазо надиҳад?
8. Аммо агар шумо бе ҷазо монед, ки он насибаи ҳама аст, пас шумо ҳаромзодагонед, на писарон.
9. Илова бар ин, барои мо, ки аз падарони ҷисмонӣ ҷазо ёфта, аз онҳо метарсем, оё лозим нест, ки ба Падари рӯҳҳо хеле зиёдтар итоат намоем, то ки зист кунем?
10. Зеро ки онҳо моро ба салоҳдиди худашон барои айёми андак ҷазо медоданд, аммо Ў ин корро ба манфиати мо, то ки дар қудсияти Ў ширкат дошта бошем, анҷом медиҳад.
11. Ҳар ҷазо дар замони ҳозира ба назари кас на шодӣ, балки андӯҳ менамояд; лекин оқибат ба онҳое ки ба воситаи он таълим ёфтаанд, самари осоиштаи адолатро меоварад.

*Бе қусият ҳеҷ кас Худовандро нахоҳад دید.
Дар бораи ҷалоли Аҳди Ҷадид.*

12. Пас, дастҳои беқувват ва зонуҳои бемаҷолро қавӣ кунед
13. Ва барои пойҳои худ роҳҳои рост кушоед, то он чи мелангад, бераҳа нагардад, балки ба хубӣ шифо ёбад.
14. Осиштагиро бо ҳама пеша кунед ва қудсиятро толиб бошед, ки бе он ҳеч кас Худовандро нахоҳад дид,
15. Ва боҳабар бошед, ки мабодо касе аз файзи Худо маҳрум шавад; мабодо решаи талхе ба вучуд омада, осеб расонад, ва бисъёр касон аз он палид шаванд,
16. Мабодо зиннокоре ё осие ёфт шавад, ки мисли Эсов барои як таом аз нахустзодагии худ даст кашад.
17. Зеро шумо медонед, ки баъд аз он ӯ, чун хост вориси баракат гардад, рад карда шуд: тафаккури падарро дигаргун карда натавонист, гарчанде ки дар ин хусус ашк рехта илтимос намуд.
18. Шумо наздик наомадаед ба кӯҳе ки ламсшаванда ва оташафшон аст, ба торикӣ ва зулмот ва тунбод,
19. Ё ба овози карнай ва садои суханон, ки шунавандагонаш илтимос карданд, ки ба онҳо дигар сухане гуфта нашавад,
20. Зеро ба он тоб оварда натавонистанд, ки амр фармуда шуда буд: "Агар ҳайвоне низ ба кӯҳ бирасад, сангсор ё тирборон хоҳад шуд".
21. Ва ин мунозира он қадар даҳшатангез буд, ки Мусо гуфт: "Ман тарсону ларзон шудам".
22. Балки шумо наздик омадаед ба кӯҳи Сион ва ба шаҳри Худои Ҳай, ба Ерусалими осмонӣ ва беварҳои фариштагон,
23. Ва ба анҷумани пуртантана ва Калисои нахустзодагоне ки дар афлок навишта шудаанд, ва ба Худое ки Довари ҳама аст, ва ба арвоҳи одилоне ки ба камол расидаанд,
24. Ва ба Исо, ки Миёнарави аҳди ҷадид аст, ва ба Хуни пошиданӣ, ки назар ба хуни Ҳобил хубтар сухан мегӯяд.
25. Боҳабар бошед, ки шумо низ аз сухангӯ рӯ нагардонед. Зеро, агар онҳое ки бар замин ба сухангӯ гӯш наандохтанд, аз ҷазо раҳо нашудаанд, пас алаҳхусус мо, агар аз ӯ, ки аз осмон сухан мегӯяд, рӯ гардонем, раҳо нахоҳем шуд.
26. Дар он вақт овози ӯ заминро ба ларза андохта буд, ва ӯ ҳоло чунин ваъда додааст: "Боз як бори дигар на танҳо заминро, балки осмонро низ ба ларза хоҳам андохт".

27. Ибораи’’боз як бори дигар’’ маънои онро дорад, ки чизҳое ки ба ларза меафтад, ҳамчун чизҳои офаридашуда, аз миён хоҳад рафт, то чизҳое ки ба ларза намеафтад, боқӣ монад.

28. Пас мо малакутеро, ки ба ларза намеафтад, қабул намуда, файзро маҳфуз хоҳем дошт ва бо он Худоро ба таври писандида бо таъзиму тақрим ва тарс ибодат хоҳем кард,

29. Чунки Худои мо оташи фурӯбаранда аст.

БОБИ СЕЗДАҲУМ

Пандҳо ва баракоти хотимавии ҳаворӣ барои имондорон.

1. Бигзор бародардӯстӣ барқарор бошад.

2. Меҳмоннавозиро фаромӯш накунед, зеро ки ба воситаи он баъзе касон, нодониста, фариштагонро меҳмоннавозӣ кардаанд.

3. Бандиёро ба ёд оваред, гӯё ки шумо низ бо онҳо дар занҷирҳо бошед, ва ситамкашонро, мисли он ки худатон бо онҳо як ҷисм мебошед.

4. Бигзор никоҳ аз ҳар чихат ҳалол бошад, ва ҷойхоби он беайб; зеро ки зинокорон ва фосиқонро Худо доварӣ хоҳад кард.

5. Хулқатон аз зарпарастӣ дур бошад, ва бо он чи доред, қаноат кунед. Зеро ки Худи Ў гуфтааст:’’Туро тарк нахоҳам кард в туро нахоҳам партофт’’.

6. Бинобар ин мо метавонем далерона бигӯем:’’Худованд мададгори ман аст, ва ҳаросон нахоҳам шуд: одамизод ба ман чӣ метавонад бикунад?’’

7. Сардорони худро, ки каломи Худоро ба шумо мавъиза кардаанд, ба ёд оваред: ба анҷоми рафтори онҳо назар карда, ба имонашон тақлид намоед.

8. Исои Масеҳ дирӯз ва имрӯз ва то абад айни ҳамон аст.

9. Ба таълимоти гуногун ва бегона моил нашавед; зеро хуб аст, ки дилҳо бо файз қавӣ гардад, на бо таомҳо, ки аз онҳо касони пурхӯр манфиате надидаанд.

10. Мо қурбонгоҳе дорем, ки хизматгузори хайма ҳақ надоранд аз он чизе бихӯранд.

11. Ҷасади ҳайвоноте ки хунашонро саркоҳин барои кафорати гуноҳ ба қудс меоварад, берун аз бошишгоҳ сӯзонда мешавад,

12. Бинобар ин Исо низ, барои он ки одамонро бо Хуни Худ тақдис намояд, берун аз дарвоза уқубат кашид.
13. Пас, хориӣ Ўро бардошта, берун аз бошишгоҳ сӯи Ў бароем;
14. Зеро дар ин чо шаҳри доимие надорем, балки ояндаро ҷустуҷӯ менамоем.
15. Бинобар ин ҳамеша ба василаи Ў қурбонии шукронаро ба Худо тақдим менамоем, яъне самараи лабҳоеро, ки ба исми Ў ҳамду сано мехонанд.
16. Инчунин инсондӯстӣ ва саховатро аз хотир набароред, зеро ки ин гуна қурбониҳо ба Худо писанд меояд.
17. Ба сардорони худ фармонбардор ва мутеъ бошед, зеро онҳо ҳамеша ғами ҷонҳои шуморо меҳӯранд, чунки ба ҳисобот додан вазифадор мебошанд; то ки онҳо ин вазифаро бо шодӣ ба чо оварданд, на бо оҳу нола, зеро ки ин барои шумо фоиданок нест.
18. Дар ҳаққи мо дуо гӯед; зеро яқин медонем, ки вичдони нек дорем, чунки дар ҳар бобат мехоҳем ҳалолкорона рафтор кунем.
19. Ва махсусан ба чо овардани инро илтимос менамоем, то ки ман зудтар назди шумо баргардонида шавам.
20. Ва Худои осоиштагӣ, ки Чӯпони бузурги гӯсғандон-Исои Худованди моро ба хуни аҳди абадӣ аз мурдагон ба по хезонд,
21. Бигзор шуморо дар ҳар кори нек барои иҷрои иродаи Ў комил гардонад ва он чи ба Ў писандида бошад, дар шумо ба василаи Исои Масеҳ ба амал оварад, ки Ўро то абад ҷалол бод! Омин.
22. Аз шумо, эй бародарон, илтимос менамоем, ки ин каломи насиҳатро қабул кунед, зеро ки ба шумо мухтасар низ навиштаам.
23. Бидонед, ки бародари мо Тимотиус озод шуд; ва агар ў зуд биёяд, ҳамроҳи ў ба дидани шумо хоҳам омад.
24. Ба ҳамаи сардорони худ ва ба ҳамаи муқаддасон салом расонед. Итолиявиён ба шумо салом мерасонанд.
25. Файз бо ҳамаи шумо бод. Омин.

ВАҲӢИ ҲАВВОРИИ МУҚАДДАС ЮҲАННО БОБИ ЯКУМ

Хушо касе ки суханони ин нубувватро мехонад ва мешунавад.

1. Ваҳйи Исои Масеҳ, ки Худо ба Ў ато намуд, то ба бандагони Худ нишон диҳад, ки ба қарабӣ чиҳо бояд ба вуқӯъ ояд. Ва Ў онро ба воситаи фариштаи Худ ба бндаи Худ Юҳанно фиристода, зоҳир сохт,
2. Ки вай ба каломи Худо, ва ба шаҳодати Исои Масеҳ, ва ба ҳар чизе ки дида буд, гувоҳӣ дод.
3. Хушо касе ки мехонад ва касоне ки мешунаванд суханони ин нубувватро, ва он чи дар он навишта шудааст, риоят мекунанд, зеро ки вақт наздик аст.

Исо бо абрҳо меояд, ва Ўро ҳар чашм хоҳад дид.

4. Юҳанно ба ҳафт калисое ки дар вилояти Осиё мебошад: файз ва осоиштагӣ бар шумо аз ҷониби Ў, ки ҳаст ва буд ва хоҳад омад, ва аз ҷониби ҳафт рӯхе ки дар пеши тахти Ў ҳастанд,
5. Ва аз ҷониби Исои Масеҳ, ки шохиди амин, Нахустзода аз мурдагон ва Фармонфармои подшоҳони замин аст. Ўро, ки моро дӯст медорад, ва моро аз гуноҳоямон бо Хуни Худ халосӣ дод,
6. Ва моро подшоҳон ва коҳинони Худо ва Падари Худ гардонд, то абад ҷалол ва салтанат бод! Омин.
7. Инак, Ў бо абрҳо меояд, ва Ўро ҳар чашм хоҳад дид, ва онҳое низ, ки Ўро найза заданд; ва ҳамаи қабилаҳои рӯи замин дар ҳаққи Ў навҳа хоҳанд кард. Оре, омин.
8. „Ман Алфа ва Омега, ибтидо ва интиҳо ҳастам“, мегӯяд Худванд, Он ки ҳаст ва буд ва хоҳад омад, Худованди Қодири Мутлақ.

Рӯъё дар Патмӯс.

9. Ман, Юҳанно, ки бародари шумо ва шарики андӯҳ ва малакут ва сабри Исои Масеҳ ҳастам, аз барои каломи Худо ва шаҳодати Исои Масеҳ дар ҷазираи Патмӯс будам.

10. Ва дар рӯзи Худованд дар Рӯҳ будам ва аз қафои худ овози баланде монанди садои карнай шунидам, ки мегуфт: “Ман Алфа ва Омега, Аввалин ва Охири ҳастам;

11. Он чи мебинӣ, дар китобе бинавис ва ба ҳафт калисо ки дар вилояти Осиё мебошанд, бифирист: ба Эфсӯс, ва Исмирно, ва Парғомус, ва Тиётиро, ва Сардис, ва Фелоделфия, ва Лудкия.

12. Ман ручӯъ намудам, то овозаеро, ки ба ман сухан мегуфт, бубинам; ва чун ручӯъ намудам, ҳафт чароғдони тилло дидам,

13. Ва дар миёни ҳафт чароғдон касеро монанди Писари Одам, ки камзӯли дарозе дар бар дошт ва бар синааш камарбанди тилло баста буд;

14. Сари Ў ва мӯи Ў мисли пашм ё барф сафед буд; ва чашмони Ў мисли шӯълаи оташ;

15. Ва пойҳои Ў монанди мисе ки дар кӯра сурх шуда бошад; ва овози Ў мисли шувваси обҳои бисёр;

16. Ва Ў дар дасти рости Худ ҳафт ситора дошт, ва аз даҳони Ў шамшери дудам берун меомад; ва рӯи Ў мисли офтобе буд, ки дар қувваташ медурахшад.

17. Ва ҳангоме ки Ўро дидам, бар пойҳоиаш мисли мурда афтодам, ва Ў дасти рости Худро бар ман гузошта, гуфт: “Натарс; Манам Аввалин ва Охири

18. Ва Зинда; ва Ман мурда будам, ва инак то абад зинда ҳастам, омин; ва калидҳои дӯзах ва мамот дар дасти Ман аст.

Сирри рӯъё.

19. Пас бинавис он чи ту дидай, ва он чи ҳаст, ва он чи баъд аз ин бояд ба вуқӯъ ояд.

20. Сирри ҳафт ситорае ки дар даси рости Ман дидӣ, ва ҳафт чароғдони тилло чунин аст: ҳафт ситора фариштагони ҳафт калисо ҳастанд, ва ҳафт чароғдон ҳафт калисо мебошанд“.

БОБИ ДУЮМ

Нома ба калисои Эфсӯс.

(Норасогии муҳаббат).

1. „Ба фариштаи калисои Эфсӯс бинавис: Ў, ки дар дасти рости Худ ҳафт ситора дорад ва дар миёни ҳафт чароғдони тилло мегардад, чунин мегӯяд:
2. “Аъмоли туро медонам, ва меҳнати туро, ва сабри туро, ва ин ки ту ба шарирон наметавонӣ тоб оварӣ, ва онҳоро, ки худро ҳавворӣ меноманд, вале чунин нестанд, имтиҳон кардаӣ ва онҳоро дурӯғгӯ ёфтаӣ;
3. Ва сабр дорӣ, ва барои исми Ман бисъёр чизҳоро аз сар гузарондаӣ, ва бемадор нагаштаӣ.
4. Аммо иддаое бар ту дорам, ки муҳаббати авваини худро тарк кардаӣ.
5. Пас ба ёд ор, ки аз кучо афтадаӣ, ва тавба кун ва аъмоли пештараро ба ҷо овар; вагар на, ба зудӣ назди ту меоям ва чароғдонатро аз ҷояш мечунбонам, агар тавба накуни.
6. Лекин фазилати ту ин аст, ки аз аъмоли николосиён нафрат дорӣ, ки Ман низ аз аъмоли онҳо нафрат дорам.
7. Ҳар кӣ гӯш дорад, бишнавад, ки Рӯҳ ба калисоҳо чӣ мегӯяд: касе ки ғолиб ояд, ба вай ато хоҳам кард, ки аз дарахти ҳаёте ки дар биҳишти Худост, бихӯрад” „.

*Нома ба калисои Исмирно.
(Таъқиботи яҳудиёни имондор).*

8. Ва ба фариштаи калисои Исмирно бинавис: Аввалин ва Охирин, ки мурда буд ва зинда шуд, чунин мегӯяд:
9. “Аъмоли туро медонам, ва андӯҳи туро, ва бенавоии туро, валекин ту сарватдор ҳастӣ, ва куфри онҳоро, ки худро яҳудӣ мегӯянд, вале чунин нестанд, балки куништи шайтонанд.
10. Аз машаққатҳое ки бояд ба сарат ояд, натарс. Инак, иблис баъзеро азмиёни шумо дар зиндон хоҳад андохт, то ки шуморо биозмояд, ва шумо даҳ рӯз дар андӯҳ хоҳед афтод. То дами мамот амин бош, ва тоҷи ҳаётро ба ту хоҳам дод.
11. Ҳар кӣ гӯш дорад, бишнавад, ки Рӯҳ ба калисоҳо чӣ мегӯяд: касе ки ғолиб ояд, аз мамоти дуҷум зараре нахоҳад дид” „.

Нома ба калисои Паргомус.

(Дар миёни имондорон николосиён ҳастанд).

12. Ва ба фариштаи калисои Парғомус бинавис: Ў, ки шамшери дудама дорад, чунин мегӯяд:

13. “Аъмоли туро медонам, ва маскани туро, ки тахти шайтон дар он қост; ва ту исми Маро маҳкам нигоҳ доштаӣ ва ҳатто дар айёме ки шоҳиди амини Ман Антипас дар миёни шумо, дар ҷое ки шайтон сокин аст, кушта шуд, имони Маро тарк накардаӣ.

14. Аммо иддаои каме бар ту дорам, чунки дар он ҷо назди ту пайравони таълимоти Билъом ҳастанд, ки вай Болоқро таълим дода буд, ки дар сари роҳи банӣ-Исроил дом ниҳад, то ки онҳо қурбониҳои бутҳоро бихӯранд ва зино кунанд.

15. Ҳамчунин назди ту пайравони таълимоти николосиён ҳастанд, ки аз он таълимот Ман нафрат дорам.

16. Пас тавба кун, вагар на, ба зудӣ назди ту хоҳам омад ва бо шамшери забони Худ онҳо ҷанг хоҳам кард.

17. Ҳар кӣ гӯш дорад, бишнавад, ки Рӯҳ ба калисоҳо ҷӣ мегӯяд: касе ки ғолиб ояд, ба вай ато хоҳам кард, ки аз манни ниҳонӣ бихӯрад; ва ба вай санги сафед хоҳам дод, ва бар ин санг исми навишта шудааст, ки онро ҳеч кас намедонад, ҷуз касе ки онро гирифтааст” „.

Нома ба калисои Тиётиро.

(Он чи доред, маҳкам нигоҳ доред).

18. Ва ба фариштаи калисои Тиётиро бинавис: Писари Худо, ки чашмонаш мисли шўълаи оташ аст, ва пойҳояш мисли миси барроқ аст, чунин мегӯяд:

19. Аъмоли туро медонам, ва муҳаббати туро, ва хизмати туро, ва имони туро, ва сабри туро, ва ин ки аъмоли охиринат аз аввалинат бештар аст.

20. Аммо иддаои каме бар ту дорам, зеро ба зане Изобал ном, ки худро набия меномад, роҳ медиҳӣ; вай бандагои Маро таълим дода, дар иштибоҳ меандозад, то ки онҳо зино кунанд ва қурбониҳои бутҳоро бихӯранд.

21. Ман ба вай фурсат додам, ки аз зинокории худ тавба кунад, валекин вай тавба накард.

22. Инак, Ман вайро бар бистае меандозам, ва онҳоеро, ки бо вай зино мекунанд, гирифтори андӯҳи азиме мегардонам, агар аз аъмоли худ тавба накунанд.

23. Ва фарзандони вайро ба қатл мерасонам, ва ҳамаи калисоҳо хоҳанд донист, ки Ман Имтиҳонкунандаи дилҳо ва ботинҳо ҳастам, ва ба ҳар яке аз шумо мувофиқи аъмолаш подош хоҳам дод.

24. Валекин ба шумо ва ба касони дигаре ки дар Тиётиро ҳастанд, ва ҳамаи онҳое ки ин таълимотро пайравӣ накардаанд ва, чунон ки мегӯянд, аз умқҳои шайтон хабар надоранд, мегӯям: бар шумо бори дигаре намегузорам;

25. Фақат он чи доред, маҳкам нигоҳ доред, то даме ки биёям.

26. Ва касе ки ғолиб ояд ва аъмоли Маро то ба охир риояр кунад, ба вай бар халқҳо қудрат хоҳам бахшид,

27. Ва онҳоро вай бо асои оҳанин чӯпонӣ хоҳад кард, ва онҳо мисли кӯзаи кулол хоҳанд шикаст, чунон ки Ман низ аз Падари Худ қудрат ёфтаам.

28. Ва ба вай ситораи субҳро ато хоҳам кард.

29. Ҳар кӣ гӯш дорад, бишнавад, ки Рӯҳ ба калисоҳо чӣ мегӯяд”,,.

БОБИ СЕЮМ

Нома ба калисои Сардис.

(Касе ки ғолиб ояд, либоси сафед дар бар хоҳад кард).

1. Ва ба фариштаи калисои Сардис бинавис: Ў, ки ҳафт рӯҳи Худо ва ҳафт ситора дорад, чунин мегӯяд:”Аъмоли туро медонам; агарчи ту ном дорӣ, ки зинда ҳастӣ, валекин мурда ҳастӣ.

2. Бедор бош ва бақиятеро, ки наздик ба мурдан аст, устувор намо, зеро ки Ман аъмоли туро дар пеши Худои Худ комил наёфтаам.

3. Ба ёд ор, ки он чи дорӣ, чӣ гуна ёфтай ва чӣ гуна шунидаӣ, ва онро нигоҳдорӣ намо ва тавба кун. Ва агар бедор набошӣ, Ман мисли дузд бар сари ту хоҳам омад, ва ту нахоҳӣ донист, ки дар кадом соат бар сари ту меоям.

4. Валекин назди ту дар Сардис якчанд нафар ҳастанд, ки либоси худро палид накардаанд ва дар либоси сафед бо Ман хоҳанд гашт, чунки онҳо сазовори ин мебошанд.

5. Касе ки ғолиб ояд, либоси сафед дар бар хоҳанд кард; ва Ман номи вайро аз дафтари ҳаёт пок нахоҳам кард ва номи вайро дар ҳузури Падари Худ ва ба ҳузури фариштагони Ў эътироф хоҳам кард.
6. Ҳар кӣ гӯш дорад, бишнавад, ки Рӯҳ ба калисоҳо чӣ мегӯяд’’,..

Нома ба калисои Филоделфия.

(Касе ки ғолиб ояд, Худованд вайро рукне дар маъбади Худо мегардонад).

7. Ва ба фариштаи калисои Филоделфия бинавис: он Қуддус ва Ҳақ, ки калиди Довудро дорад, ки мекушояд ва ҳеҷ кас нахоҳад баст, ва мебандад ва ҳеҷ кас нахоҳад кушод, чунин мегӯяд:

8. “Аъмоли туро медонам; инак, Ман дареро барои ту кушодаам, ва ҳеҷ кас наметавонад онро бандад; ту қуввати каме дорӣ, ва каломи Маро риоят намудай, ва исми Маро инкор накардаӣ.

9. Инак, Ман тавре амал мекунад, ки аз куништи шайтон, аз онҳое ки худро яхудӣ мегӯянд, вале чунин нестанд, балки дурӯғ мегӯянд, инак, Ман тавре амал мекунам, ки онҳо омада, пеши пойҳои ту таъзим намоянд ва бидонанд, ки Ман туро дӯст доштаам:

10. Ва азбаски ту каломи сабри Маро нигоҳдорӣ намудай, Ман низ туро аз соати озмоиш нигоҳдорӣ хоҳам кард, ки он бар тамоми ҷаҳон хоҳад омад, то ки сокинони рӯи заминро имтиҳон кунад.

11. Инак, ба зудӣ меоям; он чи дорӣ, маҳкам нигоҳ дор, то ки касе тоҷи туро нагирад.

12. Касе ки ғолиб ояд, вайро дар маъбади Худои Худ рукне хоҳам гардонд, ва дигар вай берун нахоҳад рафт; ва исми Худои Худро ва исми шаҳри Худои Худро, яъне Ерусалими навро, ки аз осмон аз ҷониби Худои ман нузул мекунад, ва исми нави Худро бар вай хоҳам навишт.

13. Ҳар кӣ гӯш дорад, бишнавад, ки Рӯҳ ба калисоҳо чӣ мегӯяд’’,..

Нома ба калисои Лудкия.

(Ғаюр бош ва тавба кун).

14. Ва ба фариштаи калисои Лудкия бинавис: Омин, ки шоҳиди амин ва ҳақ, ибтидои хилқати Худост, чунин мегӯяд:

15. “Аъмоли туро медонам; ту на сард ҳастӣ на гарм; о, кошки ту сард ё гарм мебудӣ!

16. Лекин азбаски ту ширгарм ҳастӣ, яъне на гарм ва на сард, бинобар ин туро аз даҳони Худ қай хоҳам кард.

17. Зеро ки ту мегӯӣ: “Ман сарватдор ҳастам, сарват ғун кардаам ва ба ҳеч чиз эҳтиёҷ надорам”; аммо намедонӣ, ки ту бадбахт ва ҳақир ва мискин ва нобино ва бараҳна ҳастӣ.

18. Ба ту маслиҳат медиҳам, ки аз Ман тиллоӣ дар оташ сурхшударо бихарӣ, то ки сарватдор шавӣ; ва либоси сафедро, то ки бипӯшӣ, ва расвоии бараҳнагии ту аён нашавад; ва сурмаро, то ки ба чашмони худ кашида, бино шавӣ.

19. Ҳар киро Ман дӯст дорам, мазаммат мекунам ва ҷазо медиҳам. Пас ғаюр бош ва тавба кун.

20. Инак, назди дар истода, тақ-тақ мекунам: агар касе овози Маро шунида, дарро воз кунад, назди ӯ даромада, бо ӯ таоми шом хоҳам хӯрд, ва ӯ бо Ман.

21. Касе ки ғолиб ояд, ба вай ато хоҳам кард, ки бо Ман бар тахт бинишинад, чунон ки Ман низ ғолиб омада, бо Падари Худ бар тахти Ӯ нишастам.

22. Ҳар кӣ гӯш дорад, бишнавад, ки Рӯҳ ба калисоҳо чӣ мегӯяд’’,..

БОБИ ЧОРУМ

Худое ки бар тахт нишастааст.

1. Баъд аз ин ман назар андохтам, ва инак, даре бар осмон кушода шуд, ва он овози пештара, ки ҳамчун садои карнай шунида будам, ки бо ман сухан меронд, гуфт: “Ба ин ҷо сууд намо, то он чиро, ки баъд аз ин бояд ба вуқӯъ ояд, ба ту нишон диҳам”.

2. Ва дарҳол ман дар Рӯҳ шудам; ва инак, тахте дар осмон меистод, ва бар тахт Нишинандае буд;

3. Ва намуди Он Нишинанда монанди санги яшм ва ақиқ буд, ва рангинкамоне гирдогирди тахт, ва намуди он монанди зумуррад.

Пироне ки бар тахтҳо нишастаанд.

4. Ва гирдогирди тахт бисту чор тахт; ва бар тахтҳо бисту чор пирро нишаста дидам, ки либосҳои сафед дар бар карда буданд ва бар сарҳашон тоҷҳои тилло доштанд.

5. Ва аз тахт барқҳо ва раъдҳо ва овозҳо мебаромаданд, ва ҳафт машъали оташин дар пеши тахт фурӯзон буданд, ки онҳо ҳафт рӯхи Худо мебошанд.

Чор ҳайвоне ки Қодири Мутлақоро ҷалол медиҳанд.

6. Ва дар пеши тахт баҳре аз шиша, монанди булӯр; ва дар миёни тахт ва гирдогирди тахт чор ҳайвон, ки аз пеш ва аз пас пур аз чашмон буданд.

7. Ва ҳайвони якум монанди шер, ва ҳайвони дуум монанди гӯсола, ва ҳайвони сеюм қиёфаи одам дошт, ва ҳайвони чорум монанди уқобе ки дар парвоз бошад.

8. Ва ҳар яке аз он чор ҳайвон гирдогирд шаш бол дошт, ва онҳо аз дарун пур аз чашмонанд, ва шабу рӯз ором нагирифта, мегӯянд: “Қуддус аст, Қуддус аст, Қуддус аст Худованд Худои Қодири Мутлақ, ки Ў буд, ҳаст ва хоҳад омад”.

Ҳайвонҳо ва пирон ба Худои ҷовидонӣ сачда мақунанд.

9. Ва ҳангоме ки он ҳайвонҳо ба Нишинандаи тахт, ки то абад Зинда аст, ҷалол ва шавкат ва сипос медиҳанд,

10. Он бисту чор пир пеши Нишинандаи тахт афтода, ба Ў, ки то абад Зинда аст, сачда меқунанд, ва тоҷҳои худро пеши тахт гузошта, мегӯянд:

11. “Эй Худованд, Ту сазовори он ҳастӣ, ки ҷалол, шавкат ва қудрат биёбӣ, зеро ки Ту ҳама чизро офаридаӣ, ва ҳама чиз бар тибқи ироаи Ту вучуд дорад ва офарида шудааст”.

БОБИ ПАНЦУМ

Китобе ки бо ҳафт мӯҳр баста шудааст.

1. Ва дар дасти рости Нишинандаи тахт китобе дидам, ки аз дарун ва аз берун навишта ва бо ҳафт мӯҳр баста шуда буд.

2. Ва фариштаи қавие дидам, ки бо овози баланд нидо мекунад: “Кист сазовори он ки ин китобро воз кунад ва мӯҳрҳои онро бардорад?”
3. Ва ҳеч кас на дар осмон, на бар замин, на дар зери замин натавонист он китобро воз кунад ва ба он назар андозад.
4. Ва ман бисъёр гиристам дар бораи он ки ҳеч каси сазоворе ёфт нашуд, ки он китобро воз карда хонад ё лоақал ба он назар андозад.

Барраи Худо, Масеҳ китобро мекушояд.

5. Ва яке аз он пирон ба ман гуфт: “Гирья накун; инак, шере аз сибти Яҳудо, ки решаи Довуд аст, ғолиб омад, то китобро воз кунад ва ҳафт мӯҳри онро бардорад”.
6. Ва назар андохтам, ва инак, дар миёни тахт ва он чор ҳайвон ва дар миёни он пирон Баррае, мисли забҳшуда, истодааст ва ҳафт шох ва ҳафт чашм дорад, ки онҳо ҳафт рӯҳи Худо ҳастанд, ки ба тамоми замин фиристода шудаанд.
7. Ва Ё омада, китобро аз дасти рости Нишинандаи тахт гирифт.

Ҳайвонҳо ва пирон суруди нави барои Барра мехонанд.

8. Ва ҳангоме ки Ё китобро гирифт, он чор ҳайвон ва бисту чор пир пеши Барра афтоданд, дар ҳолате ки ҳар яке барбатҳо ва косаҳои тилло пур аз бухур дошт, ки онҳо дуоҳои муқаддасон ҳастанд;
9. Ва суруди нави хонда, мегӯянд: “Ту сазовори он ҳастӣ, ки китобро воз кунӣ ва мӯҳрҳои аз он бардорӣ; зери ки Ту забҳ шудӣ ва бо Хуни Худ моро барои Худо аз ҳар сибт ва забон ва қавм ва қабила харидӣ,
10. Ва моро подшоҳон ва коҳинони Худои мо гардондӣ; ва мо бар замин салтанат хоҳем ронд”.

Фариштагон Барраро ҷалол медиҳанд.

11. Ва дидам, ва овози фариштагони бисъерро шунидам, ки гирдогирди тахт ва он ҳайвонҳо ва пирон буданд, ва шумораи онҳо беварҳо-бавар ва ҳазорҳо-ҳазор буд,

12. Ки бо овози баланд мегуфтанд: “Барраи забхшуда сазовори он аст, ки қудрат, ва сарват, ва ҳикмат, ва қувват, ва шавкат, ва ҷалол, ва баракат биёбад”.

Коинот Нишинандаи тахт ва Барраро ҳамду сано мегӯяд.

13. Ва ҳар офаридае ки дар осмон, ва бар замин, ва дар зери замин, ва дар баҳр аст, ва ҳар он чи дар онҳост, шунидам, ки мегуфт: “Нишинандаи тахт ва Барраро баракат ва шавкат ва ҷалол ва салтанат бод то абад”.

14. Ва он чор ҳайвон гуфтанд: “Омин”. Ва он бисту чор пир афтода, ба Ў, ки то абад Зинда аст, сачда карданд.

БОБИ ШАШУМ

Мӯҳри якум — саворе бар аспи сафед.

1. Ва дидам, ки Барра яке аз ҳафт мӯҳрро бардошт, ва шунидам, ки яке аз он чор ҳайвон бо овози монанди раъд мегӯяд: “Биё ва бубин”.

2. Ва назар андохтам, ва инак, аспи сафед, ва бар он саворе ки камон дорад, ва ба ў тоҷ дода, шудааст: ва ў ғалабакунон берун омад, то ғалаба кунад.

Мӯҳри суюм — аспи куранд

(осоиштагӣ аз замин гирифта шуд).

3. Ва хангоме ки Ў мӯҳри дуюмро бардошт, ҳайвони дуюмро шунидам, ки мегӯяд: “Биё ва бубин”.

4. Ва аспи дигари куранд берун омад, ва ба савори он ихтиёр дода шудааст, ки осоиштагиро аз замин бигирад, то ки якдигарро ба қатл расонанд; ва ба вай шамшери бузурге дода шудааст.

Мӯҳри сеюм — саворе бар аспи сиёҳмушкин (қаҳтӣ).

5. Ва хангоме ки Ў мӯҳри сеюмро бардошт, ҳайвони сеюмро шунидам, ки мегӯяд: “Биё ва бубин”. Ва назар андохтам, ва инак, аспи сиёҳмушкин, ва савори он дар дасташ тарозуе дорад.

6. Ва овозе аз миёни он чор ҳайвон шунидам, ки мегӯяд: “Як андозаи гандум ба як динор, ва се андозаи чав ба як динор; вале ба рағфани зайтун ва шароб зарар нарасон”.

Мӯҳри чорум — саворе бар аспӣ саманд (мамот).

7. Ва ҳангоме ки Ў мӯҳри чорумро бардошт, овози ҳайвони чорумро шунидам, ки мегӯяд: “Биё ва бубин”.

8. Ва назар андохтам, ва инак, аспӣ саманд, ва бар он саворе ки номаш мамот аст; ҷа дӯзах аз қафояш меомад, ва ба вай ихтиёри чорьяки замин дода шудааст, то ки бо шамшер ва қаҳтӣ, ва бо вабо ва ҳайвоноти ваҳшии замин одамонро бидушад.

Мӯҳри панҷум — риёзаткашон дар тағи қурбонгоҳ.

9. Ва ҳангоме ки Ў мӯҳри панҷумро бардошт, дар тағи қурбонгоҳ ҷонҳои онҳоеро, ки барои каломи Худо ва барои шаҳодате ки доштанд, кушта шуда буданд, дидам.

10. Ва онҳо бо овози баланд фиғон кашида гуфтанд: “То ба кай, эй Парвардогори Қуддус ва Ҳақ, доварӣ намекуни ва интиқоми хуни моро аз сокинони замин намегирӣ?”

11. Ва ба ҳар яке аз онҳо либоси сафед дода шуд, ва ба онҳо гуфта шуд, ки боз муддати каме ором бошанд, то даме ки шумораи онҳо ва ҳамкорони онҳо ва бародарони онҳо, ки мисли онҳо кушта хоҳанд шуд, пурра шавад.

Мӯҳри шашум — ғазаби Барра
(ҳодисаҳои пурдаҳшати табиат).

12. Ва ҳангоме ки Ў мӯҳри шашумро бардошт, назар андохтам, ва инак, заминчунбии азиме ба вуқӯъ омад, ва офтоб мисли палоси пашмин сиёҳ шуд, ва моҳтоб мисли хун гашт;

13. Ва ситораҳои осмон ба замин афтоданд, мисли дарахти анҷире ки аз шамоли саҳт чунбиш карда, анҷирҳои хоми худро мепартояд;

14. Ва осмон мисли тӯморе печида, нопадид шуд; ва ҳар кӯҳ ва ҷазира аз ҷои худ чунбид;

15. Ва подшоҳони замин ва олиҷоҳон, ва сарватдорон, ва мириҳазорон, ва зӯроварон, ва ҳар ғулом ва озод дар мағораҳо ва дараҳои кӯҳҳо пинҳон шуданд,

16. Ва ба кӯҳҳо ва сангҳо мегӯянд: “Бар мо биафтед ва моро аз хузури Нишинандаи тахт ва аз ғазаби Барра пинҳон кунед;

17. Зеро ки рӯзи бузурги ғазаби Ў омадааст, ва кист, ки битавонад истодагӣ намояд?”.

БОБИ ҲАФТУМ

Пеш аз бардоштани мӯҳри ҳафтум мӯҳр бар пешонии бандагони Худо.

1. Ва баъд аз ин чор фариштаи дар чор гӯшаи замин истодаро дидам, ки чор боди заминро нигоҳ медоштанд, то ки ба замин, ба баҳр ва ба ҳеч дарахте бод навазад.

2. Ва фариштаи дигаре дидам, ки аз ҷониби тулӯи офтоб сууд менамояд ва мӯҳри Худои Ҳайро дорад. Ва бо овози баланд ба чор фариштае ки вазифаашон ба замин ба баҳр зарар расондан буд, нидо карда, мегӯяд:

3. „Ба замин, ба баҳр, ба дарахтон зараре нарасонед, то даме ки бар пешонии бандагони Худои мо мӯҳр занем“.

Наҷотёфтагон аз дувоздаҳ сибти Исроил.

4. Ва шумораи мӯҳр зада шудагонро шунидам: саду чилу чор ҳазор мӯҳр зада шудагон аз ҳамаи сибтҳои банӣ-Исроил:

5. Аз сибти Яхудо дувоздаҳ ҳазор мӯҳр зада шудагон; аз сибти Реубен дувоздаҳ ҳазор мӯҳр зада шудагон; аз сибти Ҷод дувоздаҳ ҳазор мӯҳр зада шудагон;

6. Аз сибти Ошер дувоздаҳ ҳазор мӯҳр зада шудагон; аз сибти Нафтолий дувоздаҳ ҳазор мӯҳр зада шудагон; аз сибти Менаше дувоздаҳ ҳазор мӯҳр зада шудагон;

7. Аз сибти Шимъун дувоздаҳ ҳазор мӯҳр даза шудагон; аз сибти Левӣ дувоздаҳ ҳазор мӯҳр зада шудагон; аз сибти Исокор дувоздаҳ ҳазор мӯҳр зада шудагон;

8. Аз сибти Забулун дувоздах ҳазор мўҳр зада шудагон; аз сибти Юсуф дувоздах ҳазор мўҳр зада шудагон; аз сибти Бинъёмин дувоздах ҳазор мўҳр зада шудагон.

Имондорон аз миёни ҳамаи қавмҳо аз азоби азим начот хоҳанд ёфт.

9. Баъд аз ин ман назар андохтам, ва инак, анбўҳи бузурги мардум, ки онро ҳеч кас наметавонист ба шумор оварад, аз ҳамаи қабилаҳо ва сибтҳо, ва қавмҳо ва забонҳо дар пеши тахт ва дар пеши Барра истодаанд, ки дар тан либосҳои сафед доранд ва шоҳаҳои нахл ба даст гирифтаанд.

10. Ва онҳо бо овози баланд нидо карда, мегўянд: “Начот аз они Худои мо, ки бар тахт нишастааст, ва аз они Барра аст!”

11. Ва ҳамаи фариштаҳо гирдогирди тахт ва он пирон ва чор ҳайвон меистоданд, ва пеши тахт бар рўи худ афтода, ба Худо сачда карданд,

12. Ва гуфтанд: “Омин! Баракат, ва ҷалол, ва ҳикмат ва сипос, ва шавкат, ва қудрат, ва қувват то абад аз они Худои мо бод! Омин”

13. Ва яке аз он пирон ба сухан оғоз карда, аз ман пурсид: “Ин сафедпўшон кистанд, ва аз кучо омадаанд?”

14. Ба ў гуфтам: “Эй оғо, ту медонӣ”. Ва ў ба ман гуфт: “Инҳо касоне ҳастанд, ки аз азоби азим омадаанд; инҳо либосҳои худро шуста, бо хуни Барра сафед кардаанд;

15. Биноар ин онҳо дар пеши тахти Худо меистанд ва шабу рўз дар маъбади Ў ба Ў хизмат мекунанд, ва Нишинандаи тахт дар миёни онҳо сокин хоҳад буд;

16. Онҳо дигар гурусна ва ташна нахоҳанд монд, ва онҳоро офтоб ва ҳеч гармо нахоҳад сўзонд:

17. Зеро Баррае ки дар миёни тахт аст, онҳоро чўпонӣ хоҳад кард, ва онҳоро ба чашмаҳои оби ҳаёт хоҳад бурд, ва Худо ҳар ашкро аз чашмонашон пок хоҳад кард”.

БОБИ ҲАШТУМ

Мўҳри ҳафтум—хомўшӣ.

1. Ва ҳангоме ки Ў мўҳри ҳафтумро бардошт, дар осмон тақрибан ним соат хомўшӣ барқарор шуд.

Шаш карнаи аввалин.

Фаришта бо маҷмари тилло дуоҳои ҳамаи муқаддасонро ба забон меронад.

2. Ва ҳафт фариштаро дидам, ки дар пеши Худо истодаанд, ва ба онҳо ҳафт карнай дода шудааст.

3. Ва фариштаи дигаре омада, назди қурбонгоҳ истод, дар ҳолате ки маҷмари тилло дар дасташ буд; ва ба вай бухури бисъёре дода шудааст, то ки онро бо дуоҳои ҳамаи муқаддасон бар қурбонгоҳи пеши тахт тақдим кунад.

4. Ва дуди бухур бо дуоҳои муқаддасон аз дасти фаришта ба ҳузури Худо сууд намуд.

5. Ва фаришта маҷмарро гирифта, аз оташи қурбонгоҳ пур кард, ва бар замин партофт; ва садоҳо, ва раъдҳо ва барқҳо, ва заминчунбӣ ба вуқӯъ омад.

6. Ва он ҳафт фариштае ки ҳафт карнай доштанд, ба навохтан тайёр шуданд.

Карнаи якум—жола ва оташи омехта бо хун.

7. Фариштаи якум карнай навохт, ва жола ва оташ омехта бо хун ба вучуд омад, ва ба замин борид; ва сеяки дарахтон сўхт, ва тамоми алафи сабз сўхт.

Карнаи дуюм—кўҳи азими оташ дар баҳр сарнагун шуд.

8. Фариштаи дуюм карнай навохт, ва чизе монанди кўҳи азими оташ дар баҳр сарнагун шуд; ва сеяки баҳр ба хун мубаддал гашт,

9. Ва сеяки махлуқоти чондори баҳр мурданд, ва сеяки киштиҳо нобуд шуданд.

Карнаи сеюм—ситораи „Явшон“.

10. Фариштаи сеюм карнай навохт, ва аз осмон ситораи бузурге афтод, ки монанди машъал фурузон буд, ва он бар сеяки даръёҳо ва бар чашмаҳои обҳо афтод.

11. Ва номи ин ситора Явшон буд; ва сеяки обҳо ба явшон мубаддал гашт, ва бисъёре аз одамон аз обҳо мурданд, чунки обҳо талх шуда буд.

Карнаи чорум ва сеяки офтоб, моҳтоб ва ситораҳо зарар мерасонад.

12. Фариштаи чорум карнай навохт, ва сеяки офтоб ва сеяки моҳтоб ва сеяки ситораҳо зарар дид, ба тавре ки сеяки онҳо торик шуд, ва сеяки рӯз,—ва ҳамчун шаб,—равшан набуд.

13. Ва як фариштаро дидам ва шунидам, ки дар миёнаи осмон парвоз карда, бо овози баланд мегӯяд: “Вой, вой, вой бар холи сокинони замин аз садоҳои дигари карнайҳои се фаришта, ки хоҳанд навохт!”.

БОБИ НҶҲУМ

Карнаи панҷум—малахҳо ва фариштаҳои варта.

1. Фариштаи панҷум карнай навохт, ва ситораи аз осмон ба замин афтодаро дидам, ва ба вай калиди чоҳи варта дода шудааст:

2. Вай чоҳи вартаро воз кард, ва аз чоҳ дуде мисли дуди танӯри бузурге берун омад; ва офтоб ва ҳаво аз дуди чоҳ торик шуд.

3. Ва аз дуд бар замин малахҳо баромаданд, ва ба онҳо он қудрате дода шудааст, ки каждумҳои замин доранд.

4. Ва ба онҳо гуфта шудааст, ки ба алафи замин, ва ба ҳеҷ сабзае, ва ба ҳеҷ дарахте зарар нарасонанд, балки фақат ба одамоне ки бар пешонии худ мӯҳри Худоро надоранд.

5. Ва ба онҳо ихтиёр дода шудааст, ки одамонро накушанд, балки фақат панҷ моҳ азоб диҳананд; ва азоби онҳо монанди азоби каждум аст, вақте ки одамро захр мезананд.

6. Дар он айём одамон толиби марг хоҳанд шуд, вале онро нахоҳанд ёфт; мурданро орзу хоҳанд кард, вале мамот аз онҳо хоҳад гурехт.

7. Намуди он малахҳо монанди аспҳое буд, ки барои чанг ороста шуда бошанд; бар каллаҳошон гўё тоҷҳои тилло буд, ва рухсораҳошон мисли рухсораҳои одамон;
8. Ва мўйҳошон мисли мўйҳои занон, ва дандонҳошон мисли дандонҳои шер;
9. Ва чавшанҳошон мисли чавшанҳошои оҳанин, ва садои болҳошон мисли тақар -тақари аробаҳои чангӣ, вақте ки аспҳои бисъёр ба корзор мераванд;
10. Онҳо думҳое доштанд мисли каждумҳо, ва дар думҳошон — нешҳо, ва кудраташон ин буд, ки ба одамон панҷ моҳ зарар расонанд.
11. Онҳо бар худ подшоҳе доштанд, ки фариштаи варта аст; номи он ба забони ибронӣ Абаддўн ва ба забони юнонӣ Апўллийўн аст.
12. Як мусибат гузашт; инак, аз қафои он боз ду мусибат меояд.

Карнаи шашум—чор фариштаи ҳалокатовар.

13. Фариштаи шашум карнай навохт, ва аз чор шоҳи қурбонгоҳи тилло, ки дар пеши Худо истода буд, овозе шунидам,
14. Ки ба фариштаи шашуми карнайдор мегуфт: “Он чор фариштаро, ки назди даръеи бузурги Фурот дар қайду банд мебошанд, озод намо”.
15. Ва он чор фаришта озод гардиданд, ки барои соат ва рўз ва моҳ ва соли муайян тайёр шуда буданд, то ки сеяки одамонро бикӯшанд.
16. Шумораи қўшуни савора ду бевари беварҳо буд: ман шумораи онро шунидам.
17. Ба ҳамин тариқа ман дар рўъё аспон ва саворони онҳоро дидам, ки чавшанҳое ба ранги оташ ва ёқути зард ва кибрит доштанд; каллаҳои аспон мисли каллаҳои шерон буд, ва аз даҳони онҳо оташ, дуд ва кибрит мебаромад.
18. Аз ин се бало, яъне оташ, дуд ва кибрит, ки аз даҳони онҳо мебаромад, сеяки одамон мурданд;
19. Зеро ки кудрати аспон дар даҳонашон ва дар думҳошон буд; ва думҳошон монанди морҳо буда, калла доштанд, ва ба воситаи онҳо осеб мерасонданд.
20. Ва боқии одамон, ки аз ин балоҳо намурда буданд, аз аъмоли дастҳои худ тавба накарданд, ва ибодати девҳо ва бутҳои тилло,

нукра, мис, санг ва чўбро, ки ба дидан, шунидан ва роҳ рафтан қодир нестанд, тарк нанамуданд.

21. Ва онҳо аз одамкушиҳо, чодугариҳо, зинокорӣ ва дуздиҳои худ тавба накарданд.

БОБИ ДАҲУМ

Фаришта бо китоби кушода.

1. Ва фариштаи қавии дигаре дидам, ки аз осмон нузул мекард, ва бо абре фаро гирифта шуда буд, рангинкамоне бар сараш буд ва рухсораш монанди офтоб ва пойҳояш мисли сутунҳои оташин;

2. Дар дасташ китоби кушодае буд. Ва пой росташро бар баҳр гузошт, ва пой чапашро бар замин,

3. Ва бо овози баланд нидо кард, чунон ки шер наъра мекашад; ва ҳангоме ки вай нидо кард, ҳафт раъд бо садоҳои худ суҳан гуфтанд.

4. Ва ҳангоме ки ҳафт раъд бо садоҳои худ суҳан гуфтанд, мехостам бинависам; лекин овозе аз осмон шунидам, ки ба ман мегӯяд: “Он чи ҳафт раъд гуфтанд, мӯҳр зан ва инро нанавис”.

5. Ва он фаришта, ки ўро дидам бар баҳр ва бар замин истода буд, дасташро сӯи осмон бардошт,

6. Ва ба Ў, ки то абад Зинда аст, ва осмон ва ҳар чиро, ки дар он аст, ва замин ва ҳар чиро, ки дар он аст, ва баҳр ва ҳар чиро, ки дар он аст, офаридааст, — қасам ёд кард, ки дигар вақт нахоҳад буд,

7. Балки дар айёме ки садои фариштаи ҳафтум барояд, яъне вақте ки вай карнай навозад, сирри Худо анҷом хоҳад ёфт, чунон ки Ў ба бандагони Худо анбиё башорат додааст.

Овозе аз осмон ба нубувват кардан амр мефармояд.

8. Ва овозе ки аз осмон шунидам, боз ба ман суҳан ронда, гуфт: “Бирав ва китоби кушодаро аз дасти фариштае ки бар баҳр ва бар замин истодааст, бигир”.

9. Ва назди фаришта рафта, ба вай гуфтам: “Китобро ба ман деҳ”. Гуфт: “Онро бигир ва бихўр; он дар шикамат талх хоҳад шуд, аммо дар даҳонат мисли асал ширин хоҳад буд”.

10. Ва китобро аз дасти фаришта гирифта, хўрдам; ва он дар даҳонам мисли асал ширин буд; лекин вақте ки онро хўрда, шикамам талх шуд.

11. Ва ба ман гуфт: “Ту боз дар бораи қавмҳо, ва қабилаҳо, ва забонҳо, ва подшоҳони бисъёр бояд нубувват кунӣ”.

БОБИ ЁЗДАҲУМ

Андоза кардани маъбад.

1. Ва ба ман нае дода шуд, ки монанди асо буд, ва гуфта шуд: “Бархез ва маъбади Худо ва қурбонгоҳро андоза намо ва касонеро, ки дар он ибодат мекунанд, бишумор;

2. Вале рӯи ҳавлии маъбадро истисно бикун ва андоза накун, зеро ки он ба халқҳо дода шудааст: онҳо шаҳри муқаддасро чилу ду моҳ поймол хоҳанд кард”.

Ду шоҳиди Худо бар замин нубувват мекунанд.

3. Ва ба ду шоҳиди Худ қудрате ато хоҳам кард, ва онҳо ҳазору дусаду шаст рӯз нубувват хоҳанд намуд, дар ҳолате ки палос дар бар карда бошанд

4. Инҳо ду дарахти зайтун ва ду чароғдоне ҳастанд, ки дар пеши Худованди замин истодаанд.

5. Ва агар касе бихоҳад онҳоро озор диҳад, аз даҳонашон оташ баромада, душманони онҳоро меҳўрад; ба ин тариқ, ҳар кӣ бихоҳад онҳоро озор диҳад, кушта мешавад.

6. Онҳо қудрат доранд осмонро баста кунанд, то ки дар рӯзҳои нубувваташон ба замин борон наборад; ва бар обҳо қудрат доранд, ки онҳоро ба хун табдил диҳанд, ва заминро, ҳар вақте ки бихоҳанд, ба ҳар гуна бало гирифта кунанд.

7. Ва ҳангоме ки онҳо шаҳодати худро анҷом диҳанд, ҳайвони ваҳшиё ки аз варта мебарояд, бо онҳо ҷангида, бар онҳо ғолиб хоҳад омад, ва онҳоро хоҳад кушт.

8. Ва ҷасадҳои онҳо дар кўчаи шаҳри бузург, ки ба киноя Садўм ва Миср ном дорад, ва дар он ҷо Худованди мо низ маслуб шудааст, воқеъ хоҳад буд.

9. Ва мардуми зиёде аз қавмҳо, аз сабтҳо, аз забонҳо, аз қабилаҳо се ва ним рӯз ба часадҳои онҳо назар хоҳанд кард ва нахоҳанд гузошт, ки часадҳои онҳоро ба гӯр супоранд.

10. Ва сокинони ҷаҳон аз ин шод ва хурсанд шуда, ба якдигар инъомҳо хоҳанд фиристод, чунки ин ду набӣ сокинони ҷаҳонро азият додаанд.

11. Валекин баъд аз се ва ним рӯз рӯҳи ҳаёт аз ҷониби Худо андаруни онҳо дохил шуд, ва ҳар дуяшон ба по бархостанд ва касонеро, ки ба онҳо назар мекарданд, тарси азиме фаро гирифт.

12. Ва онҳо овози баланде аз осмон шуниданд, ки ба онҳо мегуфт: “Ба ин ҷо сууд кунед“. Ва онҳо бар абр ба осмон сууд карданд; ва душманонашон ба онҳо назар мекарданд.

Заминчунбии азим.

13. Ва дар ҳамон соат заминчунбии азиме рӯй дод, ва даҳъяки шаҳр фурӯ ғалтид, ва дар заминчунбӣ ҳафт ҳазор одам нобуд шуд; ва боқимондагон ба ҳарос афтоданд ва Худои Осмонро ҳамду сано хонданд.

14. Мусибати дуҷум гузашт; инак, мусибати сеҷум ба зудӣ меояд.

15. Ва фариштаи ҳафтум карнай навохт, ва дар осмон овозҳои баланд баромаданд, ки мегуфтанд: “Салтанати ҷаҳон салтанати Худованди мо ва Масеҳи Ё гардидааст, ва Ё то абад салтанат хоҳад ронд“.

16. Ва он бисту чор пир, ки дар пеши Худо бар тахтҳои худ нишастаанд, бар рӯи худ афтода, Худоро ибодат карданд.

17. Ва гуфтанд: “Туро шукр мегӯем эй Худованди Худои Қодири Мутлақ, ки Ту ҳастӣ ва будӣ ва хоҳӣ омад, ва Ту бар тибқи қуввати бузурги Худ амал карда, бар тахти салтанат нишастай.

18. Халқҳо дар қаҳр шуданд; ва ғазаби Ту омад, ва вақти он расид, ки мурдагонро доварӣ намоӣ ва ба бандагони Худ, яъне ба анбиё ва муқаддасон ва касоне ки аз исми Ту метарсанд, ҳам ба хурдон ва ҳам ба бузургон подош диҳӣ ва нобудкунадагони заминро нобуд кунӣ“.

19. Ва маъбади Худо дар осмон воз шуд, ва сандуқи аҳди Ё дар маъбади Ё зоҳир гардид; ва барқҳо ва садоҳо, ва раъдҳо ва заминчунбӣ ва Ёлаи бузурге ба вуқӯъ омад.

БОБИ ДУВОЗДАҲУМ

Зан бо кӯдаки вай.

Зане ки либосаш офтоб аст.

1. Ва аломати бузурге дар осмон зоҳир шуд: зан, ки либосаш офтоб аст, моҳтоб дар зерӣ пойҳояш, ва тоҷе иборат аз дувоздаҳ ситора бар сараш.
2. Вай ҳомиладор буд, ва аз дард ва азоби зоиш фаръед мезад.
Аждаҳои ҳафтсар занро бо кӯдаи вай таъқиб мекунад.
3. Ва аломати дигаре дар осмон зоҳир шуд: инак, аждаҳои бузурги сурх, ки ҳафт калла ва даҳ шох дорад, ва бар каллаҳояш ҳафт афсар;
4. Думи он сеяки ситораҳоро аз осмон кашида, бар замин афканд. Ин аждаҳо пеши зане ки бояд мезоид, истод, то ки ҳангоми зоидани вай кӯдаки вайро фуру барад.
5. Вай писре зоид, ки ӯ бояд ҳамаи халқҳоро бо асои оҳанин чӯпонӣ кунад: ва писари вай сӯи Худо ва тахти Ё бурда шуд.
6. Ва он зан ба биёбон гурехт, ки дар он ҷо барои вай аз ҷониби Худо маконе муҳайё гардидааст, то ки ба вай ҳазору дусаду шаст рӯз ғизо дода шавад.

Фариштаи муқарраб Микоил аждаҳоро бар замин сарнагун мекунад.

7. Ва дар осмон ҷанг шуд: Микоил ва фариштаҳояш ба муқобили аждаҳо мечангиданд, ва аждаҳо ва фариштаҳояш мечангиданд,
8. Аммо натавонистанд истодагӣ кунанд, ва дар осмон барои онҳо дигар ҷое ёфт нашуд.
9. Ва аждаҳои бузург сарнагун шуд, яъне он мори қадимӣ, ки иблис ва шайтон ном дорад ва тамоми ҷаҳонро фиреб мекунад. Вай ва фариштаҳояш бо вай сарнагун шуданд.
10. Ва овози баланде дар осмон шунидам, ки мегӯяд: “Акнун наҷот ва қувват ва Малакути Худои мо ва қудрати Масеҳи Ё фаро расид, чунки маломаргари бародарони мо, ки дар ҳаққи онҳо шабу рӯз да пеши Худои мо маломат мекард, сарнагун шуд;
11. Онҳо бар вай ба василаи хуни Барра ва каломи шаҳодати худ ғолиб омаданд ва ҷони худро то ба ҳадди мамот гиromӣ надоштанд;

12. Пас, шодӣ кунед, эй афлок ва сокинони он! Вой бар ҳоли сокинони замин ва баҳр, чунки назди шумо иблис бо хашми зӯре нузул кардааст, чун медонад, ки вақташ кам мондааст!“.

Аждаҳои иблис боз занро бо кӯдаки вай ва боқии насли вай таъқиб мекунад.

13. Ва чун аждаҳо дид, ки бар замин сарнагун шуд, занеро ки писар зоида буд, таъқиб намуд.

14. Ва ба он зан ду боли уқоби бузурге дода шуд, то ки вай аз пеши мор ба биёбон ба макони худ парвоз кунад, ва дар он ҷо дар давоми замон ва замонаҳо ва нисфи замон ғизо гирад.

15. Ва мор аз даҳонаш аз ақибии зан обе мисли даръё сар дод, то ки даръё вайро барад.

16. Лекин замин ба зан мадад кард, ва замин даҳонашро кушода, он даръёро, ки аждаҳо аз даҳонаш сар дода буд, фуру бурд.

17. Ва аждаҳо ба зан ар ғазаб шуда, рафт, то бо боқии насли вай, ки аҳкоми Худоро риоят мекунанд ва шаҳодати Исои Масеҳро доранд, ҷанг кунад.

БОБИ СЕЗДАҲУМ

Ду ҳайвони ваҳшии шайтон:

Зиддимасеҳ ва набии вай.

1. Ҳайвони ваҳшии ҳафтсар, ки аз баҳр берун меояд.

1. Ва бар реги баҳр истода, ҳайвони ваҳшиеро дидам, ки аз баҳр берун меояд, ва ҳафт калла ва даҳ шох дорад, ва бар шохҳояш даҳ афсар, ва бар каллаҳояш номҳои куфр.

2. Ҳайвони ваҳшиеро ки ман дидам, монанди паланг буд, пойҳояш мисли пойҳои хирс, ва даҳонаш мисли даҳони шер; ва аждаҳо қуввати худ ва тахти худ ва қудрати бузурге ба вай дода буд.

3. Ва дидам, ки яке аз каллаҳои вай гӯё ба дараҷаи марговар ярадор шудааст, валекин он яраи марговар шифо ёфтааст. Ва тамоми аҳли замин дар ҳайрат афтада, аз паи ҳайвони ваҳшӣ рафтанд; ва аждаҳоро, ки ба ҳайвони ваҳшӣ қудрат дода буд, ибодат карданд;

4. Ва ба ҳайвони ваҳшӣ сачда карда, гуфтанд: “Кист, ки мисли ин ҳайвони ваҳшӣ бошад, ва кист, ки битавонад бо вай чанг кунад?”
5. Ва ба вай даҳоне дода шуд, ки суханони пурғурур ва куфр гӯяд, ва ба вай қудрат дода шуд, ки чилу ду моҳ амал кунад.
6. Ва даҳонашро барои куфри Худо воз кард, то ки бар исми Ё ва маскани Ё ва сокинони осмон куфр гӯяд.
7. Ва ба вай ато шуд, ки бо муқаддасон чангида, бар онҳо ғолиб ояд; ва ба вай салтанат бар ҳар сибт, ва қавм, ва забон, ва қабила дода шуд.
8. Ва ҳамаи сокинони замин вайро ибодат хоҳанд кард, чун онҳое ки номхошон дар дафтари ҳаёти Барра, ки аз офариниши олам забҳ шуда буд, навишта шудааст.
9. Ҳар кӣ гӯш дорад, бишнавад.
10. Ҳар кӣ ба асирӣ мебарад, худаш ба асирӣ хоҳад рафт; ҳар кӣ бо шамшер мекушад, худаш бояд бо шамшер кушта шавад. Дар ин ҷост сабри имони муқаддасон.

2. Ҳайвони ваҳшии дорои ду шох, ки аз замин берун меояд.

11. Ва ҳайвони ваҳшии дигаре дида, ки аз замин берун меояд; вай ду шох дошт монанди шохҳои барра, ва мисли аждаҳо сухан мегуфт.
12. Вай дар пеши ҳайвони ваҳшии якум бо тамоми қудраташ амал мекунад, ба тавре ки тамоми замин ва сокинони онро маҷбур менамояд, ки ба ҳайвони ваҳшии якум, ки яраи марговараш шифо ёфтааст, сачда кунанд;
13. Ва аломати бузурге ба амал меоварад, ба тавре ки оташро низ дар пеши одамон аз осмон ба замин фуру меоварад.
14. Ва бо мӯъҷизоте ки дар пеши ҳайвони ваҳшӣ метавонист нишон диҳад, сокинони заминро фиреб дода, ба сокинони замин мегӯяд, ки пайкари он ҳайвони ваҳширо, ки аз шамшер ярадор шуда, зинда мондааст, бисозанд.
15. Ва ба вай ато шудааст, ки ба он пайкари ҳайвони ваҳшӣ ҳаёт бахшад, то пайкари ҳайвони ваҳшӣ тавре сухан гӯяд ва амал кунад, ки ҳамаи онҳое ки ба пайкари ҳайвони ваҳшӣ сачда намекунанд, кушта шаванд.

16. Ва тавре рафтор мекунад, ки ҳамаи хурдон ва бузургон, сарватмандон ва мискинон, озодон ва ғуломон бояд бар дасти росташон ё бар пешониашон тамға зананд,

17. Ва ҳеҷ кас харидан ва фурӯхтан нахоҳад тавонист, чуз касе ки чунин тамға: ё номи ҳайвони ваҳшӣ ё шумораи номи онро дорад.

18. Дар ин ҷо ҳикмат аст. Ҳар кӣ ақл дорад, шумораи ҳайвони ваҳширо ҳисоб кунад, зеро ки он шумораи одамизод аст; шумораи он шашсаду шасту шаш мебошад.

БОБИ ЧОРДАҲУМ

Барра бар кӯҳи Сион ва 144.000 кафоратшудагон.

1. Ва назар андохтам, ва инак, Барра бар кӯҳи Сион истодааст, ва бо Ў саду чилу чор ҳазор нафар, ки бар пешониҳошон исми Падари Ў навишта шудааст.

2. Ва овозе аз осмон шунидам, мисли шувваси обҳои бисёр ва монанди садои раъди пурзӯр; ва овозе ки шунидам, монанди овози барбатнавозе буд, ки барбатҳои худро менавозанд:

3. Онҳо дар пеши тахт ва дар пеши он чор ҳайвон ва пирон суруди наве месароянд; ва ҳеҷ кас натавонист он сурудро ёд гирад, чуз он саду чилу чор ҳазор нафар, ки аз замин харида шуда буданд.

4. Инҳо касоне ҳастанд, ки бо занон палид нашудаанд, зеро ки онҳо боисматанд; инҳо касоне ҳастанд, ки ҳар кучо Барра равад, аз ақибаш мераванд. Онҳо аз миёни одамон, ҳамчун навбарони Худо ва Барра, харида шудаанд,

5. Ва дар даҳонашон макре нест; онҳо дар пеши тахти Худо беайбанд.

*Эълон кардани он ки соати доварию Худо фаро расидааст.
Фариштае бо Инчили абадӣ.*

6. Ва фариштаи дигаре дидам, ки дар миёнаи осмон парвоз мекунад ва Инчили абадӣ дорад, то ки ба сокинони замин ва ба ҳар қабила ва сибт, ва забон ва қавм башорат диҳад;

7. Ва ӯ бо овози баланд мегуфт: “Аз Худо тарсед ва Ўро ҷалол диҳед, зеро ки соати доварию Ў фаро расидааст; ва ба Офаридгори осмон ва замин, ва баҳр ва чашмаҳои об сачда кунед”.

Фариштаи дигар фурӯ ғалтидани Бобилро эълон мекунад.

8. Ва фариштаи дигар аз ақибӣ ӯ омада, мегуфт: “Бобил, шаҳри бузург, фурӯ ғалтид, фурӯ ғалтид, чунки ҳамаи халқҳоро аз шароби пурғазаби зинокории худ нӯшонид”.

Фариштаи сеюм қисмати парастиишкунандагони ҳайвони ваҳширо эълон мекунад.

9. Ва фариштаи сеюм аз ақибӣ онҳо омада, бо овози баланд мегуфт: “Ҳар кӣ ба ҳайвони ваҳшӣ ва пайкари он сачда кунад ва бар пешонии худ ё бар дасти худ тамға занад,

10. Вай аз шароби хашми Худо, аз шароби холисе ки дар косаи ғазаби ӯ муҳайё шудааст, хоҳад нӯшид, ва дар пеши фариштагони муқаддас ва дар пеши Барра дар оташ ва кибрит азоб хоҳад кашид;

11. Ва дуди азобҳои онҳо то абад баланд хоҳад шуд, ва касоне ки ба ҳайвони ваҳшӣ ва пайкари он сачда менамояд ва тамғаи номи онро қабул мекунанд, на рӯз ором хоҳанд гирифт, на шаб”.

12. Дар ин ҷост сабри муқаддасон, ки аҳкоми Худоро ва имони Исоро риоят мекунад.

Хушбахтии онҳое ки дар Худованд мемиранд.

13. Ва овозе аз осмон шунидам, ки мегӯяд: “Бинавис: хушо мурдагоне ки минбаъд дар Худованд мемиранд; оре, мегӯяд Рӯҳ, инҳо аз меҳнатҳои худ ором мегиранд, ва аъмолашон аз қафояшон меравад”.

Ибтидои довариҳои Худо. Доси Худо барои дарав бар замин андохта шудааст.

14. Ва назар андохтам, ва инак, абри сафед, ва бар абр касе монанди Писари Одам нишастааст, ки бар сараш тоҷи тилло, ва дар дасташ доси тез дорад.

15. Ва фариштаи дигар аз маъбад баромад ва бо овози баланд ба Нишинандаи абр нидо кард: “Доси Худро ба кор андоз ва дарав кун, чунки вақти дарав расидааст; зеро ки ҳосили замин пухтааст”.

16. Ва Нишинандаи абр доси Худро бар замин андохт, ва замин даравида шуд.

17. Ва фариштаи дигар аз маъбаде ки дар осмон аст, берун омад, ки ӯ низ доси тез дошт.

18. Ва фариштаи дигар, ки бар оташ қудрат дорад, аз қурбонгоҳ берун омад ва бо овози баланд ба он ки доси тез дошт, нидо карда, гуфт: “Доси тези худро ба кор андоз ва сарҳои ангури заминро бибур, чунки ангураш пухтааст”.

19. Ва он фаришта доси худро бар замин андохт, ва сарҳои ангури заминро бурид, ва онро дар чархушти бузурги ғзаби Худо афканд,

20. Ва чархушт дар беруни шаҳр пойкӯб шуд, ва хун аз чархушт то ба ҷилави аспон, ба масофаи ҳазору шашсад стадия қорӣ шуд.

БОБИ ПОНЗДАҲУМ

Таҳдиди ҳафт болои охирин.

Ҷалол додани Барра.

1. Ва дар осмон аломати дигаре дидам, ки бузург ва аҷоиб буд: ҳафт фаришта, ки ҳафт болои охирин доранд, чунки хашми Худо бо онҳо анҷом ёфт.

2. Ва гӯё баҳре аз шиша дидам, ки бо оташ омехта буд; ва касоне ки бар ҳайвони ваҳшӣ ва пайкари он ва тамғаи он ва шумораи номи он ғолиб омада буданд, бар ин баҳри шиша истодаанд, ва барбатҳои Худо дода дар дасти онҳост,

3. Ва суруди Мусои бандаи Худо ва суруди Барраро хонда, мегӯянд: “Бузург ва аҷоиб аст аъмоли Ту, эй Худованд Худои Қодири Мутлақ! Ҳақ асту рост роҳҳои Ту, эй Подшоҳи муқаддасон!

4. Кист, ки аз Ту, эй Худованд, натарсад ва исми Туро ҷалол надихад? Зеро ки танҳо Ту Қуддус ҳастӣ. Ҳамаи халқҳо омада, дар пеши Ту сачда хоҳанд кард, зеро ки доварихои одилонаи Ти зоҳир шудааст”.

Тайёри ба ҳафт боло.

5. Ва баъд аз ин ман назар андохтам, ва инак, маъбади хаймаи шаҳодат дар осмон воз шуд,
6. Ва аз маъбад ҳафт фаришта баромаданд, ки ҳафт бало доштанд, ва катони тоза ва дурахшон дар бар карда ва то синашон камарбанди тилло баста буданд.
7. Ва яке аз он чор ҳайвон ба ҳафт фаришта ҳафт косаи тиллои пур аз ғазаби Худоро дод, ки Ў то абад Зинда аст.
8. Ва маъбад аз ҷалоли Худо ва аз қуввати Ў пур аз дуд шуд, ва то ҳафт балои ҳафт фаришта анҷом наёфт, ҳеч кас натавонист ба маъбад дарояд.

БОБИ ШОНЗДАҲУМ

Косаҳои ғазаби Худо бар замин рехта мешавад.

1. Ва овози баланде аз маъбад шунидам, ки ба ҳафт фаришта мегӯяд: “Биравед ва ҳафт косаи ғазаби Худоро бар замин бирезед”.

Косаи якум—яраҳои бади фасоднок бар одамон.

2. Фариштаи якум рафта, косаи худро бар замин рехт, ва бар одамоне ки тамғаи ҳайвони ваҳширо доранд ва ба пайкари он сачда мекунанд, яраҳои бад ва зишти фасоднок пайдо шуд.

Косаи дуюм—ба хун мубаддал шудани обҳои баҳр.

3. Фариштаи дуюм косаи худро дар баҳр рехт; ва он ба хуне мисли хуни мурда мубаддал шуд, ва тамоми махлуқоти ҷондори баҳр мурд.

Косаи сеюм—ба хун мубаддал шудани чашмаҳо ва даръёҳо.

4. Фариштаи сеюм косаи худро дар даръёҳо ва чашмаҳои об рехт, ва онҳо ба хун мубаддал шуданд.
5. Ва фариштаи обҳоро шунидам, ки мегуфт: “Ту одилӣ, эй Худованд, ки ҳастӣ ва будӣ, ва қуддус мебошӣ, зеро ки чунин ҳукм кардаӣ;
6. Азбаски онҳо хуни муқаддасон ва анбиёро рехтаанд, Ту ба онҳо хун додӣ, ки бинӯшанд: ин сазои онҳост”.

7. Ва қурбонгохро шунидам, ки мегӯяд: “Оре, эй Худованд Худои Қодири Мутлақ, довариҳои Ти ҳақ асту рост”.

Косаи чорум—гармои сӯзон.

8. Фариштаи чорум косаи худро бар офтоб рехт, ва ба вай қудрате ато шуд, ки одамонро ба оташ бисӯзонад.

9. Ва одамонро гармои зӯре сӯзонд, ва онҳо ба исми Худо, ки ин балоҳо ихтиёр дорад, куфр мегуфтанд ва тавба накарданд, то ки Ўро чалол диҳанд.

Косаи панҷум—газаби Худо бар малакути ҳайвони ваҳшӣ.

10. Фариштаи панҷум косаи худро бар тахти ҳайвони ваҳшӣ рехт, ва малакути он торик шуд, ва онҳо забонҳои худро аз дард мегазиданд,

11. Ва Худои Осмон аз боиси азобҳои худ ва яраҳои худ куфр мегуфтанд, ва аз аъмоли худ тавба накарданд.

Косаи шашум—рӯҳҳои дев, ки аломот ба амал меоварад.

12. Фариштаи шашум косаи худро дар даръеи бузурги Фурот рехт, ва оби он хушк шуд, то барои подшоҳоне ки аз ҷониби тулӯи офтоб ҳастанд, роҳ муҳайё шавад.

13. Ва дидам, ки аз даҳони аждаҳо, ва аз даҳони ҳайвони ваҳшӣ, ва аз даҳони набии козиб се рӯҳи палиде монанди қурбоқаҳо мебарояд.

14. Онҳо рӯҳҳои деванд, ки аломот ба амал меоваранд; онҳо ба пеши подшоҳони тамоми ҷаҳон мебароянд, то ки онҳоро барои ҷанги рӯзи бузурги Худои Қодири Мутлақ ҷамъ оваранд.

15. Инак, мисли дузд меоям: хушо касе ки хушъер аст ва либоси худро нигоҳ медорад, то ки бараҳна роҳ наравад, ва расвоии ўро набинанд.

16. Ва онҳоро ба мавзее ҷамъ оварданд, ки ба забони ибронӣ Ҳармицидӯн ном дорад.

Косаи ҳафтум—заминҷунбиҳои азим ва жола.

17. Фариштаи ҳафтум косаи худро бар ҳаво рехт, ва аз маъбади осмон аз чониби тахт овозе баланде баромад, ки мегуфт: “Ба амал омад!”.

18. Ва барқҳо, раъдҳо ва садоҳо ба вуқӯъ омад, ва заминчунбии азиме рӯй дод, ки мислаш, аз замоне ки одамон бар замин ҳастанд, рӯй надода буд, он қадар заминчунбии пурзӯр ва азим буд!

19. Ва шаҳри бузург ба се қисм аз ҳам чудо шуд, ва шаҳрҳои халқҳо фурӯ ғалтиданд, ва Бобили бузург дар пеши Худо зикр ёфт, то ки косаи шароби пурхашми ғазаби Худо ба он диҳад.

20. Ва ҳар қазира гурехт, ва кӯҳҳо нопаёдо гашт;

21. Ва жолаи бузурге ки гӯё ба вазни як талант буд, аз осмон бар одамон борид; ва одамон барои балои жола ба Худо куфр гуфтанд, чунки он бало бағоят сахт буд.

БОБИ ҲАФДАҲУМ

Доварӣ бар фоҳишаи бузург.

1. Ва яке аз он ҳафт фариштае ки ҳафт коса доштанд, омад ва бо ман сухан ронда, гуфт: “Ин чо биё, то довариро дар ҳаққи фоҳишаи бузурге ки бар обҳои бисъёре нишастааст, ба ту нишон диҳам,

2. Ки подшоҳони замин бо вай зино кардаанд, ва сокинони замин аз шароби зинокории вай маст шудаанд”.

3. Ва маро дар Рӯҳ ба биёбон бурд; ва занеро дидам, ки бар ҳайвони ваҳшии арғувонӣ, ки аз номҳои куфр пур буд, ва ҳафт калла ва даҳ шох дошт, нишаста буд.

4. Ва он зан либоси қирмизӣ ва арғувонӣ дошт, ва бо тилло чавоҳирот ва марворид зинат ёфта буд, ва дар дасташ косаи тиллоие нигоҳ медошт, ки аз қабоҳат ва начосати зинокории вай пур буд;

5. Ва бар пешонии вай номи сирре навишта шуда буд: “Бобили бузург, модари фоҳишагон ва қабоеҳи замин”.

6. Ва дидам, ки он зан аз хуни муқаддасон ва аз хуни шоҳидони Исои маст аст, ва аз дидани вай ниҳоятдараҷа ҳайрон шудам.

Сирри зани фоҳиша ва ҳайвони ваҳшӣ.

7. Ва фаришта ба ман гуфт: “Чаро ҳайрон шудӣ? Ман сирри ин зан ва он ҳайвони ваҳширо, ки зан бар он савор аст, ва ҳафт калла ва даҳ шох дорад, ба ту мегӯям.

8. Он ҳайвони ваҳшӣ, ки ту дидӣ, буд ва нест; ва аз варта хоҳад баромад ва ба сӯи ҳалокат хоҳад рафт; ва он сокинони замин, ки номӯшон аз ибтидои ҷаҳон дар дафтари ҳаёт навишта нашудааст, аз дидани ҳайвони ваҳширо ки буд ва нест ва зоҳир хоҳад шуд, дар ҳайрат хоҳанд афтод.

9. Дар ин ҷост ақле ки ҳикмат дорад. Ҳафт калла ҳафт кӯҳест, ки он зан бар онҳо нишастааст,

10. Ва инҳо ҳафт подшоҳ ҳастанд, ки панҷ нафарашон фурӯ ғалтидаанд, яке ҳаст, ва дигаре ҳанӯз наомадааст, ва ҳангоме ки ояд, муддати каме бояд бимонад.

Ғалабаи Барра, ҳалокати ҳайвони ваҳшӣ ва ҳамаи пайравони вай.

11. Ва он ҳайвони ваҳшӣ, ки буд ва нест, ҳаштум аст, ва аз ҷумлаи ҳафт аст, ва ба сӯи ҳалокат хоҳад рафт.

12. Ва он даҳ шох, ки ту дидӣ, даҳ подшоҳ ҳастанд, ки ҳанӯз малакут ба даст наовардаанд, лекин барои як соат бо ҳайвони ваҳшӣ, ҳамчун подшоҳон, салтанат пайдо хоҳанд кард;

13. Онҳо як ният доранд, ва қувваи салтанати худро ба ҳайвони ваҳшӣ хоҳанд дод;

14. Онҳо ба Барра ҷанг хоҳанд кард, ва Барра бар онҳо ғолиб хоҳад омад; зеро ки Ё Худованди худовандон ва Подшоҳи подшоҳон аст ва онҳое ки бо Ё ҳастданд, даъватшудагон ва баргузидагон ва аминон мебошанд“.

15. Ва он фаришта ба ман гуфт: “Обҳое ки ту дидӣ, ки он ҷо фоҳиша нишастааст, одамон ва қавмон, ва қабилаҳо ва забонҳо мебошанд.

16. Ва даҳ шох, ки ту дидӣ, ва ҳайвони ваҳшӣ аз фоҳиша нафрат хоҳад дошт, ва ўро хонавайрон ва урьёр хоҳанд кард, ва ҷисми ўро хоҳанд хўрд, ва ўро дар оташ хоҳанд сўзонд;

17. Чунки Худо дар дили онҳо андохтааст, ки иродаи Ёро ба ҷо оворанд, ба тавре ки ҳама якдилона салтанати худро ба ҳайвони ваҳшӣ диҳанд, то ки суханони Худо иҷро шавад.

18. Ва он зане ки дидӣ, шаҳри бузург аст, ки бар подшоҳони замин салтанат меронад“.

БОБИ ҲАЖДАҲУМ

Доварии Худо бар фоҳишаи бузург—Бобил.

1. Баъд аз ин ман фариштаи дигаре дидам, ки аз осмон нузул мекунад ва кудрати бузурге дорад; ва замин аз ҷалоли ӯ мунаввар шуд.

2. Ва ӯ бо овози қавӣ нидо карда, гуфт:“Фурӯ ғалтид! Фурӯ ғалтид Бобили бузург! Вай маскани девҳо ва паноҳгоҳи ҳар рӯҳи палид ва паноҳгоҳи ҳар мурғи палид ва кароҳатангез гардид; зеро ҳамаи халқҳо аз шароби пурғазаби зиннокории вай нӯшидаанд,

3. Ва подшоҳони замин бо вай зино карданд, ва тоҷирони замин аз айшу нӯши бузурги вай сарватдор шуданд“.

4. Ва овози дигаре аз осмон шунидам, ки мегӯяд:“Аз вай берун оед, эй қавми Ман, то ки дар гуноҳояш шарик нашавед ва ба балоҳояш дучор нагардед;

5. Зеро ки гуноҳҳои вай то ба осмон расидааст, ва Худо зулмҳои вайро ба хотир овардааст.

6. Сазояшро диҳед, чунон ки вай низ шуморо сазо додааст, ва бар тибқи аъмоли вай сазояшро дучанд диҳед; дар косае ки вай барои шумо шароб тайёр карда буд, барои вай дучанд тайёр кунед.

7. Ҳар қадар вай ҷалол ёфта, айшу нӯш мекард, ҳамон қадар бо азият ва бадбахтӣ сазояшро диҳед. Зеро ки вай дар дили худ мегӯяд:”Малика шуда нишастаам, ва бева нестам, ва бадбахт нахоҳам буд”.

8. Бинобар ин дар як рӯз балоҳо, мамот ва мотам ва қаҳтӣ ба сари вай хоҳад омад. Вай дар оташ хоҳад сӯхт, зеро пурқувват аст Худованд Худо, ки вайро доварӣ мекунад“.

Навҳа ва гирья дар бораи ҳалокати Бобил.

9. „Ва подшоҳони замин, ки бо вай зино ва айшу нӯш кардаанд, вақте ки дуди сӯхтори вайро бинанд, дар ҳаққи вай гирья ва навҳа хоҳанд кард,

10. Ва аз тарси азобҳои вай, дуртар истода, хоҳанд гуфт: “Вой бар ҳоли ту, эй шаҳри бузурги Бобил, эй шаҳри мустаҳкам! Зеро ки дар як соат қазои ту омадааст”.

11. Ва тоҷирони замин дар ҳаққи вай гирья ва навҳа хоҳанд кард, чунки молҳои онҳоро дигар ҳеч кас намехарад:

12. “Молҳои тилло нуқра, ва ҷавохирот, ва марворид, ва катон, ва арғувон, ва абрешим, ва қирмиз ва ҳар дарахти муаттар, ва ҳар маснуот аз оч, ва ҳар маснуот аз дарахтони гаронбаҳо аз мис ва оҳан ва мрамор,

13. Ва дорчин, ва бухур, ва рағани атрафшон, ва лодан, ва шароб, ва рағани зайтун, ва орд, ва гандум, ва чорво, ва гӯсфандон, ва аспҳо ва аробаҳо ва ҷисмҳо ва ҷонҳои одамон.

14. Аз меваҳои ки ҷони ту тамаъ дорад, маҳрум гаштаӣ, ва ҳар чизи фарбеҳ ва боҳашамат аз ту дур шудааст, онро дигар нахоҳӣ ёфт.

15. Тоҷирони ин ҷизҳо, ки аз ин сарватдор шудаанд, аз тарси азобҳои вай, дуртар истода, гирья ва навҳа хоҳанд кард.

16. Ва хоҳанд гуфт: “Вой бар ҳоли ин шаҳри бузург, ки катон ва арғувон ва қирмиз дар бар дошт ва бо тилло ва ҷавохирот зинат ёфта буд!

17. Зеро ки дар як соат чунин сарват нобуд шуд“. Ва ҳамаи суккондорон, ва ҳамаи киштинишинон, ва ҳамаи маллоҳон, ва ҳамаи онҳое ки дар баҳр тиҷорат мекунанд, дуртар истода

18. Ва дуди сӯхтори вайро дида, фиғон кашиданд ва гуфтанд: “Қадам шаҳр монанди ин шаҳри бузург будааст!”

19. Ва ва сарҳашон хок пошиданд ва фаръёд зада, бо гирья ва навҳа гуфтанд: “Вой бар ҳоли ин шаҳри бузург, ки аз ҷизҳои гаронбаҳои вай ҳамаи онҳое ки дар баҳр кишти доштанд, сарватдор шудаанд! Зеро ки дар як соат вай хароб гардидааст”.

Шоди муқаддасон бар осмон.

20. Шодӣ кунед дар ҳаққи вай, эй осмон, ва ҳаввориёни муқаддас, ва анбиё, зеро ки Худо доварӣ намуда, интиқоми шуморо аз вай гирифтааст.

21. Ва як фариштаи қавӣ санги бузургеро монанди санги осие бардошта, дар баҳр андохт ва гуфт: “Бо чунин шиддат шаҳри бузурги Бобил сарнагун хоҳад шуд, ва дигар ёфт нахоҳад шуд;

22. Ва овози барбатнавозон, ва сарояндагон, ва найнавозон ва карнайнавозон дар ту дигар шунида нахоҳад шуд, ва ҳеч як санъаткори ҳеч як санъате дар ту дигар нахоҳад шуд;

23. Ва рӯшноии чароғ дар ту дигар нахоҳад шуд, ва овози домод ва арӯс дар ту дигар шунида нахоҳад шуд, зеро ки тоҷирони ту акобири рӯи замин буданд, ва аз ҷодуи ту ҳамаи халқҳо дар иштибоҳ афтадаанд.

24. Ва дар вай хуни анбиё ва муқаддсаон ва ҳамаи мактулони рӯи замин ёфт шудааст“.

БОБИ НУЗДАҲУМ

Шодмонӣ бар осмон дар бобати фуруғ галтидани Бобил.

1. Пас аз ин ман овози баланде мисли овози издиҳоми бузург дар осмон шунидам, ки мегуфт: “Ҳалелуёҳ! Начот ва ҷалол ва қувват аз они Худованди мо мебошад,

2. Зеро ки аҳкоми Ў ҳақ асту рост! Чунки Ў фоҳишаи бузургеро, ки заминро бо зиной худ фосид карда буд, маҳкум намуд, ва хуни бандагони Худро аз дасти вай ситонид“

3. Ва дубора гуфтанд: “Ҳалелуёҳ! Дуди Бобил то абад баланд мешавад“

4. Ва он бисту чор пир ва чор ҳайвон афтада, ба Худое ки бар тахт нишастааст, сачда карданд ва гуфтанд: “Омин! Ҳалелуёҳ!“

5. Ва овозе аз ҷониби тахт баромад, ки мегуфт: “Эй ҳамаи бандагони Ў ва тарсгорони Ў, хурдон ва бузургон, мадҳ кунед Худои моро!“

6. Ва овозе шунидам мисли овози издиҳоми бузург, мисли шувваси обҳои бисёр, мисли садои раъдҳои пурзӯр, ки мегуфтанд: “Ҳалелуёҳ! Зеро ки Худованд Худои Қодири Мутлақ бар тахти салтанат нишастааст.

Никоҳи Барра.

7. Ба ваҷд меоем ва шодӣ мекунем ва Ўро ҷалол медиҳем, зеро ки никоҳи Барра фаро расидааст, ва завҷаи Ў худро тайёр кардааст“.

8. Ва ба вай ато шуд, ки катони тоза ва дурахшон дар бар кунад; зеро ки он катон адолати муқаддасон аст.

9. Ва ба ман гуфт:“Бинавис:”Хушо онҳое ки ба базми никоҳи Барра даъват шудаанд”,,. Ва ба ман гуфт:”Инҳо суханони ҳақиқии Худост”.

10. Ман бар пойҳояш афтадам, то ки ба ӯ таъзим кунам; лекин ӯ ба ман гуфт:“Зинҳор, чунин нақун; ман бо ту ва бо бародарони ту, ки шаҳодати Исоро доранд, ҳамкор ҳастам; ба Худо таъзим намо, зеро ки шаҳодати Исо рӯҳи нубувват аст“.

Зоҳир шудани Масеҳ.

11. Ва осмони кушодаро дидам, ва инак, аспи сафед, ва Савори он Амин ва Ҳақ ном дорад, ва Ў аз рӯи адолат доварӣ мекунад ва мечангад.

12. Чашмони Ў мисли шўблаи оташ аст, ва бар сари Ў афсарҳои бисёр; Ў исми навиштае дорад, ки онро, ғайр аз Худи Ў, ҳеҷ кас наметонад;

13. Ва Ў либоси хунолуде дорад, ва исми Ў хонда шудааст: Каломи Худо.

14. Ва лашкарҳои осмон бар аспҳои сафед, катони сафеди тоза дар тан, аз паи Ў мерафтанд.

15. Ва аз даҳони Ў шамшери тез берун меояд, то ки халқҳоро бо он бизанад. Ў онҳоро бо асои оҳанин ҷўпонӣ мекунад; Ў чархушти шароби хашм ва ғазаби Худои Қодири Мутлақро пойкӯб мекунад.

16. Бар либос ва бар рони Ў навишта шудааст:“Подшоҳи шоҳон ва Худованди худовандон“.

Шикасти ҳайвони ваҳшӣ ва набиҳои козиб.

17. Ва як фариштаро дидам, ки бар офтоб меистод; ва ӯ бо овози баланд нидо карда, ба ҳамаи мурғоне ки дар миёнаи осмон парвоз мекарданд, гуфт:“Биёед, ба зиёфати бузурги Худо чамъ шавед,

18. То ки часадҳои подшоҳонро, зӯроваронро, мириҳазоронро, аспон ва саворонашон, часадҳои ҳамаи озодон ва ғуломон, ва хурдон ва бузургонро бихӯред“.

19. Ва ҳайвони ваҳшӣ ва подшоҳони замин ва лашкарҳошонро дидам, ки чамъ шуда буданд, то ки бо Савори асп ва бо лашкари Ё чанг кунанд.

20. Ва ҳайвони ваҳшӣ ва бо вай он набии козиб дастгир шуд, ки дар пеши вай мӯъчизот ба амал оварда буд, ки ба воситаи онҳо касонеро, ки тамғаи ҳайвони ваҳширо қабул карда, ба пайкари он сачда менамоянд, фиреб мекард: ҳар ду зинда дар кӯли оташ андохта шуданд, ки дар он кибрит месӯхт;

21. Ва касони боқӣ бо шамшери Савори асп, ки аз даҳони Ё берун омада буд кушта шуданд; ва ҳамаи мурғон аз часадҳои онҳо сер шуданд.

БОБИ БИСТУМ

Шайтон ба муддати ҳазор сол занҷирбанд шуд.

1. Ва фариштае дидам, ки аз осмон нузул мекард, ва калиди варта ва занҷири бузурге дар дасташ буд.

2. Ва ё аждаҳо, яъне мори қадимиро, ки иблис ва шайтон аст, дастгир карда, ба муддати ҳазор сол занҷирбанд намуд,

3. Ва онро дар варта андохт, ва онро бандубаст кард, ва бар он мӯҳр зад, то ки халқҳоро дигар фиреб надихад, то даме ки ҳазор сол анҷом ёбад; баъд аз ин вай бояд ба муддати каме озод шавад.

Эҳъёи якум ва малакути ҳазорсолаи Масеҳ.

4. Ва тахтҳо ва бар онҳо нишастагонро дидам, ки ихтиёри доварӣ кардан ба онҳо дода шуда буд, ва ҷонҳои касонеро дидам, ки барои шаҳодати Исо ва барои каломи Худо сар бурида шуда буданд, ва онҳо ба ҳайвони ваҳшӣ ва ба пайкари он сачда накарда буданд ва тамғаи онро бар пешонӣ ва дасти худ назада буданд. Онҳо зинда шуданд ва бо Масеҳ ҳазор сол салтанат ронданд;

5. Вале боқии мурдагон зинда нашуданд, то даме ки ҳазор сол анҷом ёбад. Ин эҳъёи якум аст.

6. Хушбахт ва қуддус аст касе ки дар эҳъёи якум иштирок дорад: бар онҳо мамоти дуом қудрат надорад, балки онҳо коҳинони Худо ва Масеҳ хоҳанд шуд ва бо Ў ҳазор сол салтанат хоҳанд ронд.

Хучуми охирини шайтон ва галабаи қатъӣ бар он.

7. Ва ҳангоме ки ҳазор сол анҷом ёбад, шайтон аз зиндони худ озод хоҳад шуд,

8. Ва берун хоҳад омад, то халққоеро, ки дар чор гўшаи замин ҳастанд, яъне Қуч ва Мочучро фиреб кунад, ва онҳоро барои ҷанг ҷамъ оварад; шумораи онҳо мисли регии баҳр аст.

9. Ва ба арзи замин баромаданд ва қароргоҳи муқаддасон ва шаҳри маҳбубро ихота карданд. Ва аз осмон аз ҷониби Худо оташ фуронида, онҳоро хўрд;

10. Ва иблис, ки онҳоро фиреб мекард, дар кўли оташ ва кибрит андохта шуд, ки он ҷо ҳайвони ваҳшӣ ва набии козиб ҳастанд, ва онҳо шабу рўз то абад азоб хоҳанд кашид.

Эҳъёи кулӣ ва доварии охирин.

11. Ва тахти бузурги сафед ва Нишинандаи онро дидам, ки аз ҳузури Ў осмон ва замин мегурехтанд, ва ҷоё барои онҳо ёфт нашуд.

12. Ва мурдагонро, хурдон ва бузургонро дидам, ки дар пеши Худо истодаанд, ва дафтарҳо кушода буд; ва дафтари дигаре кушода буд, ки дафтари ҳаёт аст; ва мурдагон вар тибқи он чи дар дафтарҳо навишта шудааст, яъне мувофиқи аъмолашон доварӣ карда шуданд.

13. Ва баҳр мурдагонро, ки дар вай буданд, дод, ва мамот ва дўзах мурдагонро, ки дар онҳо буданд, доданд; ва ҳар яке мувофиқи аъмолаш доварӣ карда шуд.

14. Ва мамот ва дўзах дар кўли оташ андохта шуданд. Ин мамоти дуом аст.

15. Ва ҳар ки дар дафтари ҳаёт навишта нашудааст, дар кўли оташ андохта шуд.

БОБИ БИСТУ ЯКУМ

Ерусалими нав: арӯи Барра.

1. Ва осмони нав ва замини навро дидам; зеро ки осмони пештара ва замини пештара гузашт, ва баҳр дигар набуд.
2. Ва ман, Юҳанно, шаҳри муқаддас Ерусалими навро дидам, ки аз ҷониби Худо аз осмон нузул мекард, ва муҳайё шуда буд мисли арӯсе ки барои шавҳараш зинат ёфтааст.
3. Ва овози баланде аз осмон шунидам, ки мегӯяд: “Инак, хаймаи Худо бо одамон, ва Ў бо онҳо сокин хоҳад шуд; онҳо қавми Ў хоҳанд буд, ва Худи Худо бо онҳо Худои онҳо хоҳанд буд;
4. Ва Худо ҳар ашкро аз чашмони онҳо пок хоҳад кард, ва мамот дигар нахоҳад буд; ва гирья ва фиғон ва дард дигар нахоҳад буд; зеро он чи пештар буд, гузашт.
5. Ва Нишинандаи тахт гуфт: “Инак, ҳама чизро нав месозам“. Ва ба ман гуфт: “Бинавис, зеро ки ин суханон ҳақ асту рост“.
6. Ва ба ман гуфт: “Ба амал омад! Ман Алфа ва Омега ибтидо ва интиҳо ҳастам; ба ташна аз чашмаи оби ҳаёт муфт хоҳам дод;
7. Касе ки ғолиб ояд, вориси ҳама чиз хоҳад шуд, ва Ман барои ӯ Худо хоҳам буд, ва ӯ барои Ман писар хоҳад буд;
8. Валекин тарсончакон, ва беимонон, ва палидон, ва қотилон, ва зинокорон, ва ҷодугарон, ва бутпарастон, ва ҳамаи дурӯғгӯёнро—насибашон дар кўлест, ки бо оташ ва кибрит месўзад; ин мамоти дуҷум аст“.
9. Ва яке аз он ҳафт фаришта, ки ҳафт косаи пур аз ҳафт балои охирин доштанд, назди ман омада, гуфт: “Биё, то ба ту арӯсро, завҷаи Барраро нишон диҳам“.
10. Ва маро дар Рӯҳ ба кўҳи бузург ва баланде бурд ва шаҳри бузург Ерусалими муқаддасро ба ман нишон дод, ки аз осмон аз ҷониби Худо нузул мекард,
11. Ки вай ҷалоли Худоро дорад; найири вай ба санги бағоят гаронбаҳо монанд аст, мисли санги яшме ки чун булӯр шаффоф бошад;
12. Вай девори бузург ва баланде дорад, ва дувоздаҳ дарвоза дорад, ва бар онҳо дувоздаҳ фаришта; бар дарвозаҳо номҳои дувоздаҳ сибти банӣ—Исроил навишта шудааст:
13. Аз шарқ се дарвоза, аз шимол се дарвоза, аз ҷануб се дарвоза, аз ғарб се дарвоза.

14. Девори шаҳр дувоздаҳ таҳкурсӣ дорад, ва бар онҳо номҳои дувоздаҳ хаввориёни Барра.

15. Ва он ки бо ман сухан меронд, ба сифати аздоза на и тиллое дошт, то ки шаҳр ва дарвозаҳояш ва девораширо андоза кунад.

16. Шаҳр ба шакли мураббаъ воқеъ аст, ва дарозии он баробари фароҳии он аст. Ва ӯ шаҳрро бо най андоза карда, дувоздаҳ ҳазор стадия ёфт; дарозай ва фароҳӣ ва баландии он баробар аст.

17. Ва девори онро андоза карда, саду чилу чор зироъ ба андозаи одамизод ёфт, ки андозаи фаришта низ чунин аст.

18. Девори он аз яшм сохта шудааст, ва шаҳр зари холис буда, ба шишаи покиза монандӣ дорад.

19. Таҳкурсҳои девори шаҳр бо ҳар гуна ҷавохирот мурассаъ аст: таҳкурсии якум—яшм, дуюм—ёкути кабуд, сеюм—ақиқи сӯхта, чорум—зумурад,

20. Панҷум—ақиқи гулобӣ, шашум—ақиқ, ҳафтум—забарҷад, ҳаштум—берил, нӯҳум—ёкути зард, даҳум—ақиқи сабз, ёздаҳум—гиацинт, дувоздаҳум—нилум.

21. Ва дувоздаҳ дарвоза—дувоздаҳ марворид; ҳар дарвоза аз як марворид буд. Ва кӯҷаи шаҳр зари холис, монанди шишаи шаффоф.

22. Ва дар шаҳр маъбаде надидам; зеро ки Худованд Худои Қодири Мутлақ маъбади вай аст, ҳамчунин Барра.

23. Ва шаҳр эҳтиёҷ надорад, ки офтоб ва моҳтоб онро равшан кунанд, зеро ки ҷалолӣ Худо онро равшан кардааст, ва ҷароғи он Барра аст.

24. Ва халқҳои ҷаҳон дар рӯшноӣ вай роҳ хоҳанд рафт, ва подшоҳони замин ҷалол ва шавкати худро ба вай хоҳанд овард.

25. Ва дарвозаҳои шаҳр рӯзона баста нахоҳад шуд, зеро ки дар он ҷо шаб нахоҳад буд;

26. Ва ҷалол ва шавкати халқҳоро ба вай хоҳанд овард;

27. Ва ҳеҷ палиде, ва ҳеҷ каси зишткоре ва дурӯғгӯй воридаи он нахоҳад шуд, балки фақат онҳое ки дар дафтари ҳаёти Барра навишта шудаанд.

БОБИ БИСТУ ДУЮМ

Даръёи покизаи Худо ва дарахти ҳаёт.

1. Ва даръёи покизаи оби ҳаётро ба ман нишон дид, ки мисли булӯр дурахшон буда, аз ҷониби тахти Худо ва Барра ҷорӣ мешуд.
2. Дар миёни кӯчаи шаҳр, дар ҳар ду канори даръё, дарахти ҳаёт аст, ки дувоздаҳ мева меоварад, яъне ҳар моҳ меваи худро медиҳад; ва баргҳои дарахт барои муолиҷаи халқҳост.
3. Ва ҳеч лаънатшудае дигар нахоҳад буд; ва тахти Худо ва Барра дар вай хоҳад буд, ва бандагони Ў ва Ў хизмат хоҳанд кард,
4. Ва рӯи Ўро хоҳанд дид, ва исми Ў бар пешониҳошон хоҳад буд.
5. Ва шаб дигар нахоҳад буд, ва онҳо ба ҷароғ ва рӯшноии офтоб эҳтиёҷ нахоҳанд дошт, зеро ки Худованд Худо ба онҳо рӯшноӣ мебахшад; ва то абад салтанат хоҳад ронд.

Хотимаи китоб.

Инак, ба зудӣ меоям.

6. Ва ба ман гуфт: “Ин суханон ҳақ асту рост”; ва Худованд Худои анбиёи муқаддас ва фариштаи Худо фиристод, то он чиро, ки бояд ва қарибӣ ба вукӯъ ояд, ба бандагони Худ нишон диҳад.
7. „Инак, ба зудӣ меоям. Хушо касе ки суханони нубуввати ин китобро риоят мекунад“.
8. Ва ман, Юҳанно, инро дидам ва шунидам. Ва ҳангоме ки шунидам ва дидам, бар пойҳои фариштае ки инро ба ман нишонд дод, афтадам, то ки ба ў таъзим кунам.
9. Лекин ў ба ман гуфт: “Зинҳор, чунин нақун; зеро ки ман бо ту, ва бо бародаронат—анбиё, ва бо онҳое ки суханони ин китобро риоят мекунад, ҳамкор ҳастам; ба Худо таъзим намо“.
10. Ва ба ман гуфт: “Суханони нубуввати ин китобро мӯҳр нақун; зеро ки вақт наздик аст.
11. Бигзор золим зулм кунад, ва палид боз худро палид созад, ва одил боз адолат варзад, ва муқаддас боз худро тақдис намояд.
12. Инак, ба зудӣ меоям, ва муқофоти Ман бо Ман аст, то ки ҳар касро мувофиқи аъмолаш сазо диҳам.
13. „Ман Алфа ва Омега, ибтидо ва интиҳо, Аввалин ва Охири ҳастам“.
14. Хушо онҳое ки аҳкоми Ўро риоят мекунад, то ки ба дарахти ҳаёт ҳуқуқдор шаванд ва ба дарвозаи шаҳр дароянд.

15. Вале сагон, ва чодугарон, ва зинокорон, ва қотилон, ва бутпарастон, ва ҳар касе ки дурӯғро дўст медорад ва ба амал меоварад, берун аз он хоҳанд буд.

16. „Ман, Исо, фариштаи Худо фиристодаам, то ки дар калисоҳо ба шумо шаҳодат диҳад. Ман реша ва насли Довуд, ситораи дурахшони субҳ ҳастам“.

17. Ва Рӯҳ ва арӯс мегӯянд: „Биё!“ . Ва ҳар кӣ мешунавад, бигӯяд: „Биё!“ . Бигзор ташна биёяд, ва ҳар кӣ бихоҳад, оби ҳаётро муфт бигирад.

18. Ман низ ба ҳар касе ки суханони нубуввати ин китобро мешунавад, шаҳодат медиҳам: агар касе ба онҳо чизе илова намояд, Худо ба ӯ балоҳое илова хоҳад кард, ки дар бораи онҳо дар ин китоб навишта шудааст.

19. Ва агар касе аз суханони ин китоби нубувват чизе кам кунад, Худо насиби ӯро аз дарахти ҳаёт ва аз шаҳри муқаддас ва аз ҳар чизе ки дар ин китоб навишта шудааст, кам хоҳад кард.

20. Шаҳодатдиҳандаи ин мегӯяд: „Оре, ба зудӣ меоям!“ . Омин. Оре, биё, эй Исои Худованд!

21. Файзи Худованди мо Исои Масеҳ бо ҳамаи шумо бод. Омин.